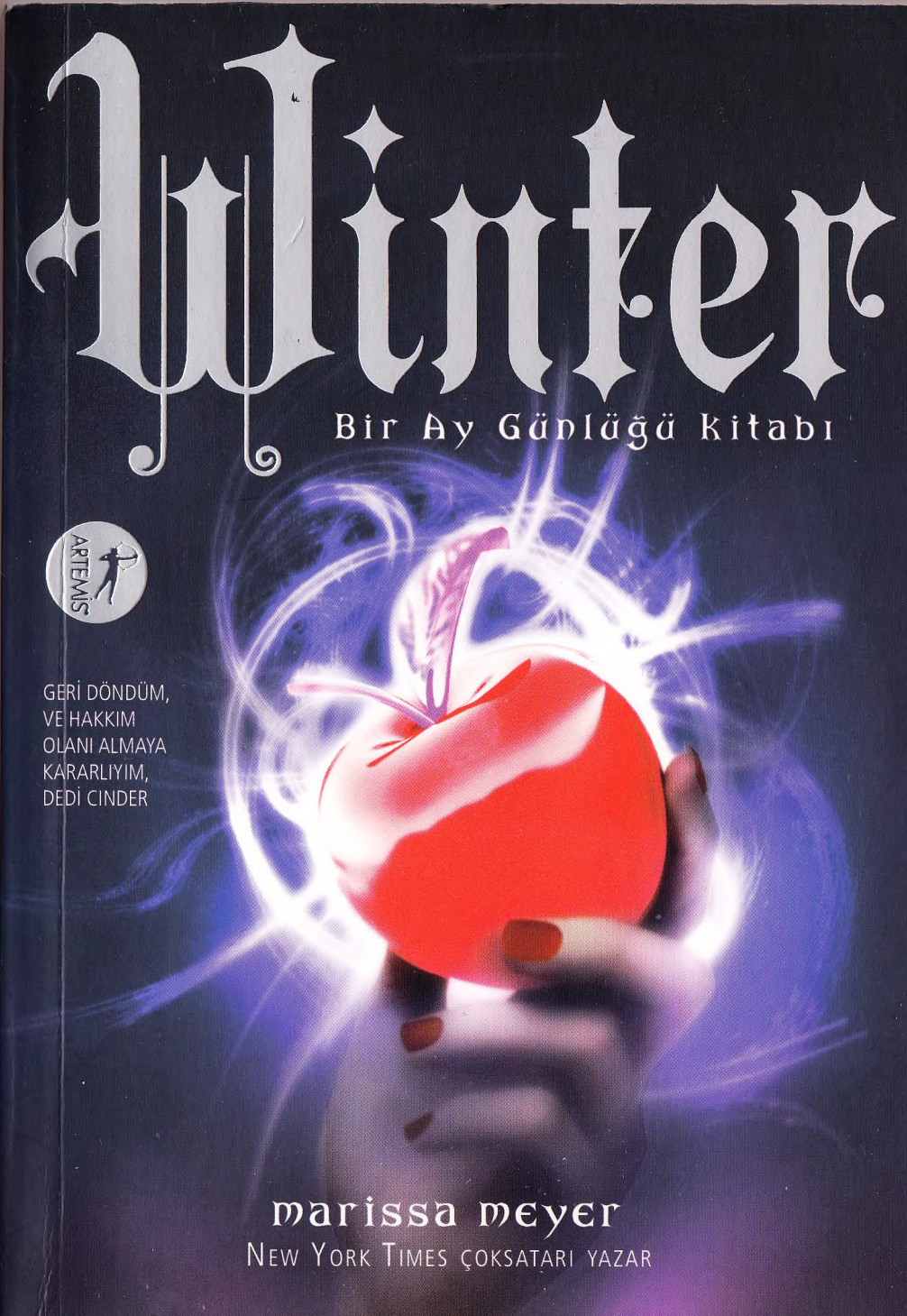
Winter

Bir Ay Günlüğü Kitabı

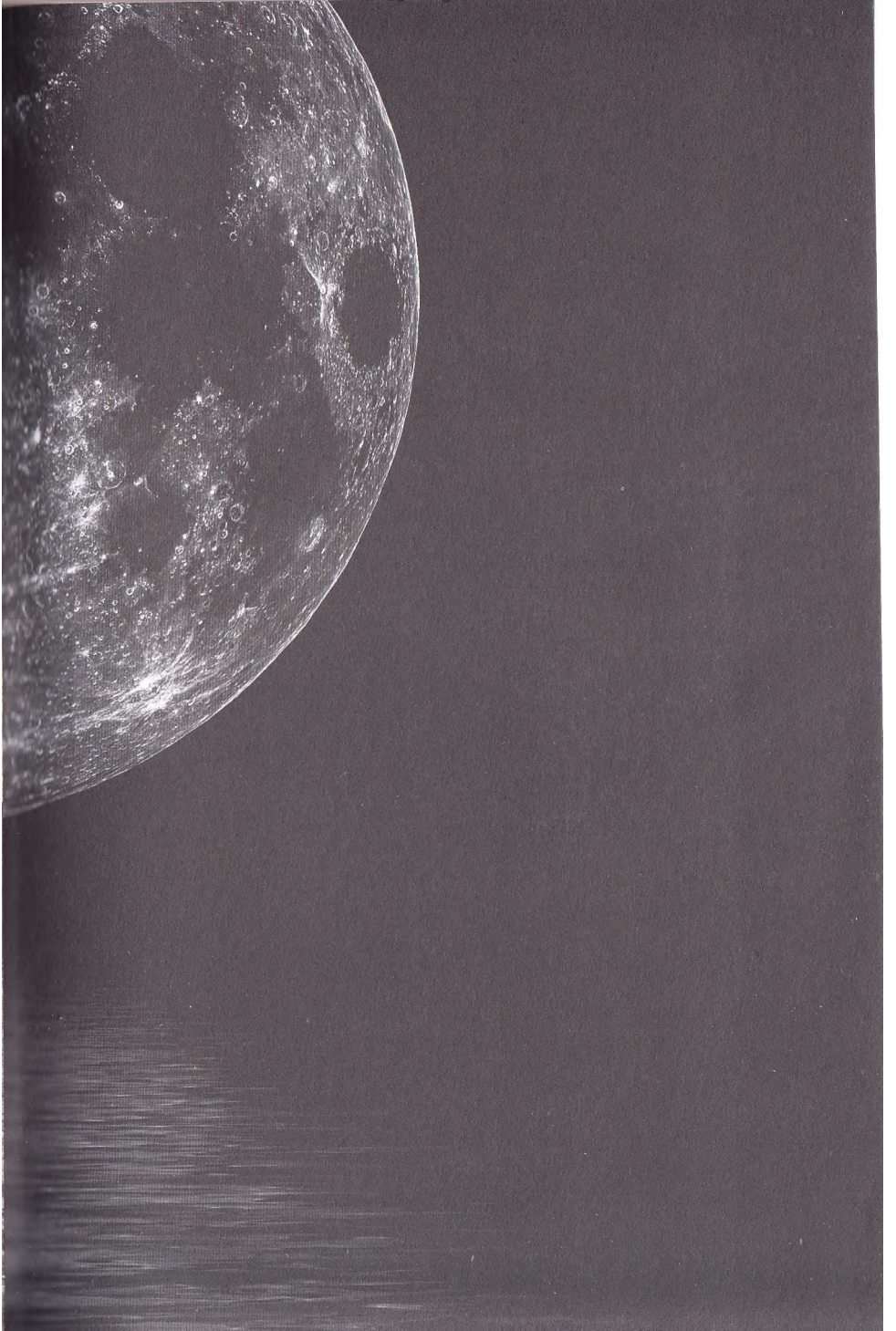
ARTEMİS

GERİ DÖNDÜM,
VE HAKKIM
OLANI ALMAYA
KARARLIYIM,
DEDİ CINDER

marissa meyer
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

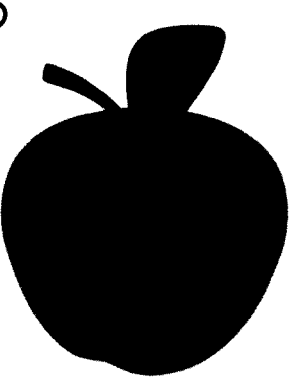

dördüncü kitap

Winter

Bir Ay Günlüğü Kitabı

marissa meyer

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/250
AB/530
AÇ/644
A/55

WINTER
MARISSA MEYER
Orijinal Adı: *Winter*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Murat Yıldırım

1. Basım: Mart 2016
ISBN: 978 - 605 - 142 - 916 - 8
Sertifika No: 10905

MARISSA MEYER © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

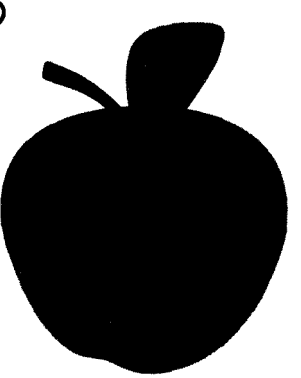
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

dördüncü kitap

Winter

Bir Ay Günlüğü Kitabı

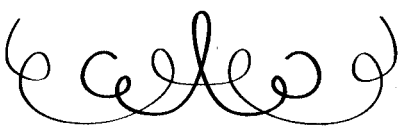

marissa meyer

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Her günü mutlu, mesut, bahtiyar şekilde yaşatan

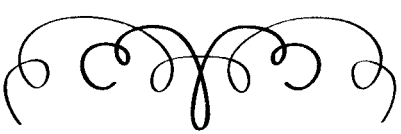
Jesse için...

birinci kitap

Onun bir küçük kızı vardı

Kar beyazı, kan kırmızısı ve abanoz siyahı.

BÖLÜM

Bir

WINTER'IN AYAK PARMAKLARI BİRER BUZ KÜPÜNE dönmüştü. Uzay kadar soğuklardı. Ay Ülkesi'nin karanlık tarafı kadar.

Şey kadar...

"... Güvenlik kayıtları onu saat 23:00 sularında AR merkez kliniğin bodrum katına inerken..."

Sihirbaz Aimery Park konuşurken gülümsüyordu. Sesi bir halk şarkısı kadar sakin ve kontrollüydü. Ne söylediğini takip etmek güçtü. Kelimeler kolayca birbirine karışıp bir girdaba dönüşebilirdi. Winter incecik tabanlı ayakkabılarının içinde parmaklarını büktü. Mahkeme bitmeden biraz daha donarlarsa kopacaklarından korkuyordu.

"... Kendisi deney için toplanan kabuklardan biriyle iletişime..."

Tek tek kopup düşeceklerdi.

"... Kayıtlara göre, kabuk çocuk, sanığın geçen yıl 29 Temmuz'da teslim alınan oğlu. Şu anda on dört aylık."

Winter ellerini kucağında kavuşturup elbisesinin kıvrımları arasına sakladı. Yine titremeye başlamışlardı. Bugünlerde titremesini hiç durduramıyordu. Parmaklarını birbirine bastırdı. Ayak tabanlarını sert zemine yapıştırdı. Taht odasını net görmeye çalıştı. Yoksa tamamen kaybolacaktı.

Sarayın ortasındaki kulenin etkileyici bir manzarası vardı. Winter, beyaz sarayın yansımasını gökyüzüne taşıyan Artemisia Gölü'nü ve onları dışarıdaki elementlerden (ya da hiçlikten) koruyan dev şeffaf kubbeye kadar yayılan şehri görebiliyordu. Taht odası, kulenin duvarlarının dışına taşacak şekilde inşa edilmişti. Mozaik zeminin sınırını geçtiğinizde kendinizi camdan bir çıkıntının üzerinde buluyordunuz. Tıpkı havada durmak gibiydi. Aşağıdaki krater gölünün derinlikleri sizi çağırıyordu.

Winter'ın solunda üvey annesi tırnaklarını tahtının koluna geçirmişti. Kraliyet tahtı, saray ahalisine tepeden bakan, beyaz taştan oyulmuş, etkileyici bir koltuktu. Üvey annesi genelde bu tip duruşmaları soğukkanlılıkla takip ederdi. Sabırla ve en ufak bir duygu belirtisi göstermeden.

Winter, Levana'nın tırnaklarının tahtın kolunu okşamasına alışkındı, ona saplanmasına değil. Ama Levana'yla maiyeti Dünya'dan döndüğünden beri saraya gergin bir hava egemendi. Winter'ın üvey annesi şu son aylarda iyiden iyiye öfkeli birine dönüşmüştü.

Aylı kaçak -şu sayborg- Dünya hapishanesinden kaçtığından beri.

Dünya ve Ay arasında savaş çıktığından beri.

Kraliçe'nin nişanlısı kaçırıldığından ve Levana'nın imparatoriçelik hayalleri suya düştüğünden beri.

Winter gözlerini Kraliçe'nin tırnaklarından güçlükle ayırdı. Uçsuz bucaksız siyah gökyüzünde asılı duran mavi gezegen sanki biri ortasından kesmiş gibi yarımdı. Ay Ülkesi uzun geceye gireli bir hafta olmuştu. Artemisia şehri, sokak lambalarının soluk mavi ışıkları ve kristal pencerelerin ışıltısıyla parlıyordu. Gölün yüzeyinde oynaşan pırıltılar kubbenin tavanına yansıyordu.

Bir hafta. Oysa Winter güneşi görmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordu.

"Kabuklardan nasıl haberi oldu?" diye sordu Kraliçe Levana. Sesi taht odasının pürüzsüz yüzeylerini yaladı geçti. "Oğlunun doğar doğmaz öldürüldüğüne neden inanmadı?"

Aileler dört sıra hâlinde tahtın karşısında oturuyordu. Bunlar Kraliçe'nin meclisiydi. Ay Ülkesi'nin asilleri. Majesteleri'ne nesillerce sadakatle hizmet eden, sıra dışı yetenekleriyle göz boyayan ya da sadece büyük Artemisia şehrinde doğacak kadar şanslı olanlardı.

Bir de, Sihirbaz Park'ın yanında dizleri üzerinde duran şu zavallı adam vardı. O, odadaki diğerleri kadar şanslı doğmamıştı.

Ellerini kenetlemiş, yalvarıyordu. Winter, ona bunun fayda etmeyeceğini söylemek istedi. Bütün bu yakarmaların bir anlamı yoktu. İnsan ölümden kaçamayacağını anladığında rahatlıyor olmalıydı. Zira Kraliçe'nin huzuruna çıkmadan önce kaderini kabullenenler buradaki vakitlerini daha sakin geçiriyordu.

Winter gözlerini adamdan güçlükle ayırıp kendi ellerine baktı. Parmakları hâlâ beyaz, tüllü eteğinin üzerinde birbirine kenetli duruyordu. Parmak uçları da buz kesmişti. Güzel görünüyorlardı. Parlak ve çok soğuklardı...

"Kraliçe sana bir soru sordu," dedi Aimery.

Winter, Sihirbaz Park onu azarlamışçasına irkildi.

Odaklanmalıydı. En azından denemeliydi bunu.

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı.

Aimery beyazlar içindeydi. Sybil Mira'nın yerine baş büyücü olmuştu. Mahkûmun etrafında dolanırken paltosunun altın işlemeleri parlıyordu.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi adam gergin bir sesle. Nefretini gizlemeye mi çalışıyordu, yoksa korkudan saçmalamamak için mi çabalıyordu, Winter anlayamamıştı doğrusu. "Ailem ve ben size nesillerce sadakatle hizmet ettik. Tıp merkezinde hademeyim. Bazı söylentiler duymuştum ama benim üzerime vazife değil diye hiç kulak asmamıştım. Fakat... oğlum bir kabuk olarak doğunca..." Gözyaşlarına boğuldu. "Oğlum o benim."

"Bu ülkenin kraliçesinin, oğlunu ve diğer kabukları vatandaşlarımızdan ayrı tutmasının bir sebebi olabileceğini düşünemedin mi?" diye sordu Levana buz gibi bir sesle. "Bunu halkımızın iyiliği için yaptığım aklına gelmedi mi hiç?"

Adam yutkunduğunda Winter, âdemelmasının aşağı yukarı hareket ettiğini gördü. "Biliyorum, Majesteleri. Onların kanını bir deney için kullanıyorsunuz. Ama elinizde bir sürü kabuk var. Benim oğlum daha bebek. Ben..."

"Dış bölgelerden gelen bir hademenin, değersizlerin kanının savaşımızın kaderini değiştirebileceğini anlamasını beklemiyorum tabii ki ama senin oğlun bir kabuk. On sekiz yıl önce, Kral Marrok ve Kraliçe Jannali onlardan birinin elinden can verdi. Kabuklar tehlikeli ve güvenilmez olduklarını çoktan kanıtladı. Buna rağmen toplumumuzu böyle bir tehditle baş başa bırakmayı göze aldın."

Adamın gözleri dehşetle irileşti. "Tehdit mi? Ama Majesteleri, o daha ufacık bir bebek." Duraksadı. Bir hain gibi görünmemesine rağmen yaptığından pişman olmaması er geç Levana'nın sabrını taşıracaktı. "Tanklar onlarla dolu," dedi adam. "Masum çocuklarla."

Odanın havası soğudu sanki.

Belli ki, çok fazla şey biliyordu. Kabukların doğar doğmaz öldürülmesi Levana'nın ablası Kraliçe Channary'nin hükümdarlığından beri yürürlükte olan bir kanundu. Bir kabuk saraya gizlice girip Channary'yle Levana'nın annesiyle babasını, Kral ve Kraliçe'yi öldürmüştü. Vatandaşların birçoğu bu önlemin gerekliliğine ikna olmuştu. Ama şimdi bebeklerinin aslında öldürülmeyip birer kan bankası olarak kullanıldığını öğrenmekten hoşlanmayacaklardı.

Winter kendi vücudunu bir trombosit fabrikası olarak hayal ederek gözlerini kırpıştırdı.

Bakışları yine parmaklarına kaydı. Buzlar bileklerine kadar yayılmıştı.

Belki de bir kan bankası olarak işe yaramazdı.

"Sanığın bir ailesi var mı?" diye sordu Levana.

Aimery başını salladı. "Dokuz yaşında bir kızı var. Henüz yerini tespit edemedik ama arıyoruz. Ayrıca iki kız kardeşi, iki erkek ve bir kız yeğeni var. Hepsi GM-12 bölgesinde yaşıyor."

"Karısı?"

"Beş ay önce regolit zehirlenmesinden ölmüş."

Mahkûm gözlerinde giderek belirginleşen bir çaresizlikle Kraliçe'yi izliyordu.

Mecliste bir hareketlenme başlamıştı. Parlak renkli kıyafetler hışırdıyordu. Duruşma gereğinden fazla uzamıştı. Sıkılmaya başlamışlardı.

Levana, tahtına yaslandı. "Hükümdarının emirlerine karşı gelmekten ve yasaklı bir bölgeye izinsiz girmekten suçlu bulundun. Seni ölüm cezasına çarptırıyorum."

Adam hafifçe ürperdiyse de gözlerindeki ümit hâlâ sönmemişti. Bu cümlenin anlamını kavramaları genellikle birkaç dakika alırdı.

"Bölgenizdekiler devlet işlerine burunlarını sokmamaları gerektiğini iyice anlasın diye ailendeki herkes halkın önünde on ikişer kere kırbaçlanacak. Bir daha kararlarımın sorgulanmasını kesinlikle istemiyorum."

Adam başını eğdi. Çenesini toplayamıyordu.

"Kızın bulunduğunda saraylı ailelerden birine hediye edilecek. Senin gibi bir adamın ona itaatkârlığı ve yumuşak başlılığı öğretebildiğini hiç sanmıyorum. Bundan sonraki hayatını bu değerlere uygun sürdürecek."

"Hayır, lütfen. İzin verin, halalarıyla kalsın. Onun hiçbir suçu yok."

"Aimery, cezayı infaz edebilirsin."

"Yalvarıyorum. Lütfen, Majesteleri."

"Kraliçe'nin dediklerini duydun," diye araya girdi Sihirbaz Aimery. Sesini yükseltmemesine rağmen, söyledikleri taht odasındaki bütün düşük rütbeli sihirbazların, muhafızların, meclis üyelerinin, hizmetkârların ve Kraliçe'nin kulaklarında tuhaf bir tınıyla yankılandı. Sesi âdeta boğdu onları. "Majesteleri seninle ilgili kararını verdi."

Aimery paltosunun çan biçimli kollarının birinden bir bıçak çıkarıp sapını mahkûma uzattı. Adamın gözlerinde histerik bir ifade belirmişti.

Oda soğudu. Winter, verdiği nefeslerin sisli buz kristallerine dönüştüğünü fark etti. Titreyerek kollarını gövdesine sardı.

Mahkûm bıçağın sapını tuttu. Eli dışında bütün vücudu titriyordu.

"Lütfen, Majesteleri. Küçük kızımın benden başka kimsesi yok. Size yalvarıyorum!"

Bıçağı boğazına yaklaştırdı.

Winter başını çevirdi. Bu an geldiğinde hep aynısını yapardı. Kendi parmaklarının elbisesine gömülüşünü izledi. Tırnakları etine batmaya başlamıştı. Buzlar bileklerinden dirseklerine tırmanıyordu. Buzların dokunduğu her yer uyuşuyordu.

Winter, Kraliçe'ye buzdan yumruklarıyla saldırdığını hayal etti. Ellerinin kırılıp binlerce cam parçasının etrafa saçıldığını.

Buzlar şimdi omuzlarındaydı. Boynuna doğru ilerliyorlardı.

Buz çatırtıları arasında bile duydu kesilen etin sesini. Köpüklü kanların fışkırışını. O boğuk iniltiyi. Yere düşen ağır bedenin gürültüsünü.

Safranın acı tadı boğazından yukarı tırmandı. Soğuk, göğsünü ele geçirmişti. Gözlerini sıkıca yumarak kendine sakin olması gerektiğini hatırlattı. *Nefes al.* Jacin'in sesini duyar gibiydi. Onu omuzlarından tutuyor ve *gördükleriniz gerçek değil, Prenses, yalnızca bir yanılsama,* diyordu.

Bu genellikle işe yarıyordu. Jacin'in anısı bile onu sürüklendiği panik girdabından çıkarıyordu. Ama bu kez buzlar durmu-

yordu. Kaburga kemiklerine yayılıyorlardı. Midesini kemiriyor, kalbini taşlaştırıyorlardı.

Winter'ın içi buz kesiyordu.

Sesimi dinleyin.

Jacin orada değildi.

Benimle kalın.

Jacin gitmişti.

Hepsi kafanızın içinde.

Ölünün yanma giden muhafızların ayak seslerini duydu. Ceset kenara doğru sürüklenip aşağı atıldı ve gürültüyle suya çarptı.

Meclis kibarca alkışladı.

Winter ayak başparmaklarının koptuğunu hissetti.

Teker teker.

Ama acıyı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

"Güzel," dedi Levana. "Sihirbaz Tavaler, diğer cezaların da layığıyla infaz edildiğinden emin olun."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Winter kendini zorlayarak gözlerini açtı. Buzlar boğazından çenesine doğru yükseliyordu. Gözyaşları göz pınarlarında donmuştu. Dilindeki tükürüklerin kristalleştiğini hissedebiliyordu.

Odanın ortasında bir uşak yerdeki kanları temizliyordu. Aimery bir bezle bıçağını siliyordu. Winter'la göz göze geldiğinde bakışları keskinleşti. "Korkarım, Prenses'in midesi pek sağlam değil."

Winter, asillerin kıs kıs güldüğünü duydu. Bu tip mahkemelerin Levana'nın sarayında bir eğlence malzemesine dönüşmesinden tiksiniyordu.

Üvey annesi ona döndüğünde elbisesinin kumaşı hışırdadı. Ama Winter ona bakmadı. O buz ve camdan yapılmıştı. Dişleri kırılgan, ciğerleri incecik birer cam parçasıydı.

"Doğru," dedi Levana. "Bazen onun burada olduğunu unutuyorum. Bir bez bebek kadar işe yaramazsın, ha, Winter?"

Seyirciler yine kıkırdadı. Şimdi daha yüksek sesle gülüyorlardı. Sanki Kraliçe onlara genç Prenses'le alay etme izni vermiş gibi... Winter ne Kraliçe Levana'ya ne de meclisine cevap verebildi. Gözleri sihirbaza takılıp kalmıştı. Paniğini gizlemeye çalışıyordu.

"Ah, hayır," dedi Aimery. Hâlâ gülümsüyordu. "O kadar da işe yaramaz değil." Winter, adamın boğazında bir kesik açıldığını gördü. Oradan kanlar fışkırdı. "Bütün Ay Ülkesi'nin en güzel kızı eminim bir gün bu saraydan birini çok mutlu edecek."

"En güzel mi?" Levana öfkeli tıslamasını alaycı bir ses tonunun ardına gizlemeyi başarmıştı.

Aimery hiç tereddüt etmeden eğildi. "Yalnızca güzel, Majesteleri. Yoksa sizin kusursuzluğunuza hangi ölümlü yaklaşabilir?"

Odadaki diğer asiller de onu onayladı. Winter yine de asillerin arzulu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Aimery tahta doğru bir adım attığında kesik kafası düşüp küt diye mermere çarptı. Sonra oradan sekip yuvarlandı, yuvarlandı ve Winter'ın donmuş ayaklarının dibinde durdu.

Hâlâ gülümsüyordu.

Winter inledi, ama sesi boğazındaki karlara gömüldü.

Hepsi kafanızın içinde.

"Sessizlik," dedi Levana yeterince övgü duyduğunda. "Sanırım hepsi bu kadar."

Sonunda buzlar gözlerine ulaştığında Winter'ın gözlerini yummaktan başka çaresi kalmadı. Aimery'nin başsız gövdesi yerini soğuk ve karanlığa bıraktı.

Winter burada ölecek ve hiç şikâyet etmeyecekti. Bu ölü çığının altına gömülecekti. Başka bir cinayete tanıklık etmek zorunda kalmayacaktı.

"Yargılanması gereken başka bir mahkûm daha var, Majesteleri." Aimery'nin sesi Winter'ın kafasının içindeki soğuk boşlukta yankılandı. "Sihirbaz Sybil Mira'nın koruması, pilot ve kraliyet muhafızı, Sör Jacin Clay."

Winter inledi. Buzlar patladı. Milyonlarca buz parçası taht odasına saçıldı. Ama kimse duymadı onları. Kimse görmedi.

Aimery'nin kafası yerindeydi ve yine ona bakıyordu. Tepkisini ölçmeye çalışır gibiydi. Dikkatini yeniden Levana'ya verdiğinde alenen sırıtıyordu.

"Ah, evet," dedi Levana. "Getirin."

BÖLÜM

İki

TAHT ODASININ KAPILARI AÇILDI VE JACIN oradaydı. İki muhafızın arasında dimdik yürüyordu. Ellerini arkadan bağlamışlardı. Sarı saçları dağınık ve kirliydi. Birkaç tutamı çenesine yapışmıştı. Son banyosunun ya da doğru düzgün bir yemek yemesinin üzerinden uzun bir zaman geçmişti belli ki. Ama Winter, şiddet gördüğüne dair belirgin bir iz fark edemedi.

Midesi ters döndü sanki. Buzların emdiği bütün ısı tenini yeniden sarmaladı.

Benimle kalın, Prenses. Sesimi dinleyin, Prenses.

Onu odanın ortasına götürdüler. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Winter tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Jacin ona hiç bakmadı. Bir kere bile.

"Jacin Clay," dedi Aimery. "Sihirbaz Mira'yı koruma görevinde başarısız olarak vatana ihanetle suçlanıyorsun. Bu hareketinle Sihirbaz Mira'nın düşman tarafından öldürülmesine sebep olmakla kalmayıp aynı zamanda bir kanun kaçağını da korumuş oldun. Söz konusu Aylı kaçağın yanında yaklaşık iki hafta kal-

mana rağmen onu yakalamak için hiçbir girişimde bulunmadın. Sen bir hainsin. Ülkene ve hükümdarına ihanet ettin. Bu suçların cezası ölümdür. Kendini savunacak mısın?"

Winter'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözlerini Jacin'den güçlükle ayırıp yalvarırcasına üvey annesine baktı ama Levana ona aldırmadı.

"Saydığınız bütün suçları kabul ediyorum," dedi Jacin, Winter'ın dikkatini yeniden üzerine çekerek. "Ama ben bir hain değilim. Bunu kesinlikle reddediyorum."

Levana tırnaklarını tahtının koluna geçirdi. "Ne demek istiyorsun? Daha açık konuş."

Jacin, üzerinde kraliyet muhafızı üniforması varmış gibi dimdik ve mağrur duruyordu. Sanki yargılanan o değildi. "Daha önce de belirttiğim gibi, kanun kaçağını tutuklamak için bir girişimde bulunmadım, çünkü güvenini kazanmaya çalışıyordum. Daha sonradan Majestelerine vermek üzere ondan bilgi toplamak istedim."

"Ah, tabii ya," dedi Levana. "Casusluğa soyunmuştun. İlk yakalandığında da bu mazereti sunmuştun. Ama bana yalanlardan başka bir bilgi veremedin."

"Kesinlikle yalan değil, Majesteleri. Ama sayborgun yeteneklerini hafife aldığımı kabul ediyorum. Onları benden ustalıkla sakladı."

"Desene güvenini kazanmakta çok başarılı olmuşsun," diye alay etti Levana.

"Benim asıl amacım sayborgun yeteneklerini öğrenmek değildi, Majesteleri."

"Lafı dolandırmayın, Sör Clay. Kelime oyunlarından hiç hoşlanmam ve sabrım taşmak üzere."

Winter'ın yüreği ağzına geldi. Jacin ölemezdi. Winter burada oturup onun ölümünü izleyemezdi.

Karar verildiğinde onun için pazarlık edecekti. Ama Jacin'e karşılık ne verebilirdi ki? Canını mı? Levana'nın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

Belki bir kriz geçirirdi. Bir histeri krizi. İş bu noktaya geldikten sonra ancak kararı erteleyebilirdi bu ama yine de denemeye değerdi.

Winter birçok kereler kendini çaresiz hissetmişti ama bu en kötüsüydü.

En iyisi kendini bıçağın önüne atmaktı.

Ama Jacin bundan nefret ederdi.

Jacin, Winter'ın aklından geçenlerden habersiz başını eğdi. "Linh Cinder'la geçirdiğim süre zarfında bir insanın sinir sistemiyle temas ettiğinde Ay sihrini etkisiz hâle getirebilen bir cihazın varlığını öğrendim."

İzleyicilerden hayret dolu mırıltılar yükseldi. Kaşlar çatıldı, omuzlar gerildi.

"İmkânsız," dedi Levana.

"Linh Cinder bu cihazı bizzat kendisi denemiş. Bana söylendiğine göre, onu bir Dünyalı kullandığında biyoelektriğini koruma altına alıyormuş. Ama bir Aylı'ya takıldığında sihrini kullanmasını engelliyormuş. Linh Cinder, Topluluk'un balosuna geldiğinde kendine onu taktırmış. Ancak cihaz imha edildiğinde yeteneğini kullanabilmiş. Siz de bunu kendi gözlerinizle gördünüz zaten, Majesteleri."

Jacin'in sözlerinin inandırıcılığı arttıkça Winter, Levana'nın yumruklarını sıktığını gördü.

"Bu farazi cihazlardan kaç tane var?"

"Bildiğim kadarıyla yalnızca sayborga takılan varmış. Ama bir tane daha yapmaları kolay. Zira cihazın mucidi Linh Cinder'ın üvey babası."

Kraliçe'nin yumrukları gevşemeye başladı. "Bize ilginç bir bilgi verdiniz, Sör Clay. Ama bu, sizi vatana ihanet suçlamasından kurtaramaz."

Winter dudaklarını birbirine bastırdı.

"Katılıyorum, Majesteleri. Ama bilgi toplamak ve İmparator Kaito'nun kaçırılma planı konusunda Sihirbaz Mira'yı uyarmak için düşmanla iş birliği yapmış gibi görünmem tahta olan sadakatimi kanıtlamıyorsa başka ne kanıtlar bilemiyorum."

"Sybil'a gelen şu isimsiz ihbardan söz ediyorsun." Levana iç çekti. "Yolladığını iddia ettiğin mesajı ondan başka kimse görmemiş ne hikmetse. Sihirbaz Mira da öldüğüne göre..."

Jacin, Kraliçe'nin öfkeli bakışları altında ilk kez hafifçe yalpaladı. Winter'a hâlâ bakmıyordu.

Kraliçe, muhafız alayının komutanına döndü. "Jerrico. O gün Sybil düşman gemisine pusu kurduğunda sen de yanındaydın. Ama Sihirbaz Mira'nın böyle bir mesajdan söz etmediğini söyledin. Ekleyeceğin bir şey var mı?"

Jerrico bir adım öne çıktı. Suratındaki Dünya gezintisinden kalma morluklar hafiften sararmaya başlamıştı. Gözlerini Jacin'e dikti.

"Majesteleri, Sihirbaz Mira, Linh Cinder'ı o çatıda kıstıracağımızdan emin görünüyordu. Ama bu konuda dışarıdan bir bilgi aldığına dair hiçbir şey söylemedi. Gemi indiğinde Jacin Clay'in derhâl gözaltına alınmasını emretti."

Jacin'in alm hafifçe kırıştı. "Belki de onu vurduğum için bana hâlâ kızgındı." Bir an duraksadı ve ekledi. "Biliyorsunuz, o sırada Linh Cinder'ın kontrolü altındaydım."

"Bakıyorum, her şeye bir bahanen var," dedi Levana.

Jacin, Kraliçe'nin gözlerine sakince bakmayı sürdürdü. Winter'ın bu odada gördüğü en soğukkanlı mahkûmdu şüphesiz. Üstelik Jacin tam da dikildiği noktada nice insanlar öldüğünü iyi biliyordu. Levana onun kayıtsızlığına bozulmalıydı belki ama düşünceli bir tavırla başını eğmekle yetindi.

"Konuşabilir miyim, Majesteleri?"

Kalabalıktan mırıltılar geldi. Winter, sesin geldiği yöne doğru baktı. Bir muhafızdı. Sarayın sessiz süslerinden biri. Winter onu tanımasına rağmen adını bilmiyordu.

Levana'nın cevap vermesi birkaç dakika aldı. Karar vermeye çalışıyordu besbelli. Belki de adamı cüretinden ötürü cezalandıracaktı. Sonunda başını salladı.

Muhafız öne çıkıp gözlerini duvara dikti. Hep öyle yaparlardı zaten. "Adım Liam Kinney, Majesteleri. O gün ben de çatıdaki ekipteydim."

Levana, Jerrico'ya bakarak tek kaşını kaldırdı. Beklediği onay gelince yine adama döndü.

"Dolayısıyla Sihirbaz Mira'nın cenazesini buraya getirenlerden biriydim. Kendisinin yanında portatif bir ekran vardı. Çarpışma sırasında zarar görmesine rağmen önemli bir delil teşkil ediyor. Acaba biri içinde ne olduğuna baktı mı diye merak ettim."

Levana, Aimery'ye baktı. Winter adamın bu yüz ifadesini iyi tanıyordu. Kibarca gülümsemesine rağmen belli ki sinir olmuş-

tu. "Aslında ben de tam bu konuyu açacaktım. Ekibimiz son mesajları inceledi."

Yalan söylüyordu ve bu Winter'a biraz ümit verdi. Aimery büyük bir yalancıydı. Özellikle de, kendi çıkarları söz konusu olduğunda.

Ve Jacin'den nefret ediyordu. Onu kurtarabilecek hiçbir bilgiyi kolay kolay açıklamayacaktı tabii.

Ufacık bir umut vardı. Bir pamuk ipliği kadar narin ama somut.

Aimery kapıya doğru bir işaret çaktı ve bir uşak elinde bir tepsiyle ona doğru koşturdu. Aimery tepsideki kırık ekranı aldı. "Sör Kinney bundan söz ediyor. Gerçekten de o sabah Sihirbaz Mira'ya isimsiz bir mesaj gelmiş."

"İçeriği nedir?" diye sordu Levana.

Aimery ekranı yine uşağa verip kafasını eğdi. Adam aletin düğmesine bastı. Odanın ortasında üç boyutlu bir görüntü belirdi. Jacin arkasında bir hayalet gibi kayboldu.

Mesaj kısa ve netti.

LINH CINDER, İMPARATOR'U KAÇIRACAK.
GÜN BATIMINDA, KUZEY KULESININ ÇATISINDAN.

Birkaç kelimeye çok önemli bilgiler sığdırılmıştı. Tam da Jacin'in yazacağı türden bir mesajdı.

Levana gözlerini kısıp bu iki cümleyi okudu. "İnanılmaz. Böyle önemli bir konuya dikkatimizi çektiğiniz için teşekkürler, Sör Kinney." Aimery'ye teşekkür etmemesi anlamlıydı. Winter, adamın adına utançla kıpırdanır gibi yaptı. Aslında sevincini

gizlemeye çalışıyordu. "Herhâlde yolladığınız mesajın bu olduğunu söyleyeceksiniz, Sör Clay," dedi Levana.

"Evet, Majesteleri."

"Kararımı vermeden önce eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, Majesteleri."

Levana yavaşça arkasına yaslandığında herkes sustu. Nefesler tutulmuştu. Herkes kararı bekliyordu.

"Üvey kızım canınızı bağışlamamı ister şüphesiz," dedi Levana.

Winter, Kraliçe'nin ses tonundaki kibirle irkildi. Jacin tepkisizce bekledi.

"Lütfen, anne," diye fısıldadı Winter. Boğazı kuruduğu için güçlükle konuşabilmişti. "Jacin bizim düşmanımız değil."

"Senin değil belki," dedi Levana gözlerini mahkûmdan ayırmadan. "Ama sen yalnızca saf ve aptal bir kızsın."

"Hayır, Majesteleri. Ben bir kan makinesiyim ve bütün aksamlarım donuyor."

İzleyiciler kahkahalara boğulduğunda Winter irkildi. Levana'nın da dudakları seğirdi. Ama eğleniyor gibi görünmesinin altında bariz bir tiksinti yatıyordu.

"Kararımı verdim," dedi yüksek sesle. "Mahkûmun canını bağışlıyorum."

Winter müthiş bir rahatlamayla inledi. Sesini bastırmak için eliyle ağzını kapadıysa da geç kalmıştı.

Seyirciler yine kıkırdadı. Jacin hâlâ gözlerini Kraliçe'ye dikmiş, bekliyordu.

"Eklemek istediğiniz başka bir saçmalık var mı, Prenses?" diye tısladı Levana.

Winter duygularını kontrol etmeye çalıştı. "Hayır, Majesteleri. Siz en doğru kararı verirsiniz, Majesteleri."

"Henüz bitirmedim," dedi Levana. Ses tonu sertleşmişti. "Linh Cinder'ı öldürme ya da yakalama konusundaki başarısızlığının cezasız kalacağını sanma. Özellikle de bunun sonucunda nişanlım kaçırılmışken. Yarın gün doğumunda otuz kere kendi kendini kamçılayacaksın. Ardından da kırk saat aç kalacaksın."

Winter üzülmüştü ama Jacin yaşayacaktı ya, önemli olan buydu. O artık buz ve camdan bir kız değildi. Gün ışığı ve yıldız tozuna dönüşmüştü.

"Winter..."

Onu nefretle süzen üvey annesine baktı. "Eğer ona yiyecek götürmeye kalkışırsan sevgili Jacin'inin dilini kestiririm ona göre," dedi Levana. "İyice anladın değil mi?"

Winter koltuğunda büzülürken gün ışığı hafiften soldu. "Evet, Majesteleri."

BÖLÜM

Üç

WINTER KUBBENİN SAHTE GÖKYÜZÜNDE GÜNEŞ doğmadan saatler önce uyandı. Uyku tutmamıştı zaten. Jacin'in kırbaç cezasını seyretmeye gitmedi. O varken Jacin kendini tutar, bağırmazdı. Winter ona bunu yapmak istemiyordu. Jacin istediği kadar bağırabilirdi. Yine de hepsinden, herkesten daha güçlüydü.

Kahvaltıda ona getirilen kuru etlerle peynirleri uysallıkla yedi. Hizmetçilerin onu yıkayıp açık pembe, ipek elbisesini giydirmelerine izin verdi. Üçüncü rütbe sihirbaz olan öğretmeni Efendi Gertman'ın karşısına oturup sihrini kullanma alıştırmaları yaptı ve zorlanmaya başladığında affını rica etti. Efendi Gertman oralı olmadı. Adam zaten bütün ders boyunca ağzı beş karış açık Winter'ı izliyordu. Winter sihrini kullansa bile Gertman'ın bunu fark edeceğinden şüpheliydi doğrusu.

Gün aynı durağanlıkta geçip gitti. Bir hizmetçi ona ılık, tarçınlı süt getirdi. Yatağını açtı ve nihayet Winter'ı yalnız bıraktı.

Winter'ın kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

Pamuklu kumaştan, rahat bir pantolonla bol bir tişört giyip üzerine sabahlığını geçirdi. Böylece altında pijaması varmış gibi duracaktı. Sabahtan beri plan yapıyordu. Kararlılığıyla halüsinasyonlarını bile bastırmıştı.

Derin bir uykudan yeni uyanmış gibi görünsün diye saçlarını iyice dağıttı. Işıkları kapadı ve yatağına girdi. Tavandan sarkan avize alnına çarpınca yüzünü buruşturup derin bir nefes aldı.

Üçe kadar saydı.

Sonra bağırdı.

Bir katil karnına bir bıçak saplamış gibi bağırdı.

Binlerce kuş etini gagalıyormuş gibi.

Koca saray başına yıkılıyormuş gibi.

Kapısında nöbet tutan muhafız içeri daldı. Winter bağırmaya devam etti. Yastığını karnına bastırıp karyolanın başlığına doğru emekledi. Olduğu yerde büzülüp saçını başını yolmaya başladı.

"Prenses! Neyiniz var?" Adam temkinli gözlerini odada dolaştırdı.

Winter kolunu arkaya atıp duvar kâğıdını tırmaladı. Kendini rolüne iyice kaptırmıştı. Her yerde katiller ve hayaletler görüyordu.

"Prenses!" Odaya başka bir muhafız daldı. Işığı yaktığında Winter karyolada biraz daha büzüldü. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Odaya ilk giren muhafız gidip perdelerin arakasına baktı.

"Canavar!" diye feryat etti Winter ve ağlamaya başladı. "Bir uyandım ki, yatağımın baş ucunda dikiliyordu. Kraliçe'nin askerlerinden biri."

Muhafızlar birbirlerine baktı. Mesaj açıktı.

Yok bir şey. Hatun deli hepsi o.

"Majesteleri," dedi ikinci muhafız ve tam o sırada eşikte bir muhafız daha belirdi.

Güzel. Winter'ın yatak odasıyla ana merdiven arasında genellikle üç muhafız nöbet tutardı.

"Şu tarafa gitti!" Winter banyoyla giyinme odasının olduğu yönü gösterdi. "Yakalayın! Sakın kaçırmayın!"

"Hayrola?" diye sordu yeni gelen muhafız.

"Mutant askerlerden birini gördüğünü sanıyor," diye homurdandı ikinci muhafız.

"Ne duruyorsunuz?" diye bağırdı Winter. "Size askerlerden biri buradaydı diyorum. Yakalasanıza!"

Odaya ilk giren muhafız yüzünü ekşitti. Winter'ın iddiasına inanmadığı her hâlinden belliydi. Silahını kılıfına sokarken "Emredersiniz, Prenses," dedi bıkkınlıkla. "Derhâl o hainin peşine düşüyoruz." İkinci muhafıza işaret etti ve birlikte banyoya yöneldiler.

Winter ayak ucunda duran üçüncü muhafıza döndü. "Sen de gitsene. O canavarla başa çıkmak kolay mı? Sizi öldürürse yi-yine buraya gelir." Saçlarını yolarak titremeye başladı. "Ne olur, çabuk olun. Durdurun onu."

"Merak etmeyin, Majesteleri. Gidiyorum. Siz burada bekleyin ve biraz sakinleşmeye çalışın."Adam deli prensesten kurtulduğuna sevinerek arkadaşlarının yanma koştu.

Winter yalnız kaldığından emin olunca usulca yataktan kalkıp sabahlığını bir iskemlenin üzerine fırlattı.

"Giyinme odası temiz," diye bağırdı muhafızlardan biri içeriden.

"İyi bakın," diye seslendi Winter. "Eminim oralarda bir yerdedir."

Kapının yanında bıraktığı şapkayla ayakkabıları aldığı gibi dışarı fırladı.

Onu her adımında takip eden özel muhafızlarının aksine, sarayın dışındaki kulelerde nöbet tutanlar nereye gittiğini bile sormadan kapıları açtı. Özel muhafızları ve şık elbiseleri olmadan onu tanıyamamışlardı. Winter şapkanın altına gizlediği uzun saçları ve mahcup tavırlarıyla herhangi bir hizmetçi kızdan farksızdı.

Kapının dışında yine koşmaya başladı.

Şehrin çinili sokaklarında asiller geziniyor, gösterişli elbiseleri ve sihirleriyle gülüşüp birbirlerine kur yapıyorlardı. Aralık kapılardan ışık taşıyor, pencere pervazlarından müzik sesleri sızıyordu. Yiyecek kokuları her yere yayılmıştı. Winter bardak şıngırtıları ve kuytu köşelerde koklaşan gölgelerin arasında ilerledi.

Şehir hep aynıydı. Beyaz Artemisia. Koruyucu camların altındaki minik cennet.

Artemisia'nın tam ortasında bir podyum vardı. Burada tiyatrolar ve açık artırmalar düzenlenirdi. Felekten bir gece çalmak isteyen aileler malikânelerinden çıkıp buraya hokkabazlık gösterilerini ya da bayağı esprilerin havada uçuştuğu komedileri izlemeye gelirdi.

Mahkûmların halkın önünde aşağılandığı cezalar da yine burada infaz edilirdi.

Podyum göründüğünde Winter nefes nefese kalmıştı. Başarılı planı onu yormasına rağmen içinden gülmek geliyordu. Sonra onu gördü ve özlemden dizlerinin bağı çözüldü. Nefesini düzenlemek için adımlarını yavaşlattı.

Jacin podyumun ortasındaki dev güneş saatine sırtını dayamış, oturuyordu. Saat bu uzun gecelerde, etkileyici olduğu kadar işe yaramazdı da. Jacin'in çıplak kolları iplerle bağlıydı. Çenesini göğsüne sarkıtmıştı. Sarı saçları yüzünü gizliyordu. Winter yanına yaklaştığında, göğsüyle karnındaki kırbaç izlerini gördü. Üzerleri kurumuş kanla kaplıydı. Aynı yaralardan sırtında da olmalıydı. Kamçının sapını tutan eli su toplamıştı. Levana, Jacin'in kendi kendini kamçılayacağını söylemişti. Diğer bir deyişle, bir sihirbaz zihnini kontrol ederek ona bunu zorla yaptıracaktı.

Winter, Aimery'nin vazifesini zevkle yerine getirdiğinden emindi.

Podyumun kenarına vardığında, Jacin gözlerini açtı. Gözleri buluştu ve Winter bir an bütün gün gelen geçenin dövüp sataştığı bir adama baktı. Ve o an Jacin'in tamir edilemez şekilde parçalandığını sandı. Kraliçe'nin kırık oyuncaklarından birine dönüştüğünü.

Ama sonra Jacin'in dudakları hafifçe aralandı ve gülümsemesi mavi gözlerine ulaştığında yine capcanlı ve doğan güneş kadar parlak oluverdi.

"Selam, başbelası," dedi başını güneş saatine dayayarak.

Bununla birlikte, son haftaların endişesi silindi gitti. Jacin yaşıyordu. Evindeydi. Ve hâlâ kendindeydi.

Winter podyuma çıktı. "Ne kadar korktum bilemezsin," dedi. "Öldün mü kaldın mı, yoksa Kraliçe'nin askerlerinden birine yem mi oldun diye düşünmekten aklımı kaçıracaktım."

Aklını kaçırmaktan söz ederken Jacin tek kaşını kaldırdı.

"Sakın," diye uyardı Winter.

"Yok canım." İpler el verdiğince omuzlarını çevirdi. Bu ufacık hareket yaralarını kanatmaya yetmişti. Yüzü bir an acıyla gerildi ama çabucak toparlandı.

Winter bunu fark etmemiş gibi yaparak bağdaş kurup tam karşısına oturdu ve yaralarını incelemeye koyuldu. Bir yandan ona dokunmak istiyor, diğer yandan korkuyordu. En azından bu hissi değişmemişti. "Çok acıyor mu?"

"Gölün dibini boylamaktan iyidir." Jacin'in yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. Dünya güneşinde dudakları çatlamıştı. "Yarın gece beni bir tanka kapatacaklar ve çıktığımda yepyeni biri olacağım." Suratını buruşturdu. "Tabii buraya bana yiyecek getirmek için gelmediysen. Aman ha! Dilimden olmak istemem."

"Yiyecek yok. Sadece dost bir yüz görmek iyi gelir diye düşündüm."

"Dost mu?" Gözleri Winter'ın yüzünde dolaştı. Hâlâ gülümsüyordu. "Kendini hafife alma, Prenses."

Winter başını eğdi ve yüzünü sağ yanağındaki üç yara izini gizleyecek kadar çevirdi. Yıllarca insanların ona dik dik bakmalarını yaralarından tiksinmelerine yormuştu. Kusursuz dünyalarında böyle bir sakatlığa yer olmadığını düşünmüştü. Ama sonra bir hizmetçi ona tiksinmediklerini, aksine onu huşuyla süzdüklerini söylemişti. Yaraları Winter'ı daha ilginç ve hatta daha da güzel gösteriyordu. Güzel. Bu kelime hayatı boyunca yakasını bırakmamıştı. Ne güzel bir çocuk, demişlerdi. Ne güzel bir kız. Ne kadar güzel bir genç kadın. Çok güzel. Hele o bakışlar yok muydu? Winter bazen kendini üvey annesi gibi bir peçenin arkasına gizlemek isterdi. Hakkında fısıldananlardan saklanmak isterdi.

Jacin, Winter'a kendini utanıp sıkılmadan ya da bunu kötü bir şey gibi algılamasına sebep olmadan güzel hissettirebilen tek kişiydi. Winter onun bu kelimeyi bir kez bile kullandığını hatırlamıyordu. Jacin iltifatlarını hep umarsız şakaların ardına gizler ve Winter'ın kalbini sevinçle attırmayı becerirdi.

"Alay etme," dedi kızararak. A, bir de Jacin, Winter'ı hep utançtan kızartırdı.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi Jacin aynı kayıtsızlıkla.

Winter uzanıp omzunu hafifçe yumrukladı. Özellikle yaralı olmayan bir yerini seçmişti.

Jacin yüzünü buruşturunca irkildi ve hemen özür dilemeye hazırlandı. Ama Jacin'in gözlerindeki sıcacık ifade kaybolmadı. "Hiç de adil bir dövüş olmaz, Prenses."

Winter özrü boş verip zeytinyağı gibi üste çıktı. "Bırak bir kere de ben avantajlı olayım."

Jacin'in gözleri Winter'ın arkasındaki sokaklara kaydı. "Muhafızın nerede?"

"Sarayda. Giyinme odamda canavar avında."

Bununla birlikte Jacin'in ışıltılı gülümsemesi yerini endişeye bıraktı. "Aman Prenses, ne yapıyorsunuz? Korumasız sokağa çıkamazsınız. Ya başınıza bir iş..."

"Burada, şehirde bana kim zarar verebilir ki? Herkes tanıyor beni."

"İstediğini almaya alışkın ve kendini kontrol edemeyecek kadar sarhoş bir ahmağın gözünü karartmayacağı ne malum?"

Winter yine kızardı.

Jacin söylediklerine hemen pişman oldu. "Prenses..."

"Saraya kadar koşarım. Merak etme, bir şey olmaz."

Jacin iç çekti. Winter başını eğdi. Yaraları için bir merhem getirmeyi akıl edemediğine hayıflanıyordu. Levana ilaçla ilgili bir şey söylememişti. Jacin'i böyle bağlı ve savunmasız görmek içinde tuhaf ve karmaşık hisler uyandırıyordu.

"Seninle yalnız kalmak istedim," dedi gözlerini Jacin'in yüzüne dikerek. "Artık hiç yalnız kalamıyoruz."

"On yedi yaşındaki bir prensesin, niyeti belirsiz bir adamla yalnız kalması uygun değil."

Winter güldü. "Ya bu adamla daha yürümeyi bile bilmezden beri arkadaşsa?"

Jacin başını iki yana salladı. "O daha da kötü."

Winter alayla homurdandığında Jacin yine neşeyle gülümsedi.

Ama sonra yüzünde buruk bir ifade belirdi. Jacin ona yalnızca korkunç bir halüsinasyondan kurtulmasına yardımcı olurken dokunmuştu. Bunun dışında yıllardır Winter'a elini bile sürmüyordu. En son birbirlerine dokunduklarında Winter on dört, o on altı yaşındaydı. Winter ona Güneş Tutulması Valsi öğretiyordu ve bunun bazı yüz kızartıcı sonuçları olmuştu.

Bugünlerde ise Winter, Jacin'in ona biraz daha az şerefli bir niyetle yaklaşması için Samanyolu'nu satışa bile çıkarabilirdi.

Gülümsemesi soldu. Jacin de ciddileşmişti. "Seni özledim," dedi Winter.

Jacin'in bakışları yere kaydı ve hafifçe kıpırdandı. Bu ufacık hareketin canını ne kadar yaktığını gizlemek için çenesini sıkıyordu. "İyi misin?" diye sordu Winter'ın sözleriyle kendi dünyalarına kapandıklarında.

"Hayaller gidip geliyor. Ama kötüleşmiyorlar."

"Bugün de oldu mu?"

Winter pamuklu pantolonundan hayali bir ip kopardı. "Dünkü mahkemelerden beri, hayır. Taht odasında buz tuttum ve Aimery'nin kafası koptu."

"İkincisi gerçek olsaydı keşke."

Winter onu hemen susturdu.

"Ciddiyim. Sana bakışlarından hiç hoşlanmıyorum."

Winter omzunun üzerinden baktı ama podyumun bulunduğu avluda kimse yoktu. Uzaktan gelen müzik sesi ve kahkahalar dışında etraf sessizdi.

"Artık Ay'dasın. Sözlerine dikkat etmelisin."

"Bana korkağın teki olmamı mı tavsiye ediyorsun?"

"Jacin..."

"Bu meydanda üç tane kamera var. İkisi arkandaki sokak lambalarında, biri güneş saatinin arkasındaki meşe ağacında. Hiçbiri sesli değil. Tabii Levana kendine birkaç dudak okuyucu bulmadıysa."

Winter kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Sybil'ın bir istihbarat uzmanı olduğunu unutuyorsun."

Winter kollarını göğsünde kavuşturdu. "İstese dün seni öldürebilirdi. Dikkatli olmalıyız."

"Biliyorum, Prenses. Ben de o taht odasına yalnızca bir saray muhafızı olarak dönmek isterim."

Kafalarının tepesinde ışıklar parladığında Winter yukarı baktı. Kubbenin ötesinde, Ay Ülkesi'nin limanlarından kalkan bir düzine kadar savaş gemisinin roketleri daha şimdiden nokta kadar görünüyordu. Yıldızlarla bezeli gökyüzünde Dünya'ya doğru ilerliyorlardı.

"Askerler," dedi Jacin, Winter'ın bakışlarını takip ederek. "Savaş nasıl gidiyor?"

"Kimse bir şey demiyor. Ama Majesteleri şimdiye kadarki zaferlerimizden memnun görünüyor. Gerçi İmparator'un kaçırılmasıyla ilgili hâlâ sinirli. Düğün iptal oldu ne de olsa."

"İptal olmadı. Sadece ertelendi."

"Gel de bunu Kraliçe'ye anlat."

Jacin kendi kendine homurdandı.

Winter öne eğilip dirseklerine dayandı ve çenesini ellerine dayadı. "Mahkemede söylediklerin gerçek miydi? Sayborgun öyle bir cihazı var mı? İnsanların yönlendirilmelerini engelleyen bir cihaz?"

Jacin'in gözleri parladı. Winter'a yaklaşmaya çalıştığında ipler onu engelledi. Yüzünü buruşturup usulca küfretti.

Bunun üzerine, Winter ona doğru biraz daha eğildi.

"Hepsi bu kadar değil. O cihaz asıl Aylılar'ın sihirlerini kullanmalarını engelliyor."

"E, taht odasında dedin ya?"

Jacin gözlerine ona dikti. "Ve bir de zihinlerini koruyor. Sayborg onunla şey olmadıklarını söyledi. Şey..."

Delirmediklerini.

Jacin'in bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Gözleri öylesine ümit doluydu ki. Sanki dünyanın en büyük sorununu çözmüştü.

Winter bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Öyle bir cihaz onu iyileştirebilirdi.

Çenesine dayadığı parmaklarını büktü. "Ama başka bir cihaz yok dedin."

"Doğru ama nasıl yapıldığını öğrenebiliriz. Bunun mümkün olduğunu bilmek bile..."

"Kraliçe de öğrendi ama. Şimdi başka bir cihazın yapılmasını engellemek için elinden geleni ardına koymaz."

Jacin'in suratı asıldı. Omuzları çöktü. "Biliyorum ama önüne bir yem atmak zorundaydım. Sybil beni hemen tutuklatmasaydı... Hain cadı." Winter hafifçe gülümsedi. Jacin onun bakışlarını yakalayınca yumuşadı. "Neyse, boş ver. Mutlaka bir yolunu bulacağım."

"Sen yanımdayken hayaller o kadar kötüleşmiyor. Şimdi döndün ya, daha iyi olurum."

Jacin'in hafifçe irkildiğini fark etti. Yoksa podyumun kenarlarında titreşen meşalelerden mi öyle görmüştü?

"Gittiğim için özür dilerim. Hatamı anlar anlamaz pişman oldum. Her şey o kadar hızlı gelişti ki. Sonra da sana dönemedim. Seni burada bıraktım. Onunla. Onlarla."

"İsteyerek gitmedin ki. Seni rehin aldılar. Başka şansın yoktu."

Jacin kaşlarını çattı. Tekrar ona baktığında yüzünde dürüst bir ifade vardı.

Winter sırtını dikleştirdi. "Seni zorla götürmediler mi yoksa? Kontrol altında değil miydin?"

"Açıkçası, hayır," diye fısıldadı Jacin. "Onlarla gitmeyi ben istedim. Sybil'la gemilerine bindiğimizde karar verdim." Suratına derin bir pişmanlık yayıldı. O kadar tuhaf bir ifadeydi ki, Winter bir an duyduklarına anlam veremedi. "Sonra da onlara ihanet ettim." Jacin sırtını güneş saatine bastırdı. "Aslında nefret etmelisin benden. Aptalın biriyim. Büyük bir hata yaptım."

"Aptal olabilirsin ama kesinlikle sevilmeye layık bir aptal."

Jacin başını salladı. "Şu koca galakside beni sevilmeye layık bulan bir sen varsın zaten."

"Şu koca galakside benden delisi yok da ondan. Şimdi en başından anlat bakalım. Nefret edilecek ne yaptın?"

Jacin güçlükle yutkundu. "Majestelerinin deli gibi aradığı sayborg var ya?"

"Linh Cinder."

"Evet. Ben onu intihar etmeyi kafasına koymuş bir kaçık sanıyordum. İmparator'u kaçırmayı takıntı hâline getirdiğini ve bu yüzden hepimizi öldürteceğini düşünüyordum. Aklını Kraliçe'yi tahttan indirmekle bozmuştu. Söylediklerini duysan sen de aynısını düşünürdün. Fırsatım varken sana dönmek istedim. Linh Cinder'ın kendini öldürtmesi umurumda bile değildi."

"Ama Linh Cinder, İmparator'u gerçekten kaçırdı ve ölmedi."

"Biliyorum. Sybil onun arkadaşlarından birini rehin aldı. Kızıl saçlı bir kız..."

Winter gülümsedi. "Ah, evet. Adı Scarlet. Kraliçe onu bana verdi. Hayvanat bahçesinde kalıyor. Onu çok seviyorum." Kaşlarını çattı. "Ama o benim için ne hissediyor bilmiyorum."

Jacin ani bir acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra hafifçe kıpırdanarak "Ona bir mesaj iletebilir misin?" diye sordu.

"Tabii."

"Dikkatli olmalısın. Başka kimse duymamalı. Yoksa senin de başın belaya girer."

"Tamam."

Jacin ona şüpheyle baktı.

"Tamam dedim ya. Bir casus kadar ketum olacağım. Senin kadar."

Jacin derin bir nefes aldığında Winter ona biraz daha yaklaştı. Jacin kameraların sessiz olduğunu bilmesine rağmen yine de fısıldadı. "Scarlet'a söyle, onu almaya geliyorlar."

Winter ona şaşkınlıkla baktı. "Nasıl yani? Buraya mı geliyorlar?"

Jacin kafasını salladı. "Açıkçası ben bir şansları olduğunu düşünüyorum."

Winter kaşlarını çatıp uzandı ve Jacin'in terli saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Jacin bu dokunuşla gerildiyse de geri çekilmedi. "Jacin Clay," diye mırıldandı Winter usulca. "Yine bilmece gibi konuşuyorsun."

"Linh Cinder var ya?" Winter onu duyabilmek için biraz daha yaklaştığında buklelerinden biri Jacin'in omzuna düştü. Jacin dudaklarını yaladı. "O aslında Prenses Selene."

Winter kaskatı kesilerek geri çekildi. "Ne diyorsun? Majesteleri bunu duyarsa..."

"Başka kimseye söylemeyeceğim ki. Ama senin bilmeni istedim." Gözlerinin kenarları şefkatli bir gülümsemeyle kırıştı. "Onu çok severdin."

Winter'ın yüreği hop etti. "Demek benim Selene'm hayatta?"

"Evet. Ama o seni hatırlamıyor maalesef."

Winter gözlerini kırpıştırarak bu umuda tutunmaya çalıştı. Selene yaşıyordu. Kuzeni ve çocukluk arkadaşı o korkunç yangında ölmemişti.

Ama sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Öldü o. Ben de oradaydım. Yangından sonra onu gördüm."

"Gördüğün o değildi."

"Ama cesedini..."

"Sadece küllerini buldular."

"O küller bir insana aitti."

"Bak, başta ben de inanmadım ama şimdi eminim." Gururla gülümsedi. "Linh Cinder bizim kayıp Prenses'imiz ve yakında evine dönecek."

Arkasında biri hafifçe öksürünce Winter'ın yüreği ağzına geldi. Dönmeye çalışırken dirseğinin üzerine düştü.

Özel muhafızı podyumun biraz ilerisinde duruyordu.

"Ah, sen misin?" Winter korkuyla havalanan binlerce kuş gibi çırpınan kalbine rağmen adama gülümsedi. "Canavarı yakaladınız mı?"

Muhafız ne gülümseyişine karşılık verdi ne de her zamanki gibi yanakları kızardı. Aksine, sağ gözü öfkeyle seğiriyordu.

"Sizi almaya ve saraya götürmeye geldim, Majesteleri."

Winter doğrulup ellerini kibarca göğsünde kavuşturdu. "Elbette. Seni endişelendirmek istemezdim." Dönüp muhafızı şüpheyle süzen Jacin'e baktı. Şaşırmamıştı. Jacin herkese şüpheyle yaklaşırdı. "Korkarım yarın daha da zor geçecek, Sör Clay," dedi. "Becerebilirseniz beni düşünmeye çalışın."

"Çalışmak mı?" Jacin ona bakıp muzipçe sırıttı. "Benim sizden başka düşüncem mi var?"

BÖLÜM

CINDER YERE UZANMIŞ, RAMPION'IN KOCAMAN motoruna, havalandırma kanallarına ve yaşam destek ünitesine bakıyordu. Sistem haftalar önce Cinder'ın retina ekranına yüklenen bilgilere uygun çalışıyordu. Yeni Pekin'de tamircilik yaparken gözlerindeki bu özellik oldukça işine yarıyordu doğrusu. Havada asılı duruyormuş gibi görünen şemaları genişletip kolu uzunluğunda bir silindire zumladı. Silindir makine dairesinin duvarına yakın bir yerde duruyordu ve iki yanından kablolar çıkıyordu.

Görüntüyü yok edip "Bir sorun var," diye mırıldandı. Dönen ünitenin altında kıpırdandığında omuzlarına tozlar yağdı. Yana kayıp doğruldu. Onca kablonun arasına güçlükle sıkışmıştı.

Nefesini tutarak kulağını silindire yaklaştırdı. Gözlerinin önünde beliren görüntüye göre doğru yerdeydi. Soğuk metal tenine değdiğinde ürperdi.

Bekledi ve dinledi. Ses alıcılarını kontrol etti.

Makine dairesinin açılan kapısından başka bir ses duyamadı.

Arkasına baktığında, koridordan sızan sarı ışıkta askeri bir üniformanın gri pantolonunu gördü. Gemideki herkes olabilirdi ama şu parlak siyah ayakkabılar gelenin kimliğini hemen ele veriyordu.

"Kimse yok mu?" diye seslendi Kai.

Cinder'ın yüreği hop etti. Bu sesi her duyduğunda olduğu gibi.

"Buradayım."

Kai kapıyı kapatıp odanın diğer tarafında çömeldi. Pervanelerle pistonların arasından ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Oksijen filtrelerini kontrol ediyorum. Bir dakika bekle."

Kulağını yine silindire dayadı. Bu kez bir tıkırtı duydu. Sanki bir çakıl taşı borunun içinde oradan oraya savruluyordu. "İşte!"

Cebinden bir İngiliz anahtarı çıkarıp silindirin vidalarını gevşetti. Silindir yerinden çıktığında oda birden sessizleşti. Cinder, kesilene dek uğultuyu fark etmemişti bile. Kai'nin kaşları endişeyle kalktı.

Cinder silindiri ters çevirip salladı. Sonra gözünü deliğine uydurup içine baktı ve bir parmağını sokup filtresini çıkardı. Filtre incecik gri bir filmle kaplı kanallardan ve deliklerden oluşuyordu.

"Kalkışta neden o kadar sallandığımız belli oldu," diye mırıldandı Cinder.

"Yardım lazım mı?"

"Bir süpürge bul yeter."

"Süpürge mi?"

Cinder filtreyi ters çevirip arkasına vurdu. Saçları ve kolları tozlarla kaplandı. Öksürerek burnunu dirseğine bastırdı.

"Evet. Mutfakta bir tane olacaktı."

Kirpiklerine biriken tozlara aldırmadan Kai'ye gülümsedi. Kai genellikle o kadar kontrollüydü ki, bocaladığı nadir anlarda pek sevimli oluyordu. Rampion'da uyandığından beri ayarları fena hâlde şaşmasına rağmen ortama elinden geldiğince uyum sağlamaya çalışıyordu. Ona yabancı bütün terimleri öğrenmiş, soğuk konserve yemekleri şikâyet etmeden yemiş ve şık düğün kılığından vazgeçip Rampion'daki herkes gibi üniforma giymeye başlamıştı. Herkese yardım etmeye çalışıyordu. Iko'nun ona ayrıcalıklı bir konuk gibi davranma çabalarına karşın mutfağa girip birkaç yavan yemek bile pişirmişti. Iko yine bir gün ona hizmet etmeleri gerektiğini vurgularken Kai'nin mahcupça ezilip büzülmesi Thorne'u pek eğlendirmişti doğrusu.

Cinder, Kai'nin tahtını temelli bırakıp uzay maceralarına atıldığını düşünemiyordu. Yine de Rampion'ın mürettebatına uyum sağlamaya çalışması hoş bir davranıştı.

"Şaka ediyordum," dedi. "Makine dairelerinin kirli olması gerek." Filtreyi son bir kez kontrol ettikten sonra yerine taktı. Uğultu yine başladı ama çakıl taşı tıkırtısı kesilmişti.

Cinder önce ayaklarını dışarı çıkardı, sonra tamamen yana kayıp doğruldu. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Kai gülümsedi. "Iko doğru söylüyor. Beş dakikadan uzun temiz kalamıyorsun."

"Ne yapalım? Meslek icabı." Omuzlarındaki tozları silkeledi.

Kai uzanıp saçlarına yapışan toz yumaklarını topladı. "Tüm bunları nereden öğrendin?"

"Ne yaptım ki? Bir oksijen filtresini herkes temizleyebilir."

"Sen öyle san." Dirseklerini dizlerine dayayıp odaya göz attı. "Bütün bu makinelerin ne işe yaradığını biliyor musun sahiden?"

Cinder onun bakışlarını takip etti. Evet, biliyordu. Her bir kabloyu, her bir bilgisayar ekranını ya da filtreyi gerektiğinde tamir edebilecek durumdaydı. "Birçoğunun, evet," dedi. "Bir tek ortadaki şu büyük, dönen şey hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ne kadar önemli olabilir ki?"

Kai gözlerini devirdi.

Cinder borulardan birine tutunarak ayağa kalktı ve İngiliz anahtarını cebine koydu. "Hiçbir yerden öğrenmedim," dedi. "Sadece baktım. Bir şeyin nasıl çalıştığını anladığında tamir etmen de kolay oluyor."

Başını eğip saçlarındaki tozları silkeledi ama yıkanmadan temizlenmesi mümkün görünmüyordu.

"Ah, demek sadece bakıyorsun?" dedi Kai şaşkınlıkla. "Hepsi bu mu yani?"

Cinder atkuyruğunu çekiştirirken omuzlarını silkti. Kai'nin soruları birden onu utandırmıştı. "Dedim ya. Ben bir tamirciyim. Mekanikten anlamak lazım."

Kai kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. "Bence çok etkileyici," dedi başparmağıyla Cinder'ın yanağını silerek. Belki bir toz yapışmış ya da yağ bulaşmıştı. Ya da sırf ona dokunmak için yapıyordu. "Sen de öylesin," diye ekledi ve onu öptü.

Cinder kısacık bir an için gerildi ama sonra kendini Kai'nin öpücüğüne bıraktı. Her seferinde aynısı oluyordu. Müthiş bir heyecanı şiddetli bir kıkırdama isteği takip ediyordu. Bu on yedinci öpüşmeleriydi (zihni istemsizce çetele tutuyordu) ve Cinder bir gün bu hisse alışıp alışmayacağını bilmiyordu. Arzulanmaya. Herkesin onu tuhaf bir bilim projesi olarak göreceğine inandığı onca yıldan sonra biri tarafından istenmeye.

Hele de bir erkek tarafından.

Hele de Kai kadar zeki, şerefli ve iyi bir erkek tarafından. İstediği her kızı elde edebilecek bir erkek tarafından.

Cinder mutlulukla iç çekerek ona yaslandı. Kai elini tepelerindeki boruya dayayıp Cinder'ın sırtını ana bilgisayara ekranına yapıştırdı. Cinder ona karşı koymadı. Bedeni teninin pembeleşmesine izin vermese de, Kai'yle her yakınlaştığında içine alışık olmadığı bir sıcaklık yayılıyordu. Her bir sinir ucunda kıvılcımlar çakıyordu. Kai onu on yedi bin kere de öpse bıkmayacaktı bundan.

Kollarını boynuna doladığında Kai de beline daha sıkı sarıldı. Göğsünün sıcaklığı Cinder'ın içine işledi. Âdeta birbirlerinde eridiler. Cinder daha olağanüstü bir an düşünemiyordu.

Ama sonra yine ani bir kederle sarsıldı. Buna devam edemezlerdi.

Kai, Levana'yla nişanlıydı. Cinder içini kemiren bu düşüncenin öfkesiyle onu daha sert öptü.

Ne var ki, düşüncelerinin isyanını bastıramadı. Cinder tahtı teyzesinden alsa bile, yeni kraliçe olarak Ay Ülkesi'nde kalması beklenecekti. İlişkiler konusunda uzman sayılmazdı ama iki gezegen arasında aşklarını ne kadar sürdürebilirlerdi ki?

Daha doğrusu, bir gezegen ve Ay arasında.

Ya da her neyse.

Sonuçta aralarında üç yüz seksen dört kilometre olacaktı ve...

Kai öpüşmeyi yarıda keserek ona gülümsedi. "Sorun ne?" diye mırıldandı dudaklarını onunkilerden ayırmadan.

Cinder irkilerek geri çekildi. Kai'nin saçları uzuyordu. Dağınık görünüyorlardı. Bir prensken onları hep kısa kestirirdi.

Sonra imparator olmuştu. Taç giyme töreninden iki hafta sonra kendini bir savaşın içinde bulmuştu. O günden beri bir kanun kaçağını arıyor ve evlenmemek için direniyordu. Üstüne bir de kaçırılma şoku yaşamıştı. Artık kişisel bakımıyla eskisi kadar ilgilenememesi normaldi tabii.

Cinder kısa bir duraksamanın ardından, "Geleceği düşünüyor musun hiç?" diye sordu.

Kai'nin yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Elbette."

"O gelecekte ben de var mıyım?"

Kai'nin bakışları bir anda yumuşayınca Cinder nefesini tuttu. Kai boruyu bırakıp Cinder'ın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu tamamen geleceği nasıl düşlediğime bağlı."

Cinder gözlerini kapayıp alnını Kai'nin çenesine dayadı. "Ya en kötüsü olursa?"

"Başaracağız," dedi Kai dudaklarını onun saçlarına bastırarak. "Bu savaşı biz kazanacağız."

Cinder kafasını salladı. Kai iyi ki o anda yüzünü görmüyordu.

Zira Levana'yı yenip Ay Ülkesi Kraliçesi olmak Cinder'ın sorunlarının yalnızca ufak bir kısmını çözecekti.

Bir an sonsuza dek bu geminin içinde kalmayı istedi. Kai'yle birlikte ve güvende olabilmeyi. Ama Levana'yı tahttan indirdikleri zaman Kai, Doğu Ulusları Topluluğu'na imparatorluk etmek için Dünya'ya dönecekti. Ve bir gün yeni bir imparatoriçeye ihtiyacı olacaktı.

Cinder, Ay tahtında hak iddia edebilecek durumdaydı. Halkın Levana dışında herkesi bağrına basacağını umuyordu.

Yeni kraliçelerinin politik açıdan tecrübesiz olmasına ve yüzde 36.28'inin robot parçalarından oluşmasına aldırmayacaklarına inanmak istiyordu.

Ama Doğu Ulusları Topluluğu'ndaki insanların önyargılarına aşinaydı. Onu asla kabullenmezlerdi.

Ayrıca Cinder bunu istiyor muydu, o da ayrı bir konuydu. Daha prensesliğine bile alışamamıştı.

"Her şey sırayla," diye fısıldadı iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmamak için.

Kai şakağına bir öpücük kondurup geri çekildi (Cinder'ın beyni bunu on sekiz olarak saymadı). "Eğitimin nasıl gidiyor?"

Cinder kendini onun kollarından kurtardı. "İyi." Etrafındaki makinelere baktı. "Hazır buradayken, bana yardım etsene." Duvardaki bir paneli çıkardığında arkasındaki teller göründü.

"Neden konuyu değiştiriyorsun?"

"Değiştirmiyorum," dedi Cinder ama zoraki öksürmesi aksini söylüyordu. "Seyir esnasında sorun çıkmaması için yörüngesel kusurları düzeltmeye çalışıyorum. Bu yük gemileri sık sık inip kalkmak için tasarlanmış. Onun için..."

"Cinder."

Cinder dudaklarını büzüp birkaç teli yerinden çıkardı. "Eğitim iyi gidiyor," dedi. "Şu tel makaslarını versene."

Kai eğilip yerdeki aletleri aldı.

"Önce soldaki." Kai'ye elini uzattı. "Wolf'la dövüşürken o kadar zorlanmıyorum artık. Ama ben mi güçleniyorum, o mu... Durumunu biliyorsun."

Wolf için uygun bir tanım bulamamıştı. Scarlet kaçırıldığından beri eski hâlinin gölgesi gibiydi. Kendini tamamen bı-

rakmasını engelleyen tek şey Ay Ülkesi'ne gidip Scarlet'i bir an önce kurtarma azmiydi.

"Öyle ya da böyle," dedi Cinder. "Sonuçta Wolf bana Ay yeteneğimi nasıl kullanacağım konusunda çok şey öğretti. Bundan sonrası bana kalmış." Telleri yakından inceleyerek onları retina ekranındaki şemayla karşılaştırdı. "Zaten baştan beri kararım buydu." Kaşlarını çatıp telleri birkaç yerden kesti. "Şu kabloları tutsana. Sakın birbirlerine değdirme."

Kai kabloları Cinder'ın gösterdiği gibi tuttu. "Ya kazara değerlerse?"

"Herhâlde gemi kendi kendini yok eder." Cinder kestiği iki telin ucunu farklı bir şekilde birleştirdi.

Cinder'ın rahatlığının aksine Kai onun işini bitirmesini nefesini tutarak bekledi. "Şunu bende denesene bir," dedi.

"Neyi?"

"Zihin kontrolünü diyorum."

Cinder'ın elindeki tel makası mavi bir kablonun üzerinde asılı kaldı. Cinder göz ucuyla Kai'ye baktı. "Hayatta olmaz."

"Neden?"

"Bunu sana asla yapmayacağımı söyledim ve sözümü tutacağım."

"Ne yaptığını bildiğim sürece sorun değil ki." Kai bir an duraksadı. "Yani bence. Bir parola belirleriz. Beni kontrol ettiğini anlarım. Parola tel makası olsun mu?"

"Tel makası mı?"

"Evet."

"Olmaz."

"Öyleyse sen bir kelime söyle."

"Sende alıştırma yapmayacağım." Cinder makası cebine koyup kabloları Kai'den aldı. "Bakalım olmuş mu?"

"Cinder, lütfen. Yapacak daha iyi bir işim mi var? Bu gemide geçirdiğim zamanda elimden hiçbir iş gelmediğini fark ettim. Yemek yapamıyorum. Tamirden anlamıyorum. Cress'e araştırmalarında yardım edemiyorum. Silahlar ve dövüş konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi konuşkan sanırdım. O da bir tek politikada işime yarıyormuş."

"Tek bir gülüşünle bütün kızları büyüleme yeteneğini hafife almayalım, lütfen."

Kai o kadar dertlenmişti ki, önce onu duymadı. Ama sonra birden yüzünde güller açtı.

"İşte bu kadar," dedi Cinder paneli kapayarak.

"Ciddiyim, Cinder. İşe yaramak istiyorum."

Cinder iç çekerek ona döndü. Kaşlarını çatmıştı. Düşünüyordu.

"Tel makası," dedi.

Kai hafifçe gerildi. Bakışları şüpheyle gölgelendi. Ama sonra Cinder'a güvenerek çenesini kaldırdı.

Cinder, Kai'nin iradesini usulca dürttü. Kai elini uzatıp Cinder'ın arka cebindeki tel makasını aldı. Cinder için kendi sayborg uzuvlarını kontrol etmekten daha kolay olmuştu. Ona her şeyi yaptırabilirdi. Şöyle bir aklından geçirmesi yeterliydi.

Kai gözlerini kırpıştırarak makasa baktı. "O kadar da kötü değildi."

"Of, Kai."

Kai önce ona, sonra makası göz hizasına kaldıran eline baktı. Parmakları artık kendi kontrolünde değildi. Makası yavaşça bir

parmağının üzerinden aşırtıp diğerine kaydırdı. Sonra hızlandı ve makas ışıltılı bir girdaba dönüştü.

Kai'nin ağzı beş karış açık kalmıştı. "Vay canına. Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Kai."

Kai elinin üzerinde gezinen makasla ona baktı.

Cinder omzunu silkti. "Çok basit. Bir dağı ölçeklendirirken ya da zor bir matematik problemini çözerken de yapabilirim."

Kai gözlerini kısarak ona dikkatle bakınca Cinder böyle dediğine pişman oldu. Tam özür dileyecekti ki, Kai tekrar konuştu. "Problemmiş! Yahu kafanın içinde bir hesap makinesi yok muydu senin?"

Cinder gülerek Kai'nin elini serbest bıraktı. Tel makası yere düştü. Kai elinin kontrolünü tekrar kazandığında hafifçe irkildi. Sonra eğilip makası aldı.

"Konumuzdan sapmayalım, lütfen," dedi Cinder. "Wolf'ta zorlanıyorum. Bayağı dikkat gerektiriyor ama Dünyalılar..."

Kai kafasını iki yana salladı. "Tamam, tamam. Mesajı aldım. Ama ne yapayım? Dışarıda bir savaş sürerken bir geminin içinde eli kolu bağlı beklemek hoşuma gitmiyor."

Sesi o kadar bıkkındı ki, Cinder yüzünü buruşturdu. Kai bir sürü insandan sorumluydu. Kendini onları kaderlerine terk etmiş gibi hissetmesi normaldi. Hem de ona başka şans tanınmamasına rağmen. Cinder ona başka hiçbir şans tanımamasına rağmen.

Kai ona karşı ne kadar da anlayışlıydı. Rampion'da uyandığında ettikleri ilk ve son kavgalarından sonra Kai derdini kendine saklamıştı. Aslında hepsi Cinder'ın suçuydu. Bunu Kai de

biliyordu ve Cinder bazen kendini, adımlarını hesaplayamadığı bir dansta kısılıp kalmış gibi hissediyordu. Birlikte yeni yeni keşfettikleri bir uyumu bozmamak için ikisi de kaçınılmaz bir gerçeği görmezden geliyordu. Mutlulukları pamuk ipliğine bağlıydı. Kai de farkındaydı bunun, Cinder da.

"Başarmamızın tek bir yolu var," dedi Kai'ye. "Levana'yı düğününüzü Ay'da yapmak için ikna etmelisin. Hani boş gezmekten şikâyetçisin ya, bence otur bunu düşün." Uzanıp Kai'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu (on sekiz). "Neyse ki, yeterince konuşkan ve ikna edicisin."

BÖLÜM

Beş

SCARLET VÜCUDUNU DEMİR PARMAKLIKLARA yaslayarak, kafesinin önündeki ağaç dalını yakalamaya çalıştı. Çok yaklaşmıştı. *Ha gayret.* Parmaklık, yanağına çarptı. Elini uzattı ve bir yaprağa dokundu. Sonra dalın sert kabuğuna. *Evet.*

Parmakları dalı kavradı. Tuttuğu dalı çekerek tekrar kafesinin tabanına düştü. Diğer kolunu parmaklıkların arasından çıkarıp yapraklarla kaplı üç sürgünü kopardı ve dalı bıraktı. Dal elinden fırlarken, kafasına hayatında hiç görmediği yemişler düştü.

Scarlet olduğu yerde hafifçe büzüldü ve ağacın hareketsiz kalmasını bekledi. Sonra kırmızı sweatshirt'ünün kapüşonunu ters yüz edip ona saldıran yemişleri silkeledi. Fındığa benziyorlardı. Kabuklarını kırmayı becerebilirse, karnı acıktığında onları yiyebilirdi.

Hafif bir tırmalama sesiyle, daldığı düşüncelerden uyandı. Hayvanat bahçesindeki patikaya doğru baktı. Beyaz kurt, arka ayaklarının üzerine oturmuş, kendi bölmesinin parmaklıklarına vuruyordu.

Scarlet, Ryu'nun şu parmaklıkların üzerinden atlamasını nasıl da isterdi. Kurt bunu kolayca yapabilirdi aslında. Bölmesinin duvarı beline geliyordu. Scarlet onu okşar, kulaklarını kaşırdı. Ufacık bir temas bile ne hoş olurdu. Eskiden çiftlikteki hayvanlara bayılırdı. En azından, onları kesip şöyle güzel bir sebzeli yahni pişirene kadar. Ama kendisi de Ay'da bir hayvana dönüşüne dek, onların saf sevgisinin ne kadar değerli olduğunu fark edememişti.

Ne yazık ki, Ryu'nun kafesinden kaçmasına imkân yoktu. Prenses Winter, hayvanın kürek kemiklerinin arasında bir çip olduğunu söylemişti. Parmaklıkların üzerinden atlamaya kalkışırsa, elektrik şokunu yerdi. Zavallı kurt, bunu yapmaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Scarlet da kendi kaderini bu kadar kolay kabullenebilecek miydi? Hiç sanmıyordu.

"Bunlarla yetinmek zorundasın," dedi, güçlükle elde ettiği hazinesine bakarak. Elinde üç küçük sürgün ve kırık bir dal vardı. Kurdun görebilmesi için onları havaya kaldırdı. Hayvan heyecanla zıpladı. "Gerisine uzanamıyorum."

Ryu kulaklarını dikti.

Scarlet dizlerinin üzerinde doğruldu. Kafesin tavanı alçaktı. Ayağa kalkamıyordu. Tepedeki bir parmaklığa tutunarak sürgünlerden birini fırlattı.

Ryu hemen dalın peşinden koştu ve onu havada yakaladı. Sonra koşup onu köşedeki çalı çırpı yığınının tepesine bıraktı. Tekrar oturduğunda mutlulukla dilini sarkıttı.

"Aferin Ryu," dedi Scarlet ve bir dal daha aldı.

Patikada ayak sesleri yankılandığında, Ryu ikinci dalın arkasından koşuyordu. Scarlet topuklarının üzerine oturarak gergin

bir tavırla bekledi. Ama egzotik çiçeklerle asmaların arasından krem rengi şifondan bir elbise görününce, rahat bir nefes aldı. Prenses elinde bir sepetle patikanın köşesini döndü.

"Merhaba dostlar," dedi Winter.

Ryu yeni dalını yığına atıp oturdu. Prensese saygısını gösterircesine sırtını dikleştirdi.

Scarlet, "Yalaka," diye homurdandı.

Winter başını ondan yana eğdi. Siyah saçları, yanağına düşerek yara izlerini gizledi.

"Bugün ne getirdin bana?" diye sordu Scarlet. "Delilik sınırlarına yaklaşan sanrılar mı? Yoksa iyi gününde misin?"

Prenses gülümseyerek Scarlet'ın kafesinin önüne oturdu. Siyah kaya parçalarıyla toprağın, elbisesini pisletmesine aldırdığı yoktu.

"Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri," dedi, sepetini kucağına koyarak. "Onun için sana bir hediyem ve bir de haberim var."

"Ay, deme! Yoksa beni daha büyük bir kafese mi alacaklar? Bu seferkinde adam gibi bir tuvalet olsa bari. Kuşların şu zaman ayarlı beslenme kaplarına da özenmiyor değilim hani."

Scarlet'ın sözleri iğneleyici olsa da daha büyük bir kafese hayır demezdi tabii. Ayağa kalkamadığı için kaslarının eriyeceğinden korkuyordu. Hele bir de günde iki kere işini görmek için muhafızlar eşliğinde yan bölmeye gitmese, kendini cennette hissedecekti neredeyse.

Tuvalet niyetine bir yalağı kullanmasını hiç saymıyordu bile.

Scarlet'ın zehirli diline alışan Winter, esrarengiz bir gülümsemeyle öne eğildi. "Jacin döndü."

Scarlet'ın alm kırıştı. Duyguları karmakarışık olmuştu. Winter'ın şu Jacin denen adama abayı yaktığını biliyordu. Ama Scarlet onu yalnızca bir sihirbazın sağ kolu olarak tanımıştı. Jacin, arkadaşlarına saldırmıştı.

Adamın öldüğünden emindi, çünkü aksi, Wolf'la Cinder'ı öldürdüğü manasına geliyordu ki buna inanması mümkün değildi.

"Eee?" dedi.

Winter'ın gözleri parladı. Scarlet bazen kalbini, kızın olağanüstü güzelliğine karşı katılaştırdığını sanıyordu. Gür saçlarına, teninin ılık esmerliğine, altın ışıltılı gözlerine ve bir gül goncasını andıran dudaklarına kayıtsız kaldığı anlar oluyordu gerçekten de. Ama sonra Prenses öyle bir bakıyordu ki Scarlet'ın nefesi kesiliyor ve *bunun bir sihir olmaması mümkün mü*, diye düşünmeden edemiyordu.

Winter komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Arkadaşların yaşıyor."

O basit cümle, Scarlet'ın bütün dünyasını tepetaklak etti. Bir an, Prenses'e inanıp inanmak arasında gidip geldi. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

Scarlet bir kukla gibi dizlerinin üzerine düştü. "Yıldızlara şükürler olsun."

Demek yaşıyorlardı! Neredeyse bir aydır inatla bu umuda tutunuyordu ama şimdi gerçekten bir çıkış yolu vardı. O kadar beklenmedik bir sevinçti ki bu, başı dönmeye başladı.

"Jacin, Wolf'un seni çok özlediğini söyledi. Hatta o kadar üzgünmüş ki etrafındaki herkesi canından bezdiriyormuş. Ne tatlı, değil mi?"

Scarlet'ın içinde bir tel koptu sanki. Ay Ülkesi'ne geldiğinden beri hiç ağlamamıştı. Yalnızca, işkence gördüğünde can acısından gözyaşı dökmüştü o kadar. Ama şimdi tüm korkusu, paniği ve endişeleri, sel olup içinden taşıyordu.

Yaşıyorlardı.

Cinder'ın hayatta olduğunu duymuştu. Yeni Pekin Sarayı'na gizlice girip imparatoru kaçırdığıyla ilgili söylentiler, hayvanat bahçesine kadar ulaşmıştı. Kendisinin bu başarıda hiçbir payı olmamasına karşın, Scarlet günlerce, gururla şişinmişti.

Ama kimse yanındakilerden söz etmiyordu. Wolf'tan, Thorne'dan ya da kurtarmaya çalıştıkları uydu kızından hiçbir haber yoktu.

Scarlet burnunu çekip yağlı saçlarını yana attı. Winter onun duygularını açışını bir ipek böceğinin kozasından çıkışını izler gibi dikkatle gözlemliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Scarlet, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak. "Bana söylediğin için teşekkürler."

"Elbette söyleyecektim. Sen benim arkadaşımsın."

Scarlet avucuyla gözlerini ovuştururken, ilk kez onu terslemedi.

"Sıra geldi hediyeme."

"Aç değilim." Yalan söylüyordu. Winter'ın merhametine muhtaç olduğunu kabullenmeye yanaşmıyordu bir türlü.

"Ama sana ekşi elma şekerlemelerinden getirdim. Bizim buralarda herkes bunlara..."

"Biliyorum. Senin de en sevdiğin tatlı. Ama istemiyorum."

"Bence yemelisin." Prenses'in yüzünde her zamanki gibi, hem masum hem de anlamlı bir ifade vardı. "Kendini daha iyi his-

sedeceksin." Kutuyu parmaklıkların arasından uzattı. Scarlet'ın onu almasını bekledikten sonra ayağa kalktı ve Ryu'nun kafesine doğru ilerledi. Sevgiyle kurdun başını kaşıdıktan sonra, parmaklıkların üzerinden dalları almak için uzandı.

Scarlet kutunun kapağını açtı. Şekerler, kırmızı çakıl taşlarını andırıyordu. Altlarında pamuk şekerden bir yatak vardı. Winter ona daha önce de şeker getirmişti. Çoğunun içinde ağrı kesici gizliydi.

Scarlet sorgulama için Kraliçe'nin karşısına çıktığı gün, bir parmağını kaybetmişti. Artık acısı dinmesine rağmen, şekerler bu esir hayatına katlanmasını kolaylaştırıyordu.

Ama şekerleri kaldırdığında, hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı. Altlarına el yazısı bir not sıkıştırılmıştı.

Sabret dostum. Seni kurtarmaya geliyorlar.

Scarlet, güvenlik kamerasına yakalanmamak için hemen kutuyu kapadı. Ağzına bir şeker atarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözlerini kapadı. Şekerin sert kabuğu kırıldığında ağzına tatlı-ekşi yapışkan sıvısı aktı.

"Mahkemede ne demek istediğini anlamamıştım," dedi Winter, kucağındaki çalı çırpıyı Scarlet'ın uzanabileceği bir yere koyarken. "Ama şimdi anlıyorum."

Scarlet yutkunduğunda, şeker kırıntıları boğazını tırmaladı. Öksürmeye başladı. Winter biraz su da getirseydi keşke. "Hangi kısmını diyorsun? Biliyorsun, o sırada büyük bir baskı altındaydım. Ne dediğimi hatırlamıyorum."

"Linh Cinder'la ilgili söylediklerin."

Ah. Cinder'ın, Ay'ın gerçek kraliçesi Prenses Selene oluşundan söz ediyordu.

"Ne olmuş onlara?" diye tısladı şüpheyle. Jacin, Cinder'ın tahtı ele geçirme planlarını mı açıklamıştı? Kimin tarafındaydı bu adam? Arkadaşlarıyla haftalar geçirdikten sonra, Levana'ya neden dönmüştü?

Winter bu soruyu uzun bir süre düşündü. "Bana onu anlatsana. Nasıl biri?"

Scarlet dilini köpek dişlerine bastırarak düşündü. Sahi, nasıl biriydi Cinder? Daha tanışalı pek uzun olmamıştı. Usta bir tamirciydi. Cesur, şerefli ve kararlı birine benziyordu. Ama Scarlet, onun, göründüğü kadar cesaretli olduğundan emin değildi doğrusu.

Ayrıca, nasıl Winter, Jacin'e âşıksa, o da İmparator Kai'ye karşı özel duygular besliyordu. Her ne kadar bunu inkâr etse de çok belliydi.

Ama Scarlet, Winter'ın başka bir şeyi merak ettiğini biliyordu. "Levana'ya benzemiyor," dedi.

Winter rahat bir nefes aldı.

Ryu inleyerek sırtüstü yattı. İkilinin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Winter yığından bir dal alıp fırlattı. Kurt hemen onun peşine takıldı.

"Şu kurt arkadaşın," dedi Winter, "Kraliçe'ninkilerden biri mi?"

"Artık değil," diye cevapladı Scarlet sertçe. Wolf bir daha asla Levana'ya ait olmayacaktı. Hoş, şimdilik bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ya, neyse.

"Ama öyleydi ve ona ihanet etti." Prensesin ses tonu hülyalıydı. Gözleri dalmıştı. Ryu ağzında dalla parmaklıkların kenarına

dönüp yeni bir yığın oluşturmaya başladı. "Ben Levana'nın askerlerinin bunu yapabileceklerini bilmezdim," dedi Winter. "En azından sihirbazlarının kontrolündeyken."

Scarlet birden terleyerek fermuarını açtı. Sweatshirt'ü kir pas içinde ve kan lekeleriyle kaplıydı ama onu ısrarla üzerinden çıkarmıyordu. Dünyayla ve büyükannesiyle bağını, bu şekilde koruduğuna inanıyordu. Bir kafeste tutulmasına rağmen, ona bir insan olduğunu hatırlatıyordu.

"Wolf'un sihirbazı öldü," dedi. "Ama hayattayken bile Wolf onunla savaştı."

"Arkadaşın bir üretim hatasıdır belki de. Sinir sistemini değiştirirken bir yanlışlık yapmış olamazlar mı?"

"Wolf bir hata değil," dedi Scarlet öfkeyle. "Askerlere vahşi kurtların içgüdülerini vermenin çok zekice olduğunu sanıyorlar. Avlanma ve öldürme içgüdülerini. Ama Ryu'ya baksana." Kurt yere yatmış, dalı kemiriyordu. "Oyun oynamaya ve sevilmeye bayılıyor. Bir eşi ve yavruları olsaydı, onları ne pahasına olursa olsun korurdu." Scarlet kapüşonunun kordonunu parmağına doladı. "Wolf da bunu yaptı. Beni korudu."

Kafesin önündeki yığından bir dal daha aldı. Ryu hemen kulaklarını dikti ama Scarlet dalı elinde evirip çevirmekle yetindi. "Korkarım onu bir daha hiç göremeyeceğim."

Winter parmaklıkların arasından elini uzatıp Scarlet'ın saçlarını okşadı. Scarlet biraz kasıldıysa da geri çekilmedi. Her temas bir armağandı zira.

"Üzülme," dedi Winter. "Benim evcil hayvanım olduğun sürece Kraliçe sana dokunmaz. Bir gün, Wolf'a onu sevdiğini söyleme fırsatı bulacaksın."

Scarlet birden parladı. "Ben senin evcil hayvanın değilim. Wolf da Levana'nın oyuncağı değil." Başını çekti ve Winter'ın eli kucağına düştü. "Hem onu sevdiğim filan da yok. Yani senin sandığın şekilde. Ben sadece..."

Scarlet duraksadığında, Winter başını yana eğip ona merakla baktı. Scarlet, sarayın duvarlarının kanadığını iddia eden biri tarafından duygularının analiz edilmesinin tuhaf olduğunu düşündü.

"Wolf'tan başka kimsem yok," dedi Scarlet ve dalı isteksizce patikaya doğru fırlattı. Ryu, patisinin hemen yanına düşen dala boş gözlerle baktı. Scarlet'ın omuzları çöktü. "Birbirimize ihtiyacımız var. Ama aşk bu demek değil."

Winter kirpiklerinin arasından ona baktı. "Aslına bakarsan sevgili arkadaşım, aşk tam da bu demek."

BÖLÜM

Altı

"İKİ HABER DE GARSON EMILIE MONFORT'UN açıklamalarıyla ilgili," dedi Cress, parmaklarını kargo bölmesindeki ekranda gezdirerek. Muhabirlerle konuşan sarışın bir kızın fotoğrafını büyüttü. "Scarlet'ın yokluğunda, Benoit Çiftlik ve Bahçeleri'ne göz kulak olduğunu söylüyor. İşi başından aşkınmış. Benoit'lar dönmezse, tavukları açık artırmayla satışa çıkaracakmış." Cress bir an duraksadı. "Belki şaka yapıyordur. Ya da ciddidir. Ah, bak. Burada da Thorne'la Cinder'ın çiftliğe gelip onu korkuttuğundan bahsetmiş."

Cress, Wolf hâlâ dinliyor mu diye omzunun üzerinden baktı. Wolf ise gözlerini ekrana kilitlemişti. Her zamanki gibi suratı asıktı. Hiçbir şey demeyince, Cress hafifçe öksürerek yeni bir sayfa açtı. "Michelle Benoit araziyi peşin almış. Bankadan gelen bildirimlere göre, vergileri kesilmeye devam ediyor. İşçilerin aylıklarının ve android kiralarının ödenmesi için talimat vereceğim. Geçen ayki ödeme yapılmamış ama ben hallederim." Kumlu bir fotoğrafı büyüttü. "Bu uydu görüntüsü, otuz altı

saat öncesinden. İki android ekibi ve iki işçi, ekinleri biçiyor." Saçını kulağının arkasına atıp tekrar Wolf'a döndü. "Faturalar ödeniyor, hayvanlarla ilgileniliyor ve ekinler biçiliyor. Scarlet'ın yokluğu bazı olumsuz sonuçlar doğurmuştur tabii ama çiftlik, iki üç ay daha bu şekilde devam edebilir."

Wolf mutsuz bakışlarını uydu görüntüsünden ayırmadan, "Scarlet o çiftliği seviyor," dedi.

"İyi ya işte. Döndüğünde çiftliği onu bekliyor olacak." Cress sesinin iyimser çıkması için çabalıyordu. Scarlet'ı kurtarmaya her gün biraz daha yaklaştıklarını da söylemek istedi ama dilini tuttu. Böyle sözler son günlerde o kadar bol keseden harcanıyordu ki artık ona bile anlamsız geliyordu.

İşin doğrusu, hiçbiri Scarlet'ın hâlâ yaşadığından emin değildi. Ya da onu ne hâlde bulacaklarından. Wolf bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Bakmamı istediğin başka bir şey var mı?"

Wolf başını iki yana sallıyordu ki durdu. Birden gözleri ona kaydı.

Cress yutkundu. Gemide geçirdiği süre zarfında Wolf'a ısınmıştı ama kurt asker, onu hâlâ ürkütüyordu.

"Ay Ülkesi'nden biriyle ilgili bilgi istesem, bulabilir misin?"

Cress'in omuzları çöktü. "Onu çok aradım ama yerini öğrenemedim."

"Scarlet'ı demiyorum." İsim, Wolf'un boğazını yırtarcasına sert çıktı. "Ailemi kastediyordum."

Cress gözlerini kırpıştırdı. Wolf'un bir ailesi olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu dev adamın bir zamanlar birinin çocuğu olması fikri tuhaf geliyordu. Hatta Kraliçe'nin askerlerinden hiç-

birini öyle düşünemiyordu. Ama elbette bir hayatları vardı. Bir zamanlar sevmiş ve sevilmişlerdi.

"Ah, anlıyorum," dedi, uydudan kalma eski püskü elbisesinin eteklerini düzelterek. Cress gemiye ilk geldiği gün, askeri üniformalardan birini giymişti. Ama bütün hayatını sade elbiseler ve yalın ayakla geçiren biri için, üniforma çok ağırdı. Hem pantolonunun paçaları da yerleri süpürüyordu. "Ay'a gittiğimizde görecek misin onları?"

"Önceliğim onlar değil." Wolf bunu bir komutan edasıyla söylemişti. Ama yüzündeki ifade, sesi kadar katı değildi. "Yine de hâlâ yaşıyorlar mı bilmek isterim tabii. Belki bir gün kavuşuruz." Çenesini sıktı. "Beni askere aldıklarında on iki yaşındaydım. Öldüğümü ya da bir canavar olduğumu sanıyorlardır."

Cress'in içi titredi. Babası da on altı yıl boyunca onu ölü bilmişti. Cress'e, annesiyle babasının, onu isteyerek kabuk kreşine verdiği söylenmişti. Babası Yeni Pekin Sarayı'nın laboratuvarlarında salgından öldüğünde, daha kavuşmalarının üzerinden kısacık bir zaman geçmişti. Cress, babasının yasını tutmaya çalışmıştı. Ama bir babası olması ve birbirlerini hiçbir zaman tanıyamayacakları gerçeği daha acıydı.

Cress onu hâlâ Doktor Erland olarak düşünüyordu. Doğu Ulusları Topluluğu'nda sayborg akımını başlatan ve Afrika'daki kabuk trafiğini düzenleyen huysuz ihtiyar olarak.

Ve bir de Cinder'ın hapisten kaçmasına yardım etmişti.

Adam, iyi kötü birçok şey yapmıştı. Cinder onun, Kraliçe Levana'nın saltanatına son vermeyi canıgönülden istediğini söylüyordu.

Kızının intikamını böyle alacaktı. Cress'in ondan koparılmasının intikamını.

"Cress?"

Cress irkildi. "Affedersin. Ben... Ay'ın veritabanına buradan erişemiyorum. Ama oraya gittiğimizde..."

"Boş ver. Önemli değil." Wolf kokpitin duvarına yaslanıp parmaklarını dağınık saçlarının arasına daldırdı. Yine bir buhranın eğişinde gibi duruyordu. Ama bugünlerde hep böyleydi zaten. "Önceliğimiz Scarlet," dedi.

Cress, Levana'yı tahttan indirip Cinder'ı kraliçe yapmanın da eşit önemde olduğunu söylemek istedi ama buna cesaret edemedi.

"Cinder'a ailenden söz ettin mi?"

Wolf başını yana eğdi. "Neden? Ne gerek var?"

"Bilmem. Ay'da hiç müttefiki olmadığını, birkaç bağlantının çok işine yarayacağını söylüyordu. Belki bize yardım ederler."

Wolf'un bakışlarına karanlık bir ifade çöktü. "Olmaz. Onları tehlikeye atamam."

Cress dudaklarını kemirdi. "Bence Cinder bir sürü insanı tehlikeye atmak niyetinde." Ekrandan bir uyarı sesi geldi. "Kaptanın damlasını damlatmam gerek. Başka bir isteğin var mı?"

"Zamanın daha hızlı geçmesini istiyorum o kadar."

Cress başını eğdi. "Ben yiyecek ya da onun gibi bir şeyi kastetmiştim. En son ne zaman yemek yedin?"

Wolf omuzlarını silkti. Yüzünde suçlu bir ifade belirmişti. Cress, kurt askerin doymak bilmeyen iştahı, hızlı çalışan metabolizması ve yerinde duramamasıyla ilgili çok şey duymuştu. Ama gemiye geldiğinden beri Wolf'ta bunların hiçbirini göre-

memişti ve özellikle de Cinder onun için çok endişeleniyordu. Wolf yalnızca Cinder'ın planlarını dinlerken canlanıyordu. Öfkeyle sıktığı yumruklarıyla, bir tek öyle anlarda bir savaşçıya benziyordu.

"İyi bari. Ben kaptana bakayım." Cress ayağa kalkıp en otoriter ses tonunu takındı. "Sen de derhâl mutfağa gidip kendine bir sandviç yapıyorsun," dedi, ellerini beline koyarak. "Güçten düşmemelisin. Yoksa Scarlet'a ya da bize ne faydan dokunacak?"

Wolf'un ifadesi yumuşadı. "Tamam."

"Aferin." Cress derin bir nefes alıp ekranını koltuğunun altına sıkıştırdı ve mürettebatın yatak odalarının bulunduğu bölmeye doğru ilerledi.

"Cress?"

Cress arkasını döndü. Wolf kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyordu.

"Teşekkür ederim."

Cress'in kalbi şefkatle doldu. Avutucu sözler, dilinin ucuna kadar geldi. *Merak etme, Scarlet iyi olacak*, demek istedi ama yine sustu.

"Rica ederim," dedi, koridora dönmeden önce.

Thorne'un odası soldan sonuncu kapıydı. Mutfağın bitişiğindeki. Odaların en büyüğü buydu. Geminin kaptanı için rahat mobilyalarla döşenmişti. Yalnızca, burada ranza yerine normal bir yatak vardı. Cress, Doktor Erland'ın, Thorne'un hasar gören göz sinirleri için hazırladığı damlayı damlatmak için buraya defalarca geldiyse de içeride hiç oyalanmamıştı. Kapı açıkken bile, bu odada olmak ona fazlasıyla samimi geliyordu. Bir duvarda kocaman bir Dünya haritası asılıydı. Thorne, haritanın

üzerinde, gittiği ve gitmek istediği yerleri işaretlemişti. Çalışma masasında bir 214 Rampion'ınki de dâhil olmak üzere, bir sürü uzay gemisinin şemaları duruyordu. Yatak hep dağınıktı.

Cress buraya ilk geldiğinde, Thorne'a haritayı sormuş ve anlattıklarını ilgiyle dinlemişti. Tarihi harabelerden capcanlı büyük şehirlere, tropik ormanlardan beyaz kumlu plajlara dek her şey öylesine enteresandı ki. Thorne'un betimlemeleri, içini özlemle doldurmuştu. Cress uzay gemisinde mutluydu. Uydudan daha genişti burası. Mürettebatla da arkadaş olmuştu. Ama Dünya'nın pek azını görmüştü ve tüm o yerleri Thorne'la el ele gezme fikri, kalbini delice attırıyordu.

Cress koridorun sonuna geldiğinde, kapının açık olduğunu gördü. Thorne yere oturmuştu. Elinde bir ekran vardı.

"Kaptan?"

Thorne sırıttı. O kadar sevimli görünüyordu ki Cress güçlü duygularının etkisiyle dengesini kaybetmemek için çerçeveye tutundu.

"Cress! Gel, gel." Thorne heyecanla ona işaret etti.

Cress yaklaştığında, Thorne el yordamıyla bileğini bulup onu yanına oturttu.

"Sonunda işe yaradı," dedi, ekranı sallayarak.

Cress gözlerini kırpıştırarak küçük ekrana baktı. Bir dizi oynuyordu. Sesi kapalıydı. "Neden ki? Bozuk muydu?"

"Hayır. Damlayı diyorum. Görebiliyorum." Cress'i bırakıp parmağıyla ekranı gösterdi. "Mavimsi bir ışık var. Tavandaki ışıkları da görüyorum." Başını arkaya atıp yukarı baktı. "Onlar, ekrandakilerden daha sarı. Işığı ve karanlığı ayırt edebiliyorum. Bazı gölgeleri de seçebiliyorum."

"Harika!" Doktor Erland, bir hafta içinde Thorne'un görmeye başlayacağını söylemişti. Ama damlayı kullanmaya başlayalı üç hafta oluyordu ve bu bekleyiş, Thorne'un bile sabrını zorlamıştı.

"Evet, süper." Thorne gözlerini yumup başını eğdi. "Ama başım ağrıyor."

"Kendini fazla zorlama."

Thorne kafasını sallayıp avuçlarını gözlerine bastırdı. "Tamamen düzelene kadar bandanayı çıkarmasam mı acaba?"

"Al, tak. Ama önce damlanı damlatalım." Cress damlayı çalışma masasında buldu. Neredeyse bitmişti. Döndüğünde Thorne ona bakıyordu. Cress donup kaldı.

Thorne ona bakmayalı çok olmuştu ve son baktığında da canlarının derdindeydiler. Cress'i en son saçları uzunken görmüştü. Acaba Thorne onu ne kadar hatırlıyordu? Ya da yeniden gördüğünde ne düşünecekti? Cress bu soruların cevaplarını çok kereler düşünmüştü.

"Gölgeni görebiliyorum," dedi Thorne, başını eğerek. "Ama biraz bulanık."

Cress yutkunarak bandanayı avucunda buruşturdu. "Kendine zaman tanı," dedi, endişesini gizlemeye çalışarak. Oysa Thorne'un yüzüne baktığında, duygularını anlamasından ölesiye korkuyordu. Damlalığı doldurdu. "İlaç az kaldı," dedi. "Yarın sabaha biter. Sonrasında sinirler kendiliğinden iyileşecek."

"Öyle olur umarım." Thorne, Cress'in damla damlatabilmesi için başını arkaya attı. "Ben de artık şu işi kendim hallederim diyordum."

Cress'in damlalığı tutan eli havada asılı kaldı. "Neden?"

"Ne bileyim. Öylesine dedim. Görememekten sıkıldım. Bir gün gözlerimi açtığımda seni karşımda bulmak istiyorum."

Cress'in yanakları kızardı ama Thorne birden bir kahkaha atıp kulağını kaşıdı. "Ve tabii diğer herkesi."

Cress boşuna umutlandığı için kendine kızarak, yalandan kıkırdadı. Thorne defalarca, onu iyi bir arkadaş olarak gördüğünü belli etmişti. Sarayın çatısındaki çatışmadan sonra, bir daha onu öpmeye yeltenmemişti. Cress bazen Thorne'un ona kur yaptığını sanıyor ama sonra Iko ya da Cinder'la da aynı üslupla konuştuğunu fark ediyordu.

"Tabii," dedi, başını oynatmaması için Thorne'un yanağını tutarak. "Herkesi görmek istemen kadar normal ne olabilir?"

Cress derin bir iç çekme isteğini güçlükle bastırdı. Thorne'a gözlerini dikip bakma alışkanlığından vazgeçmeliydi. Yoksa Thorne onu kendinden vazgeçirme çabalarının hiçbir işe yaramadığını er geç anlayacaktı. Cress ona hâlâ umutsuzca âşıktı.

BÖLÜM

Yedi

JACIN İRKİLEREK UYANDI. KAN TER İÇİNDEYDİ VE kükürt kokuyordu. Boğazı ve ciğerleri yanıyordu. Acıdan değil de sanki daha çok, ona *dert yanıyorlarmış gibi*. Sezgileri ona ani bir tehdit altında olmadığını söylese de düşüncelerinin karmaşıklığı, sinirlerini geriyordu. Gözlerini açtığında, tepesindeki ışıklardan rahatsız oldu. Suratını buruşturarak yine gözlerini kapadı.

Bütün hatıraları bir anda yüzeye çıktı. Mahkeme. Kırbaçlar. Güneş saatine bağlı geçirdiği kırk saat. Winter'ın, yalnızca ona gösterdiği muzip gülümsemesi. Bir sedyeyle tıp merkezine götürülüşü ve doktorun onu hazırlayışı.

Hâlâ klinikte, bir tankın içinde, askıdaydı.

"Kıpırdama," dedi bir ses. "Kordonları çıkarıyoruz."

Kordonlar. Her tarafına takılı tuhaf zımbırtılar için, bu kelime yetersiz kalıyordu.

Kolunda bir batma hissetti. Damarlarından bir dizi iğne çıkarıyorlardı. Sonra göğsüyle kafasındaki alıcılar alındı. Gözlerini

tekrar denedi. Şimdi ışığa bakabildi. Tepesinde bir doktor dikiliyordu.

"Oturabilecek misin?"

Jacin yoğun, jelimsi sıvının içinde parmaklarını kıpırdattı. Sonra tankın yanlarına tutunarak doğruldu. Onlardan birine ilk kez giriyordu. Daha önce bu kadar ciddi yaralanmamıştı hiç. İlk uyandığındaki kafa karışıklığına rağmen, şimdi zihni şaşılacak kadar berraktı.

Aşağı baktığında, göbeğindeki, bacaklarındaki ve kucağına koydukları havludaki mavi jel kalıntılarını gördü.

Karnındaki derin yaralardan birine baktı. Yıllar önce kapanmış gibi duruyordu. *Hiç fena değil.*

Doktor ona turuncu bir şurupla dolu, küçük bir bardak uzattı. Jacin adamın bembeyaz önlüğüne, yaka kartına ve silah yerine şırınga tutmaya alışkın yumuşak ellerine baktı. Birden, bir kıskançlık hissiyle sarsıldı. Ona bir şans tanınsaydı, tam da böyle bir hayat seçerdi. Levana onu bir kraliyet muhafızı yapmasaydı. Gerçi onu hiçbir zaman alenen tehdit etmemişti ama aksi takdirde Winter'ın cezalandırılacağını anlamasını sağlamıştı.

Jacin doktorluk hayallerinden vazgeçeli çok olmuştu.

Bardağı kafasına dikerken, düşüncelerini de turuncu sıvıyla birlikte yuttu. Hayaller, yapacak daha iyi bir işi olmayan insanlara göreydi.

İlacın acı tadı hâlâ ağzındaydı ama boğazındaki yanma geçmeye başlamıştı.

Bardağı doktora verdiğinde, kapıda bir silüet gördü. Doktorlarla hemşireler, ona aldırmadan tankların arasında dolaşıyorlardı.

Sihirbaz Aimery Park, parlak, beyaz paltosuyla her zamankinden de daha kendini beğenmiş görünüyordu. Kraliçe'nin yeni favori tazısı oydu.

"Sör Jacin Clay," dedi Aimery. "Bakıyorum tazelenmişsiniz."

Jacin tanktan çıkar çıkmaz konuşabileceğinden emin değildi ve sihirbaza söylediği ilk kelimeleri çatlak bir sesle söylemek istemiyordu. Boğazını temizlemek için hafifçe öksürdüğünde, bir terslik hissetmedi.

"Seni yeniden muhafızlık için önerdim," dedi Aimery. "Cezanı çektin ve aktif göreve hazırsın diye tahmin ediyorum."

Jacin, rahatladığını belli etmemeye çalıştı. İstediği son şey, baş sihirbazın özel korumalığını yapmaktı. Özellikle de şimdi, bu görevde Aimery varken. Birkaç hizmetçiyi sihriyle taciz ettiği konuşulan bu adama karşı özel bir nefret besliyordu. İşin kötüsü, Aimery'nin şimdi de Winter'ı elde etmeyi kafasına koyduğu söyleniyordu.

"Evet, hazırım," dedi. Sesi biraz karga gibi çıksa da çok kötü değildi. Tekrar yutkundu. "Ama önce yeni bir üniforma rica etsem? Malum, bir havluyla ortada dolaşmam uygun olmaz."

Aimery kıs kıs güldü. "Bir hemşire seni duşa götürecek. Oraya yeni bir üniforma yollatırım. Hazır olduğunda, cephaneliğin önüne gel."

* * *

Ay Sarayı'nın mahzenleri, lav tünellerinden oyulmuştu. Duvarları kaba siyah taştandı ve yer yer parlak kürelerle aydınlanıyordu. Kraliçe'yle maiyeti, buraya adım atmazdı. Dolayısıyla kimse tünelleri güzelleştirmek için çaba göstermemişti. Beyaz

mermerli, özel camlı sarayın aksine, mahzenler karanlık ve çirkindi.

Ne var ki Jacin burayı seviyordu. Tünellerdeyken, başkentte olduğunu unutuyordu. Kar beyazı Artemisia, devasa krater gölü, zarif kuleler, bir kandırmaca ve yalanlar anıtıydı onun için. Ama lav tünelleri, kubbelerin dışındaki dünya kadar kaba, sert ve doğaldı. Onlarda yalan yoktu. Kendilerini duvarlarının arasında olup biten türlü iğrençlikleri gizlemek için allayıp pullamamışlardı.

Jacin hızlı adımlarla cephaneliğe doğru yürüdü. Kırbaçların acısı tamamen geçmişti. Yalnızca her bir dikenli kamçı darbesinin utancını ve kendi kendine ihanet eden elini hatırlıyordu o kadar. Gerçi ihanet, aşina olduğu bir kavramdı. Kraliçe'nin muhafızlığını yapmaya başladığından beri, vücudu sanki bir başkasına aitti.

En azından, eve dönmüştü. Prenses'e göz kulak olabilecekti. Bir kez daha Levana'nın yumruğunun altındaydı.

Hak ettiği yerdeydi.

Winter'ı düşüncelerinden güçlükle uzaklaştırdı. Prenses, Jacin'in güçlükle elde ettiği tarafsızlığı için bir tehditti. Winter'ı düşününce, kalbine rahatsız edici bir sancı saplanıveriyordu.

Aimery ortada yoktu ama parmaklıklı kapıda iki muhafız dikiliyordu. Üçüncüsü de cephaneliğin içindeki masada oturuyordu. Hepsi kırmızı-gri muhafız üniformaları giymişti. Jacin'inki de bunlardandı ama göğsündeki metal armalar, rütbesinin daha yüksek olduğunun işaretiydi. Linh Cinder'la kurduğu ilişkinin onu yerinden edeceğini düşünmüştü ama belli ki korktuğu başına gelmeyecekti.

"Jacin Clay," dedi, masaya yaklaşarak. "Majestelerinin emriyle göreve iade edildim."

Muhafız, önündeki hologramdan emri kontrol edip ters bir tavırla başını salladı. Arkasında parmaklıklı bir kapı daha vardı. Hemen ötesindeki duvar, tavandan yere kadar silah raflarıyla doluydu. Muhafız, küçük bir pencereden elini sokarak, bir silah ve cephane aldı.

"Bir de bıçak olacaktı," dedi Jacin.

Muhafız, hayatının en büyük sorunuyla karşılaşmış gibi suratını buruşturdu. Eğilip altındaki dolaba bakmaya koyuldu.

O arada, Jacin silahı doldurdu. Tam bunu kılıfına sokacağı sırada, muhafız, bıçağını masaya attı. Jacin sert zeminde kayan bıçağı bacağına saplanmadan yakaladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, arkasını dönerken.

"Hain," dedi kapıdaki muhafızlardan biri usulca.

Jacin bıçağı muhafızın burnunun dibinde havaya atıp tuttu ve adamla göz teması kurmadan kılıfına soktu. Hızlı yükselişi, ona çok düşman kazandırmıştı. Genç yaşta bu konuma gelmesini hazmedemeyen ahmaklarla çevriliydi etrafı. Hâlbuki Kraliçe Levana'nın tek amacı, onu gözünün önünden ayırmamaktı.

Jacin cephaneliği ardında bırakarak koridorda yürüdü. Botlarının sesinden başka çıt yoktu. Bir köşeyi dönüp de Aimery'yi asansörün yanında onu beklerken bulunca, ne irkildi ne de yavaşladı.

Sihirbaza altı adım kala durup yumruğunu göğsüne bastırdı.

Aimery kenara çekilip elini asansörün kapılarına doğru salladı. Paltosunun uzun, beyaz kolu dalgalandı. "Majestelerini bekletmeyelim."

Jacin itiraz etmeden asansöre bindi.

"Mahkemenden beri Majesteleriyle senin konumunu tartışıyoruz," dedi Aimery, kapılar kapandığında.

"Göreve bir an önce başlamak için sabırsızlanıyorum." O sözleri nefretle söylememek için yıllarca çabalaması gerekmişti.

"Biz de sadakatine bir kez daha inanabilmek için sabırsızlanıyoruz."

"Majestelerinin vereceği her göreve razıyım."

"Güzel." Yine o gülümseme. Jacin elinde olmadan şüpheyle ürperdi. "Çünkü bu kez Majesteleri Prenses, senin için özel bir istekte bulundu."

Jacin duygularını gizlemek için büyük bir çaba harcadı.

Yıldızlar aşkına, ne olur Winter aptalca bir şey yapmış olmasın.

"Hizmetin, Majestelerini tatmin ederse," dedi Aimery, "saraydaki eski görevine dönebilirsin."

Jacin başını eğdi. "Bana kendimi kanıtlama şansı verdiğiniz için minnettarım."

"Ondan hiç şüphem yok Sör Clay."

BÖLÜM

Sekiz

ASANSÖRÜN KAPILARI KRALİÇE'NİN GÜNEŞ ODASINA açıldı. Burası, cam duvarlı, sekizgen bir odaydı. Silindir şeklindeki asansör de cam bir kapsülün içindeydi ve odanın tam ortasında olduğu için manzarayı kapamıyordu. Dekor sadeydi. İnce, beyaz sütunlar ve şehrin tepesindekine benzeyen bir kubbe. Kule ve bu oda, Artemisia'nın en yüksek noktasıydı. Altlarında parlayan onca beyaz bina ve tepelerindeki mücevher yıldızlar varken, başka bir süse ihtiyaç yoktu.

Jacin, Sybil'la buraya defalarca gelmişti ama Kraliçe'yle ilk kez kendisi için görüşecekti. Sakin kalabilmek için kendini zorladı. Telaşlanırsa, Kraliçe bunu hemen hissederdi ve Jacin tahta sadakatinin bir kez daha sorgulanmasını istemiyordu.

Yüksek platforma bir koltuk yerleştirilmesine rağmen, Kraliçe pencerelerin önünde duruyordu. Camlar kristal kadar şeffaftı ve hiçbir görüntüyü yansıtmıyorlardı. Jacin bu özel camları nasıl ürettiklerini bilmiyordu ama bütün sarayda onlardan kullanılıyordu.

Muhafız alayının komutanı ve Jacin'in üstü Sör Jerrico Solis de oradaydı. Ama Jacin ona hiç bakmadı.

"Kraliçem," dedi Aimery "Sör Jacin Clay geldi."

Kraliçe onlara döndüğünde, Jacin tek dizinin üzerine çöktü. "Ayağa kalkabilirsin Jacin," dedi Levana. "Gelmene sevindim."

Sanki Jacin'e başka bir şans tanınmıştı da.

Jacin ayağa kalkıp Levana'nın yüzüne baktı.

Mercan rengi dudakları ve mermer kadar beyaz teniyle, Ay Ülkesi Kraliçesi'nin ürkütücü bir güzelliği vardı. Tabii bu bir sihirdi. Herkes biliyor ama kimse dile getirmiyordu. Öyle ya da böyle, Levana'ya bakan her ölümlü erkeğin nefesi kesilirdi.

Ne var ki Jacin bunu aklından geçirmeye bile korksa da Winter tüm o erkeklerin hem nefesini kesecek hem de kalplerini çalabilecek güzellikteydi.

"Sör Clay," dedi Levana. Sesi bir ninni kadar okşayıcıydı. Mahkemedeki sert tonundan eser yoktu. "Aimery'yle dönüşünüzü konuşuyorduk da... Sizi eski konumunuzda görmeyi hepimiz isteriz. Yokluğunuz, muhafız alayı için büyük bir kayıp."

"Emrinize amadeyim."

"Ölümünden önce Sihirbaz Mira'ya yolladığınız mesajı ve iki yıllık sadık hizmetinizi göz önünde bulundurmamam olanaksızdı. Ayrıca Linh Garan'ın icat ettiği cihazla ilgili iddianızı araştıran ekip bana doğruyu söylediğinizi bildirdi. Kendisi yıllar önce, Dünya'daki bir kongrede, biyoelektrik güvenlik cihazı adını taktığı bir aleti görücüye çıkarmış. Bu keşifle, özel operasyoncularımın bu yılın başlarında Paris'te karşılaştığı esrarengiz bir durumu da çözmüş olduk. Şimdi bu cihazı bir tek Linh Cinder'ın kullanmadığını biliyoruz. Uzun yıllar hamiliğini ya-

pan Michelle Benoit'da da bir tane vardı. Ve kim bilir daha kaç tane var?"

Jacin bir şey demedi. Cinder, söz konusu cihazlardan başka yapılmadığını söylemişti ama belki de yanılıyordu. Ve eğer yanılıyorsa, Jacin, Winter için de bir tane bulabilirdi. Onu kurtarabilirdi.

"Her neyse," dedi Levana, elini sallayarak. "Böyle bir icat Dünya'da kesinlikle piyasaya sürülmemeli. Sizi buraya, geleceğinizi konuşmak için çağırdım. Ve aklımda sizin için özel bir görev var Sör Clay. Eminim böyle bir sorumluluk sizi de memnun edecektir."

"Benim fikrimin bir önemi yok Kraliçem."

"Doğru. Ama üvey kızımın düşüncelerine önem veriyorum. Prenses Winter'la kan bağım olmayabilir fakat o, ailemin ve bu sarayın değerli bir üyesi. Babasını da çok severdim." Bunu hafif bir iç çekişle söylemişti. Belki rol yapıyordu. Sonra birden arkasını döndü.

"Biliyorsun, Evret öldürüldüğünde yanındaydım," diye devam etti, pencereden Dünya'yı seyrederek. "Kollarımda öldü. Son isteği, kızımıza iyi bakmamdı. O acı olay sırasında sen kaç yaşındaydın Jacin?"

Jacin omuzlarını gevşetmek için çabaladı. "On bir, Majesteleri."

"Onu hatırlıyor musun?"

Jacin dişlerini sıktı. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Winter'ın babası da Jacin'inki gibi bir kraliyet muhafızıydı ve ikisi yakın arkadaştı. Jacin, Levana'yla evlendikten sonra bile muhafızlığı bırakmayan Evret Hayle'a hayrandı. Levana o za-

manlar bir prensesti. Kraliçe Channary ölüp Selene ortadan kaybolduğunda Levana tahta çıkmıştı. Sör Hayle, karısının yanındaki tahtta oturmak gibi bir arzusu olmadığını sık sık dile getirirdi. Artemisia'nın asilleri gibi bütün gün şarap içip göbeğini büyütmek ona göre değildi.

"Evet," dedi sonunda.

"Evret iyi bir adamdı. Dürüst. Mert."

"Evet Majesteleri."

Levana'nın bakışları, sol eline kaydı. Alyansı yoktu. Ya da varsa bile, bunu sihriyle gizliyordu.

"Onu çok severdim," diye yineledi. Jacin, Levana'nın sevmek gibi bir yeteneği olduğunu bilse, belki buna inanırdı. "Ölümü beni yıktı."

"Elbette Kraliçem."

Evret Hayle, gecenin bir yarısı, dairesinde, gözünü iktidar hırsı bürüyen bir sihirbaz tarafından öldürülmüştü. Jacin, Winter'ın ne kadar üzüldüğünü dün gibi hatırlıyordu. Onu avutmak için boşuna çırpınmıştı. Sarayda yürek burkan söylentiler dolaşıyordu. Evret, Levana'yı korumaya çalışırken ölmüştü. Levana da kocasının intikamını sihirbazın kalbine bir bıçak saplayarak almıştı.

Levana'nın gözyaşlarını saatlerce dindirememişlerdi.

Kraliçe tekrar iç çekti. "Evret kollarımda ölürken, ona Winter'ı koruyacağıma söz verdim. Hoş, zaten söz vermesem de yapardım bunu. O benim de kızım."

Jacin hiçbir şey demedi. Boş laflarını çoktan tüketmişti.

"Winter'ı korumanın en iyi yolu, onun güvenliğine benim kadar önem veren bir muhafızı olması diye düşündüm."

Levana'nın gülümsemesinde, inceden bir alay vardı. "Aslına bakarsan, bu göreve atanmanı özellikle Winter rica etti. Genelde tuhaf isteklerde bulunur ama bu seferki bana da mantıklı geldi."

Jacin kayıtsız görünmek için çaba harcıyordu ama kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Winter'ın özel muhafızı mı olacaktı?

Cennetle cehennemi bir arada yaşamak demekti bu. Kraliçe haklıydı. Winter'ın güvenliği söz konusu olduğunda, Jacin'den daha güvenilirini bulması imkânsızdı. Jacin zaten kendini Winter'ın özel koruması olarak görüyordu.

Ama Winter'ın muhafızı olmak demek, onunla arkadaşlık etmekten çok farklıydı ki Jacin ikincisinde bile zorlanıyordu.

"Nöbet değişimi akşam yedide," dedi Kraliçe. "O zaman raporunu verip görev başı yaparsın."

Jacin yutkundu. "Emredersiniz Majesteleri." Odadan çıkmak için döndü.

"Ah! Bir şey daha."

Jacin'in içine bir korku yayıldı. Çenesini sıkıp tekrar kraliçeye döndü.

"Senin de bildiğin üzere, geçmişte Winter'ın muhafızlarıyla bazı sorunlar yaşadık. Kızım bazen, kontrol edilmesi güç birine dönüşebiliyor. Çocukça oyunlar yapıyor. Hayaller kuruyor. Bir prenses olarak, saraya ve halkına karşı sorumluluklarının pek farkında değil ne yazık ki."

Jacin nefretini bastırmaya çabaladı. "Benden tam olarak ne bekliyorsunuz?"

"Onu kontrol altında tutmanı. Winter'ın sana zaafı var. Bunun, onu biraz olsun dizginleyeceğini düşünüyorum. Malum, Prenses evlenme çağına geldi. Onun için güzel planlarım var.

Winter'ın, düşüncesizce davranışlarıyla adımızı lekelemesini istemem."

Evlenme çağı. Adımızı lekelemesi. Dizginlemek. Jacin'in nefreti bir çakıl taşına dönüştü, ama saygıyla eğilirken yüzü ifadesizdi. "Emredersiniz Kraliçem."

* * *

Winter kulağını dairesinin kapısına dayamış, nefesini yavaşlatmaya çalışıyordu. Az sonra başı dönmeye başladı. Heyecanlı bir beklenti, binlerce ufacık karınca gibi bütün bedenine yayıldı.

Koridor sessizdi. Can yakacak kadar sessiz.

Alnına düşen bir bukleyi üfleyerek odasının tavanındaki Ay hologramına baktı. Gün ışığına ve gölgelere. Altlarındaki dijital saat 18:59'u gösteriyordu.

Nemli avuçlarını elbisesine sildi. Biraz daha dinledi. İçinden saniyeleri saydı.

İşte geliyordu. Koridorda ağır botların sesi yankılanıyordu.

Winter dudağını ısırdı. Levana, isteğini kabul edeceğine dair hiçbir şey söylememişti. Üvey annesinin bu dileği önemseyeceğinden bile emin değildi. Yine de her şey mümkündü.

Dört saattir odanın kapısında hareketsiz dikilen muhafız, nöbeti bıraktı. Ayak sesleri, yeni gelenle mükemmel bir uyum içindeydi.

Yeni muhafız kapıdaki yerini alırken, dışarıdan hışırtılar geldi. Bir casus ya da suikastçı Prenses'e saldıracak olursa, burası son savunma hattıydı. Ve eğer Artemisia Sarayı'nın güvenliği tehdit altına girerse, Prenses Winter'ı kaçırması gereken de yine burada görevli muhafızdı.

Winter gözlerini kapayıp kulaklarını dört açtı. Sanki Jacin'in kalp atışlarını duyabilecekmiş gibi.

Onun yerine, ılık ve yapışkan bir şey hissetti.

İnleyerek geri çekildiğinde, avucunda kanlar vardı.

Winter kanlı eliyle saçlarını arkaya attı. "Hiç sırası değil," diye mırıldandı, tam da şu anda ona böyle hayaller gösteren şeytana.

Tekrar gözlerini kapayıp ondan geriye doğru saydı. Gözlerini açtığında eli temizdi.

Elbisesinin yakasını düzeltip kapıyı araladı ve başını dışarı uzattı. Kapının yanında dikilen muhafızı görünce yüreği hop etti.

"İnanmıyorum! Kabul etmiş!" diye bağırdı, kapıyı sonuna kadar açarak. Koşup Jacin'in karşısına dikildi.

Jacin onu duyduysa bile cevap vermedi.

Onu gördüyse bile bunu belli etmedi.

Mavi gözlerini Winter'ın kafasının tepesinde bir noktaya dikmiş, bir heykel kadar hareketsiz duruyordu.

Winter boynunu büktü. Hayal kırıklığına uğradığı kadar, ona sinir de olmuştu. "Of, saçmalama lütfen," dedi, pabuçlarının burnunu Jacin'in botlarına dayayarak. Jacin kazık gibi dikilmeye devam etti. Winter arkaya doğru düşmemek için sırtını dikleştirdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Winter beş ızdıraplı saniye boyunca daha, bir heykele baktı. Sonra Jacin usulca nefes aldı ve hızla bıraktı. Gözleri onun yüzüne kaydı.

İşte bu kadardı. Tek bir nefes. Bir bakış.

Ve yine insan olmuştu. Winter gülümsedi. "Bütün gün seni bekledim. Gel, bir şey göstereceğim."

Winter hoplayıp zıplayarak dairesine girdi. Odanın karşı köşesindeki çalışma masasına doğru koşturdu. Orada üzeri çarşafla örtülü bir şey vardı. Çarşafı iki ucundan tutup kapıya döndü.

Ve bekledi.

"Jacin?"

Biraz daha bekledi.

Sıkıntıyla homurdanarak, çarşafı bırakıp koridora döndü. Jacin yerinden kıpırdamamıştı. Winter kollarını göğsünde kavuşturup kapının çerçevesine yaslandı ve onu baştan aşağı süzdü. Jacin'i muhafız üniformasıyla görmenin acı tatlı bir yanı vardı. Bir yandan, çok yakışıklı ve otoriter görünüyordu. Öte yandan, bu üniforma, Winter'a onun Kraliçe'nin malı olduğunu hatırlatıyordu. Öyle ya da böyle, Jacin, iyileşen yaraları ve mis gibi sabun kokusuyla, bugün fazlasıyla çarpıcıydı.

Winter'ın onu süzdüğünü fark etmemesi imkânsızdı ve buna kayıtsız kalabilmesi de bir o kadar cesaret kırıcıydı.

Winter parmağıyla diğer kolunun dirseğinde tempo tutarak "Sör Jacin Clay," dedi, "yatağımın altında bir katil var."

Jacin'in omuzları gerildi. Çenesini sıktı. Üç saniye sonra, duvarın dibinden ayrılıp Winter'a hiç bakmadan daireye girdi. Çalışma masasındaki sürprizin yanından geçip doğruca yatak odasına girdi. Winter, peşinden gidip kapıyı kapadı.

Jacin yatağın yanına çömeldi ve örtüyü kaldırdı.

"Maalesef katil kaçmış Majesteleri," dedi, tekrar ayağa kalktığında. "Döndüğünde haber verin lütfen."

Kapıya doğru yürüdü ama Winter şuh bir gülümsemeyle yolunu kesti. "Ondan hiç şüpheniz olmasın," dedi, parmak uçlarında yaylanarak. "Ama madem buraya kadar zahmet ettiniz..."

"Prenses."

Jacin'in sesi sertti ama Winter ona aldırmadı. Tekrar oturma odasına gidip çarşafı açtı. Altından küçük bir güneş sistemi maketi çıktı. Gezegenler, ipek iplerle birbirlerine bağlıydı. "Ta-tam!"

Jacin ne yaklaştı, ne de yerinden kımıldadı.

Winter farklı renklerdeki kürelerden birini hafifçe dürttüğünde hareket etmeye başladılar. Winter, Dünya'nın güneşin etrafındaki turunu tamamlamasını bekledi. "Nişan ilk duyurulduğunda," dedi, "bunu İmparator Kaito'ya bir düğün hediyesi olarak düşündüm ama sonra... Sen gidince..." Gözlerini kırpıştırarak Jacin'e baktı. "Bir şeyle oyalanmak, insana üzüntüsünü unutturuyor. Detayları düşünmek..."

Winter akıl sağlığını böyle koruduğunu anlatmaya çalışıyordu. Halüsinasyonlar on üç yaşındayken başlamıştı. Bir yıldan biraz fazladır, kendine bir daha sihrini kullanmayacağına dair söz vermişti. Kimsenin duygu ya da düşüncelerini kontrol etmek istemiyordu. O doğa dışı gücün zararsız olduğuna inandırmayacaktı bir daha kendini.

Jacin henüz muhafız olmamıştı. Birlikte uzun saatler geçirmişler, Jacin, Winter'ı oyunlar, çeşitli projeler ve yapbozlarla oyalamıştı. Boş oturmak Winter'a yaramıyordu. Aklında bir iş varken, yaptığı ne kadar zor olursa olsun, kendini güvende hissediyordu.

Maketi Jacin'siz yapmak eğlenceli olmamıştı ama bu minik galaksiyi kontrol etme hissinden hoşlanmıştı. Zira hayatının pek azı kendi kontrolündeydi.

"Eee, ne diyorsun?"

Jacin iç çekerek her gezegenin yörüngesinde dolaşmasını sağlayan bu acayip mekanizmaya yaklaştı. "Güzel olmuş," dedi. "Nasıl yaptın?"

"Tasarımı ve taslağı AR-5'ten Bay Sanford'a ait. Ama bütün boyalar benim elimden çıkma." Jacin'in takdirle başını salladığını görünce sevindi. "Satürn'ü birlikte boyarız diye düşündüm. Sen gezegeni boyamak istersen, ben halkalarını..." Jacin'in ifadesinin sertleştiğini fark ederek sustu. Gözleri aşağı kaydı. Jacin, Ay'ı Dünya'nın etrafında döndürüyordu.

"Özür dilerim," dedi Jacin, sırtını dikleştirerek. "Ama görev başındayım. Biliyorsunuz, burada olmam bile doğru değil."

"Yanılıyorsun. Özel muhafızım olarak her an yanımda olman, benim için daha güvenli. Ya pencereden biri girerse?"

Jacin'in dudaklarında bir gülümseme uçuştu. İkisi de pencereden kimsenin girmeyeceğini biliyordu ama Jacin onunla tartışmadı. Winter'a yaklaşıp ellerini kızın omuzlarına koydu. Çok nadir gerçekleşen ve beklenmedik bir dokunuştu bu. Belki Güneş Tutulması Valsi'ndeki kadar yoğun değildi ama Winter'ın teninde yine karıncalar dolanmaya başladı.

"Özel muhafızın olduğuma seviniyorum," dedi Jacin. "Biliyorsun, senin için yapmayacağım yok. Eğer yatağının altında gerçekten bir katil olsaydı, senin için seve seve canımı verirdim."

Winter araya girmeye çalıştı ama Jacin ona izin vermedi.

"Ama görev başındayken, elimden ancak bu kadarı geliyor. Levana ne kadar yakın olduğumuzu biliyor. Sana haddim olandan daha çok değer verdiğimi..."

Winter kaşlarını çattı ve yine lafa karışmaya çalıştı. Ona ne demek istediğini soracaktı ama Jacin konuşmaya devam etti.

"Levana'nm eline koz vermek istemiyorum. Bana ya da sana karşı kullanabileceği bir koz. Artık onun oyununda bir piyon olmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Nihayet sustuğunda, Winter'ın kafasının içinde hâlâ aynı sözler yankılanıyordu: *Sana haddim olandan daha çok değer verdiğimi...*

"Ama biz onun oyununda birer piyonuz zaten," dedi Winter. "Babamla evlendiği günden beri ona aitim. Sen de onun muhafızlarından birisin."

Jacin dudaklarını birbirine bastırarak ellerini Winter'ın omuzlarından çekti. Sınırları fazlasıyla aştığının farkındaydı ama Winter uzanıp onun ellerini yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Yalnızca, düşündüm ki..." Jacin'in ellerinin onları son tuttuğundan beri ne kadar büyüdüğünü fark ederek duraksadı. "Yani ara sıra oyun tahtasından inmek hoş olur diye düşündüm."

Jacin kısacık bir an için başparmağını Winter'ın parmaklarında dolaştırdı.

"Olur tabii," dedi, "ama ben görevdeyken ve kapalı kapılar ardında yapamayız bunu."

Winter onun arkasındaki kapıya baktı. "Yani seni her gün göreceğim ama görmezden geleceğim öyle mi?"

Jacin ellerini çekti. "Evet. Üzgünüm Prenses." Bir adım geri çekildiğinde, yine o heykel muhafıza dönüşmüştü. "İhtiyacınız olursa koridordayım. *Gerçekten* ihtiyacınız olursa."

Jacin gittikten sonra, Winter alt dudağını kemirerek odanın ortasında dikildi. Aslında kırıcı bir görüşmeydi ama içindeki güzellikleri de görmezden gelemezdi.

Sana haddim olandan daha çok değer verdiğimi...

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bakalım buna ne diyeceksin?"

Birkaç boya ve fırçayla Satürn modelini aldı.

Winter tekrar koridora çıktığında, Jacin irkildi. İlk seferini bekliyordu herhâlde ama bu sürpriz olmuştu. Winter gülmemek için kendini zor tutarak Jacin'in diğer tarafına geçti ve duvarda kayıp yere bağdaş kurdu. Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak boyalarla fırçaları önüne yaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Jacin, koridor boş olmasına rağmen.

Winter şaşırmış gibi yaptı. "Ah, kusura bakma," dedi, kafasını kaldırıp ona bakarak. "Seni görmemişim."

Jacin kaşlarını çattı.

Winter ona göz kırptı ve fırçalardan birini yoğun bir gök mavisine daldırdı.

Jacin başka bir şey demedi. Winter da konuşmadı. İlk halkayı bitirdiğinde, başını Jacin'in bacağına yaslayıp parlak bir turuncuya uzandı. Jacin derin bir iç çekti. Winter, Jacin'in parmak uçlarının, saçlarını hafifçe okşadığını hissetti. Jacin yine bir heykele dönüşmeden önce, ikisi de bu ufacık temasla teselli buldu.

BÖLÜM
Dokuz

"KONSANTRE SÜT, BARBUNYA, TON BALIĞI... Biraz daha ton balığı... Ayyy!" Cress az kalsın mukavva kutunun içine tepetaklak düşüyordu. Elinde bir kavanozla doğruldu. "Kuşkonmaz turşusu!" diye bağırdı zaferle.

Başka bir kutuyu karıştıran Iko, doğrulup ona ters bir bakış fırlattı. "Şu doymak bilmeyen iştahın ne zaman kesilecek, merak ediyorum."

"Affedersin." Cress dudaklarını birbirine bastırıp kavanozu yere koydu. "İyi ki bulduk bunu. Mutfak tamtakır olmuştu."

"Burada silah var," dedi Wolf. Başka bir kutunun üzerine eğilmişti. "Yüz yıldır barış içinde yaşayan bir gezegene göre ne çok silah üretmişsiniz."

"Ne yaparsak yapalım, şiddet ve suçlular hep olacak," dedi Kai. "Güvenlik kuvvetlerine silah lazım."

Wolf boğulurmuş gibi bir ses çıkarınca, herkes ona döndü. Elinde bir tabanca vardı. "Scarlet'ınkine benziyor," dedi, başparmaklarını namluda gezdirerek. "Bir keresinde beni kolum-

dan vurmuştu." Scarlet ona bir buket çiçek vermiş gibi, sevgiyle söyledi bunu.

Cress'le diğerleri üzüntüyle bakıştı.

Wolf'un yanında duran Kai, elini onun omzuna koydu. "Scarlet eğer Artemisia'daysa, söz, bulacağız onu."

Wolf başını hafifçe eğmekle yetindi. Sonra dönüp tabancayı kargo bölmesinin ortasında, yerde bağdaş kurmuş oturan Cinder'a verdi. Ellerindeki silahları düzenliyorlardı. İş Aylılarla savaşmaya geldiğinde, müttefiklerinin silahları da düşmanınkiler kadar tehlikeli olabilirdi.

"Bunda tıbbi malzemeler ve ilaçlar var," dedi Iko. "Bir droid hizmetkâr omurgası ve sentetik doku kaplaması da bulduk mu tamamdır."

Cress güldü. Iko'nun üzerinde, imparatoru kaçırdıkları gün giydiği, saray çalışanlarına özgü, ipek bluz vardı. Giysinin yüksek yakası, çatıdaki çatışmada yaralanan biyonik boynuyla köprücük kemiğini kısmen gizlese de, yaraları hâlâ görünüyordu. Yine de Cinder tamirini bitirene dek, vücudundaki hasarı kumaşlarla örtmenin yaratıcı yollarını bulması takdire şayandı doğrusu.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" Kai kendi kutusundan, pis kuş tüyleriyle süslü, tahtadan oyulmuş bir bebek çıkardı.

Cinder tabancayı doldurup diğerlerinin yanına koydu. "Sakın bana bu iğrenç şeyleri bildiğini söyleme."

"Venezüella yapımı oyuncak bebekleri kim bilmez? Sarayda birkaç tane vardı. Son derece nadide parçalardır." Bebeği evirip çevirdi. "Bu ne arıyor burada?"

"Thorne bir yerlerden çalmış olmalı."

Kai'nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Ah, tabii ya." Bebeği, kutusuna geri koydu. "Bir ara bunları geri verse iyi eder."

"Elbette vereceğim Majesteleri. Tabii yüklü bir ödül karşılığında."

Cress döndüğünde, Thorne'u duvara yaslanmış buldu.

Gözlerini kırpıştırdı. Thorne'da bir değişiklik vardı. Hayal meyal görmeye başlayalı neredeyse üç hafta olmuştu ve o zamandan beri taktığı bandana, şimdi boynundaydı. Ayrıca pek derli toplu bir hâli vardı. Sanki daha bir özenli mi tıraş olmuştu ne?

Cress'in omurgasında bir ürperti dolaştı.

Thorne ona bakıyordu.

Hayır. Sadece bakmıyordu. Bakışlarında, ısrarlı bir incelemenin dışında, meraklı bir hayret de vardı. Şaşırmıştı. Hatta bir nevi... Büyülenmişti.

Cress'in boynundan yukarı bir sıcaklık yayıldı. Hayal gördüğünü sanarak yutkundu.

Kendinden süper emin ve hovarda Kaptan Thorne, onun gibi sıradan bir kızda ne bulacaktı ki? Cress kim bilir kaç kez bu düşünceyle işkence etmişti kendine?

Thorne'un dudakları hafifçe çarpıldı. "Kısa saç yakışmış," dedi.

Cress, Iko'nun model vermeye çalıştığı kırpık saçlarının uçlarına dokundu.

"Ah!" diye bağırdı Iko, ayağa fırlayarak. "Kaptan! Görüyorsun!"

Thorne'un dikkati, androide kaydı ve Iko aynı anda Cress'in üzerinden sıçrayıp kendini kaptanın kollarına attı. Thorne dengesini kaybederek duvara çarparken gülüyordu.

"Iko?" dedi, onu hafifçe itip yüzüne bakarak. Sonra gözleri, onun pürüzsüz teninde dolaştı, uzun bacaklarına ve tekrar yukarı, mavinin değişik tonlarındaki, örgülü saçlarına kaydı. Iko kendi etrafında döndüğünde, Thorne beğeniyle ıslık çaldı. "Ben bu işi biliyorum arkadaş."

"Evet, kesin görüyor," dedi Iko, örgülerini savurarak diğerlerine döndüğünde.

Bütün havası sönen Cress, kucağını konserve kutularıyla doldurdu. Yine boşuna ümitlenmişti.

"Harika," dedi Cinder, ayağa kalkıp ellerindeki tozları silkeleyerek. "Ben de Kai'yi Dünya'ya geri götürmemiz gerektiğinde, pilotsuz ne yapacağız diye kara kara düşünüyordum. Şimdi tek endişem, elimizdekinin beceriksizliği."

Thorne, Cress'in düzenlediği kutunun üzerine eğildi. Cress donup kalsa da kirpiklerinin arasından Thorne'a bakmaya cesaret edebildi. "Benim canım Cinder'ım," dedi Thorne alayla. "Bana laf sokarken suratını görmeyi özlemişim. Ne yaparsan yap, gerçek duygularını saklayamıyorsun bebeğim."

Cinder gözlerini devirdi. "Ah, lütfen."

"Şu tavırları görüyor musunuz? Aslında, *kollarına atılmamak için zor duruyorum kaptan,* demeye çalışıyor."

"Seni boğmamak için zor duruyorum olmasın o?"

Kai sırıtarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden kimse dişli bir rakibim olduğunu söylemedi?"

Cinder, ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Şımartma şunu."

Cress, elleri kolları dolu, kıpkırmızı yanaklarıyla, dişlerini gıcırdatarak koridora çıkmaya hazırlandı. Tam kapının orada, en tepedeki şeftali konservesini düşürdü.

Daha sesini bile çıkaramadan, Thorne konserveyi havada yakaladı.

Cress bir kez daha taş kesildi. İşte yine Thorne ona bakıyordu. Cress'in gözleri karardı. Acaba boşuna mı üzülüyordu? Belki de Thorne onunla sandığından daha çok ilgileniyordu. Yoksa konservenin düştüğünü nereden görecekti?

Thorne güldü. "Reflekslerim hâlâ ışık hızında. Yardım ister misin?"

"Ha-hayır," diye kekeledi Cress. "Ben hallederim." Yine yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Thorne odaya girdiğinden ve o delici bakışlarını ona diktiğinden beri titriyordu.

Cress şu kutulardan birine saklanmak isterdi. Thorne doğru düzgün görmeye başlayalı daha beş dakika bile olmamıştı ve şimdiden kör âşık bir kıza dönüşmüştü.

"Tamam," dedi Thorne, konserveyi kucağına bırakarak. "Nasıl istersen."

Cress yanından geçip mutfağa yöneldi. Konserveleri tezgâha koyduğunda rahat bir nefes aldı.

Thorne eski hâline dönmüş ve hiçbir şey değişmemişti. Cress'i, bilgisayar bağlantısında ilk kez gördüğünde de çekici bulmamıştı, şimdi de bulmuyordu. Hele Iko varken imkânsızdı. Tamam, belki Iko bir androiddi ama o inci gibi dişler, o bakır rengi gözler dururken...

Cress derin bir iç çekti. Thorne'un, onun gibi ufak tefek ve budala bir kızla ilgilenmemesi, Iko'nun suçu değildi. Cress, Iko'ya düşmanlık beslemek şöyle dursun, enikonu seviyordu onu. Iko insanların aksine, elindekilerle mutlu olmayı biliyordu.

Yine de Cress onun yarısı kadar cesaretli olabilmeyi isterdi. Kendini Thorne'un kollarına atıp onunla flört edebilmeyi ve bu onun için hiç önemli değilmiş gibi davranabilmeyi.

Ama önemliydi işte. Hem de çok.

Sadece arkadaşız, diye hatırlattı kendine ve bundan sonra da öyle olacaklardı. Thorne'la dostluğu değerliydi. Tıpkı bu gemide kurduğu diğer bütün dostluklar gibi. Daha fazlasını isteyerek, var olanı mahvetmeyecekti. Thorne'un hâlihazırdaki ilgisiyle yetinecekti.

Derin bir iç çekip sırtını dikleştirdi. Tek istediğinin bu olduğunu hayal edecekti. Dostluk ve belki platonik bir aşk. Ama Thorne artık görebiliyordu. Dolayısıyla duygularını gizlemeye özen göstermeliydi.

Thorne onun arkadaşı ve kaptanıydı. Hepsi bu.

Kargo bölmesine döndüğünde, sahte bir gamsızlık içindeydi. Thorne onu duyunca omzunun üzerinden baktı ama Cress gözlerini Iko'dan ayırmadı.

"Biliyorum, bekleyelim demiştik ama madem Thorne iyileşti, neden vakit kaybedelim?" diyordu Kai. "Yarın gidebiliriz. Hatta bugün."

Cinder başını salladı. "Olmaz. Daha hazır değiliz. Videonun son düzeltmelerini yapmadık. Hem nasıl bir rota izleyeceğimizi belirlemeliyiz."

"Bunlarda bana ihtiyacınız yok ki," dedi Kai. "Hepsini bensiz de yapabilirsiniz. Bırakın, bu arada ben de kendi işime bakayım. İnsanlar ölüyor. Halkım saldırı altında. Buradan onlara yardım edemem."

"Senin için zor olduğunu biliyorum ama..."

"Zor az kalır," diye çıkıştı Kai. "Resmen işkence çekiyorum. Beni geri götürürseniz, Levana'yla konuşabilirim. Hele bir ateşkes anlaşması yapalım, sonra..."

"Scarlet'ı kurtarmak için daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye atıldı Wolf.

Cinder bıkkınlıkla homurdandı. "Bakın. Sizi anlıyorum. Uzun ve zor bir ay geçirdik ve hepiniz bir sonraki adıma geçmek için sabırsızlanıyorsunuz. Ama önce stratejimizi oturtmamız..."

"Strateji mi?" diye bağırdı Kai. "Şu hâlimize baksana. Burada oturmuş, kuşkonmaz turşularıyla oynuyoruz. *Zaman kaybediyoruz* Cinder."

"Aksine. Her geçen gün başarı şansımız artıyor. Levana, ordularının büyük bir kısmını Dünya'ya yolladı. Başkent savunmasız kalmak üzere. O güç kaybettikçe bu isyanı daha kolay kotarabiliriz." Kapalı olmasına rağmen ana ekranı gösterdi. "Artı, Birlik savaşıyor. Levana şimdiden bir sürü askerini kaybetti. Hatta belki biraz cesareti kırılmıştır."

"Levana'nın mı? Hiç sanmam," dedi Wolf.

Cinder kaşlarını çattı. "En azından, bu savaşı sandığı kadar kolay kazanamayacağını anlamıştır. Dolayısıyla, Kai'nin döndüğüne daha çok sevinecek. Düğünü bir an önce yapmak için sabırsızlanacak." Teninin metalle buluştuğu sol bileğini kavradı.

Cress dudaklarını ısırarak Cinder'ın yüzündeki korkuyu izledi. Cinder bunu saklamak için çabalasa da, Cress onun göründüğü kadar cesur olmadığını biliyordu. Hatta bu bakımdan benzeşmeleri onu rahatlatıyordu.

Kai, Cinder'a yaklaştı. Tekrar konuştuğunda, sesindeki katılık kaybolmuştu. "Seni anlıyorum. Hepimizin hazır olmasını

istiyorsun. Ama kendini hiçbir zaman tam manasıyla böyle hissetmeyeceksin ki. Bir noktada, plan yapmaktan vazgeçip harekete geçmek zorunda kalacağız. Ve bence bunun vakti geldi."

Cinder'ın onun gözlerine bakması birkaç dakika aldı ama sonunda yaptı bunu. Sonra da bakışları teker teker, her birinin yüzünde gezindi. Thorne kaptandı belki ama onları bir arada tutan, Cinder'dı.

"Hepimiz hayatımızı tehlikeye atıyoruz," dedi Cinder. "Bari bunu boşuna yapmayalım. İyice hazırlanmalıyız ve..." Bir anda donup kaldı. Gözleri odaklarını yitirdi. Cress bu bakışı tanıyordu. Cinder retina ekranında bir şey görmüştü.

Cinder gözlerini kırpıştırarak, hayretle Kai'ye döndü. "Gemi, kargo bölmesi ekranını aç. Topluluk haberlerini."

Kai kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Ekran açıldı. Kai'nin baş danışmanı Konn Torin, bir kürsüde dikiliyordu. Ses bağlantısı kurulmadan, Cinder duruma açıklık getirdi. "Üzgünüm Kai. Saraya saldırmışlar."

BÖLÜM

On

HABERLERİ SESSİZCE İZLEDİLER. ANDROİDLERİN kullandığı kameralar, sarayın üzerinde turluyordu. Görüntü titrekti ama sarayın bahçelerinden yükselen dumanlar açıkça görünüyordu. Kraliçe'nin askerleri her yeri ateşe vermişti. Heykeller devrilmiş, büyük bahçe kapısı parçalanmıştı. Ama saray hâlâ sağlamdı. Binayı korumakla görevli muhafız alayı şimdilik düşmanı geri püskürtüyordu ama destek kuvvetleri gelmezse fazla dayanamazlardı.

Yeni Pekin Sarayı'nın kuşatılması, kurt askerlerin savaşta kullandığı taktiklerle taban tabana zıttı. Levana'nın birlikleri gerilla saldırılarıyla ünlenmişti. Savaşı kazanmak kadar, insanların yüreklerine korku salmayı da umursuyor gibiydiler. Bugüne kadar, gerçek bir çatışma olmamıştı. Onların tarzı, Dünyalıları gafil avlayıp bolca kan dökmekti.

Kurt askerler, sürü hâlinde dolaşıyordu. Hızlı ve acımasızlardı. Gittikleri her yerde büyük bir yıkıma yol açıyor ve Dünyalı ordular gelmeden ortadan kayboluyorlardı. Halkın arasında,

ürkütücü söylentiler dolaşıyordu. Kanalizasyon kanallarında ve ıssız ormanlarda gezindikleri söyleniyordu. Bolca kan, kesik kafalar ve kopuk uzuvlar, imzalarıydı. Gaddarlıklarını cümle âleme anlatması için, arkalarında mutlaka bir görgü tanığı bırakıyorlardı.

Mesajları açıktı. *Kimse* güvende değil.

Dünyalılar da Aylı askerleri öldürüyordu tabii. Hatta sürülere komuta eden sihirbazlardan bazılarını da yok etmeyi başarmışlardı. Dünyalı liderler onların yenilmez olmadığını defalarca vurguluyordu. Ama yüz yirmi altı yıllık barıştan sonra, Dünya Birliği savaşa hazır değildi. Hele de bu kadar beklenmedik bir savaşa. Nesiller boyunca, orduları birer sosyal hizmetler kurumu olarak çalışmıştı. Fakir halklara iş gücü yardımında bulunup doğal afet bölgelerine erzak taşımışlardı. Şimdi her ülke, birliklerine yeni askerler katma, onları eğitme ve silah imal etme telaşındaydı.

O arada Aylı askerler de yollarına çıkan herkesi öldürüp arkalarında kana susamış ulumalarının yankılarını bırakıyordu.

En azından, şimdiye dek durum buydu.

Yeni Pekin Sarayı ilk kez saldırıya uğruyordu. Görünüşe bakılırsa, birkaç sürü, güpegündüz, planlı bir saldırı gerçekleştirmişti. Ya kibirden ne yapacaklarını şaşırmışlardı ya da bir mesaj vermeye çalışıyorlardı. Cinder mutant askerlerin de ağır kayıplar verdiğini düşünerek avunmaya çalıştı. Ama Dünyalı askerler de ölüyordu ve sarayın kulelerinin birinden dumanlar yükseliyordu.

"Saray işgal altında," dedi zor şartlarda işini yapan bir muhabir. "Bütün devlet yetkilileri ve saray çalışanları güvenli bir yere

taşındı. Savunma Bakanı yirmi dakika önceki konuşmasında, işgalin ne kadar süreceğiyle ilgili bir tahminde bulunamadıklarını söyledi. Ordudan gelen haberlere göre, şu anda yaklaşık üç yüz Topluluk askeri ve elli Aylı öldü."

"Kendimi acayip işe yaramaz hissediyorum," dedi Iko. Sesindeki derin ümitsizliği, ancak başka bir android anlardı. Iko kesinlikle sıradan bir android değildi ama diğerleriyle temel bir ortak noktası vardı: Mutlaka bir işe yarama ihtiyacı hissediyordu. Onlar bunun için programlanmıştı.

Cinder'ın diğer yanında duran Kai'nin yüzü kireç beyazıydı. Şüphesiz o da kendini işe yaramaz hissediyordu ve bu, onu mahvediyordu.

"Ordunun dayanacağından eminim," dedi Cinder.

Kai boş gözlerle kafasını iki yana salladı.

Cinder derin bir iç çekip Wolf'a, Thorne'a, Cress'e ve tekrar Iko'ya baktı. Hepsi öfke ve dehşetle yayını izliyordu. Cinder dikkatini yeniden Kai'ye verdi. Kai duygularını ustaca gizliyordu ama Cinder, genç adamın içinde kopan fırtınaları tahmin edebiliyordu. Evinin yanışını izlemek korkunç olmalıydı. Cinder'ın hiçbir zaman bir evi olmamıştı. En azından Rampion'a binene kadar. Kai'nin ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyordu.

Çenesini sıkarak, yaptıkları bütün hesapları ve planları düşündü.

Kai haklıydı. Cinder asla kendini hazır hissetmeyecekti ve bu duruma sonsuza dek seyirci kalamazdı.

Thorne iyileşmişti.

Wolf, ailesinin hâlâ hayatta olabileceğini söylüyordu. Ay Ülkesi'nde onlara yataklık edebilirlerdi.

Kraliçe Levana, savaşın başından beri en cesur hamlesini yapıyordu. Böylesi, iki anlama gelebilirdi. Ya kendine aşırı güveniyordu ya da kapana kısılan bir vahşi hayvan gibi sağa sola saldırmaya başlamıştı. Cinder bu savaşı Ay'ın kazanmasını istemiyordu. Yeni Pekin Sarayı belki sadece bir semboldü ama Levana orayı asla ele geçirmemeliydi. Saray, Doğu Ulusları Topluluğu kraliyet ailesinin eviydi. Kai'nin yuvasıydı.

"Aldığımız haberlere göre," dedi muhabir, "kendilerine Topluluk Güvenlik Ortaklığı adını veren radikal bir siyasi grup, yeni bir bildirge yayınladı. İmparator Kaito'nun tahttan zorla indirilmesini talep ediyorlar. Bu zor günleri onun önderliğinde atlatamayacakları konusunda ısrarcılar. Ayrıca imparator teröristlerin elinde olduğu sürece, ülke güvenliğinin birinci önceliği olamayacağını savunuyorlar. Ana akım siyasi partiler, TGO'nun düşünce yapısını benimsemese de son günlerde internet üzerinden yapılan bir araştırma, halk üzerinde oldukça etkili olduklarını gösteriyor."

"Terörist mi?" dedi Iko, şaşkınlıkla etrafına bakınarak. "Bizden mi bahsediyor?"

Cinder sıkıntıyla suratını ovuşturdu. Kai büyük bir lider olabilirdi. Zaten öyleydi. Daha kendini kanıtlama fırsatı bulamamıştı o kadar. Liderliğinin onun yüzünden bitebileceğini düşünmek, kalbini sızlatıyordu.

Kai'ye sarılmak ve hepsinin aptal olduğunu söylemek istedi. Ülkesinin iyiliğini bu kadar düşünen biri böyle bir haksızlığa uğrasın; inanılır gibi değildi.

Ama Kai'nin Cinder'dan duymayak istedikleri, bunlar değildi.

Cinder'ın retina ekranı, en çok izlenen haber kanallarında geziniyordu. Her yerde ölü sayılarından söz ediliyordu. Salgın karantina haberleri de veriliyordu. Askerlik bürolarının önünde uzun kuyruklar oluşmuştu. Gencecik delikanlılar, başlarına gelecek felaketlerden habersiz, listelere adlarını yazdırıyorlardı. Ve bir de Levana vardı. Beyaz peçesiyle ekranlarda boy gösteriyordu.

Cinder ekranların hepsini kapadı.

Kai ona bakıyordu. "Vakit geldi," dedi.

Evet, veda zamanı gelmişti. Bir sonraki adıma geçeceklerdi. Kendilerini kapadıkları bu minik kozadan çıkacaklardı.

"Biliyorum," dedi Cinder, buruk bir sesle. "Thorne, hazırlığını yap. Kai'yi evine götürüyoruz."

BÖLÜM

On Bir

"SENİ BURADA BULACAĞIMI TAHMİN ETTİM."

Cinder kapsülün kenarından başını uzattı. Kai damatlığını giymişti. Elleri ceplerinde, kapıda duruyordu.

Cinder alnına düşen saç tutamlarını arkaya attı. "Halletmem gereken birkaç şey vardı," dedi. Kapsülün ana gemiyle bağlantısını söküp kapağı kapadı. "Büyük dönüşün için hazırlık yapmak gerek. Thorne'u pilot koltuğuna oturtarak yeterince risk alıyoruz zaten. En azından teknik bir sorun çıkmasın."

"Keşke sen de bizimle gelseydin."

"Ben de isterdim ama çok tehlikeli."

"Biliyorum. Yine de güvertede bir tamirci olması iyi olurdu. Hani ne bileyim, belki bir arıza filan çıkar." Kulağını kaşıdı.

"Ah, demek beni bu yüzden istiyorsun? Ne hoş." Cinder kabloyu sarıp duvardaki bir dolaba kaldırdı.

"Bir de özlem var tabii." Sesinin yumuşaklığı, Cinder'ın içini ısıttı.

"Şansımız yaver giderse, yakında yeniden görüşeceğiz."

"Biliyorum."

Cinder tamirci eldivenlerini çıkarıp cebine koydu. Hâlâ panikliyordu. Zihni ona, eldivenlerini kimsenin yanında çıkarmamasını söylüyordu. Özellikle de Kai'nin. Ama Cinder, iç sesine aldırmadı. Kai, sayborg eline bakmadı bile. Artık bunu fark etmiyor gibiydi.

Cinder da vücudundaki farklılıkları giderek daha az düşünüyordu. Hatta bazen bir şeye uzanırken, göz ucuyla bir metal ışıltısı gördüğünde şaşırıyordu. Ne tuhaftı. Bir zamanlar en büyük korkusu, birilerinin onun bir sayborg olduğunu anlamasıydı.

"Korkuyor musun?" diye sordu, kemerinden bir İngiliz anahtarı çıkararak.

"Hem de nasıl," dedi Kai, müthiş bir kayıtsızlıkla. Cinder içindeki düğümlerin biraz gevşediğini hissetti. "Ama geri dönmeye hazırım. Yoksa Torin kalp krizi geçirecek. Hem..." Omuzlarını silkti. "Evimi de biraz özledim galiba."

"Döndüğüne sevinecekler." Cinder kapsülün yanma çömelip rampanın vidalarını kontrol etti. İngiliz anahtarıyla onları birazcık daha sıkıştırdı. "Levana'ya ne söyleyeceksin?"

Kai, Cinder'ın yanına çömeldi. "Beni kaçıranlardan birine âşık oldum, düğün iptal diyeceğim."

Cinder'ın kolu taş kesti.

Kai pis pis sırıttı. "Ah! Nerede o günler!"

Cinder alnına düşen saçı üfleyip vidaları sıkıştırmayı sürdürdü. Sonra aynı işlem için kapsülün diğer tarafına geçti.

"Kaçırılma olayıyla hiçbir ilgim olmadığını söyleyeceğim tabii," dedi Kai. Yine Cinder'ın *imparator sesi* adını koyduğu tınıda konuşuyordu. "Seninle ve mürettebatla hiçbir ilişki kurmadığı-

mı ve derhâl serbest bırakılmayı talep ettiğimi söyleyeceğim. *Beni zorla gemide tuttular, kaçmam olanaksızdı,* diyeceğim. Belki, bana kötü davrandığınızla ilgili birkaç imada da bulunurum."

"Oldukça inandırıcı."

"Sonra ona benimle evlenmesi için yalvaracağım." Dudakları nefretle büküldü.

Cinder ona hak vermeden edemedi. Hatta Kai'nin Levana'yla yapmak zorunda kalacağı konuşmayı düşündükçe gemiyi kaçırıp Mars'a gitmek istiyordu.

"Tekrar görüştüğümüzde, herkese yeni kıyafetler getiririm. Iko'ya da kaplama malzemesi tabii. Başka bir ihtiyacınız olursa, Cress benimle gizlice bağlantıya geçebileceğini söylüyor." Derin bir iç çekti. "Unutma. Ne olursa olsun, senin yanındayım."

Son sözler Cinder'ı hem cesaretlendirdi hem de ürküttü. "Başına bunca dert açtığım için özür dilerim."

"Saçmalama. Levana zaten öldürecekti beni."

"İnsanın böyle bir laf ederken biraz daha endişeli görünmesi gerekmez mi?"

"Neden endişeleneyim?" diye sordu Kai, gözleri parlayarak. "Nasıl olsa sen beni kurtaracaksın."

Cinder işini bitirince ayağa kalkıp İngiliz anahtarını kemerine soktu.

"Cinder..."

Kai'nin ciddi ses tonu Cinder'ı duraksattı.

"Gitmeden, vedalaşmadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Olur da..."

"Sakın. Bunu aklından bile geçirme, tamam mı? Yine görüşeceğiz."

Kai üzgün bir gülümsemeyle baktı ona. "Senden özür dilemek istiyorum."

"Birbirimizi son kez gördüğümüzü ima ettiğin için mi? Doğru, dile tabii. Burada işimi yapmaya çalışıyorum ve sen gelmiş..."

"Cinder, dinle beni."

Cinder sustu ve Kai omuzlarını yakaladığında ona baktı. "Baloda olanlar için üzgünüm. Sana güvenmedim. O söylediklerim..."

Cinder başını çevirdi. Aralarındaki ilişki çok farklıydı artık ama Kai'nin o gece ona nasıl baktığını hatırladıkça, kalbine buzdan bir bıçak saplanıyordu. Kai, onun Levana'dan bile daha korkunç olduğunu söylemişti.

"Önemi yok," dedi. "Şoktaydın."

"Hayır, aptalın tekiydim. Sana öyle davrandığıma ne kadar pişmanım bilemezsin. Sana inanmalıydım."

"Kendine boşuna eziyet ediyorsun. Beni doğru düzgün tanımıyordun ki. Sonra bir sayborg ve Aylı olduğumu öğrendin. Stresli bir dönemden geçiyordun. Baskı..."

Kai eğilip Cinder'ın alnına bir öpücük kondurdu. Şefkati, Cinder'ın içine işledi.

"Yine de Nainsi'yi tamir etmiştin. Beni Levana'nın planlarına karşı uyarmıştın. Kardeşini korumaya çalışıyordun."

Üvey kardeşi Peony'den söz etmesi Cinder'ın irkilmesine sebep oldu. Cinder onun ölümünü hâlâ atlatamamıştı.

Kai'nin elleri, kollarından aşağı kaydı. Parmakları kenetlendi. "Kendini korumaya çalışıyordun. Sana arka çıkmalıydım."

Cinder yutkundu. "Levana'dan bile daha korkunç olduğumu söylerken..."

Kai derin bir iç çekti. Belli ki bu sözlerin hatırası onun da canını acıtıyordu.

"Sence... Ona mı benziyordum?" diye devam etti Cinder. "Yani sihrim..."

Kai'nin alnında derin bir çizgi belirdi. Ona uzun uzun baktıktan sonra kafasını salladı. "Hayır. Tıpkı kendin gibiydin." Bir an duraksadı. "Yalnızca kusursuzdun, o kadar."

Ama bunu bir iltifat olarak söylemediği açıktı.

"Olduğum gibi değildim, öyle mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Kai kısa bir duraksamanın ardından, "Evet," dedi.

"Tamamen içgüdüsel bir şeydi. Sihir kullandığımın farkında bile değildim. Bir sayborg olduğumu bilmeni istemedim." Hafifçe kıkırdadı. "Şimdi çok aptalca geliyor."

"Güzel," dedi Kai, onu kendine çekerek. "En azından biraz ilerleme kaydetmişiz."

Tam öpüşeceklerdi ki kapı açıldı.

"Her şey hazır mı?" diye şakıdı Thorne. Arkasından Iko, Cress ve Wolf da içeri girdi.

Kai, Cinder'ın ellerini bıraktı. Cinder bir adım geri çekilip kemerini düzeltti. "Kapsül hazır. Üç kere kontrol ettim. Bir sürpriz yapacağını sanmam."

"Ya onur konuğumuz?"

"Geldiğim gibi gideceğim," dedi Kai, damatlığını işaret ederek.

Iko bir adım öne çıkıp Kai'ye bir yulaflı bisküvi kutusu uzattı. "Sana bir hediyemiz var."

Kai kutuyu evirip çevirdi. "Teşekkürler. Acıkınca yerim."

"Açsana," dedi Iko, parmak ucunda yaylanarak.

Kai kutuyu açıp ters çevirdiğinde, avucuna gümüş zincirli bir madalyon düştü. Kai madalyonu yüzüne yaklaştırıp üzerindeki kabartmayı okudu. "Amerika Cumhuriyeti 86. Uzay Bölüğü. Vay canına."

"Eski askeri üniformalardan birinde bulduk," dedi Iko. "Sana bizden biri olduğunu hatırlatsın istedik."

Kai gülümsedi. "Süpermiş." Zinciri boynuna takıp madalyonu yakasından içeri attı. Cress'e çabucak sarıldı. Sıra Iko'daydı. Iko önce hafifçe bağırdı, sonra donup kaldı.

Kai geri çekildiğinde, Iko bir ona, bir Cinder'a baktı. Birden gözleri kaydı ve yere yığıldı.

Kai korkuyla sıçradı. "Ne oldu? Kapama düğmesine filan mı bastım?"

Cinder kaşlarını çatarak yaklaştı. "Iko, ne yapıyorsun?"

"Kai bana sarıldı," dedi Iko. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Ben de bayıldım."

Kai bir kahkaha atarak Cinder'a döndü. "Sen de bayılmayacaksın değil mi?"

"Garanti veremem."

Kai kollarını beline dolayıp onu öptü. Cinder arkadaşlarının yanında bu tip sevgi gösterilerine alışık olmasa da Kai'ye karşılık vermekten çekinmedi.

Mantıksız bir yanı, *onu bırakma,* diyordu. *Ona veda etmek zorunda değilsin.*

Ayrıldıklarında ortam ciddileşti. Kai alnını Cinder'ınkine dayadı. "Unutma. Ne olursa olsun, senin tarafındayım."

"Biliyorum."

Kai en son Wolf'a döndü. Çenesini havaya dikip üstünü başını düzeltti. "Pekâlâ. Hadi, bitirelim şu..."

Kai, suratına yediği sert yumrukla Cinder'a doğru sendeledi. Herkes hayretle inledi. Iko çığlığı basarak ayağa fırlarken, Kai elini yanağına bastırdı.

"Affedersin," dedi Wolf pişmanlıkla. "Beklemediğin bir anda yapmak istedim."

"Çok düşüncelisin," diye mırıldandı Kai acıyla.

Cinder hemen Kai'nin yanağını yokladı. Kızarmış ve şimdiden şişmeye başlamıştı. "Güzel. Dünya'ya gidene kadar güzelce morarır ve birkaç güne geçer."

"Kusura bakma," dedi Wolf.

Kai başını salladı ve Cinder yanağına bir öpücük kondurunca gülümsedi. "Bu bile yakıştı," diye fısıldadı Cinder.

Kai yine güldü. Kapsüle binmeden önce onu son kez öptü ve koşar adım uzaklaştı. Biraz daha oyalanırsa fikrini değiştirmekten korkar gibiydi.

"Bana veda öpücüğü yok mu?" diye sordu Thorne, Cinder'ın karşısına dikilerek.

Cinder onu hafifçe itti. "Geri bas, yoksa sen de yumruğu yersin."

Thorne kıkırdayıp tek kaşını kaldırarak Iko'ya baktı.

"Ben size bir veda öpücüğü vermeyi isterdim kaptan," dedi android. "Ama Majesteleriyle kucaklaşırken birkaç kablom yandı. Bir de sizi öpersem ana işlemcim erir diye korkuyorum."

Thorne ona göz kırptı. "Endişelenmekte haklısın tabii."

Bir an, gülerek Cress'e baktı. Ama Cress gözlerini ellerine dikmişti.

Thorne daha fazla oyalanmadan kapsüle bindi.

"İyi şanslar," dedi Cinder.

Thorne ona bir selam çaktı ama Cinder'ın asıl derdi Kai'ydi. İmparator, kapılar kapanırken hâlâ yanağını ovuşturuyordu. Cinder onun, "Size de," dediğini duydu.

BÖLÜM
On İki

KAI, THORNE'UN KAPSÜLÜN KONTROL PANELİNDEKİ birkaç düğmeye basan ellerini izledi. Belli ki bu işten anlıyordu. Rampion'dan ayrılıp Dünya'ya doğru hareket ettiler. Thorne bir bilgisayara koordinatları girdi. Kai ekranda Doğu Ulusları Topluluğu'nun uydu görüntüsü belirince özlemle sarsıldı.

Plana göre Thorne, Kai'yi kraliyete ait sığınaklardan birine bırakacaktı. Kapsülü kimsenin görmemesi için, medeniyetten uzak bir yer seçmişlerdi. Ama sığınak, özel güvenlik timinin Kai'yi bir saat içinde oradan alacağı kadar da şehre yakındı.

"Sayborg kız arkadaşının, bir kanun kaçağı ve nişanlının yeğeni olması tuhaf geliyordur," dedi Thorne, parmaklarını radar ekranında dolaştırırken.

Kai suratını buruşturunca, yanağı yine acımaya başladı. "Açıkçası, bu tip detaylara kafa yormuyorum." Gözleri, hızla uzaklaştıkları Rampion'a kaydı. "Cinder kendini kız arkadaşım olarak görüyor mu gerçekten?"

"Bilmem. Seni kaçırdıktan sonra, dedikodu yapıp birbirimizin ayak tırnaklarına oje sürdüğümüz kız gecelerine hasret kaldık."

Kai ona ters bir bakış fırlatıp kafasını arkaya yasladı. "Canımı sana emanet ettiğim için yeterince gerginim zaten. İstersen durumu daha da zorlaştırmayalım, ha?"

"Neden herkes kötü bir pilot olduğumu düşünüyor?"

"Cinder öyle dediği için."

"Söyle o Cinder'a, aptal bir kapsülü uçuramayacak kadar beceriksiz değilim. Andromeda'daki uçuş öğretmenim... A, bu arada orası Cumhuriyet'teki son derece prestijli bir askeri okuldur..."

"Andromeda Akademi'yi biliyorum."

"Ha, iyi. Oradaki uçuş öğretmenim, doğuştan yetenekli olduğumu söylerdi."

"Çok merak ettim, raporuna dikkatsiz olduğunu, güvenlik önlemlerini ciddiye almadığını ve kendine aşırı güveninin... Neydi o kelime? Hah!.. Gözü karalık boyutlarına ulaştığını yazan öğretmen değil miydi o?"

"Ah, evet. Binbaşı Reid. O da bütün kadınlar gibi bana hastaydı. Ben ona yüz vermeyince, intikamını böyle aldı." Radar bipledi. Uzaktaki bir seyahat gemisini saptamıştı. Thorne yön değiştirdi. "Bu arada, Majestelerinin hakkımda araştırma yapmasından şeref duydum."

"Sadece ben değil, koca bir ekip seninle ilgili bilgi topluyordu. Bana bir hafta boyunca günde iki kere rapor verdiler. Ne de olsa, azılı bir kanun kaçağısın."

"Kız arkadaşın gibi."

Kai kaşlarını çatmaya çalıştıysa da beceremedi. "Evet, aynen onun gibi."

"Demek bir hafta? Cress saatler içinde bütün hayat hikâyemi önüne sererdi."

Kai buna hak vermeden edemedi. "Belki ileride ona iş teklif ederim."

Thorne'un dudaklarının hafifçe seğirdiği, Kai'nin gözünden kaçmadı. Ama sonra, Thorne yine o umursamaz ifadesini takındı. "Valla iyi olur."

Kai başını sallayıp uzaklara baktı. Dünya ön camı doldurmuştu. Okyanuslarla kara parçaları birbirine karışıyordu. Kai emniyet kemerine yapıştı. Uzayda müthiş bir hızda ilerlemelerine rağmen kendini havada asılı kalmış gibi hissediyordu.

Omuzlarını gevşetti. Her şey plana uygun ilerlerse, bir daha uzaya çıktığında Ay'a doğru ilerliyor olacaktı.

"Asıl tuhaf olan ne biliyor musun?" dedi. "Levana, Cinder'ı çocukken öldürmeye yeltenmeseydi, belki şimdi onunla nişanlı olacaktım. Cinder çoktan tahta çıkacaktı. Birlikte bir müttefiklik anlaşması yapacaktık."

"Evet ama o zaman Cinder, Ay'da büyüyecekti. Orası insanları bozuyor. Cinder sevdiğin o sayborg kız olmayacaktı."

"Biliyorum. Herhâlde ondan da Levana kadar nefret edecektim. Gerçi şimdi bunu hayal bile edemiyorum."

Thorne kafasını salladı. Kai onun uygunsuz bir şey söylememesine memnun oldu. Dünya'nın atmosferine girdiklerinde, etraflarındaki ışık parlaklaştı. Gemi sallanmaya başladı ve camda su damlacıkları belirdi. Az sonra, altlarında Pasifik Okyanusu göründü.

"Bütün bunlar sana da tuhaf geliyordur," dedi Kai. "Bir kanun kaçağı, kaçırılan bir politik lideri kaçtığı ülkeye geri götürüyor."

Thorne alayla homurdandı. "Bence asıl zırvalık, bundan hiçbir kazancımın olmaması. Belki şu garip kardeşine bir güzellik yaparsın..."

"Havanı alırsın."

Thorne kaşların çattı.

"Hemen bozulma. Sen üç ülkede hapis cezasına çarptırılmıştın, değil mi? Topluluk, Amerika ve Avustralya'da?"

"Ay, hiç hatırlatma. Sanırsın, bütün bu birlik olma muhabbeti, hukuk sistemine de etki edecek. Ama hayır. Üç farklı ülkede suç işledin mi, herkes kendi cezasının peşine düşüyor."

Kai dudaklarını birbirine bastırarak biraz düşündü. Aklındaki şey ilk kez birkaç gün önce düşmüştü zihnine ama bir kere ağzından çıktı mı geri dönüşü olmayacaktı. Bir lider olarak kimseye haksızlık etmek istemiyordu. Öte yandan, ona yapılması gereken tam da buymuş gibi geliyordu. İyi ama ara sıra kendince doğru bulduğu kararlar alamayacaksa bir imparator olmasının ne anlamı vardı?

"İleride bundan pişman olabilirim," dedi, derin bir nefes alarak, "ama Doğu Ulusları Topluluk'una karşı işlediğin bütün suçları bağışlıyorum Carswell Thorne."

Thorne elini kontrol panelinden çekince, kapsül ileri atıldı. Kai korkuyla emniyet kemerine yapıştı.

"Ah, pardon." Thorne geminin burnunu düzeltti. "Türbülansa girdik. Ne diyordun?"

Kai nefesini üfledi. "En azından, Topluluk'ta hapis yatmayacaksın diyorum. Bu işten sağ kurtulursak, af belgeni imzalaya-

cağım. Diğer ülkeler konusunda bir şey yapamam. Sadece, bağışlanman için ricacı olabilirim, o kadar. Herhâlde delirdiğimi düşünecekler. Ya da Stockholm sendromuna* yakalandığımı."

"Orası kesin ama bana göre hava hoş. Şunu bir yazıya döksek olur mu?"

"Hayır," dedi Kai. "İkimiz de sağ kalırsak dedim ya. Ondan önce olmaz."

"Eşeğini sağlam kazığa bağlıyorsun ha? Öyle olsun." Thorne sırıtıp birkaç düğmeye bastı. Ufukta Japonya görünmüştü.

"Ama bir şartım var. Bütün çaldıklarını geri vereceksin."

Thorne'un gülümsemesi bir an için soldu. Sonra yine sırıttı. "Venezüella bebekleriyle üniformaları mı? Elbette."

"En önemlisini unutmuyor musun?"

"Hoppala! Sen de beni iyice kleptoman yaptın."

Kai imalı bir tavırla öksürdü. "Gemiyi de vermeni istiyorum."

Thorne, "Ama o benim," diye itiraz etti.

"Hayır. Rampion, Amerikan Cumhuriyeti'nin malı. Kendine ait bir gemin olsun istiyorsan, herkes gibi çalışmalı ve kendi paranla bir tane almalısın."

"Ağzında gümüş kaşıkla doğan şu imparatorumuza bakın hele! Hem çalışmadığımı kim söyledi? Hırsızlık kolay mı sanıyorsun?"

"Ciddi ciddi benimle bu konuyu tartışmayacaksın değil mi?"

Thorne gözlerini kapadığında Kai korkudan soğuk terler döktü. Ama sonra Thorne iç çekip gözlerini açtı. "Anlamıyorsun.

* Stockholm sendromu, rehinenin kendisini rehin alan kişiyle geçirdiği zaman içinde duygusal olarak o kişiye sempati ve empati duyması olarak özetlenebilecek psikolojik bir terimdir. Ed.N.

Rampion'la çok şey atlattık. Başta onu çaldım, evet. Ama şimdi, onun bana ait olduğunu hissediyorum."

"Ama değil. Mürettebatının çalıntı bir gemide kalmasını bekleyemezsin."

Thorne kahkahayı bastı. "Mürettebattım mı? Bu iş bittiğinde ne olacağını söyleyeyim." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Cinder, gökyüzündeki *koca bir kaya parçasını* yönetecek. Iko onun peşinden ayrılmayacağına göre, herhâlde saray kuaförü falan olur. Kendini de mürettebattan sayıyor musun bilmiyorum ama senin ne olacağın belli. Scarlet'ı kurtardığımızda, o ve Wolf Fransa'daki çiftliğe gidip bir sürü kurt yavrusu yapacaklar. Başka da kimse kalmadı zaten."

"Buna epey kafa yormuş gibisin."

"Olabilir," dedi Thorne, omuz silkerek. "Onlar benim ilk mürettebatım ve çoğu bana kaptan bile demiyor. Yine de onları özleyeceğim."

"Cress'le ilgili bir tahminde bulunmadın. Söylesene, sizin aranızda ne var?"

Thorne güldü. "Hiç. Biz... Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem. Gemide bir tek seninle yakındı. Ben de sandım ki..."

"Yok canım. Çölde mahsur kalınca arkadaş olduk, hepsi o." Parmakları kontrol panelinin üzerinde gezindi ama hiçbir düğmeye dokunmadı. "Aslına bakarsan, Cress önceleri benden hoşlanıyordu." Tekrar güldü ama bu sefer daha gergin görünüyordu. "Hatta bana âşık olduğunu sanıyordu. Ne komik değil mi?"

Kai göz ucuyla onu izledi. "Çok."

Thorne, Kai'ye bakıp başını salladı. "Ne bu? Bir terapi seansı falan mı? Hem ne önemi var?"

"Bence önemli," dedi Kai. "Cress'i sevdim. Ne tuhaftır ki seni de seviyorum."

"Sana bende şeytan tüyü olduğunu söylemiştim."

"İçimden bir ses, Cress'in senden hâlâ hoşlandığını söylüyor. Gerçi bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyor ya neyse."

Thorne iç çekti. "Boş ver. Nasıl olsa unutur."

Kai başını eğdi. "Neden?"

"Boş ver dedim ya. Uzun hikâye."

"Neden anlatmıyorsun? Vaktimiz bol."

Thorne ona ters bir bakış fırlattı. "Pekâlâ doktor. Cress bana değil, hayallerinde yarattığı bir adama âşık. Beni dürüst ve cesur biri sanıyor. Onu suçlayamam. Öyle bir adamdan ben de hoşlanırdım. Hatta gerçekten o olmak isterdim."

"Olmadığından emin misin peki?"

Thorne güldü.

Kai ciddi gözlerle onu izliyordu.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Merhaba, ben Carswell Thorne. Şu meşhur kanun kaçağı. Tanıştığımıza memnun oldum Majesteleri."

Kai gözlerini devirdi. "Benim söylemeye çalıştığım şu: Cress'e senin hakkında yanıldığını ispatlamaya çalışmak yerine, neden onun düşündüğü gibi bir adam olmuyorsun?"

"Pozitifliğinize hayran kaldım Majesteleri Büyük Psikolog. Ama ben Cress'e layık biri değilim."

"Bırak laf ebeliğini de söyle bakalım. Sen ondan hoşlanıyor musun?"

Thorne cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Dediğim gibi, önemli değil."

Kai başını çevirdi. Cevabını almıştı. Thorne, Cress'e olan hislerini bundan daha açık belli edemezdi zaten.

"Sence bu iş bittiğinde o ne yapacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Thorne. "Belki senin istihbarat servisinde çalışır."

Altlarında kumsallar, gökdelenler ve Fuji Dağı, birbirlerinin içine geçmiş gibi görünüyordu. Onların ötesinde de yemyeşil ve davetkâr topraklar uzanıyordu.

"Ama yok," dedi Thorne. "Cress dünyayı gezmek istiyor. Ne de olsa hayatını bir uyduda geçirmiş."

"O zaman seninle kalmalı. Bir uzay gemisiyle yolculuk etmekten daha güzel ne olabilir?"

Thorne kararlılıkla başını iki yana salladı. "Hayır. Cress bundan daha iyi bir hayatı hak ediyor."

Kai evini daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Orası kesin."

BÖLÜM
On Üç

"NAKIŞ İŞLEMEYİ NE ZAMAN ÖĞRENDİN?" DİYE sordu Jacin, Winter'ın kolundaki sepete bakarak.

"Birkaç hafta oldu," dedi Winter gururla.

Jacin sepetten bir havlu alıp kenarlarındaki yıldız ve gezegen işlemelerine baktı. "Hiç uyumaz mısın sen?"

"Pek değil." Winter sepeti karıştırıp ona bir bebek battaniyesi verdi. Kenarlarında balık sürüleri vardı. "Bak, en çok bunu seviyorum. Dört günde ancak bitirdim."

"O hafta halüsinasyonlar kötüydü, ha?"

"Berbattı," dedi Winter, umursamaz bir sesle. "Ama bak, o sayede bu hediyeleri yaptım." Battaniyeyi alıp sepete geri koydu. "Kendimi oyalamak işe yarıyor. Canavarlar, boş otururken geliyor."

Jacin göz ucuyla ona baktı. Winter'ın özel muhafızlığını yapmaya başlayalı haftalar olmuştu. Böyle rahatça sohbet etme ya da yan yana yürüme imkânı bulamıyorlardı pek. Muhafızların, kraliyet ailesine belirli bir mesafede durması gerekiyordu. Ama

bugün Winter, Jacin'i ana bölüme bağlı kubbelerden birine, AR-2'ye sürüklemişti. Orada evlerin yanı sıra şık dükkânlar vardı. Ama sabahın erken saatleri olduğu için henüz hiçbiri açılmamıştı. Sokaklar ıssız ve huzurluydu.

"Tüm bu hediyeleri esnafa mı dağıtacaksın?"

Winter'ın gözleri parladı. "Onlara, kâtiplere, hizmetçilere... Artemisia'nın gerçek emekçilerine."

Aşağı tabakayı kastediyordu. Çöp toplayan, yemek pişiren ve asillerin türlü ihtiyaçlarını karşılayanları. Onların hayatı, dış bölgelerdeki işçilerinkine kıyasla, kıskanılır cinstendi. En azından, karınları toktu. Artemisia'daki tek tuzak, etraflarının siyasetle çevrili olması ve şehirdeki akıl oyunlarıydı. İyi bir hizmetkâra, değerli bir evcil hayvan gibi davranılırdı. Asiller onları canları istedikçe şımartır, işe yaramadıklarında da dövüp bir kenara atarlardı.

Jacin bunun üzerine birçok kereler düşünmüştü. Kendisi, şansını madenlerde ya da fabrikalarda denerdi şüphesiz.

"Onları sık sık ziyaret ediyor musun?" diye sordu.

"İstediğim kadar değil. Ama şapkacımın yardımcılarından birinin bebeği oldu. Ona doğum hediyesi vermek istedim. Sence beğenir mi?"

"Bence bu battaniye, bebeğin en değerli eşyası olacak."

Winter neşeyle zıpladı. "Biliyorsun, annem usta bir terziymiş. Tam adını duyurmaya başlamışken... Her neyse. Benim bebek battaniyemi o işlemiş. Levana ondan kurtulmaya çalışmış ama babam battaniyeyi saklamış. Şimdi en değerli eşyalarımdan biri." Winter kirpiklerini kırpıştırdığında, Jacin'in dudakları istemsizce titreşti.

"Annenin terzi olduğunu biliyorum," dedi, "ama sana işlediği battaniyeyi bu zamana kadar nasıl görmedim, hayret."

"Sana söylemeye çekindim de ondan."

Jacin güldüğünde Winter ona eşlik etmedi. "Ciddi misin?" diye sordu Jacin.

Winter omzunu silkip muzipçe sırıttı. "Ne saçma, değil mi? Onca şeyim varken, bebeklik battaniyeme bu kadar değer vermem?" Derin bir nefes aldı. "Ama annem onu adıma uygun işlemiş. Üzerinde Dünya'nın kışından bir manzara var. Yapraksız ağaçlar, karlar ve bir çift kırmızı eldiven. Bizim buradaki eldivenlere hiç benzemiyorlar. Sadece başparmaklarını sokacağın yerler ayrı. Diğer parmaklar bitişik."

Jacin hayretle başını iki yana salladı. "Demek bana göstermeye utandın? Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Tamam. Madem o kadar istiyorsun, gösteririm."

"Tabii ki istiyorum." Winter'ın itirafı onu sarsmıştı. İkisi çocukluktan beri her şeylerini paylaşırdı. Winter'ın doğumda ölen annesinden kalma bir hediyeyi ondan saklamasını Jacin'in aklı almıyordu. Ama birden ruh hâli değişti. "Dünya'dayken kar gördüm, biliyor musun?"

Winter durup gözlerini kocaman açtı. "Gerçek kar mı?"

"Sibirya'da uzay gemisini saklamak zorunda kaldık. Kocaman bir tundrada."

Winter ona sabırsızca bakıyordu.

Jacin pis pis sırıtıp başparmaklarını kemerine taktı ve topuklarında yaylandı. "Bu kadar."

Winter, adamın göğsüne bir yumruk patlattı. "Hayır efendim, değil. Çabuk bütün detayları anlat."

Jacin omzunu silkti. "Beyazdı. Gözü alacak kadar beyaz. Ve çok soğuktu."

"Elmas gibi parlıyor muydu?"

"Bazen. Üzerine güneş vurduğunda."

"Kokusu nasıldı?"

Jacin suratını buruşturdu. "Bilmiyorum Win... Prenses. Buza benziyordu. Dışarıda çok durmadım. Genelde gemideydik."

Winter'ın suratındaki hayal kırıklığını görünce, hemen toparlamaya çalıştı.

"Annenle baban sana harika bir isim koymuşlar," dedi, Winter'ın omzuna hafifçe vurarak. "Kış, güzel bir mevsim. Sana uyuyor."

"Winter," diye fısıldadı prenses. Suratında anlaşılmaz bir ifade belirmişti. Gözlerindeki gri menevişler, bir mağazanın ışıklarında oynaşıyordu.

Jacin kafasını çevirdi.

Winter'la bu kadar yakın olduğunda, kendini nasıl tutabildiğine hayret ediyordu.

Winter sepeti diğer koluna geçirip tekrar yürümeye başladı. "Beni herkes güzel bulmuyor ama."

Jacin kaşlarını çattı. "Sana kim aksini söylerse, yalan söylüyordur. Ya da seni kıskanıyordur. Veyahut ikisi birdendir."

"Sen de beni güzel bulmuyorsun ki."

Jacin dayanamayıp kıkırdadı. Winter ona ters ters baktığında da bir kahkaha patlattı.

"Ne? Çok mu komik?"

Jacin onun bakışlarını taklit etti. "Böyle şeyler söylemeye devam et de millet iyice keçileri kaçırdığını sansın."

Winter ona kızmak için ağzını açtı ama birden duraksadı. Az kalsın bir duvara çarpıyordu. Jacin onu yürüdükleri dar sokağın ortasına çekiştirdi.

"Bana bir kere bile güzel olduğumu söylemedin," dedi Winter.

"Bilmem farkında mısın ama senin güzelliğin bütün ülkenin dilinde. Dış bölgelerde sana şiirler yazıyorlar. Birkaç ay önce sarhoşun teki, senin tanrıçaları kıskandıran güzelliğinle ilgili bir şarkı söylüyordu. Bunca övgüden sonra, benim bir şey dememem neyi değiştirir?"

Winter başını eğdi. Saçları yüzünü gizlediği için, Jacin bir an ne diyeceğini bilemeyerek bocaladı.

"Çok şeyi," diye mırıldandı Winter. "Belki de her şeyi."

Jacin nefesini tutup ona baktı. Winter'm başı hâlâ öne eğikti. O da bu konuyu daha fazla kurcalamamaya karar verdi. Winter'ın onu sevmesini her şeyden çok isterdi. Onun en büyük düşüydü bu. Ama yalnızca bir düştü işte. Gerçekteyse asla dile getirilmemesi gereken bir tabu.

Winter bir prensesti. Üvey annesi onu siyasi çıkarlarına uygun biriyle evlendirecekti.

Ve Jacin böyle biri değildi.

Ama ikisi şimdi buradaydı işte. O koca çenesini neden kapalı tutamamıştı ki? Winter'ı hayal kırıklığına uğratmadığını umdu.

Derin bir iç çekti. Duygularını bastırmaktan yılmıştı artık. "Yapmayın prenses," dedi. "Sizin için ne hissettiğimi biliyorsunuz. Herkes biliyor."

Winter yine durdu ama Jacin yürümeye devam etti. "Hadi," dedi, Winter'ın gelmesini işaret ederek. "Yüzüne bakarak konuşamıyorum. Onun için yürü."

Winter peşinden koştu. "Ne hissediyorsun, söylesene."

"Hayır. Ağzımdan başka laf alamazsın. Ben senin muhafızınım. Seni korumak için buradayım. Bana bir daha yüzüne utanmadan bakamayacağım şeyler söyletme."

Sesinin bu kadar sert çıkması Jacin'i şaşırtmıştı. Ama kızgındı. Kendini haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Oysa bütün hayatı haksızlıklarla doluyken, asıl tuhaf olan buna hâlâ alışamamasıydı.

Winter sepetin sapını sıkıca kavradı. En azından Jacin'le göz göze gelmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

"Benim için neler hissettiğini biliyorum," dedi az sonra. Sesi, bir itiraf gibi çıkmıştı. "Sen benim muhafızım ve en yakın arkadaşımsın. Benim için gözünü bile kırpmadan ölürsün. Tabii bu asla olmamalı, zira öyle bir durumda ben de hemen arkandan gelirim."

"Bravo," dedi Jacin. Yakınlardaki bir kahve değirmeninin uğultusunu duydular. Fırından yeni çıkan ekmeklerin kokusu başlarını döndürdü. Jacin bütün cesaretini toplayarak "Ayrıca da güzelsin," dedi. "Yani bazen. İyi günündeysen."

Winter kıkırdayarak onu omzuyla dürttü. Jacin de onu dürttüğünde, Winter büyük bir çiçek saksısına çarpıp bir kahkaha attı.

"Majesteleri."

İkisi de duraksadı. Jacin hemen silahına davrandı ama sonra küçük bir çiçekçinin kapısından onları izleyen kız çocuğunu gördü. Ayaklarının dibinde bir kova sabunlu su duruyordu ve gözleri Dünya kadar büyüktü.

"Merhaba," dedi Winter, sepetini düzelterek. "İsmin Astrid'di, değil mi?"

Kız başını salladı. Prenses onunla konuşunca kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri dükkânın üst katına ve yine Winter'a kaydı. "Bekleyin!" diye bağırıp elindeki bezi kovaya attığı gibi gözden kayboldu.

Winter başını yana eğdi.

"Kim bu çocuk?" diye sordu Jacin.

"Dükkân sahibinin kızı." Parmaklarını vitrine sarılan sarmaşıkta gezdirdi.

"Nereye gitti ki acaba?"

"Bilmem. Keşke onlara da bir şeyler getirseydim."

Kız, peşinde iki küçük oğlanla geri döndü. "Gördünüz mü? Size dönecek demiştim!" diyordu. Oğlanlar, beş karış açık ağızlarla Winter'a baktı. En küçüğünün elinde kuru dallar ve çiçeklerden oluşan bir halka vardı.

"Merhaba," dedi Winter, onları tek tek selamlayıp reverans yaparak. "Sizinle tanışmadık galiba. Ben Winter."

Oğlanlar konuşacak cesareti toplayamayınca, imdatlarına Astrid yetişti. "Bunlar benim kardeşlerim, Dorsey ve Dylan Majesteleri. Onlara bizden çiçek aldığınızı söylediğimde bana inanmamışlardı."

"Ablanız doğru söylüyor çocuklar. Buradan mavi çan çiçekleri almıştım. Bir hafta komodinimde durdular."

"Vay canına," dedi Dorsey.

Winter güldü. "Kusura bakmayın. Bugün dükkânınıza bakamayacağız. Şapkacının yardımcısını ziyarete gidiyoruz. Siz bebeği gördünüz mü?"

Üçü de başlarını iki yana salladı. Sonra Astrid, en küçükleri, Dylan'ı dirseğiyle dürttü. Dylan irkilerek sıçradıysa da hâlâ konuşamıyordu.

"Sizin için bir şey yaptık," dedi Astrid. "Geri gelmenizi bekliyorduk. Umarım beğenirsiniz. Biz... Satılmayan çiçekleri kullandık ama..." Kardeşini daha sertçe dürttü. Dylan sonunda elindeki halkayı Winter'a uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Winter.

Jacin kaşlarını çattı ama sonra halkanın ne olduğunu anladı.

"Bu bir taç Majesteleri," dedi Dorsey. "Bir haftada ancak bitirebildik." Yanakları kızararak sustu.

"Size layık değil ama..." dedi Astrid.

Dylan dayanamayıp patladı. "Ne kadar güzelsiniz!" Sonra korkuyla ağabeyinin arkasına saklandı.

Winter güldü. "Siz de çok tatlısınız. Teşekkür ederim."

Jacin'in gözüne solgun bir ışık takıldı. Kafasını kaldırdığında, yan dükkânın çıkıntısındaki küçük aleti fark etti. Minik bir kamera, dükkânları izliyordu. Ay Ülkesi'nde bunlardan binlerce vardı. Kimsenin AR-2'deki sıradan bir sabahın kayıtlarını dikkate alacağını sanmıyordu. Yine de omurgasına buzdan bir ürperti yayıldı.

"Bu harika bir şey," dedi Winter, beyaz çiçeklerden tacı hayranlıkla süzerek. Sonra bunu uzun siyah buklelerinin tepesine oturttu. "Kraliçe'nin mücevherleri kadar göz alıcı. Onu taktıkça sizi hatırlayacağım."

Jacin homurdanarak tacı Winter'ın kafasından alıp sepete attı. "Hadi bakalım," dedi sertçe. "Prenses'in işi var. Siz de işinizin başına dönün. Sağda solda da bizi gördüğünüzü söylemeyin sakın."

Çocuklar ona korkuyla baktıktan sonra içeri kaçtı. Jacin, Winter'ın kolundan tutup çekiştirdi. Biraz uzaklaştıklarında, Winter kendini onun elinden kurtardı.

"Neden öyle davrandın?"

"Yanlış anlaşılabilirdin."

"Yanlış mı? Üç tane parmak kadar çocukla konuşmamın nesi yanlış? Korkuttun zavallıları."

"Sen de herkese boncuk dağıtmak zorunda değilsin." Jacin bir yandan da gözlerini pencerelerde dolaştırıyordu. Neyse ki başka bir kamera göremedi. "Hem o tacı kafana takmak da ne demek? Aklını mı kaçırdın?" Sepeti işaret etti. "Ver şunu bana. Kimse görmeden bir yere gömeyim."

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi Winter.

"Sen kraliçe değilsin."

Winter ona hayretle baktı. "Benim öyle bir derdim yok ki."

"Sana verilen her tacı kafana takma o zaman."

Winter öfkeyle yürüyüp gitti. İşte şimdi, gerçek bir prensesle muhafızı gibi görünüyorlardı.

BÖLÜM

On Dört

KAI, THORNE'UN KAPSÜLÜNÜN UZAKTA PARLAK bir noktacığa dönüşmesini bekledikten sonra, Cinder'ın verdiği ekranı açtı. Resmi kimlik çipi olmadığı için, Kraliyet Baş Danışmanı Konn Torin'le bağlantı kurma isteği, önce sarayın iletişim servisine aktarıldı. Ekranda genç bir stajyerin yüzü belirdi.

"Yeni Pekin Sarayı. Size nasıl..." Birden gözleri irileşti.

Kai gülümsedi. "Ben İmparator Kaito. Baş danışman Konn Torin'le görüşmek istiyorum."

"Ta-tabii Majesteleri. Emredersiniz. Derhâl." Kız, utançtan kızaran yanaklarıyla aramayı yönlendirmeye koyuldu. Az sonra onun yerini Konn Torin aldı.

"Majesteleri! Siz misiniz? Bir dakikanızı rica edeceğim. Tam da bakanlar kurulunu toplamıştım. İyi misiniz?"

"İyiyim Torin. Eve döndüm."

Konn Torin odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. "Neredesiniz? Güvende misiniz? Bir şeye ihtiyacınız..."

"Döndüğümde her şeyi anlatacağım. Taihang teraslarındaki sığınaktayım. Saray muhafızlarına haber verebilir misin, gelip beni..."

"Derhâl Majesteleri. Hemen geliyoruz."

Torin bağlantıyı kesmek istemedi. Birilerinin İmparator'a onlardan önce ulaşacağından korkuyordu. Cinder ekranın takip edilemez olduğunu söylemesine rağmen, bağlantı doğrudan iletişimle kurulmadığı için, Aylılara yakalanabilirlerdi. Ama Kai, Ay Ülkesi'nin, en iyi istihbaratçısı Cress'i kaybettiğini biliyordu. Dolayısıyla Torin'i endişelenmemesi için ikna edip bağlantıyı kesti.

Bütün galaksi yeniden kontrolden çıkmadan önce, düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Kai ekranı kemerine takıp vadiye bakan büyük kayalardan birine tırmandı. Bacaklarını altına toplayıp yemyeşil dağlara ve eteklerinden kıvrılarak akan nehre baktı. Huzur verici bir manzaraydı doğrusu. Sığınağın içinde de bekleyebilirdi ama hava ılıktı ve yasemin kokulu bir meltem esiyordu. Doğup büyüdüğü bu toprakları hayranlıkla izlemeyeli uzun zaman olmuştu.

Rampion'ın geri dönüşümlü havası ve suyundan sonra eve döndüğü için mutluydu.

Ay Ülkesi'ni hiç görmemişti. Sahte ormanlar ve yapay göllerle dolu biyo kubbelerini de öyle. Ama Levana'nın, pençelerini Dünya'ya neden geçirdiğini, şimdi daha iyi anlıyordu galiba.

Kısa bir süre sonra, bir motor gürültüsü duydu. Gözlerini ufuktan ayırmadan, kapsülleri bekledi. Bir düzine kadar askeri gemi, sığınağın etrafını çevirdi. Muhafızlar silahlarını çekerek dikkatle bölgeyi taradı.

Kai güneşten gözlerini kısarak, gemilerden en büyüğünün binanın biraz uzağına inişini izledi. İçinden üniformalı muhafızlar indi. Kulaklıklarından gelen talimatlar doğrultusunda, her bir taşın ve çalılılığın altına baktılar.

"Majesteleri," diye havladı kır saçlı bir komutan. Yanında dört adam daha vardı. "Sizi yeniden gördüğümüze çok sevindik efendim. İzin verirseniz, önlem amaçlı, üzerinizi aramak istiyoruz."

Kai kayadan inip ekranı muhafızlardan birine verdi. Adam bunu bir kanıt torbasına koydu. Başka biri, bir tarayıcıyı vücudunda gezdirdi.

"Temiz. Evinize hoş geldiniz Majesteleri."

"Teşekkür ederim. Konn Torin nerede?"

Yarım düzine kadar muhafız, ani bir gürültüyle sığınağa doğru döndü. Açılan kiler kapısına nişan aldılar.

Konn Torin, kapıdan çıktığında, Kai'nin onu hiç görmediği kadar huzursuzdu. "Kraliyet Baş Danışmanı Konn Torin," diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. Gözleri, silahlardan Kai'ye kaydı. Omuzları yoğun bir rahatlamayla çöktü. Bir asker, bileğindeki çipe bakıp kimliğini onayladığında, Torin hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Koşup Kai'nin boynuna sarıldı.

Sonra çabucak geri çekildi ve Kai'ye dikkatle baktı. Kai, Torin'in ondan birkaç santim kısa olduğunu fark edince şaşırdı. Son birkaç haftada boyu uzayacak değildi ya? Belki de aylardır ondan uzundu da ilk kez fark ediyordu. Kai, Torin'i çocukluğundan beri tanıdığı için, onunla ilgili algısını değiştirmesi kolay olmuyordu.

Cinder, Kai'nin ikinci takip çipini ona Torin'in söylediğini anlatmıştı. Belki de Torin, sandığından daha sürprizli biriydi.

"Yüzünüz? Size ne yaptılar böyle? Sayborg bana söz vermişti."

"Ben iyiyim," dedi Kai, danışmanının kolunu hafifçe sıkarak. "Basit bir çürüğü büyütme."

"Ama..."

"Majesteleri," diye araya girdi kır saçlı komutan. "Sığınağın mahzenine inmeniz daha güvenli olur. Hem medyanın da ilgisini çekmeyiz. Bir ekip size saraya kadar eşlik etsin."

Kai etrafına bakındı. Torin'le birlikte gelen askerler de diğerlerine katılmıştı. "Böyle bir seçeneğim olduğunu bilseydim, sizi boşuna yormazdım," dedi Kai.

Komutan cevap vermedi.

"Pekâlâ. Teşekkür edelim. Gidelim o hâlde."

Torin ve Kai, bir grup asker eşliğinde kiler kapısına yöneldi.

"Nainsi çayınızı hazırladı," dedi Torin. "Aşçılara da talimat verdim. En sevdiğiniz yemekleri yapıyorlar. Basın sözcüsü medya için bir açıklama hazırlıyor ama dönüşünüzü halka haber vermeden önce, belki mevcut durumumuzu değerlendirmek istersiniz."

Kai başını eğip sığınağın bodrumuna indi. Köşelerdeki birkaç örümcek ağı dışında, burası beklediğinden daha temizdi. Dağların altındaki tünellerden saraya doğru ilerledikçe, loş ışık yerini aydınlığa bıraktı.

"Saldırılar devam ediyor mu?" diye sordu Kai.

"Evet ama düşman askerleri henüz saraya giremediler. Taktik uzmanlarımız, saraya sızıp da öldürecek kimseyi bulamazlarsa, dikkatlerini başka bir yere yönelteceklerini düşünü-

yorlar. Şimdiye dek edindiğimiz bilgilere göre, kurt askerler yağma ya da yıkımla ilgilenmiyor. Yalnızca öldürmeye programlılar."

"Levana, sarayı ele geçirerek bir mesaj vermeye çalışmıyorsa tabii."

"Bu da mümkün."

Bir köşeyi döndüklerinde, Kai konuşmalar ve ayak sesleri duydu. Sarayın bütün çalışanları, ilerideki labirent gibi odaları işgal etmişti. Kai neredeyse o kayanın üzerinde kalmadığına üzülecekti.

"Bu *insanların aileleri nerede*? Onlar güvende mi?"

"Evet efendim. Bütün devlet yetkililerinin aileleri ilk saldırıların ardından kırk sekiz saat içinde buraya taşındı."

"Ya diğerleri? Kâhyalar? Ya da aşçılar?"

"Üzgünüm ama herkes için yerimiz yoktu. Keşke bütün şehri buraya saklayabilseydik."

Kai'nin boğazına bir yumru oturdu. Elinden gelse, bütün ülkeyi pamuklara sarmalardı.

"Anlıyorum," dedi. Değiştiremeyeceği gerçeklere üzülmesinin bir anlamı yoktu. "Bana bir çalışma odası ayırdınız mı? Nainsi'nin derhâl bir toplantı ayarlamasını istiyorum. Olabiliyorsa hemen bu öğleden sonra."

"Emredersiniz Majesteleri. Kraliyet ailesi için özel bir daire de hazırladık."

"Gerekmez. Aileden bir ben kaldım zaten. Diğer odaları başka işler için kullanın."

"Emredersiniz. Toplantıyı kiminle yapacaksınız efendim?"

Kai derin bir iç çekti. "Nişanlımla."

Torin'in adımları yavaşladı ama Kai kararlılıkla yürümeye devam etti. Önlerindeki muhafızlardan biri, "Yolu açın!" diye bağırdı. Herkes kapılara çıkmıştı. Kai göz göze geldiği insanların ona sevgiyle baktıklarını gördü.

Halkı, onun için endişelenmişti. Yalnızca devlet yetkilileri değil, hayatında hiç görmediği insanlar da. Oysa Linh Cinder, dünyada ona zarar verebilecek son kişiydi belki de. Kai yine de Rampion'da geçirdiği güzel günler için vicdan azabı çekti.

"Majesteleri," dedi Torin, ona yetiştiğinde. "Kraliçe Levana'yla nişanınızı yeniden gözden geçirseniz? Acele kararlar almadan önce, en azından bunu etraflıca bir tartışalım."

Kai, danışmanına ters bir bakış fırlattı. "Ülkemiz büyük bir tehlike altında. Mutant askerler sarayın kapısına kadar dayandı. Acele kararlar almıyorum. Sadece, yapılması gerekeni yapıyorum."

"Yüz binlerce insanımızın ölümünden sorumlu bir kadınla evlenmeniz, itibarınızı zedeleyecektir."

"Yüz binlerce değil, milyonlarca. Ama bu neyi değiştirir? Hâlâ o panzehire ihtiyacımız var. Umarım Levana yeni ateşkes şartlarını kabul eder."

Muhafızlardan biri, açık bir kapıyı işaret etti. "Çalışma odanız burası Majesteleri."

"Teşekkür ederim. Konn-daren'la yalnız görüşeceğim ama bir android çay getirirse içeri alın."

"Emredersiniz."

Kai odaya girdi. Saraydaki ofisi kadar şık değildi tabii ama rahat görünüyordu. Pencere olmadığı için, oda yapay ışıkla aydınlanıyordu ve duvarlardaki bambu kaplamalar, ortama sıcak-

lık kattığı kadar beton zemindeki ayak seslerini de bastırıyordu. Ortasında bir ekranın bulunduğu büyük bir çalışma masası ve sandalyeler, neredeyse odanın tamamını kaplamıştı.

Kai masaya baktığında gülmeye başladı. Bir köşesinde, küçük, pis bir sayborg ayağı duruyordu. "Şaka mı bu?" dedi, onu eline alarak.

"Şans getirsin diye," dedi Torin. "Hoş, nereden böyle bir fikre kapıldım, bilmiyorum."

Kai gülerek Cinder'ın ayağını masaya koydu.

"Majesteleri," dedi Torin "Levana'nın milyonlarca kişinin ölümünden sorumlu olduğunu söylerken neyi kastediyordunuz?"

Kai masaya yaslandı. "Biz bu savaşın 31 Ağustos'ta başladığını sanıyorduk. Özel operasyoncular on beş şehre birden eş zamanlı bir saldırı düzenlediğinde. Ama yanılmışız. Salgına sebep olan virüs, Ay laboratuvarlarında özel olarak üretilmiş. Levana bunca yıldır bize karşı biyolojik bir savaş yürütüyormuş."

Duygularını gizlemekte usta olan Torin'in ağzı hayretle açıldı. "Emin misiniz?"

"Evet. Bizi nüfus ve kaynaklarımız bakımından zayıflatmayı hedeflemiş. Panzehiri de bize istediğini yaptırabilmek için kullanıyor. Böylece, imparatoriçe olduğunda Dünya ona bağımlı hâle gelecek."

"Tüm bunları bilirken, onunla nasıl evleneceksiniz? Majesteleri, mutlaka başka bir yolu olmalı. Yokluğunuzda, bir ekiple, özel bir tür silah üretimi üzerinde çalıştık. Vakti geldiğinde, Ay'daki biyo kubbelere sızabileceğimizi düşünüyoruz."

Kai, danışmanına dikkatle baktı. "Bir tür bombadan söz ediyorsun."

"Evet. Dördüncü Dünya Savaşı'ndan beri hiçbir Dünyalı ordu böyle bir silah kullanmadı. Ve düşmanımız Ay olduğu için, bazı özel değişiklikler yapmamız gerekti. Biliyorsunuz, Ay Ülkesi'nin kaynakları kısıtlı. Güvenlikleri için kubbelere bağımlılar. Birkaç bombayla, savaşı zaferle sonuçlandırabiliriz."

Kai masasına baktı. Ay nüfusunun tamamı, özel tasarlanmış biyo kubbelerin altında yaşıyordu. Onlar sayesinde nefes alabiliyorlar, sahte yer çekimiyle tarım yapabiliyorlardı. Güvenlik engellerinden birini bile yok etmek, içerideki herkesi öldürürdü.

"Bu silahlar ne zaman hazır olur?" diye sordu.

"İlk prototipi bitirdik. Dört ila altı hafta arasında son testlere tabi tutacağız. Silahları nakledecek filo da hazır bekliyor."

Kai suratını buruşturdu. Açıkçası, bunu söylemek istemiyordu ama Ay'ı yok etme fikrinden de hoşlanmıyordu. Orası artık Cinder'ındı. Sevdiği kadının bir gün tahtına çıkacağı bir krallığı yerle bir etmek ne kadar doğruydu? Öte yandan, bir bombayla bu savaşı bitirip Dünya'yı kurtarabilirlerdi.

"Beni gelişmelerden haberdar et," dedi. "Filo hazır beklesin ama bu, başvuracağımız son çare olacak. Önce barışçıl bir çözüm üretmeye çalışacağız. Ve ne yazık ki bu da Levana'yla uzlaşmamızı gerektiriyor."

"Majesteleri, sizden rica ediyorum, bir kez daha düşünün. Savaşı henüz kaybetmedik."

"Ama kazanmıyoruz da." Kai dudaklarını kemirdi. "En azından, şimdi işler değişti. Levana bizi parmağında oynatıyordu ama ilk kez ondan bir adım önde olabilirim."

Torin gözlerini kısarak ona yaklaştı. "Asıl amacınız, bir müttefiklik anlaşması değil sanırım."

"Ah, Ay'la müttefik olmayı isterim tabii," dedi Kai, sayborg ayağına bakarak. "Ama önce, tahttaki kraliçeyi değiştirmek gerek."

BÖLÜM

On Beş

BAĞLANTININ KURULMASI UZUN SÜRDÜ. KAI ellerini arkasında kavuşturarak ekranın önünde bekledi. Kalbi, Rampion'ın motorundan bile daha yüksek sesle atıyordu. Kaçırıldığında giydiği beyaz ipek gömleği değiştirmemişti. Gömlek bumburuşuktu ve Cinder'ın bayıltıcı iğnesinin saplandığı yerde küçük bir delik vardı. Amaç Levana'ya Kai'nin ilk iş ona ulaşmaya çalıştığını düşündürmekti. Medyaya bile haber vermeden onu aramasının asıl sebebi buydu.

Levana'nın suyuna gidebilmek için elinden geleni yapacaktı.

Nihayet, ekranın köşesindeki küçük Dünya'nın dönmesi durdu. Ekran aydınlandı ve beyaz peçesiyle Levana belirdi.

"Kimleri görüyorum?" diye şakıdı. "Sizden ümidi kesmiştim doğrusu. Bir ayı geçti, değil mi? Şimdiye dek çoktan öldürüldüğünüzü düşünüyordum."

Kai, Levana komik bir şaka yapmış gibi gülümsedi. "Birkaç çizik ve çürük dışında, sapasağlam karşınızdayım."

Levana başını yana eğdi. "Yanağınızdaki şu morluk, oldukça yeni görünüyor."

"Diğerlerine kıyasla öyle sayılır, evet." Levana'yı Rampion'da eziyet çektiğine inandırmak, taktiğinin ilk adımıydı. "Linh Cinder, ilk günden itibaren bana bir esir olduğumu hissettirdi. Aramızda kalsın ama baloda onu tutuklatmamı hâlâ hazmedememiş."

"Ne barbarlık!"

"Yine de kendimi şanslı sayıyorum. Sonunda beni serbest bırakmayı kabul ettiler. Yeni Pekin'e biraz önce döndüm. Tabii, derhâl sizi aradım."

"Sorabilir miyim acaba, bu mutluluğu neye borçluyuz? Onları ikna etmek için epey dil dökmüşsünüzdür."

"Beni kaçıranların bir sürü şartı vardı. Öncelikle para istediler tabii. Ayrıca Linh Cinder ve Carswell Thorne hakkındaki bütün cezaların iptal edilmesini."

Levana ellerini kucağında kavuşturduğunda, peçesi dalgalandı. "Kapana kısıldıklarının farkındadırlar tabii. Gerçi ayağınıza kadar gelip de onları elinizden kaçırdığınızda, kendilerine güvenleri artmıştır."

Kai gülümsemeye devam etti. "Her neyse. Ben kendi adıma, haklarındaki hükümleri kaldırmayı kabul ettim. Ama Birlik'in geri kalanı ve Ay için bir söz veremezdim. O aşağılık suçluların er geç adalet karşısına çıkacağından hiç şüphem yok."

"Elbette," dedi Levana. Kai, Levana'nın dalga geçtiğini fark etmesine rağmen istifini bozmadı.

"Bir talepleri daha oldu," dedi, yumruklarını arkasında sıkarak. "Sizinle anlaştığımız şartların değişmesini istediler. Düğünün iptal edilmesini."

"Ah, benimle acele görüşmek istemenizin sebebi şimdi anlaşıldı," dedi Levana gülerek. "Eminim bu korkunç şartı kabul etmek sizi yıkmıştır."

"Öyle," diye mırıldandı Kai.

Levana arkasına yaslandı. Omuzları titriyordu. "Bu adi suçlular, galaksiler arası meselelere neden bu kadar kafa yoruyorlar? Uluslarımız arasındaki savaşı kendileri çıkarmadılar mı? Sizin bencilce pazarlıklarınızın, beni Doğu Ulusları Topluluğu tahtına çıkmaktan alıkoyacağını mı sanıyorlar?"

Kai yutkundu. "Belki de ilgilerinin sebebi, Linh Cinder'ın, kayıp prenses Selene olduğuyla ilgili iddiasıdır."

Derin bir sessizlik oldu. Ekran buz kesti sanki.

"Belki de bu düğünün ve sizin imparatoriçeliğinizin Ay tahtı üzerindeki iddiasını zayıflatacağını düşünüyordur," dedi Kai.

"Anlıyorum," dedi Levana, kendini toplayarak. "Umarım kafanızı boş safsatalarla doldurmamıştır. Yanındakiler de bu iddiasından haberdar mı?"

Kai omzunu silkti. "Elbette. Rampion küçük bir gemi."

"Ona inanmadığınızı varsayıyorum."

"Açık konuşayım mı?" dedi Kai, bütün cesaretini toplayarak. "Hiç umurumda değil. Beş milyar insanın güvenliğinden sorumluyum ve geçen ay hepsi geceleri yataklarına korkuyla girdi. Camlarının kırılmasından, çocuklarının kaçırılmasından, komşularının sokaklarda paramparça edilmesinden korktular. Hâlâ da huzur bulabilmiş değiller. Bunların hepsini, sizin yarattığınız canavarlar yaptı." Yüzünü buruşturdu. En azından, acısı gerçekti. "Ülkemdeki terör ortamının devam etmesine izin veremem. Linh Cinder kim olursa olsun, şu anda Ay ordularına o komuta

etmiyor. Aile ilişkileriniz ya da komplo teorileriniz beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ben barışın gelmesini istiyorum ve bunu ancak siz yapabilirsiniz."

"Sizi tebrik ederim. Dokunaklı bir konuşma yaptınız genç adam. Ama aramızdaki ateşkes sona erdi."

"Demek bir avuç suçlunun beni dize getirmesine izin verdiğimden bu kadar eminsiniz?"

Levana bir şey demedi.

"Ben size bir söz verdim. Dolayısıyla, anlaşmamıza hâlâ sadığım. Ya siz?"

Levana'nın peçesi yine dalgalandı. "Ülkenizden uzakta geçirdiğiniz zaman, diplomasi yeteneğinizi köreltmemiş."

"Böyle düşünmenize sevindim."

"Önceki anlaşmamızın şartlarının geçerli olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle söylüyorum. Sizinle, Dünya ve uzay topraklarında acil bir ateşkes için anlaşmıştık. Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoriçesi olarak tahta çıktığınızda, Aylı askerler Dünya'dan çekileceklerdi. Ve siz de bize virüsün panzehirini verecektiniz."

"Düğünümüzün benzer bir rezaletle engellenmeyeceği ne malum? Bunun güvencesini verebilecek misiniz? Sayborgla arkadaşları, planlarının başarısız olduğunu anladıklarında iyice zıvanadan çıkacaklar."

"Korkarım, henüz bir güvenlik planı yapamadık. Sarayın güvenliğini artıracağız elbette. Bizi ordu koruyacak. Onlara ne kadar güvendiğinizi biliyorum."

Levana alayla homurdanırken Kai sözlerini sürdürdü.

"Ama Linh Cinder, yeteneğini kanıtladı. Benim önerim, töreni gizlice yapmak ve siz taç giydikten sonra halka açıklamak."

"Olmaz. Bu, halkınızın kafasında soru işareti oluşturur. Eşiniz ve imparatoriçe oluşuma herkes tanıklık etmeli."

Kai dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri güçlükle tuttu. *Eşiniz ve imparatoriçe.* "Anlıyorum. O hâlde tören için daha güvenli bir yer düşünelim. Örneğin bir uzay gemisi. Hatta..."

Kai bu ihtimal ilk kez aklına gelmiş gibi duraksadı.

"Evet?"

"Bilmiyorum, hoşunuza gider mi ama... Düğünü Ay Ülkesi'nde yapmaya ne dersiniz? Linh Cinder oraya gelemez."

Kai yine duraksadı. Nefesini tuttuğunu çaktırmamaya çalışıyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Kai'nin kalbi deli gibi çarpıyordu.

Daha fazla susarsa, Levana'yı şüphelendirecekti.

Başını sallayarak gülmeye başladı. "Boş verin. Aptalca bir fikirdi zaten." Başka bir taktik düşünmeye çalıştı. "Eminim, Dünya'da da uygun bir yerler..."

"Aklınız çalışıyor İmparator."

Kai yine nefesini tuttu. "Efendim?"

"Daha güvenli bir yer olabilir mi? Ah, benim sevgili İmparatorum! Tabii ki Ay'da yapmalıyız düğünümüzü."

Kai derin bir nefes alarak yüz ifadesini korumaya çalıştı. Sonra birden, içine bir kurt düştü. "Emin misiniz? Dünya'da bütün hazırlıkları yapmıştık. Ulaşım, yiyecek içecek servisi, süslemeler... Hepsi ayarlanmıştı."

"Hiçbiri dert değil," dedi Levana. "Bunu neden daha önce düşünemedim ki? Töreni Artemisia'da yapacağız. Yer sıkıntımız

yok nasıl olsa. Hem Dünyalı konuklar, misafirperverliğimizi de görmüş olur."

Kai dudaklarını büzdü. Ne fazla hevesli görünmek istiyordu ne de isteksiz.

"Ne oldu Majesteleri? Bir sorun mu var?" diye sordu Levana.

"Artemisia güzel olur şüphesiz. Ama şimdi düşündüm de Dünya'daki düğün için davetiye gönderilen ayrıcalıklı konuklarımız buna pek yanaşmayabilirler. Özellikle de Dünya Birliği liderleri."

"Yok canım. Hepsine Ay'daki düğün için de davetiye yollarız olur biter. Dünyalı konuklarımız gelmezse hayal kırıklığına uğrarım doğrusu. Neticede, bizim birleşmemiz, barışı temsil ediyor. Sadece Ay ve Doğu Ulusları Topluluğu değil, iki halk da kucaklaşıyor. Eğer sizin için de uygunsa, Dünyalı liderleri bizzat ben davet edeyim."

Kai kulağının arkasını kaşıdı. "Alınmayın ama bence tereddüt edenler olacaktır. Onları, bir tuzağa düşmeyeceklerine nasıl ikna edeceksiniz? Dünya'yla ilgili tehditleriniz malum. Hâlâ, imparatoriçelik konumunuzu kötüye kullanacağınızı düşünenler var."

"Dünya'yı ele geçirmek için mi?"

"Evet."

Levana kıkırdadı. "Tam olarak neden korkuyorlar? Küçük, aptal ülkelerini topraklarıma katmak için, Dünyalı liderleri burada öldürteceğimi mi sanıyorlar?"

"Aynen öyle."

Levana yine kıkırdadı. "Ah, benim sevgili İmparatorum. Bu bir barış anlaşması. Ben Birlik'in güvenini kazanmak istiyorum, onları yok etmeyi değil. Size söz veriyorum, bütün Dünyalı konuklar burada en iyi şekilde ağırlanacak."

Kai yavaşça nefesini bıraktı. Ona inanmıyordu ama önemi yoktu. Levana tam da ondan beklediği gibi davranmıştı.

"Aslında," dedi Levana "iyi niyetimin bir göstergesi olarak, Birlik'te ateşkes teklifinizi kabul ediyorum. Ve bu, Artemisia'daki düğünümüze gelmeyi kabul edecek bütün liderlerin ülkelerinde geçerli olacak."

Kai irkildi.

Levana düğüne katılımı artırmanın daha iyi bir yolunu bulamazdı doğrusu.

Avuçlarını buruşuk gömleğine sürttü. "Artemisia'nın, Dünya'da seçeceğimiz herhangi bir yerden daha güvenli olacağı kesin. Bunu Dünya Birliği liderleriyle derhâl görüşeceğim."

"İyi haberlerinizi bekliyorum Majesteleri," dedi Levana. "Eminim mekân değişikliğimiz sorun olmayacaktır. Ben hemen düğün ve taç giyme töreni için gerekli hazırlıklara başlıyorum."

"Bu arada henüz bir tarih..."

"Ben düğün töreni ve ziyafeti için 8 Kasım'ı öneriyorum. Yeni ayı takip eden ilk gün de taç giyme törenini yaparız. Hatta belki bunu, güneşimizin doğduğu güne denk getirebiliriz. Şehrimiz o gün pek güzel olur."

Kai gözlerini kırpıştırdı. "Kusura bakmayın. Bu kaçırılma olayı yüzünden zaman kavramımı yitirdim ama ayın sekizine yalnızca bir hafta yok mu?"

"On gün Majesteleri. Müttefikliğimiz uzun zamandır engelleniyor. İkimizin de sabrı kalmadı. Sizi ve konuklarınızı burada görmeyi dört gözle bekliyorum." Kibarca başını eğerek Kai'ye veda etti. "Limanlarıma gerekli hazırlıkları yapmalarını söyleyeceğim. Hoşça kalın benim sevgili İmparatorum."

BÖLÜM
On Altı

HABER BAĞLANTISI HAFİF BİR KLİKLE KESİLDİĞİNDE, kargo bölmesi sessizliğe gömüldü. Boş kutulardan birinin üzerinde oturan Cress etrafına bakındı. Cinder gözlerini boş ekrana dikmişti. Wolf parmaklarıyla dirseklerinde tempo tutuyordu. Iko hâlâ kucağındaki portatif ekrana bakarak Cress'le son bir saattir oynadığı oyundaki bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

"Başardı," diye mırıldandı Cinder.

"Ne bekliyordun ki?" dedi Iko, kafasını kaldırmadan.

Cinder bileğini kaşıdı. "Sekizine çok az var. Dünyalı liderler kırk sekiz saat içinde Dünya'dan ayrılmaya başlayacaklardır."

"Hele şükür," dedi Wolf. "Yoksa beklemekten çıldıracaktım."

Asıl Scarlet'ın özleminden çıldıracaktı. Herkes biliyordu bunu ama kimse bir şey söylemedi. Belki de beklemek hepsinin dengesini bozuyordu.

"Joker A1'e," dedi Iko ve sırıtarak ekranı Cress'e uzattı.

"Kral C4'e ve bütün yakutlar benim," dedi Cress, hiç tereddütsüz.

Iko ekrana bakakalmıştı. "Nasıl oluyor da her seferinde kazanıyorsun?"

Cress gururla şişindi. "Uyduda her canım sıkıldığında bunu oynardım. Biliyorsun, çok boş vaktim vardı."

"Ama benim beynimin, seninkinden üstün olması gerek."

"Kendini daha iyi hissedeceksen, ben de yalnızca bilgisayarla oynuyordum zaten."

Iko burnunu kırıştırdı. "Yakutları alabilirsin ama pırlantalar benim." Ekranı kucağına koyarak, bir kere daha bütün dikkatini oyuna verdi.

Cinder boğazını temizledi. Cress hemen ona baktı ama Iko hiç oralı olmadı.

"Kai'nin yanında bir filo olacak," dedi Cinder. "Hangi gemiye bineceğini öğrenmemiz şart."

Cress kafasını salladı. "Ben hallederim."

"Bu plan işe yarayacak," dedi Wolf. Planın, kendisini tehdit eder gibi bir hâli vardı. Kokpitle revir arasında bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladı. Wolf'la Cinder'ın huzursuzluğu, Cress'in de sinirlerini geriyordu.

Gerçekten de tek şanslarıydı bu. Ya başaracaklar ya da mahvolacaklardı.

"Kuyumcu A12'ye."

Cress'in dikkatini yeniden oyuna vermesi, birkaç saniye aldı. Iko tam da uydusundaki bilgisayarın hamlesini yapmıştı.

Joker'ini feda edip Hırsız'ını tahtada ilerleterek, önüne çıkan bütün zümrütleri topladı. Iko'nun, pırlantalara ulaşma şansı kalmamıştı.

"Aman!" diye cıyakladı Iko. "Yeter. Ben oynamıyorum."

Rampion'ın monoton sesi, "Bir kapsül tespit edildi," dedi. Cress bunu duyar duymaz ayağa fırladı. "Kaptan Thorne, kenetlenme izni istiyor. Parola: *Kaptan Kral.*"

Cress derin bir oh çekti. Bir düşman gemisine yakalanmamaları ve Thorne'un dönmesi, onu rahatlatmıştı. Thorne ve Kai gittiklerinden beri içinde büyüttüğü bütün endişelerden bir anda kurtulmuştu sanki.

"İzin verildi," dedi Cinder. O da rahatlamış görünüyordu. Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Birinci adım tamamlandı. Kai, Dünya'ya gitti, düğün Ay'da olacak ve Thorne sağ salim döndü." Olduğu yerde öne arkaya yaylanırken, kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Her şeyin yolunda gittiğine inanamıyorum."

"Yerinde olsam, o tahta oturmadan böyle laflar etmezdim," diye homurdandı Wolf.

Cinder dudaklarını büzdü. "Haklısın. Pekâlâ millet." Ellerini çırptı. "Son dakika hazırlıkları bizi bekler. Cress ve Iko, siz videodaki son düzeltmeleri yapın. Wolf, sen de..."

Birden bölmenin kapısı hızla açıldı. Thorne merdiveni çıktığı gibi Cinder'ın üzerine yürüdü.

"Gemimi mi boyadın?" diye bağırdı. "Neden yaptın bunu?"

Cinder ağzını açtı ama sonra duraksadı. Belli ki farklı bir kavuşma bekliyordu. "Ah, o mu?" Cress, Iko ve Wolf'a, yalvaran gözlerle baktı. "Üzerinden bayağı bir zaman geçti. Sana söylediğimi sanıyordum."

"*Sanıyor muydun?* Başka birinin gemisini boyamaya ne hakkın var? O kız resmini yapmam ne kadar sürdü biliyor musun?"

Cinder tek gözünü kıstı. "Ne kadar özgün ve detaylı olduğu düşünülürse... On dakika? Hadi bilemedin, on beş?"

Thorne suratını astı.

"Tamam, özür dilerim. Ama gemi, damgalı eşek gibiydi."

"Asıl damgalı eşek sensin! Ya da ben!" Wolf'u gösterdi. "Ve o. Cress'in de aşağı kalır yanı yok tabii."

"Ya ben?" diye sordu Iko. "Beni neden dışlıyorsun?"

Thorne gözlerini devirip ellerini iki yana açtı. "İyi, tamam. Nasıl olsa benim gemim değil zaten." Homurdanarak, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yine de yanlış gemiye kenetlendiğimi sanıp kalp krizi geçirmeden önce söyleseydiniz keşke."

"Haklısın," dedi Cinder. "Söz, bir daha yapmayız. Eee, nasıl gitti?"

"İyi," dedi Thorne, kayıtsızca elini sallayarak. "Otorite figürlerinden nefret etmeme rağmen, senin şu İmparator'dan hoşlanmaya başladım."

Cinder tek kaşını kaldırdı. "Üzülmeli miyim, sevinmeli miyim bilemedim."

Cress dudaklarını kemirerek gülümsediğini belli etmemeye çalıştı. Cress, Kai gemiye geldiğinde, Thorne'un biraz huzursuz olduğunu fark etmişti. Bir imparatorun yanında, kaptanım diye şişinemeyecekti tabii. Öte yandan, bu ezikliğini Kai'ye diklenerek gizlemeye çalışmıştı. İmparator'un, ondan, gemisinden ve mürettebatından biraz olsun etkilenmesini ister gibiydi.

Thorne ceketini çıkarıp bir sandığın üzerine fırlattı. "Ben yokken heyecanlı bir şey oldu mu?" Bakışları ilk kez Iko ve Cinder'dan Cress'e kaydı. Cress hemen gözlerini kaçırıp duvarın metal kaplamasını incelemeye koyuldu.

"Düğün, ayın sekizinde Artemisia'da olacak," dedi Cinder. "Taç giyme töreni de iki gün sonra, güneşin doğuşunda."

Thorne kaşlarını kaldırdı. "Kraliçemiz hiç vakit kaybetmiyor, ha? Başka?"

"Levana ateşkes yapmayı kabul etti," dedi Wolf. "Ama sözünü tutacak mı, göreceğiz."

"Bir de Cress beni Madenciler oyununda durmadan yeniyor," diye atıldı Iko.

Thorne bu da diğerleri kadar önemli bir habermiş gibi kafasını salladı. "Hiç şaşırmadım. Cress bir dâhi."

Cress'in yüzü daha da kızardı. Thorne görmüyorken ona âşık değilmiş gibi davranması kolaylaşıyordu. Ama şimdi Thorne'un ona her bakışında, kıpkırmızı kesilmesine engel olamıyordu.

"Evet ama ben de bir androidim."

Thorne güldü. Öfkesi geçmişti. "Neden

"Ya da Robot Direnişi," diye önerdi Cinder. "Neden Android Saldırısı oynamıyorsunuz? Belki onda şansın yaver gider."

Thorne parmaklarını şaklattı. "Evet. Vintage'den şaşmayacaksın arkadaş." Gözleri parlıyordu. Kendine güveni ve cesaretiyle, Cress'e güven aşılıyordu. Cress onun yanındayken kendini...

İşte yine ona bakıyordu.

Ve Cress yine başını çevirdi.

Aptal kafa!

Birden kendini, rampaya çıkıp uzay boşluğuna atlamasıyla ilgili hayaller kurarken buldu.

"Hadi, başlayalım," dedi Cinder. "Eşyalarınızı toplayıp gemiyi nötr yörünge konumuna geçirelim."

"Diğer bir deyişle, onu terk edelim," dedi Thorne. Sesindeki kayıtsızlık kaybolmuştu.

"Kabloları gözden geçirdim. Bir sorun çıkmayacak."

"Ah, yapma. Cress sinyallerle oynamadığında, gemiyi bulacaklarını sen de biliyorsun. Ona el koyacaklar ve bu hikâye de burada bitecek."

Cinder iç çekti. "Üzgünüm ama bu riski almak zorundayız. Söz, kraliçe olduğumda hazineden sana bir gemi alacağım."

"Yeni bir gemi isteyen kim?" diye somurttu Thorne.

Cress birden duygusallaştı. Rampion'ı arkalarında bırakacaklarına hepsi üzülüyordu. Onu evleri gibi görmeye başlamışlardı.

"Biliyorsun Thorne," dedi Cinder. Sesi yumuşaktı. Söylemeye hazırlandığı şeyi, aslında söylemek istemiyor gibiydi. "Bizimle gelmek zorunda değilsin. Bizi Kai'ye götürüp Rampion'a dönebilirsin. Seni asla ele vermeyiz." Derin bir nefes aldı. "Ciddiyim. Bu hepiniz için geçerli. Benimle gelmeye mecbur değilsiniz. Sizi nasıl bir tehlikeye attığımı iyi biliyorum. Başlangıçta hiçbirimiz işlerin böyle gideceğini tahmin edemezdik. Hayatlarınıza devam etmek isterseniz, sizi anlarım. Wolf, Cress, Ay Ülkesi'ne dönmek, sizin için intihar olabilir. Iko, sen de..."

Iko elini kaldırdı. "Seni bırakmam için beni yeniden programlamalısın."

Thorne o çarpık ve muzip gülümsemesiyle sırıttı. "Iko haklı. Bizi düşünmen çok hoş ama bu saatten sonra hiçbirimiz vazgeçemeyiz."

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı.

Cress konuşulanları sessizce dinliyordu. Aralarında bir tek o mu Cinder'ın teklifini ciddiye almıştı, merak ediyordu doğrusu. Cinder doğruyu söylüyordu. Ay Ülkesi'ne dönmekle, kendini ateşe atacaktı. O bir kabuktu. Yıllar önce ölmesi lazımdı zaten. Uzayın güvenliğinde Levana'nın kuyusunu kazmak başka bir

şeydi ama Artemisia'ya gitmek... Onu ölmekten de beter edebilirlerdi.

Öte yandan, Thorne da haklıydı. Cinder'ın onlara ihtiyacı vardı. Hepsine.

Gözlerini kapayıp kendine cesur olması gerektiğini hatırlattı.

"Artı," dedi Iko, "kaptanımız hâlâ ödül parasının peşinde."

Diğerleri güldüğünde, Cress gözlerini açtı. Thorne da gülmüyordu.

Aslına bakılırsa, rahatsız olmuş gibiydi. "Bilirsiniz, bazıları, doğru şeyi yapmanın en büyük ödül olduğunu söyler."

Kargo bölmesine derin bir sessizlik çöktü. Cress gözlerini kırpıştırdı.

Herkes kararsızca birbirine baktı.

Thorne kıkırdayarak ekledi. "Ama o insanlar, sefalet içinde ölürler. Dolayısıyla, ne düşündükleri kimin umurunda?" Hafifçe silkindi. "Gelin bakalım kaçak yolcular. İşimize koyulalım."

BÖLÜM
On Yedi

KAI CAMDAN KITANIN ÜZERİNDE DOLAŞAN bulut girdaplarına baktı. Gözleri, Topluluk boyunca yılan gibi ilerleyen Çin Seddi'ni buldu. Atalarının, Dördüncü Dünya Savaşı'nın bile yıkamadığı bir eser inşa etmesi, onu gülümsetti.

Güzel ülkesini son kez görmediğini umdu.

Kendini ve sayısız Birlik temsilcisini attığı tehlikenin farkındaydı. Levana'nın, sözüne sadık kalması için dua ediyordu. Tüm bunların, kırılgan Dünyalıları kolay avlar hâline getiren bir kan banyosuna dönüşmeyeceğini umuyordu.

Evet, Kai birçok şey umuyordu ama hiçbiri onu rahatlatmıyordu. Levana'ya güvenmiyordu çünkü.

Öte yandan, Cinder'ın bir isyan başlatmasının tek yolu buydu. Cinder'ın başarısı, onları Levana'nın zalimliğinden kurtaracaktı. Salgın bitecekti. Savaş da öyle.

Kai bir kez daha yıldızlara yakardı.

Sonra derin bir iç çekerek, gözlerini kraliyet gemisinin salonunda dolaştırdı. Dünya'nın nefes kesici manzarası olmasa, Kai

bir gemide olduğunu bile anlamayabilirdi. Oda, eski dünyanın bütün ihtişamını taşıyordu. Gösterişli avizeler, yaldızlı duvar kâğıdı ve bütün kraliyet süslemelerinde göze çarpan yarasalar. O hayvanlar bir zamanlar şansın sembolüydü ama yıllar içinde, uzayın karanlığında insanoğluna yol gösterdikleri inanışı yaygınlaşmıştı.

Torin odanın diğer tarafındaki koltuğundan ona baktı. Önünde bir ekran açıktı. Ay'a gelmekte ısrar etmişti. Onların yokluğunda, Savunma Bakanı Deshal Huy, Topluluk'u tam yetkiyle yönetecekti. Torin, "Benim yerim, sizin yanınız," demişti.

"Bir sorun mu var Majesteleri?"

"Şimdilik hayır." Avuçlarını bacaklarına sürttü. "Pilotlara, bizi selamlayan bütün gemilerden haberdar olmak istediğimi söyledin mi?"

"Elbette. Biraz şüphelendiler tabii. Haksız da sayılmazlar."

"Emrime uysunlar da gerisi önemli değil."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

"Kesinlikle değilim." Gemi döndü ve Dünya gözden kayboldu. "Ama ona güveniyorum."

Torin, ekranını elinden bıraktı. "O hâlde benim de güvenmekten başka çarem yok."

"İkinci çipimi ona sen söylemişsin."

"Evet ama o andan beri, hayatımın en büyük hatasını mı yaptım acaba diye düşünmeden edemiyorum."

"Rahatla," dedi Kai. "Cinder bu işi başaracak."

"Selene demek istiyorsunuz herhâlde?"

"Selene ya da Cinder. İkisi de aynı kişi."

"Üzgünüm ama size katılmıyorum. Dünya, Linh Cinder'ı, bir lideri kaçırıp savaşı alevlendiren tehlikeli bir suçlu olarak

tanıyor. Ama Prenses Selene, Ay'la bütün sorunlarımızı çözebilir. Linh Cinder'a yardım ederseniz, herkes konumunu hak etmeyen bir çaylak olduğunuzu düşünecek. Ama Selene'i destekleyerek ülkenizin düşmanlarına cesaretle kafa tutan bir lidere dönüşeceksiniz."

Kai'nin dudaklarında bir gülümseme uçuştu. "Dünya ne düşünürse düşünsün, Cinder ve Selene aynı insan. Ben hem onun, hem de ülkemin iyiliğini istiyorum ve neyse ki bu ikisinin de aynı şey olduğuna inanıyorum."

Torin'e bütün olanları anlatmak, Kai'yi rahatlatmıştı. Sırlarını saklayacağına güvendiği tek insandı Torin. Cinder'ın kimliği, Ay'a gitmelerinin asıl sebebi, orada başlatacağı isyan ve Kai'nin bundaki rolü... Torin hepsini biliyordu artık. Kai'ye büyük bir risk aldığını söylemiş ama onu vazgeçirmeye de çalışmamıştı. Kai, danışmanının Cinder'a biraz olsun güvenmeye başladığını hissediyordu ve Torin'in bunu soğuk eleştirilerinin ardına gizlemeye çalışması, Kai'nin güvenliği için duyduğu endişedendi.

Torin dikkatini yeniden ekrana verdi. Kai de camdan bakmayı sürdürdü. Ne zaman bir gemi görse yüreği hop ediyordu.

Saatler, günler kadar yavaş geçti. Kai biraz kestirmeye çalıştı ama yapamadı. Bir robot gibi, evlilik yeminlerini okudu. Odada bir aşağı bir yukarı dolanarak, birilerinin getirdiği çayı içti. Tadı Nainsi'ninkiler kadar iyi değildi. Kai, sadık android yardımcısını bir kez daha özledi. Nainsi'nin bu yolculukta ona eşlik etmesini isterdi ama Levana, sarayına androidlerin giremeyeceğini söylemişti.

Çay fincanını bir masaya bıraktı. Heyecandan midesi bulanıyordu. Şimdiye dek Cinder'dan bir haber almalıydı. Belki de bir

terslik vardı ve Dünya'nın bütün liderlerini Levana'nın pençelerinin önüne atacaktı. Onları koruyamayacaktı...

"Majesteleri?"

Kai başını kaldırdı. İkinci kaptan kapıda dikiliyordu.

"Evet?"

"Amerika Cumhuriyeti'nin savunma bakanı, gemilerinin ana bilgisayarıyla bir sorun yaşadıklarını haber verdi. Sizden, Artemisia'ya bizimle gitmek için izin istiyorlar."

Kai tuttuğu nefesini bıraktı.

"Kaptan, onlara bir teknik destek ekibi yollamamızı önerdi. İsterseniz..."

"Gerek yok," dedi Kai. "Yerimiz var. Gelsinler." On iki eyaletin temsilcileri ve medya mensuplarıyla birlikte seyahat etmelerine rağmen, geminin yarısı hâlâ boştu.

İkinci kaptan, kaşlarını çattı.

"Bunun yer darlığıyla bir ilgisi yok efendim. Kaptan, güvenliğinizi düşünüyor. Teknik sorunlarını bahane ederek kimlik taraması yaptırmayabilirler. Geminin gerçekten Amerika Cumhuriyeti'ne ait olduğunu onaylayamıyoruz ve bir Rampion olması şüphe çekici. Biliyorsunuz, sizi kaçıran gemi de bir Rampion'dı."

Kai, bu sözleri dikkate alır gibi yaptı. "Beni kaçıran Rampion'ın gövdesinde bir kadın resmi vardı. Savunma Bakanı'nın gemisi neye benziyor?"

İkinci Kaptan, yakasındaki mikrofondan, kaptanla bağlantıya geçti. Az sonra, geminin gövdesinin siyah olduğu bilgisi geldi.

"Gördünüz mü?" dedi Kai. "Boşuna evham yapıyorsunuz. Amerikalı müttefiklerimizi yarı yolda bırakacak değiliz ya?

Umarım kapsülleri çalışıyordur. Hatta durun, ben de güverteye inip konuklarımızı karşılayayım."

"Ben de geliyorum," dedi Torin.

İkinci kaptan, bir an itiraz edecekmiş gibi göründü. Sonra topuklarını birbirine vurup selam verdi. "Emredersiniz Majesteleri."

* * *

Geminin kapsül güvertesi bile gösterişliydi. Duvarların arkasından gelen makine uğultularına rağmen, Kai'nin ayakları yumuşacık halıya gömülüyordu. Geminin kaptanı da onlara katılmıştı. Birinci ve ikinci kaptan, jilet gibi üniformalarıyla dimdik duruyorlardı.

Kapalı kapıların yanındaki ekranda, güvertenin güvenli olduğu bilgisi belirdi.

Önce kaptan dışarı çıktı. Onu Kai izledi. Geminin kendi kapsüllerinin yanında üç boş yer vardı. Rampion'ın kapsülü, en uçtakine yanaştı.

Kapılar açıldı ve kapsülden beş kişi indi. Amerikan Savunma Bakanı, yardımcısı, bir sekreter ve iki koruma.

Kaptan, bakanın elini sıktı, bunu resmi bir selamlaşma merasimi izledi.

"Konukseverliğiniz için teşekkürler," dedi bakan. Kai, sihrin altında, onun kim olduğunu anlamaya çalıştı. Thorne'la Wolf korumalar olmalıydılar ama bakanın görüntüsü, en kusursuzlarıydı. Çenesinin sağ tarafındaki bene kadar, tıpatıp gerçeğinin aynısıydı. Yardımcıyla sekreter de aynı oranda inandırıcıydı. Hangisinin Cinder, Cress ya da Iko olduğunu anlamak imkânsızdı.

Bakanın yardımcısı, Kai'ye döndü. "Geminin teknik ekibi yanlarına bir *tel makası* almayı akıl edebilseydi, yolculuğumuzu sorunsuzca tamamlayacaktık. İnanabiliyor musunuz?"

Kai'nin dudakları seğirdi. Cinder'dı bu. Onu sihrinin altında hayal etmeye çalıştı. Yeni parolalarını nasıl da zekice kullanmıştı. Kai az kalsın gülecekti.

"Önemli değil," dedi. "Böyle aksilikler her zaman olur. Geminizi almak için birilerini yollayalım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Cumhuriyet'ten bir teknik ekip yola çıktı bile. Geç kalma gibi bir kaygımız olmasaydı, onları beklerdik. Biliyorsunuz, katılmamız gereken bir düğün var."

Sekreter, Kai'ye gayriresmi bir tavırla gülümsedi. Tamam, bu da Iko'ydu.

Birden Cinder'ın uyarısını hatırladı. Yalnızca kendinin değil, diğer dört kişinin de görünümünü değiştirmek onu zorlayacaktı. Ne kadar dayanabileceğini bilmediğini söylemişti. Kai kapıyı gösterdi. "Gelin lütfen. Salona geçelim. Size çay ikram edeyim."

"Buzlu bir viski, daha makbule geçer," dedi korumalardan biri.

Yardımcı-Cinder, ona ters bir bakış fırlattı. *Thorne.*

"Çay yeterli. Teşekkürler," dedi Cinder.

Kai'yle Torin, iki kaptanı görevlerinin başına yolladı. Salona girene kadar kimse konuşmadı.

Kai yeniden konuklarına döndüğünde, gerçekle burun buruna geldi. Artık geri dönüşü yoktu. Cinder ve arkadaşları gemideydi ve hep birlikte Ay'a gidiyorlardı.

"Burası güvenli mi?" diye sordu Thorne.

"Öyle olmalı," dedi Kai. "Burayı uluslararası konferanslar için..."

"Cress?"

"Tamamdır kaptan." Cress arka cebinden küçük bir ekran çıkarıp duvardaki kontrol paneline yaklaştı.

"Bu, baş danışmanım Konn Torin," dedi Kai. "Cinder sen..."

"Dur," dedi Cinder, elini kaldırarak.

Kai sustu.

Dokuz uzun saniye geçti. Cress nihayet ekranı kontrol panelinden söktü. "Tamam. Temiz."

"Sağ ol Cress," dedi Thorne.

Cinder elini indirdi. "Şimdi konuşabiliriz."

Kai kaşını kaldırdı. "Torin, Cinder'la Iko'yu hatırlıyorsundur."

Torin kollarını göğsünde kavuşturarak onlara selam verdi. Cinder da aynı gerginlikle onu selamladı. "Size onu sağ salim getireceğimi söylemiştim," dedi.

Torin'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Anlaşmamızda, fiziksel şiddet yoktu."

"Bir yumruğu amma da büyüttün Torin," dedi Kai. "Rolümüzün bir parçası olduğunu anlamadı gitti."

"Aksine, gayet iyi anladım ama İmparator'u koruma içgüdüm ağır basıyor." Torin yeni konukları dikkatle süzdü. "Gerçi, Kai'nin dönmesi, tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyor ne yazık ki. Umarım, ne yaptığını biliyorsundur Linh Cinder."

Kai, Cinder'dan mütevazı bir yorum bekledi. Ama uzun bir sessizlikten sonra Cinder, "Ne kadarını biliyor?" diye sordu.

"Hepsini," dedi Kai.

Cinder, Torin'e döndü. "O hâlde, yardımınız için teşekkürler. Sizi ekibin geri kalanıyla tanıştırayım. Iko'yla karşılaşmıştınız. Bu, gemimizin kaptanı Carswell Thorne. Bilgisayar uzmanımız Cress Darnel ve güvenlik sorumlumuz Wolf."

Torin hepsini gerektiğinden daha büyük bir resmiyetle selamlarken Kai, Cinder'a bakmayı sürdürdü. Aralarında birkaç adım vardı. Kai birden, onu öpmek için çılgınca bir arzu duydu ama yapamazdı. Belki de Torin'den çekiniyordu. Ya da belki, Ay'a, kendi düğününe gitmesi yüzündendi. Rampion'da geçirdikleri zamanın, naif bir hayal olmasından korkuyordu.

Cinder'ı daha üç gün önce görmesine rağmen, Kai'ye koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu. O sürede, aralarına bir duvar örülmüştü sanki. Ama neyin değiştiğinden emin değildi. İlişkileri istikrarsızdı. Kai, en ufak bir yanlış adımında her şeyin yok olacağını hissediyor ve Cinder'ın yüzünde de aynı kararsızlığı görüyordu.

"Ah, bakın," dedi Iko, cama koşarak. Ay görünmüştü. Parlak, beyaz ışığıyla göz alıyordu. Yüzeyi, binlerce krater ve kayalıklarla kaplıydı. Biraz daha yaklaştıklarında, biyo kubbeleri de gördüler.

Kai kırk yıl düşünse, bir gün Ay'a gideceğini tahmin edemezdi. Ve şimdi bunun kaçınılmazlığı karşısında, midesi düğümleniyordu.

Cinder, Kai'ye döndü. Huzursuzluğunu iyi gizliyordu doğrusu ama Kai artık onu tanıyordu. "Kıyafetleri getirdin mi?" diye sordu Cinder.

Kai dolabı gösterdi.

Iko hemen koşup dolabın kapağını açtı ama Nainsi'nin hazırladığı kıyafetleri görünce hevesi kursağında kaldı. Askılarda, kahverengi, gri ve beyaz, sıkıcı giysiler asılıydı.

"Gerçeğine uygun olmuşlar," dedi Wolf. Ay'ın dış bölgelerindeki insanların nasıl giyindiği konusunda ondan yardım almışlardı.

Herkes ne giyeceğine karar vermeye çalışırken, Kai başka bir dolaptan, büyükçe bir plaka android kaplamasıyla, bir tüp sentetik doku çıkardı. "Bunlar da Iko'ya."

Iko çığlığı basarak ona doğru koştu. Kai bir an yine kollarına atılacağını sandı ama Iko'nun gözü, yeni kaplamasından başka bir şey görmüyordu.

"Olağanüstü," dedi Cinder, dokuları inceleyerek. Sonra parlayan gözlerle Kai'ye baktı. "Bu işi başaramazsak, ileride casusluk alanında kariyer yapabilirsin İmparator."

Kai hafifçe gülümsedi. "Aman, kalsın. Ben hâlimden memnunum."

Cinder'ın yüz hatları gevşedi ve gemiye geldiklerinden beri ilk kez gülümsedi. Dokuları tüpe geri koyup bir an duraksadı. Sonra gidip Kai'nin boynuna sarıldı.

Kai gözlerini kapadı. Aralarındaki duvar yıkılmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cinder. Kai bunun, kıyafetler ya da android parçaları için olmadığını biliyordu. Cinder, Kai'nin sadakatini ve fedakârlığını kastediyordu. Kai onu kollarında sıkıp şakağını saçlarına dayadı.

Thorne hafifçe öksürdü. "Bu anı mahvetmek istemezdim ama zamanımız kısıtlı. Şu planı yeniden gözden geçirsek nasıl olur?"

BÖLÜM
On Sekiz

WINTER, HİZMETÇİSİNİN, SAÇLARININ YARISINI altın ve gümüş rengi kurdelelerle örüp gerisini omuzlarına salmasını bekledi. Hizmetçi daha sonra ona, tenini su gibi okşayan, açık mavi bir elbise seçip boynunu kristal bir kolyeyle süsledi.

Cinder, yüzüne makyaj yapılmasını istemedi. Yara izlerini bile kapattırmadı. Hizmetçi fazla üstelemedi. "Zaten ihtiyacınız yok Majesteleri," dedi ve reverans yapıp gitti.

Winter bunu ortaya çıkarmak için özel bir çaba göstermemesine rağmen, sıra dışı bir güzelliği olduğunu biliyordu. Koridorlarda bütün bakışları üzerine topluyordu. Üvey annesi ona bu yüzden diş biliyordu.

Ama Jacin onu güzel bulduğunu itiraf ettikten sonra, Winter kılığına kıyafetine özenmeye başlamıştı. Gerçi bir beklentisi yoktu. Jacin'in kendini kaybedip ona ilanıaşk etmesi, neredeyse imkânsızdı. Aslında Jacin'in ona âşık olduğundan da emin değildi. Sadece bunca yıldan sonra, öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Jacin profesyonel bir askerdi ve aralarındaki

bu mesafe, Winter'ın aklına çılgınca fikirler getiriyordu. Onu yakasından çekip öpmek istiyordu mesela. Acaba Jacin buna ne derdi?

Winter kendini bir kez daha uyardı. Boş hayallerdi bunlar. Öpüşmek şöyle dursun, birbirlerine kur bile yapamazlardı. Winter'ın tek istediği, hayranlık dolu bir gülümsemeydi o kadar.

Hizmetçisi odadan çıkar çıkmaz, başını koridora uzattı. Jacin kapının yanında dikiliyordu.

"Sör Clay," dedi. "Dünyalı konukları karşılamaya gitmeden önce, bir konuda fikrinizi almak isterim."

Jacin, cevap vermeden önce birkaç nefes bekledi. "Emrinizdeyim Majesteleri."

Gözlerini duvardan ayırmıyordu.

Winter eteğini düzelterek önüne geçti. "Bugün güzel miyim diye merak ettim."

"Hiç komik değil Prenses," dedi Jacin, sesini biraz yükselterek.

"Ben şaka yapmıyorum ki. Ciddi bir soru sordum." Dudaklarını büzdü. "Mavi bana yakışıyor mu, emin değilim."

Jacin nihayet ona baktı. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Winter güldü. "Deliler delileri sever Sör Clay. Soruma cevap vermeyecek misiniz?"

Jacin gözlerini Winter'ın kafasının üzerinde bir noktaya dikti. "İltifat peşindeyseniz, bunu başkalarında arayın Prenses. Ben güvenliğinizden sorumluyum."

"Uf," diye homurdandı Winter ve Jacin'in göğsüne bir yumruk atıp odasına doğru bir hamle yaptı. Ama Jacin birden ete-

ğini tuttu. Winter heyecanla duraksadı. Jacin'in keskin bakışları altında, kendini aptal bir çocuk gibi hissediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Jacin. Sesi öfkeli değildi. Daha çok, bir yalvarışı andırıyordu. "Beni rahat bırak."

Winter ona kayıtsız kalmaya çalıştı ama beceremedi. "Bundan nefret ediyorum," dedi. "Sen yokmuşsun gibi davranamıyorum."

Jacin'in ifadesi yumuşadı. "Merak etme. Böyle hissettiğini bilmek bana yetiyor."

Winter usulca kafasını salladı. Keşke rol yapmak zorunda kalmadığı bir dünyada yaşasaydı.

Jacin onu bıraktığında, odasına girip kapıyı arkasından kapadı. Hafifçe başı dönüyordu. Belki de Jacin onu durdurduğundan beri nefesini tuttuğundandı.

Oturma odasında birkaç adım yürümüştü ki donup kaldı. Burun delikleri, kanın metalik kokusuyla açılıp kapandı.

Her taraf kan içindeydi. Duvarlar. Kanepe. Minderler. Avizeden kanlar damlıyordu.

Hafifçe inledi. Haftalardır böyle hayaller görmüyordu. Jacin döndüğünden beri. O korkunç dehşeti unutmuştu.

Gözlerini kapadı.

"Ja-Jacin?" Omzuna ılık bir şey damladı. Mavi ipek, lekelendi. Bir adım geri çekildiğinde, ayakları yapışkan bir ıslaklıkta kaydı. "Jacin!"

Jacin içeri daldı. Winter ısrarla gözlerini açmıyordu. Jacin arkasında silahını çekmiş olmalıydı.

"Prenses, ne oldu?" Winter'ın kolunu yakaladı. "Prenses!"

"Duvarlar," diye fısıldadı.

Birkaç saniye geçti ve Jacin'in usulca küfrettiğini duydu. Jacin silahını kılıfına koyup önüne geçti. Onu omuzlarından tutup "Anlat," dedi şefkatle. "Ne görüyorsun?"

Winter yutkunmaya çalıştığında boğulur gibi oldu. "Duvarlar kanıyor. Avizeden omzuma kanlar damlıyor. Kokusunu alıyorum. Tadını... Ah, Jacin! Bu saray neden bu kadar acı çekiyor? Neden hep ölüyor?"

Jacin onu göğsüne bastırdı. Winter kendini bu rahatlatıcı dokunuşa bıraktı. Jacin'in onu avutmasına izin verdi.

"Derin bir nefes al," dedi Jacin.

Winter yalnızca ölümün kokusunu almasına rağmen, Jacin'in dediğini yaptı.

Nefesini üflediğinde biraz rahatlamıştı.

"Gördüklerinin hepsi, aslında kafanın içinde Prenses," dedi Jacin. "Bunu sen de biliyorsun. Hadi, söyle."

"Hepsi kafamın içinde."

"Duvarlar kanıyor mu?"

Winter kafasını salladığında, Jacin'in arması şakağına battı. "Hayır. Hepsi kafamın içinde."

"Tamam. Şimdi geçecek. Derin nefesler almaya devam et."

Winter, onun dediğini yaptı. Az sonra, kan kokusu tamamen kayboldu.

Winter'ın başı dönüyordu. "Daha iyiyim," dedi, kahvaltısını çıkarmadığına şükrederek.

Jacin dakikalardır nefes almayı unutmuş gibi, derin bir iç çekti. Sonra birden başını eğip Winter'ın omzunu öptü. Hayali kan damlasının damladığı yeri. "Neyse ki kısa sürdü," dedi. "En azından, kendini camdan atmaya kalkışmadın."

Winter, sarayın duvarlarının kanadığını ilk görüşünü hatırlayarak suratını buruşturdu. O kadar paniklemişti ki kendini ikinci katın balkonundan atmaya kalkışmıştı. Jacin onu tam zamanında durdurmuştu.

"Kesici aletleri de unutmayalım," dedi Winter, işi şakaya vurmaya çalışarak. Perdelerinde yürüyen örümcekleri öldürmek için, onları defalarca bıçaklayışını kastediyordu. Arada kendi elini de kesmişti. Neyse ki önemsiz bir kesikti ama Jacin, o günden beri onu bu tip aletlerden uzak tutuyordu.

Jacin, Winter'ı hafifçe itip yüzüne baktı. Winter zoraki gülümsedi. Ama sonra, bunun zoraki olmadığını fark etti. "Geçti. İyiyim," dedi.

Jacin'in gözlerindeki ifade yumuşadı ve Winter, şimdi beni öpecek, diye düşündü.

Tam o sırada, kapıdan bir öksürük geldi.

Jacin hemen ellerini indirdi.

Aimery, karanlık bir bakışla, kapıda dikiliyordu. "Majesteleri."

Winter nefesini tutarak örgüsünden fırlayan bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Bütün vücudu yanıyordu. Aslında utanmalıydı belki ama öfkeliydi. O anın yarıda kesilmesine kızıyordu.

"Sihirbaz Park," dedi, başıyla adamı selamlayarak. "Yine bir kâbus gördüm. Sir Clay bana yardım ediyordu."

"Anlıyorum," dedi Aimery. "Şimdi iyiyseniz, muhafızınız görevinin başına dönebilir."

Jacin topuklarını birbirine vurup tek kelime etmeden gitti. Kendiliğinden mi yapmıştı bunu, yoksa Aimery'nin yönlendirmesiyle mi, anlamak imkânsızdı.

Winter kendini Jacin'in etkisinden kurtarmaya çalışarak sihirbaza gülümsedi. "Konukları karşılamaya mı gidiyoruz?"

"Evet ama önce..." Aimery, Winter'ı hayretler içinde bırakarak, dönüp kapıyı kapadı. Winter'ın parmakları, istemsizce seğirdi. Kendisi için endişelendiği yoktu. Zavallı Jacin, Aimery'nin ona bir kötülük edeceğini sanarak kendini yiyip bitirecekti.

Aslında bu saçma bir fikirdi. Zira bir muhafız, bir sihirbaza karşı hiçbir şey yapamazdı. Winter sık sık bunun büyük bir güvenlik açığı olduğunu düşünürdü. Sihirbazlara asla güvenmiyor ve saraydaki güçlerini tehlikeli buluyordu.

Ne de olsa, babasını öldüren de bir sihirbazdı. Winter bunu bir türlü unutamıyordu. Ne zaman bir köşede çan şeklinde, uzun bir palto kolu görse, irkiliyordu.

"Bir isteğin mi var?" diye sordu, sesinin rahat çıkmasına çabalayarak. Hâlâ kâbusun etkisindeydi. Midesindeki düğümler henüz çözülmemişti. Ensesinden aşağı ılık ter damlacıkları süzülüyordu. Şu kanepeye biraz uzanmak için neler vermezdi. Ama Aimery'nin yanında, olduğundan da zayıf görünmek istemiyordu.

"Size enteresan bir teklifim var Majesteleri," dedi Aimery. "Bunu bir süredir düşünüyorum ve ikimizin de çıkarına olacağını ümit ediyorum. Majestelerine açıldım ve sizin de rızanız olursa, onay vereceğini söyledi."

Sesi aşırı nazik ve kaypaktı. Aimery, Winter'da iki zıt his uyandırıyordu. Hem ondan kaçmak, hem de bir ninni misali bu sakin sesi dinleyerek uyumak istiyordu.

"Bağışla Aimery ama hâlâ kâbusun etkisindeyim. Aklım karmakarışık. Söylediklerini takip edemiyorum."

Aimery'nin bakışları, kızın yara izlerine ve vücudunun kıvrımlarına kaydı. Winter, titremesini bastırmaya çalıştı.

"Prenses Winter Blackburn," dedi Aimery, ona yaklaşarak. Winter dayanamayıp bir adım geriledi. Korku, sarayda bir zayıflıktı. Rahatsız olduğunu belli etmemeliydi. Hatta, en güvenlisi, deli numarası yapmaktı.

Winter ona kâbusun bittiğini söylediğine üzülüyordu şimdi. Keşke duvarların kanadığını söylemeye devam etseydi.

"Siz halkınızın göz bebeğisiniz. Naziksiniz. Güzelsiniz..." Kuş tüyü dokunuşlarıyla Winter'ın çenesini okşadı. Winter, elinde olmadan titredi. "Herkes asla kraliçe olamayacağınızı biliyor ama bu, kendi gücünüzü en iyi şekilde değerlendiremeyeceğiniz anlamına gelmez. Siz insanların gönüllerine hitap edebiliyorsunuz ve böyle bir özelliğin azımsanması yazık olur. Dolayısıyla, halka saltanatı desteklediğinizi göstermeniz çok önemli. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Winter'ın tüyleri diken diken oldu. "Ben Kraliçe'yi daima destekledim."

"Elbette prensesim." Aimery istediğinde pek sevimli gülümseyebilirdi. Winter adama bakarken midesinin düğümlendiğini hissetti. İşte! Aimery yine yara izlerine bakıyordu. "Ama üvey annenizle bunu resmiyete dökmenizin harika olacağını düşünüyoruz. Bu hiyerarşinin neresinde durduğunuzu halka gösterecek sembolik bir adım atmanız büyük önem taşıyor. Artık evlenmenizin vakti geldi Prenses."

Winter'ın sinirleri yay gibi gerildi. Aimery'nin, sözü nereye vardıracağını az çok anlamıştı ama bunu açıkça duymak, yine de şok etkisi yapmıştı.

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Gelecekteki mutluluğumu düşündüğünüz için ikinize de teşekkür ederim. Bana birçok talibim olduğu söylenmişti. Kraliçe annemin düğün ve taç giyme törenleri biter bitmez, adayları değerlendirmeye başlarım."

"Buna lüzum kalmayacak Prenses."

Winter'ın sahte gülümsemesi, suratına yapışıp kaldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Buraya size evlenme teklif etmeye geldim Majesteleri."

Winter'ın ciğerleri sıkıştı.

"Ne kadar mükemmel bir çift olacağımızı düşünsenize. Siz güzel ve sevilen birisiniz. Bense güçlü ve saygı duyulan. Sizi yeteneğiyle sıkıntılarınızdan kurtaracak bir eşe ihtiyacınız var. Prenses'le Kraliçe Levana'nın baş sihirbazının evliliğine bütün saray gıpta edecek."

Gözleri parlıyordu. Belli ki uzun zamandır kuruyordu bu hayali. Winter, Aimery'nin ona karşı birtakım duygular beslediğini tahmin ediyordu zaten. Ve bu duygular, sayısız kâbusunun sebebiydi. Aimery'nin, beğendiği bir kadına neler yapabileceğini iyi biliyordu zira.

Ama baş sihirbazın ona evlenme teklif edecek kadar cüretkâr olabileceği aklına gelmemişti. Saraylı ailelerin ve hatta Dünyalı, uygun bir adayın önüne geçebileceği.

Levana, bir Dünya lideriyle evleniyordu. Dünyalıların imparatoriçesi olacaktı. Böyle bir durumda, Winter'ın da mavi gezegenden bir eş seçmesi daha uygundu şüphesiz. Ama hayır. Levana zayıf ve acınası üvey kızını, insanları kontrol etmede usta bir adama veriyordu.

Gerçekten de akıllıca bir seçimdi.

Aimery'nin sırıtışı Winter'ın teninde dolaşıyordu âdeta. "Bakıyorum, nutkunuz tutuldu, Prenses. Bu suskunluğu evet olarak kabul edebilir miyim?"

Winter kendini nefes almaya zorlayıp başını çevirdi. Yüzü nefretle çarpıldı. "Teklifiniz beni onurlandırdı Sihirbaz Park. Böylesi bir ilgiye alışık olmadığım için bir an şaşırdım."

"Lütfen, çekinmeyin Prenses." Uzanıp Winter'ın yanağına dokundu. Winter tiksintiyle irkildi. "Bana evet deyin ve bu geceki ziyafette nişanımızı ilan edelim."

Winter geri çekildi. "Dediğim gibi, teklifinizden onur duydum ama buna hiç hazırlıklı değildim. İzin verirseniz, biraz düşüneyim. Üvey annemle de konuşmam gerek tabii ve..."

"Winter." Aimery'nin yüzü ifadesiz kalsa da sesinde yeni bir zalimlik vardı. "Düşünecek bir şey yok. Majesteleri, birlikteliğimizi onayladı. Geriye bir tek sizin onayınız kaldı. Teklifimi kabul edin Prenses. İnanın, sizin için en uygunu bu."

Winter kapıya doğru baktı. Orada kapana kısılmıştı.

Aimery'nin gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Bir muhafızla evleneceğinizi düşünmüyordunuz herhâlde? Beni reddedişinizin, *onunla* bir ilgisi olmadığını umarım."

Winter çenesini sıktı. "Saçmalama Aimery. Jacin sadece iyi bir arkadaş. Ona karşı romantik hisler beslemiyorum."

Aimery kaşlarını çattı. "Kraliçe böyle bir birlikteliğe asla müsaade etmez."

"Dedim ya..."

"Bana kelime oyunu yapmayın Prenses. Cevabınız nedir?"

Winter'ın aklı fena karışmıştı. Aimery'ye evet demeye dili varmıyordu.

Onun kadar zalim ve sahte bir adamla nasıl evlenirdi? Taht odası kana boyanırken gülümseyen bir adamla?

Ama hayır da diyemezdi. Ona ne yapacakları umurunda bile değildi. Fakat Aimery, reddedilişinin suçlusu olarak Jacin'i görürse...

Kapının çalınmasıyla düşüncelerinden uyandı.

"Ne var?" diye kükredi Aimery.

Jacin ifadesiz bir yüzle içeri girdi. Ama yanaklarının hafifçe kızardığı, Winter'ın gözünden kaçmadı.

"Dünyalı konukları karşılama töreni için Majestelerinin maiyetine katılmanız bekleniyor," dedi Jacin.

Winter derin bir oh çekti. "Teşekkürler Sör Clay." Aimery'nin yanından geçip kapıya yöneldi.

Ama Aimery onu bileğinden yakaladı. Jacin'in eli silahına gittiyse de başka bir hamle yapmadı.

"Cevabınız nedir?" diye fısıldadı Aimery.

Winter diğer elini Aimery'ninkinin üzerine koydu. "Acele ederseniz, korkarım size hayır demek zorunda kalacağım," dedi, kayıtsız bir sesle. "Bırakın, biraz düşüneyim Sihirbaz Park. Belki o zaman istediğinizi alırsınız."

Aimery'nin parmaklarına hafifçe vurup elini çekti. Aimery nihayet onu serbest bıraktı.

Sihirbaz Park'ın, kapıdan çıkarken Jacin'e bakışları, kıskançlık değil, ölüm kokuyordu.

BÖLÜM

On Dokuz

KAI HEYECANINI BELLİ ETMEMEK İÇİN ÖZEL BİR çaba sarf ediyordu. Gemi sarsılarak limana indiğinde, yerinden sıçradı. Neyse ki Torin yanındaydı. Doğu Ulusları Topluluğu'ndan gelen elçilerin endişeli fısıldaşmalarını dinledi. Beş kaçak yolcu, geminin bir yerlerindeydi. Ama bakışlarıyla onları ele vermesin diye, Kai bile nerede olduklarını bilmiyordu.

Çekse çekse bir tek Kai şüphe çekebilirdi zaten. Cinder'la arkadaşlarını, Torin'le ondan başka bilen yoktu zira. Torin de bir heykel kadar ifadesiz olduğuna göre, Kai kendine dikkat etmeliydi. Geminin mürettebatı, Amerikan Savunma Bakanı'yla heyetinin birdenbire ortadan kaybolması olayını araştırıyordu. Diğer yolculara, gemiye bindikleri bile söylenmediği için herhangi bir açıklama yapılmamıştı.

Ne var ki Kai dostlarını düşünmeden edemiyordu. Ay Ülkesi'nde bir isyan başlatıp bir savaşı bitirmek, büyük bir adımdı. Kai ister istemez endişeleniyordu.

Binlerce terslik olabilirdi.

Dikkatini kendi görevine vermeliydi. Levana'yı bu evliliği istediğine inandıramazsa, plan işe yaramazdı. Levana, kazandığını sanmalıydı.

Mürettebat geminin merdivenini indirdi. Kai derin bir nefes alıp tuttu. Kendini, bu evliliği ve müttefikliği istediğine inandırmaya çalıştı.

Artemisia'nın kraliyet limanı, yerden ışıklıydı. Kai bir an, dengesini yitirip düşeceğinden korktu. Siyah kayalık duvarlar, binlerce minik lambayla aydınlatılmıştı. Tıpkı yıldızlı bir gökyüzünü andırıyorlardı. Onlarınki dışında, limanda bir düzine gemi daha vardı. Çoğunluğu, üzerinde rünik yazılar olan ve kraliyet armasını taşıyan, beyaz Ay gemileriydi. Kai, Dünya ülkelerinden bazılarının armalarını da gördü. Konukların bir kısmı, onlardan erken gelmişti. Kai'nin içi yine korkuyla doldu.

Gözüne bir hareket ilişince, limanın çevresindeki geniş platforma doğru baktı. Levana, maiyetiyle birlikte onları karşılamaya geliyordu. Baş Sihirbazı Aimery Park, her zamanki kaypaklığıyla yanındaydı. Park'ın yanında, açık mavi elbiseli bir kız vardı. Başını eğdiği için, uzun siyah bukleleri yüzünü gizliyordu. Arkalarından beş sihirbaz daha geliyordu ve onları en az bir düzine muhafız izliyordu. Kai, bunca güvenlik önlemini abartılı bulmuştu doğrusu.

Levana bir sorun çıkmasından mı endişeleniyordu? Yoksa sadece gözdağı mı vermeye çalışıyordu?

Kai derin bir nefes alıp Kraliçe'yi karşılamak için merdivenden indi. On tane muhafızın da aralarında bulunduğu kendi maiyeti onu izledi.

"Majesteleri," dedi Kai, Levana'nın uzattığı eli öperken.

"Her zamanki gibi pek resmisiniz," dedi Levana, Kai'nin tüylerini diken diken eden şuh bir sesle. "Birbirimize sonsuza dek böyle hitap edemeyiz. Belki de artık size, *sevgilim* demeliyim. Siz de bana, *karıcığım* diyebilirsiniz."

Kai nefretle ürperdi. Bir an Levana'nın elinin üzerinde oyalandı. Sırtını dikleştirirken yine, "Majesteleri," dedi. "Burada konuğunuz olmak büyük bir şeref. Atalarım böyle bir ana tanıklık etmekten gurur duyardı."

"O şeref bana ait," dedi Levana. Gözleri, Dünyalı elçilere kaydı. "Misafirperverliğimizden memnun kalırsınız umarım. Bir ihtiyacınız olursa, hizmetkârlarıma bildirin. Size derhâl yardımcı olurlar.

"Teşekkür ederiz," dedi Kai. "Beyaz şehrin zevklerini tatmak için hepimiz sabırsızlanıyoruz."

"Ondan hiç şüphem yok. Uşaklar, eşyalarınızı odalarınıza götürecek."

"Gerek yok. Mürettebat, gemiyi boşaltmaya başladı bile." Kai omzunun üzerinden, arkasını işaret etti. Kargo bölmesinden rampaya ikinci bir merdiven indirilmişti. Kai, kaptana mürettebatın öncelikle bu işle ilgilenmesini emretmişti. Cinder'la arkadaşlarının limanda kısılıp kalmaması için, geminin bir an önce boşaltılması önemliydi.

"Bize hiçbir iş bırakmamışsınız," dedi Levana. "O hâlde, Sihirbaz Lindwurm, elçilerinize odalarını göstersin." Siyah paltolu bir adama işaret etti. "Eminim, herkes yol yorgunudur."

Az sonra, Kai'nin maiyeti, Dünya ve hilal sembollerinin parladığı kemerli kapılardan çıkıp gitti. Torin ve muhafızlar hâlâ yanında olmasına rağmen, Kai bir an, kendini terk edilmiş gibi hissetti.

"Konuklarınıza maiyetimi tanıtmadığım için alınmamışsınızdır umarım," dedi Levana. "Ama üvey kızım, yeni insanların yanında kendini rahat hissetmiyor." Eliyle, kayıtsızca arkasını işaret etti. "Ama en azından, onu sizinle tanıştırmak isterim. Üvey kızım, Ay Prensesi, Winter Hayle Blackburn."

"Elbette. Hakkınızda çok şey..."

Prenses başını kaldırınca, Kai cümlesini tamamlayamadı. Kız, gür kirpiklerinin arasından ona kısacık bir an bakıp yine başını eğmişti. Ama bu bakış bile, Kai'nin boynundan yukarı bir sıcaklık yayılmasına yetti. Prensesin efsanevi güzelliğini duymuştu elbette. Üstelik onun güzelliğinin, Levana'nınki gibi sihirle yaratılmadığı herkesin dilindeydi. Şimdi görüyordu ki, Prenses Winter için az bile söylemişlerdi.

Kai hafifçe öksürerek gülümsedi. "Şeref duydum Majesteleri."

Prenses, Kraliçe'nin yanına gelip bir dansçı zarafetiyle reverans yaptı. Tekrar doğrulduğunda, Kai ilk kez kızın yüzündeki yara izlerini fark etti. Sağ yanağında ve üç taneydiler. Kai bunlar hakkında da çok şey duymuştu. Levana'nın kıskançlıktan, kıza kendi yüzünü kestirdiğini söylüyorlardı.

Kai bir kez daha nefretle ürperdi.

Prenses Winter, dişlerini göstermeden ona kibarca gülümsedi. "O şeref bana ait İmparator." Sonra yaklaşıp Kai'nin çürük yanağına bir öpücük kondurdu. Kai kıpkırmızı kesilirken, Cinder'ın orada olmadığına şükretti.

Prenses geri çekildiğinde, Kai bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı. "Tanışma faslı sona erdiğine göre, artık formaliteleri bir kenara bırakabiliriz," dedi Winter. "Ne de olsa, düğünden sonra babam olacaksınız."

Kai şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

Prenses tekrar annesinin yanma döndüğünde, gülümsemesini güçlükle bastırır gibi bir hâli vardı. Hiç telaşlı görünmüyordu.

Kraliçe, üvey kızına ters bir bakış fırlatıp diğer yanındaki adamı işaret etti. "Baş sihirbazım Aimery Park'ı hatırlıyor olmalısınız."

Kai başını eğerek selam verdiğinde, Aimery Park ona kibirle bakmakla yetindi. "Ay Ülkesi'ne hoş geldiniz," dedi.

Kai, Kraliçe'nin maiyetinden iki muhafızı tanımıştı. Baş komutanı gördüğüne şaşırmamıştı ama gözleri diğer adama kaydığında çenesini sıktı. Sybil Mira, Yeni Pekin Sarayı'nda konukken, bu sarışın muhafız onun gölgesi gibiydi.

Kai yine endişeyle sarsıldı. Cinder bu adamı müttefiki sanmıştı ama sonra onları satıp saraydan kaçışlarını Sybil'a haber verdiğinden şüphelenmişti. Onu burada üniformasıyla görmek, Cinder'ın haklılığını kanıtlıyordu.

Önemi yok, diye düşündü Kai. Cinder onun ihanetine rağmen, planında başarılı olmuştu.

Levana, Kai'nin aklından geçenleri okumuş gibi gülümsedi. "Size odanızı göstermeden önce, geriye tek bir formalite kaldı," dedi. Parmaklarını şaklattığında, sihirbazlardan ikisi ve altı muhafız dikkat kesildi. "Gemiyi arayın."

Kai normal görünmek için harcadığı üstün çabaya rağmen kasılıp kaldı. "Anlayamadım," dedi, sihirbazlarla muhafızlar yanından geçerken. "Ne yapıyorsunuz?"

Levana parmaklarını kenetledi. "Sevgilim, düşmanlarımıza gösterdiğin onca iyi niyetten sonra, sana körü körüne güveneceğimi düşünmedin herhâlde?" Hava durumundan bahsedercesi-

ne rahattı. "Filonuzu izlerken, Amerika Cumhuriyeti'nden bazı konukları gemiye aldığınızı gördük. Hayrola? Onlar nerede? Yoksa karşımıza çıkmaya utandılar mı?"

Levana'nın muhafızlarından biri, Kai ve Torin'i Kraliçe'nin yanma götürdü. Dünyalı muhafızlar, çoktan Ay sihrinin kontrolüne girmişlerdi.

Kai yumruklarını sıktı. "Bu yaptığınız saçmalık. Amerikalılar az önce gönderdiğiniz grubun içindeydi. Gemide, eşyalarımızdan ve düğün hediyelerinden başka bir şey yok."

Kraliçe'nin yüz hatları sertleşti. "Umarım doğru söylüyorsunuzdur İmparator Kaito. Çünkü eğer buraya bana ihanet etmeye geldiyseniz, korkarım, Ay geziniz hiç iyi geçmeyecek."

BÖLÜM

Yirmi

CINDER KARANLIKTA KALBİ DELİCE ÇARPARAK, sırtını alet edevat dolabının köşesine yasladı. Kapakların arasından sızan ışıkta, yanındakilerin profillerini ve parlak gözlerini görüyordu. Alttaki kargo bölmesinden sürüklenen bavulların sesi geliyordu.

Evine döndüğünü düşünmeye çalıştı. O burada doğmuştu, bu şehirde. İlk doğum gününü burada kutlamıştı. Ve yine burada, bir kraliçe olarak büyümesi gerekiyordu.

Ama ne kadar çabalasa da Ay'ı evi olarak düşünemiyordu. Belki de biri onu tanırsa öldürüleceğini bildiği içindi.

Yine arkadaşlarına baktı. Yanındaki Wolf, azimle çenesini sıkıyordu. Karşı duvardaki Iko yere çömelmiş ve boş bulunup konuşmamak için elleriyle ağzını kapamıştı. Dolabın içindeki sessizlikte, Cinder onun android uğultusunu duyabiliyordu. Iko'nun boynunu tamir etmişti. Kai tam da ihtiyacı olan şeyleri getirmişti.

Iko'nun yanındaki Thorne, bir kolunu Cress'in omzuna atmış, diğer eliyle çenesini kaşıyordu. Cress her zamankinden de ufak tefek ve solgun görünüyordu.

Kai'nin onlara getirdiği ayaktakımı kılıkları içindeydiler. Iko mavi saçlarını siyah, örgü bir berenin altına gizlemişti. Cinder'ın elleri eldivenliydi. Onları takarken geçmişi hatırlamıştı. Bir zamanlar, sayborgluğundan utanarak, eldivenlerini hiç çıkarmazdı. Fikrini ne zaman değiştirdiğini hatırlamıyordu. Tek bildiği, şimdi eldivenlerin koca bir yalan gibi geldiğiydi.

Mavi bir ışıkla, dikkati yeniden Cress'e yöneldi. Cress portatif ekranında Artemisia kraliyet sarayının şemasını açmıştı. "Konumumuz süper," diye fısıldadı, ekranı onlara doğru çevirerek. Limanın üç çıkışı vardı. Biri, tepelerindeki saraya çıkıyordu. Biri, şehrin halka açık limanlarına bağlanıyordu. Diğeri de manyetik tren tünellerine gidiyordu ki onların da hedefi burasıydı. Manyetik tüneller, Ay'ın bölgelerini birbirine bağlayan karmaşık bir yer altı ulaşım sistemiydi. Cinder sistem üzerinde o kadar çalışmıştı ki artık retina ekranında bir harita açmaya bile ihtiyaç duymuyordu. Tüneller bir örümcek ağını andırıyordu ve başkent de örümcekti.

Cress'in hakkı vardı. Pilotlar gemiyi, onları manyetik tren tünellerine götürecek çıkışın yakınına indirmişti. Hatta, bundan iyisi can sağlığıydı.

Cinder birden planı boş verip bu işi burada bitirmek için çılgınca bir istek duydu. Ne de olsa, Levana burunlarının dibindeydi. Cinder kendini tek kişilik bir ordu kadar güçlü hissediyordu.

Wolf'a baktı. Yumruklarını sıkıp bırakıyordu. Gözlerinde bir katilin ifadesi vardı. Cinder şu an sarayı basmaya karar verse, Wolf hiç düşünmeden peşinden gelirdi. Scarlet'ı kurtarmak için

her deliliği yapabilirdi. Ama Scarlet'ın yaşadığından bile emin değillerdi ki.

Cinder birden bu hissini, içinde bulunduğu çaresizliğin körüklediğini fark etti. Kendine güvenmesiyle bir ilgisi yoktu. Hem Levana'nın güvenliğini aşıp onu öldürse bile, sonunda mutlaka ölürdü. Başka bir Aylı tahta çıkar ve ülkenin kaderi onun ellerine kalırdı.

Cinder kendini toplamak için derin bir nefes aldı. Asıl hedefleri, Levana'yı öldürmek değildi. Ay halkının sesine kulak vermekti.

Planlarını bir kez daha gözden geçirerek kendini oyalamaya çalıştı. Levana'yla güvenlik ekibinin, Dünyalı konuklarla meşgul olacağını umuyordu. Bir avuç liman işçisinin saraya sızdığını fark etmeyeceklerdi. RM-9 bölgesinde, Wolf'un annesiyle babasını bulacaklardı. Bir süre onların yanında saklanıp etrafa gerçek kraliçenin döndüğü söylentisini yayacaklardı.

Tüm bunları sessiz sedasız yapabilirlerse, bir şansları olabilirdi.

Cinder sert ayak sesleriyle irkildi. Kargo bölmesinden değil, onların bulunduğu kattan geliyordu. Kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Uzakta bir kapı çarpılarak kapandı ve biri emirler yağdırdı. Yine patırtılar geldi.

"Birileri gemiyi mi arıyor, yoksa bana mı öyle geldi?" diye fısıldadı Thorne.

Cinder tam da bunu düşünüyordu. Birden dehşetle irkildi. "Levana burada olduğumuzu biliyor. Bizi arıyor."

Arkadaşları ona bakıyorlardı. Cinder birden ondan bir talimat beklediklerini fark etti.

Dışarıdaki gürültü artmıştı. Bir şey yere düştü.

Cinder eldivenli yumruklarını sıktı. "Wolf, Thorne, sihirbazlardan biri sizi görürse hemen kontrol etmeye çalışacaktır." Dudaklarını yaladı. "Önce benim kontrolüm altına girmeye ne dersiniz? Sadece vücutlarınızı alacağım, zihinleriniz sizde kalacak."

"Vücudumu istediğini sonunda itiraf ettin işte," dedi Thorne. Elini belindeki silaha koydu. "Bana istediğini yapabilirsin bebeğim."

Wolf, Thorne kadar hevesli görünmese de başını salladı.

Cinder, Thorne'un iradesine, keskin bir bıçakla bir kalıp tereyağını kesercesine kolayca sızdı. Wolf'un enerjisi daha karmaşıktı. Ama Rampion'da yaptıkları talimler sayesinde, Cinder onu da kolayca ele geçirdi. Şimdi iki adamın uzuvlarını, kendininkiler kadar rahat hareket ettirebiliyordu. İyilikleri için yaptığını bilse de onları yönetmek hoşuna gitmiyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Aksi takdirde, Wolf ve Thorne'un düşmanın elinde oyuncak olmaları işten bile değildi. Onların güvenliğinden artık Cinder sorumluydu.

Levana'yı düşündü. Kraliyet balosunda, kendine yönelen bir kurşuna muhafızını siper edişini. Acaba bir gün o da böyle bir karar verebilir miydi?

Cinder buna asla mecbur kalmamayı diledi.

Yakındaki koridorda bir ses yankılandı. "Makine odası temiz. Ayrılıp koridorları arayın."

Eğer arama ekibinde bir sihirbaz varsa, çok geçmeden, dolaptan yayılan biyoelektriği hissederdi. Cinder geminin şemasını gözünün önünde canlandırdı. Kimseye görünmeden buradan kaçmaları, neredeyse imkânsızdı.

Gemiden inmek için, savaşmaları gerekecekti. Manyetik tren tünellerine doğru gerileyerek, onları arayanlarla çatışacaklardı.

"Cinder," diye fısıldadı Thorne. Vücudu bir heykel kadar kıpırtısız, Cinder'ın talimatlarını bekliyordu. "Beni dışarı yolla."

Cress hızla başını kaldırdı ama Thorne ona bakmadı.

Cinder kaşlarını çattı. "Ne?"

"Beni yem olarak dışarı yolla. Ana rampaya. Siz tünellere koşun."

"Thorne..."

"Hadi, yap şunu." Gözleri parlıyordu. Cress'e hâlâ bakmıyordu. "Buraya kadar geldik. Artık bir pilota ya da kaptana ihtiyacınız yok."

Cinder'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. "Thorne, hayır..."

Dışarıdan biri bağırdı. "Toplantı odası temiz."

"Zaman kaybediyorsun," dedi Thorne, sıkılı dişlerinin arasından. "Onları oyalayıp yanınıza dönerim."

Cinder, Thorne'un kendine aşırı güvendiğinin farkındaydı. Yine de *tamam* dercesine başını salladı. Cress'in gözleri dehşetle irileşti.

Cinder, Cress'e aldırmadan Thorne'a döndü. "Geminin dışında seni buradaki kadar iyi kontrol edemeyebilirim ama bağlantı kurabilirsek, seni yanıma çağıracağım, tamam mı?" *Tabii onlar önce davranmazsa*, diye düşündüyse de belli etmedi. Thorne gibi bir Dünyalıyı kontrol etmek kolaydı. Ama bir sihirbazla güç savaşı yapmak, bir o kadar zordu.

"Tamam," dedi Thorne.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Cress ve Thorne kısacık bir an için ona baktı.

Sonra Cinder kapağı tekmeleyip Thorne'u dışarı yolladı. Thorne, Cinder'ın komutasındaki bacaklarıyla ana güverteye koştu. Çok geçmeden Cinder onu kaybetti. Artık Thorne kendi başınaydı.

Dakikalar sonra bir gürültü koptu. Thorne bir şey kırmıştı.

Cinder bunun paha biçilmez bir düğün hediyesi olmadığını umdu.

Yan koridordan ayak sesleri geldi. Cinder düşünceleriyle ona ulaşmaya çalıştığında, Wolf'unkinden başka bir biyoelektrik hissedemedi. Geminin bu tarafı temizdi.

Başını koridora uzattı. Kimse yoktu. Geminin diğer tarafından bağrışmalar geldi.

Cinder, Thorne'un gittiği yönün aksi istikametine doğru koştu. Diğerleri de onu izledi. Dar bir sarmal merdivenden iki kat aşağı indiklerinde, kendilerini bir mutfakta buldular. Rampion'ınki, bunun yanında, çocukların oyuncak mutfak setlerini andırıyordu. Kargo bölmesine açılan kapağın başında duraksadılar. Aşağıdan hâlâ sesler geliyordu ama orada kimlerin olduğunu bilmelerine imkân yoktu.

Tek bildikleri, aşağıdakilerin işlerini bitirmesini bekleyemeyececkleriydi.

Cinder, sayborg parmağına mermi doldurdu. Rampion'da bir sürü cephane bulmuşlardı. Cinder yine de Kai'den daha çok bayıltıcı ok istemediğine pişmandı.

Ama şimdi bunu düşünmek için çok geçti.

Wolf kapağı açıp aşağı atladı. Cinder, orada Aylılarla karşılaşma ihtimallerine karşı, yine onun vücudunun kontrolünü ele geçirdi. Ama Wolf'un gözlerindeki öldürücü bakış, onun eseri değildi.

Cinder da Wolf'un arkasından aşağı indi. Iko onların hemen arkasından atladığında, zemin hafifçe sarsıldı. Sonra Cress'in merdivendeki narin ayak sesleri duyuldu.

Üç kişi, sandıkları arıyordu. Cinder siyah paltolu sihirbazı ve Aylı muhafızları görür görmez bir silah patladı.

Cinder'ın sol bacağı, altında kıvrıldı ve kalçasından yukarı bir şok dalgası yayıldı. Kurşun, metal bacağına isabet etmişti.

Merdivendeki Cress'ten bir çığlık yükseldi. Iko onu havada yakalayıp sağ salim yere indirdi. Cinder, Wolf'un bacaklarını hareket ettirdi. Wolf, Topluluk'tan gelen eşyalarla dolu bir sandığın arkasına doğru koştu. Tam o sırada, bir kurşun tepesindeki duvara saplandı. Üçüncüsü, başka bir sandığı paramparça etti.

Silah sesleri kesildi.

Cinder sırtını bir sandığa yaslayarak nefes almaya çalıştı. Aylıların biyoelektriği odada cızırdıyordu ama sihirbazın kontrolündeydiler tabii.

Onları gemiden kaçıracak rampa, kargo bölmesinin ters tarafındaydı.

Aniden çöken sessizlikte, Cinder nefesini tutarak bekledi. Aylılar etraflarını sarmaya çalışacaktı ve silahları uzun süre sessiz kalmayacaktı.

Cinder, Wolf'un kıpırdamadığını fark edince, bunu kendisinin yaptığını fark etti. Wolf'un canlı olduğuna dair tek işaret, yüzündeki ifadeydi. O en iyi silahlarıydı ama Cinder'ın kontrolünde olduğu sürece, aslının yarısı kadar zalim değildi. Rampion'daki eğitimleri, düşmanı durdurmak üzerine kuruluydu. Onları silahsızlandırmak ve tehdidi sona erdirmek üzerine.

Cinder şimdi, insanları silahlara dönüştürmek üzerine daha çok talim yapmadıklarına üzülüyordu. Levana'yla adamları, bu konuda uzmandılar zira.

Wolf'la göz göze geldiklerinde, Cinder'ın zihninde bir şimşek çaktı. Cinder onun vücudunu kontrol ediyordu. Zihnini ya da duygularını değil. Belki de taktik değiştirmeliydi. Wolf'u sihirbazın gücünden koruyarak, vücuduyla istediğini yapmasına izin verebilirdi.

"Sihirbazın icabına bak," diye fısıldayıp Wolf'un vücudunu serbest bıraktı ve onun zihnini yakaladı. Onu aklına gelen ilk korkunç manzarayla fişekledi. Rampion'da Sybil Mira'yla çatıştıkları ve Scarlet'ın kaçırıldığı günün görüntüsüyle.

Wolf sandığın üzerinden atladı. Silahlar patladı, duvarlar sarsıldı.

Iko çığlığı basıp Cinder'ın göz ucuyla gördüğü bir muhafıza doğru atıldı. Muhafız silahını ateşledi ve kurşun tavana saplandı. Adam, Iko'nun sert yumruğuyla yere serildi.

Cinder, sayborg elini bir silah gibi tutarak ayağa fırladı. İkinci bir muhafızın yanlarına kadar sokulduğunu fark etmişti. Adamın yüzü ifadesizdi. Korkusuz. Sonra birden gözleri irileşti ve dikkati Cinder'a kaydı.

Sihirbaz, muhafızın kontrolünü yitirmişti.

Ne yazık ki bu uzun sürmedi. Muhafız tıslayarak Cinder'a nişan aldı ama geç kalmıştı. Cinder çoktan onun biyoelektriğini yakalamıştı. Bir düşünceyle adamı bayılttı. Muhafız dizlerinin üzerine düştü ve yüzükoyun yere kapaklandı. Burnundan kanlar fışkırdığında Cinder irkildi.

Birden, bir çığlık koptu.

Cinder artık Wolf'u göremiyordu. İçini bir korku kapladı. Muhafızı kontrol edeyim derken Wolf'u korumayı unutmuştu.

Çığlığı, bir gümbürtü takip etti.

Az sonra, Wolf sağ yumruğunu sallayarak bir dizi bavulun arkasından fırladı.

Cinder arkasını döndüğünde, Iko'yla Cress'i gördü. Cress bembeyazdı. Iko kolunu onun beline atmıştı.

Merdivene doğru koşuyorlardı. Neyse ki sarayın girişinin ters tarafına doğru indirilmişti. Hep birlikte aşağı inerlerken, Cinder, Ay yeteneği ve gözleriyle etrafı taradı. Uzakta, Dünyalı ve Aylılardan oluşan, bir grup insan vardı.

Manyetik tren tünellerine giden yol boştu. Dikkatli davranırlarsa, gemilerin arkasından oraya doğru ilerleyebilirlerdi.

En azından, şu Aylılardan biri, Wolf'un cızırdayan enerjisini hissedip gelişmiş bir askerin orada ne aradığını sorgulayana kadar.

Cinder diğerlerine eliyle işaret etti ve merdivenin yanından dolaştılar. Cinder yakayı ele verdiklerine dair bir işaret bekledi. Hiçbir terslik çıkmayınca diğer gemiye doğru koştular. Ve sonra ötekine geçtiler. Her adımları kulaklarında uğulduyordu. Aldıkları her nefes bir fırtınaydı sanki.

Bir haykırışla duraksadılar ve kendilerini Afrika Birliği'nin rengârenk gemisinin arkasına attılar. Cinder parmağını bir tabanca gibi önünde tutuyordu.

"Buradayım!" diye bağırdı biri.

Cinder uzay gemisinin teleskop bacaklarının arkasından baktığında, birinin gemilerin arasında koştuğunu gördü. Thorne var gücüyle, onların tam aksi yönünde ilerliyordu.

Cinder kalp çarpıntıları arasında Thorne'un zihnine uzandı. Ona bir Aylıdan önce ulaşabileceğini umuyordu.

İşte bu.

Wolf'a yaptığı gibi onun da aklına bir fikir soktu.

Yanımıza dön.

Thorne birden şaşalayıp dengesini kaybetti. Ama birkaç denemeden sonra, yeniden ayağa kalktı. Cinder, arkadaşını düşürdüğü için vicdan azabı çekse de onun yön değiştirdiğini görünce rahat bir nefes aldı. Thorne, Kai'nin gemisinin merdivenlerinden ona ateş açan muhafızları atlatarak koşmayı sürdürdü.

"Yakaladım onu," dedi Cinder. "Koşun."

Cinder dikkatinin yarısını Thorne'da tutarak, Wolf'a elinden geldiğince yakın kalmaya çalışıyordu. Rıhtımı çeviren platforma doğru koştular. Çıkış, önlerinde belirmişti. Çift kanatlı, kocaman kapının üzerinde, rünik alfabesiyle yazılmış yazılar vardı. Tepelerindeki tabela, manyetik tren istasyonlarını işaret ediyordu.

Sonuncu gemiye vardılar. Şimdi açık hedefler olacaklardı. Hele platforma çıktıklarında, vurulmaları daha da kolaylaşacaktı.

Cinder arkasına baktı. Thorne, tek kişilik bir kapsülün kuyruğunun altına uzanmıştı. Onlara acele etmelerini işaret etti.

"Iko, Cress, siz önden gidin," dedi Cinder. Görülseler bile, en azından kontrol edilmeleri imkânsızdı. "Biz sizi koruruz."

Iko, Cress'le sarayın kapılarının arasına girdi ve basamaklara doğru koştu. Cinder parmağındaki tabancayı sağa sola doğrultarak, olası tehditlere karşı uyanık olmaya çalışıyordu. Ama muhafızlar, onlardan çok, Thorne'un peşindeydi.

Bir tıslamayla, Cinder'ın dikkati yine platforma kaydı. Iko'yla Cress, kapıların oradaydılar. Ama kapılar hâlâ kapalıydı.

Cinder nefesini tuttu.

Kapıların otomatik olarak açılması lazımdı.

Ama hayır. Levana onları bekliyordu. Kaçmamaları için gerekli önlemleri almıştı tabii.

Cinder çaresizlikle kıvranıyordu. Başka bir yol düşünmeye çalıştı. Wolf kapıları açacak kadar kuvvetli miydi?

Cinder bir çare bulmaya çalışırken, Cress'in dehşetle irileşen gözlerinde bir kabulleniş ifadesi belirdi. Cinder onun bakışlarını izledi. Manyetik trenlerle sarayın girişi arasında, camlı, yuvarlak bir kontrol kabini vardı. Cinder daha neler olduğunu bile anlamadan, Cress elleriyle dizlerinin üzerine çöküp duvar boyunca emeklemeye başladı.

Bir silah patladı. Cress korkuyla irkilmesine rağmen yoluna devam etti.

Sonra bir silah sesi daha geldi. Cinder hemen eğildi. Üçüncü patlamada bir şangırtı koptu.

Cinder, yüreği ağzında, arkasını döndü. Thorne hâlâ olduğu yerdeydi ama şimdi elinde bir silah vardı ve Kai'nin gemisinin camına ateş etmişti.

Dikkati yine kendine çekerek, Cress'i korumaya çalışıyordu.

Cinder çöl kadar kuru boğazıyla önüne döndü. Cress kabine ulaşabilmişti. Bir elinde kendi ekranı vardı. Diğer eliyle, kumanda panelinin üzerinde geziniyordu. Iko hâlâ kapıların oradaydı. Bir top gibi büzülmüş, tehlike anında ileri atılmayı bekliyordu.

Cinder'ın yanındaki Wolf ise gözlerini Thorne'a dikmişti.

Kai'nin gemisinin merdiveninden ayak sesleri geldi. O sırada Aylı takviye kuvvetleri limanı doldurmuştu. Ama Cinder'ın endişesi, muhafızlar değildi. Onlar, Thorne'un yerini saptayabilecek kadar yetenekli değildi. Cinder'ın asıl endişesi, sihirbazlarıydı.

Kapılar ıslık çalarak açıldı. Wolf, Cinder'ı dirseğinden yakaladı. Cinder birden, kendini platforma doğru sürüklenirken buldu.

Cress kapıları açmıştı.

Iko diğer tarafa geçmişti bile. Sırtını koridorun duvarına yaslayarak, onlara gelmelerini işaret etti. O da ilk kez kendi silahını çekmiş, uygun bir hedef arıyordu.

"İşte oradalar!"

Wolf'la Cinder hızla basamakları çıktılar. Duvardan seken bir kurşunla, kendilerini kapılardan içeri dar attılar.

Cinder nefes nefese arkasına baktı. Peşlerindekiler, onları gafil avlama planlarından vazgeçmişlerdi. Hızla onlara doğru koşuyorlardı. Thorne bu yarışa önde başladığı için avantajlıydı. Cinder arkadaşının zihnine, koşarken ayakları yere değmiyormuş gibi görünen bir ceylanın görüntüsünü yolladı. Onu bir kuklaya dönüştürmesinin Thorne'u yavaşlatacağından korkuyordu ama belli ki cesaretlendirmesi işe yaramıştı. Thorne hızını artırdı. Basamakları iki seferde çıktı.

Cinder, Thorne'un omzunun arkasında, nihayet sihirbazı gördü. Kırmızı paltolu, kısa saçlı bir kadındı.

Cinder dişlerini gıcırdatarak ona ateş etti. Kadını neresinden vurduğunu bilmiyordu ama sihirbaz çığlık atarak yere düştü.

Muhafızlar basamaklara vardıklarında, Thorne içeri atıldı. Kapılar arkasından kapandı.

Thorne göğsünü tutarak iki büklüm oldu. Kızaran yanaklarıyla arkadaşlarına baktı. Cinder, Iko ve Wolf'a.

Birden gülümsemesi soldu. "Cress nerede?"

Cinder nefes nefese, başını iki yana salladı.

Thorne'un ağzı dehşetle açıldı. Doğrulup kapılara doğru bir hamle yaptı ama Wolf, önüne atlayarak onu sıkıca tuttu.

"Bırak," diye gürledi Thorne.

"Geri dönemeyiz. İntihar olur."

Wolf'un sözlerini vurgulamak istercesine, kapının diğer tarafına mermiler saplandı.

"Onu bırakamayız."

Cinder, "Thorne," diyecek oldu ama itirazını sürdüremedi.

"Hayır!" Thorne debelenerek, Wolf'un elinden bir an kurtuldu. Ama sonra Wolf, onu duvara yapıştırıp boğazını sıktı.

"Cress bize bir fırsat vermek için kendini feda etti," dedi. "Bunu boşa mı harcayacaksın?"

Thorne ağzını kapadı. Vücudu yay gibi gerilmişti ama Wolf'un gücüyle boy ölçüşemezdi. Yüzü panikle çarpıldı ama az sonra nefesi usulca düzene girdi.

"Gitmeliyiz," dedi Cinder, çekingen bir sesle.

Thorne'un bakışları, kapalı kapılara kaydı.

"Ben kalayım mı?" diye önerdi Iko kararsızca. "Cress'i korurum."

"Hayır," dedi Cinder. "Birbirimizden ayrılmayacağız."

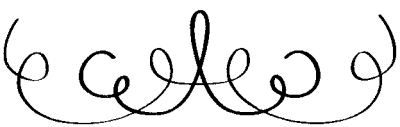
Thorne irkildiğinde, Cinder sözlerinin zalimliğini fark etti. Zaten dağılmışlardı.

Elini Thorne'un koluna koymak için yaklaştı ama sonra vazgeçti. "Cress olmasaydı içeri giremeyecektik. Hepimiz yakalanacaktık. Bizi o kurtardı. Ama şimdi gitmeliyiz Thorne."

Thorne gözlerini sıkıca yumdu. Omuzları çöktü.

Bütün vücudu titremesine rağmen, kafasını salladı.

Wolf onu serbest bıraktı ve koşmaya başladılar.

ikinci kitap

Avcı ona acıdı ve dedi ki,

"Ormana kaç kızım ve bir daha geri dönme."

BÖLÜM
Yirmi Bir

İMPARATOR KAITO'NUN AY'A GELİŞ HEYECANI sırasında, Jacin koruma içgüdüsüyle Winter'ın önüne geçmişti. Ve Winter da onun gömleğine tutunmuştu. Jacin'in varlığı, ona huzur verdiği kadar, sinirini de bozuyordu. Çünkü onun yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

Ne var ki gün ışığında Winter, dört kişinin manyetik tren tünellerine doğru koştuğunu açıkça gördü. Kapılar kapanır kapanmaz silahlar patladı.

Uzaktan tam seçemese de, Winter bunlardan birinin Linh Cinder olduğundan emindi.

Namıdiğer, sevgili kuzeni, kayıp prenses Selene.

"Yakalayın!" diye bağırdı Levana. İmparator'un gemisini aramaya gönderilen muhafızlar kapılara koştu. Ama kapılar, bırakın açılmayı, yerlerinden bile kıpırdamıyordu.

Levana, Sör Jerrico Solis'e döndü. "Göl çıkışlarını tutsunlar. Platformdan ayrılmalarına izin vermeyin. Onları elinizden kaçırırsanız, bütün şehri sokak sokak ararsınız."

Jerrico yumruğunu göğsüne vurup diğer sekiz muhafıza onunla gelmelerini işaret etti.

"Aimery!" diye bağırdı Levana. "Artemisia'dan ayrılacak bütün gemiler tutulsun. Hepsi aranacak. Onlara çıkan bütün tünel ve rampalar da öyle. Şehirden çıkmalarına izin veremem. O kapılardan nasıl geçtiler, araştırın. Bir hata daha istemiyorum."

Aimery eğildi. "Baş teknisyeni çağırdım Majesteleri. Bütün sistemi kilitleyecek."

Levana öfkeyle açılıp kapanan burun delikleriyle sırtını dikleştirip nişanlısına döndü. Kai, küçük grubun arkasında duruyordu. Bir avuç Dünyalı muhafız ve danışmanı dışında yalnızdı. Yine de korkmuş görünmüyordu. Winter, onun korkması gerektiğini düşündü. Ama Kai, gülümsemesini güçlükle bastırır gibiydi.

Winter başını yana eğip onu inceledi. Kai gururlu görünüyordu. Hatta küstah. Winter onunla dalga geçtiğine pişman oldu.

"Demek kaçak yolcularımız varmış," dedi Kai, Levana'yla göz göze geldiğinde. Omzunu kayıtsızca silkti. "Ne büyük bir sürpriz."

Levana vahşi bir güzelliğe bürünmüştü. O anda, uslanmaz öfkesiyle, nefes kesici görünüyordu. "Azılı bir suçluyu ülkeme getirdin. Ateşkes anlaşmamıza ihanet ettin."

Kai istifini bozmadı. "Ben Doğu Ulusları Topluluğu'na ve Dünya'ya sadığım. Ay'a ve hele sana hiç değil."

Levana gözlerini kıstı. "Seni öldürtmeyeceğimden emin görünüyorsun."

"Çünkü böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Kai, müthiş bir kendine güvenle. Winter sevinçle iç çekti. "En azından, şimdilik," diye ekledi Kai.

Levana'nın biçimli kaşlarından biri kalktı. "Haklısın. Belki de senin yerine, danışmanını öldürtürüm. Şüphesiz o da bu ihanetin içindeydi."

"Dilediğinizi yapın," dedi danışman. O da Kaito kadar rahattı. "Benim sadakatim, yalnızca imparatoruma."

Kai'nin dudakları hafifçe seğirdi. "Beni cezalandırmak için Dünyalı konuklardan birine zarar verirseniz, sizinle asla evlenmem."

"O hâlde seni sağ bırakmam için hiçbir sebep kalmaz."

"Biliyorum," dedi Kai. "Ama bu durumda siz de imparatoriçe olamazsınız."

Levana'yla Kai'nin keskin bakışları çakışırken, Winter, Jacin ve diğer muhafızlar, onları soluksuz izliyorlardı. Winter, Kraliçe'nin Kaito'nun idamına karar vermesini bekledi. Genç İmparator, Linh Cinder'ı buraya getirmekle kalmayıp bir de Levana'ya saygısızlık ediyordu.

O esnada sarayın kapıları açıldı ve bir teknisyen, peşinde bir muhafızla yanlarına geldi.

"Beni emretmişsiniz Kraliçem," dedi adam.

Aimery birkaç adım öne çıktı. "Bu limanın bütün çıkışlarının tutulması için kesin talimat vermiştim. Ama suçlular, ellerini kollarını sallaya sallaya kaçtılar. Majesteleri, nerede sorun çıktığını derhâl öğrenmek istiyor."

Teknisyen çabucak selam verip kontrol kabininin olduğu platforma doğru seğirtti.

Winter onu izlerken, gözüne bir hareket takıldı. Kaşlarını çattı. Biri, adamı görünce, Dünya'dan gelen bavulların arasına dalmıştı.

Ama emin de değildi doğrusu. Belki de gözleri onu yanıltmıştı.

Üvey annesi, yine İmparator'a dönüp öfkeyle elini salladı. "Dünyalıları odalarına götürün," dedi. "Kapılarına da birer muhafız dikin."

Kaito'yla yanındakiler, muhafızların gereğinden kaba davranışlarına karşılık vermeden, kuzu kuzu peşlerine takıldılar. Kai, Winter'a hiç bakmamıştı. Ama Winter, İmparator'un gülümsemesini artık gizlemediğini fark etti. Levana'nın esiri olabilirdi ama belli ki kendini bir zafer kazanmış sayıyordu.

Ayak sesleri kesildiğinde, teknisyen, "Kraliçem!" diye bağırdı. Parmakları telaşla ekranlarda dolaşıyordu. Levana ona doğru süzüldü. Maiyeti de peşinden gitti. Jacin ısrarla Winter'ın önünden çekilmiyordu. Winter sonunda dayanamayıp koşar adım onu geçti. Gözlerini Dünya'dan gelen eşyalarda gezdirdi ama deminki esrarengiz silüeti hiçbir yerde göremedi.

"Ne var?" diye bağırdı Levana.

Teknisyen hâlâ kontrol paneline bakıyordu. Levana en yakındaki ekranda, demir yolu sisteminin haritasını gördü. Köşede, bir sistem hatası ışığı yanıp sönüyordu. Jacin, Winter'ın yanında bittiğinde ona ters bir bakış fırlattı. Ama Winter oralı olmadı.

"A... ama..." diye kekeledi teknisyen ve başka bir ekrana döndü.

"Konuşsana be adam!" diye kükredi Levana. "Yoksa dilini kestiririm."

Teknisyen titreyerek onlara döndü. "Sistem şey olmuş..."

Levana sabırla bekledi.

Winter, adamın hayatı için endişelenmeye başlamıştı.

"Be-ben sisteme ulaşamıyorum Majesteleri. Trenlerin hepsi kilitlenmiş. Ana istasyonun girişi bile kilitli. Bir tek, tünelleri buraya bağlayan koridor açık."

Levana dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yani?" diye sordu Aimery sabırsızca. "Sistemi mi çökertmişler?"

"E-evet. Erişim şifrelerine ulaşmak saatler alır. Nasıl yaptılar hiç anlamadım."

"Şimdi sen bana şehirden ayrılan trenleri bile durduramayacağını mı söylüyorsun?" diye tısladı Levana.

Teknisyenin suratı bembeyaz kesildi. "Elimden geleni yapacağım Majesteleri. Sarayın kontrol odasından..."

"Bir yardımcın var mı?" diye sordu Kraliçe. "Bu işten anlayan başka biri?"

Winter nefesini tuttu.

"Bi-biz üç kişiyiz," diye kekeledi adam. "Ama en deneyimlileri benim. Yirmi yılı aşkındır bu saraya sadakatle..."

"Öldürün."

Muhafızlardan biri silahını çekti. Winter başını çevirdi. Saçma bir düşünce olduğunu bilse de Jacin'in bu cinayete zorlanmadığına seviniyordu. Eğer hâlâ baş sihirbazın adamı olsaydı, bu iş ona kalabilirdi.

"Kraliçem, lütfen..."

Silah kafasının içinde patladığında, Winter korkuyla sıçradı. Sonra artık alıştığı bir ses geldi. Bir inilti. Onu, belki de yalnızca

Winter'ın duyduğu, ikinci bir inilti izledi. Gemilerden indirilen eşyaların arkasından gelmişti.

Winter'ın arkasındaki çatırtılar, kurşunun ekranlardan birine de isabet ettiğinin işaretiydi. Muhafız, silahını kılıfına soktu.

Aimery, Kraliçe'ye döndü. "Ben Jerrico'yla konuşayım. Bakalım, adamları platformlara ulaşabildi mi? Onlara sistemin çöktüğünü haber vermek gerek."

"Tamam," dedi Levana. "Diğer iki teknisyene de söyleyin. Şu sistemi bir an önce düzeltsinler."

Aimery ekranını çıkarıp gruptan uzaklaştı. Şimdi tam da Dünya'dan gelen eşyaların tepesinde dikiliyordu. Winter gözlerini aşağıda dolaştırarak, bir hayat belirtisi aradı.

İşte oradaydı. Şu büyük sandığın yanında bir ayak vardı.

Winter hafifçe iç çekerek, ellerini çenesinin altında kavuşturdu. O hareketiyle, herkes ona döndü. "Kraliçe annem!" dedi Winter. "Sizce Dünyalılar bize ne hediyeler getirmiştir?"

Sorusunun cevabını beklemeden eteğini toplayıp üst üste duran sandıkların üzerinden atladı ve arkalarına geçti.

"Winter, ne yapıyorsun?" dedi Levana sertçe.

"Hediyelere bakıyorum," diye şakıdı Winter kıkırdayarak. Sonra üzerine Jacin'in gölgesinin düştüğünü hissetti. Jacin'in ne kadar rahatsız olduğunu tahmin edebiliyordu. Saçmaladığı için ona kızıyordu şüphesiz. Ama o, Winter'ın gördüğünü görmüyordu ki.

Sandıkların arkasında, kısa, sarı saçlı, mavi gözlü bir kız vardı. Korkudan dertop olmuştu. Tir tir titriyordu.

Winter elini kaldırıp önce Jacin'e, sonra üvey annesine gülümsedi. O sırada, duvardaki kanlara bakmamaya çalışıyordu.

"Arjantin şarabı!" diye bağırdı. "Bunu Amerikalılar getirmiş olmalı. Bu akşam bir şişe açıp şerefe kadeh kaldırabiliriz."

Titreyen kızın üzerine doğru eğilip sandığın menteşesini açtı ve kapağını kaldırdı. "Tüh! İçinde yalnızca ambalaj kâğıtları var." Sandıktan çıkardığı kâğıtları yere atmaya başladı. Kız şaşkınlıkla onu izliyordu.

Üvey annesinin sesi buz kesti. "Sör Clay. Kendini daha fazla rezil etmeden, Prenses'i buradan götürür müsünüz lütfen?"

Winter oralı olmadı. Kızı ayağıyla dürterek, sandığa girmesini işaret etti.

Jacin'in ona doğru bir hamle yaptığını görünce, eğilip kızı dirseğinden çekiştirdi. Sarışın kız nihayet kendini sandığa atarken, Winter gürültüyü bastırmak için yerdeki ambalaj kâğıtlarını tekmelemeye koyuldu.

Jacin nihayet yanına geldiğinde, Winter tak diye sandığın kapağını kapadı. "Bana yardım etsene," dedi Jacin'e. "Şu kâğıtları odama taşıyalım. Amerikalılar bunları ta buralara kadar getirmişler. Kabul etmemek ayıp olur."

"Prenses..."

"Haklısın Jacin. Biraz saçma bir hediye ama kimseye terbiyesizlik etmek istemem." Winter yerdeki kâğıtların bir kısmını kucakladığı gibi burnunu havaya dikti ve arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü.

BÖLÜM
Yirmi İki

CINDER, WOLF'UN ENERJİSİNİ HİSSETMEYE alışkındı. O enerji, kaldırımı yalayan ısı dalgaları kadar hareketli, tedirgin ve pusluydu. Ama hayatta pek az olayın sarsabildiği Thorne'dan böyle bir enerji almak, tuhaf gelmişti. Küçük grup, Ay Ülkesi'nin yer altı tünellerine doğru ilerlerken, Cinder, Thorne'un vicdan azabıyla kıvrandığını hissedebiliyordu. Keşke Ay yeteneğinin bir düğmesi olsaydı da onu ara sıra kapayabilseydi. Zira Cinder kendi karmaşık duygularıyla güçlükle başa çıkarken, şimdi bunlara bir de arkadaşlarınınkiler eklenmişti.

Cress'i kaybetmişlerdi. Levana, Kai'nin ihanetini öğrenmişti. Grupları dağılmış, planlarının çoğu suya düşmüştü.

Merdivenlerden indiklerinde, kendilerini uzun ve dar bir koridorda buldular. Bir yanında cüppeli heykeller vardı. Ellerindeki kürelerden yayılan ışık, tavanı aydınlatıyordu. Zemin, binlerce minik, siyah ve altın rengi fayansla kaplıydı. Samanyolu'nu andıran bir desen oluşturuyorlardı. Şartlar elverse, bunlara hayranlıkla bakabilirlerdi belki ama Cinder'ın düşünceleri tamamen

başka bir yerdeydi. Her an, arkalarından koşan ayak seslerini duyacağını sanıyordu. Cress'in korkulu ama bir o kadar da kararlı yüzü, gözünün önünden gitmiyordu. Manyetik trenler çalışmazsa, bir sonraki hamlelerini düşünmek zorundaydılar.

Koridorun sonunda, koyu renk, ahşap bir merdivenle daha karşılaştılar. Tırabzanı ve basamakları, inişli çıkışlı ve eğri büğrüydü. Cinder iki kat sonra, merdivenin, dev bir ahtapotu andıracak şekilde yapıldığını fark etti.

Ne kadar güzeldi. Ve bir o kadar tuhaf. Her şey müthiş bir işçilikle detaylandırılmıştı. Üstelik burası Ay'ın yüzeyinden kilometrelerce aşağıda bir tüneldi. Kim bilir saray nasıldı?

Az sonra, üzerinde bütün demir yolu sisteminin haritasını taşıyan, kanatlı bir kapıya geldiler.

"İstasyon," dedi Iko. Aralarında bir tek o nefes nefese değildi.

"Önce ben gideyim," dedi Cinder. "Birilerine rastlarsak, bizi Levana'nın sarayından tipler olarak görmelerini sağlarım. Sihirbazları öldürmekten başka çaremiz yok. Geri kalanlara dokunmuyoruz."

"Ya muhafızlar?" diye sordu Iko.

"Onları kontrol etmek kolay. Bana bırakın." Cinder, Kai'nin ona verdiği eldivenleri düzeltip düşüncelerini açtı ve istasyonda biyoelektrik aramaya hazırlandı. Avucunu kapılara dayadı. O dokunuşla, kapılar dört bölüme ayrılarak duvarların içindeki yarıklara kaydı. Cinder istasyona girdi.

Boştu.

Ama sessizliğin uzun süreceğini sanmıyordu.

Raylarda üç beyaz tren duruyordu. İlkine koştular. Cinder diğerlerinin kendinden önce binmesine izin verdi. Birinin yak-

laştığını görür görmez sihir yapacaktı ama peron hâlâ ıssızdı. Wolf, Cinder'ı kolundan tutup trene çekti.

"Nasıl çalıştıracağız bunu?" diye bağırdı Iko, kontrol ekranına vurarak. Tren kıpırdamadı. "Kapıyı kapa! Çabuk olsana be!"

"Bana bırak," dedi Wolf ve eğilip beş parmağını da ekrana bastırdı. Ekran aydınlanırken kapılar kapandı.

Belki boşuna seviniyordu ama Cinder yine de rahat bir nefes aldı.

Birden treni dingin bir ses doldurdu. "Hoş geldiniz özel operasyoncu Alfa Ze'ev Kesley. Sizi nereye götürmemi istersiniz?"

Wolf, Cinder'a baktı.

Cinder gözlerini ekrana dikerek seçenekleri değerlendirdi. Doğrudan RM-9'a gitmek, onları Levana'nın kucağına düşürebilirdi. Retina ekranında Ay haritasını açtı ve en iyi rotayı belirlemeye çalıştı.

"AD-1," dedi Thorne. Sonra iki koltuğun arasında yere çöküp ellerini dizlerine koydu. Bitkinlikten neredeyse tanınmaz hâldeydi. Ama tren, onun sesiyle, hızla Artemisia'ya doğru hareket etti.

"Atık depolama mı?" diye sordu Iko.

Thorne omzunu silkti. "Bir B planımızın olması iyi olur diye düşündüm."

Kısa bir sessizlikten sonra, Iko'dan hafif bir uğultu geldi. "B planı, atık depolama bölgesine gitmek mi?"

Thorne kafasını kaldırdı. "Orası Artemisia'ya yakın," diye açıkladı, bezgin bir sesle. Levana yeniden organize olup peşimize takılmaya fırsat bulamaz. Ayrıca, Ay'ın en çok bölgeyle bağlantısı olan yeri orası. Sonuçta her bölge çöp üretiyor. Bu is-

tasyona bağlı on beş tane tünel var. Yolun bir kısmını yaya gidip onları şaşırtabiliriz. Sonra geri dönüp..."

"Sus," dedi Cinder. "Sesimizi kaydediyor olabilirler."

Thorne kafasını salladı.

Cinder onun ne söyleyeceğini tahmin etmişti. RM-9'a geri döneceklerdi. Kafasının içindeki AD-1 haritasına odaklandı. Thorne haklıydı. En akıllıcası buydu. Kendisinin düşünemediğine hayret ediyordu. "Aferin Thorne," dedi.

Thorne yine bezgince omzunu silkti. "Bende suçlu zekâsı var, unuttun mu?"

Cinder, Wolf'un yanındaki koltuğa çöktü. Vücuduna adrenalin pompalamasına ara vermesi için biraz zaman tanımak istemişti. "Sistem seni tanıdı."

"Her Ay vatandaşı, veritabanına kaydedilir. Buradan gideli birkaç ay oldu. Daha kimliğimi silmemişler."

"Dünya'da olması gereken bir operasyoncunun, birdenbire Ay'a dönmesi şüphe çeker mi sence?"

"Bilmem. Ama trenle seyahat ettiğimiz sürece, benim kimliğimin seninkinden daha az dikkat çekeceği kesin. Cress olsaydı..."

Thorne suratını buruşturup alnını duvara dayadı. Uzun bir süre sessizce oturdular. Cress'in yokluğu, aralarındaki boşluğu usulca doldurdu.

Cinder, Cress'e ne kadar bel bağladıklarını yeni anlıyordu. Cress olsaydı demir yolu sistemini kimlik belirtmeden kullanabilirlerdi. RM-9'a vardıklarında da Cress onları ele verebilecek bütün güvenlik donanımını devre dışı bırakabilirdi. Tabii bir de Ay'ın yayın sistemine girip Cinder'ın mesajının paylaşılması işi vardı.

Ama Cinder'ın asıl endişesi bunlar değildi. Bilgi almak için, zavallı kıza işkence edeceklerdi.

"O bir kabuk," dedi Cinder, herkes kadar kendini de avutmaya çalışarak. "Aylılar onun biyoelektriğini hissedemez. Saklandığı sürece..."

"Yapma," dedi Thorne.

Cinder arkadaşının sıkılı yumruklarına bakarak, anlamlı bir cümle kurmaya çalıştı. Büyük isyan planı şimdiden çöküyordu. Ve Cinder, Ay halkını yarı yolda bırakmasından çok, kendi arkadaşlarını düşünüyordu. En çok değer verdiklerini.

"Üzgünüm Thorne," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Thorne. "Ben de."

BÖLÜM
Yirmi Üç

WINTER'LA ASANSÖRE BİNEN JACIN'İN SURATI her zamankinden de asıktı.

"Neden içimde kötü bir his var acaba?" diye homurdandı Jacin, Winter'ı şüpheyle süzerek.

"Bu yeni bir şey değil ki. Sen her zaman karamsarsın," dedi Winter ve onu omzuyla dürttü. Aralarındaki bir oyundu bu. Jacin de aynısını yapar ve kıkırdamaya başlarlardı. Ama Jacin bu kez ona karşılık vermedi. Winter kaşlarını çattı. "Limanda bir şey unuttum. Almam bir dakika sürer."

Kirpiklerini kırpıştırarak Jacin'e baktı.

Jacin başını çevirdi. Yine muhafız üniforması ve tavrı içindeydi. Winter onunla yarım saniyeden uzun süre göz göze gelemiyordu.

Winter'ın, Muhafız Jacin'e bayıldığı söylenemezdi ama bu yalnızca bir roldü. Jacin'e zorla dayatılan bir görev.

Limandan ayrıldıkları anda ona gerçeği söylemek istemişti. Sandığa soktuğu kız için endişeleniyordu. Hâlâ saklanıyor muy-

du? Yoksa kaçıp arkadaşlarını aramaya mı çıkmıştı? Belki de yakalanmış, hatta öldürülmüştü.

Kız, Linh Cinder'ın yanındakilerden biriydi. Belki Scarlet'ın da arkadaşıydı. Odasında iki saat beklemek, Winter için işkenceden farksızdı. Ama hemen limana dönüp şüphe çekmeyi göze alamamıştı. Sarayın güvenlik sisteminden dolayı, Jacin'den bile gizlemişti.

Jacin de kızın tuhaf davranışlarını, daha önce gördüğü kâbusa yormuştu herhâlde.

"Nedir?" diye sordu Jacin.

Winter gözlerini asansörün düğmelerinden güçlükle ayırdı. "Efendim?"

"Limanda ne unuttun?"

"Ah. Görürsün."

"Prenses..."

Kapılar hışırdayarak açıldı. Winter, Jacin'i kolundan tutup Artemisia'lıların araçlarını beklediği şık salona götürdü. Etrafta kimsecikler yoktu. Winter normalde buraya kolayca ulaşabilirdi ama Levana, Dünyalıların ziyareti sırasında limanları kendisinden başka herkese yasaklamıştı. *Gemilerinin ve eşyalarının güvenliği için,* demişti. Tabii asıl amacı, birilerinin buradan kaçmasını engellemekti.

Ana platforma ayak bastıklarında limanlar sessizdi. Zeminden yayılan ışıkta, gemiler tavanda devasa gölgeler oluşturuyordu. Duvarlar sanki her adımlarında nefes alıp veriyordu. Winter kendi kalp atışlarını duyabildiğini hayal etti.

Peşinde Jacin'le, platformun etrafından dolaştı. Gözleri kontrol kabinine kaydı. Kırık ekranı değiştirmemişlerdi ve duvarda

hâlâ kan lekeleri vardı ama teknisyenin cesedini götürmüşlerdi. Herhâlde zavallı adamın arkadaşları, hâlâ sarayın ana kumanda odasında ecel terleri dökerek aksaklığı düzeltmeye çalışıyordu.

Winter sandığın eski yerinde durduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Elçilerin özel eşyaları odalarına götürülmüştü ama hediyelerle ticari mallar, daha sonra alınmak üzere orada bırakılmıştı.

Winter, Arjantin şarabı sandığına doğru ilerledi.

"Yıldızlar aşkına," diye homurdandı Jacin. "Yine ambalaj kâğıdı peşindeysen..."

"Biliyorsun, Ay'da kâğıt kolay bulunmuyor," dedi Winter. "Kereste fabrikalarının olduğu bölge, inşaat sektörünün taleplerini zor karşılıyor. Bir keresinde, yarım düzine tebrik kartı için ipek terliklerimi feda etmek zorunda kalmıştım."

Söyledikleri kısmen doğruydu. Artemisia dükkânlarındaki kâğıt ürünlerin çoğu, bambu küspesinden yapılıyordu. Bambu, tarım bölgesinde bolca yetişen nadir türlerden biriydi. Ama o da tekstil ve mobilyacılıkta kullanıldığı için, kâğıt kaynakları kısıtlıydı gerçekten de.

Winter kâğıda bayılırdı. Dokusuna. Parmaklarının arasında bükülüşüne. O sırada çıkardığı sese.

Jacin plastik bir kutunun üzerine oturdu. Limanların sessizliğinde, muhafız etiketinden yavaşça sıyrılıyordu. "Ambalaj kâğıdından tebrik kartı mı yapacaksın?"

"Ah, hayır," dedi Winter. "Öyle bir derdim yok."

Jacin tek kaşını kaldırdı. "O hâlde şarapların peşindesin."

Winter nefesini tutup sandığın kapağını kaldırdı. Ambalaj kâğıtlarının arasında, şarap şişeleri duruyordu. Kız gitmişti.

Nefesini bıraktı.

"Ne oldu?" Jacin sandığa bakmak için eğildi. Winter'ın suratını astığını görünce endişelenmişti. "Prenses..."

Winter ona cevap vermek yerine, etrafındaki bütün sandıkların arasına baktı. Kız saklanmış olabilirdi.

Ya da kaçmıştı.

Veya yakalanmıştı.

Jacin doğrulup Winter'ın kolunu yakaladı. "Ne oldu?"

"Gitmiş," diye mırıldandı Winter.

"Kim?"

"Burada..." Duraksadı. Gözleri, limanın güvenlik kameralarından birine kaydı. Kraliçe, kendisi oradayken kameraların devre dışı bırakılmasını istemişti ama Winter şimdi çalışıp çalışmadıklarından emin değildi.

Jacin sabırsızca homurdandı. Kameraları kontrol etmek, Kraliçe'nin emirlerine karşı gelen birinin ilk yapacağı hareketti. Jacin çabucak tavana göz attı. "Işıkları yanmıyor. Hâlâ kapalılar." Kaşlarını çattı. "Neler oluyor, söylesene."

Winter yutkundu. "Burada bir kız vardı. Galiba Linh Cinder'la geldi. Kraliçe teknisyeni azarlarken onu şarap sandığına sakladım. Ama gitmiş."

Jacin topuklarında yaylandı. Winter, ondan sıkı bir azar işitmeyi bekliyordu. Ama Jacin uzun bir sessizliğin ardından, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Ufak tefek. Sarışın. Görsen, öyle çok korkmuştu ki." Kızın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca titredi. "Belki de arkadaşlarını aramaya çıkmıştır. Ya da İmparator'un gemisine geri dönmüştür."

Jacin gözlerini yerdeki bir noktaya dikmişti. "Cress," diye fısıldadı, kendi etrafında dönerek. Winter'ı orada bırakıp tepelerindeki platforma çıktı.

"Hey, nereye? Jacin?" Winter eteğini toplayıp onu izledi. Jacin kumanda kabinindeki dolaplara bakıyordu.

Kızı, açtığı üçüncü kapağın ardında buldu. O daracık, havasız yerde, boğulmaması mucizeydi. Sarışın kız, dehşetle irileşen gözlerini Jacin'e dikti.

Jacin elini uzatıp onu dışarı çıkarırken, Winter olduğu yere çakılıp kaldı. Kız, kafese kapatılan vahşi bir hayvan gibi titriyordu. Jacin'den kaçıp bir köşeye büzüldü.

Jacin bir daha ona dokunmaya kalkışmadı. Burnunu kaşıyarak usulca küfretti. "Bu hainlere daha ne kadar yardım edeceksiniz Prenses?"

Winter ona aldırmadan kıza yaklaştı. "Sana zarar vermeyeceğiz," dedi, sakin bir sesle. "Korkma lütfen."

Kızın gözleri Jacin'e kaydı. Evet, korkmuştu ama bir yandan öfkeliydi de.

"Adım Winter," dedi Prenses. "Yaralı mısın?"

"Burada kalamayız," dedi Jacin. "Kameralar her an çalışabilir. Şimdiye kadar kapalı kalmaları mucize."

Kız ona nefretle bakmayı sürdürdü.

"Dur bir dakika." Jacin güldü. "Onları sen bozdun değil mi?"

Kız cevap vermedi.

Winter, Jacin'e hayretle baktı. "Nasıl?"

"Bu kız, Kraliçe'nin en büyük kozlarından biriydi. İstediği her bilgisayar sistemine sızabilir." Kollarını göğsünde kavuşturarak, Cress'e sevgiyle baktı. "Trenlerle oynayan da sendin."

Sarışın kız, dudaklarını birbirine bastırdı.

"Adın ne?" diye sordu Winter.

Kızın yerine Jacin cevap verdi. "Cress. Bir kabuk ve Linh Cinder'ın dostlarından biri." Şakağını kaşıdı. "Anladığım kadarıyla, onunla ne yapacağımıza dair bir planın yok."

"Konukların kaldığı kanada gizlice sokamaz mıyız? Dünyalı İmparator onunla ilgilenir. Ne de olsa buraya gelmelerine o yardım etti."

Jacin başını salladı. "Olmaz. İmparator'un kapısına kaç muhafız diktiklerinden haberin var mı? Yanma bile yaklaşamayız. Hem, ona yardım ettiğimizi ne kadar az insan bilirse, Levana'nın öğrenme şansı o kadar azalır."

Cress, Winter'la Jacin'in onu muhafızlara teslim etmeyeceğini anlayınca biraz rahatlamış gibiydi. Winter ona gülümsedi. "Bir kabukla ilk kez tanışıyorum. Ne harika bir özellik. Seni hiç hissedemiyorum. Karşımda duruyorsun ama yok gibisin." Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Üvey annem olsa öfkeden deliye dönerdi."

"Son kralla kraliçeyi bir kabuk öldürdü," dedi Jacin. "Belki ona da aynısını yaptırabiliriz."

Winter hayretle ona döndü. "Şu kızcağız, katile benziyor mu hiç?"

Jacin omzunu silkti. "Koca manyetik tren sistemini çökertecek birine benziyor mu?"

"Sistemi çökertmedim," dedi Cress, cılız bir sesle. Winter, kızın konuşabilmesine şaşırmış gibi, hayretle ona döndü. "Sadece, Kraliçe çalıştıramasın diye erişim şifrelerini değiştirdim, o kadar."

Jacin ona dik dik baktı. "İstesen onu da yapardın."

Cress gözlerini yere indirdi.

"Onu saklayacak bir yer bulmalıyız," dedi Winter, buklelerini çekiştirerek. "Güvenli bir yer."

"Neden?" diye sordu Cress. "Bana neden yardım ediyorsun?"

Winter, kızın bunu kime sorduğunu anlayamamıştı ama Jacin, "İyi soru," diye homurdandı.

Winter muhafızını omzundan sertçe itti. Jacin kıpırdamadı bile.

"Çünkü yapılacak en doğru şey bu. Öyle değil mi Jacin?"

Jacin cevap vermeyince, Winter onu yine itti. "Sana söylüyorum."

Jacin iç çekti. "En iyisi onu odama götürmek. Hem yakın hem de sarayın ana bölümüne girmek zorunda kalmayız."

"Gerçekten saklayacak mısınız beni?" diye sordu Cress hayretle.

"Bana kalsa hayır ama emir büyük yerden," dedi Jacin.

"Tabii ki evet," diye atıldı Winter. "Bir fırsatını bulursak, seni arkadaşlarına kavuşturmak için elimizden geleni yaparız."

Cress ilk kez bir heyecan belirtisi gösterdi. "Kaçabildiler mi?"

"Öyle görünüyor. En azından, henüz bulunmadılar."

"Ama Kraliçe onları aramaktan vazgeçmeyecektir," dedi Jacin. Ki bunu iki kız da gayet iyi biliyordu. Cress'in titremesi geçmişti. Jacin'e bakarken, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Ve sonunda, ağzındaki baklayı çıkardı. "Odandan, kraliyet yayınlarının yapıldığı ağa ulaşamam, değil mi?"

BÖLÜM
Yirmi Dört

AY'IN DIŞ BÖLGELERİNDE YAPTIKLARI YOLCULUK

yavaş ve çetindi. Kâh trene biniyor, kâh tünellerde yürüyor, bazen de Wolf'un kimliğini kullanarak bir treni farklı bir istasyona yollayıp kendileri ters istikamete yöneliyorlardı. Kimi zaman ayrılıyor ve birkaç bölge sonra buluşuyorlardı. Amaç, iki erkek ve iki kadından oluşan bir grubu arayan güvenlik personelini şaşırtmaktı.

Başlarını yerden hiç kaldırmıyorlardı. Iko'nun saçları hâlâ beresinin altında gizliydi. Cinder metal elinin kameralarda görünmemesi için, ikide bir eldivenini düzeltiyordu. Güvenlik kameralarına yakalanmamaya özen gösterseler de Cinder hepsinden kaçamayacaklarını biliyordu. Tek umudu, Ay'da bu kameralardan çok olması ve bütün kayıtların incelenmemesiydi.

Ara sıra farklı bir tren hattına geçmek için yeryüzüne çıksalar da bundan mümkün olduğunca kaçınıyorlardı. Wolf onları, dış bölgelerin çoğunda silahlı muhafızlar olduğuyla ilgili uyarmıştı. Muhafızlar aslında halkın güvenliği için oradaydı ama zamanla,

işleri güçleri, Kraliçe'yle ilgili kötü konuşanları cezalandırmak olmuştu. Cinder'la arkadaşları nadiren halkın arasına karıştıklarında, sefil kılıkları sayesinde, kimse onları yollarından alıkoymaya çalışmıyordu. Ama Cinder, yakında Ay'daki güvenlik önlemlerinin artırılacağını biliyordu.

Aralarında bir iki kelime ancak ediyorlardı. Cinder limandaki çatışmayı düşünüp duruyordu. Nerede hata yaptıklarını. Bütün arkadaşlarını ve Kai'yi nasıl kurtaracağını.

Henüz bir çözüm yolu bulamamıştı.

Kafası o kadar karışıktı ki bir an aklını kaçıracağından korktu.

Artemisia'dan uzaklaştıkça etraf değişmeye başlamıştı. Sanki bambaşka bir gezegendeydiler. Cinder limanı gördükten sonra, bütün Ay'ın orası gibi olacağını sanmıştı. Ama çok geçmeden, dış bölgelerin, başkentin lükslerinden zerre kadar nasiplenmediğini fark etti. Geçtikleri her istasyon, birbirinden haraptı. Kayalık duvarlı, titrek ışıklı tüneller, ihmalkârlığın bütün izlerini taşıyordu. Rastladıkları bütün duvar yazılarında, halkın huzursuzluğuna dair işaretler vardı.

"Kraliçe bizi izliyor," yazıyordu siyah duvardaki beyaz bir yazıda. Başka biri "Oğlumu gördünüz mü?" diye soruyordu.

"Görsek bile, o olduğunu nereden bileceğiz ki?" diye sordu Iko. "Bari neye benzediğini de yazsaydı."

"Bunlar duvar yazısı," dedi Cinder. "Altlarında bazı imalar gizli."

Iko hiçbir şey anlamamıştı. Kaşlarını çattı.

Bir trenin geldiğini duyduklarında ya da peronun boşalmasını beklerken mola veriyorlardı. Yanlarında birkaç yiyecek paketi

getirmişlerdi. Hiçbiri aç olmamasına rağmen, Cinder ara sıra onlara atıştıracak bir şeyler dağıtıyordu.

Hepsinin sırtı ve ayakları ağrıdan kopmak üzereydi ama kimse şikâyet etmiyordu. Bir tek, Kai'nin gemisinden inmeden önce şarj ettikleri Iko, hoplayıp zıplayarak yürüyordu.

Katettikleri yol, sadece trenle yalnızca birkaç saat sürerdi. Nihayet hedeflerine ulaştıklarında, Cinder'ın iç saati ona Artemisia'dan ayrılalı on dokuz saati geçtiğini söyledi.

Karanlık tünelden RM-9 Regolit Madenleri istasyonuna çıktıklarında, Artemisia'nın zarif güzelliği uzak bir rüyaydı artık. Işıltılı mozaikler, sanat şaheseri heykeller, parlak küreler ve cilalı parkelerin yerini, karanlıkla soğuk almıştı. Bütün yüzeyler tozlarla kaplıydı. Yıllar öncesinden kalma parmak izleri bile silinmemişti. Cinder elini duvara sürttüğünde, parmakları griye boyandı.

"Regolit tozu," dedi Wolf. "Buradaki her şey onunla kaplıdır."

Iko iki avucunu birden duvara bastırdı. Geri çekildiğinde, kayalarda biçimli, ama bir insan avucunun çizgilerinden yoksun, iki el izi kaldı.

"Bu şey sağlığa zararlı değil mi?" diye mırıldandı Thorne.

Wolf tozlar onu kaşındırmış gibi burnunu ovuşturdu. "Hem de nasıl. Akciğerlerine yapışıp taşlaşıyorlar. Buralarda regolit hastalığı yaygındır."

Cinder çenesini öfkeyle sıkıp Kraliçe olduğunda eğilmesi gerekecek sorunlara bir madde daha ekledi: Sağlıksız çalışma koşulları.

Iko tozlu ellerini pantolonuna sildi. "Kimsecikler yok."

"Herkes madenlerde ya da fabrikalarda çalışıyor da ondan."

Cinder iç saatini kontrol etti. Rampion'dan ayrılmadan önce, onu Ay saatine göre ayarlamıştı. "Mesai bitimine sekiz dakika var." Wolf'a döndü. "Burada bekleyebiliriz ya da evini bulmaya çalışabiliriz. Tercihi sana bırakıyorum."

Wolf eğri basamaklı, dar bir merdivenin tepesine doğru baktı. "Burada kalalım," dedi. "Mesai saatinde sokaklarda dolaşan birileri hemen dikkat çeker." Yutkundu. "Hem annemle babam burada olmayabilir. Belki de ölmüşlerdir."

Kayıtsız bir tavırla konuşmaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Tamam," dedi Cinder. "Fabrikalar uzak mı?"

Wolf kaşlarını çattı. Cinder, onun evini hatırlamaya çalıştığını tahmin etti. "Çok değil. Hepsini kubbenin ortasına yakın bir yerde toplamışlar. Mesai bitiminde işçilerin arasına kaynayabiliriz."

"Ya madenler?"

"Onlar uzak. Kubbenin diğer tarafında iki tane girişleri var. Regolit, Ay'ın birkaç doğal kaynağından biri. Onun için, büyük bir endüstri."

"En büyük doğal kaynağınız kayalar mı yani?" diye sordu Thorne, kulağını kaşıyarak.

Wolf omzunu silkti. "Ne yapalım? Burada en çok onlar var."

"Sadece kaya değil," dedi Cinder. Böyle bir istekte bulunmamasına rağmen, veritabanı ona bilgi vermeye başlamıştı. "Regolit, çeşitli metallerden ve karışımlardan oluşuyor. Dağlık bölgelerde demir ve magnezyum, alçak bölgelerde alüminyum ve silisyum dioksit içeriyor." Yanağının iç tarafını kemirdi. "Ben bütün madenlerin Dünya'dan ithal edildiğini sanıyordum."

"Eskiden öyleydi," dedi Wolf. "Uzun zaman önce. Sömürgeler kurulurken, Dünya'dan getirilen atık maddeleri dönüştürme konusunda uzmanlaştık. Ama onları kendimiz üretmeyi de öğrendik. Yeni yapıların çoğunda, regolitten çıkarılan malzemeler kullanılıyor. Taş, toprak ve çeşitli madenler. Neredeyse bütün Artemisia, regolitten inşa edildi." Duraksadı. "Tahta da var tabii. Kereste fabrikalarının olduğu bölgede ağaç yetiştiriliyor."

Cinder onu dinlemiyordu. Ay endüstrisini ve doğal kaynaklarını çoktan ezberlemişti. Gerçi planlarını oluştururken asıl medya ve ulaşımı araştırmıştı ama arada edindiği bölük pörçük bilgilerden, diğer pek çok konuda da fikir sahibi olmuştu.

Her şey devletin kontrolündeydi tabii. Levana dış bölgelerin birbirleriyle kolay iletişim kurmalarını istemiyordu. Halkın ilişkileri ne kadar zayıf olursa, bir isyan çıkarmaları o kadar zorlaşırdı.

Tünelden zil sesi gelince irkildi. Onu kısa bir melodi izledi.

"Ay'ın ulusal marşı," dedi Wolf. Yüzü nefretle kararmıştı.

Marşın ardından, hoş bir kadın sesi duyuldu. *"Mesainiz sona ermiştir. Kartlarınızı okutup evlerinize gidebilirsiniz. Bu iş gününüzün güzel geçtiğini umar, yarın tekrar görüşmek üzere iyi akşamlar dileriz."*

Thorne, "Aman ne dokunaklı," diye homurdandı.

Çok geçmeden, sokakları yorgun işçilerin ayak sesleri doldurdu.

Wolf başını eğdi. Zaman gelmişti. Merdivene yöneldiler ve sahte gün ışığına çıktılar. Kubbenin kavisli camı, ardındaki yıldızların ışığını engelliyordu. Bölge de altındaki tüneller kadar sefildi. Cinder, etrafındaki kahverengiler ve griler denizine bak-

tı. Dar sokaklara ve camsız, yıkık dökük binalara. Ve bir de toz vardı. Her yer onunla kaplıydı.

İlk kez insanlarla karşılaştıklarında, Cinder istemsizce hafifçe büzüldü ama kimse onlarla ilgilenmedi. Üstü başı pislik içinde işçiler, yorgun argın, evlerine gidiyorlardı. Hiçbiri birbiriyle konuşmuyordu.

Wolf omuzlarını çevirerek binalara, tozlu sokaklara ve sahte gökyüzüne baktı. Cinder onun ne hissettiğini merak etti. Belki de geçmişini görmeleri onu utandırmıştı. Wolf'u normal bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştı. Evinden zorla koparılıp bir yırtıcıya dönüştürülmeden önce, bir annesi ve babası vardı. Bir yuvası.

Levana'nın ordusundaki bütün mutant askerlerin Wolf gibi olduğunu düşünmek ne tuhaftı. Kim bilir kaçı tozla kaplı bu bölgelerden kaçma şansı bulduklarına sevinmişti?

Ya da kaçı, akciğerlerinin taşlaşmasını göze alıp aileleriyle kalmayı yeğlerdi?

Aklına o duvar yazısı geldi. *Oğlumu gördünüz mü?*

Wolf dar sokaklardan birini işaret etti. "Bu taraftan. Evlerin çoğu sanayi bölgesinin dışında."

İşçileri taklit edip ayaklarını sürüyerek yürümeye başladılar. Başlarını yerden hiç kaldırmıyorlardı. Cinder heyecandan yerinde duramazken, bu yavaş adımlar ona işkence gibi geliyordu.

Planın ilk kısmı daha ters gidemezdi. Bir de bundan sonrasını da beceremezlerse, ne yapacağını bilmiyordu. Wolf'un annesiyle babasının hayatta olmasını diledi. Tabii bir de onlara yardım etmeliydiler. Cress'siz ne yapacaklarına karar vermek için, güvenli bir sığınağa ihtiyaçları vardı.

Cinder şimdilik ancak bu kadarını düşünebiliyordu.

Bir sığınak bul.

O zaman isyanı planlamaya başlayabilirdi.

İlk muhafızları fark ettiğinde, tren tünellerinden fazla uzaklaşmamışlardı. Üniformalı ve silahlıydılar. Sivillerin aksine, tozdan korunmak için maskeler takmışlardı.

Cinder hafifçe ürpererek etrafta bir sihirbazın aurasını aradı. Muhafızların olduğu bir yerde mutlaka sihirbazlar da bulunurdu ama hiçbir şey hissedemedi.

Birkaç zayıf iradeli muhafız, bunca sivile karşı ne yapabilirdi ki? Cinder buradaki insanların, Ay yeteneklerini Levana'nın sarayındakiler kadar etkili kullanamayacağını tahmin ediyordu. Yine de birkaç muhafızı yönlendirmek zor olmasa gerekti.

Çok geçmeden cevabı buldu.

Muhafızların yanında bir sihirbaz olmayabilirdi ama bunun korkusu insanların içine işlemişti. İsteseler, bölgelerindeki muhafızları kolayca öldürebilirlerdi. Fakat böyle bir hareketin, Kraliçe'nin gazabını üzerlerine çekeceğini biliyorlardı. Bir sonraki muhafızlar sihirbazlarıyla birlikte gelecek ve hayatları daha da zorlaşacaktı.

Muhafızların yanından geçerken, Cinder başını önüne eğdi.

Kubbenin merkezinde ve tozlu avlunun tam ortasında bir çeşme vardı. Kalabalık, bu çeşmenin iki yanından geçiyordu. Çeşmenin ortasındaki kadın heykelinin yüzü bir peçeyle örtülüydü ve başında bir taç vardı. İki yanına açtığı ellerinden sular fışkırıyordu. Yoluna çıkan insanlara hayat sunuyordu sanki.

Cinder'ın kanı dondu. Levana kraliçe olalı on yılı biraz geçiyordu ama şimdiden, başkentten bu kadar uzak bir bölgeye bile heykelini diktirmişti.

Dolayısıyla, bu güzelim çeşme, Cinder'a huzur yerine ancak gözdağı veriyordu.

Kalabalığı izleyerek kimyasal kokulu fabrikalarla depoların arasından geçtiler. Az sonra, yerleşim bölgesindeki ilk evleri gördüler.

Gerçi bunlara ev demeye bin şahit isterdi. Daha çok, barakaları andırıyorlardı. Yeni Pekin'deki Phoenix Kulesi Apartmanları kadar plansız ve sıkışıklardı. Cinder, Wolf'un atık dönüştürmede usta olduklarıyla ilgili sözlerini şimdi anlıyordu. Her bir duvar ya da çatı, başka bir yerden sökülüp onarılmış ve yeni yerine yerleştirilmiş gibi duruyordu. Hava olmadığı için, paslanmaları ya da aşınmaları imkânsızdı. Dolayısıyla hepsinin kaderi insanların eline kalmıştı. Aileler bir yerden bir yere taşınırken, evlerini söküp beraberlerinde götürüyordu. Bütün mahallede metal levha ve kereste yığınları göze çarpıyordu.

Wolf birden donup kaldı.

Cinder parmağını bir tabanca gibi tutarak, telaşla etrafına bakındı. "Ne oldu?"

Wolf kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpmadan, sokağın aşağısındaki bir eve bakmayı sürdürdü.

"Wolf?"

"Ben bir an... Annemin kokusunu aldım. Sabun kokusu. Çok tanıdık geldi. Gerçi onunla son görüştüğümüzde duyularım bu kadar keskin değildi."

Berbat görünüyordu. Yılgın ve korkmuş.

Ama gözlerinde bir umut ışığı vardı.

Barakalardan birkaçının pencerelerine saksılar yerleştirilmişti. Bazılarındaki çiçekler gerçekti. Wolf'un gözlerini diktiği de

işte bu evlerden biriydi. Mavi papatyalar arsızca büyüyerek ahşap pervazdan aşağı sarkmıştı. İçinde bulundukları kasvetli ortamın aksine, âdeta kendi şen şarkılarını söylüyorlardı.

Evin önünde durdular. Bahçesi yoktu. Bir kapısı ve camsız bir penceresi vardı o kadar. Cam yerine, çerçeveye soluk renkli bir kumaş parçası gerilmişti.

Wolf olduğu yere mıhlanıp kaldığı için, Thorne onu itip kapıyı tıklattı.

Barakanın içinden ayak sesleri ve gıcırtılar geldi. Kapıyı açan ufak tefek kadın, Wolf'u görünce telaşlandı. Yıllardır ağzına doğru düzgün tek bir lokma koymamış gibi kupkuruydu. Kahverengi saçlarını sıkıca topuz yapmıştı. Buğday teni Wolf'unkini andırıyordu ama gözleri onunkiler gibi yeşil değil, kömür karasıydı.

Thorne ona en çarpıcı gülümsemesiyle baktı.

Ama kadın oralı olmadı.

"Bayan Kesley?"

"Buyrun?" dedi kadın, cılız bir sesle. Gözleri Wolf'tan, Cinder ve Iko'ya kaydı. Sonra nefesini tutup tekrar Wolf'a baktı. Dudakları güvensiz bir ifadeyle büzüldü.

Thorne kibarca başını eğdi. "Bendeniz Kaptan Carswell Thorne. Adımı duymuşsunuzdur..."

Kadın boğulur gibi bir ses çıkardı. Bir an şokla duraksadı. Sonra kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı.

Wolf hâlâ kıpırdamıyordu. Cinder onun heyecanını ve endişesini hissedebiliyordu.

"Ze'ev?" diye fısıldadı kadın.

"Anne."

Kadının gözlerindeki kuşkunun yerini gözyaşları aldı. Elleriyle ağzını kapatıp bir adım daha attı. Tekrar duraksadı. Sonra koşup Wolf'un boynuna atıldı. Oğlunun yanında ufacık kalsa da küçük ve narin görünen annesine sarılmak için eğilen Wolf'tu.

Bayan Kesley geri çekilip ellerini onun yanaklarına koydu. Küçük oğlunun bu iri yarı ve yakışıklı adama dönüştüğüne inanamıyor gibiydi. Ve belki bir de yara izlerini merak ediyordu.

Cinder kadının kolunda, Wolf'unkiyle aynı yerde bir dövme olduğunu fark etti. Ama onunkinde yalnızca RM-9 yazıyordu. Cinder, hangi çiftlikten oldukları belli olsun diye damgalanan inekleri düşündü.

"Anne," dedi Wolf yine. Sesi, duygularının yoğunluğundan titriyordu. "İçeri gelebilir miyiz?"

Kadının dikkati diğerlerine kaydı. Bir an Iko'yu süzdü. Belki de biyoelektriği olmadığı içindi ama bir şey demedi. "Ah, tabii."

Wolf'u bırakıp hepsini içeri buyur etti.

Girdikleri ufacık odada bir divan ve yırtık döşemesinden sarı süngerler fışkıran bir koltuk vardı. Bir duvarın ortasına, yumruk büyüklüğünde bir hologram ekranı monte edilmişti. Altında ufak bir masa duruyordu. Üzerindeki su bardağının içinde yine mavi papatyalar vardı.

Cinder dar koridora doğru baktı. Arkada, yatak odalarıyla banyo olmalıydı. Başka bir kapı, ufacık bir mutfağa açılıyordu. Raflarla tezgâhların üzeri tabak çanak doluydu.

Etraf bir yıldır toz alınmamış gibiydi. Hoş, Bayan Kesley de öyleydi.

Wolf bu ufacık evde kocaman kalmıştı. Annesi ellerini koltuğun arkasına koydu.

"Pekâlâ, millet," dedi Wolf. "Bu benim annem Maha Kesley. Anne, bunlar da, Iko, Thorne ve Cinder." Bir an duraksadı. Belki de annesine Cinder'ın gerçek kimliğini söyleyip söylememek arasında bocalıyordu.

Cinder sevimli görünmek için elinden geleni yaptı. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Korkarım, buraya gelerek sizi tehlikeye attık."

Maha sırtını dikleştirdi.

Thorne hiçbir şeye dokunmak istemezmiş gibi ellerini ceplerine sokmuştu. "Eşiniz kaçta dönüyor?"

Maha ona boş boş baktı.

Cinder, "Bilelim de onu boşuna endişelendirmeyelim," diye atıldı.

Maha üzüntüyle başını salladı. Cinder hemen anladı. Wolf hâlâ umutla bekliyordu.

"Baban dört yıl önce öldü Ze'ev," dedi Bayan Kesley. "Regolit hastalığından."

Wolf'un ifadesinden, ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Yavaşça başını salladı. Annesini sağ görmek, onu babasının ölümünden daha çok şaşırtmış gibiydi.

"Aç mısın?" diye sordu Maha, ilk şoku atlattığında. "Çocukken doymak nedir bilmezdin. Tabii o zamanlar büyüme çağındaydın..."

Gerisini getiremedi.

Wolf sivri dişlerini göstermeden hafifçe gülümsedi. "Yine aynıyım."

Maha derin bir nefes aldı. Topuzundan fırlayan bir tutam saçı, kulağının arkasına sıkıştırıp mutfağa yöneldi. "Otursanıza. Dolapta biraz tuzlu kraker olacaktı."

BÖLÜM
Yirmi Beş

JACIN TAHT ODASINA MÜTHİŞ BİR KORKUYLA girdi. Meclise ayrılan koltuklar boştu. Kraliçe, tahtında oturuyordu ve Aimery her zamanki gibi yanı başındaydı. Özel muhafızları bile yoktu ve böylesi, Levana'nın konuşulanları kimsenin duymasını istemediğinin işaretiydi.

Cress, diye düşündü Jacin. Her şeyi öğrenmişti. Onu, Winter'a söz verdiği gibi odasında sakladığını. Jacin bu işin uzun sürmeyeceğini biliyordu zaten.

Ama nasıl? Levana bunu nasıl öğrenmişti?

Odaya bir ekran getirilmişti. Dünya'da kullanılan iki boyutlu ekranlar gibi geniş ve yassıydı ama bu daha süslüydü. Bir ayağın üzerinde duruyordu ve gümüş çerçevesinde güller vardı. Kraliçe lüks zevklerini bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Kraliçe Levana ve Sihirbaz Park, önlerine kadar gelip topuklarını birbirine vuran Jacin'i karanlık bakışlarla süzdü. Jacin buraya en son gelişini düşünmemeye çalıştı. O gün, Winter'ın gözleri önünde öldürüleceğinden emindi.

"Beni çağırmışsınız Kraliçem," dedi.

Levana elini tahtının kolunda gezdirdi. "Evet, çağırdım."

Jacin nefesini tuttu. Winter'ı, Cress'le ilgili bir konuya bulaştırmak istemiyordu. Ona ne yaparlarsa yapsınlar, saklayacaktı bunu.

"Şu küçük sorunumuzu bir türlü çözemiyorum," dedi Levana. "Sana yeniden güvenmek istiyorum ama gerçekten bana hizmet ettiğinden emin olamıyorum nedense. Asıl bağlılığının, Kraliçe'ne değil de..." Güzel yüzü nefretle çarpıldı. "... *Prenses'ine* olmadığından."

Jacin gerginlikle bekledi. Levana'nın onu bir kanun kaçağına yataklık etmekle suçlamasını bekledi. İdamına karar verdiğini açıklamasını.

Ama Kraliçe de bekliyordu.

Jacin sonunda başını eğdi. "Saygısızlık etmek istemem Majesteleri ama beni Prenses Winter'ın özel muhafızı yapan sizdiniz."

Levana ona ihtiraslı bir bakış fırlattı. "Sen de bu kararıma pek üzüldün," dedi alayla. Sonra derin bir iç çekip ayağa kalktı ve Winter'ın koltuğuna doğru yürüdü. Parmaklarını döşemede gezdirdi. "Bu konuyu epeyce düşündüm ve seni son bir kez sınamaya karar verdim. Eğer testi başarıyla geçersen, yeniden Baş Sihirbaz'ın yanındaki görevine dönebilirsin. Aimery senin yeteneklerinden faydalanmak için sabırsızlanıyor."

Aimery'nin gözleri parladı. "Kesinlikle."

Jacin kaşlarını çattı. Konunun Cress olmadığını yavaş yavaş anlıyordu.

Belki de rahatlamalıydı ama...

"Sana Winter'ın babasına verdiğim sözden bahsetmiştim," dedi Levana. "Ona, kızını elimden geldiğince koruyacağımı söyledim. Bunca yıldır sözümü tuttum. Winter'ı kendi evladım gibi yetiştirdim."

Jacin bu sözlere itiraz etmemek için kendini güç tutuyordu. Winter'ı kendi evladı gibi mi yetiştirmişti? Hayır. Aksine, ona bütün mahkemeleri ve idamları zorla izleterek işkence etmişti. Güzeller güzeli yüzünü yaralayan bıçağı da Winter'a o vermişti. Winter için sihrini kullanmamanın ne kadar zor olduğunu ve yıllardır müthiş bir gayretle onu bastırmaya çalıştığını umursamayıp her fırsatta akli dengesizliğinden dem vurmuştu.

Levana'nın kan kırmızı dudaklarında alaycı bir gülümseme uçuştu. "Sevgili Prenses'inden bahsetmemden hoşlanmıyorsun."

"Kraliçem kimden isterse ondan bahseder." Jacin'in bu cevabı, otomatik ve monotondu. Winter'a değer verdiğini gizlemesi anlamsızdı, zira bu saraydaki herkes, onların çocukluk arkadaşlıklarına tanık olmuştu.

Babalarının dostluğu vesilesiyle Jacin, Winter'la yan yana büyümüştü. Bir prensesin ağaçlara tırmanması ve sıradan bir muhafızın oğluyla kılıç tokuşturması uygunsuzdu tabii ama Winter'ın babası bunlara göz yummuştu. Jacin, Winter'ın buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmezken bile, onu korumak için çırpınırdı. Bir keresinde -sadece bir kere- ondan bir öpücük almaya çalışmıştı. Winter sekiz, Jacin on yaşındaydı. Winter gülerek başını çevirmiş ve onu azarlamıştı: "Saçmalama. Evlenene kadar böyle şeyler yapamayız."

Jacin'in kendini tek savunma yolu, herkesin ne düşündüğünü umursamıyor gibi yapmaktı. Alaylarına aldırmıyor gibi davran-

mak. Levana Prenses'ten her söz ettiğinde kanı donmuyor gibi. Levana'nın Winter'ı ona karşı kullanacağından korkmuyor gibi.

Levana tahtının durduğu platformdan indi. "Winter'a en iyi öğretmenleri tuttum. En güzel kıyafetleri giydi. En egzotik hayvanlara sahip oldu. Bir dediğini iki etmedim."

Bir an duraksadı ama Jacin, kadının bir cevap beklemediğini biliyordu.

"Tüm bunlara rağmen, Winter buraya ait değil. İradesi pek zayıf ve şu iğrenç yara izlerini saklamaması, onu sarayda alay konusu yapıyor. Onun yüzünden, kraliyet ailesinin itibarı zedeleniyor. Yakın bir zamana kadar bunun pek farkında değildim ama Winter'ın davranışları beni giderek daha çok rahatsız etmeye başladı. Diyeceğim o ki, Aimery, Winter'la evlenmek istiyor ve kraliyet kanı taşımayan bir kız için, ondan daha iyi bir kısmet düşünemiyorum." Sesi hafiften bir tıslamaya dönüşmüştü. Jacin, Levana'nın onu dikkatle incelediğinin farkındaydı. Neyse ki kendini toplamıştı. O konuda Levana'ya en ufak bir açık vermeyecekti.

"Ama Winter bu cömertçe teklifi reddediyor," dedi Levana. "En güvendiğim danışmanımı evlenmeye değer bulmayarak, sarayımızın şerefini bir kez daha ayaklar altına alıyor." Çenesini havaya dikti. "Ve bir de, AR-2'deki şu rezalet var."

Jacin'in boğazı kurudu. Giderek büyüyen endişesini gizlemeye çalışmasaydı küfrü basardı.

"Yoksa hatırlamadın mı?" diye sordu Levana. "Dur, hafızanı tazeleyeyim."

Parmakları gümüş çerçeveli ekranda dolaştı. Az sonra, orada bir dizi dükkân belirdi. Jacin dükkânların önünde Winter'a gü-

lüyor onu omzuyla dürtüyor ve Prenses de aynı şekilde karşılık veriyordu. Kimse görmezken, birbirlerine imalı bakışlar fırlatıyorlardı.

Jacin nefesini tuttu. Kaydı izleyen herkes, birbirleri için ne hissettiklerini anlayabilirdi.

Birden, çocukların Winter'a hediye ettiği tacı hatırladı. Winter onu hiç düşünmeden kafasına takmıştı. Nasıl da güzeldi. Mutlu ve umursamaz. Ama Jacin tacı çekip çıkarmıştı.

Kimsenin bunu fark etmeyeceğini ummuştu.

Ama tahmin etmeliydi. Umut, korkakların bahanesiydi.

Dikkati yeniden Kraliçe'ye kaydı. Levana ekrana bakıyordu. Jacin'in endişesi giderek artıyordu. Levana bir görevden söz etmişti ama şimdi konuyu Winter'ın utanılacak davranışlarına getiriyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız Sör Clay," dedi. "Winter'ı dizginleyebileceğinizi sanmıştım. Ama başaramadınız. Sizce, bir prensesin şehirde gezip tozması ve tebaasının önünde kendini küçük düşürmesi doğru mu?"

Jacin kendini ölüm fikrine alıştırmaya çalışarak bekledi. Levana onu buraya idam ettirmek için çağırmıştı belli ki. Neyse. En azından Winter görmeyecekti.

"Neden susuyorsun?" diye sordu Levana. "Kendini savunmaya çalışmayacak mısın?"

"Hayır Kraliçem," dedi Jacin. "Ama Prenses Winter'ın bir kabahati olmadığını bilmenizi isterim. Çocuklar, ona dükkânlarından alışveriş yaptığı için bir hediye vermek istemişler. Hediyelerinin ne anlama gelebileceğini düşünmemişler. Prenses Winter'ın kötü bir niyeti yoktu."

"Demek düşünmemişler?" dedi Levana. "Böyle bir düşüncesizliğin ne kadarına müsamaha göstermeliyim sence? Halkın onu gözlerinde büyütmesine izin mi vermeliyim? İşleri güçleri, güzelliğinden ve bir şeref nişanı gibi taşıdığı yara izlerinden söz etmek. Aslında ne kadar zayıf biri olduğundan haberleri bile yok. Winter hasta. Durmadan sanrılar görüyor. Bir gün tahta geçerse, bu ülkeyi asla yönetemez. Ama hayır. Onlar yalnızca kendilerini ve küçük, sevimli prenseslerini düşünüyorlar. Ay'ı güvenli bir yer hâline getirmemi, onlara bunca iş imkânı sunmamı ve her gün hizmet için çalışmamı umursamıyorlar!" Öfkeyle arkasını döndüğünde omuzları titriyordu. "Söyle Jacin? Daha ne kadar beklemeliyim? Halk, Winter'ın kafasına gerçek bir taç geçirene kadar elim kolum bağlı mı oturayım?"

Jacin artık duygularını gizleyemiyordu.

Levana düpedüz deliydi.

Jacin bunu az çok biliyordu tabii ama kadının Winter'a karşı ne büyük bir kıskançlık beslediğini fark edememişti. Levana, paranoyakça düşünceleriyle kızın başını yakacaktı.

Hayır. Levana'nın asıl derdi Selene'ydi. Bir kız, ortaya çıkıp onun kayıp yeğeni olduğunu iddia ediyordu ve Levana kapana kısılmıştı. Tahtı kaybedebileceğini düşündükçe de etrafa saldırıyordu.

Jacin yumruğunu göğsüne koydu. "Kraliçem, sizi temin ederim, Prenses Winter saltanatınız için bir tehdit değil."

"Neden?" dedi Levana, hışımla arkasını dönerek. Gözleri zehir saçıyordu. "Sen ona sadakat yemini etmez miydin? Bu kadar bağlı olduğun birine?"

Jacin güçlükle yutkundu. "Prenses Winter asil bir kan taşımıyor. Asla kraliçe olamaz."

"Haklısın," dedi Levana, usulca onun etrafında dönerek. Jacin kendini, bir piton yılanı boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu. "Winter asla kraliçe olamayacak," diye tısladı Levana. "Çünkü sen onu öldürerek bana sadakatini kanıtlayacaksın."

Jacin'in dili bir ay taşı kadar ağırlaştı. "Hayır," diye fısıldadı.

Levana tek kaşını kaldırdı.

"Şey..." Jacin hafifçe öksürüp pis pis sırıtan Aimery'ye baktı. "Lütfen. Ona yeniden evlenme teklif edin. Ben onunla konuşurum. Size evet demesini sağlarım. İyi bir çift olursunuz. Winter'ın aklı karışık. Eminim, biraz düşününce..."

"Sen benim kararlarımı mı sorguluyorsun?" diye gürledi Levana.

Jacin'in kalbi deli gibi çarpıyordu. "Lütfen..."

"Ben Prenses'e acıdığım için evlenme teklif ettim," dedi Aimery. "Onu daha uygunsuz taliplerden korumak için. Ama o bana hayır diyerek hainliğini kanıtladı. Artık yalvarsa bile evlenmem onunla."

Jacin çenesini sıktı.

Kraliçe birden tavır değiştirerek Jacin'e yaklaştı. Jacin istese o anda onun boğazını kesebilirdi.

Eli, düşüncelerinden hızlı hareket edebilir miydi? Ya da Aimery'ninkilerden?

"Sevgili Sör Clay," dedi Levana, bal gibi tatlı bir sesle. "Buyruğumu yerine getirmenin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama bu görev için sizi seçmem, ne kadar merhametli bir hükümdar olduğumun ispatı değil mi? Zira, Winter'a asla acı çektirmeyeceğinizi biliyorum. Böylece, babasına verdiğim sözü de tutmuş olacağım."

Evet, kadın deliydi. Zırdeli.

En kötüsü de söylediklerine inanıyor görünmesiydi.

Jacin'in parmakları seğirdi. Ensesinden aşağı bir ter damlası süzüldü.

"Yapamam," dedi. "Size yalvarıyorum, Prenses'in canını bağışlayın. Unvanını geri alın. Sarayda hizmetçilik etsin. Ya da onu dış bölgelerden birine, sürgüne yollayabilirsiniz. Bir daha karşınıza çıkmayacağına söz veriyorum..."

Levana ona korkunç bir bakış fırlatarak iç çekti. "Winter için kaç kişinin hayatını feda edersin?" Ekrana doğru yürüdü. Kaydı dondurmuştu. Üç çocuk, dükkânın kapısında dikiliyordu. "Belki de onun yerine şu zavallıları öldürtmeliyim."

Jacin'in kalbi, göğüs kafesinin içinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Ya da..." Parmağını dudaklarının kenara vurarak ona döndü. "Ailene ne dersin? Yanlış hatırlamıyorsam, Sör Garrison Clay, dış bölgelerdeki bir karargâha yollanmıştı. Söylesene, onlarla en son ne zaman konuştun?"

Jacin en ufak bir tepki vermeye bile korkarak bekledi. Yıllar olmuştu. Tıpkı Winter için yaptığı gibi, ailesini korumak için de onları umursamıyormuş gibi davranıyordu. Levana'nın tam da şu anda yaptığını yapmasından korktuğu için.

Ama taktiğinin işe yaramadığı ortaydı işte. Nerede hata yapıyordu? Sevdiklerini neden koruyamıyordu?

Yüzünün panikle çarpıldığının farkındaydı ama başka türlüsü elinden gelmiyordu. Diz çöküp yalvarmak istiyordu. Winter'la ilgili kararı değiştirmek için, yapmayacağı yoktu.

"Beni bir kez daha reddedersen, sadakatinin sahte olduğunu anlayacağım. Önce sen, sonra ailen, vatana ihanetten idam

edileceksiniz. Winter'ı da Jerrico'nun insafına bırakacağım. Ve onun, Prenses'e senin kadar nazik davranacağını hiç sanmam."

Jacin çaresizliğini bir kenara bıraktı. Başka bir yol düşünecekti.

"Şimdi söyleyin Sör Clay. İstediğimi yapacak mısınız?"

Jacin kendini zorlayarak başını eğdi.

"Evet Kraliçem."

BÖLÜM
Yirmi Altı

CRESS İLK KEZ UYDUSUNU ÖZLÜYORDU. JACIN'İN odası, oradan bile küçüktü. Tuvalete gitmek için Jacin'in nöbetinin bitmesini beklemek zorundaydı. Sarayın bu kanadı yer altındaydı ve muhafızlarla aileleri ortak bir tuvaleti paylaşıyordu. Yolda sadece bir kere, bir muhafızın karısıyla karşılaşmışlardı. Kadın hiçbir şeyden şüphelenmeden onlara gülümsemişti. Cress yine de soğuk terler dökmüştü.

Kraliçe'nin sarayında olduğunu bütün benliğiyle hissediyordu. Bir kişinin bile, bir kabuk olduğunu anlaması yeterdi. Önce işkenceyle sorgulanır sonra da öldürülürdü. Cress hem kendisi hem de arkadaşları için korkuyordu. Jacin'in onlarla ilgili hiçbir haber getirmemesini iyiye mi yormalıydı, yoksa kötüye mi, bilemiyordu.

Tek tesellisi, başlarına kötü bir şey gelseydi, Jacin'in bunu mutlaka duyacağıydı.

Cress, Jacin'in odasının sınırlı imkânlarıyla Cinder'ın davasına yardım etmeye çalışarak oyalanıyordu. Ekranı hâlâ yanında-

dı. Mesaj göndermeye cesaret edemese de Jacin'in duvarına gömülü hologram ekranıyla Levana'nın yayınlarını yaptığı sisteme bağlanabilmişti. O ekranlardan Ay'ın her yerinde vardı. Bilgilere kolaylıkla ulaşılabiliyordu. Cinder'ın önceden kaydettiği video, hâlâ ekranındaydı ama arkadaşlarının hazır olduğunu bilmeden, kendi başına böyle bir işe kalkışmak istemiyordu. Onun yerine, Kraliçe'nin propaganda mesajlarını engelliyor ve arkadaşlarına güvende olduğunu haber vermenin bir yolunu arıyordu. Tabii, Kraliçe'den saklanırken, bu hiç kolay değildi.

Cress bir kez daha uydudaki teknolojiye sahip olamadığına hayıflandı. Kendini dünyadan kopuk hissediyordu. Biriyle doğrudan bir iletişim kurması imkânsızdı. Ay'ın güvenlik ve istihbarat servislerine de sızamadığı için, Cinder'ın isteklerini yerine getiremiyordu. Günler geçtikçe, Cress'in bir işe yarama arzusu arttı.

Kraliyetin yayınladığı bir, *zayıf-iradeli-Dünyalıları-zaferle-bozguna-uğrattık* mesajıyla oynarken koridordan sert ayak sesleri geldi.

Ses, Jacin'in kapısının önünde kesildi. Cress hemen ekranı kapayıp kendini yatağın altına attı ve bir köşeye büzüldü. Dışarıdaki güvenlik ekranı bipledi. Kilit açıldı. Cress kapının açılıp kapandığını duydu.

Nefesini tuttu.

"Benim," dedi Jacin. Suratı her zamankinden de asıktı.

Cress rahat bir nefes alarak saklandığı yerden çıktı. Sırtını yatağa dayadı. Ufacık odadaki tek oturma yeri yataktı ve Cress, onu Jacin'den almak istemiyordu. Hoş, Jacin'i bir kere bile otururken görmemişti ya neyse.

"Bir haber var mı?" diye sordu.

Jacin kapıya yaslanarak gözlerini tavana dikti. Berbat görünüyordu. "Hayır."

Cress dizlerini göğsüne çekti. "Neyin var?"

Jacin gözlerini tavandan ayırmadan mırıldandı. "Hani limandaki kameraları kapamıştın ya?"

Cress gözlerini kırpıştırdı.

"Yine yapabilir misin? Saraydaki başka kameraları kapayabilir misin?"

Cress elini saçlarına attı. Birkaç haftadır, kısa olmalarına rağmen onlarla oynama alışkanlığından hâlâ vazgeçememişti. "Sisteme erişimim yok ki."

Jacin ağzını açtı, bir an duraksadı ve tekrar kapadı.

Cress kaşlarını çattı. Jacin pek konuşkan biri değildi ama bugün hâli bir tuhaftı.

"Sisteme erişimini sağlayabilirim," dedi sonunda.

"Kameraları kapatmamı neden istiyorsun?"

Jacin'in göğsü inip kalktı. Gözleri, taş duvarlardan Cress'e kaydı. "Sen, Winter ve kızıl saçlı kız, bu akşam saraydan gidiyorsunuz."

Cress ayağa fırladı. "Ne?"

"Winter burada daha fazla kalamaz. Yalnız da gidemez. Onları buradan çıkarmama yardım edeceksin. Bu bahaneyle sen de kaçacaksın." Şakaklarını ovuşturdu. "Cinder'ın nereye gittiğini bilmiyor musun? O Winter'ı korur."

Jacin'in Cinder'dan söz etmesi, Cress'i kuşkulandırmıştı. Yoksa bu bir tuzak mıydı? Jacin, Levana'ya satmak için ondan bilgi almaya mı çalışıyordu? Yapmadığı şey değildi.

"Birkaç kamera aynı anda kapanırsa dikkat çeker," dedi.

Jacin kafasını salladı. "Biliyorum ama birileri fark ettiğinde gitmiş olacaksınız."

Cress dudağını kemirdi. Kameraları belirli aralıklarla bozabilirdi. Böylece, teknik bir sorun varmış gibi görünürdü.

Jacin odada dolanmaya başlamıştı. Cress onun kafasında dönen tilkileri görür gibiydi. Belli ki bir plan yapıyordu ama Prenses Winter'ı tanımayan yoktu. Onu saraydan nasıl çıkaracaklardı?

"Ne oldu?" diye sordu. "Levana beni mi öğrendi?"

"Hayır. Başka bir sorun var." Burnunun ucunu kaşıdı. "Winter'ı öldürtmeyi aklına koymuş. Onu saraydan kaçırmam gerek. Sanırım bir yol biliyorum. Her şey planladığım gibi giderse..." Yalvarırcasına Cress'e baktı. "Bana yardım edecek misin?"

Cress'in kalbi sıkıştı. Jacin'i tanıdığı kısa süre zarfında, adam bazen soğukluğu ve zalimliğiyle onu şaşırtmıştı. Ama şimdi neredeyse hıçkırıklara boğulmak üzereydi.

"Kameraları kapamam yetecek mi?"

Jacin kafasını salladı.

Cress ekranına baktı. Yatağın altına saklanırken onu hologramdan çıkarmıştı ama kablosu hâlâ ucundan sarkıyordu. Onun için de bir şanstı bu. Saraydan kaçabilirdi. Yeniden arkadaşlarıyla buluşabilirdi. Güvende olabilirdi.

İçi heyecanla doldu.

Ama yeniden Jacin'e baktığında, kafasını iki yana salladı.

Jacin'in gözleri hayretle irileşti.

"Prenses ve Scarlet için, benim..." Cress güçlükle yutkundu. "Burada kalmam daha doğru olur."

"Ne?"

"Sistemi elle kapatmam en güvenlisi. Kameraları kısa süreli devre dışı bırakacağım. Voltajın düştüğünü sanacaklar. Tam bir karartma, çok dikkat çeker. Yalnızca birkaçını karartırsam da Levana, Winter'la Scarlet'ın ne tarafa kaçtığını anlar. Ama bütün güvenlik sistemini rastgele açıp kaparsam, teknik bir arıza varmış gibi görünür." Parmağını alt dudağına vurdu. "Dikkat dağıtıcı bir numara da yapabilirim. Sarayın başka bir kısmındaki bir alarmı çaldırabilirim mesela. Ya da önemli noktalardaki kapı kilitleri kendiliklerinden açılıverir.

Giderek, kararından emin oluyordu. Winter'la Scarlet'a bir şans tanımak için, burada kalmaya mecburdu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Jacin. "Bu sarayda ölmek mi istiyorsun?"

Cress sırtını dikleştirdi. "Levana burada olduğumu bilmiyor ki. Beni sakladığın sürece..."

"Levana, Winter'ı öldürmediğimi öğrendiğinde beni bir dakika yaşatmaz."

Cress yumruklarını sıktı. Zaten cesaretini zor toplamıştı. Şimdi Jacin onu büsbütün kırıyordu. "Scarlet, beni kurtarmaya çalıştıkları sırada kaçırıldı. Ve Winter hiç mecbur olmadığı hâlde beni korudu. Kendini büyük bir tehlikeye attı. İkisine de borçluyum."

Jacin bir an gözlerini ona dikti. Cress, onun, fikrini nihayet kabul ettiğini sandı. Son şanslarının bu olduğunu anlamıştı tabii. Sonra Jacin'in omuzları çöktü ve ona arkasını döndü. "Bir yılı aşkındır Sybil'ın pilotuydum," diye mırıldandı. "Seni biliyordum ama kurtarmaya çalışmadım."

Jacin'in itirafı, Cress'i kalbinden bıçaklamıştı. Cress hep, Sybil'ın uyduya yalnız geldiğini sanmıştı. Yanında bir pilot olduğunu hiç fark etmemişti. Jacin onu kurtarabilirdi belki ama yapmamıştı.

Bambaşka bir hayatı olabilirdi.

Jacin özür dilemedi. Cress'e döndü ve gözlerinin içine baktı. "Winter'ı canım pahasına koruyacağım. Ama şunu bil ki ikinci önceliğim de sensin."

BÖLÜM

Yirmi Yedi

SCARLET, *TEPKİSİZLİK* ADINI VERDİĞİ YENİ OYUNU üzerinde çalışıyordu.

Doğuştan böyle bir yeteneği yoktu. Ama bir kafese kapatılmışken ve düşmanları dışarıda kıkırdarken, parmaklıkların arasından onlara vurmaya çalışmaktansa, tepkisiz kalmak daha etkili bir silahtı.

En azından, şerefini iki paralık etmiyordu.

"Bize bir numara yapamaz mı?" dedi Aylı bir kadın. Baykuş tüylerinden şemsiyesinin sapını omzuna dayamıştı. Gerçi neden korunduğu da belli değildi ya neyse. Winter gerçek güneş ışığını görmelerine altı gün olduğunu söylüyordu ve Ay'da hiç yağmur yağmıyordu.

Kadının yanındaki adam eğilip ellerini dizlerine dayadı ve Scarlet'a baktı. O da her nedense, turuncu bir güneş gözlüğü takmıştı.

Scarlet yerde bağdaş kurmuş, oturuyordu. Kapüşonunu alnına kadar indirmişti.

Ben bir dinginlik abidesiyim.

"Hadi, bir şey yap," dedi adam.

Scarlet gözlerini kırpıştırdı.

Adam ona tiksintiyle baktı. "Hani Dünyalılar pek şirindi? Dans etsene."

Scarlet öfkeyle ürperdi. *Ben şimdi sana şirinlik neymiş gösteririm ama...* Ne var ki dışarıdan bakıldığında bir heykelden farksızdı.

"Hop, kime diyorum? Sağır mısın, aptal mısın? Aşağıdaki o şapşal kaya parçasında, efendilerine nasıl davranacağını öğretmediler mi sana?"

Saf huzur ve sakinliğim.

"Eline ne olmuş?" diye sordu kadın.

Adam aşağı baktı. "Cevap versene. Ne oldu eline?"

Scarlet'ın parmakları kıpırdamadı. Yarım olanı bile.

Kadın esnedi. "Çok sıkıldım. Hem Dünyalılar leş gibi kokuyor. Hadi, aslanlara bakalım."

Adam ellerini beline koyarak doğruldu. Scarlet onun küçük kafasında bir hesap yaptığını görebiliyordu. Adamın, sihrini onun üzerinde kullanacağını sanmıyordu. Hayvanat bahçesine geldiğinden beri, kimse böyle bir işe kalkışmamıştı. Belki de Prenses'in evcil hayvanlarından biri olduğu içindi.

Adam kafese bir adım yaklaştı. Ryu hırladı.

Scarlet gülmemek için bütün iradesini kullandı. Kurt son günlerde ona epey alışmıştı.

Kadın, Ryu'nun kafesine baktıysa da adam gözlerini Scarlet'tan ayırmıyordu. "Bizi eğlendirmek için buradasın," dedi. "Bir şey yap. Şarkı söyle. Fıkra anlat. Bak, hâlâ duruyor!"

Gel bakışma yarışması yapalım mankafa. Kim daha güçlü, daha iradeliymiş görelim. Efendi kimmiş, anlayalım.

Adam birden sevgilisinin şemsiyesini alıp kapadı ve sivri ucunu parmaklıkların arasından sokarak Scarlet'ın omzunu dürttü.

Ryu yine hırladı.

Scarlet elini havaya kaldırdı ve tüylü kumaşı kavradı. Sonra sertçe çektiğinde, adam kafese doğru sendeledi. Scarlet şemsiyeyi onun suratına doğru itince adam bağırarak geri çekildi. Güneş gözlüğü yere düştü. Burnu kanıyordu.

Scarlet pis pis sırıtarak şemsiyeyi kafesin dışındaki patikaya fırlattı. Onu saklamasının bir anlamı yoktu. Muhafızlar alırdı nasıl olsa. Yüzüne yine ruhsuz bir ifade oturttu.

Tepkisizlik numarası, beklediğinden daha iyi gidiyordu.

Adam önce bağırıp çağırdı. Sonra sevgilisini ve şemsiyeyi kaptığı gibi, hayvanat bahçesinin kapısına koştu. Gömleği kan içindeydi. Onu muhafızlara şikâyet edecekti şüphesiz. Ve Scarlet'a terbiyesizliğinin cezası olarak bir iki öğün yemek verilmeyecekti.

Olsun. Buna değerdi.

Ryu'nun sarı bakışlarını yakalayıp ona göz kırptı. Kurt burnunu havaya dikerek sevinçle uludu.

"Bakıyorum, arkadaş edinmişsin."

Scarlet irkildi. Bir muhafız, kocaman yapraklı bir ağaca yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Scarlet'ın, hayvanat bahçesinde her gün gördüklerinden değildi. Yine de tanıdık geliyordu. Adamın orada ne kadardır dikildiğini merak etti.

"Biz hayvanlar, birbirimizi kollamalıyız," dedi Scarlet. Ama daha fazla konuşmayacaktı. Şımarık Aylı zenginleri eğlendirmeyeceği gibi, Levana'nın yalakalarıyla da işi yoktu.

"Onu sevmene şaşırmadım," dedi muhafız. "Ne de olsa, sevgilinle bir akrabalığı var."

Scarlet'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Muhafız, ağacı bırakıp Ryu'nun kafesine yaklaştı. Bir elini kemerindeki kocaman bıçağın sapına dayamıştı. Kurt bu yabancıyı şüpheci gözlerle süzdü.

"Askerlerle deney yapmaya başladıklarında, DNA'sını aldıkları ilk kurt, bunun babasıydı," dedi muhafız. "Kraliçe'nin değerli kutup kurdu. Bir zamanlar bir liderdi." Scarlet'a döndü. "Ama lider olman için, önce bir sürüye ihtiyacın var."

"Bilmem," dedi Scarlet otomatikman.

"Beni tanımıyorsun. Sözüme güvenir misin bilmem ama inan öyle."

Ve birden Scarlet'ın hafızası canlandı. Sarı saçları, üniforması ve Wolf'u bilmesi.

Adamı tanıyınca endişesi artmıştı.

"Aksine, çok iyi tanıyorum," dedi. "Prenses seni dilinden düşürmüyor."

Scarlet onu dikkatle izledi. Winter'ın hisleri karşılıklı mıydı acaba? Ama adamın yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Yakışıklılığına diyecek yoktu. Yüzü bir heykel kadar biçimli, boyu uzun, omuzları genişti. Ama Scarlet'ın beklediği gibi biri değildi. Herkese yukarıdan bakan, kibirli bir duruşu vardı. Scarlet'ın kafesine yaklaşırken, bir buzdağı kadar soğuktu.

Sıcakkanlı ve iyimser Winter'la taban tabana zıttı.

Jacin ayakta duruyordu ve Scarlet onu görmek için boynunu zorluyordu. Adamdan iyice nefret etti.

"Prenses sana arkadaşlarının mesajını iletti mi?"

Winter ona, hâlâ yaşadıklarını ve onu kurtarmaya geldiklerini söylemişti. Bir de... Wolf onu çok özlüyordu.

Ama meşhur Jacin'le tanışınca, bu bilgileri onun verdiğine şaşıp kalmıştı.

"Ona bunu yapmasını ben söyledim."

Teşekkür mü bekliyordu? Ama alamayacaktı. Ay'da, üzerinde şu üniformayla dolaştığı sürece, Scarlet onun kimin tarafında olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Oflayıp puflayarak dirseklerine yaslandı. Pek saygın bir oturuş şekli değildi ama boynunun tutulmasını da istemiyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Winter seni dostu biliyor."

"Hayallerini yıkmayalım öyleyse."

Jacin'in donukluğu, bir anlığına kırıldı. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme uçuştu.

"Eee?" dedi Scarlet.

Jacin topuklarında yaylanarak, elini yine bıçağının kabzasına dayadı. "Bir özel operasyoncuyu kendine âşık edebilen bir kızın neye benzediğini merak ediyordum. Neyse ki aptal değilsin."

Scarlet yumruklarını sıktı. "Boş iltifatlara kanan biri de değilim."

Jacin parmaklıklardan birini tutup nihayet çömeldi. Şimdi yüzleri aynı hizadaydı. "Neden hâlâ hayattasın, biliyor musun?"

Scarlet dişlerini gıcırdattı. "Winter sayesinde."

"Haklısın deli fişek. Ve bunu sakın unutma, olur mu?"

"Bir kafeste kilitliyken nasıl unutabilirim sarı papatya?"

Jacin'in dudakları yine hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Sonra çenesiyle elini işaret etti. "Parmağınla ilgilendiler mi? Enfeksiyon kapabilir."

Scarlet kopan parmağını gizlemek için müthiş bir istek duysa da bunu bastırdı. "Ben iyiyim. Bir şeyim yok."

Jacin kayıtsızca omuzlarını silkti. "İyi bir pilot olduğunu duydum."

Scarlet kaşlarını çattı. "Ne o? İş görüşmesi mi yapıyoruz?"

"Daha önce bir Ay gemisi kullandın mı?"

Scarlet ilk kez, bütün dikkatini ona verdi. Ama merakının yanı sıra, kuşkuları da artmıştı.

"Neden soruyorsun?"

"Dünya gemilerinden çok bir farkları yok. Daha yumuşak inip kalkabiliyorlar o kadar. Bence hemen çözersin."

"Bir Ay gemisini uçurabilmemden sana ne?"

Jacin keskin bakışlarını onun yüzünde dolaştırdı. Sonra birden doğruldu. "Hazır ol."

"Ne için? Hem benden sana ne?"

"Doğru. Bana ne?" dedi Jacin umursamazca. "Ama Prenses benim için her şeyden önemli ve bir dosta ihtiyacı var." Başını çevirdi. "Benden daha iyi bir dosta."

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

HAYVANAT BAHÇESİNİN KOCAMAN CAMLI KAPISINI iterken, Winter'ın kalbi kuş gibi çırpınıyordu. Koridora vahşi doğanın sesleri yayıldı. Saray gibi kafeslerinde öten kuşların, daldan dala atlayan maymunların ve uzaktaki ahırlarda kişneyen safkan atların sesleri.

Winter ısı kaybı olmasın diye kapıyı çabucak kapadı ve gözleriyle çatallı patikaları taradı ama Jacin ortalıkta yoktu. Hayvanat bahçesi, sarayın bu kanadında birkaç dönümlük bir araziye kuruluydu. Kafesler ve camlı bölmeler, karmaşık bir labirent oluşturuyordu. İçerisi daima nemli ve egzotik çiçeklerin kokusuyla ağırdı. Ama bu parfümsü koku bile, hayvanlarınkini bastıramıyordu.

Hayvanat bahçesi, Winter'ın en sevdiği yerdi. Ya da Scarlet oraya gelmeden önce öyleydi. Hayvanların yanında kendini rahat hissediyordu. Onlar akıl oyunlarından habersizdi. Winter'ın güzelliğini, bir prenses ya da deli oluşunu umursamıyorlardı. Winter bu duvarların arasında hiç halüsinasyon görmemişti,

dostları arasındaydı. Daha sakin ve huzurluydu, hislerini kontrol edebiliyordu.

Alnına düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıp yürüdü. Kutup tilkisinin buzdan evini geçti. Hayvan, bir huş ağacı kütüğünde uyuyordu. Tüylü kuyruğu yüzünü gizliyordu. Sıradaki kafeste, anne kar leoparıyla üç yavrusu vardı. Hemen karşılarındaki yosunlu patikada, beyaz bir baykuş uyukluyordu. Winter'ı hissedince, kocaman, yuvarlak gözlerini açtı.

Winter, Ryu'nun bölmesine baktı. Kurt ortada yoktu. İnine girmiş olmalıydı. Ve işte Scarlet oradaydı. Hayvanat bahçesinin tek tüysüz yaratığı. Kızıl saçları ve neme rağmen ısrarla üzerinden çıkarmadığı kırmızı sweatshirt'üyle hemen fark ediliyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, kafesinin önündeki yosunları izliyordu.

Winter yaklaştığında irkildi.

"Merhaba arkadaşım," dedi Winter, kafesin önünde diz çökerek.

"Merhaba manyak," dedi Scarlet. Ama bu kelimeyi bir sevgi sözcüğü gibi söylemişti. "Saray duvarları bugün nasıllar? Afiyettedirler umarım."

Winter düşünceli bir sesle mırıldandı. Zihni o kadar meşguldü ki duvarlara dikkat edememişti. "Kanamıyorlar," dedi.

"Gözün aydın," dedi Scarlet, saçlarını yüzünden çekerek. Kızıl bukleleri, pislikten yapışıp koyulaşmıştı. Bir zamanlar Winter'a bir kuyruklu yıldızı hatırlatan ateşli kırmızılıklarından eser yoktu şimdi. Ve bir de çok kilo vermişti. Winter derin bir vicdan azabıyla sarsıldı. Keşke yanında yiyecek bir şeyler getirseydi.

Scarlet, Winter'ı kuşkuyla süzdü. Prenses bugün, her zamankilere kıyasla, biraz daha pırıltılı bir elbise giymişti. "Ne iş?" diye sordu. "Süslenmişsin..."

Winter parmaklarını kenetledi. "Jacin burada buluşmamızı istedi."

Scarlet kafasını salladı. "Evet. Biraz önce geldi." Çenesiyle patikayı işaret etti. "Şu tarafa gitti."

Winter dizleri titreyerek doğruldu. Neden bu kadar gergindi? Jacin çocukken, onu baştan aşağı çamurlar ya da yara bere içinde de görmüştü. Bir tarafını kestiğinde, yarasını o sarardı. Kâbuslar görürken, sarılıp fısıltılarıyla onu gerçeğe sürüklerdi.

Ama bugün burada buluşmalarını isterken hâli bir tuhaftı.

İlk kez endişeli görünüyordu.

Winter bütün gece bunu düşünmüştü ve hayalleri onu tek bir sonuca ulaştırmıştı.

Jacin ona aşkını itiraf edecekti. Aralarındaki bütün engellere rağmen, artık bunu saklayamayacağını söyleyecekti. Artık, onu öpmeden bir gün bile geçirmek istemediğini.

Winter heyecanla ürperdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Scarlet'a. Eteğini düzeltip patikanın aşağısına doğru yürüdü.

"Winter?"

Winter duraksadı. Scarlet parmaklıklara tutunmuştu. "Dikkatli ol."

Winter başını yana eğdi. "Neden?"

"Onu beğendiğini biliyorum. Ona gözü kapalı güveniyorsun. Yine de dikkatli ol lütfen."

Winter gülümsedi. Zavallı, kuşkucu Scarlet. "İçin rahat edecekse, olurum," dedi ve uzaklaştı.

Ryu'nun bölmesinin köşesini döner dönmez Jacin'i gördü. Bir şelalenin döküldüğü ve kar beyazı bir kuğu ailesinin yaşadığı gölün yanında duruyordu. Kuğuların altısı da onlara ekmek atan Jacin'in önünde toplanmıştı.

Jacin üniformalıydı. Nöbetinin başlamasına az kalmıştı. Hayvanat bahçesinin solgun ışığında saçları o kadar sarıydı ki Winter bir an onu da Levana'nın hayvanlarından biri olarak hayal etti.

Jacin kafasını kaldırdığında Winter bütün düşündüklerini unutuverdi. Jacin'in yüzündeki ifade, heyecanını söndürecek kadar karanlıktı. Romantik bir buluşma değildi bu. Tabii değildi. Ne zaman öyleydi ki?

Yine de Winter'ın hayallere dalması uzun sürmedi. Jacin hızla ona doğru yürüyor ve tek kelime etmeden onu kollarına alıyordu.

Hafifçe öksürüp Jacin'e yaklaştı. Onu dirseğiyle dürttü ve "Bundan sonra böyle gizli kapaklı yerlerde mi buluşacağız Sör Clay?" diye sordu muzip bir sesle.

Jacin de kısa bir duraksamanın ardından onu dürttü. "Burası halka açık bir yer Majesteleri."

"Elbette. Ama kapılar beş dakika sonra kapanıyor ve ben kimseyi göremiyorum."

Jacin omzunun üzerinden baktı. "Haklısın. Gözden uzak bir yer olsun istedim."

Winter yeni bir umutla iç çekti. Acaba?..

"Yürüyelim," dedi Jacin.

Kıyıda dolaşmaya başladılar. Jacin gözlerini yere dikmişti. Bir eli bıçağının kabzasındaydı. Öyle ya, o daima bir muhafızdı.

"Bir diyeceğin mi var?"

"Evet," diye fısıldadı Jacin, derin düşüncelerinden uyanarak. "Seninle konuşmak istedim, çünkü..."

"Evet?"

Şakağını ovuşturdu. Winter onu ilk kez bu kadar kendine güvensiz görüyordu. "Aslında, sana söylemek istediğim çok şey var."

Winter'ın yüreği hop etti. Yalnızca, "Ah," diyebildi.

Jacin bir an ona baktı, sonra gözlerini yine patikaya dikti. Fil dişi köprüden geçtiler. Kuğuların hepsi bir tarafa dağılmıştı. Biri ara sıra kafasını suya daldırarak onları takip ediyordu. Patikanın diğer tarafındaki albino tavşanlar, uzun kulaklarını titreterek kırmızı gözleriyle onları izledi.

"Çocukluğumuzdan beri hep seni korumak istedim."

Winter'ın dudakları titreşti. Keşke durabilseydiler. Jacin'in yüzünü görmek istiyordu. Ama Jacin, ağır çiçekleri yolun kenarına sarkan yeşil yapraklı bitkilerin arasından yürümeyi sürdürdü.

"O gün mahkemede sen de oradaydın ya? Tek düşündüğüm, kendimi bir şekilde kurtarmam gerektiğiydi. Sana idamımı izlettiremezdim."

"Jacin..."

"Ama seni ondan sonsuza dek koruyamayacağımı bilmem gerekirdi."

Ses tonu sertleşmişti. Winter ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Jacin. Neler oluyor?"

Jacin titrek bir nefes aldı. Yine başladıkları yere dönmüşlerdi. Ryu uyanmış, onları izliyordu.

Jacin durduğunda Winter'ın bakışları, kurttan ona kaydı. Jacin'in mavi gözlerine nefesini tutarak baktı.

"Levana seni öldürmek istiyor Prenses."

Winter'ı korkuyla ilk titreten, Jacin'in sesi oldu. Söylediklerinin anlamını daha sonra çözebildi. Böyle bir açıklama onu şok etmeliydi belki ama Levana yüzünü yaraladığından beri bekliyordu bunu.

Jacin'in onu buraya aşkını itiraf etmek için çağırmaması, üvey annesinin onu öldürmek istemesinden daha büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Neden şimdi?" diye sordu. "Onu kızdıracak bir şey mi yapmışım?"

Jacin kederle başını salladı. "Hayır. Sadece halkın sevgisini kıskanıyor. Sana ne kadar değer verdiklerini yeni anladı bence."

"Ama ben kraliçe olamam ki. Asil bir soydan değilim."

"Biliyorum ama Kraliçe bunu umursamıyor. Seni bir tehdit olarak görüyor."

O sözler, Winter'ın kafasının içinde yankılandı. *Levana seni öldürmek istiyor Prenses.*

"Bunu sana o mu söyledi?"

Jacin başını salladı.

Winter'ın gözlerinin önünde parlak ışıklar çaktı. Geriye doğru sendeleyerek, Ryu'nun kafesinin parmaklıklarına tutundu. Arkasından bir homurtu geldi. Kurt, burnunu parmaklarına sürttü.

"Senden beni öldürmeni mi istedi?"

Jacin çenesini sıktı ve pişmanlıkla kurda baktı. "Üzgünüm."

Winter'ın dünyası dönmeye başladı. Sonra, gözleri tepelerindeki kameraya kaydı. Önceleri bunlara pek dikkat etmezdi ama şimdi, Levana'nın onları izleyip izlemediğini merak ediyordu. Belki de hevesle, Jacin'in onu öldürmesini bekliyordu.

"Bunu sana neden yapıyor?"

Jacin acıyla güldü. "Bana mı? Sence?"

Winter kendini zorlayarak sırtını dikleştirdi. Ne aptaldı. Jacin'in ona açılacağını sanarak, buraya uça uça gelmişti.

"Bu nasıl bir zalimlik?"

Jacin'in yüz hatları yumuşadı. "Haklısın. Benim için daha büyük bir işkence olamaz."

Winter'ın gözleri doldu. "Seni başka biriyle tehdit etti, değil mi? Bunu yapmazsan onu öldüreceğini söyledi?"

Jacin çenesini sıktı.

Winter gözyaşlarını sildi. Jacin'in daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Onu kimle tehdit ettiği de önemli değildi. "Belki bencillik ediyorum ama senin yapacağına seviniyorum. En azından çabuk biter."

Ölümünü hayal etmeye çalıştı. Bıçağını mı kullanacaktı? Ya da belki silahını? Ölmenin en hızlı yolu neydi acaba? Gerçekten öğrenmek istiyor muydu bunu?

Jacin de aynı soruyu kendine sormuştu herhâlde. Planlar yapmıştı. Gece Winter yatağında tatlı hayaller kurarken, Jacin kim bilir ne kadar acı çekmişti?

Winter onun için üzüldü.

Ryu ulumaya başlamıştı.

"Winter..."

Jacin kıza bu isimle hitap etmeyeli uzun zaman olmuştu. Hep *Prenses* diyordu. Ya da *Majesteleri.*

Winter'ın dudakları titriyordu. Ama hayır, ağlamayacaktı. Jacin'e bunu yapmayacaktı.

Jacin bıçağının kabzasını kavradı.

Mahkemedekinden bile daha berbat görünüyordu. Yediği kamçıların yaraları hâlâ kanarken bile, yüzü böylesi bir ızdırapla çarpılmamıştı.

Winter'ın onu son görüşüydü bu.

Son anı. Son nefesi.

Birden her şeyi bir tarafa bıraktı. Siyaseti, akıl oyunlarını, her şeyi.

Yeni bir cesaretle konuştu. "Jacin, ben... Hayatımda seni sevmediğim bir an bile hatırlamıyorum."

Jacin'in gözleri binlerce hisle doldu. Ama cevap veremeden önce, Winter iki eliyle birden gömleğine yapışıp onu öptü.

Jacin'in buzları, Winter'ın beklediğinden çabuk eridi. Sanki bunu bekliyormuş gibi, kızı kalçalarından tutup kendine çekti. Winter'ı parmaklıklara yaslarken, şehvetinin arasında derin bir özlem ve çaresizlik de vardı. Winter hafifçe inlediğinde, Jacin elini ensesine koyup onu daha da arzulu öpmeye başladı.

Winter'ın başı dönüyordu. Hayatı boyunca bu anı beklemişti.

Jacin diğer elini kızın kalçasından çekti. Kılıfından çıkan bıçağın hışırtısını duydu. Winter hafifçe ürpererek onu daha sert öptü. O son anı bütün hayalleriyle doldurarak.

Jacin'in eli kızın saçlarından kaydı. Kolunu ona doladı. Daha yakın olamazlardı herhâlde. Winter vücudunun onunkine karıştığını hissetti.

Winter, Jacin'in gömleğini bırakarak ensesini okşadı. Çenesini. Saçlarının uçlarını parmaklarında hissetti. Jacin bir ses çıkardığında, Winter bunu tutkudan mı pişmanlıktan mı yaptığını bilemedi. Jacin'in sırtı gerildi. Bıçağı kaldırdığında, ağırlığı yer değiştirdi.

Winter gözlerini sıkıca yumdu.

Hayatı boyunca bir sürü ölüm görmüştü ve bu hiç de korkunç bir son değildi.

Jacin birden kolunu indirdi ve Winter, aralarına giren hava akımıyla irkildi. Gözlerini açtı. Ryu kesik kesik soludu ve sonra acıyla inledi.

Jacin'in de gözleri açıktı. Masmavi ve pişmanlık doluydular.

Winter geri çekilmeye çalıştı ama Jacin onu sıkıca tutuyordu. Winter'ın gidecek bir yeri yoktu. Parmaklıklarla onun arasına sıkışıp kalmıştı. Jacin'in omzunun arkasında, kameranın ışığı parlıyordu. Winter nefes almaya çalıştı. Başı dönüyordu. Duyduğu kalp atışlarından hangisinin onunki olduğunu ayırt edemiyordu.

Jacin. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Nihayet onu öpebilmişti işte. Jacin de onu öpmüştü.

Ama Jacin'in yüzü yine bir hayal kırıklığıydı. Yine buzdan bir heykel, bir ruhsuzluk anıtıydı.

"Bana bir iyilik yapın Prenses," diye fısıldadı, nefesini Winter'ın ağzına üfleyerek. "Bir dahaki sefere, biri sizi öldüreceğini söylediğinde, ona hemen boyun eğmeyin."

Winter ona bakakalmıştı.

Dizlerinin bağı çözülüverdi. Jacin onu düşmeden yakaladı. Winter'ın eli, alçak duvarda ılık ve ıslak bir şeye değdi.

"Sakin ol Prenses," diye mırıldandı Jacin.

"Ryu?"

"Kanın sizin olduğunu düşünecekler." Jacin açıklamaya çalışıyordu ama Winter anlayamıyordu. "Burada bekle. Işıkları kapayana kadar kıpırdama, tamam mı?"

"Ta-tamam," diye fısıldadı Winter.

Jacin onu bıraktı ve bıçağı ölü kurttan çekip çıkardı. Sonra elini Winter'ın yaralı yanağına koydu. Ama Winter'ın aklı fikri, eteğine bulaşan ıslaklıktaydı. Patikaya kanlar damlıyordu. Yol yol akıyorlardı. Çok fazla kan vardı. Çok. Kolları kanlara batıyor, göl kırmızıya boyanıyordu.

"Winter."

Dudaklarını aralayarak Jacin'e boş boş baktı. Öpüşmelerinin tatlı hatırası, korkunç bir manzarayla parçalanmıştı. Ryu. Tatlı, masum Ryu.

"Işıklar sönene kadar bekle," diye tekrarladı Jacin. "Sonra kızıl saçlı arkadaşını alıp bu lanet oyun tahtasından ineceksin." Jacin onu hafifçe sarstı. "Ama önce ölüyü oynayın prenses."

Winter huzurla, oturduğu yerde büzüldü. Bir oyun oynuyorlardı. Bir oyun. Çocukken oynadıkları gibi. *Bu bir oyun. Kanlar gerçek değil. Ryu ölmedi...*

Boğazına bir yumru oturdu. Jacin onu kafesin parmaklıklarına yasladı ve gitti. Kalın tabanlı botlarıyla kanlı ayak izleri bırakarak uzaklaştı.

BÖLÜM
Yirmi Dokuz

SCARLET KAŞLARINI ÇATMIŞ, BOŞ PATİKAYI İZLİYORDU.

Winter gideli saatler olmuş gibi geliyordu. Gece bu saatte burası ziyarete kapanırdı ama böyle kurallar, prensesler için geçerli değildi belki de. Winter sonunda hayalini kurduğu romantizmi yaşayabilmiş miydi acaba?

Ama sonra bir terslik hissetti. Ryu'nun ininden çıktığını görmüştü ama henüz ona bakmaya gelmemişti. Sonra korkunç bir ses duydu. Bir keçinin kesilirken çıkardığı feryada benzeyen bir ses. Hayvanat bahçesinin sıcaklığına rağmen, buz gibi bir ürpertiyle titredi.

Nihayet ayak sesleri duydu. Hemen parmaklıklara tutundu.

Muhafız elinde bir bıçakla çıkageldiğinde, kuşkularında yanılmadığını anladı. Uzaktan bile, bıçaktaki koyu lekeyi görebiliyordu. Jacin'i tanımasa da yüzündeki ifadeye aşinaydı: Pişmanlık.

Scarlet nefesini tuttu.

"Ne yaptın?" diye bağırdı. "Winter nerede?"

Jacin gelip kafesin önünde durdu. Scarlet, adamın kanlı bıçağına rağmen geri çekilmedi.

"Elini uzat," dedi Jacin çömelerek.

"Ah, hayır. O tufaya bir daha düşmem," diye tısladı Scarlet.

Jacin bıçağını yerdeki yumuşak yosunlara saplayıp kafese doğru atıldı. Scarlet daha kıpırdamaya bile fırsat bulamadan, Jacin kızın bileğini tutup sertçe büktü. Scarlet'ın avucu açılıverdi. Sihir falan değildi. Basbayağı eski, bildik bir numaraydı.

Scarlet kolunu çekmeye çalıştı ama Jacin'in parmakları onu bir mengene gibi sıkıyordu. Scarlet taktik değiştirip diğer eliyle adamın yüzünü tırmalamaya çalıştı, fakat Jacin geri çekildi.

Scarlet'ın kolunu bir kez daha bükerek, bıçağının kılıfından çıkardığı bir şeyi avucuna koydu. Minik bir silindirdi.

Sonra onu bıraktı. Scarlet'ın parmakları silindirin etrafında büküldü. Can havliyle geri çekildi.

"Bunu geminin güvenlik ekranına tak. Gerisini sen ayarlarsın. İçinde bir de bir arkadaşının mesajı var. Güvenli bir yere gittiğinizde okursun."

"Neler oluyor? Ne yaptın?"

Jacin bıçağı kılıfına silip ona doğru fırlattı. Scarlet irkildiyse de bıçak bir yerine saplanmadan yanlamasına kucağına düştü.

"Artemisia E Limanı, 22. Körfezi bulacaksın. Tekrar et."

Scarlet'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Tekrar patikaya baktı. Winter'ın siyah buklelerini, simli elbisesini ve çabasız zarafetini görmeyi bekledi. Her an gelebilirdi. Her an...

"Tekrarla..."

"E Limanı, 22. körfez." Bıçağın sapını kavradı.

"Önce hayvan bakıcılarının koridoruna gidin. Winter, oradan sonra yolu biliyor. Güvenliği halletmeye çalışacağız. Sakın aptalca bir şey yapmayın. Ay'dan gitmeye filan da kalkışmayın. Hem dikkat çekersiniz, hem de o küçük kapsülle fazla uzaklaşamazsınız. RM-9'dan bir teslimat alacakmışsınız gibi yapın. Erkek arkadaşının evi orada."

"Ama..."

"Artemisia'dan uzaklaşın yeter. E Limanı, 22. körfez. Doğruca RM-9'a gideceksiniz." Ayağa kalktı. "Prenses'i gördüğünde, söyle, elini çabuk tutsun."

Scarlet'ın aklı iyice karıştı. *Winter'ı mı diyor?* Ama sonra, diğer prensesi kastettiğini anladı. Selene'i.

Jacin, kafesin diğer tarafından dolaşıp güvenlik ekranına başparmağını bastırdı ve bir şifre girdi. Scarlet kilidin açıldığını duydu. Sinirleri yay gibi gerilmişti.

"Ona kadar say," dedi Jacin ve kıza bakmadan çıkıp gitti.

Scarlet kapıyı itip dışarı fırlamamak için kendini zor tutuyordu. Jacin ona bir silah ve kaçış fırsatı vermişti. Neler olduğunu bilmiyordu ama on saniye daha beklemek onu öldürmezdi.

İçinden *dört* diye sayarken, küçük silindiri cebine koydu. Beşte bıçağı lime lime kotunun arka cebine soktu. Altıda yine parmaklıklara yaklaştı ve yüzünü onlara dayadı. Yedide "Winter!" diye bağırdı.

Sekizde ışıklar söndü ve hayvanat bahçesi zifiri karanlığa gömüldü.

Scarlet donup kaldı. Lanet pislik. İşini mi zorlaştırmaya çalışıyordu?

Ama sonra kameraları hatırladı.

Bıçağı bir kez daha kontrol edip kafesin kapısını açtı. Uzun zamandır ayağa kalkmadığı için dizleri titriyordu. Bir an bekleyip yosunlara doğru adım attı.

Önce Prenses öldü mü diye bak.

Sonra E Limanı'nın ne cehennemde olduğunu bul.

"Winter?" diye tısladı, patikada ilerleyerek. Nedense aradaki mesafe, fazlasıyla uzun gelmişti. Karmaşık sezgileri onu iyice şaşırtıyordu. Sonunda, el yordamıyla parmaklığı buldu. "Ryu?"

Kurt ses çıkarmadı. Al sana bir tuhaflık daha.

Suni ormanın ve cam kubbenin ötesinde yıldızlar parlıyordu. Çok geçmeden Scarlet'ın gözleri karanlığa alıştı. Köşeyi döndüğünde, yalnızca ağaçların silüetlerini ve kendi ellerini seçebiliyordu.

Gözlerini kırpıştırdı. Yolunun üzerinde beyaz bir şey vardı. Etrafta dolanan albino hayvanlardan biri olmalıydı ama Scarlet'ın sezgileri ona başka bir şey söylüyordu.

"Winter!" Elini parmaklıkta kaydırarak koştu. Prenses, Ryu'nun kafesinin altına yığılmıştı. Etrafı koyu bir gölcükle çevriliydi. "Hayır, olamaz! Prenses!" Scarlet kendini yere atıp parmaklarını Winter'ın boynuna bastırdı.

"Duvarlar kanıyor."

Tuhaf sözler, Scarlet'ın içini büyük bir rahatlamayla doldurdu. Winter'ın kalp atışları güçlüydü. "Yaralı mısın?"

"Her yerde kan var. Çok fazla kan..."

"Winter, kendine gel. Neren yaralı?" Scarlet elleriyle onun kollarını, omuzlarını ve karnını yokladı ama kanlar altındaydı. Sırtını çevirmeye çalıştı.

"Ryu'yu öldürdü."

Scarlet donup kaldı.

Prenses hıçkırarak alnını Scarlet'ın boynuna gömdü. "Beni korumaya çalışıyordu."

Scarlet, Winter'ın, kurttan mı, yoksa muhafızdan mı bahsettiğinden emin değildi. "İyisin," dedi, kendini buna inandırmak istercesine. Etrafına bakındı. Hayvanat bahçesi karanlıkta kaybolmuştu ama şelalenin fokurtusunu, minik patilerin tıkırtısını ve bilinmeyen bir yaratığın süründüğü yaprakların hışırtısını duyabiliyordu. Gözleri, Winter'ın arkasındaki kafeste boylu boyunca yatan beyaz kürke takıldığında kalbi burkuldu ama bu hissi hemen kovaladı.

Tıpkı büyükannesindeki gibi, Ryu için de daha sonra yas tutacaktı. Şimdi onları buradan çıkarmalıydı.

Aklını toplamaya çalıştı.

Hayvanat bahçesinin kapılarında muhafızlar nöbet tutuyordu. Prenses Winter geri dönmediğinde şüpheleneceklerdi. Tabii Jacin onlar için de bir şey düşünmediyse. Ama Scarlet, Kraliçe'nin sarayının ortasında dolaşamayacaklarını biliyordu.

Ryu'nun arkasına doğru baktı. En uzak duvardaki kapıyı hayal meyal seçebiliyordu. Oradan, hayvan bakıcılarının koridoruna geçiliyordu. Hayvanların beslenmesi ve kafeslerinin bakımı bu koridordan yapılıyordu. Jacin, oradan gitmelerini önermişti. Scarlet ona öfkeliydi ama önerisini sorgulaması için de bir sebep yoktu.

"Gel," dedi, Winter'ı ayağa kaldırarak.

Prenses ellerine baktı ve titremeye başladı. "Kanlar..."

"Biliyorum, duvarlar kanıyor. Şimdi bak bana. Tamam. Şu kapıyı görüyor musun? Oraya gidiyoruz. Hadi, elimi tut."

Scarlet parmaklarını onunkilere geçirdiğinde, Winter kıpırdamadı. "Winter. Sana beş saniye veriyorum, anlıyor musun? Yoksa seni ölü kurdun ve kanayan duvarlarınla baş başa bırakıp gideceğim."

Winter'ın dudakları aralandı, bakışları buğulandı. Ama üç saniye sonra kafasını salladı. Daha doğrusu, başını eğip kirpiklerini titreştirdi. Olsun. Scarlet'a bu kadarı da yeterdi.

"Güzel. Şimdi ellerime basıp parmaklıkların öbür tarafına geç."

Prenses bir kukla gibi, denileni yaptı. Her zamanki zarafetinden eser kalmamıştı. Winter kurdun bölmesine geçtiğinde, Scarlet durumun gerçekliğini kavradı.

Muhafız onlara bir şans tanımıştı ve bunu mutlaka değerlendirmeliydiler.

Damarlarına adrenalin pompalandı. Bıçağı bir kez daha kontrol edip parmaklıklara tutundu ve kendini üzerlerinden aşırtıp diğer tarafa geçti.

Gürültüyle yere düştüğünde kapıya doğru koşmaya başladı. Kapı açıktı ve dışarı çıkarken alarm filan çalmadı. Sonra Winter'ın onu takip etmediğini fark etti. Dönüp eşikten baktığında, prenses, Ryu'nun üzerine eğilmişti. Ama Winter, Scarlet'ın bir şey demesine fırsat vermeden kalkıp kanlı avuçlarını eteğine sildi ve kapıya doğru koştu.

BÖLÜM

Otuz

BESLEME KORİDORLARI ZİFİRİ KARANLIKTI. Scarlet etrafı dinlemek için duraksadı ama arkalarında bıraktıkları kuşların boğuk şakımalarından başka bir ses yoktu. Koku ona çiftliğini hatırlatmıştı. Saman, yem ve gübre kokusu. Yönünü hesaplamaya çalıştı. Sağ taraf hayvanat bahçesinin derinliklerine doğru ilerliyordu ama sol, onları saraya götürebilirdi. Belki de hizmetkârların kanadına. Scarlet bir elini duvara dayayıp diğerleriyle Winter'ın bileğini kavradı ve kapalı kapılara dokunarak ilerledi. Bir yandan da içinden sayıyordu: *Geyiğin bölmesi, kar leoparınınki... Burada kim vardı? Kutup tilkisi mi?*

Bir köşeyi döndüler ve kıpır kıpır bir ışık, gözlerini aldı. Duvara monte edilmiş bir kontrol panelinden yayılıyordu. Hayvanat bahçesinin ısı, ışık ve otomatik besleme ayarları buradan yapılıyordu.

Panelin yanında, loş ışıkta güçlükle seçilen bir kapı vardı.

Scarlet kilit mekanizmasının düğmesine bastı. Kapının bir aslanın bölmesine açılmadığını umdu. Hiçbir şey olmadı.

Scarlet küfrederek yine düğmeye bastı. Ve yine hiçbir şey olmadı.

Sonra kontrol paneli onu şaşırtarak bipledi ve tepesindeki ekrandan bir yazı geçti.

Dikkatli ol Scarlet.

Scarlet'ın ağzı beş karış açık kaldı. "Bu da ne..."

Cümlesini bir küfürle süsleyemeden, kilidin açıldığını duydu. Scarlet titreyerek kapının koluna uzandı. Kapı yana kaydı.

Scarlet bir ışık parlamasıyla Winter'ı duvara doğru çekti. Ama aydınlık koridor boştu. Dar ve sıradan bir yerdi. Tam da hizmetkârlara yakışacak cinsten.

Kulak kesildiğinde, hiçbir şey duyamadı.

Kafasını kaldırdı ve yüreği hop etti.

Tavanda dönen bir kamera vardı. Koridoru tarıyordu. Ama Scarlet'ın onu fark etmesinden birkaç saniye sonra donup kaldı. Işığı önce karardı, sonra tamamen söndü. Scarlet şaşırarak eğildiğinde, biraz ilerideki ikinci kamerayı gördü. Az sonra o da kapandı.

Jacin ne demişti? *Güvenliği halledeceğiz* mi?

Ama nasıl? *Kiminle?*

Scarlet el yordamıyla Winter'ın dirseğini buldu ve onu koridorda çekiştirdi. "Neredeyiz, biliyor musun?"

"Misafir odalarının olduğu kanada yakınız."

Eh. Bu da bir şeydi. En azından kaybolmamışlardı.

"E Limanı'na nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"E..." diye mırıldandı Winter. "Elma. Evret. Ev."

"Eeeee?" diye homurdandı Scarlet.

"Yok, o sayılmaz."

Scarlet hışımla ona döndüğünde Winter durdu. Eteğinin arkası, kolları, bacakları ve yüzü kan içindeydi.

Scarlet eğilip kendine baktı. Onun da Winter'dan aşağı kalır yanı yoktu. Birilerine rastlarlarsa hemen enselenirlerdi.

"Hadi Prenses, bayılttın ama!" diye çattı Winter'a. "E Limanı'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Winter yüzünü buruşturup kanlı avuçlarını yanaklarına bastırdı. Scarlet onun ağlayacağını sandı.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Kesik kesik soluyordu. Omuzları titremeye başlamıştı.

"Prenses," diye uyardı Scarlet.

"Evet, galiba biliyorum. Mantarlı limanlar."

"Mantar mı?"

"Gölgelerin dans ettiği. E Limanı. Evin e'si."

"Evet, evin e'si," diye tekrarladı Scarlet. Giderek daha derin bir ümitsizliğe kapılıyordu. Yok, bu işi beceremeyeceklerdi. Şu kızla imkânsızdı. "Nasıl gideceğiz oraya? Söylesene!"

"Trene bineceğiz. Şehrin öbür ucuna gidene."

"Tamam, tren. Ona nereden bineceğiz?"

"Tünellere inmemiz gerek."

Scarlet'ın sabrı taşmak üzereydi. "Nasıl?"

Winter başını iki yana salladı. Kehribar gözlerinde bir pişmanlık ifadesi belirmişti. Scarlet'ın içinden ona sarılmak geldi ama aynı zamanda boğmak istediğin biriyle imkânsızdı bu.

"Tamam. Bir yolunu buluruz," dedi. Bir merdiven ya da asansöre rastlama umuduyla, koridorda koşmaya başladılar. Hizmetkârların hızlı davranması beklenirdi, öyle değil mi? Mutlaka bir yol...

Scarlet bir köşeyi döndüğünde çığlığı bastı. Az kalsın bir hizmetçiyle çarpışacaktı. Kız en fazla on dördündeydi. Scarlet birden durunca Winter ona çarptı. Scarlet, Prenses'in koluna yapıştı. Kendi kalp atışları, kulaklarında uğulduyordu. Hizmetçi kız, bir an Scarlet'a baktı. Sonra gözleri, üstü başı kanlar içindeki Prenses'e kaydı ve çabucak reverans yaptı.

"Ma-majesteleri," diye kekeledi.

Scarlet çenesini sıkarak bıçağı kınından çıkarıp kızın boğazına dayadı.

Kız korkuyla inledi. Elindeki çamaşırlar ayaklarının dibine düştü.

"Limanlara giden trene nereden bineceğiz? Çabuk söyle!"

Kız titremeye başladı.

"Korkma," dedi Winter, melodik bir sesle. "Sana zarar vermeyecek."

"Hı-hı, vermeyeceğim," dedi Scarlet alayla. "Ne bekliyorsun? Konuşsana!"

Kız parmağını kaldırdı. "Bu ko-koridordan sağa döneceksiniz. Me-merdivenlerden istasyona ineceksiniz."

Scarlet eğilip yerdeki yığından beyaz bir masa örtüsü kaptığı gibi Winter'ı çekiştirdi.

Koridor, bir T harfi oluşturacak şekilde bitiyordu. Scarlet sağa döndüğünde, kendini aydınlık bir merdivene açılan bir girintide buldu. Basamakların tepesindeki kapıdan geçip arkalarından kapadılar. Sonra Scarlet, örtüyü bir pelerin gibi Winter'ın boynuna bağlayıp bir kısmını da kafasına doğru çekiştirdi. Geniş kumaş hem kan lekelerini hem de Prenses'in hemen tanınan güzelliğini gizlemişti. El ele merdivenden indiler. İkinci bir sa-

hanlığa geldiklerinde, duvarlar grimsi taşlara dönüştü. Nihayet yer altına inmişlerdi.

Üç kat aşağıda onları apliklerle aydınlatılan bir platform bekliyordu. Hemen ötesinde manyetik tren rayları vardı. Scarlet, platformun kenarına kadar gidip tünelin iki tarafına baktı.

İkinci bir kapı gördü. Kemerliydi ve kenarlarında fosforlu mozaikler vardı. Tabii ya. Burası doğrudan sarayın koridorlarına gidiyor olmalıydı. Hizmetkârların basit kapısının aksine, pek süslüydü.

Az sonra mekanik bir ses duyuldu ve mıknatıslar uğuldamaya başladı. Scarlet, Winter'ı platformun arkasına doğru itti. Saniyeler sonra, bir kurşunu andıran tren, tünelden çıkıp istasyona doğru süzüldü. Scarlet kimsenin onları fark etmeyeceğini umarak bekledi.

Trenin kapısı tıslayarak açıldığında zümrüt yeşili bir elbise giyen bir kadın, platforma indi. Mücevherlerine bakılırsa, bir asilzadeydi şüphesiz. Onu, sihirbazların giydiklerine benzeyen, üzeri rünik harflerle işli tuniğiyle bir adam izledi. Adam uzanıp kalçasını avuçladığında, kadın şuh bir kahkaha atıp kaçtı.

Scarlet onlar kapıdan geçip kıkırdamaları uzaklaşana dek, nefes bile almadı.

"O kadın evli," diye fısıldadı Winter, "ve kocası bu adam değil."

"İnan, zerre kadar umurumda değil." Scarlet trene doğru koştu. "Kapıları aç!"

Tren ne kıpırdadı, ne de kapıları açıldı.

"Aç şu kapıyı, geri zekâlı!" Scarlet parmaklarını kapının kenarına geçirerek onları çekmeye çalıştı. Yaralı parmağı, günlerdir ilk kez zonkluyordu. "Hay ben böyle işin! Açılsana be!"

Birden kapı açıldı ve robot gibi bir ses, "Artemisia E limanı," dedi.

Scarlet'ın tüyleri diken diken oldu. Yine de Winter'ı trene iterken, gizli müttefiklerine usulca teşekkür etti. Kendi de trene bindi ve bir koltuğa yığıldı. Kapı kapandı. Tren raylarda kayarak hareket etti. "Evin e'si," diye mırıldandı Winter.

Scarlet sweatshirt'ünün pis koluyla terli alnını sildi. Biraz sakinleştiğinde, "Neler oldu, anlatsana," dedi.

Winter'ın gözlerindeki cesaret kayboluverdi. "Kraliçe, Jacin'i beni öldürmesi için yollamış. O da benim yerime Ryu'yu öldürdü."

Scarlet fermuarını açarak serinlemeye çalıştı. "Kraliçe neden ölmeni istiyor?"

"Tahtını elinden alacağımı sanıyor."

Scarlet alayla homurdandı. "Sahi mi? Seni konuşurken duydu mu hiç?"

Winter ona merakla baktı.

"Alınma ama sende kraliçe kumaşı yok ki," dedi Scarlet. "Bildiğin kaçıksın."

"Zaten kraliçe olamam. Kraliyet soyunun kanını taşımıyorum. Majesteleri benim öz annem değil."

"Doğru ya. Bir liderde bulunması gereken en önemli vasıf odur."

Dünya Birliği'nde iki monarşi vardı. Birleşik Krallık ve Doğu Ulusları Topluluğu. Ama Scarlet, Avrupa'da büyümüştü. Dengelerin her an değiştiği, seçmen oylarının önemli olduğu bir demokraside. Yine de Birlik ülkeleri yüz yirmi altı yıldır barışı koruduğuna göre, doğru bir şey yapıyorlardı.

Ne yazık ki aynısı Ay için geçerli değildi. Sistemlerinde bir taş yerinden oynamış ve bütün ülke bir karmaşaya sürüklenmişti.

Tren yavaşlamaya başladı. Scarlet camdan, kayalık, siyah tünelin kocaman ve hareketli bir limana açılışını izledi. Zeminden yayılan ışıkta, karanlık duvarların önündeki uzay gemilerinin silüetleri seçiliyordu. Limana bağlanan tek hat, onlarınki değildi. Buraya her saniye onlarca tren geliyordu. Dış bölgelerden getirilen yükler boşaltılırken işçiler yabancı bir dilde birbirlerine bağırıyorlardı.

"22. Körfez," diye hatırlattı Scarlet kendine. Trenin kapıları açıldı. "Göze batmamaya çalış," dedi Winter'a.

Winter ona muzip bir bakış fırlattı.

Haklıydı. Leş gibiydiler. Üstleri başları kan içineydi ve Winter, onların, güllerden güzel, kesik başlı bir tavuktan daha kaçık, sevgili prensesleriydi.

Nasıl batmayacaklardı ki göze?

"Sihrini kullansana," dedi Scarlet.

Winter, "Olmaz," diye kestirip attı ve trenden indi.

Scarlet onu izledi. Neyse ki etrafta asiller yoktu. Bir yük limanıydı burası. Ama bu, güvende oldukları anlamına gelmiyordu tabii. İşçiler şimdiden duraksayıp onları seyre dalmışlardı.

"Emin misin?" diye üsteledi Scarlet.

"Kesinlikle," dedi Winter.

"Kafanı eğ bari." Scarlet masa örtüsünü Winter'ın yüzüne doğru çekiştirdi ve yürümeye başladılar.

Liman dev gibiydi. İki yanında yüzlerce karanlık bölme vardı. Hepsinin üzerinde rakamlar yazıyordu. Scarlet'ın gözü, yanından geçtikleri sandıklara takıldı.

HAFİF SİLAH CEPHANESİ
TESLİM ALAN: 51. AY BİRLİĞİ, SÜRÜ 437
ALFA THAUM LAIGHT
TESLİMAT ADRESİ: ROMA, İTALYA, DÜNYA

Cephane. Bunlar Dünya'daki Ay birliklerine yollanıyordu.

Scarlet yumruklarını sıktı. Limandaki tüm sandıkları ateşe vermek için yanıp tutuşuyordu. *Tepki yok.*

Tepki yok.

Derin ve uzun nefesler alarak yoluna devam etti. Solundaki duvarda E7, sağındakinde E8 yazıyordu. Neredeyse gelmişlerdi.

22. körfeze kadar koşmamak için kendini zor tutuyordu.

"Neye bakmıştınız?"

Duraksadılar. Pis tulumlu bir işçi yollarını kesmişti. Birden, bakışları Winter'a takıldı. "Ah, bağışlayın Majesteleri."

Winter kafasını kaldırdığında adam kıpkırmızı kesildi.

"Gerçekten sizsiniz," dedi. "Ben... Size nasıl yardımcı olabilirim Majesteleri?"

Scarlet öfkeyle tısladı. Başka kimse onları fark etmemişti. Adam, Winter'ın önünde eğilemeden, onun koluna yapıştı. "Majesteleri ona aval aval bakılmasından hiç hoşlanmaz. Yardım etmek istiyorsan, bizi 22. Körfez'e götür."

Adam telaşla kafasını salladı. Scarlet'tan ödü patlamıştı. Belki de onu bir sihirbaz adayı sanmıştı.

"E-emredersiniz. Bu taraftan efendim."

Scarlet, adamı bırakıp Winter'a soğuk bir bakış fırlattı ve yüzünü gizlemesini işaret etti. İşçi, bölmelerin arasında robot gibi

yürüyordu. Birkaç kere, ensesini kaşıyarak, omzunun üzerinden Winter'a baktı.

"Açıkta bir şey mi var?" dedi Scarlet sertçe.

"Efendim? Be-ben..."

"Bir daha Prenses'e baktığını görmeyeyim."

Adam ağzını açtı. Belki de Winter'ın pisliğini ya da kanlarını sorgulayacaktı. Ya da güzelliğine vurulmuştu. Ama işçi başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

Geçtikleri bölmelerden çoğunun, ağır metal kapıları açıktı. İçlerindeki uzay gemileri görünüyordu.

"Bak," diye fısıldadı Winter. "Mantarlar ve gölgeler."

Scarlet onun bakışlarını takip etti. Uzay gemilerinin gölgeleri, dans eden mantarları andırıyordu. Yani, bir nevi. Doğru açıdan bakıldığında.

"22. Körfez burası Majesteleri."

Scarlet tepedeki numaraya ve bölmedeki kapsüle baktı. Sarayın altın armasını taşıyordu ve iki kişilikti.

"Teşekkürler," dedi Scarlet. "Çekilebilirsin."

"Si-sizi burada bekleyeyim mi? Döndüğünüzde belki ihtiyacınız olur."

Scarlet başını iki yana sallayıp Winter'ın koluna girdi. İki adım atmışlardı ki duraksadı.

"Bizi gördüğünü kimseye söyleme, olur mu? Ama biri soracak olursa, bize yardım etmen için seni büyülediğimizi söyle. Tamam mı?"

Adamın yuvarlak gözleri Winter'a kaydı. Yanakları daha da kızardı.

"Yalan değil ki. Gerçekten büyülendim," diye mırıldandı.

Scarlet gözlerini devirip adamın gitmesini bekledi. Sonra pilot kapısını açıp Winter'ın binmesine yardım etti. "Bu şeyi sen uçurmayacaksan yana kay."

Winter uysalca Scarlet'ın dediğini yaptı. Scarlet bıçağı çıkarıp aralarına koydu. Kapıyı kapadığında, limanın gürültüsü bıçak gibi kesildi.

Scarlet ellerinin titremesini durdurmak için derin bir nefes alıp verdi. Pilot kabinini dikkatle inceleyerek on beş yaşından beri uçurduğu yük gemisiyle aralarındaki farkları ve benzerlikleri saptamaya çalıştı.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadı, parmaklarını ana ekrana bastırarak. Ekran aydınlandı ve bir mesaj belirdi.

GÜVENLİK TANIMI YAPILMADI.

Scarlet ekrana bakakaldı. Ne anlama geldiğini, ancak dört kere okuduktan sonra kavrayabildi. İçten içe, hayalet yardımcılarının motoru çalıştıracağından ümitlenmişti galiba. Böyle bir şey olmayınca, Jacin'in verdiği silindiri hatırladı. Onu cebinden çıkarıp kapağını açtı ve güvenlik ekranının köşesine taktı.

Mesajın üzerinde bir ikon belirdi.

Döndü.

Döndü.

Scarlet nefesini tutarak bekledi. Ensesinden aşağı bir ter damlası süzüldü.

TANIM YAPILDI. İYİ UÇUŞLAR KRALİYET MUHAFIZI JACIN CLAY.

Scarlet rahat bir nefes aldı. Birkaç kolu indirdi. Motor çalıştı ve kapsül hareket etti. Bir grup yük gemisi, Artemisia'nın E Limanı'nı uzayın boşluğundan ayıran çıkışa doğru ilerliyordu. Onların arasına karışabilirlerdi. Kimse bir kraliyet gemisini durdurmaya cesaret edemezdi.

"Dur," dedi Winter birden.

Scarlet'ın yüreği ağzına geldi. "Ne var?" dedi, gözleri bir sihirbaz ya da muhafız görmek için limanı tararken.

Winter uzanıp pilot kemerini Scarlet'ın başından geçirdi. "Önce güvenlik arkadaşım. Biz narin canlılarız."

BÖLÜM

Otuz Bir

WINTER, SCARLET'IN GEMİYİ BECERİYLE KUMANDA eden ellerine dalıp gitmişti. Arkalarındaki ağır demir kapılar kapandı ve Artemisia'nın yer altı limanından serbest bırakılmayı bekleyen bir düzine kadar başka gemiyle birlikte beklemeye koyuldular. Winter gözlerini Scarlet'tan güçlükle ayırıp omzunun üzerinden baktı. Kapılar o kadar eskiydi ki sömürgelerden önce bile Ay'ın bir parçasıydılar sanki.

Şimdi onu, limandan, şehirden ve saraydan ayırıyorlardı.

Jacin'den.

Scarlet telaşlıydı. "Bu iş ne kadar sürer?"

"Bilmem. Artemisia'dan sadece bir iki kere çıktım. O da trenle."

"Birkaç kapıdan daha geçeceğiz herhâlde." Scarlet kafalarının tepesindeki lambaları söndürdü. "Birilerine görünmesek bari. Seni kaçırdığımı sanacaklar."

"Bir bakıma öyle sayılmaz mı?"

"Hayır efendim. Ben seni psikopat üvey annenden kurtarıyorum, o kadar."

Winter etraflarındaki gemilere baktı. Çoğu yük gemisiydi. Kim bilir kaçı Dünya'daki savaşa asker ya da silah taşıyordu? Ama çoğu, dış bölgelerden başkente mal götürecekti şüphesiz. Böylesi trenlerle bütün Ay'ı dolaşmaktan daha pratikti.

"Dünya'ya mı gidiyoruz?" diye sordu Winter.

Scarlet kaşlarını çattı. "Jacin, bu kapsülle o kadar uzaklaşamayacağımızı söyledi. RM-9 bölgesine gidin dedi."

Cesur Jacin. Winter'ın en büyük koruyucusu.

Ve Winter onu kaderine terk etmişti.

Scarlet kapüşonunun pis kordonlarını çekiştirdi. "Orası Wolf'un büyüdüğü yermiş. Ailesi hâlâ orada olabilirmiş."

Winter parmaklarını emniyet kemerinde gezdirerek şarkı söylemeye başladı: "Dünya bu gece yusyuvarlak ve kurtlar ulur ağlayarak. Uuuuuuuuu..."

"Yardıma ihtiyacımız var. Güvenebileceğimiz birine. Wolf'un annesiyle babasını ikna edersek, belki orada kalırız. Yıldızlar aşkına! Neden bu kadar uzun sürdü?"

Winter kendini şarkıya kaptırmıştı. "Uuuuuuuuu..." Gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

Scarlet öfkeyle homurdandı. "Bir yer bulmamız gerek diyorum. Kraliçe'den saklanmalıyız."

"Levana bizi her yerde bulabilir."

"Öyle deme. Halk seni seviyor. Seni korurlar. Ben de arada kaynarım."

"Kimseyi tehlikeye atmak istemem."

"Bu ruh hâlinden hemen çıkmalısın, anlıyor musun? Ya biz kazanacağız ya da Levana. Bundan sonra, hayatta kalmak için mücadele edeceksin."

Winter titrek bir nefes aldı. Şu kızın yarısı kadar cesaretli olabilseydi. Ama içi bomboştu. Yorgundu. İsteksizdi.

Scarlet kapüşonunun kordonlarından birini ağzına atıp çiğnemeye başladı. "RM-9," diye mırıldandı kendi kendine. "RM'nin açılımı ne?"

"Regolit Madenleri. Tehlikeli bir yerdir."

"Neden?"

"Regolit hastalığı yüzünden. Şimdiye kadar bir sürü insan öldü."

Scarlet hafifçe gülümsedi. "Güzel. Levana seni orada aramayı akıl edemez." Ekrana tıklayıp bir harita açtı.

O sırada karşılarındaki devasa kapılar da aralanmaya başlamıştı. İçeri solgun bir ışık yayıldı.

"Scarlet?"

"Efendim?" Scarlet kafasını kaldırdı. "Oh! Sonunda."

Kapıların arasındaki boşluk genişledikçe, Winter bir kraterin kenarındaki bir mağarada olduklarını gördü. İki taraflarında Ay'ın kayalar ve çukurlarla dolu yüzeyi uzanıyordu.

"Jacin ikimizi de kurtardı," diye fısıldadı Winter, kalbi sızlayarak.

Scarlet diğer gemilerle birlikte sıraya girdi. En öndeki gemi, roketlerini ateşleyerek uzay boşluğuna daldı. "Bize biraz daha bilgi verebilirdi," dedi Scarlet. "Ama evet. Bir daha görüşürsek, unutturma da ona teşekkür edeyim."

Winter başını eğdi. "Levana onu öldürecek." Tırnaklarının arası kurumuş kanlarla doluydu. Elbisesi ve pabuçları kan içindeydi. Lekeler yayılmaya başlayınca gözlerini kırpıştırdı.

Derin bir nefes alıp yavaşça üfledi. *Hayal görüyorsunuz Prenses.*

"Bence mutlaka bir planı vardır," dedi Scarlet. "Yoksa bizimle gelirdi."

Sıra onlara geldiğinde, bütün galaksi önlerinde açıldı. Scarlet cesaretle gülümsedi. "İşte gidiyoruz."

Scarlet'ın parmakları kontrol düğmelerinde gezinirken kapsül uğuldamaya başladı. Winter son kez arkasına baktı. Birden koltuğuna yapıştı. Kapsül uzaya fırladığında, Scarlet bir kahkaha attı. Artemisia'nın üzerindeki kristal kubbe, altlarında giderek küçüldü.

Winter istemsizce hıçkırarak elini ağzına götürdü.

"Hey, saçmalama," diye bağırdı Scarlet. Sevincini gizlemeye çalışmıyordu bile. "Başardık Winter. Meraklanma, Jacin başının çaresine bakar. Bana kolay pes eden biri gibi görünmedi."

Winter hâlâ arkasına bakıyordu. Boynu ağrımaya başlasa da uzaklaştıkça birbirine karışan saraya ve binalara bakmayı sürdürdü.

"Onu öldürecek."

"Endişelendiğini biliyorum ama bak, o şehirden kurtulduk. Hâlâ hayattayız. Moralini yüksek tut."

Winter yanağını koltuğunun arkasına dayadı. Çılgınca ağlamak istiyordu ama kendini tuttu.

Uzun bir sessizliğin ardından, Scarlet elini onunkinin üzerine koydu.

"Özür dilerim. Öküzlük ettim. Onu sevdiğini biliyorum."

Winter yutkundu. "Evet, seviyorum. Kendi kan fabrikamı sevdiğim kadar hem de."

"Neyini, neyini?"

"Kalbimi diyorum. Vücudumu. Onu çok seviyorum."

"İyi, ne güzel. Ben de diyorum ki Jacin ne yaptığını biliyordu. Eminim kendini kurtarır."

"Beni hep korudu," diye fısıldadı Winter. Birden, ciğerleri kan doldu. Aşağı bakıp inledi.

"Ne oldu?"

Winter elbisesini çekiştirdi. Beyaz, pırıltılı kumaş, koyu kırmızıya boyanmıştı. Hizmetçi kızdan aldıkları masa örtüsü bile kanla kaplıydı. Kokusunu alabiliyordu.

"Winter?"

"Yo-yok bir şey," dedi, hayallerinden kurtulmaya çalışarak. Bacaklarına kanlar damladı.

"Halüsinasyon görüyorsun değil mi?"

Winter arkasına yaslandı. Parmaklarını emniyet kemerine geçirdi. *Hepsi kafanın içinde Prenses.* "İyiyim. Birazdan geçer."

"Ciddiyim. Neden sihrini kullanmıyorsun? Seni delirtmesine neden izin veriyorsun?"

"İşte."

"Hadi ama!" diye üsteledi Scarlet.

"Keşke öyle zalim bir yeteneğim olmasaydı."

"Ama var. Şu hâline baksana. Berbatsın. Basit bir şey yap. Zararsız bir şey. Mesela, saçlarını turuncu sanayım."

"Zararsız bir sihir yoktur." Tırnaklarını kemere geçirdi.

"Bende öyle bir yetenek olsaydı," dedi Scarlet, "o embesillere birkaç sıkı numara çekerdim."

Winter'ın elleri yapış yapıştı. Kıpkırmızı.

"Büyükbabam Aylıydı," dedi Scarlet. "Onu hiç tanımadım ama bir akıl hastanesinde öldüğünü biliyorum. Bence seninle aynı seçimi yaptığı için. Ama o Dünya'ya gelmişti ve kimliğini

gizlemeye çalışıyordu. Yani bir bahanesi vardı. Ya sen? Sen neden yapıyorsun bu işkenceyi kendine? Kime ne faydan dokunuyor?"

"En azından, kimseye zarar vermiyorum."

"Ama sen zarar görüyorsun. Sihrinle iyi bir şeyler yapamaz mısın?"

Winter hayallerinin baskısında, zoraki güldü. "Bütün Aylılar sihirleriyle iyi bir şeyler yaptıklarını zanneder." Başı yana düştü ve yaşlı gözlerle Scarlet'a baktı. "Üvey annemin tek gücü, insanların ondan korkması değil. Kraliçe istediği zaman herkesi onu sevdiğine inandırabilir. İyiliği seçersek yalnızca iyi olduğumuzu sanırız. İnsanları mutlu edeceğimizi. Onlara aşk, huzur ve tatmin vadettiğimizde iyilik yaptığımızı zannederiz. Oysa gerçeği görmelerini engelleriz ki bence bu da en büyük zalimliklerden biri."

Gemi sarsıldı ve hızları arttı. Ay, altlarında bir girdaba dönüştü.

"Bir keresinde," dedi Winter, "bütün kalbimle birine iyilik yaptığıma inanıyordum. Ama yanılmışım."

Scarlet'ın gözleri bir an ona kaydı. "Neden?"

"Bir hizmetçi kendini öldürmeye kalkıştı. Onu engelledim. Zorla fikrini değiştirdim. Onu mutlu ettim. Ona yardım ettiğimden emindim." Güçlükle nefes almasına rağmen konuşmaya devam etti. Görmezden gelirse, halüsinasyonların kaybolacağını umuyordu. "Ama tek yaptığım, Aimery'nin işkencelerini sürdürmesine fırsat tanımaktı. Aimery ona kafayı takmıştı. Benim sayemde onu sapıkça emellerine alet etmek için vakit kazandı."

Scarlet sus pus olmuştu. Winter ona bakmadan anlatmaya devam etti.

"Kız bir dahaki intihar girişiminde başarılı oldu. Ancak o zaman ona yardım edemediğimi anladım." Yutkundu. "O gün bir daha kimsenin zihnini ele geçirmemeye yemin ettim. Kim için neyin iyi olduğunu ben nereden bilebilirim ki?"

Emniyet kemeri sıkıştı, Winter'ın göğsüne saplanıp kaburgalarını kesti. Vücudundan oluk oluk kan akıyordu. Yakında ayak bileklerine kadar süzüleceklerdi. Kemer etine biraz daha gömüldü ve Winter'ı parçalara böldü. Jilet keskinliğinde teller derisini yırttı, paramparça etti.

Winter gözlerini kapadı.

Benimle kal Prenses.

Boğucu bir sessizlikten sonra Scarlet, "Yine de bunun bir çözümü olmalı," diye mırıldandı.

Emniyet kemeri biraz daha sıkıştı. Winter'ın ciğerlerindeki hava boşaldı. İnleyerek debelenmeye başladı.

"Ne yapılabilir ki acaba? A-a. Winter! Winter, iyi misin?"

Göz kapaklarının içinde yıldızlar oynaşıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Buklelerinden damlayan kanlar emniyet kemerini kızıla boyuyordu. Kemerle boğuşmayı bıraktığında iki büklüm oldu. Kemer, göğüs kafesini parçaladı.

Scarlet'ın küfrettiğini hayal meyal duydu.

Yapışık parmaklar prensesin boğazına sarıldı. Winter birinin, adını seslendiğini duydu. Ses, uçsuz bucaksız bir yıldızlar denizinin ötesinden ona ulaşmaya çalışıyordu. Her şey soluyordu...

Bir dizi metalik tıkırtı duydu.

Winter, Scarlet'ın kollarına yığıldı. Scarlet bir yandan üzerine düşen ağırlıkla cebelleşirken diğer yandan gemiyi Ay'ın kayalık arazisine çarpmamaya çalışıyordu.

Winter'ın ciğerleri tekrar havayla doldu. Boğazı hâlâ yanıyordu ama göğsündeki ağrılar, halüsinasyonun derinliklerine gömülüyordu. Öksürerek, kendini gözlerini açık tutmaya zorladı. Kanlar azalmıştı. Şimdi bir tek Ryu'nunkiler vardı.

"İyi misin?" diye bağırdı Scarlet histerikçe.

Winter onun dehşetle irileşen gözlerine baktı. "Emniyet kemeri beni öldürmeye çalıştı," diye fısıldadı.

Scarlet elini saçlarının arasına daldırarak koltuğuna yaslandı. Camdan baktığında, uzakta yarım düzine kubbe gördü.

"Emniyet kemerine suç atma," diye homurdandı. "Asıl sorun senin beyninde."

Winter kıkırdamaya başladı ama az sonra hıçkırıklara boğuldu. "Haklısın," diye mırıldandı, kafasının içinde Jacin'in sesini duyarak.

Benimle kal Prenses. Benimle kal...

Ama o çoktan gitmişti.

* * *

"Güvenlik sisteminde ufak bir teknik arıza oluştu Kraliçem. Bütün sarayda voltaj düşüklüğüne bağlı elektrik kesintileri oluyor."

Levana güneş odasının geniş pencereleri önünde durmuş, üçüncü rütbe bir sihirbazın günlük raporunu dinliyordu. Ama bugün aklı başka yerdeydi. Bütün imkânlarını seferber etmesine rağmen, Linh Cinder'la arkadaşları hâlâ firardaydı. O arada, düğün hazırlıkları son hız ilerliyordu. Ama Levana sinirden, müstakbel kocasının yüzünü görmek bile istemiyordu.

Şimdi bir de Winter çıkmıştı başına. Babasıyla evlendiği günden beri, o deli kız, Levana için yalnızca bir utanç kayna-

ğı olmuştu. Jacin görevini başarırsa, bir daha Winter'ın aptalca saçmalamalarını dinlemeyecekti. Onu asillerin alaylarından koruması gerekmeyecekti. O şapşalın, sarayın koridorlarında yürürken hedefi olduğu hayranlık dolu bakışlara tahammül etmek zorunda kalmayacaktı.

Levana, üvey kızının yok olmasını istiyordu. Winter bir ayak bağıydı. Geçmişin acı bir hatırasıydı. Levana yeni bir hayata başlarken, onun gibi bir ahmağı neden peşinden sürükleyecekti ki?

Ama Jacin başaramazsa...

Levana bir yenilgiyi daha kaldıramazdı.

"Kraliçem?"

Sihirbaza döndü. "Evet?"

"Teknisyenler emirlerinizi bekliyor. Arızanın nerede olduğunu bulmaları bir iki saat daha alırmış. Hatta belki, sistemi bir süreliğine tamamen kapamaları gerekebilirmiş."

"Sayborgla ilgili araştırmalar da duracak mı?"

"Evet Majesteleri."

"Beklesinler o zaman. Şu anda sayborgdan daha önemli hiçbir şey yok."

Sihirbaz saygıyla eğildi. "Sizi gelişmelerden haberdar ederim Majesteleri."

Aimery kapıyı işaret etti. "Şimdilik bu kadar. Çekilebilirsin."

Sihirbaz kayarcasına odadan çıktı ama asansörün kapıları açıldığında içinde başka biri bekliyordu.

Levana, Jacin Clay'i görünce sırtını dikleştirdi. Muhafızın yüzü nefretle çarpılmıştı. Oysa genelde duygularını gizlemeyi iyi becerirdi. Levana, adamın ellerine baktı. Kan içindeydiler. Pantolonunun dizleri de lekelenmişti.

Asansörden indiğinde, Jerrico elini göğsüne dayayarak onu durdurdu.

"Sör Clay?" dedi Levana, soru sorarcasına.

"Yaptım." Sesi, bu basit kelimenin hafiflettiği dehşeti layığıyla yansıtıyordu.

Levana'nın dudaklarında bir gülümseme uçuştu. Gizlemek için arkasını döndü. "Sizin için kolay olmamıştır," dedi, sahte bir şefkatle. "Ona ne kadar değer verdiğinizi biliyorum ama ülkeniz için en doğrusunu yaptınız."

Jacin hiçbir şey demedi.

Levana tekrar ona döndü. Aimery'yle Jerrico'nun yüzleri ifadesizdi ama Jacin, Levana'nın kalbini sökecekmiş gibi duruyordu.

Levana ona acıyıp bu haince hisleri mazur görmeye çalıştı. Ne de olsa, Winter'a âşıktı zavallı.

"Cesedi ne yaptın?" diye sordu.

"Hayvanat bahçesinin krematoryumunda yaktım." Konuşurken, gözleri ateş saçıyordu. Levana'ya doğru hiçbir hamle yapmamasına rağmen, Jerrico elini göğsünden çekmiyordu. "Beyaz kurdu da öldürdüm. Yoksa kanlar şüphe çekerdi. Kurdun ölüsünü mahsus kafesinde bıraktım. Böylece Hayvanat bahçesi bekçileri bunun rastgele bir saldırı olduğunu sanacak."

Levana kaşlarını çattı. "Ben size cesetten kurtulun demedim Sör Clay. Winter tahtım için bir tehdit oluşturursa, insanlara onun öldüğünü nasıl kanıtlayacağım?"

Jacin çenesini sıktı. "O hiçbir zaman tahtınız için bir tehdit değildi," diye gürledi. "Prensesi hayvanat bahçenizde beslediği-

niz albino yırtıcıların parçalamasına izin veremezdim. Halkınıza haberi vermenin başka bir yolunu bulun."

Levana ağzında acı bir tatla, dudaklarını birbirine bastırdı. "Mecburen öyle yapacağım."

Jacin kendini biraz toplamıştı. "Umarım bir görgü tanığını da öldürmeme aldırmazsınız *Kraliçem*. Bir kraliyet muhafızının Prenses'i öldürdüğünün duyulmasını istemezsiniz diye düşündüm. İnsanlar emri sizin verdiğinizi konuşmaya başlarlardı."

"Kimden söz ediyorsun?" diye tısladı Levana.

"Dünyalı kızdan. Kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum."

"Ah, o mu?" Levana *boş ver* dercesine elini salladı. "Haftalar önce ölmeliydi. Bizi can sıkıcı bir işten kurtarmışsın." Başını eğip Jacin'i süzdü. Bir heykel kadar donuk görmeye alışık olduğu birinin yüzünde bunca his barındırmasını eğlenceli bulmuştu. "Beklentilerimi fazlasıyla karşıladınız Sör Clay." Yaklaşıp elini Jacin'in yanağına koydu. Avucunda bir kas seğirdi. Jacin'in tiksintiyle kısılan gözlerini görmezden geldi. Öfkelenmesi doğaldı. Nasıl olsa, yakında en doğrusunun bu olduğunu anlayacaktı.

Eğer anlamazsa da Levana ona anlatmanın bir yolunu bulurdu.

Elini indirip yine pencerelere doğru yürüdü. Kubbenin ötesinde Ay'ın çıplak arazisi görünüyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Jacin.

Levana tek kaşını kaldırdı.

"Muhafızlıktan ayrılmak istiyorum. Beni babamın yıllar önce gönderildiği bölgede başka bir göreve verin. Bu saray benim için acı hatıralarla dolu."

Levana'nın yüzü yumuşadı. "Eminim öyledir Jacin. Senden böyle bir istekte bulunduğum için üzgünüm. Ama istifan kabul edilmedi."

Jacin'in burun delikleri açılıp kapandı.

"Sadakatini kanıtladın ve senin gibi yetenekli birini kaybetmek istemem. Bugün izinlisin ama yarın yeni görevin için burada olacaksın." Gülümsedi. "Aferin Jacin. Çekilebilirsin."

BÖLÜM
Otuz İki

CINDER AKLINI OYNATMAK ÜZEREYDİ. Günlerdir Maha Kesley'in minik kulübesinde saklanıyorlardı. Wolf, annesi, Iko, Thorne ve o, evin minicik odalarında birbirlerine çarpıyorlardı. Gerçi fazla da hareket etmiyorlardı, çünkü gidecek bir yerleri yoktu. Seslerinin küçük, penceresiz camlardan sokağa yayılacağından korkarak çoğunlukla el işaretleri ya da geriye kalan son ekranlarına yazdıkları mesajlarla anlaşıyorlardı. Sessizlik korkunç, hareketsizlik boğucu ve beklemek ızdıraplıydı.

Cinder sık sık Scarlet'la Cress'i düşünüyordu. Hâlâ yaşıyorlar mıydı diye merak ediyordu.

Öte yandan, Kai'nin düğünü de yaklaşıyordu.

Tabii bir de vicdan azabı vardı. Maha'yı tehlikeye atmakla kalmayıp kadıncağıza masraf oluyorlardı. Yanlarında getirdikleri yiyecekler tükenmek üzereydi. Maha bu konuda hiçbir şey söylemiyordu ama Cinder durumun farkındaydı. Dış bölgelerdeki herkes yiyecek sıkıntısı çekiyordu.

Günlerini, planlarını şekillendirmeye çalışarak geçiriyorlardı. Oysa Cinder, Rampion'da her şeyi kararlaştırdıklarını sanmıştı. Yeniden başa dönmek, cesaretini kırıyordu. Kaydettikleri videoyu kullanmaları imkânsızdı. Onu, yalnızca ekranlarına değil, Cinder'la Iko'nun bilgisayarlarına da kopyalamışlardı ama Ay'ın yayınlarına, içlerinde bir tek Cress sızabilirdi.

Halkın arasında bir isyan başlatmayı tartışmışlardı. Maha Kesley, Selene'nin dönüşünü madenlerdeki işçilere yayabilirdi. Ya da tünellerdeki duvar yazılarını kullanabilirlerdi. Ama bunlar uzun vadeli planlardı. İletişimsizlik, sorun yaratabilir, yanlış anlaşılmalara mahal verebilirdi.

Levana'nın, insanlarını birbirlerinden uzak tutmasının haklı bir sebebi vardı. Şimdiye dek etkili bir isyan başlatamamalarının sebebi, bunu istememeleri değildi. Levana'yla ataları, devlet destekli propagandalarla halklarının beyinlerini yıkamıştı. Aylılar nesillerdir, en iyi şekilde yönetildiklerini sanıyordu. Ama tünellerdeki duvar yazıları, insanların yavaş yavaş uyanmaya başladıklarının işaretiydi.

Ay halkı belki de bir kıvılcım bekliyordu. Cinder, onların arasında yaşadıkça, bu bakımdan giderek ümitleniyordu.

Ama önce onlarla konuşması lazımdı. Onları ikna etmesi.

Maha haftalık erzakını almak için, tren istasyonundaki kuyruğa girmeye gitmişti. Diğerleri bir saattir Ay'ın üç boyutlu haritasına bakıyordu. Henüz birkaç öneri sunulmuştu o kadar.

Zaman geçiyordu. Düğün yaklaşıyordu. Taç giyme töreni de öyle.

Birden bir zil çaldı. Haritanın yerini başkentten yapılan yayın aldı. Dışarıdaki kubbeye takılı ekranlardan da aynı yayını yapıyorlardı şüphesiz. Herkes görsün diye.

Karşılarında, bütün kibri ve yakışıklılığıyla, Baş Sihirbaz Aimery Park belirdi. Üç boyutlu ekranda, onlarla aynı odadaymış gibi görünüyordu.

"Sevgili Ay halkı," dedi "lütfen işlerinize ara verip beni dinleyin. Korkarım size güzel bir haber veremeyeceğim. Bugün Majesteleri Kraliçe'nin üvey kızı, Majesteleri Prenses Winter Hayle Blackburn, kraliyet hayvanat bahçesinde, hunharca katledilmiş olarak bulundu."

Cinder kaşlarını çattı. Prenses hakkında pek az şey biliyordu. Ama çok güzel olduğunu ve halkın onu sevdiğini duymuştu. Ve bu iki sebep, Levana'nın ondan nefret etmesi için yeterliydi. Prenses'in yüzündeki yara izlerinin, bir zamanlar Levana'nın ona verdiği bir cezadan hatıra kaldığı konuşuluyordu.

"Katili adaletin karşısına çıkarabilmek için güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyoruz ve sevgili Prenses'imizin intikamını alana kadar da pes etmeyeceğiz. Kraliçemiz, üvey kızının ölümünden ötürü büyük bir üzüntü içinde olsa da bu kritik günlerde düğün hazırlıklarının devam etmesini arzu ediyor. Önümüzdeki günlerde Majesteleri Prenses için bir cenaze töreni düzenlenecek. Prenses Winter Hayle Blackburn'ü hepimiz çok özleyecek ve kalplerimizde yaşatacağız."

Aimery'nin yüzü kayboldu.

"Sizce onu Levana mı öldürttü?" diye sordu Iko.

"Tabii ki," dedi Cinder. "Prenses damarına basacak bir şey yapmıştır kesin.

Thorne kollarını kavuşturdu. "Levana'nın gazabını üzerine çekmek kolay olsa gerek."

Thorne, Cinder'ın Yeni Pekin Hapishanesi'nde tanıştığı hâlinden bile daha berbat görünüyordu. Günlerdir tıraş olmuyordu. Yüzünü yıkadığı bile şüpheliydi. Herkes Cress'i kaderine terk edişlerini konuşmaktan kaçınsa da, Cinder bunun Thorne için daha zor olduğunu görebiliyordu. Farafrah'ta yeniden bir araya geldiklerinden beri, Thorne'un Cress'e karşı büyük bir sorumluluk hissettiğinin farkındaydı. Ama ilk kez, Thorne'un hislerinin daha derin olabileceğini düşünüyordu.

Wolf birden başını kaldırdı. Gözlerini kumaş gerili pencereye dikti.

Cinder arkadaşlarını korumak için, parmağına bir kurşun takmaya ya da Ay sihrini kullanmaya hazırlandı. Herkesin sinirleri yay gibi gerilmişti. Hepsi Wolf'u izliyordu.

Wolf'un burun delikleri açılıp kapandı. Gözleri kısıldı.

"Wolf?" dedi Cinder.

Wolf tekrar havayı kokladı ve birden gözleri parladı.

Sonra kimseye açıklama yapmadan dışarı fırladı.

Cinder ayağa kalktı. "Wolf, nereye..."

Ama geç kalmıştı. Bir kurt asker, herkesin dikkatini çekecekti şüphesiz.

Usulca küfrederek botlarını giydi ve arkadaşının peşinden dışarı çıktı.

* * *

Scarlet gemiyi ufak bir yer altı limanına indirdi. İçeride yalnızca iki tane eski püskü kargo gemisi vardı. Bölme mühürlendiğinde, tavandaki iki ampul kör edici bir ışıkla yandı. Biri titreşip duruyordu. Gemiden, önce Scarlet indi. Her yere baktı. Kimse yoktu.

Yeryüzüne çıkan iki devasa yük asansörü ve üç merdivenin yanlarındaki tabelalarda, RM-8, RM-9 ve RM-11 yazıyordu.

Bütün yüzeyler tozla kaplıydı.

"Geliyor musun?" diye seslendi Winter'a. Prenses kapsülün kapısını daha yeni açıyordu. Saçları darmadağın, eteği kan lekeleriyle kaplıydı. Çaldıkları masa örtüsü omuzlarına kaymıştı. Kaçışları Scarlet'ı adrenalinle doldurmuş, Winter'ı ise resmen tüketmişti. Kapsülden çıkarken başı dönüyordu.

Scarlet ellerini kalçalarına koydu. Sabrı taşmak üzereydi. "Seni kucağıma almamı filan mı istiyorsun, anlamadım ki."

Winter başını iki yana salladı. "Sence peşimize birilerini takmışlar mıdır?"

"Dua et de daha kaybolduğumuzu fark etmemiş olsunlar." Gözleri tekrar tabelalara kaydı. Tozdan ötürü, yazılar güçlükle okunuyordu. "Bizi takip ediyorlarsa bile, şu noktada fazla bir seçeneğimiz yok."

Scarlet arkasını dönüp masa örtüsünü Winter'ın beline bağladı. En azından kan lekelerini gizliyordu. Sonra sweatshirt'ünü çıkarıp Winter'a giydirdi ve kızın siyah, gür saçlarını kapüşonunun içine tıkıştırdı.

"Tamam. Şimdi daha iyi."

"Sence ölmüş müdür?"

Scarlet sweatshirt'ün fermuarını çekerken duraksadı. Winter ufacık ve kırılgan görünüyordu.

İç çekti. "Jacin güçlü ve zeki bir adam. Bence iyidir." Fermuarı Winter'ın boğazına kadar çekti. "Gel hadi."

Dev bir kubbeyle korunan yeryüzüne çıktıklarında Scarlet duraksayarak etrafına bakındı. Geminin veritabanından,

Kesley'lerin adresine bakmıştı ama onca rakam ve harf, onun için hiçbir şey ifade etmemişti.

Bir yük limanındaydılar. Dolayısıyla, girişin iki yanında depolar vardı. Duvarlardan birinin dibindeki el arabaları siyah kaya parçalarıyla yüklüydü. Uzaktaki kocaman mağara, bir maden ocağını andırıyordu. Bölgenin haritasında, buradan regolit çıkarıldığı yazıyordu.

Wolf'un ailesi madenci miydi? Wolf orduya alınmasaydı bir madenci mi olacaktı? Scarlet onu burada sıradan bir hayat yaşarken düşünemiyordu. Dünya'ya hiç gelmediğini. Onunla hiç tanışmadığını.

"Burada hiç ev yok," diye mırıldandı.

"Evler, bölgelerin dışında olur," dedi Winter.

Scarlet'ın gözleri depolarda dolaştı. "Nasıl gideceğiz oraya?"

Winter, yukarıdaki kubbeyi işaret etti. Etraftaki binalara rağmen, en yüksek noktası açıkça görünüyordu.

Scarlet kubbenin merkezine arkasını döndü.

Yürürlerken bir plan yapmaya çalıştılar. Önce insanların yaşadıkları yeri bulacaklardı. Sonra da Wolf'un ailesinin evini. Ve sonra sıra, onlara kim olduklarını açıklamaya gelecekti. Wolf'un annesiyle babasını ikna edebilirlerse bir süre orada kalabilirlerdi.

Sanayi bölgesinden çıkıp barakalardan oluşan mahallelere geldiklerinde, Scarlet rahat bir nefes aldı. Neyse ki her evin önünde numarası yazıyordu. "A-49, A-50," diye mırıldanarak adımlarını sıklaştırdı. Sıra, B'lere gelmişti. "Kesley'lerin numarası D-313'tü değil mi? Hadi biraz hızlanalım..."

Arkasına baktı.

Winter yoktu.

Scarlet küfrederek kendi etrafına döndü. "Yok artık," diye homurdanarak gerisin geri yürümeye başladı. Depoların arasından çıktıklarından beri, Winter'dan tek kelime duymamıştı. Yine bir halüsinasyon görüp kim bilir ne tarafa gitmişti?

Scarlet birden duraksadı. Prenses iki fabrikanın arasındaki bir arka sokakta durmuş, binaların birinden çıkan metal boruya bakıyordu. Borudan, altındaki el arabasına, beyaz, kırık bir taş düştü.

Kırmızı kapüşon, prensesin yüzünü gizliyordu. Etrafındaki toz bulutuna hiç aldırmıyor gibiydi.

Scarlet oflayıp puflayarak ona doğru yürüdü. Gerekirse şu kaçık hatunu saçından sürükleyecekti. Ne var ki Winter birden başını kaldırdı ve diğer tarafına baktı.

Scarlet karşıdan gelen ayak seslerini duyduğunda yavaşladı. Sesler hızla yaklaşıyordu. Biri onlara doğru koşuyordu.

Scarlet, Jacin'in verdiği bıçağı çekti.

"Winter," diye tısladı ama ya çok uzaktaydı ya da borudan düşen taşların gürültüsü daha fazlaydı. Zira Winter hiç istifini bozmadı. *"Winter!"*

Birden bir adam köşeyi döndü. Winter donup kalmıştı. Adam onu dirseğinden tutup kapüşonunu indirdi.

Scarlet inledi. Dizleri titremeye başlamıştı. Adam, Winter'a, şaşkınlık, hayal kırıklığı ve biraz da öfkeyle baktı. Scarlet onun yemyeşil gözlerindeki ateşi uzaktan bile görebiliyordu.

Demek sanrılar görme sırası ona gelmişti?

Öne doğru sendeledi. Ona koşmak istiyor ama bunun bir hayal olmasından korkuyordu. Wolf, Winter'ın debelenmesine aldırmadan, kolunu burnuna götürüp sweatshirt'ü koklarken, Scarlet bıçağın kabzasını daha sıkı kavradı.

Wolf, "Nereden buldun bunu?" diye gürledi.

Ne kadar da çaresiz ve bir o kadar azimliydi. Wolf buydu işte. Bıçak, Scarlet'ın elinden kaydı.

Wolf nihayet onu gördü.

"Wolf," diye fısıldadı Scarlet.

Wolf'un gözleri parladı.

Winter'ı bırakıp Scarlet'a doğru yürüdü. Bakışlarında fırtınalar kopuyordu. Scarlet'ı âdeta gözleriyle içti.

Aralarında bir kol boyu mesafe kaldığında, Scarlet az kalsın Wolf'un kucağına atılıyordu ama son anda kendini tuttu. Elini Wolf'un göğsüne dayadı.

Wolf kırgın bir ifadeyle donup kaldı.

"Özür dilerim," dedi Scarlet, bitap bir sesle. "Ama o kadar pisim ki. Kendi kokumdan burnumun direği kırılıyor. Kim bilir sen..."

Wolf kızın elini itip parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu dudaklarından öptü. Scarlet'ın itirazları boğuk homurtulara dönüştü.

Ama bacakları onu daha fazla taşımadı ve Wolf'un kucağına yığıldı. Wolf da onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü.

Wolf buradaydı. Yeniden birlikteydiler.

Scarlet özgürce ağlıyordu. Bir yanı zayıflığına lanet etse de kendini tutamıyordu. "Nasıl?" diye mırıldandı.

"Kokunu aldım." Wolf ilk kez, dişlerini saklamadan gülüyordu. Scarlet uzun zamandır onu bu kadar mutlu görmemişti.

Hatta belki de hiç görmemişti.

Scarlet da gülmeye başladı. "Tabii ya," dedi. "Acilen banyo yapmalıyım."

Wolf, Scarlet'ın yanağına yapışan pis saçlarını arkaya attı. Hâlâ gülümsüyordu. Başparmağını omzundan koluna kaydırdı, elini kaldırdı ve sargılı parmağını gördü. Bir an, yüzü öfkeyle gölgelendi. Sonra tekrar Scarlet'a baktı. "Scarlet," diye fısıldadı.

Scarlet hıçkırarak başını Wolf'un omzuna yasladı. "Eğer bu bir Ay numarasıysa, cidden kızacağım."

Wolf parmağıyla kızın kulağını okşadı ve "Onlara domuz dedin," diye fısıldadı.

Scarlet kaşlarını çattı. "Ne?"

Wolf geri çekilip kocaman elleriyle yüzünü avuçladı. "Rieux'deki meyhanede o adamlar Cinder hakkında atıp tutuyorlardı ve sen onlara domuzlar diye bağırdın. Bir Aylı olmasına rağmen Cinder'ı savundun. İşte o zaman sana âşık oldum."

Scarlet'ın yanakları kızardı. "Bunu neden..."

Wolf muzipçe gülümsedi. "Hiçbir Aylı bunu bilemez de ondan. Yani korkma. Ben gerçeğim."

Scarlet'ın dudakları aralandı. Wolf'un ne yapmaya çalıştığını yeni anlamıştı. "Doğru ya," dedi. O zamanlar ne mutant askerlerden haberi vardı, ne Aylı kayıp prenseslerden. "Çiftliğe geldiğinde seni vuracaktım. Bana, göğsüne nişan almamı söylemiştin. Büyük hedef kolay olur diye. Ben de, *kafan da yeterince büyük,* demiştim." Tırnaklarını Wolf'un gömleğine geçirdi. "O zaman..."

Wolf onu yine öptü.

Sonra birden, bir ıslık sesiyle ayrıldılar. Scarlet kafasını kaldırdığında, Cinder'la Thorne'u (ıslığı o çalmıştı tabii) gördü. Yanlarında, mavi saçlı, esmer tenli bir kız vardı. Ellerini yanaklarına dayamış, onları hülyalı bakışlarla süzüyordu.

Scarlet yine mutluluktan ağlamaya başladı. Kendini Wolf'un kollarından kurtararak ayağa kalktı. Wolf hemen ona yetişerek kolunu omzuna attı. "Ay'da olduğunuza hâlâ inanamıyorum," dedi Scarlet.

"Buradayız işte," dedi Thorne. "LCV bildirseydin yanımızda yiyecek bir şeyler getirirdik." Scarlet'ı baştan aşağı süzdü. "En son ne zaman yemek yedin?"

Scarlet başını eğdi. Giysileri üzerinden düşüyordu. O ufacık kafeste iki büklüm durmaktan, kasları zayıf düşmüştü. Yine de Thorne'un densizlik etmesine lüzum yoktu.

"Bence harika görünüyorsun," dedi mavi saçlı kız. "Birazcık kemiklerin fırlamış o kadar. Ama sana ayrı bir hava katmış."

"Teşekkürler," dedi Scarlet, yanaklarından süzülen yaşları silerek. "Sen..."

Kız neşeyle zıpladı. "Benim, Iko! Tanımadın mı? Kaptan bana bir vücut buldu."

Scarlet'ın gözleri hayretle irileşti. Iko muydu bu? Uzay gemisi?

Bir şey diyemeden, sokakta tatlı bir ses yankılandı.

"Muhabbet kuşları öpüşür ve yıldızlar şarkı söyler..."

Dört çift göz, beyaz kayalarla ağzına kadar dolan el arabasına döndü. Winter arabanın arkasına girip sırtını duvara yaslamıştı. Scarlet, kızın kafasına örttüğü kırmızı kapüşonu görebiliyordu.

"Maymunlar dalda dala zıplar, roketler gökyüzüne fırlar..."

Cinder yaklaşıp el arabasını hafifçe itti. Winter olduğu yerde büzülmüş, yerdeki tozlara şekiller çiziyordu. Örtü açıldığı için, eteğindeki bütün kan lekeleri gözler önüne serilmişti.

"Dünya bu gece yusyuvarlak ve kurtlar ulur ağlayarak. Uuuu..."

Winter'ın uluması bir süre sonra kesildi.

Scarlet herkesin şaşkın gözlerle Prenses'e baktığını fark edince açıklama gereği duydu. "Merak etmeyin, zararsızdır."

Winter sırtüstü yuvarlanıp yattığı yerden Cinder'a baktı.

Cinder da hayretle onu izliyordu. Diğerleri de yaklaştı.

Winter tam üç kere yavaşça gözlerini açıp kapadıktan sonra karnının üzerine yuvarlandı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Kapüşonunu indirdiğinde, gür saçları omuzlarına döküldü. "Merhaba."

Scarlet gülmeye başladı. Prenses'i ilk kez görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamıştı. Dolgun, biçimli dudakları, narin omuzları, içlerinde gri menevişlerin oynaştığı iri gözleri ve güzelliğini bozmak yerine daha da belirginleştiren yara izleri, ona bakan herkeste hayret uyandırırdı şüphesiz.

Scarlet birden Wolf'un onu seyrettiğini fark etti. Winter'la ilgilenmemişti bile. Gururla şişindi.

"Yıldızlar aşkına," diye fısıldadı Iko. "Ne kadar güzelsin."

Bir *klik* sesi yankılandı. Thorne silahını Winter'a doğrultmuştu.

"Gerçek yüzünü göster!"

Scarlet'ın yüreği hop etti. "Dur..." dedi ama Cinder çoktan Thorne'un bileğini kavramıştı.

"Bu sihir değil," dedi.

"Yapma yahu," diye fısıldadı Thorne, Cinder'ın kulağına eğilerek. "Emin misin?"

"Evet."

Winter en tatlı gülümsemesiyle onlara bakarken, herkes suspus oldu.

Thorne tabancasını kılıfına geri sokarken, "Oha," diye mırıldandı. "Aylıların cidden sağlam genleri var. Kimsin sen?"

"Sizi Prenses Winter'la tanıştırayım," diye atıldı Scarlet.

Thorne elini saçlarının arasına daldırdı. "Ne bu ya? Biz istenmeyen prensesler yetimhanesi filan mı işletiyoruz, anlamadım ki."

"Prenses Winter mı?" dedi Cinder. "Ama onun öldürüldüğünü söylediler."

"Jacin onları kandırıp kaçmamıza yardım etti," dedi Scarlet.

Cinder şaşırmıştı. "Jacin mi?"

Scarlet kafasını salladı. "Rampion'da bize saldıran muhafız."

Cinder'ın bakışları bulutlandı. Başını çevirdi.

"Ne kadar güzel," diye yineledi Iko, kendi suratını yoklayarak.

Scarlet ona öfkeyle baktı. "Winter burada yokmuş gibi konuşmasana. Sağır değil. Seni duyabiliyor."

Winter başını yana eğerek Thorne'a elini uzattı. Thorne'un gözleri irileşti ve bir robot gibi, Prenses'in kalkmasına yardım etti.

Winter elini çekip eteğini düzeltirken, Thorne saç diplerine kadar kızarmıştı. "Hepiniz çok iyisiniz," dedi Winter ama asıl Cinder'la ilgileniyordu. Sayborg elini merakla süzdü. Cinder ister istemez gerilmişti. "Şimdi sen benim kuzenim misin?" diye sordu Winter. "Çocukken en iyi arkadaşımdın." Cinder'ın elini tuttu. "Beni hatırlıyor musun?"

Cinder yavaşça başını iki yana salladı.

"Önemli değil," dedi Winter içtenlikle. "Senden bir yaş büyüğüm ama ben de hayal meyal hatırlıyorum. Umarım yine iyi

dost oluruz." Parmaklarını onunkilere geçirdi. "Ne tuhaf bir el. Külden mi?"

"Yok, şeyden... Bir dakika, ne?"

"Dur, sakın sorma," diye atıldı Scarlet.

Prenses yine gülümsedi. "Sen artık yalnızca arkadaşım ya da kuzenim değilsin." Zarifçe reverans yapıp Cinder'ın sayborg elini öptü. "Size hizmet etmek benim için şeref Kraliçem."

"Ah, teşekkürler," dedi Cinder, elini çekip arkasına saklayarak. "Bir daha böyle bir şey yapma, olur mu?"

Thorne hafifçe öksürdü. "Eve dönmeliyiz. Zaten yeterince risk aldık ve yanımızda o varken..." Kendisinden daha çekici herkese şüpheyle yaklaşan Thorne, Winter'ı işaret etti. "Daha çok dikkat çekeceğimiz kesin."

BÖLÜM
Otuz Üç

WOLF, SCARLET'IN YARALI PARMAĞINA PANSUMAN yapıp sarmasına yardım ederken tek bir soru bile sormadı. Ama yüzündeki ifadeden, fırsatını bulsa Levana'nın boynunu hiç düşünmeden koparacağını okumak güç değildi. Sonrasında, Scarlet banyo yapmak istediğini söyledi. Wolf ondan bir an bile ayrılmak istemiyordu, fakat Scarlet günlerdir yıkanmıyordu. Barakanın banyosu da kendi gibi ufacıktı ama hayvanat bahçesindeki yalaktan sonra Scarlet kendini tertemiz ve yenilenmiş hissetti. Kıyafetleri yıkanırken, Maha Kesley, Scarlet'a ve Winter'a kendi dolabından giysiler verdi. Scarlet, sweatshirt'üne kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Onsuz kendini savunmasız hissediyordu.

"Prens Kai'yi kaçırdığınıza inanamıyorum," dedi, salonun perdesini aralayıp dışarı bakarken. Penceredeki mavi papatyalar dışında, her yer griydi.

"İmparator Kai," diye düzeltti Wolf. Karşı duvara yaslanmış, Scarlet'ın gömleğinin ucunu tutuyordu. Winter yıkanırken,

diğerleri yemek hazırlamak için mutfağa doluşmuştu. Scarlet vesikayla erzak dağıtıldığını duymuştu. Wolf'un annesi haftalık hakkını almaya gitmişti ama bu kadar insana yetecek kadar yemek yoktu tabii.

Scarlet, Wolf'un neler hissettiğini tahmin etmeye çalıştı. Orduya alındıktan on yılı aşkın bir süre sonra, vücudunda sayısız yara izi, sivri dişleri ve ellerinde kurbanlarının kanıyla eve dönmek nasıl bir duyguydu acaba?

Şimdi bir de o çıkmıştı.

Scarlet, Wolf'un annesiyle tanışma faslını düşünmemeye çalıştı. Her şey çok tuhaftı.

"Doğru ya. İmparator." Perdeyi kapadı. "Dedikodu haberlerinde on sekiz yıl boyunca gözde prensin haberlerini dinledikten sonra, ona böyle demek garip geliyor." Divana oturup bacaklarını altına topladı. "On beş yaşımdayken, odamda posteri vardı. Mısır gevreği kutusundan çıkmıştı."

Wolf kaşlarını çattı.

"Bahse girerim, dünyanın yarısında aynı resimden vardır," diye ekledi Scarlet.

Wolf iyice gerilince Scarlet güldü. "Ah, yapma. Onunla kavga etmeyi düşünmüyorsun değil mi? Gel buraya." Eliyle Wolf'u yanına çağırdı. Ona sarıldığında, Wolf hemen yumuşadı.

Wolf eski çekingenliğinden tamamen kurtulmuş gibiydi. Rampion'dayken, Paris'te kurduğu güveni kırmamak için, duygularını bu kadar açıkça belli etmiyordu.

Şimdi ise Scarlet'ı öpüşünde ya da ona sarılışında hep bir sahiplenicilik vardı. Scarlet normalde özgür ilişkiler konusunda bir vaaz verirdi belki ama kendisi, Wolf üzerinde uzun zaman

önce hak iddia etmişti zaten. Onu o gemiye sürükleyip alışık olduğu hayattan koparırken, ikisi için de bir karar vermişti. Wolf artık onundu. Scarlet da Wolf'un.

Yine de tüm bunlar bittikten sonra ne olacağını düşünmeden edemiyordu. Scarlet hep Wolf'un onunla çiftliğe geleceğini düşünmüştü. Ama şimdi Wolf annesiyle yeniden buluşmuştu. Ailesinden geriye kalan tek insanla. Scarlet artık onun için tek değildi. Wolf'u annesinden koparmak, ona haksızlık olmaz mıydı?

Mutfakta kapanan bir kapak Scarlet'ı henüz hazır olmadığı bu düşüncelerden uyandırdı. Wolf'u daha yeni bulmuşken, bir gün kaybedebileceğini düşünmek istemiyordu. Thorne, bir şeyin tadının mukavva gibi olduğunu söylüyor, Iko da onu ağız tadı olmamakla suçluyordu.

Scarlet başını Wolf'un omzuna yasladı. "Senin için o kadar endişelendim ki."

"Sen mi, ben mi?" dedi Wolf hayretle. "Seni kaçırdılar ve ben hiçbir şey yapamadım. Öldün mü kaldın mı, işkence mi..." Devamını getiremedi. "Seni geri almak için hepsini öldürebilirdim. Buraya gelmeseydik, aklımı kaçıracaktım." Alnını kırıştırdı. "Gerçi birkaç kere kontrolü kaybettiğim oldu."

Scarlet dirseğiyle onu dürttü. "Geri döndüğümde, senin yerine bir deli bulmam pek romantik olmazdı."

"Yemek hazır," dedi Thorne, elinde tabaklarla mutfaktan çıkarak. "Esmer pirinç bulamacı ve bayat kraker üzeri şap gibi tuzlu et. Siz Aylılar, yaşamayı iyi biliyorsunuz."

"Bu seferlik kilerden idare edelim dedik," diye açıkladı Cinder. "Taze yemeğimiz bitti. Maha bizi doyurmak için kendi boğazından kesiyor."

Scarlet, Wolf'a baktı. "Daha önce hiç domates ya da havuç yememeni Ay'da sebze yetişmemesine bağlamıştım ama konu bu değil, ha? Onları dış bölgelere göndermedikleri için yiyemiyorsunuz."

Wolf kayıtsızca omzunu silkti. "Tarım bölgelerinde ne yetişip yetişmediğini bilmiyorum. Ama eminim Benoit Çiftlik ve Bahçeleri ürünleriyle başa çıkamazlar."

Wolf muzipçe gülümsediğinde Scarlet kendine şaşırdı. Mahcup bir kız gibi kızarıp bozarıyordu.

"Siz ikiniz, mideme dokunuyorsunuz," diye dert yandı Thorne.

"O etten olmasın?" dedi Cinder, esrarengiz etten bir lokma koparark.

Yemek pek iştah açıcı sayılmazdı ama hayvanat bahçesinde yediklerinden sonra Scarlet'a lezzetli gelmişti. Kendi payını sızlanmadan yedi. Winter banyodan çıktığında saçlarından hâlâ sular damlıyordu. Kısa pantolonu ve bol bluzu bile, güzelliğini bozamamıştı. Yanlarına geldiğinde herkes sustu. Winter, küçük, yuvarlak masanın önünde diz çöküp kederle yemeğine baktı.

Scarlet ona birkaç kraker uzattı. "Alışık olduğundan farklı, biliyorum ama gücünü toplamak için yemek zorundasın."

Winter çabucak başını kaldırdı. "Ah, hayır. Ben yalnızca... Dış bölgelerdeki şartların kötü olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Ben geceleri yatağıma tok giderken, başkaları aç uyuyormuş meğer." Derin bir iç çekerek ellerini kucağında kavuşturdu. "Aç değilim." Yemeğini işaret etti. "Kim isterse alabilir."

"Winter..."

"Aç değilim." Sesi ilk kez sertti. "Zorla yiyemem."

Scarlet kaşlarını çatsa da daha fazla üstelemedi. Sonunda krakerleri utana sıkıla Wolf yedi.

Cinder hafifçe öksürdü. "Yerimizi Jacin'den öğrendiğinizi söylediniz." Scarlet, arkadaşlarının ona güvenmediğini, daha ilk dakikadan anlamıştı. "O nereden biliyordu?" diye sordu Cinder.

"Şu ufak tefek arkadaşınız söylemiş olmalı," dedi Winter.

"O da kim?"

"Cress."

Derin bir sessizlik oldu.

Thorne öne eğildi. "Cress mi? Sen Cress'i gördün mü?"

"Günlerdir hayır. Ama merak etmeyin, Jacin onu saklıyor."

"Ah, şimdi hatırladım!" Scarlet küçük silindiri çıkardı. "Jacin bana bunu verdi. İçinde bir arkadaşının mesajı var dedi. Herhâlde Cress'i kastediyordu."

Thorne uzanıp silindiri kaptı. "Nedir bu? Nasıl çalışıyor?"

Cinder onu alıp duvardaki hologram ekranına taktı. Odanın ortasında üç boyutlu bir görüntü belirdi.

Scarlet, Levana'nın bilgisayar programcısını neredeyse tanımayacaktı. Kızın uzun, dolaşık saçları şimdi kısaydı ve teni, biraz güneş gördüğü için eskisi kadar solgun değildi.

Cress konuşmaya başladığında, Thorne ayağa kalktı.

"Merhaba millet. Bunu izliyorsanız, saraydaki dostlarımızla kavuştunuz demektir. Keşke ben de onlarla gelebilseydim. Kurtarıcım bana bu fırsatı sundu ama Prenses'le Scarlet'ın kaçmasına yardım etmek için kalmak zorundaydım. Beni anlayacağınızdan eminim. Ben iyiyim. Yaralı filan değilim. Beni kurtarmaya geleceğinizi biliyorum ve o gün hazır olacağım.

O vakte kadar başımı belaya sokmayacağıma söz veriyorum." Duraksadı. Gözlerindeki korkulu ifadeye rağmen cesaretle gülümsedi. Sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Yokluğumun sizin için bazı şeyleri değiştirdiğini tahmin ediyorum. Bazı planlarınızda benim yardımım gerekliydi. Bu dosyaya bir program yükledim. Silindiri kubbenin alıcısına takıp size vereceğim talimatlara göre hareket edin. Eğer bu yanlış ellere düşerse, program gemide kullandığımız şifreyle kilitleniyor." Hafifçe gülümsedi. "Umarım mesajımı alırsınız. Hepinizi çok özledim." Bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapadı ve görüntü kayboldu.

Cress'ten geriye kalan boşluğa baktılar. Scarlet sweatshirt'ünün fermuarıyla oynarken, gizli yardımcısının bu kız olduğunu düşündü. Cress, onların kurtulması için kendini feda etmişti.

"Demek hâlâ Jacin'le," dedi Cinder. "Jacin'in yaptıklarına minnettarım ama yerimizi bilmesi hoşuma gitmiyor. Cress'i onun sorumluluğuna bırakmaktan da hoşlanmıyorum. Ona hiç güvenmiyorum."

Winter ona dehşetle baktı. "Jacin tanıyıp tanıyabileceğiniz en iyi insanlardan biridir. Size ya da Cress'e asla ihanet etmez."

"Çok geç," dedi Thorne. "Etti zaten."

Winter parmaklarını kenetledi. "Ne kadar pişman, bilemezsiniz. Asla böyle bir niyeti olmamış. Ama Ay'a geri dönmek zorundaydı. Benim için."

Iko alayla homurdandı. Scarlet başını eğip androidi dikkatle inceledi. Iko'nun Rampion'ın kontrol sisteminde edindiği alışkanlıklar, bir insan vücudunda garip kaçabiliyordu.

"Sizi anlıyorum," dedi Winter. "Hak da veriyorum. Ama Jacin kendini affettirmek için elinden geleni yapıyor. Sizi tahtta görmeyi herkesten çok o istiyor Prenses Selene."

"Hayatımı o kurtardı," dedi Scarlet. Birkaç saniye sonra usulca omzunu silkti. "Onu kurtarmaya çalışırken arada kaynadım belki ama yine de onun sayesinde buradayım."

Thorne kollarını göğsünde kavuşturup somurttu. "Keşke Cress'i de sizinle yollasaydı."

"En azından hayatta olduğunu biliyoruz," dedi Cinder.

"Tek bildiğimiz, hâlâ Artemisia'da ve bize ihanet eden bir adamın yanında olduğu. Prenses, Jacin'in bizim tarafımızda olduğunu söylüyor. Tamam. Ama Jacin, Yeni Pekin'de bizi sattı. Bence kendi postunu kurtarmak için aynısını yine yapar."

"Aksine. Jacin kendi postunu pek az düşünür," dedi Winter sertçe. Omuzları titriyordu. "O bir tek benim güvenliğimi önemser ve üvey annem tahtta olduğu sürece ben tehlikedeyim." Cinder'a döndü. "Jacin isyanınıza destek olmak için elinden geleni yapacaktır. İkimiz de yapacağız."

O sözlerin ardından gelen uzun sessizliği, Thorne'un homurtusu bozdu. "Yine de onu gördüğüm an, suratının ortasına yumruğu patlatacağım."

Scarlet gözlerini devirdi.

Cinder parmaklarını masaya vurdu. "Levana seni neden öldürtmek istedi? Kai, elinde. İstediğini aldı."

"Ay'ı yavaş yavaş kaybettiğinden endişeleniyor," dedi Winter. "Gerçek kraliçenin yaşadığına dair söylentiler onu çok yıprattı. İyice paranoyaklaştı."

Cinder başını salladı.

"Ama sen onun gerçek kızı değilsin ki. Levana'nın şu eski kehanetten haberi yok mu?"

"Olmaz mı? Ay tahtına yalnızca asil kan taşıyan biri oturabilir. Aksi takdirde, halkımıza bahşedilen sihir yeteneği, etkisini kaybetmeye başlar. Bunu kanıtlayan sayısız çalışma yapıldı."

Scarlet gülmeye başladı. "Dur, tahmin edeyim. Hepsini kraliyet ailesi mi yaptı?"

"Ne önemi var?" dedi Winter. "İnsanlar buna inansın ya da inanmasın, üvey annem korkuyor. Gücünü elinde tutmak için yapmayacağı yok. Beni bu yüzden öldürmeye çalıştı."

"Güzel," dedi Cinder. "Çaresizlik hata yaptırır. Seni öldürmeye çalışması da büyük bir hataydı." Arkasına yaslandı. "Halk sana bayılıyor. Sırf Levana'nın seni öldürmeye çalıştığını öğrenseler bile, tahtta onun yerine beni görmek isterler. Dinle Majesteleri. Bizde bir video var. Cress'in programı işe yararsa, onu dış bölgelerdeki bütün ekranlarda yayınlayabiliriz. İnsanlara, kim olduğumu ve Levana'ya karşı benim yanımda yer almalarını söylüyorum." Derin bir iç çekti. "Senin de o videoda konuşmanı istiyorum. Ölmediğini görsünler. Onlara, Levana'nın seni öldürmeye çalıştığını söyle. Desteğin benim için çok önemli."

Winter bir süre bunu düşündü. Sonra kederle iç çekti. "Üzgünüm ama yapamam. Levana hâlâ yaşadığımı bilmemeli."

"Neden?" dedi Scarlet. "Halk seni önemsiyor. Gerçeği öğrenmek, hakları değil mi?"

"Levana, Jacin'e beni öldürmesini emretti. Jacin onu kandırmak için kendini tehlikeye attı. Gerçeği söyleyerek, onu Levana'nın insafına bırakamam. Jacin'in ona sadık olduğunu sanması gerek. Yoksa Jacin'in başını derde girer. Tabii Cress'in de."

Thorne başını çevirdi.

"Bu konuda size yardım edemediğim için üzgünüm. Ama elimden başka bir şey gelirse..." Winter'ın omuzları çöktü. Scarlet onun Jacin için ne kadar endişelendiğini görebiliyordu. Keşke Winter'ı avutacak birkaç kelime edebilseydi ama ikisi de Levana'nın nasıl biri olduğunu iyi biliyordu.

"Pekâlâ," dedi Cinder. "Seni anlıyorum. Umarım açıklamamız sensiz de başarılı olur."

Sokak kapısı açıldığında hepsi irkildi. Scarlet arkasını döndü. Regolit tozuyla kaplı bir tulum giyen bir kadın, elinde eski püskü, tahta bir kasayla onlara yaklaştı. Kasanın içi yiyecek doluydu. Kadın, Wolf gibi esmer ve koyu saçlıydı ama oğlunun aksine bir kuş kadar narindi. Wolf istese onu iki parmağının arasında ezerdi.

Scarlet böyle bir şey düşünebildiği için kendine kızdı.

Wolf ve Scarlet dışında herkes rahatlamıştı. Wolf'un Scarlet'ın omzuna attığı kolu, külçe gibi ağırlaşmıştı.

Maha arkasından kapadığı kapıya yaslanarak onlara gülümsedi. "Kraliçe'nin düğünü şerefine şeker dağıtıyorlar," dedi. Sonra birden, oğlunun sarıldığı Scarlet'ı fark etti.

Winter ayağa kalkınca, Maha'nın dikkati ona yöneldi. Scarlet da ayağa kalkmıştı. Maha birden Prenses'i tanıdı ve ağzı beş karış açık kaldı.

Winter ona kibarca selam verdi. "Siz Kesley Anne olmalısınız. Ben Prenses Winter Hayle Blackburn. Yemeğinizi bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz."

Maha'nın dili tutulmuştu.

"Evinize izinsiz gelmemizi bağışlarsınız umarım. Bizi oğlunuz içeri aldı. Sivri dişlerine rağmen, o çok iyi biri." Winter

gözlerini kapıya dikti. "Bana bir zamanlar tanıdığım başka bir kurdu hatırlatıyor."

Scarlet üzüntüyle yüzünü buruşturdu.

"Ma-majesteleri," diye kekeledi Maha. Prenses'in orada olmasının kadıncağızda karmaşık hisler yarattığı belliydi.

"Anne, bu, Scarlet," dedi Wolf. "Hani sana söylemiştim? Bir sihirbaz onu gemimizden kaçırmıştı. Bir süre sarayda esir tutuldu ama kaçmayı başarmış."

Maha çenesini sıktı. "Dünyalı kız."

Scarlet başını salladı. "Büyükbabam Aylıymış. Ama onu hiç tanımadım. Sihir yeteneğim de yok."

Birden, Maha'nın Ay yeteneği olduğunu hatırladı. Hepsinde bir ölçüye kadar vardı bundan. Bilimsel çalışmalarla yok edilmeden önce, Wolf'ta bile vardı."

Ama bu ufacık tefecik kadının, yeteneğini kötüye kullanabileceğini hayal etmek imkânsızdı. Saflık mı ediyordu acaba? Sonuçta Ay halkını o kadar da iyi tanımıyordu.

"Merhaba Scarlet," dedi Maha, gülümsemeyi hatırlayarak. "Ze'ev bana aranızda bir şey olduğundan söz etmemişti."

Scarlet, yanaklarının saçlarının rengini aldığını tahmin edebiliyordu.

"Bunu anlamamak için ne olmak gerek, bilemiyorum," diye homurdandı Thorne.

Cinder onu tekmeledi.

Wolf, Scarlet'ın elini tuttu. "Scarlet'ın yaşadığından emin değildik. Belki hiç tanışamazsınız diye söylemedim."

Scarlet onun elini sıktı. Wolf da aynı şekilde karşılık verdi.

Scarlet kafasının içinde büyükannesinin sesini duydu.

Ona, kibar davranması gerektiğini hatırlatıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz."

Maha erzak kasasını kapının yanına bırakıp Scarlet'ı kucakladı. "Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum." Scarlet'ı bıraktıktan sonra Wolf'a döndü ve ellerini oğlunun omuzlarına koydu. "Seni aldıklarında en çok neden korktum, biliyor musun? Sevgiyi hiç tadamamandan." Wolf'a sarılırken, gülümsemesi bir demet mavi papatya kadar parlaktı. "Senin adına çok mutlu oldum yavrum."

"Mendilleri kaldıralım mı?" diye sordu Thorne, şakaklarını ovuşturarak. "İsyan planlarına ne zaman başlıyoruz?"

Onu bu kez Cinder yerine Iko tekmeledi.

"Ona âşık olduğunu biliyordum," dedi Winter, parmaklarıyla dirseğinde tempo tutarak. "Neden kimse beni dinlemiyor, anlamıyorum."

Scarlet ona yalandan bir öfkeyle baktı. "Ay, neden acaba?"

BÖLÜM
Otuz Dört

LINH PEARL, OMZUNA ASTIĞI ÇANTASINA SIKI sıkıya yapışarak asansörden indi. Sinirden kuduruyordu. Cinder'ın baloda çıkardığı rezaletten sonra bütün dünyası tepetaklak olmuştu. Orada, Cinder'ın yalnızca kaçık bir sayborg değil, daha da kaçık bir Aylı olduğu da ortaya çıkmıştı.

Önceleri Linh Pearl'ün yaşadığı sıkıntılar, pek de kafaya takılacak şeyler değildi. Artık bir sayborg hizmetkârları olmadığı ve yenisini tutacak paraları kalmadığı için, Pearl'den ev işlerine yardım etmesi beklenmeye başlamıştı. Birdenbire yeni sorumlulukları oluvermişti. Annesi onunla alışverişe gelmesi için ısrar ediyor, yemeklerini kendi pişiriyor, hatta bulaşıklara bile yardım ediyordu. İşe yarayan tek androidlerini satma fikri ondan çıksa da Pearl yeni hayatından hiç mi hiç memnun değildi.

Yine de sosyal hayatını aynı saygınlıkla devam ettirebilseydi hepsine katlanabilirdi şüphesiz. Ama bir gecede toplumdan dışlanmıştı.

Arkadaşları önceleri, meraktan etrafında pervane olmuştu. Pearl kendini ünlü bir yıldız gibi hissediyordu. Her şeyi bilmek istiyorlardı. Üvey kardeşinin başlarına açtığı dertleri sorup duruyorlardı. Çocukluklarına dair her bir detayı öğrenmek için yanıp tutuşuyorlardı. Ölümün kıyısından son anda dönen biriymiş gibi, bütün sohbetlerin merkezinde o vardı.

Gelin görün ki Cinder hapishaneden kaçtıktan sonra işler değişmişti. Adı artık diğer hainlerle birlikte anılıyordu. Cinder'ın kötü şöhreti, Pearl'ü de lekeliyordu.

Tabii şapşal annesinin bilmeden Cinder'a İmparator Kai'yi kaçırması için yardım etmesi de hepsinin üzerine tuz biber ekmişti.

Cinder annesine düğün davetiyesi yerine kâğıt peçete vermiş ve kadın da bu numarayı yutmuştu.

Annesi o gün davetiyeleri bulamayınca şaşkına dönmüştü. Bütün çekmeceleri açıp kapamış, hatta eğilip kanepelerin altına bile bakmıştı. Davetiyeleri daha o sabah gördüğüne yemin ediyordu. Saraydan gelen o tuhaf kadın, kapılarında bitip gerçek davetiyeleri getirmişti. Şimdi nereye gitmiş olabilirlerdi?

Düğünü kaçırmışlardı tabii.

Pearl çığlık çığlığa ağlayarak kendini odasına kapamıştı. Haberleri baştan sona izlemişti. Kraliyetin nesillerdir süregelen düğün geleneklerinden tutun da İmparator Kai'nin kaçırılmasına dair her şeyi.

O işin de perde arkasında Linh Cinder vardı. Canavar kardeşi yine her şeyi berbat etmişti.

Sarayın güvenlik ekibinin, davetiyelerin izini sürüp şu Bristol denen adamın, düğüne katılmak yerine Kanada'daki evinde şa-

rabını yudumladığını ortaya çıkarması iki gün almıştı. Annesi ancak o zaman uyanmıştı. Cinder resmen onu aptal yerine koymuştu.

Pearl'ün arkadaşlarıyla ilişkisi bu olayla birlikte çıkmaza girmişti.

"Hainler," demişti Mei-Xing onlara. Pearl'le annesini, sayborga yardım etmekle ve Kai'yi tehlikeye atmakla suçlamıştı.

Pearl öfkeden deliye dönmüş ve onlara istediklerine inanabileceklerini haykırarak kaçıp gitmişti. O bir kurbandı ve sözde arkadaşı geçinenlerin gerçek yüzünü de görmüştü böylece.

Yine de peşinden gelip özür dilemelerini beklemişti.

Ne yazık ki hiçbiri gelmemişti.

Pearl de yumruklarını sıkarak kös kös evine dönmüştü.

Hepsi Cinder'ın suçuydu. Peony... Ya da hayır, asıl babası salgına yakalanıp onlardan koparıldığından beri, başlarına gelen felaketlerin tek suçlusu Cinder'dı.

1816'dan komşuları Karim-jié, Pearl fişek gibi üzerine yürürken, yana kaymaya bile tenezzül etmedi. Kadın, Pearl'ün omuz darbesiyle duvara çarptı. Pearl bir an duraksayıp ona ateş püsküren gözlerle baktı. Şu ihtiyar cadı zaten tembelin tekiydi. Şimdi bir de kör mü olmuştu? Ama bakışları, alaycı bir homurdanmayla karşılık buldu.

Sırf bu tepki bile, Pearl'ün balodan beri hemen her gün katlanmak zorunda kaldığı eziyetlerden biriydi. Karim-jié denen bunak, annesiyle ona nasıl tepeden bakabilirdi? Kocası ayyaşlıktan nalları diken ve lahana kokulu dairesinde bütün gün seramik maymunlarıyla konuşan bir ahmak, onları nasıl küçümserdi?

Kendini Pearl'den daha mı üstün görüyordu?

Bütün dünya ona karşı birleşmiş miydi yoksa?

"Affedersiniz," diye tısladı Pearl ve sert adımlarla uzaklaştı.

Dairenin kapısı hafifçe aralıktı ama Pearl onu itene kadar kötü bir şey olabileceğini aklına getirmedi.

Sonra donup kaldı.

Salon darmadağındı. Annesinin o aptal davetiyeleri ararkenki hâlinden bile bin beterdi.

Şömine rafındaki bütün resimlerle plaketler yere düşmüştü. Yeni ekranları yerde ters bir şekilde yatıyordu. Ve Peony'nin külleriyle dolu kavanozu...

Pearl korkuyla inledi. Sertçe duvara çarptığı kapı, kapanırken omzuna çarptı.

Pearl, "Anne?" diye bağırarak koridora koştu.

Birden taş kesildi. Boğazına kadar tırmanan çığlık, boğuk bir inlemeye dönüştü.

Yabancı, salonun karşı duvarına yaslanmıştı. Silüeti bir adamı andırıyordu ama omuzları bir canavarınkiler gibi kambur, elleri dev birer pençeydi. Yüzü de bir tuhaftı. Burnu uzun, suratına gömülü gibi duran siyah gözleri, iki camdan bilye kadar yuvarlak ve donuktu.

Pearl korkuyla inledi. İçgüdüleri ona oradan hemen kaçmasını söylüyordu. Ama bir yandan da bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

Kafasının içini yüzlerce dehşet hikâyesi doldurdu.

İnsanlar, Ay'dan gelen askerlerin karşılarına çıkanları rastgele öldürdüklerini konuşuyordu.

Aylı canavarlar her an her yerdeydi. Kimse saldırılarını belirli bir şablona oturtamıyordu. Bir gün kalabalık bir iş merkezine

girip dokuzuncu kattaki herkesi öldürüyor ve gerisini sağ bırakabiliyorlardı. Bir çocuğu uykusunda katledip yan yataktaki kardeşine dokunmayabiliyorlardı. Bir adamı kapısının önünde parçalıyor, sonra kapıyı çalıp gidiyorlardı. Sevdiklerine onun can çekişmesini izletmekten zevk alıyorlardı.

Böylesine büyük bir dehşet uyandırmalarının sebebi de kurbanlarını gelişigüzel seçmeleriydi zaten. Ve arkalarında bir sürü görgü tanığı bırakmaları.

Kimse güvende değildi.

Hiç kimse.

Ama Pearl, bu kalabalık şehirdeki önemsiz apartmanlarına gelebileceklerini düşünmemişti hiç.

Üstelik ateşkes vardı. Saldırı haberleri günlerdir kesilmişti. *Neden şimdi,* diye düşündü. *Neden ben?*

Boğazından yine bir inilti yükseldi. Yaratık pis pis sırıtarak, az önce bir şey yemiş gibi ağzını şapırdattı.

Yoksa annesini mi?..

Pearl gözyaşları içinde kaçmaya hazırlandı.

Tam arkasını dönmüştü ki ikinci bir yaratık yolunu kesti.

Pearl dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen," diye yalvardı.

"Şunun bir tadına baksak?" dedi kapıdaki, hırıltılı bir sesle. Pearl'ü kolundan tutup ayağa kaldırdı. Pearl çığlık çığlığa debelendi ama askerin elinden kurtulması imkânsızdı. Canavar onu itip iştahla koluna baktı. "Bir lokmacık alsam olmaz mı? Baksana, pek tatlı."

"Ne tatlısı? Ekşi ekşi kokuyor."

Pearl korkusunun arasında kokuyu aldı. Bacaklarının arasında ılık bir ıslaklık vardı. Tekrar bağırdı ve dizlerinin bağı çözülü-

verdi. Şimdi canavarın elinde, bir oyuncak bebek gibi gevşekçe sallanıyordu.

"Hanımımız onları sağ salim getirmemizi söyledi. İlla tadına bakacaksan hiç durma. Ceremesini sen çekersin."

Pearl'ü tutan canavar, ıslak burnunu dirseğine sürterek onu uzun uzun kokladı. Sonra kolunu bırakıp kızı bir çuval gibi sırtına attı. "Değmez," diye homurdandı.

"Bence de." Diğeri yaklaşıp kıllı eliyle Pearl'ün yanağını çimdikledi. "Ama belki onunla işleri bittiğinde, şuradan birer ısırık alırız."

BÖLÜM

Otuz Beş

"KARAKOL BURASI," DEDİ THORNE, DAR SOKAKTA Iko'yla Wolf'un arasına sıkışarak. Maha'nın evinden çıktıklarından beri, belki yüzüncü kez silindiri koyduğu cebini yokluyordu.

"Daha fiyakalı bir yer beklemiştim doğrusu," dedi Iko.

Bölgedeki diğer her şey gibi karakol da yıkık dökük ve tozla kaplıydı. Bina taştan ve penceresizdi. Dolayısıyla, diğerlerinden pek ayırt edilmiyordu. Üniformalı bir muhafız, kapıda nöbet tutuyordu. Elinde tüfek, başında miğfer ve yüzünde maske vardı.

Karakolun içinde cephanelik, kubbe bakım malzemeleri, bir gözaltı hücresi ve kubbenin güvenlik sistemini kumanda eden küçük bir kontrol merkezi olduğunu biliyorlardı. Daha da önemlisi, burası kraliyet yayınlarının yapıldığı yerdi.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Thorne.

"Tahmini iki dakika, on dört saniye," dedi Iko. "Sonra diğer nöbetçi gelecek."

"Hadi Wolf. Göster kendini."

Wolf sırıttı ve doğrulup sokaktan çıktı. Thorne'la Iko, oldukları yerde biraz daha büzüldüler.

"Dur ve kendini tanıt," dedi sert bir ses.

"Özel operasyoncu Alfa Kesley. Buraya cephane sayımı yapmak üzere Sihirbaz Jael tarafından gönderildim."

"Özel operasyoncu mu? Senin burada.." Hayret dolu bir inlemeyi, bir gürültü patırtı izledi. Thorne kendini bir silah patlamasına hazırladı ama sessizlik devam edince Iko'yla birlikte köşeden kafalarını uzattılar.

Wolf baygın nöbetçiyi kapıya sürükleyip parmaklarını güvenlik ekranına bastırdı. Kapı açılırken, Thorne'la Iko onun yanına koştu. Nöbetçiyi içeri sürüklediler.

Karakolun içi de dışı gibi haraptı. Belki o kadar tozlu değildi ama loş ve rahatsızdı. Girişte mekânın büyük bir kısmını kaplayan büyük bir masa ve arka duvarda iki tane parmaklıklı kapı vardı.

Thorne bir işçi gibi görünmek için giydiği pamuklu gömleği yırtarcasına çıkarıp nöbetçinin düğmelerini açmaya koyuldu. Adam ondan biraz daha yapılıydı ama Thorne bunun sorun yaratacağını sanmıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Iko, Thorne'un üniformanın üstünü nöbetçinin gevşek kollarından sıyırışını izlerken. Nedense sesi pek bir hevesli çıkmıştı.

Thorne ona kötü kötü baktı. Sonra silindiri hatırladı ve cebinden çıkarıp Iko'nun avucuna bastırdı. "Sen işine bak."

Iko ona çabucak selam çakıp masanın arkasına geçti. Thorne, Iko'nun neşeli bir şarkı mırıldandığını duydu. Iko, silindiri ana ekrana taktığında, "Şifre: Kaptan Kral," dedi.

Thorne üniformayı başından geçirirken nefesini tuttu.

"Oldu!" diye bağırdı Iko. "Programı yüklüyor."

Wolf, Thorne'un omuz zırhını takmasına yardım etti.

"Bitmek üzere," dedi Iko. "Bölgeleri seçiyor ve Cinder'ın videosunu yayın sırası bekleyen kayıtlara ekliyor. Vay canına. Cress işimizi daha fazla kolaylaştıramazdı."

Thorne kederle homurdandı. Cress'le ilgili övgüleri bile duymak istemiyordu. Keşke programını göndermek yerine kendi gelseydi.

Toz maskesini suratına takıp nöbetçinin botlarını giydi. Sonra Wolf'a bakıp soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Wolf kafasını salladı. "Oldu."

"Bana en az dört dakika daha lazım," dedi Iko.

"Tamam. Kapıyı iki kere tıklatırsam kaçın. Üç kere tıklatırsam devam edin." Thorne en son, nöbetçinin tüfeğini aldı. Dışarı çıkarken Wolf'un parmaklarını çıtlattığını duydu. Neyse ki askeri eğitim almıştı. Nöbetçinin asık suratlı, dimdik duruşunu benimsemesi, sadece birkaç saniye sürdü.

Altıya kadar saydı ve başka bir nöbetçi, kubbenin köşesini döndü. Omzunda tüfeğiyle Thorne'un yanından geçti.

Thorne gözlerini karşıdaki bir noktadan hiç ayırmadan, hareketsizce dikilmeyi sürdürdü.

Nöbetçi sert adımlarla uzaklaştı.

Thorne maskesinin ardında pis pis sırıttı.

* * *

Cinder, yürüyecek daha çok mesafesi olmasını isterdi. Küçücük odada bir aşağı bir yukarı dolanmak hiç kolay değildi. Iko'dan haber beklerken, içi içini yiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Scarlet. Odanın tek sandalyesine bağdaş kurmuştu. O da telaştan yerinde duramıyor, kapüşonunun kordonlarıyla oynayıp duruyordu.

"Evet," diye yalan attı Cinder. Oysa sinirleri yay gibi gergindi ama bunu dile getirmek istemiyordu. Ölümü çoktan göze almışlardı. Her şey yolunda da gidebilirdi, baştan sona ters de.

Halk çağrısına kulak verebilir ya da onu duymazdan gelebilirdi. Öyle ya da böyle, Cinder artık kartlarını açık oynayacaktı.

Mutfaktan Prenses Winter'ın şarkı söyleyen sesi geliyordu. Önceki akşam buraya geldiğinden beri bir dakika oturmamıştı. Evi süpürmüş, toz almış, halıları silkelemiş, dolapları düzenlemiş, çamaşırları katlamış ve tüm bunları bir kelebek zarafetiyle yapmıştı. Cinder onun yanında kendini berbat bir misafir gibi hissediyordu.

Cinder, Prenses'le ilgili ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Winter'ın sihrini kullanmama kararını hem takdir ediyor hem de sorguluyordu. Cinder da kendi sihrini kullansa hayatı kolaylaşırdı elbette ama gün geçtikçe Levana'ya benzediğini düşünmek onu çıldırtıyordu. Ama Prenses'in şu hâlini gördükten sonra da sihrinden tamamen vazgeçtiğini hayal edemiyordu.

Öte yandan, Winter'a deli damgası vurmak da haksızlık gibi geliyordu. Prenses acayip biriydi, evet ama bir o kadar da karizmatikti. Etrafındaki insanları içtenlikle önemsiyor ve bazen şaşılacak kadar zekice davranabiliyordu. Alçak gönüllüğünü her fırsatta belli etse de Cinder onun çekiciliğini ustaca kullandığını da görebiliyordu.

Keşke çocukluklarını hatırlayabilseydi ama Cinder'ın bütün hatıraları, alevlerden, müthiş bir acıdan ve yanık et kokusundan

oluşuyordu. Bir kuzeni olduğunu bile anımsamıyordu. Ay'daki kısacık hayatında biriyle bağ kurduğu aklına gelmemişti hiç. Herkesi düşmanı sanıyordu.

Retina ekranında bir mesaj belirdi.

Cinder nefesini tutup mesajı okudu ve derin bir oh çekti. "Tamam. Video, mesai saatinin sonuna bir dakika kala bütün dış bölgelerde yayınlanacak. Thorne nöbetteymiş. Henüz hiçbir alarm çalmamış."

Elini karnına koydu. Bütün hazırlıkları bu an içindi.

Aklından binlerce korkulu düşünce geçiyordu. Halk ona inanmayabilirdi. Ya da Levana'ya baş kaldırmak istemeyebilirlerdi.

Ay'ın dış bölgelerinde ilk kez kraliyet propagandası yapmayan bir mesaj yayınlanacaktı. Halk ilk kez bir dehşet haberi duymayacaktı. Kraliçe'yi eleştirmeye kalkışan bir zavallının idam edildiği haberini dinlemeyeceklerdi. Ya da kraliyet ailesinin sahte cömertliğine övgüler düzen bir yayına katlanmak zorunda kalmayacaklardı. Dış bölgeler tamamen dışlanmıştı. Artemisia'nın varlıklı mahalleleri sezonun en şık davetlerini izlerken, işçiler yiyecek sıkıntısı ya da giderek azaltılan erzak haberlerini dinliyordu. Gerçi hiçbir bölgenin birbiriyle iletişim şansı olmadığı için, dışlandıklarından bile habersizdiler ya neyse.

Cinder, Levana'nın en değerli beyin yıkama aracını elinden alacaktı. Dış bölgelerdeki halk, ilk kez gerçekleri dinleyecekti. İlk kez birlik olacaklardı.

En azından, Cinder bunu umuyordu.

Dışarıdan tanıdık bir zil sesi geldi. Onu Ay ulusal marşı ve kibar bir kadın sesi izledi. Mesai bitmek üzereydi.

Cinder kollarını gövdesine dolamasa, kendini bütün vücudu dağılacakmış gibi hissediyordu. "Vakit geldi," dedi Scarlet'a. Mesaj yayınlanırken Cinder'ın dışarıda olması konusunu enine boyuna tartışmışlardı. Bütün arkadaşları, bir süre daha ortaya çıkmamasını daha doğru buluyordu. Önce tepkileri ölçmeleri daha yerinde olurdu. Ama Cinder artık bekleyemeyeceğini biliyordu. Halkın tepkisini kendi gözleriyle görmeliydi. En azından bu bölgede.

Scarlet dudaklarını büzdü. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Mecburum."

Scarlet gözlerini devirdi ama şaşırmamıştı. Ayağa kalkıp Winter'ın şarkısının giderek dramatikleştiği mutfağa doğru seslendi. "Winter?"

Prenses elinde bir malayla çıkageldi.

Scarlet ellerini beline koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Duvarlara alçı yapıyorum. Yoksa ev başımıza yıkılacak."

"İyi, aferin. Cinder'la ben videoyu izlemeye gidiyoruz. Biri gelirse saklan. Sakın kaçmaya ya da aptalca bir şey yapmaya kalkma."

Winter göz kırptı. "Merak etme. Uslu bir kız olacağım."

Scarlet bitkinlikle kafasını iki yana sallayarak Cinder'a döndü. "Gidelim."

Cinder'ın kafasının içindeki saat geri sayıma geçmişti. Scarlet'la ikisi evden çıktığında tepelerindeki kubbe kararmıştı. Uzaktan, evlerine dönen ilk işçilerin ayak sesleri geldi. Hepsi durup yukarı baktı. Acaba Kraliçe yine neler yumurtlayacaktı?

Kubbenin yüzeyinde bir dizi kare ekran aydınlandı. Ve gökyüzünde Cinder'ın yüzü belirdi.

Cinder suratını buruşturdu. Rampion'da bu videoyu kaydederken cesareti yerindeydi. Özellikle giyinip süslenmemiş, insanların onu olduğu gibi görmesini istemişti. Videoda, Rampion'da aylar önce bulduğu askeri tişörtle, cepli pantolonu giyiyordu. Saçları her zamanki gibi atkuyruğuydu. Kollarını göğsünde kavuşturduğu için, sayborg eli açıkça görünüyordu.

Asil ve azametli teyzesiyle ilgisi yoktu.

"Cinder," diye tısladı Scarlet. "Sihrini kullanman gerekmiyor muydu?"

Cinder, Artemisia'dan buraya gelirken kullandığı işçi kızı görünümüne büründü. Kameraları yanıltamayacaktı ama en azından etraftakiler onu tanımayacaklardı.

Levana'nın, videodan sonra, güvenlik kayıtlarını inceleyemeyecek kadar meşgul olacağını umuyordu.

Gökyüzündeki Cinder konuşmaya başladı.

"Sevgili Ay halkı, sizden işinize ara verip beni dinlemenizi rica ediyorum. Benim adım Selene Blackburn. Kraliçe Channary'nin kızı, *Prenses* Levana'nın yeğeni ve tahtın gerçek vârisiyim." O sözleri yüzlerce kez prova etmişti. Neyse ki koca bir aptal gibi görünmüyordu. "Sizlere on üç yıl önce, çocuk odasında çıkan bir yangında öldüğüm söylendi. Ama işin aslı, teyzem Levana beni öldürmeye çalıştı ve kurtarılıp Dünya'ya götürüldüm. Orada büyüdüm ve bir gün hakkım olanı almak için hazırlandım. Yokluğumda, Levana sizi kendine köle etmiş. Oğullarınızı elinizden alıp birer canavara dönüştürüyor. Siz açlıktan ölürken, Artemisia halkı varlık içinde yaşıyor." Yüzündeki ifade değişti. Hatları sertleşti. "Ama Levana'nın saltanatı sona ermek üzere. Ay'a geri döndüm ve hakkım olanı geri alacağım."

Cinder kendi sesindeki güvenle ürperdi.

"Yakında Levana, İmparator Kaito'yla evlenip Doğu Ulusları Topluluğu'nun imparatoriçesi olacak. Böyle bir şeref, daha az hak eden birine bahşedilemezdi. Levana'nın zorbalığını başka halklara da yaymasına izin veremem. Teyzem kendi halkını köleleştirip Dünya'daki korkunç savaşını sürdürürken, elim kolum bağlı oturamazdım. İşte bu sebeple, Levana'nın başına Dünya tacı oturtulurken, ordumla Artemisia'nın kapılarına dayanacağım."

Cesurca gülümsedi.

"Ve siz, Ay halkından benim ordum olmanızı istiyorum. Levana'yla ve sizi sömürenlerle savaşacak gücünüz var. Bu geceden başlayarak, sizi benimle birlikte bir isyan başlatmaya çağırıyorum. Artık Levana'nın yasaklarına uymak zorunda değilsiniz. Birbirinizle buluşup konuşma hakkınızı kimse elinizden alamaz. Çocuklarınızın ilk fırsatta gözden çıkarılacak bir muhafıza ya da askere dönüşmesine seyirci kalmak zorunda değilsiniz. Yetiştirdiğiniz mahsulleri tatlarına bile bakamadan Artemisia'ya göndermek zorunda değilsiniz. Levana'nın savaşı için silah üretmek zorunda değilsiniz. Gelin, o silahları kendi savaşımız için kullanalım.

Sizden benim ordum olmanızı istiyorum. Mahallelerinizi size kök söktüren muhafızlardan temizleyin. Levana'ya artık korku ve sihirlerle yönetilmeyeceğinizi söyleyin. Eli silah tutan bütün vatandaşlarım, Levana'nın taç giyeceği gün, benimle Artemisia'ya yürüyün. Birlikte daha iyi bir gelecek kuralım. Baskının ve zorbalığın olmadığı bir gelecek. Hangi bölgede doğarlarsa doğsunlar, hiçbir Aylının haksızlığa uğramadığı ya da birilerine köle olmadığı bir gelecek.

Sizden hayatlarınızı tehlikeye atmanızı istediğimin farkındayım. Levana'nın sihirbazları güçlü, muhafızları yetenekli ve askerleri zalim. Ama birlik olursak bizi yenemezler. Bizi kontrol edemezler. Öyle bir halk ordusu kuralım ki başkenti kuşatıp tahttaki sahtekârı oradan indirelim. Bana yardım edin. Benim için savaşın. Ben de sizin için savaşan ilk hükümdar olayım."

Video bir an Cinder'ın haşin bakışlarına odaklandı ve yayın kesildi.

BÖLÜM

Otuz Altı

"VAY CANINA," DİYE FISILDADI SCARLET. "ŞAHANE konuşmaydı."

Cinder'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. "Teşekkürler. Çoğunu Kai yazdı."

Sokaktaki boş evlere doğru baktı. Etraftaki birkaç kişinin gözleri hâlâ kubbedeydi. Madencilerle işçiler bu vakte kadar dönmelilerdi ama sokaklar ıssızdı. Kubbenin içi bir sessizlik balonuydu âdeta.

İlk hamlesini yapmak, Cinder'ı korkutmalıydı belki. Ama o kadar uzun zamandır kaçıyordu ki. Levana onu Topluluk balosunda gördüğünden beri hep saklanıyordu.

Cinder artık kaçmayacaktı. Kendini hazır hissediyordu. Videoda bir aptal gibi görüneceğini sanmıştı. Oysa tam da gerçek bir kraliçe gibi görünüyordu. İsyanı kotarabilirmiş gibi.

"Gel," dedi Scarlet. "Neler oluyor, bir bakalım."

Cinder onun peşinden koştu. Meydandan bağrışmalar geliyordu. Uzaktan insanların, evlerin olduğu mahallelere doğ-

ru yürüdüklerini gördüler ama sık sık arkalarına bakıyorlardı. Cinder'la Scarlet yaklaştığında, bağrışmalar sert emirlere dönüştü.

Muhafızlar, tüfeklerle halkı koyun gibi güdüyorlardı.

"Yürüyün!" diye bağırdı bir muhafız. Miğferinin altından, bir tek gözleri görünüyordu. Yüzünün geri kalanı, maskesinin ardında gizliydi. "Beş dakika sonra sokağa çıkma yasağı başlayacak. Herkes evlerine!"

Cinder'la Scarlet, bir el arabasının arkasına çömeldiler.

İnsanlar küçük gruplara ayrılmıştı. Üstleri başları, saçları hep regolit tozuyla kaplıydı. Birkaçının sıvalı kollarından RM-9 dövmesi görünüyordu. Muhafızlar yaklaştığında çoğu gözlerini yere indirdi. Ama yalnızca birkaçı dediklerini yaptı.

Muhafızlardan biri bir adamı dirseğinden tutup meydandaki havuzdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Ne duruyorsunuz? Yürüsenize. Hakkınızda tutanak tutulmasını mı istiyorsunuz?"

Yorgun işçiler birbirlerine baktı. Kalabalık dağılıyordu. İnsanların omuzları çökmüştü. Hiçbiri muhafızlara tek bir kötü söz bile söylemiyordu.

Cinder derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. Yüreği sıkıştı.

Savaşmıyorlardı.

Kendilerini savunmuyorlardı.

Muhafızlardan eskisi kadar çok korkuyorlardı.

Cinder olduğu yerde büzüldü. Yeterince ikna edici konuşamamış mıydı? Birlik olmalarının önemini iyice anlatamamış mıydı?

Scarlet elini omzuna koydu. "Hemen cesaretin kırılmasın," dedi. "Diğer bölgelerde neler olduğunu bilmiyorsun."

Böyle diyordu ama Cinder, Scarlet'ın da bozulduğunu görebiliyordu. Evet, başka bölgelerde neler olduğunu bilmiyorlardı ve bunu öğrenmelerinin bir yolu yoktu. Ama burada gördükleri, Cinder'a yetmişti.

"Dokunma bana!" diye bağırdı bir adam.

Cinder başını uzattı. Bir muhafız, acınacak kadar solgun bir adama hayretle bakakalmıştı. Adam cılız ve kamburdu ama öfkeyle sıktığı yumruklarıyla, muhafızın karşısında cesurca dikiliyordu.

"Eve dönmeyeceğim, tamam mı? İstersen beni rapor et. Kraliçe'yle yardakçılarının günahları yanında, biz dışarıda beş dakika fazla kalmışız ne yazar?"

Kalabalığı dağıtmaya çalışan diğer iki muhafız, coplarını sıkıca kavrayarak duraksadı.

Herkes olan biteni merak ve endişeyle izliyordu. Ama Cinder, insanlarda başka bir his daha gözlemledi. Öfke.

İlk muhafız adamın tepesine dikildi. Maskenin ardından sesi boğuk çıkıyordu ama kendiyle ne kadar böbürlendiği her hâlinden belliydi. "Kanunlarımız halkı korumak için konmuştur ve kimse onları çiğneyemez. Seni son kez uyarıyorum. Ya derhâl evine dönersin ya da cezanı çekersin."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın. Artık size boyun eğmeyeceğim." Adam, etrafını saran muhafızlara öfkeyle tısladı. Meydandaki insanlar gergin bir bekleyiş içindeydi. "O videoyu diğer bölgeler de izledi mi acaba?" diye bağırdı adam. "Onlar da..."

Muhafız serbest eliyle onu ittiğinde, adam dizlerinin üzerine yığıldı. Sözleri boğuk bir iniltiye dönüştü.

Muhafız copunu kaldırdı.

Cinder eliyle ağzını kapadı. Sihriyle muhafıza ulaşmaya çalıştı ama bu kadar uzaktan onu etkileyemiyordu.

Diğer iki muhafız da arkadaşlarına katılarak coplarını adamcağızın başına, sırtına ve omuzlarına indirmeye başladı. Adam yere düşüp elleriyle yüzünü korumaya çabaladı ama muhafızlar onu acımasızca dövmeye devam ediyordu.

Cinder daha fazla dayanamadı. Tam doğrulup kendini gösterecekti ki başka bir ses, adamın iniltilerini bastırdı.

"Durun!" diye bağırdı bir kadın. Kalabalığı yararak onlara yaklaştı.

Muhafızlardan biri durdu. Daha doğrusu, donup kaldı.

Diğer iki muhafız da arkadaşlarının hâlini görünce duraksadı. Kadın kaşlarını çatmış, dikkatle muhafızlara bakıyordu.

"Kanunsuz sihir kullanımı!" diye bağırdı bir muhafız. Kadını yakalayıp ellerini arkasına büktü. Ama onu kelepçeleyemeden, başka bir madenci bir adım öne çıktı. Yaşlı bir adamdı. Yıllarca ağır koşullarda çalışmaktan kamburu çıkmıştı. Ama elini kaldırdığında, gözlerinde amansız bir cesaret vardı.

Muhafız taş kesildi. Sonra başka biri daha öne çıktı. Ve bir diğeri. Hepsinin yüzlerinden kararlılık akıyordu. Muhafızların copları bir bir düştü. Hepsi sırayla halkın kontrolüne girdi.

Küçük bir oğlan, muhafızların dövdüğü adamın yanına koştu. Adam yerde acıyla kıvranıyordu.

Kadın, muhafızlara, "O kız gerçekten Prenses Selene mi, bilmiyorum," diye tısladı. "Ama yerden göğe kadar haklı. Bu, birlik olmak için tek şansımız olabilir. Artık sizden korkmuyoruz!" Gözleri cesaretle parlıyordu.

Cinder'ın gözleri önünde, kadının kontrol ettiği muhafız, kemerindeki bıçağı çekip kendi boğazına dayadı.

Cinder'ın gözleri dehşetle irileşti.

"Hayır!" diye bağırdı ve sihrinden vazgeçerek onlara doğru koştu. "Sakın öldürmeyin!" Ellerini insanlara doğru uzatarak meydanın ortasında durdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Önce öfkeyle karşılandı. Halk yıllardır onlara yapılan zulümlere karşı tepkiliydi. İntikamlarını almak istiyorlardı.

Ama sonra yavaş yavaş onu tanıdılar ve öfkenin yerini şaşkınlık aldı.

"Bu insanlar Kraliçe'nin silahları olabilir. Sizi ve ailelerinizi çok kereler taciz ettiklerini biliyorum. Ama onlar sizin düşmanınız değil. Muhafızların birçoğu, sevdiklerinden zorla koparıldı. Bu adamları şahsen tanımıyorum. Ama onlara adil bir yargılanma şansı vermemek, ülkemizdeki nefret döngüsüne yeni bir halka daha eklemekten başka bir işe yaramayacak." Muhafızı kontrol eden kadınla göz göze geldi. "Kraliçe ve sarayındakiler gibi olmayın. Muhafızları öldürmeyin. Şimdilik onları esir alalım, sonra ne yapacağımızı düşünürüz."

Muhafız, kolunu indirmeye başladı. Gözleri Cinder'daydı. Belki de hayatı kurtulduğu için rahatlamıştı. Ya da kendi güçsüzlüğünden utanıyordu. Veyahut hainleri ilk fırsatta öldürmenin planlarını yapıyordu.

Cinder birden, aynı senaryonun birçok bölgede tekrarlanabileceğini düşündü. Ama oralardaki muhafızları koruyamazdı. İnsanlardan Levana'nın rejimine karşı direnmelerini isterken, binlerce muhafızı ölüme mahkûm edebileceğini nasıl düşünememişti?

Kendine, bunun bir savaş olduğunu söyledi. Savaşlarda birileri ölürdü. Ama vicdan azabı dinmedi.

Havuza doğru yürüyüp kenarına çıktı. Bacaklarına sular sıçrıyordu.

Kalabalık giderek artıyordu. Zorla evlerine giden insanlar da dışarı çıkmışlardı. Halkın arasında isyan fısıltıları dolaşıyordu. Muhafızlar tamamen etkisiz hâle getirilmişti.

Cinder binlerce, hatta milyonlarca Aylının yeni bir rejim için birlik olduğunu hayal etti.

Sonra bir adam, "Tuzak bu!" diye bağırdı. "Levana bizi deniyor. Hepimizi öldürecek."

Kalabalıkta huzursuz bir dalgalanma oldu. Gözler Cinder'ın yüzüne, kıyafetlerine ve saklama gereği görmediği metal eline kaydı. Cinder kendini yine, balodaki gibi, istemediği bir ilginin merkezinde buldu. Ama bu sefer kaçışı yoktu. Buraya tüm bunları hesaplayarak gelmişti.

"Hayır," dedi, en yakındaki fabrikanın duvarlarında yankılanacak kadar yüksek bir sesle. "Bu bir test değil. Ben Prenses Selene'yim ve izlediğiniz video, Ay'ın bütün bölgelerinde, aynı anda gösterildi. Buradan, Ay'daki tüm dengeleri değiştirecek bir isyan başlatmak niyetindeyim. Şimdi söyleyin. Benimle misiniz?"

Tezahüratlar bekliyordu ama gergin bir sessizlikle karşılaştı.

Daha önce gördüğü yaşlı adam, başını yana eğdi. "Ama sen daha çocuksun."

Cinder ona ateş püsküren gözlerle baktı. Tam kendini savunacaktı ki Maha gelip önünde dikildi. Ufak tefek olmasına rağmen, Wolf'un korkusuz bakışları onda da vardı.

"Videoyu izlemediniz mi? Gerçek Kraliçe'miz geri döndü. Korkudan inlerimize saklanıp hayatımızın tek fırsatını kaçıracak mıyız?"

Yaşlı adam yukarıyı işaret etti. "Anladık. Güzel konuşuyor. Ama organize bir isyanı yönetmek zor iş. Zamanımız dar. Hiçbirimizin askeri eğitimi yok. Silahlarımız da. Ne yapacağız? Kazma küreklerle Artemisia'ya mı yürüyeceğiz? Hepimizi öldürürler."

Sallanan başlardan ve çatılan kaşlardan, düşüncelerinde yalnız olmadığı anlaşılıyordu.

"Açıklarımızı, sayımız ve kararlılığımızla telafi edebiliriz," dedi Maha.

"Kararlılık mı? Artemisia'ya adım attığımız anda, sihirbazlar bize kendi gırtlaklarımızı kestirir. Sarayı bile göremeyiz."

"Hepimizin beynini yıkayacak değiller ya?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Doğru," dedi Maha. "İşte bu yüzden birlik olmalıyız."

"Diğer bölgelerin savaşacağı ne malum?" diye sordu adam. "Bir hayal uğruna canımızı mı verelim?"

"Evet!" diye bağırdı Maha. "Ben bir hayal uğruna canımı vermeye razıyım. Levana iki oğlumu da elimden aldı. Onları koruyamadım ve sonrasında her gün öldüm. Şimdi ayağıma kadar gelen bu fırsatı kimse teptiremez bana."

Cinder, Maha'nın sözlerinin etkili olduğunu görebiliyordu. İnsanların birçoğu, gözlerini yere dikmiş, düşünüyordu. Diğer herkes gibi tozla kaplı birkaç çocuk, anne babalarının güvenli kollarına sığınmıştı.

Adam çenesini sıktı. "Hayatımı değiştirmeyi ben de isterim ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Bütün böl-

geler aynı anda isyan ederse Levana bizimle başa çıkamayabilir. Ama erzak trenleri olmadan ne yaparız? Ne yer, ne içeriz?"

"Haklısınız," dedi Cinder. "Levana dış bölgelere erzak göndermekten vazgeçebilir. Ama manyetik tren hatlarını biz kontrol edersek bunu yapamaz. Görmüyor musunuz? Bu işi ancak birlikte başarabiliriz. Sonsuza dek Levana'nın bize dayattığı kurallarla mı yaşayacağız?"

Kalabalığın arasında Scarlet'ı gördü. Sonra Iko, Thorne ve Wolf'u. Thorne hâlâ muhafız üniformasıylaydı ama miğferiyle maskesini çıkarmıştı. Cinder onun, muzip gülümsemesiyle, kendisine yönetilebilecek bir şiddet eylemini savuşturabileceğini umdu.

Arkadaşlarının varlığı ona kuvvet veriyordu.

Mümkün olduğu kadar çok insanın gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Eminim diğer bölgelerde de aynı kaygılar doğmuştur. Size önerim, aramızdan elçiler seçip komşu bölgelere yollamak. Onlara burada olduğumuzu ve o videoda gördükleri her şeyin gerçek olduğunu söyleyeceğiz. Artemisia'ya gidecek ve hakkım olanı alacağım."

"Ben de onunlayım," dedi Maha Kesley. "Ben gerçek Kraliçe'mize güveniyorum ve sadakatimizi yalnızca ona göstermemiz gerektiğine inanıyorum. Ayrıca beni yeniden oğluma kavuşturduğu için ona minnet borçluyum."

Cinder ona gülümsedi.

Maha da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra tek dizinin üzerine çöküp başını eğdi.

Cinder hemen telaşlandı. "Ah, yapma. Buna hiç gerek..." Ama sonra birçok insanın Maha'yı taklit ettiğini görerek sustu.

İnsanların tavırlarındaki değişiklik başta yavaştı ama bir göldeki hareler gibi dalga dalga yayıldı. Bir tek, arkadaşları yerlerinden kıpırdamamıştı ve Cinder bundan çok memnundu doğrusu.

Bütün korkuları bir anda uçup gitti. Videonun kaç kişiyi ikna ettiğini henüz bilmiyordu.

Ama karşısındaki manzara, ona bir isyanın başladığını söylüyordu.

BÖLÜM
Otuz Yedi

KAI KOLLARINI GÖĞSÜNDE KAVUŞTURMUŞ, ŞIK misafir odasının penceresinden bakıyordu. Ama güzelim gölü ya da aşağıdaki şehri gördüğü yoktu. Oda, Topluluk'taki çoğu evden büyük olmasına rağmen, Kai altın kafesini takdir edecek hâlde değildi. Levana ona sahte bir saygı gösteriyordu. Müstakbel kocasının ihanetine rağmen, ona dört odalı, devasa bir daire tahsis etmekte mahsur görmemişti. Bir çalışma odası bile vardı ve banyodaki küvet o kadar büyüktü ki, Kai önce onu yüzme havuzu zannetmişti.

Her şey nefes kesiciydi, evet. Kai ve ataları diplomatik ziyaretçilerine gösterdikleri misafirperverlikle gururlansa da, burası Yeni Pekin Sarayı'nın konuk odalarından bile daha gösterişliydi.

Ne var ki balkona açılan kanatlı kapıların kilitli oluşu ve dairenin önünde gece gündüz nöbet tutan Aylı kraliyet muhafızları, ortamın havasını bozuyordu. Kai pencerelerden birini kırıp kaçmanın hayallerini kuruyordu. Cinder böyle yapardı şüphesiz. Ama ne işe yarayacaktı ki? Boynunu kırmasa bile, gidecek bir

yeri yoktu. Zaten onun yeri burasıydı. Levana'nın yanı. Böyle düşünmek her ne kadar yüreğini daraltsa da düğüne kadar onu oyalamalıydı.

Gerçi Kai'nin, görevini başarıyla yaptığı söylenemezdi, zira limandaki pusudan ve buraya tıkıldıktan sonra, Levana'yla maiyetini hiç görmemişti. Tek ziyaretçileri, ona kocaman tepsilerde yiyemeyeceği kadar çok yemek getiren asık suratlı hizmetkârlardı.

Kai sıkıntıyla homurdanarak yine bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladı. Böyle giderse, çilesi dolana dek, şu mermer zeminde bir delik açacaktı.

Cinder'la arkadaşlarını Ay'a getirmeyi başarmıştı. Aslında bu onun başlıca göreviydi. Ama işler bekledikleri gibi gitmemişti ve Kai neler olduğunu öğrenmek için çıldırıyordu. Hepsi kaçabilmiş miydi? İyiler miydi?

Belki de tehlikeyi göze alıp Iko ya da Cinder'a şifreli bir mesaj yollayabilirdi ama Levana, ekranına el koymuştu. Kai bir bakıma buna seviniyordu. En azından çılgınca bir şey yapmasını engelliyordu.

Diğer hedeflerine ulaşma yolunda ilerleyebilseydi, belki huzursuzluğu dinerdi. Levana'nın dikkatini dağıtmanın yanı sıra Scarlet Benoit hakkında bilgi toplaması da gerekiyordu. Ama henüz hiçbir şey öğrenememişti.

Yine Rampion'a kısılıp kalmak gibiydi ama bu bin beteriydi.

Dairede bir zil sesi yankılandı.

Kai hole geçip kapıyı açtı. Karşısında dört Ay muhafızıyla, onlardan belki birkaç yaş küçük, üniformalı bir uşak buldu.

"Ben tutuklu değilim," diye başladı Kai. Daha önce defalarca yaptıkları gibi kapıyı suratına kapamasınlar diye, ayağını

araya sokmuştu. Uşak huzursuzca kıpırdandı. "Doğu Ulusları Topluluğu'nun İmparatoruyum. Bana sıradan bir mahkûm gibi davranamazsınız. Danışmanım ve devlet yetkililerimle dilediğim gibi görüşme hakkına sahibim. Kraliçe Levana'dan derhâl bir açıklama bekliyorum!"

Uşak ağzını açıp kapadı. "Be-ben sizi Ma-majesteleri Kraliçe'ye götürmek için emir aldım," diye kekeledi.

Kai gözlerini kırpıştırdı. "Ah, pekâlâ. Gidelim o hâlde."

Uşak hafifçe eğilerek selam verdi ve yola koyuldular.

Kai sarayın koridorlarında yürürken kendini bir suçlu gibi hissediyordu. Hiçbiri ona dokunmasa da dört bir yanı muhafızlarla sarılıydı. Sarayın planını iyice ezberlemeye çalıştı. Kendine yolu hatırlatacak bazı işaretler belirledi. Enteresan bir heykel ya da karmaşık bir goblen. Gök köprüsünün üzerinde ve aşağısındaki uzun, dar koridorda üç boyutlu portreler diziliydi.

Son porteyi görünce eli ayağı birbirine dolandı. Aklını kaçırmadığından emin olmak için gözlerini kırpıştırıp bir daha baktı.

Son hologramdaki kadın, ilk bakışta Cinder'ı andırıyordu.

Kai'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı ama portre ona döndüğünde yanıldığını anladı. Cinder'dan daha olgun bir kadındı bu. Kıvrımlı hatları ve şuh bir gülümsemesi vardı. Elmacık kemikleri daha belirgin, burnu biraz daha dardı. Aslında bildiği, tanıdığı Cinder'a değil de, kızın balo salonunun merdiveninde gördüğü hâline daha çok benziyordu.

Kai, üç boyutlu resmin altındaki ismi okudu: KRALİÇE CHANNARY BLACKBURN.

Cinder'ın, bakana acı verecek kadar güzel, istemsiz sihri, tıpkı annesine benziyordu.

"Majesteleri?"

Kai boş bulunarak irkildi ve uşağa hiçbir şey demeden yürümeye devam etti.

Aslında taht odasına götürülmeyi bekliyordu ama demir parmaklıklı bir kapıdan daha sıradan bir koridora girdiklerinde şüphelendi. Solda kemerli bir kapıyı geçtiler.

"Burası neresi?" diye sordu Kai, kapıyı işaret ederek.

Genelde duymazdan gelinmeye alışmıştı. Uşak, "Kraliyet mücevherlerinin saklandığı oda," deyince şaşırdı.

Kraliyet mücevherleri. Yeni Pekin'de, paha biçilmez aile yadigârlarını sakladıkları bir oda vardı. En iyi korunan mahzenlerden birindeydi. Güvercin yumurtası büyüklüğünde değerli taşlar, bin yıllık altın kılıçlar ve krallarla kraliçelerin artık kullanmadığı taçlar, büyük bir özenle korunuyordu.

Belli ki Levana'nın sarayının bu bölmesi de herkese açık değildi. Onu nereye götürüyorlardı acaba?

Bir köşeyi döndüler ve bir kapıdan girdiklerinde, Kai kendini ekranlarla dolu bir bilgisayar komuta merkezinde buldu. Bütün duvarlarda ışıklı haritalar titreşiyor ve güvenlik kameralarından alınan görüntüler oynuyordu. İçeride bunları inceleyen en az otuz erkek ve kadın vardı.

Kai neler olduğunu anlayamadan camlı bir kapıdan bitişik odaya alındı. Kapı kapandı ve ses geçirmez camların ardında kaldı.

Kai etrafına bakındı. Arka duvardan Artemisia şehri ve ufukta Dünya görünüyordu. Önünde iki taht duruyordu.

Odanın geri kalanı, devasa büyüklükte lambalar ve kayıt cihazlarıyla doluydu. Burası ona Yeni Pekin Sarayı'nın basın

odasını hatırlatmıştı. Bir tek, gazeteciler için iskemleler eksikti.

Levana tahtlardan birinin arkasında duruyordu. Ellerini tahtın arkasına koymuştu. Üzerinde gümüş kemerli, siyah, pırıltılı bir elbise vardı. Kemerinden sarkan altın telkari madalyonda, *Prenses Winter Sonsuzluğa Uçtu Ama Asla Unutulmayacak*, yazıyordu.

Kai tiksintiyle dudaklarını büzdü. Dedikodular, hapis tutulduğu odaya kadar ulaşmıştı.

Prenses Winter öldürülmüştü. Bazıları, ona bir muhafızın kıydığını söylüyordu. Kimileri de kıskanç bir sevgilinin. Ama Kai, Levana'nın üvey kızına nasıl baktığını görmüştü ve katilin kimliği konusunda daha kesin bir tahmini vardı.

Baş Sihirbaz Aimery, kızıl saçlı muhafız alayı komutanıyla, kapının yanında duruyordu. Kai'nin daha önce hiç görmediği bir adam, ışıklarla oynuyordu.

Levana gözlerinde hain bir pırıltıyla gülümsüyordu.

Bir şey olmuştu.

Kai ellerini ceplerine soktu. Otoriter ama tatlı bir sesle, "Merhaba *sevgilim*," dedi.

Levana ona ardında binlerce anlam yüklü bir bakış fırlattı. Belli ki bugün sahtekârlık havasında değildi. Bu da bir şeylerin feci şekilde ters gittiği anlamına geliyordu.

Levana'nın gizleyemediği öfkesi, Kai'yi umutlandırdı.

"Bana diplomatik bir konuk gibi davramlacağına söz vermiştiniz," dedi. "Derhâl Konn Torin ve Dünyalı delegelerle görüşmeyi talep ediyorum. Ayrıca sarayda ve şehirde dilediğimce dolaşabilmeliyim. Biz tutuklu değiliz."

"Bugün taleplerinizle ilgilenebilecek durumda değilim ne yazık ki," dedi Levana, tırnaklarını tahtın arkalığına geçirerek. "Ama siz bize ufak bir yardımda bulunacaksınız. Hazır mıyız?"

Kai'nin tanımadığı adam, beyazın farklı tonlarında kâğıt parçalarını havaya kaldırıp indiriyordu. "Bir dakika Kraliçem."

Kai tek kaşını kaldırdı. "Sorularım cevaplanana ve isteklerim yerine getiriline dek size yardım etmeyeceğim."

"Benim sevgili nişanlım. Siz o kanun kaçaklarını evime getirdiğiniz zaman bütün diplomatik haklarınızdan vazgeçtiniz zaten. Oturun lütfen."

Kai itiraz edecekti ki ayakları kendiliğinden tahtlardan birine doğru yürüdü. Yumuşak mindere yığılırken, Kraliçe'ye ateş püsküren gözlerle baktı.

"Bana, ateşkes devam ederken bir Dünyalıyı esir aldığınız söylendi," dedi Kai. Avrupa Federasyonu vatandaşı Scarlet Benoit. Bu söylentiler doğru mu, bilmek istiyorum. Ve kız şimdi nerede?"

Levana gülmeye başladı. "Sizi temin ederim, burada o isimde Dünyalı bir esir yok."

Kadının kahkahası, Kai'nin huzursuzluğunu artırmıştı. Levana'ya zerre kadar inanmıyordu. Scarlet'ın öldüğünü mü ima ediyordu? Yoksa artık sarayda ve hatta Artemisia'da olmadığını mı?

Levana, bir mankenin kafasındaki örtüyü alıp kendi kafasına taktı. Aimery yaklaşıp Kraliçe'nin başına tacını oturttu. Levana arkasını döndüğünde sihri kaybolmuştu. Onun güzel yüzünü görmeye ahşan Kai, bu bembeyaz duvağın kendisini ne kadar korkuttuğunu hatırladı.

"Buraya neden geldik?" diye sordu.

"Küçük bir video çekeceğiz," dedi Levana. "Dış bölgelerdeki halkımın kafası biraz karışmış. Onlara, kime itaat etmeleri gerektiğini hatırlatmak istedim. Bundan sonra başaracaklarımızı, karı koca olarak açıklamamız daha uygun olur diye düşündüm."

Kai kadına dikkatle baktı ama örtünün arkasından Levana'nın yüzü görünmüyordu.

Levana pek az açıklama yapmıştı ama Kai, bilmesi gerekenleri öğrenmişti. Cinder'ın videosu gösterilmişti o hâlde. Ve Levana, tam da bekledikleri gibi savunmaya geçmişti.

"Ne dememi istiyorsun?"

Levana sıkılı dişlerinin arasından "Hiçbir şey hayatım," dedi. "Konuşmayı ben yapacağım."

Kai ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları taş kesilmişti. Ellerini tahtın kollarına dayayıp tırnaklarını cilalı tahtaya geçirdi. "Ben..."

Birden dili ağırlaştı.

Teknisyen parmaklarıyla saydı ve karşılarındaki kameraların ışıkları yandı.

Kai'nin vücudu gevşedi. Ellerini kucağına koydu. Duruşu kibar ama doğal, bakışları yumuşaktı. Objektife bakarken gülümsüyordu.

Öte yandan, içinde fırtınalar kopuyordu. Bağırıp çağırıyor, Levana'yı galaksiler arası kuralları çiğnemekle suçluyordu. Ama söylediklerini bir tek kendisi duyuyordu.

Levana konuşmasına, "Sevgili halkım," diye başladı. "Duydum ki kendini bilmez bir sahtekâr, on üç yıl önce kaybettiğim yeğenim Selene'nin yerine geçmeye cüret etmiş. Asıl adı,

Linh Cinder olan bu kız, hem Ay hem de Dünya'da aranan bir kanun kaçağıdır. Yaptıkları yetmezmiş gibi, şimdi de tarihimizdeki en trajik ölümlerden birini kendi çıkarına kullanarak, halkımızın duygularını sömürmeye kalkışıyor. Daha üvey kızımın yasını tutarken, böyle bir hokkabazla uğraşmak zorunda kalmak beni derinden yaraladı. Lütfen, ona inanmayın. Linh Cinder bir yalancı. Tek amacı, sizi yanlış yönlendirerek isyanına ortak olmanızı sağlamak."

Kai'yi işaret etti. "Size müstakbel eşim, Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru Kaito'yu tanıtmak isterim. Kendisi Dünya'da adilliği ile nam salmış bir hükümdardır. Bizim için de mükemmel bir kral olacağından şüphem yok. Birlikte ülkelerimizi huzur ve refaha taşıyacağız. Bundan böyle Ay ve Dünya halkları barış içinde yaşayacak."

Kai içinden öğürüyordu.

Ama onu izleyenler, âşık gözlerle müstakbel karısına bakan bir adam göreceklerdi.

"Belki bilmeyebilirsiniz," diye devam etti Levana, "Majesteleri, kendini Prenses Selene olarak tanıtan bu kızla pek çok kereler karşı karşıya geldi. Ben de tarafsız bir görüş almak üzere size özellikle onunla birlikte seslenmek istedim. Lütfen, İmparator Kaito'nun sözlerine kulak verin."

Kai yine kameraya döndü ve sonrasında ona, *dilim kopaydı da bunları söylemeseydim,* dedirtecek konuşmasına başladı.

"Sevgili Aylılar, sizlere müstakbel kralınız olarak hitap etmek benim için büyük bir onur. Keşke buradaki ilk konuşmamı daha huzurlu bir ortamda yapabilseydim. Kraliçe'nizin de belirttiği üzere, Linh Cinder'ı şahsen tanıyorum ve onun, söylediği kişi

olmadığından adım gibi eminim. Linh Cinder, Dünya'da sayısız hırsızlık ve cinayet suçundan aranan, azılı bir kanun kaçağıdır. Kendisi maalesef beni takıntı hâline getirdi. Sırf bu yüzden, müstakbel eşim Kraliçe Levana'yı, Yeni Pekin'deki geleneksel barış festivalinde öldürmeye kalkıştı. Bu planı başarısız olunca, beni evleneceğimiz gün sarayımdan kaçırdı. Ne yazık ki büyük bir baskı altında, Kraliçe Levana yerine onunla evlenmeyi kabul ettim. Kraliçe'nizin yüce yüreği ve Ay'ın cesur askerleri olmasaydı, belki de hayatım azılı bir suçlunun ellerinde sona erecekti. Hepinizin gördüğü üzere, Linh Cinder benden vazgeçmiş değil. Sevgimi kazanmak için kendini Prenses Selene olduğu yalanına iyice kaptırmış. Dengesiz ve kontrolsüzce davranışlarıyla, karşısına çıkan herkes için büyük bir tehdit oluşturma yolunda ilerliyor. Dolayısıyla, eğer onu görürseniz, lütfen derhâl yetkililere haber verin. Sakın onunla konuşmayın. Ona yaklaşmayın. Müstakbel kralınız olarak, güvenliğiniz beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Umarım Linh Cinder bir an önce bulunup burada, Artemisia'da adaletin karşısına çıkar ve bu kâbus sona erer."

Konuşması bittiğinde, Kai öfkeden kuduruyordu.

Levana sözü devraldı. "Eğer sevgili yeğenim Selene'nin o korkunç yangından kurtulması ve bunca yıl hayatta kalması gibi bir ihtimal olsaydı, ona hiç düşünmeden hem kalbimi hem evimi açardım. Hatta Ay tacını başına bizzat ben takardım. Ama ne yazık ki bebek yeğenim şu anda yıldızların koynunda uyuyor. Halkımın iyiliğini ben düşünmek zorundayım. Zor günler geçiriyoruz. Gıda üretimimiz giderek azalıyor. Kısıtlı kaynaklarımız, artan nüfusumuzun ihtiyaçlarını karşılayamıyor. İşte bu sebeple, Dünya ile iş birliği yapmamız çok önemli. İmparatorla evliliği-

miz sayesinde, gelecek nesiller refah içinde yaşayacak. Ben size geleceği vadediyorum sevgili halkım. Ya o sayborg, o sahtekâr size ne vadediyor?" Levana bir an duraksadı. Sözlerini bitirirken gülümsüyordu. "Ben sizin Kraliçe'nizim ve siz de benim halkımsınız. Hepinizi parlak bir geleceğe taşımak, benim görevim."

Teknisyen kaydı durdurdu ve Kai, vücudunun kontrolünü yeniden kazandı. Ayağa fırlayıp Levana'nın üzerine yürüdü. "Bu ne cüret? Beni kendi propagandana nasıl alet edersin?"

Levana örtüyü çıkarıp Aimery'ye verdi. "Sakin ol sevgilim. Harika bir konuşmaydı. Halk çok etkilenecek."

"Cinder beni zorla konuşturduğunu tahmin eder."

Levana'nın gözleri hışımla parladı. "Cinder'ın ne düşündüğü kimin umurunda? O da en az senin kadar değersiz." Muhafızlara bakıp parmaklarını şaklattı. "İşimiz bitti. Odasına götürün."

BÖLÜM
Otuz Sekiz

İMPARATOR MUHAFIZLAR EŞLİĞİNDE ÇIKIP GİTTİğinde, Levana stüdyodan kumanda odasına geçti. "Gerekli düzeltmeleri yapıp videoyu sayborgun yayın yaptığı bütün bölgelerde oynatın. Güvenlik kamerası kayıtlarıyla ilgili saat başı rapor vermenizi istiyorum. Dış bölgelerdeki son durum ne?"

"Otuz bir bölgede ufak tefek karışıklıklar yaşanıyor," dedi bir kadın. "Çoğu sivil, sokağa çıkma yasağına uymuyor. Bölgelerdeki muhafızlara karşı da bazı saldırılar gerçekleşti."

"İki tarım bölgesinde hırsızlık olayları yaşandı," diye ekledi bir adam. "İşçiler tarlalardaki mahsullere el koymuşlar. İki bölgede de muhafızlar etkisiz hâle getirilmiş."

Levana öfkeyle homurdandı. "İsyan emarelerine rastlanan bütün bölgelere destek kuvvetler gönderin. Bu olayı ivedilikle çözmeliyiz. Bana derhâl o sayborgu bulun!"

Bir an güvenlik ekranlarını izledi ama düşünceleri başka yerdeydi. Yeni Pekin'de, gümüş rengi, adi bir balo elbisesiyle yanından geçen kızı hatırladı. Onun, balo salonunun basamaklarında

takılıp bahçeye yuvarlandığını görmüştü. O iğrenç metal ayağı bileğinden kopmuş ve sihri, bir elektrik akımı gibi cızırdayarak dalgalanmıştı.

Kız sihrini kullanmada usta değildi tabii. Dolayısıyla, kendini değiştirmek yerine, yalnızca güzelleştirebilmişti. Ve bunu yaptığında da tıpkı annesi, Channary'ye benzemişti. Levana, ablasını nefretle andı.

Channary'nin yüzü, en ince detayına kadar hafızasına kazınmıştı. İçi yıllardır hissetmediği kadar müthiş bir tiksintiyle doldu. Öfkeden gözleri karardı.

Selene. On üç yıl önce ölmesi gerekiyordu. Ama buradaydı işte. Ve Levana'nın o günlerdeki korkusu gerçek olmuştu. Hayatı boyunca büyük emeklerle sahip olduğu her şeyi elinden alacaktı.

Levana bunu düşündükçe hasta oluyordu. Selene neden ölememişti ki? Genç dadıyı Prenses'in bebek evinde yangın çıkarması için nasıl da kolay ikna etmişti. O gün her şey bitmeliydi. Yeğeni yaşamamalıydı. Böylece Ay'ın bir prensesi olamayacaktı. Müstakbel bir kraliçesi.

Ama Levana oyuna gelmişti. Selene yaşıyor ve hakkını almak için savaşıyordu.

Dikkati yine ekranlara kaydı. "Bu insanlar benim halkım," diye fısıldadı. "Benim kanım, benim canım. Onların kraliçesi *benim.*"

Aimery yanında bitti. "Elbette öylesiniz Majesteleri. Sayborg, bir kraliçe olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Bunun ne gibi seçimler ve fedakârlıklar gerektirdiğinden habersiz. O öldüğünde, halk tahtı asıl sizin hak ettiğinizi fark edecek."

"Öldüğünde," diye mırıldandı Levana. "Onu bulmayı bile beceremiyoruz. Nasıl öldüreceğiz?"

Levana aklını kaçırmak üzereydi. Linh Cinder'ı Dünya'da gördüğünden beri, bir gün kendisi için büyük bir tehdit oluşturacağını biliyordu. Ama halkı ona karşı kışkırtacağını kendisi bile tahmin edememişti. Halkın sevgisinin nefrete dönüşmesi olasılığı, yüreğini dağlıyordu.

Sayborgun planı buydu işte. Sayıca üstün olmalarına güveniyordu. Levana gerekirse yüzlerce, hatta binlerce insanı kontrol edebilirdi. Sihirbazları arkasındaydı. Onlarla bütün bölgeleri istediği gibi yönlendirebilirdi.

Ama Levana'nın yapabileceklerinin bile bir sınırı vardı.

Başını iki yana salladı. Önemli değildi. Halkı ona isyan etmeyecekti. Onu seviyorlardı.

Şakaklarını ovuşturdu. "Ne yapacağım ben?"

"Kraliçem," dedi Aimery, "belki vereceğim haber moralinizi biraz düzeltir."

Levana derin bir iç çekerek sihirbaza döndü. "Söyle."

"Bu sabah laboratuvarlardan enteresan bir rapor geldi. Ama sayborgun yayınının ardından sizinle paylaşma fırsatı bulamadım. Doktor Sage Darnel'ın Dünya'da bulunan cesedinden alınan mutasyona uğramış salgın virüsünü kopyalamayı başarmışız. Ayrıca Ay halkının, değişen virüse karşı bağışıklığı olmadığı da kanıtlanmış."

Levana'nın dikkatini toplaması birkaç saniye aldı. "Ya panzehir?"

"Bazı şartlarda hâlâ etkili."

Levana parmağını alt dudağına vurdu. "İlginç."

Levana yıllar önce Dünya'ya bir virüs yaymıştı ve yakında bunun sonuçlarını alacaktı. Dünyalılar çaresizdi. Savaşı bitirmek ve salgını tedavi etmek istiyorlardı.

Levana onlara panzehiri verdiğinde, yeni imparatoriçelerine minnettar olacaklardı.

Ama Levana, laboratuvar kaynaklı bir hastalığın, kendiliğinden değişime uğrayabileceğini hesaba katmamıştı. Şimdi herkes tehlikedeydi. Kendi insanları bile. Tuhaf ve mucizevi bir şeydi bu!

"Teşekkürler Aimery. Aradığım cevap bu olabilir. Halkım bana itaat etmezse, korkarım onları dize getirmek için başka bir yol denemek zorunda kalacağım. İnsanlarımın acı çektiğini görmek hoşuma gitmez tabii ama bir kraliçe daima yapılması gerekeni yapmalıdır."

Halkın gözyaşlarıyla sarayın kapısına dayandığını hayal etti. Dizleri üzerinde ona yalvardıklarını. Onları kurtardığı için kraliçelerine tapacaklardı. Levana iyiliği ve hayırseverliğiyle hepsine yardım edecekti.

Ülkesindeki herkes ona deli divane olacaktı.

"Majesteleri!"

Levana sese doğru döndü. Bir kadın, elindeki küçük, portatif ekranla ona yaklaştı. "Galiba bir şey buldum."

Levana, Aimery'yi itip ekrana baktı. Kayıt, dış bölgelerden birindeki bir meydana aitti. Bütün yüzeyleri kaplayan toza bakılırsa, regolit bölgelerinden biriydi. O gri dünyadaki tek güzel şey, bir havuzun ortasındaki kendi heykeliydi.

Meydan kalabalıktı. Oysa insanların çalışma saatleri dışında bir araya gelmesi yasaktı.

"Canlı yayın mı bu?" diye sordu.

"Hayır Kraliçem. Dün mesai saatinin bitimine yakın çekilmiş." Videoyu ileri sardı. Levana gözlerini kıstı. "Muhafızlar, siviller, adil bir ceza ve..."

"Dur."

Kadın videoyu duraksattığında, Levana kendini aylardır aradığı kıza bakarken buldu. Hiç şüphe yoktu. Oydu. Canavar eli açıkça görünüyordu.

"Neresi burası?"

"Regolit Madenleri 9. bölge."

Levana'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Sayborg artık avucundaydı.

"Aimery, derhâl o bölgeye özel bir ekip yolla. Linh Cinder'ı canlı istiyorum. Onu halkın önünde yargılayıp idam edeceğim. Sakın elinizden kaçırayım demeyin." Gözleri yeniden ekrana kaydı. O lanet olasıca kızın kibirli suratına. "Ona ve yandaşlarına merhamet gösterilmeyecek. Bu isyanın derhâl ve en acımasız şekilde bastırılmasını istiyorum, anlaşıldı mı?"

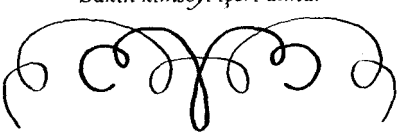

üçüncü kitap

"Üvey annen burada saklandığını er geç öğrenecek,"

diye uyardı iyi kalpli cüceler.

"Sakın kimseyi içeri alma."

BÖLÜM

Otuz Dokuz

LEVANA'NIN VİDEOSU BİR SAATTİR ÜÇÜNCÜ KEZ oynatılıyordu. Cinder onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama Kai'nin sesiyle, her seferinde yerinden sıçrıyordu. O ses Cinder'a, Kai'nin yanında olmadığını hatırlatıyordu. Levana'nın açıkça belli ettiği üzere, Kai tamamen onun kontrolündeydi.

Cinder bir regolit deposunun üçüncü katındaki çalışma tezgâhından, kubbedeki bütün ekranları görebiliyordu. Levana olgun ve barış yanlısı hükümdar rolündeydi. Kai de sevecen nişanlı. Birlikte pek mutluydular. Hele bir ara Kai, Levana'ya dönüp öyle bir gülümsüyordu ki Cinder'ın tüyleri diken diken oluyordu. Milyonuncu kez, *keşke Cress burada olsaydı,* diye düşündü. Ekranları nasıl kapatacağını bilirdi.

Dikkatini işine vermek için, ekranlara arkasını döndü. Levana'nın mesajının ülke çapında nasıl bir tepki aldığını bilmiyordu. Tıpkı, halkın onunla ilgili ne düşündüğünü bilmediği gibi. Dolayısıyla planlarına sadık kalmaktan başka çaresi yoktu.

Etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Iko, Thorne, Wolf ve Scarlet oradaydılar. Wolf'un annesi ve halktan seçtikleri temsilcilerle, bir toplantı yapıyorlardı. Gece boyunca planları üzerinde çalışmışlardı. Hepsi uyuyamayacak kadar heyecanlıydı.

İki komşu maden bölgesine gönderdikleri haberciler sabah iyi haberlerle dönmüştü. Muhafızlar etkisiz hâle getirilmiş ve silahlarına el konmuştu. Halk Cinder'la birlikte Artemisia'ya yürümeye hazırdı. Yeni haberciler görevlendirilmişti. Madenlerden ve lav tünellerinden geçerek, daha uzak bölgelere zorlu bir yolculuk yapacaklardı.

Hepsinin yüzü gülüyordu, çünkü umut veren bir başlangıç yapmışlardı. Halkın geri kalanına, evlerine gitmeleri söylenmişti. Cinder iyice dinlenmelerini istiyordu. Hem, düşünecek zamana ihtiyacı vardı. Meraklı bakışlar ve fısıltılar arasında yapamazdı bunu.

Tekrar toplandıklarında, herkesi gruplara ayırıp görevlerini dağıtacaktı. Bazı gönüllüler şimdiden tren istasyonlarında nöbet tutmaya başlamıştı ama Cinder dikkatlerinin dağılmaması için bu insanların belirli aralıklarla değiştirilmesi gerektiğini biliyordu. Grupların bazıları, yiyecek ve ilaç bulmakla görevlendirilirken, diğerleri silah temini için madenlere yollanacaktı. Wolf o akşamdan itibaren, gücü kuvveti yerinde olan herkese askeri eğitim vermeye başlayacaktı.

Wolf başkente hangi yollardan girmeleri gerektiğini anlatırken, Cinder kaşlarını çatarak haritaya baktı. Levana'yı şaşırtmak için, şehri dört bir yandan kuşatmalıydılar.

"Araştırma ve Geliştirme bölgeleriyle, Teknik Servis'e hiç bulaşmayalım," dedi Wolf, Artemisia'ya yakın birkaç bölgeyi işaret ederek. "Oralardaki halk, Levana'yı destekliyor."

"AG-1'in etrafından dolaşabiliriz," dedi Cinder, hologramı biraz çevirerek. "Ama TS-1'le 2, yolumuzun tam üzerinde."

"Oralardaki istasyonları tutup herkesi bölgelerine hapsetsek?" diye önerdi Thorne. "Hem kimse arkamızdan gelip bizi tünellerde sıkıştıramaz."

Cinder dudaklarını büzdü. "Evet, işe yarayabilir. Ama istasyonları nasıl tutacağız?"

"Şu bölgede inşaat malzemeleri üretilmiyor mu?" diye sordu Scarlet, İS-6: İNŞAAT SEKTÖRÜ adlı bölgeyi işaret ederek. "Belki orada kullanabileceğimiz bir şeyler vardır."

Cinder madencilerden birine döndü. "Bu işle sen ilgilenebilir misin?"

Adam gururla elini kalbine götürdü. "Emredersiniz Majesteleri. Malzemelerin nakliyesi için ocaklardaki arabaları kullanabiliriz."

"Harika." Cinder adamın ona gerçek bir kraliçe gibi hitap etmesini garipsememeye çalışarak diğerlerine döndü.

Wolf birden sırtını dikleştirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Cinder.

Wolf başını iki yana sallıyordu ki durdu. Gözleri pencereye kaydı. Kubbedeki ekranlar kararmıştı.

"Bir koku aldım," dedi.

Cinder'ın omurgasında, buzdan bir ürperti dolaştı. Başka biri söylese gülerdi. Ama Wolf'un sezgileri onları hiç yanıltmamıştı.

"Nasıl bir koku?"

"Bilmem. Burada bir sürü insan var. Emin olamıyorum. Ama..." Yumruklarını sıktı. "Yeni Pekin'in çatısında olan birinin kokusu. Çok yakınımızda."

Cinder'ın yüreği hop etti. *Kai.*

Ama hayır. Wolf, Kai'yi tanırdı.

O hâlde, Aylı muhafızlardan biriydi.

Iko hemen ekranı (dış bölgelerde portatif ekranlar yoktu. İnsanlar bunu ilk gördüklerinde çok şaşırmışlardı) kapadı.

Birden sokaktan tiz bir çığlık geldi.

Cinder pencereye koştu. Duvara yaslanıp başını uzattı. Thorne hemen yanındaydı. "Saklan," diye fısıldadı.

"Sen de," dedi Cinder.

Ama ikisi de kıpırdamadı.

Cinder giderek büyüyen bir dehşetle, aşağıdaki manzarayı izledi. Sokaklarda sayısız muhafız ve görebildiği kadarıyla, en az yarım düzine sihirbaz vardı.

Beyaz bir palto dikkatini çekti ve nefesini tuttu. Sihirbaz Aimery, havuzun kenarında, tam da onun halkla konuşurken durduğu yerdeydi. Güzel yüzü ve kibirli tavırlarıyla, bir prensi andırıyordu.

Dar sokaklardan meydana akın akın muhafız geliyordu. O kadar tantana, başkentten uzak bir bölgedeki küçük bir isyanı bastırmak için olamazdı.

Cinder'ın boğazı düğümlendi.

Burada olduğunu biliyorlardı.

Muhafızlar, insanları evlerinden dışarı sürükleyip meydanda sıraya diziyordu.

Cinder muhafızların dövdüğü adamı tanıdı. Her yeri çürük içindeydi ve topallıyordu. Şuradaki yaşlı kadın, yıllardır boğazından kesip biriktirdiği paraları Artemisia'da savaşacaklara vermeyi teklif etmişti. İşte şu da bütün sabah hülyalı bakışlarla Iko'nun etrafında fır dönen küçük oğlandı.

"Herkesi dışarı çıkarıyorlar," diye fısıldadı, yan pencereden sokağa bakan Maha. "Kesin evleri de arayacaklar." Geri çekildiğinde, ciddi bir yüzle Cinder'a baktı. "Saklanmalısınız. Biz teslim olalım. Belki o zaman burayı aramazlar."

Cinder korkuyla yutkundu. "Boşuna uğraşmayın. Her yere bakacaklarından eminim."

Maha elini tutup sıktı. "O zaman sizi bulamayacakları bir yere saklanın."

Cinder'ı bırakıp Wolf'a sıkıca sarıldı. Wolf eğilip çenesini annesinin omzuna dayadı.

İlk katta fabrikanın kapısının kapandığını duydular. Cinder çıkan gürültüyle yerinden sıçradı. Maha'yı bırakmayı hiç istemiyordu. Ama Maha, oğluna son bir kez baktıktan sonra, çenesini havaya dikip kararlı adımlarla uzaklaştı. Diğerleri de onu izledi. Hepsi, içlerinden Cinder'ı korumaya yemin etmiş gibiydi.

Cinder arkalarından bakarken, sevgi ve gururla iç çekti.

Birkaç dakika sonra muhafızların bağrışmalarını duydular. Maha onlara silahsız olduklarını söyledi. Cinder pencereden baktığında, dostlarının, sırtlarına dayanan silahlarla dışarı çıkarıldıklarını gördü.

"Winter ne olacak?" diye inledi Scarlet.

Cinder gözlerini kocaman açarak ona döndü. Winter'ı tamamen unutmuştu. Prenses, hâlâ Maha'nın evindeydi.

"Ben giderim," dedi Iko. "Beni tanımazlar."

Cinder kaşlarını çatarak düşündü. Iko'nun yanlarında kalması önemliydi, zira sihirbazlar bir tek onu etkileyemezdi. Ama Prenses'i kaderine terk edemezlerdi.

Sonunda pes etti.

"Dikkatli ol. Yükleme boşaltma alanından geç."

Iko başını salladı ve gitti.

Cinder titreyerek, Wolf, Thorne ve Scarlet'a baktı. O yükseklikten, sihirbazların biyoelektriğini hissedemiyordu. Dolayısıyla onlar da onunkini hissedemeyecekti. Ama bu onu hiç rahatlamadı.

Cinder buraya onun için geldiklerini biliyordu. Gidecek, kaçacak, saklanacak bir yeri yoktu.

Dahası, saklanmak istediğinden de emin değildi. Bölgedeki insanlar ona güvenmişlerdi. Onları nasıl bırakırdı?

Aimery'nin sesini duydu. Bağırmamasına rağmen, sesi yukarılara kadar tırmanıp fabrikanın duvarlarında yankılandı. Cinder söylediklerinin her kelimesini duymak için alıcılarını ayarladı.

"RM-9 sakinleri," dedi Aimery, "sizi buraya kanunsuzca davranışlarınızın hesabını sormak için topladık. Kanun kaçaklarına yataklık ettiğiniz için, hepiniz vatana ihanetten yargılanacaksınız." Sözlerinin etkisini artırmak için duraksadı. "Bu yaptığınızın cezası ölümdür."

Cinder başını cama doğru uzattı. Muhafızlar halka zorla diz çöktürüyordu. Komşu bölgelere gönderilen elçiler hariç, meydanda iki bini aşkın insan vardı. Bütün sokaklar, diz çöken insanlarla dolmuştu.

Aimery hepsini öldüremezdi, öyle değil mi? Böylesi, Ay'ın iş gücüne ket vurmaz mıydı?

Yine de nasıl emin olabilirdi ki?

Aimery etrafındakilere baktı. Levana'nın heykeli, tepeden onları gururlu bir anne gibi izliyordu. Havuzun kenarlarında iki

muhafız duruyordu. Cinder kızıl saçlı olanını tanımıştı. Wolf onun kokusunu almış olmalıydı. Diğer muhafızlar, silahlarını halka doğrultmuş, Aimery'nin emrini bekliyordu. Öbür sihirbazlar, kalabalığın arasına dağılmıştı.

Cinder düşüncelerini elinden geldiğince uzağa göndermeye çalıştı. Aimery'nin enerjisine ulaşmaya. Yalnızca onu kontrol altına alması yeterliydi. Aimery, bu insanlara merhamet gösterebilecek tek yetkiliydi.

Ama hayır. Baş sihirbaz çok uzaktaydı.

Levana'nın bu mesafeden ona ulaşabileceğini bilmek, Cinder'ı iyice öfkelendiriyordu. Onun yerinde Levana olsaydı, aşağıdaki herkesi kolayca kontrol ederdi. Cinder, teyzesinin hayatını sihrini güçlendirmeye adamasına aldırmıyordu. O da güçlü olmalıydı. Halkını koruyabilmeliydi.

Nefes nefese, en yakındaki muhafızlara döndü. Pencerenin altındakilere. Ama onlar da bir sihirbazın kontrolündeydi.

Cinder panikle irkildi. Hayır. Bir çare düşünmeliydi.

Elinde hâlâ beş kurşun vardı. Thorne'la Scarlet da silahlıydı. Cinder muhafızlardan birini, hatta bir sihirbazı vurabileceğinden emindi ama bunu yaptığı an yerini belli edecekti.

Ayrıca Aimery, saldırıya uğradıklarını düşünüp bölge sakinlerini kalkan olarak kullanabilirdi.

Cinder bu tehlikeyi göze alabilir miydi, bilmiyordu.

Başka bir şansı var mıydı, onu da bilmiyordu.

"Ne şanslısınız ki," dedi Aimery, kalabalığa, "Majesteleri sizi bağışlamaya hazır. Tek yapmanız gereken, bize sayborgun yerini söylemek."

BÖLÜM

Kırk

CINDER BAĞIRMAMAK İÇİN YUMRUĞUNU ISIRDI. Arkadaşlarının onu izlediğinin farkındaydı ama onlara bakmaya cesaret edemiyordu.

"Gidemezsin," diye fısıldadı Scarlet sertçe. Cinder'ın yüzündeki kararsızlığı fark etmişti.

"Benim için ölmelerine izin veremem," dedi usulca.

Bir el, onu omzundan tutup pencerenin önünden çekti. Wolf ona öfkeyle baktı. Tatlı ve hırçın Wolf. Annesi aşağıda, o insanlarla birlikteydi tabii.

Cinder onu anlayabiliyordu. Belki de Cinder'ı kendi elleriyle teslim edecekti.

Ama Wolf, "Kimse senin için ölmüyor," dedi. "Eğer bugün birileri ölürse, nihayet inandıkları bir şey uğruna can verecekler. Sakın bu şansı ellerinden alma."

"Ama..."

"Cinder, topla kendini," dedi Thorne. "Sen bu isyanın kalbisin. Kendini bırakırsan her şey biter. Aşağıdakileri kurtarabile-

ceğini mi sanıyorsun? Aimery onları yine de öldürecek. Levana böyle bir isyanı affeder mi hiç?"

Cinder bir silah patlamasıyla haykırdı. Wolf hemen elini onun ağzına kapadı ama Cinder kendini kurtararak pencereden baktı.

Önce beyaz noktacıklar gördü. Sonra baktığı her yer, öfkeli bir kızıla boyandı.

Meydanda, Aimery'nin ayaklarının dibinde bir adam yatıyordu. Cinder onu tanımıyordu ama ne önemi vardı? Biri ölmüştü. Onun yüzünden ölmüştü.

Aimery en yakınındakilerin dehşetle çarpılan yüzlerini izlerken, keyifle gülümsedi. "Bir kez daha soruyorum. Linh Cinder nerede?"

Hiç kimse bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Kimse Aimery'ye bakmıyordu. Ya da ayaklarının dibine yayılan kanlara. Kimse konuşmuyordu.

Cinder kafasının içinde bağırıyordu. Silah patlaması hâlâ kafatasında yankılanıyor, ses sistemi bunu defalarca tekrarlıyordu. Ellerini kulaklarına bastırırken öfkeden titriyordu.

Aimery'yi öldürecekti. O alçağı paramparça edecekti.

Birinin, arkasından yaklaştığını hissetti. Scarlet ona sarılıp yüzünü ensesine gömdü. Cinder arkadaşının, bunu onu avutmaktan çok, dizginlemek için yaptığını biliyordu.

Scarlet'tan kaçmadı ama rahatlamadı da.

Aimery yedi sıra arkadaki bir kadını işaret etti. Rastgele görünse de strateji açısından uygun bir seçimdi. Kimsenin kendini güvende hissetmesini istemiyordu. Muhafızlardan biri silahını ateşledi. Kadın iki büklüm olup yanındakinin üzerine yığıldı.

Kalabalık dalgalandı.

Cinder hıçkırıklarını bastıramıyordu. Scarlet ona daha sıkı sarıldı.

Kahrolası bu barbarlık daha ne kadar sürecekti? Kaç kişiyi öldüreceklerdi? Cinder daha ne kadar eli kolu bağlı bekleyecekti?

"İçinizden biri, bana sayborgun yerini söylesin," dedi Aimery, "ve hepiniz kurtulun. Sizi rahat bırakalım."

Cinder ensesinde bir ıslaklık hissetti. Scarlet ağlıyor ve en az onun kadar şiddetli titriyordu. Yine de kollarını gevşetmedi.

Cinder kafasını çevirmek istedi ama kendini zorlayarak, aşağıda olan biteni izlemeye devam etti. Halkın cesareti karşısında, dili tutulmuştu. Aslında biri ona ihanet etsin istiyordu. Bu zulmü, kendi dışında birinin bitirmesini istiyordu.

Thorne, Cinder'ın elini tutup sıktı. Wolf diğer tarafında duruyordu. Üçü de ona hem bekçilik ediyor hem de etrafında etten bir duvar örüyordu. Hepsi aynı dehşeti yaşıyordu ama hiçbiri Cinder'ın hissettiği sorumluluğu anlayamazdı. İnsanlar ona güvenmişti. Cinder onlara daha güzel bir gelecek vadetmişti.

Kendi arzularıyla ölmelerinin bir önemi var mıydı? Cinder başarsın diye canlarını isteyerek feda etmelerinin?

Bilmiyordu.

Gerçekten bilmiyordu.

Tek gördüğü, kör edici ışıklardı. Tek duyduğu, kafasının içindeki silah sesleriydi.

Aimery başka bir kurbanı işaret ettiğinde, Cinder'ın dizlerinin bağı çözüldü. Iko'nun peşinden ayrılmayan oğlandı bu.

Cinder derin bir nefes alıp bağırmaya hazırlandı.

"Durun!"

Aimery elini kaldırdı. "Kim konuştu?"

Oğlanın birkaç sıra arkasındaki bir kız çılgınca ağlamaya başladı. "Lütfen, yapmayın! Ne olur kıymayın ona!" Cinder'ın yaşlarında bir kızdı. Muhtemelen çocuğun ablasıydı.

Kalabalık yeni bir tür gerginlikle bekliyordu şimdi. Birkaç kişi kıza öfkeyle baktı ama Cinder, haksızlık ettiklerini düşündü. O kız Cinder'ı tanımıyordu. Sevdiği birinin onun için ölmesine göz yumamazdı elbette.

Aimery tek kaşını kaldırdı. "Bize sayborgun yerini söyleyecek misin?"

"Maha Kesley," dedi kız bir nefeste. "Sayborg onun evinde saklanıyor."

Aimery'nin parmaklarını şaklatmasıyla, çocuğa nişan alan muhafız silahını indirdi. "Kim bu Maha Kesley?"

Maha, birilerinin ona ihanet etmesine izin vermeden doğruldu. "Benim."

Wolf titrek bir nefes aldı.

"Öne çık," dedi Aimery.

Maha cılız omuzlarını dikleştirerek, dostlarının ve komşularının arasında ilerledi. Cinder'ın onu tanıdığı kısa süre zarfında çok değişmişti. İlk gün, hayattan ümidini kesmiş, korkak bir biçare vardı karşılarında. Oysa şimdi, Kraliçe Levana'nın baş sihirbazı, bambaşka bir kadın görüyordu. Cesur bir kadın.

Cinder, Maha'nın bu hâlini gördükten sonra, onun için daha da endişelendi.

"Kimlik numaranı söyle," dedi Aimery.

Maha düz bir sesle yanıt verdi.

Aimery muhafız alayı komutanıyla sihirbaz bir kadına işaret etti. İkisi, yanlarına bir muhafız alıp Maha'nın evine bakmaya gitti.

Aimery tekrar Maha'ya döndü. "Sayborg Linh Cinder'a yataklık ettiğin doğru mu?"

"Ben o isimde birini tanımıyorum," dedi Maha. "Benim bildiğim tek sayborg, Ay'ın gerçek Kraliçesi Prenses Selene Blackburn'dür."

Kalabalık bir kez daha dalgalandı. Çeneler havaya dikildi. Omuzlar dikleşti. Maha, onlara hayatlarını bir yabancı için tehlikeye atmadıklarını hatırlatmıştı.

Aimery pis pis gülünce, Cinder'ın kanı dondu.

Maha ellerini herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Sonra sağ başparmağını tutup sertçe arkaya doğru çekti.

Cinder çatırtıyı o mesafeden bile duydu. Ardından Maha'nın acı dolu feryadı geldi. Aimery ona parmağını kırdırmış mıydı, yoksa yerinden mi çıkartırmıştı bilmiyordu. Umurunda da değildi. Bir karar vermişti.

Sonraki an, arkadaşlarının zihinlerine sızıp onları geri çekilmeye zorladı.

Scarlet, Thorne ve Wolf ona hayal kırıklığıyla baktılar.

İlk toparlanan Wolf oldu. "Cinder, yapma..."

"İnsanların acı çekmesine göz yumamam Wolf, benimle geliyorsun. Artemisia'daki gibi, sadece zihnini kontrol altında tutacağım. Vücudun sende kalacak. Thorne, Scarlet, siz burada kalıp Aimery'yle diğer sihirbazlara nişan alın ama isabet ettireceğinizden emin olmadan atış yapmayın. Yoksa yerinizi belli edersiniz."

"Cinder, hayır," diye tısladı Scarlet. Ama Cinder, peşinde Wolf'la uzaklaştı.

Wolf öfkeyle homurdanıyordu.

"Biliyorum, kızıyorsun ama buna mecburum," dedi Cinder, merdivenden inerlerken. Dışarıdan Maha'nın ikinci feryadı geldi. "Hiçbir şey yapmadan bekleyemem."

"Seni öldürecek."

"Biz ondan önce davranacağız." Cinder son merdivenden aşağı koşarken, Wolf'un biyoelektriğini son kez kontrol etti. Sonra da fabrikanın kapılarını itti. Maha'nın üçüncü çığlığı, bir bıçak gibi Cinder'ın göğsüne saplandı. Bir bakışta, kadının ilk üç parmağının da kırıldığını anladı. Maha'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Buradayım," diye bağırdı Cinder. "Bırak onu."

Muhafızlar aynı anda silahlarını ona doğrulttu. Cinder nefesini tutarak kurşunlarla dans etmeye hazırlandı ama hiçbiri silahını ateşlemedi.

Aimery, diz çöken kalabalığın ötesinden ona sırıttı. "Bakın hele. Sahtekâr nihayet bizi varlığıyla onurlandırdı."

Cinder yumruklarını sıkarak ona doğru yürümeye başladı. Silahlar da onu izledi. Wolf, cızırdayan enerjisiyle hemen arkasındaydı. "Söylediklerimin doğru olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Cinder. "Yoksa Levana beni öldürmeye bu kadar azmeder miydi?" Düşüncelerini etrafındaki insanlara ulaştırmaya çalıştı ama kimsenin zihni ona açık değildi. Cinder bunu bekliyordu aslında.

Yanında eğitimli bir katil, arkasında iki tane keskin nişancı vardı. O kadarı Cinder için yeterliydi.

Meydanda toplanan halkın ilk sırasına ulaştığında, "Buraya benim için geldin," dedi. "Karşındayım işte. Bu insanları rahat bırak."

Aimery başını yana eğip Cinder'ı tepeden tırnağa süzdü. Cinder birden kendini kolay bir av gibi hissetti. Üstü başı perişandı. Metal eli, tozlu suratı, dağınık saçları ve paspal botlarıyla, bir kraliçeye hiç benzemiyordu şüphesiz.

"Düşünsene bir," dedi Aimery, havuzun kenarından inerek. "Biz gelmeden önce bu insanların zihinlerini kontrol etseydin her şey ne kadar da farklı olurdu. Ama hayır. Sen onları kendi zayıflıklarının denizinde başıboş bıraktın. Onları birer hedefe dönüştürdün. Onları korumak için hiçbir şey yapmadın. Sen Ay tahtını hak etmiyorsun."

"Halkımın zihnini kontrol etmek yerine, onlara hür iradelerini kullanma hakkı verdiğim için mi?"

"Bir kraliçe, halkı için neyin iyi olduğunu bilir ve seçimlerini ona göre yapar."

Cinder dişlerini gıcırdattı. "Levana'nın saltanatından tek faydalanan, Artemisia'lı açgözlü asiller. Levana bir kraliçe değil. Bir diktatör."

Aimery, ona katılıyormuş gibi başını eğdi. "Ve sen de hiçbir şeysin."

"Ben Ay'ın gerçek hükümdarıyım." Cinder bu sözlerin ikna edici olması için çabalasa da öyle hissettirmediğini biliyordu. Kraliçe'nin baş sihirbazının gelişi, bir anda bütün dengeleri değiştirmişti. Aimery parmaklarını bir kez şaklatmasıyla, bütün gücünü ve güvenirliğini Cinder'ın elinden almıştı.

"Sen savaş oyunlarına soyunan bir çocuksun yalnızca," dedi baş sihirbaz. "Çoktan kaybettiğini göremeyecek kadar da safsın."

"Teslim oluyorum," dedi Cinder. "Halkın özgürlüğü benim kaybetmem anlamına geliyorsa, bana dilediğinizi yapabilirsiniz. Anlamadığınız ne, biliyor musun? Bu benim değil, Ay halkının savaşı. Yıllardır baskı altında yaşayan insanların mücadelesi. Levana'nın hükümdarlığı sona ermek üzere. İnsanlar artık onu istemiyorlar."

Aimery'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Arkasındaki havuzun suları dalgalandı.

Wolf'un öfkeli enerjisi, Cinder'ı sarmaladı.

Aimery kollarını açarak kalabalığa seslendi. "Hepiniz şahitsiniz işte. Sahtekâr prenses, Majesteleri Kraliçe'ye teslim oldu. Çok yakında adaletin karşısında hesap verecek." Gözleri parladı. "Ama sizin için üzgünüm. Canlarınızı tek şartla bağışlayacağımı söylemiştim. Ne yazık ki hiçbiriniz bana sayborgun yerini söylemediniz."

Bir silah patladı. Cinder'ın vücudu bir şok dalgasıyla sarsıldı.

Silahı kimin ateşlediğini bilmiyordu. Kanları görmüştü ama kimin vurulduğunu anlayamamıştı.

Sonra birden Maha yüzüstü yere yığıldı. Parmakları kırılan elini, başının üzerine doğru uzatmıştı.

Cinder ona boş gözlerle baktı. Nefesini tutmuştu. Kıpırdayamıyordu.

Wolf'un da nefesini tuttuğunu duydu. Enerjisi kristalleşip durgun ve kırılgan bir şeye dönüştü.

Dünya bir iğnenin ucunda dengede duruyordu sanki. Sessiz ve anlaşılmaz bir yer olup çıkmıştı.

Sonra başka bir silah patladı. Sesi uzaklardan gelmişti. Dünya bu sesle ekseninden çıktı. Aimery bacağından akan kanlara hay-

retle bakarak geriye doğru düştü. Gözleri fabrikaya kaydı. Başka bir kurşun, arkasındaki havuza isabet etti.

Wolf hırlayarak ileri atıldı. En yakınındaki muhafız silahına davrandı ama Wolf onu bir sinek gibi yere yapıştırıp Aimery'ye doğru yürüdü.

O anda bir gürültü koptu. Cinder'la Wolf'un tarafında olması gereken halk, ayağa kalkıp onlara saldırdı. Cinder yere düşünce Wolf'u gözden kaybetti. Yine silahlar patladı.

Cinder birinin çenesini yumruklayıp yuvarlandı ve ayağa fırladı. Kırmızı bir palto gördüğünde, hemen elini kaldırıp ateş etti. Sihirbazın yere düşmesini bekledikten sonra başka bir hedef aradı. Ama düzinelerce el, onu yeniden yere çaldı.

Cinder yüzüne düşen saçlarını üfleyerek debeleniyordu. Karmaşanın arasında Wolf'u gördü. Onu da yere düşürmüşlerdi. Bir düzine kadar güçlü kuvvetli adam, mutant askeri güçlükle zapt ediyordu. Sonunda Wolf'un yanağını yere yapıştırdılar. Biraz uzağında, iki muhafızla bir madencinin cesetleri vardı.

Aimery'nin sinir bozucu gülümsemesi kaybolmuştu. Bacağını tutarak, "Biri fabrikadan ateş ediyor," diye gürledi. "Derhâl oraya bir ekip yollayın. Şu ikisini de bağlayın."

Cinder onu tutan kollara direnmeye çalıştı. Elini kaldırıp tek bir temiz atış yapabilirse...

Sonra kolları arkaya büküldü ve bağlandı. Bir an omzunun çıkacağını sanarak acıyla bağırdı. Onu ayağa kaldırdıklarında, yüzü gözü toz içindeydi. Çılgınca öksürmeye başladı.

Etrafına bakınarak bir müttefik aradı ama yalnızca donuk bakışlarla karşılaştı.

Wolf'la birlikte zorla Aimery'nin ayaklarının dibinde diz çöktürüldüğünde, Cinder nefretle tısladı. Kendi öfkesiyle başı dönüyordu ama duyguları yatışınca Wolf'un müthiş ızdırabını hissetti.

Wolf'un duyguları paramparçaydı. Cinder birden, yerdeki madenci cesedinin Maha'nın olduğunu fark etti.

Titreyerek başını çevirdi. Kırmızı paltolu sihirbazlardan biri vurulmuştu. Biraz ilerisinde, siyah üniformalı bir muhafız yatıyordu.

Hepsi bu kadardı. İki sihirbaz ve iki muhafız ölmüş, Aimery yaralanmıştı. Maha ve iki masum sivil, canlarını bunun için vermişti.

Cinder korkmuyordu. Aksine, öfkesi onu cesaretlendiriyordu. Wolf'un yıkımı ve etrafındaki zavallı kuklaların dehşetle irileşen gözlerinden besleniyordu.

Cinder, Aimery'ye söylediklerine bütün kalbiyle inanıyordu. Levana onu öldürebilirdi ama Cinder'ın ölümü bir son olmayacaktı. Devrim artık yalnızca ona ait değildi.

BÖLÜM
Kırk Bir

"GELİYORLAR," DİYE TISLADI SCARLET, PENCEREDEN çekilirken. İlk atışında Aimery'nin başına nişan almış ama onu yalnızca bacağından vurabilmişti. İkinci atışı ise tamamen isabetsizdi. Kurşun havuzun kenarına denk gelmiş ve daha sonra kalabalık yoğunlaşınca, Scarlet bir daha ateş edememişti. Thorne'un ez az üç el ateş ettiğini duymuştu ama onlar da başarısızdı.

Cinder'la Wolf aşağıda mezbahalık inekler gibi bekliyordu. Thorne'la Scarlet derhâl bir şeyler düşünmeliydi yoksa onlar da kıskıvrak yakalanacaklardı.

Thorne muhafızdan çaldığı miğferi taktığında, bir anda bir Ay askerine dönüştü. Scarlet buna Aylıların da kanacağını umdu. "Silahını ver," dedi Thorne. Scarlet kısa bir tereddütten sonra onun dediğini yaptı. Thorne silahı cebine koyup Scarlet'ı merdivene sürükledi.

İlk sahanlıkta, alt kattan ayak sesleri geldi.

"Birini buldum!" diye bağırdı Thorne. Silahını Scarlet'ın kafasına dayayıp onu merdivenlerden aşağı sürükledi. Dört muha-

fız hemen etraflarını sardı. "İki kişi ateş ediyordu. Diğeri kaçtı herhâlde. Siz yukarı bakın. Ben bununla ilgilenirim."

Scarlet yalandan debelenmeye başladı. Muhafızlar, Thorne'un numarasını yutmuştu. Hemen yukarı koştular.

Thorne, Scarlet'ı bıraktı ve arka kapıdan fabrikanın avlusuna çıktılar.

Meydandaki boğuşma sona ermişti. Kubbenin içine ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

Thorne fabrikanın kapısına yöneldi ama Scarlet kolunu yakaladı. "Dur."

Thorne ona sert gözlerle baktı. Ya da belki de yüzündeki maskeden öyle görünüyordu.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedi Scarlet.

Thorne'un alm kırıştı. "Cinder'la Wolf'u ne kadar kolay hallettiklerini görmedin mi? Sence nasıl yapacağız bunu?"

Scarlet bilmiyordu.

Ama hiç denemeyecekler miydi?

Elini uzattı. "Silahımı ver."

Thorne ona bakakaldı.

"Silahımı ver dedim."

Thorne homurdanarak silahı cebinden çıkarıp ona uzattı. Scarlet arkasını döndüğünde, Thorne'un onu izleyeceğinden hiç emin değildi. Ama Thorne, kızın peşinden geldi. Scarlet bir an kapüşonunu takmak istedi ama sonra, hâlâ işçi kıyafetleriyle olduklarını hatırladı.

İlk köşeyi döndüklerinde meydanı gördüler. Cinder'la Wolf'a saldırmak için ayaklanan siviller yine diz çökmüşlerdi. Az önceki çarpışma hiç yaşanmamıştı sanki.

Scarlet muhafızların fabrikayı aramalarının ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştı. Arkasını dönüp kaçmamakla, aptallık mı ediyordu?

Silahı elinde ısınmıştı. Sapı parmaklarında izler bırakıyordu. Eskiden bir tabancayı tutmak ona güven verirdi ama Aylılarla tanıştıktan sonra iş değişmişti. Onların yanında, silahın kimin elinde olduğunun önemi yoktu.

Yine de eğer yeterince yaklaşabilirse, bir iki isabetli atış yapabilirdi.

Asıl önemli olan, ne kadar yaklaştığıydı tabii. Kalabalık onu saklar mıydı, yoksa eninde sonunda Ay sihrine kapılması kaçınılmaz mıydı? Scarlet ona karşı ne kadar dayanıklı olduğundan emin değildi. Keşke fırsatı varken Cinder'a sorsaydı.

Sessiz ve kararlı adımlarla yaklaştılar. Thorne hemen arkasındaydı.

Scarlet düşmanlarının arasında Wolf'la Cinder'ı görünce durdu. İkisinin de elleri arkadan bağlıydı. Wolf'un omuzları çökmüştü. Yere bakıyordu.

Scarlet birden, *hayır,* diye düşündü. Wolf, Maha'ya bakıyordu.

Öfkeden nefesi kesildi. Wolf'tan her şeyini almışlardı. Özgürlüğünü, çocukluğunu, bütün ailesini. Ve o, bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Scarlet onun intikamını almak istiyordu. Onu bu korkunç toz diyarından kurtarmak istiyordu. Ona mavi bir gökyüzünün altında, huzur ve domateslerle geçecek bir ömür vermek istiyordu.

Tabancayı sıkıca kavrayarak tetiğini hissetti.

Ama hedefi çok uzaktaydı. Düşmandansa, bir müttefikini vurması daha olasıydı.

Scarlet kalp çarpıntıları arasında dar sokağa doğru baktı. Görünmeden kaç adım daha atabilirdi? Fabrikanın duvarında bir kapı vardı. Belki oraya saklanabilirlerdi ama Aylıların sezgileri olağanüstüydü. Şüphesiz hissedeceklerdi onları.

Scarlet derin bir nefes alıp verdi. Silahını kaldırdı ve Aimery'nin kalbine nişan aldı. Üç nefesten sonra silahı indirdi. Yok. O mesafeden imkânsızdı.

Yine yaklaşmayı düşündü ve yine duraksadı.

Sonra Wolf'un duruşunun değiştiğini fark etti. Başını ona doğru çevirmişti.

Belli belirsiz bir hareketti. Ona bakmıyordu. Scarlet'ın orada olduğunu bildiğine dair en ufak bir açık verdiği de yoktu. Ama Scarlet anlamıştı. Wolf'un omuzlarında tuhaf bir gerginlik vardı.

Scarlet'ın yüreği hop etti. Yakalandığını ve Wolf'un, kafasına bir silah dayalı hâlde bunu izlediğini hayal etti. Annesi gözlerinin önünde henüz öldürülmüşken, bir de buna katlanmak zorunda kaldığını.

Scarlet büyükannesinin ölümünü düşündü. Kafatasına bir çivi çakmışlardı sanki. Çaresizliğini hatırlıyordu. Öfkesini ve nefretini. O anı geri almak için hiçbir şey yapamayacağını bilmenin ızdırabını.

Büyükannesini kurtaramazdı.

Wolf'un da Maha'yı kurtaramayacağı gibi. Ve Wolf bu hâldeyken, onu da koruyamazdı.

Scarlet sevdiği adama yapamazdı bunu.

İçinden attığı sessiz çığlıkla yüzünü buruşturdu.

Tepki verme, dedi kendine. *Tepki verme.*

Tabancayı indirip geri çekildi. Thorne'a baktı. Onun da yüzü acıyla çarpılmıştı ama anlayışla başını salladı.

Aimery'nin sakin sesini duydular. "Linh Cinder yargılanacak ve hiç şüphesiz idam edilecek. Sizlerin hayatı ise Kraliçe'nin ellerinde. Ama unutmayın. Sayborgla ilgili konuşanlar, hemen oracıkta öldürülecekler. Bir daha kimse onun adını anmayacak."

Scarlet arkasına baktığında bir muhafızın Wolf'u sırtından sertçe ittiğini gördü. Cinder'la ikisini alıp götürdüler.

* * *

"Prenses!" diye seslendi Iko. Sesini fazla yükseltemiyordu ama endişesi de giderek artıyordu. "Prenses, neredesiniz?" Bütün odaları üçüncü keredir arıyordu. Her yere bakmıştı. Dolaplara, Maha'nın yatağının altına, küçük duş kabinine...

Zaten hepsi bu kadardı.

Maha'nın evi tam da iki göz oda dedikleri cinstendi ve Winter hiçbir yerde yoktu.

Iko göğsündeki vantilatörün uğultusunu dinleyerek salona döndü. Kimseye görünmeden bütün bölgeyi boydan boya geçip buraya gelmenin heyecanını atamamıştı. Vücudu hâlâ sıcaktı.

Winter'ı bulmuşlar mıydı yoksa? Geç mi kalmıştı?

Iko bu soruların cevabını bilmiyordu. Kendini, durup kafasını toplamaya zorladı.

Levana'nın adamları RM-9'u istila etmişti. Bütün halkı meydanda toplamışlardı ve niyetleri büyük bir parti vermek değildi elbette.

Iko, Cinder'la diğerlerini fabrikada bırakmıştı. Onları yeniden görene kadar iyi olduklarından emin olamazdı.

Ve Prenses Winter'ın ne cehennemde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Seçeneklerini değerlendirdi. Fabrikaya, Cinder'ın yanına dönmek, en mantıklısı gibi görünüyordu ama bunu yaparsa kendini tehlikeye atmış olacaktı. Düşmanın eline düşerse, Levana, Cinder'ın stratejileriyle ilgili gizli bilgilere ulaşabilirdi. Aylılar android veri sistemleri hakkında pek bilgi sahibi gibi görünmüyordu ama programını çözerlerse herkesi tehlikeye atmış olurdu.

Bir diğer seçeneği de arkadaşlarının dönmesini beklemekti, fakat bu da en temel programına ters düşüyordu. Iko, işe yaramamaktan nefret ederdi.

Sokak kapısından ayak sesleri geldiğinde, Iko hâlâ kendiyle mücadele ediyordu. Hemen mutfağa koşup tezgâhın altına saklandı.

Kapı açıldı. Birileri içeri girdi ve Iko ayak seslerindeki hafif değişiklikleri fark etti. Üç kişiydiler.

Salonda durdular.

Bir erkek sesi, "Veritabanı, buranın Maha Kesley'in evi olduğunu doğruluyor," dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından, bir kadın sesi, "Birini hissediyorum," dedi. "Ama enerjisi kuvvetli değil."

Iko kaşlarını çattı. Onu hissedemezlerdi, çünkü Iko biyoelektrik üretmiyordu.

Başka bir erkek sesi duyuldu. "Sayborgla tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki zihin kontrolüne karşı her zaman aynı tepkiyi vermiyor. Belki enerjisini de değiştirebiliyordur."

"Olabilir," dedi kadın şüpheyle. "Kinney, bahçeye ve komşu evlere bak. Jerrico, sen de yatak odalarına."

"Emredersiniz Efendi Pereira."

Ayak sesleri dağıldı. Sokak kapısı kapandı.

Ev gerçekten de küçüktü. Dakikalar sonra kadın mutfağa girdi. Iko kırmızı sihirbaz paltosunun uzun kollarını gördü. Odanın tam ortasında durdu. Iko elini uzatsa ona dokunabilirdi. Sihirbaz dolaplara bakma gereği duymadı.

Iko büzüldüğü yerden kadının profilini inceledi. Kır saçları küttü ve Iko'nun gördüğü en yaşlı sihirbazlardan olmasına rağmen, hâlâ güzeldi. Elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgun ve biçimliydi. Paltosunun kolları, ellerini gizliyordu.

Kadın birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdu. Demin hissettiği biyoelektriğin izini sürüyordu belli ki.

Ama Iko'nun tam yanında durmasına rağmen, onu hissedemiyordu.

Iko nefes almak zorunda olmadığına seviniyordu. Cinder ve diğerleriyle geminin dolabında hapis kaldığında, nefes sesleri kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Ama sonra, vantilatörü yeniden çalıştı.

Kadın aşağı baktı ve hayretle irkildi.

Iko elini kaldırdı. "Merhaba."

Sihirbaz onu uzun uzun süzdü. "Kabuk musun sen?"

"Çok yaklaştın." Iko tezgâhtan bir bulaşık bezi kaptığı gibi kadının üzerine atıldı. Bezi sihirbazın suratına bastıramadan bir çığlık koptu. Iko debelenen sihirbazı duvara yapıştırdı. Kadının dehşetle irileşen gözlerine ve bembeyaz kesilen yüzüne pişmanlıkla baktı.

"Korkma, sadece bayıltacağım," dedi, onu avuturcasına.

"Hey!"

Muhafızlardan biri mutfak penceresinden onları görmüştü. Hemen arka kapıya koştu. Kapı açıldı ve...

Yüce yıldızlar aşkına!

Iko, Kai'nin şimdiye kadar gördüğü en çekici erkek olduğunu sanıyordu ama bu adam ayrı bir âlemdi. Upuzun bir boy, bronz bir ten, kaslı omuzlar, dalgalı saçlar, anlamlı gözler... Ve bu olağanüstü yakışıklı adam...

Ona...

Bir silah doğrultuyordu.

Muhafız silahını ateşlediğinde, Iko sihirbazı kalkan olarak kullandı. Kurşun, kadının gövdesine isabet etti. Iko'yla boğuşmaktan yorgun düşen sihirbazın dizleri gevşedi ve yere yığıldı.

Iko kadını bırakıp onun üzerinden doğruca muhafızın silahına doğru atıldı. Adam onu tezgâha itti. Iko darbeyi bütün uzuvlarında hissetti. Muhafız silahını Iko'dan kurtarıp diğer eliyle suratına bir yumruk patlattı. Iko'nun başı arkaya doğru savruldu ve iki adım gerileyip ocağın üzerine yığıldı. Muhafız küfrederek, acıyan elini salladı.

Iko kendine bir yakın dövüş programı yüklemediğine hayıflanıyordu ki ikinci bir silah patlaması duyuldu. Iko gözlerini kırpıştırarak ellerini kulaklarına bastırdı. Geç kalmasına rağmen, yine de silah sesinin yankılarını biraz azaltabilirdi belki.

Aklını yeniden topladığında, muhafız hayretle ona bakıyordu. "Ne-nesin sen?"

Iko aşağı baktı. Göğsündeki kocaman delikten, kablolar ve sentetik dokular fırlamıştı. "Tüh," diye homurdandı. "Daha yeni değiştirmiştik!"

"Sen..." Muhafız bir adım geriledi. "Dünyalı makineleri duymuştum, ama..." Yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. Iko, yüz kasları üzerine yeterince gözlem yapmıştı. Karşısındaki ifadenin, halis muhlis *tiksinti* anlamına geldiğini biliyordu.

Adama içerlemişti doğrusu. "Ne bakıyorsun?" diye çemkirdi. "Ayıp değil mi?"

Birden kapıda biri belirdi. Başka bir muhafız. Iko onu Levana'nın maiyetinden tanıyordu. Yeni Pekin'in çatısında çatıştıkları Aylılardan biri de buydu. "Neler oluyor?" diye bağırdı adam, yerdeki sihirbaza, yakışıklı muhafıza ve Iko'ya hayretle bakarak.

Sonra birden Iko'yu tanıyarak sırıttı. "Aferin Kinney. Büyük bir balık yakalamışsın." Sihirbazın üzerinden atladı.

Iko, Wolf'un Cinder'a verdiği dersleri hatırlamaya çalışarak yumruklarını sıktı.

"Sayborg nerede?" diye sordu muhafız.

Iko ona tısladı. "Ne duruyorsun canavar? Hadi, ısırsana beni."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Şansını fazla zorlama istersen."

"Sör Solis," dedi Kinney denen adam. "Bu... Bu kadın bir insan değil."

"Görüyorum," dedi muhafız, Iko'nun göğsündeki deliğe bakarak. "Ondan bilgi almak için, yaratıcılığımızı konuşturmamız gerekecek."

Birden Iko'ya doğru atıldı. Iko kaçmaya çalıştıysa da kolayca yakalandı. Adam kollarını arkaya bükerken Iko onun ayağına basmaya çalıştı ama muhafız bütün saldırılarını başarıyla savuşturdu. Iko'nun ellerini bağlarken gülüyordu.

"İşte Dünyalı bir teknoloji harikasının sonu," dedi, Iko'nun gömleğini açıp parçalanan dokularına göz atarak.

Iko öfkeden adamı kıpkırmızı görüyordu. "Dur, daha bitmedim!"

Ama adama bunu kanıtlamaya fırsat bulamadan bir çığlık koptu. Iko, Jerrico'nun omzuna saplanan mutfak bıçağını gördü. Adam inleyerek sendeledi. Bıçak, üniformasını yırtmıştı. Yarasından kanlar akıyordu.

Jerrico dönüp saldırganının boğazına yapıştı. Diğer eliyle de bıçağı almaya çalıştı.

Winter bıçağı bırakmak bilmiyordu. Dizini Jerrico'nun en hassas bölgesine geçirdi. Adam bir kez daha inledi ve geriye doğru sendeledi. Winter boğazını tutarak nefes almaya çalıştı.

"Kinney, androide dikkat et," dedi Jerrico, sıkılı dişlerinin arasından.

Iko'nun dikkati, Prenses Winter'dan, bir pislik olamayacak kadar yakışıklı muhafıza kaydı. Ama Kinney'in ona baktığı yoktu. Jerrico'nun Prenses'e yaptığı muameleyi dehşetle izliyordu. "Bırakın onu! Prenses Winter'ı tanımadınız mı?"

Jerrico zalimce güldü.

"Tanıdım tabii salak. Onun çoktan ölmüş olması gerekiyordu."

"Öldüğünü ben de duydum ama yaşıyor işte. Bırakın!"

Jerrico gözlerini devirerek Winter'ı çekiştirdi. "Kraliçe, Prenses'in öldürülmesini emretti ama birileri görevini yapamamış anlaşılan." Winter'ı belinden tutup kendine çekti. "Ne şans ama! Yıllardır seni yalnız yakalamayı hayal ediyordum ama o uyuz Sör Clay atmaca gibi tependen ayrılmıyordu."

Başparmağını Winter'ın çenesinden aşağı kaydırdı. "Ama bak, nihayet baş başa kaldık Prenses."

Winter'ın kirpikleri titreşti. Kinney'e bakarken gözleri buğulandı. "Sen..."

"Hey." Jerrico, Winter'ı çenesinden tutup zorla kendine çevirdi. "Sen benim ödülümsün Prenses. Saraya ölünü götürdükten sonra, ne hâlde olduğunu kimse umursamaz. Hem sevgilinin de bir hain olduğu kanıtlanır sonunda."

Iko parmaklarını yerlerinden çıkarmaya çalışıyordu ama elleri o kadar sıkı bağlanmıştı ki onları hiç hareket ettiremiyordu.

Kendini Jerrico'nun üzerine fırlatıp metal kafasıyla ona çarpmaya hazırlanırken, Winter oyuncak bir bebek gibi yere yığıldı.

Jerrico boş bulunarak bıçağı bıraktı. İşte o zaman Winter, adamın unuttuğu bıçağı böğrüne saplayıverdi.

Jerrico acıyla bağırdı. Winter tam uzaklaşacaktı ki adam onu bileğinden tutup diğer elinin tersiyle suratına vurdu. Winter, yere düşerken başı tezgâhın kenarına çarptı.

Iko, Prenses'in yerde hareketsiz kaldığını görünce çığlığı bastı.

Jerrico küfrederek bıçağın sapını kavradı ama onu yarasından çekip çıkarmadı. Prensese tıslarken, yüzü de saçları kadar kırmızıydı. "Seni aptal..."

Winter'ı tekmelemek için ayağını arkaya atmıştı ki Kinney silahını ateşledi. Jerrico duvara doğru savruldu.

Iko dehşetle irkildi. Gerçek ölümler, dizilerde izlediklerine hiç benzemiyordu. Jerrico gibi iğrenç bir adamınki bile sarsıcıydı.

Sonraki sessizlik, sanki bütün bölgeyi kaplamıştı. Iko bir ara ses alıcılarının bozulduğunu bile düşündü.

Muhafız elindeki silaha, sanki onu ilk kez görmüş gibi bakıyordu. "İlk kez tetiği kendim çektim," diye mırıldandı. Sonra silahını tezgâha koyup Prenses Winter'ın yanına çöktü. Başının arkasını yokladı. Elini geri çektiğinde, parmakları kan içindeydi.

"Nefes alıyor," dedi, "ama beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir."

Iko'nun işlemcisi karışmıştı. "Kimin tarafındasın sen?"

Kinney başını kaldırdı. Iko'nun göğsündeki deliğe bakarken, hafifçe gözlerini kırpıştırdı ama bu kez bakışları orada fazla oyalanmadı. "Bize Prenses'in öldüğü söylendi. Onu bir muhafızın öldürdüğü."

Iko gömleğini çekiştirerek yarasını örttü. "Jacin adında bir muhafıza onu öldürmesi emredilmiş: Ama Jacin, Prenses'in kaçmasına yardım etmiş."

"Jacin Clay."

Iko gözlerini kıstı. "Bize neden yardım ediyorsun?"

Kinney, Prenses'in kafasını tekrar usulca yere koydu. Her yerde kan vardı. Sihirbazın, Jerrico'nun ve Winter'ın kanları.

"Ben *ona* yardım ettim," dedi Kinney, üzerine basa basa. Sonra Iko'nun Efendi Pereira'yı boğmaya yeltendiği bezi Winter'ın kafasına sardı. İşini bitirdiğinde, ayağa kalkıp kanlı bıçağı aldı.

Iko geri çekildi.

Kinney duraksadı. "Ellerini çözmemi istemiyor musun?"

Iko onun yüzüne baktı. Keşke bu kadar göz okşayıcı olmasaydı. "Pardon."

Iko arkasını döndü ve Kinney, onun ellerindeki bağları kesti. Iko çabucak ellerine baktı. Neyse ki bıçak, dokularına zarar vermemişti.

"Şimdi beni iyi dinle," dedi Kinney. Tezgâhtaki tabancayı işaret etti. Iko, Kinney'in ona bakmaktan hoşlanmadığını fark etmişti. Yakışıklı muhafız, durmadan gözlerini kaçırmak için bahaneler buluyordu. "Raporumda, silahımı zorla alıp Efendi Pereira'yla Sör Solis'i öldürdüğünü ve kaçtığını söyleyeceğim. Onlara Prenses'ten söz etmeyeceğim. Yaşadığını bilmeyecekler." Gözlerini Iko'nun burnuna dikti. "Ve sen onu buradan götüreceksin. Sakın yakalanmayın."

Iko ellerini kalçalarına dayadı. "Doğru ya. Bunca zaman onu bu ufacık evde sen sakladın zaten."

Kinney'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Androidler hep böyle alıngan mıdır?"

"Siz muhafızlar da hep bu kadar uyuz musunuz?"

Kinney'in çenesi hafifçe oynadı. Sonra başını iki yana sallayıp arkasını döndü. "Ona iyi bak," dedi, kapıdan çıkıp giderken.

BÖLÜM
Kırk İki

CINDER'LA WOLF'U ESKİ YÜK GEMİLERİNİN VE ÜÇ kraliyet kapsülünün bulunduğu bir yer altı limanına götürmüşlerdi. Böylesi de düşmanlarının RM-9'a nasıl gizlice geldiklerini açıklıyordu. Cinder yalnızca, manyetik tren istasyonlarına nöbetçi dikmişti.

Belki bir gün hatalarından ders alma fırsatı çıkardı karşısına.

Cinder'ın bilekleri bağlıydı ve kolları, yerlerinden çıkacakmış gibi acıyordu. Wolf arkasından gelmesine rağmen, Cinder onun öldürücü enerjisini hissedebiliyordu. Wolf, Scarlet için endişeleniyordu. Ve Maha'nın başına gelenlerin kederiyle âdeta deliye dönmüştü.

Bir kraliyet muhafızı onları bekliyordu. Yüzündeki donuk ifade, dağınık saçlarıyla zıt düşüyordu.

"Derhâl rapor ver," dedi Aimery. Topallıyordu ve Cinder onu tam da yarasından tekmelemenin hayallerini kuruyordu.

"Dünyalı bir android, Kesley'in evinde bizi pusuya düşürdü," dedi muhafız.

Cinder heyecanla başını kaldırdı.

"Çatıştık. Androidin, zihin yönlendirmesine karşı bağışıklığı vardı. Silahlar da etkisiz kaldı. Efendi Pereira'yı boğmaya kalkıştı. Benim de silahımı alıp hem Efendi Pereira'yı hem de Sör Solis'i öldürdü. Bir ara boş bulundu ve bıçağımı sırtına saplayıp omurgasını kestim."

Cinder'ın başına bir ağrı saplandı. Gözyaşlarını içine akıttığında hep böyle olurdu. Önce Maha. Şimdi de Iko.

"Sonra evi ve çevresini aradım," dedi muhafız. "Başka kimse yoktu."

En azından Winter'ı bulamamışlardı. Bildiği kadarıyla, Thorne'la Scarlet da kaçmayı başarmışlardı.

Aimery gözlerini muhafıza dikti. Hikâyesinde bir kusur arar gibiydi. "Androidi ne yaptın?" diye sordu.

"Güç kaynağını bulup parçaladım ve kalanını çöp öğütücüye attım."

"Hayır!" Cinder daha fazla dayanamayıp sendelediğinde, arkasındaki muhafız onu kolundan tuttu.

Rapor veren muhafızla kısacık bir an için göz göze geldiler. "Cesetleri evde bıraktım," dedi adam. "Gidip alayım mı?"

Aimery kayıtsızca elini salladı. "Gerek yok. Birilerini yollarım."

Merdivende yeni ayak sesleri duyuldu. Iko'nun kaybıyla sarsılan Cinder, güçlükle başını kaldırdı. Wolf onu izliyordu. Gözlerindeki şefkatin aksine, çenesi öfkeyle gerilmişti.

Bugün ikisi de sevdiklerini kaybetmişti.

Cinder kendini boğulacakmış gibi hissediyordu. Yine de Wolf'un varlığı ona güç veriyordu. Öfkesi yine tırmanışa geçti. Kederi, alev almaya hazır kuru çıralara dönüştü.

Muhafızın elinden kurtulamasa da sırtını dikleştirdi.

Ayak seslerinin sahipleri, siyah paltolu bir sihirbazla muhafızlarıydı.

"Sayborgun diğer suç ortaklarını ve fabrikadan bize ateş edenleri bulamadık," dedi yeni gelen sihirbaz. "Farklı bir bölgeye kaçtılar herhâlde. Orada bir isyan girişiminde bulunmaları olasılığına karşı tedbirli olmalıyız."

Aimery, sihirbazın endişesine, ukala bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ellerinden geleni artlarına koymasınlar. Kendi halkımızdan korkacak değiliz." Karanlık bakışları Cinder'ı buldu. "Kanımca, bu küçük isyan, çoktan bastırıldı."

Cinder başını kaldırdı ama boğuk bir hırlama, Aimery'nin dikkatini başka bir yöne çekti. Wolf ona sivri dişlerini gösterdi. Düşmanlarını parçalamaya hazır, kana susamış bir vahşi hayvanın görünümüne bürünmüştü.

Aimery güldü. Wolf'a yaklaştı ve çenesini sıkıp yanağından bir makas aldı. "Hem emrimizde böyle canavarlar varken savaşı nasıl kaybederiz?" Aimery birden Wolf'un yanağına bir şamar attı. "Alfa Kesley'di değil mi? Sürü lideri olduğun turnuvada ben de vardım. Ne yazık ki Dünyalılar seni yanlış yollara saptırmış. Sence bu konuda ne yapmalıyız?"

Wolf, sihirbazı yakıcı bir nefretle izliyordu.

Sonra birden dizlerinden birini kırıp Aimery'nin önüne çöktü. Cinder arkadaşının şokunu kendi vücudunda hissetti. Wolf şimdi de başını eğiyordu.

Korkunç bir manzaraydı. Onca güç ve öfke, Wolf'u bir kuklaya dönüşmekten kurtaramamıştı. Daha da kötüsü, Cinder, Wolf'un iradesini kırmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Kendisi bu yeteneği zar zor kazanmışken, Aimery'nin ona hükmederken kılı bile kıpırdamamıştı.

"Cici köpek," dedi Aimery, Wolf'un başını okşayarak. "Seninle ne yapacağına Majesteleri karar verecek. Böylesi en adili, sence de öyle değil mi?"

Wolf genizden gelen, robot gibi bir sesle yanıt verdi. "Evet efendim."

"Aferin." Aimery yanındakilere döndü. "Herhangi bir direnişle karşılaşırsanız, suçluları en ağır şekilde cezalandırın. Kraliyet düğünü yarın. Hiçbir terslik yaşanmamalı."

Diğer sihirbazlar kibarca selam verip dört bir yana dağıldığında, Aimery ellerini paltosunun kollarına sokup Cinder'a baktı. "Şimdi, gelelim sana. Hadi, bana bir fikir ver. Ne yapayım seni?"

Cinder gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Gerçek Kraliçe'nin önünde diz çökebilirsin mesela."

Aimery'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Öldürün."

Her şey çabucak olup bitti. Muhafızlardan biri silahını çekip Cinder'ın alnına dayadı. Silahın emniyetini kaldırdı. Tetiğe bastı...

Cinder son nefesini aldı.

"Dur. Fikrimi değiştirdim."

Silah aynı hızla muhafızın kemerindeki kılıfa geri döndü.

Cinder'ın omuzları hafifçe çöktü.

"Kraliçe senin kaderine kendi karar verecek. Belki de kafanı düğün hediyesi olarak İmparator Kaito'ya sunmasını tavsiye ederim."

"Sihirbaz Park?"

Aimery ona seslenen kırmızı paltolu kadına döndü. Kadın, avucunu küçük bir kapsülün gövdesine dayamıştı.

"Bu bir kraliyet kapsülü," dedi, "ve bana kalırsa, buraya geleli çok olmamış." Elini kaldırdı. "Baksanıza, o kadar tozlu değil."

Aimery kayıtsızca homurdandı. "Her yer hırsız kaynıyor. Yine de kayıp asilere ulaşmamıza yardımı dokunabilir. Takip numarasını araştırın. Bakalım ne bulacaksınız?"

Birkaç muhafıza işaret etti. Cinder'la Wolf'u Aimery'nin gemisine götürüp birbirinden uzak koltuklara oturttular. Motorlar çalıştığında herkes sustu.

Dakikalar içinde, Artemisia'ya doğru yola koyuldular.

Aimery emirler yağdırıp duruyordu. Vakit kaybetmeden, yeni bir muhafız alayı komutanı atayıp Kraliçe'yi tutsaklar ve yaralılarla ilgili bilgilendirdi. Cinder karmaşık duygularının arasında kendini Iko'yu öldüren muhafızın yüzüne bakarken buldu.

Güç kaynağını bulup parçaladım ve kalanını çöp öğütücüye attım, demişti.

Cinder o anları gözünde canlandırdı. Bir bıçağın Iko'nun omurgasını kesişini hayal etti. Maha'nın kırık parmaklarını ve halkın Aimery'nin önünde diz çöküşünü bir kez daha görür gibi oldu.

Nefreti yine içini yaktı. Başlarda hislerini gizleyebildi ama Artemisia göründüğünde yerinde duramaz oldu.

Gemi Artemisia'nın yer altı limanına indi. Rampa indirildiğinde, bir muhafız onu yaka paça sürükledi. Cinder can acısına rağmen dişini sıkıp gıkını bile çıkarmadı. Arkasında Wolf'un ağır ayak seslerini duyuyordu.

Onları bir düzine kadar muhafız ve üç sihirbaz karşıladı. Muhafızların biyoelektriği fabrikadan yeni çıkan kimlik çipleri kadar uysal, sihirbazlarınki ise demir gibi sert ve sağlamdı.

Cinder'ın parmağı seğiriyordu. Onu doldurup hepsini öldürmesi ne kadar sürerdi? Artemisia'ya geri dönmüştü işte. Belki kaçıp kurtulabilirse, en azından Levana'yı avlayabilirdi.

Yalnızca bir hayaldi bu tabii. Elleri bağlıyken ne yapabilirdi?

Metal yumruğunu sıkmakla yetindi.

"Sihirbaz Park?"

Cinder, Iko'yu öldüren muhafıza baktı.

"Sör Kinney."

"Revire gidebilir miyim?"

Aimery, adamın kanlı üniformasına baktı. Çok kan vardı ama Cinder, neresinden yaralandığını anlayamamıştı. "Tamam," dedi Aimery. "İşin bitince yazılı raporunu verirsin."

Muhafız, yumruğunu göğsüne vurup uzaklaştı.

Cinder'la Wolf'u karmaşık koridorlara soktular. Cinder, yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için, geçtikleri yollara dikkat ediyordu. Adımlarını sayarak kafasının içinde kabaca bir harita çıkarıyor ve bunu saray hakkında bildikleriyle örtüştürmeye çalışıyordu.

Önünde muhafızların nöbet tuttuğu bir asansöre geldiler. Aimery başka bir sihirbazla konuştu. Cinder hemen ses alıcılarını ayarladı ama birkaç kelimeden fazlasını yakalayamadı. *Alfa*, *asker*, *isyan*, *RM-9* ve *sayborg*. Tek duyabildikleri bunlardı.

Aimery işaret ettiğinde Wolf'u başka bir koridora doğru çekiştirdiler.

"Durun," dedi Cinder panikle. "Nereye götürüyorsunuz onu?"

Wolf öfkeyle hırlıyordu ama zihni sihirbazın kontrolündeyken onlara karşı gelmesi imkânsızdı.

"Wolf! Durun!" Cinder kendini arkadaşına doğru attı ama bir muhafız bileklerindeki kelepçelere yapışınca durmak zorunda kaldı. *"Wolf!"*

Boşuna uğraşıyordu. Bir köşeyi döndüler ve Wolf gözden kayboldu. Cinder nefes nefese kalmış, titriyordu. Sağ bileğinde bir ıslaklık hissetti. Kelepçeler etini kesmişti. Wolf'la onu kötü şeylerin beklediğini biliyordu tabii ama bu kadar çabuk ayrılacaklarını düşünmemişti. Belki de onu bir daha hiç görmeyecekti. Hiçbirini görmeyecekti.

Asansöre binerken, Cinder kendini ilk kez yapayalnız hissetti.

"Kusura bakma hayatım ama sana sarayı gezdiremeyeceğiz," dedi Aimery. "Malum, yarın düğünümüz var ve işimiz başımızdan aşkın."

Asansörün kapıları kapandı. Aşağı inmeye başladılar. Yolculukları bitmek bilmiyordu. Cinder'ı mezarına götürüyorlardı sanki.

Kapılar tekrar açıldığında, biri onu sırtından sertçe itti. Cinder kendini, ter ve sidik kokulu, loş bir koridorda buldu. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Yeni evini beğenirsin umarım," dedi Aimery. Kokudan hiç de rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu. "Hapishanelere alışkınsın zaten."

"Ben olsam, bu konuyu hiç açmazdım," dedi Cinder, "zira sonuncusunda sadece bir gün kaldım."

"İnan bana, burası oradan çok farklı," diye şakıdı Aimery. "Yakında anlayacaksın."

Artemisia'nın kayalık hapishanesi, Yeni Pekin'deki modern binaya hiç benzemiyordu gerçekten de. Kasvetli ve boğucuydu. Ve en kötüsü de Cinder'a yabancıydı. Elinde basit bir kroki bile yoktu.

Bir hücrenin önünde durdular. Anahtarların şıngırtısını duydu. Yarı karanlıkta, eski moda bir asma kilidin pırıltısını gördü. Şu Artemisia'lılar bazı konularda amma da gelenekseldi.

Hücreden kilide ulaşabilirse, onu açması otuz saniye bile sürmezdi.

O ihtimal bile Cinder'ı biraz olsun umutlandırmıştı.

Kapı açıldığında koku yoğunlaştı. Akciğerleri, pis havayı dışarı atmak için kasıldı.

"Majesteleri Kraliçe'nin huzuruna çıkana kadar burada kalacaksın," dedi Aimery.

"O anı dört gözle bekliyorum," diye mırıldandı Cinder.

"Şanslısın," dedi Aimery. "Bu süre zarfında, eski dostluklarını perçinlemek için bol bol vaktin olacak."

"Eski dostluk?"

Cinder'ı hücreye ittiler. Omzu demir kapıya çarparak öne doğru sendelediğinde, kayalık duvarlara tutundu.

Sonra biri inledi ve Cinder donup kaldı. Yalnız değildi.

"İyi istirahatlar *Prenses*."

Kapı kapandı ve metalik ses Cinder'ın kemiklerinde yankılandı. Hücre küçücüktü. Demir kapının tepesindeki küçük, parmaklıklı pencereden, koridorun ışığı sızıyordu. Yerdeki kovayı gördü. Koku oradan geliyordu.

En uzak köşede, iki kişi birbirlerine sokulmuştu.

Cinder gözlerini kısarak onlara hayretle baktı. Sonra elindeki feneri hatırladı. Diğer iki mahkûm, kollarıyla yüzlerini kapayarak ışıktan korunmaya çalıştı.

Cinder onları tanıyınca, müthiş bir şokla duvara tutundu.

"Yok artık!"

Hücresini paylaşacağı iki kişiden biri, Adri'ydi.

Diğeri de Pearl.

Üvey annesiyle kardeşi ona korkuyla bakıyorlardı. Cinder anlayamıyordu. İkisinin burada ne işi vardı?

Ama sonra jeton düştü.

İdam edilene kadar, burada o ikisiyle kapalı kalacaktı.

Yüzünü ovuşturarak içinden ya sabır çekti. Levana'dan daha fazla nefret edemeyeceğini sanıyordu. Ama belli ki yanılmıştı.

BÖLÜM
Kırk Üç

WINTER RÜYASINDA, DÜNYA'DAKİ KÜÇÜK BİR çiftlik evinin mutfağındaydı. Dünya'daki çiftlik evlerinin neye benzediğini bilmiyordu tabii. Yalnızca hayal ediyordu. Scarlet'ın eviydi burası. Önündeki eviye, pis bulaşıklarla doluydu. Birileri gelmeden onları yıkamalıydı ama bir tabağı eline alır almaz paramparça oldu. Cam kırıkları ellerine battı. Parmaklarındaki kesiklerden, köpüklü kanlar fışkırdı.

Yedinci tabak da elinde kalınca Winter yenilgiyi kabullenerek geri çekildi. Hayatta neyi başarmıştı ki? Basit bir işi bile beceremiyordu.

Dizlerinin üzerine yığılıp ağlamaya başladı. Kucağı kan ve köpüklü su doluydu.

Üzerine bir gölge düşünce kafasını kaldırdı. Üvey annesi kapıda dikiliyordu.

Arkasında uçsuz bucaksız tarlalar ve masmavi bir gökyüzü vardı. Elinde mücevherli bir tarak tutuyordu. Güzelliği, zalim bir gülümsemeyle gölgelenmişti.

"Seni seviyorlar," dedi Levana, sanki bir sohbetin ortasındaymışlar gibi. Elbisesinin eteklerini köpüklü sularda sürüyerek mutfağa girdi. "Seni koruyorlar. Bunu hak edecek ne yaptın?"

"Evet, seviyorlar," diye onayladı Winter ama Levana'nın kimden bahsettiğinden emin değildi. Ay halkından mı? Yoksa Cinder'la arkadaşlarından mı?

"Bu sevgilerinin bedelini ağır ödeyecekler," dedi Levana ve Cinder'ın arkasına geçip buklelerini taramaya başladı. Dokunuşu yumuşaktı, hatta anaç bir tavır taşıyordu. Winter ağlamak istedi. Bir annenin dokunuşlarına nasıl da hasretti. Ama aynı zamanda da korkuyordu. Levana asla bu kadar şefkatli olmamıştı. "Senin aslında ne kadar zayıf karakterli olduğunu öğrenecekler. Bunların hiçbirini hak etmediğini anlayacaklar."

Tarağın dişleri kafasına battığında, Winter keskin bir acıyla irkildi. Başı zonklamaya başlamıştı.

Bir hırlamayla kapıya baktı. Ryu patilerini öne uzatmış, dişlerini gösteriyordu.

Levana, Winter'ın saçlarını taramayı bıraktı. "Ya sen? Sen neden ona sadıksın hâlâ? Winter sana da ihanet etmedi mi? O muhafızın, canını almasına izin verdi. Ne bencillik!"

Ryu onlara bir adım daha yaklaştı. Sarı gözlerinde ışıklar çakıyordu.

Levana tarağı atıp geri çekildi. "Sen bir hayvansın. Bir katil. Bir yırtıcı. Sadakatten ya da sevgiden ne anlarsın?"

Ryu başını eğdi. Artık hırlamıyordu. Winter ona kalbini açtı. Ryu'nun onu özlediğini hissedebiliyordu. Onunla *tut getir* oynamak istiyordu. Kraliçe'nin zalimce sözlerini unutmak istiyordu.

Winter eliyle başını yokladı. Saçları nemliydi. Yerdeki tarağa baktı. Köpüklü sular, taze kanlarla kırmızıya boyanmıştı.

"Yanılıyorsun," dedi, Levana'ya dönerek. "Asıl katil sensin. Sevgi ya da sadakat nedir bilmeyen sensin." Ryu'ya elini uzattı. Kurt, kızın parmaklarını koklayıp sıcacık başını onun kucağına koydu. "O sadece bir hayvan değil. Benim dostum."

* * *

Gözlerini açtığında, çiftlik evinde değildi. Etrafındaki eski püskü mobilyalara baktı. Perdeler regolit tozuyla kaplıydı. Başı zonkluyordu. Hâlâ kan kokusu alıyordu. Tarağın deldiği yerler, acıyordu.

Sonra başını çarptığını hatırladı.

Biri onu kanepeye yatırmıştı. Ayakları, kenarından sarkıyordu.

"Selam kaçık."

Winter saçlarını yüzünden çekti. Kafasına bir bez bağlıydı. Scarlet kanepenin yanında bir iskemlede, ters oturuyordu. Üzerinde yine kırmızı sweatshirt'ü vardı. Lekeleri çıkmıştı ama hâlâ eskisi kadar sefil görünüyordu. Scarlet da öyle. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Her zamanki vahşiliğinin yerini bitkinlik almıştı.

"Iko bize olanları anlattı," dedi, çatallı bir sesle. "Kusura bakma. Yanında olamadım. Neyse ki o varmış."

Winter doğrulup oturdu. Iko yerde bağdaş kurmuş, delinen göğsünden fırlayan ipliksi dokuları çekiştiriyordu. Thorne sırtını sokak kapısına dayamıştı. Üzerinde bir Ay muhafızı üniforması olduğu için, Winter onu görünce bir an için irkildi. Evin geri kalanı sessizdi.

Birden korkuya kapıldı. "Diğerleri nerede?"

"Saldırıya uğradık," dedi Thorne. "Cinder'la Wolf'u yakaladılar. Maha'yı da... öldürdüler."

Scarlet sandalyenin arkasına sarıldı. "Burada kalamayız. Muhafızla sihirbazın cesetleri arka odada. Birileri onları almaya gelecektir."

"Bize yardım eden muhafız, Majestelerini saklamamız gerektiğini söyledi," dedi Iko. "Onu bu bölgeden götürün demeye getirdi ama nereye gidebiliriz ki? Ay'ın haritasını inceledim. Yer altında kalmamız daha uygun gibi görünüyor. En azından, insanlardan uzak oluruz. Hem tünellerle madenlerdeki güvenlik kameraları yetersiz. Yine de kesin bir çözüm değil tabii."

"Kesin bir çözüm yok," dedi Winter, olduğu yerde büzülerek. "Kraliçe beni her yerde bulabilir. Rüyalarıma bile girebildiğine göre."

"Kâbus gören sadece sen değilsin," diye mırıldandı Thorne. "Bence hâlâ bir şansımız var. Dört güne yeni bir isyan patlayabilir. Diğer bölgeler olanları duyunca halk ayaklanır belki. Sizce Cinder'ı o zamana kadar sağ bırakırlar mı?"

Kederle birbirlerine baktılar.

"İdamları Artemisia Sarayı'nda yapıyorlar," dedi Winter. "Cinder'ı oraya götürmüşlerdir."

"Onu neden burada öldürmediler?" diye sordu Scarlet. "Bu kadar zahmet niye?"

Thorne başını salladı. "Levana bunu bir gösteriye dönüştürmek istiyor da ondan."

Iko başını kaldırdı. "Ne yani? İdamı canlı mı yayınlayacak?"

"Ona hiç şüphem yok," dedi Winter. "Gelecekteki isyancılara gözdağı vermek için kesinlikle öyle yapacak."

Thorne alnını ovuşturdu. "Fazla vakti yok o hâlde. Levana bu gece ya da yarın bitirecek bu işi. Düğün gününde birilerini idam ettirmekten daha eğlenceli ne olabilir?"

Winter, dizlerini göğsüne çekti. Gün umutla başlamıştı oysa. İnsanlar Cinder'ın çağrısına kulak vermişlerdi. Ama şimdi her şey bitmişti işte. Levana hâlâ kraliçeydi. Sevgili Selene yakında ölecekti. Jacin de öyle. Tabii hâlâ yaşıyorsa.

"Kesin şunu!"

Winter başını kaldırdı. Thorne'un söylediği değildi asıl dikkatini çeken. Ses tonuydu. Scarlet'la Iko da kulak kesilmişti.

"Neden pes ediyorsunuz? Önce elimizden geleni yapalım. Sonra yas tutarız."

"Bu olanlar senin hiç mi cesaretini kırmadı sanki?" diye sordu Winter.

Thorne sırtını dikleştirdi. "Benim lügatimde yenilgiyi kabullenmek yok. Söyle Iko, o karakola girip Cinder'ın mesajını yayınlamadık mı?"

"Evet kaptan."

"Scarlet, sen söyle. Bütün Paris işgal altındayken seni ve Wolf'u oradan kurtarmadım mı?"

Scarlet tek kaşını kaldırdı. "Aslında onu Cinder..."

"Detayları boş ver." Yine Iko'ya işaret etti. "Seni ve Cinder'ı o hapishaneden kaçırıp hepimizi Rampion'a sağ salim bindirmedim mi?"

"Şey, evet ama ben..."

"Sadece soruma cevap ver Iko."

Scarlet parmaklarıyla sabırsızca tempo tuttu. "Sadede gel."

"Demek istediğim şu. Bu işi halledeceğiz, tamam mı? Hep bir yolunu bulmadık mı? Yine bulacağız. Cress'i bulup Wolf'la Cinder'ı kurtaracağız. Levana'yı tahtından indirip Cinder'ı kraliçe yapacağız. O da bize bir sürü para verecek ve hayatımızın sonuna kadar keyif çatacağız."

Winter onu alkışlamaya başladı. "Bravo. Harika bir konuşmaydı."

"Ama bir planımız var mı? Hayır!" dedi Scarlet.

"Bunu fark ettiğine sevindim," diye atıldı Iko. "Ben de işlemcimden şüphe duymak üzereydim."

"Durun yahu. Her şey sırayla," diye homurdandı Thorne. "Önce bu bölgeden sıvışmanın bir yolunu bulmalıyız. Etrafımızın sihirbazlarla çevrili olduğu ihtimalini düşünmek, yaratıcılığımı biraz öldürüyor tabii. Ayrıca manyetik tren tünellerini kullanarak Artemisia'ya döneceksek, korkarım bizi uzun bir yürüyüş bekliyor."

Scarlet başparmağıyla Winter'ı gösterdi. "Onu ne yapacağız? Yanımızda o varken, Artemisia'ya ayak basar basmaz enseleniriz."

Winter başındaki bezi çıkardı. Kumaşta ufak bir kan lekesi vardı. Ama başının ağrısı hiç dinmeyecekmiş gibi geliyordu. "Ben Scarlet'ın önerisine uyacağım," dedi. "Yer altında saklanacağım."

"Köstebek misin sen?" diye çıkıştı Scarlet. "Nereye gideceksin? Bu işi uzarsa, günler boyunca ne yapacaksın? Hem aşağıda insanlar olabilir. Ya..."

"Rüyamda Ryu'yu gördüm," dedi Winter, bezi dizinde katlayarak. "Beni Kraliçe'den korumaya çalışıyordu. Sonunda beni affetti galiba."

Scarlet gözlerini devirerek alayla homurdandı. "Bizimki yine ruhlar âlemine karıştı. Sana Wolf'la Cinder gitti diyoruz. Levana onları ele geçirdi. Onları işkenceyle öldürecek." Scarlet birden başını eğip ağlamaya başladı. "Senin aptal rüyaların kimin umurunda?" Elinin tersiyle burnunu sildi. Ağlayınca yüzü gözü birbirine karışıyor ve bütün güzelliği kayboluyordu. Winter yine de onun bu hâlini seviyordu.

Winter elini onun omzuna koyduğunda Scarlet hiçbir şey yapmadı.

"Seni anlıyorum," dedi Winter. "Artemisia'ya dönmem güvenli değil ama bu Selene'ye ya da halkıma yardım edemeyeceğim anlamına gelmez. Aslına bakarsanız, bir planım var."

Scarlet kan çanağı gözleriyle ona baktı. "Sormaya korkuyorum."

"Thorne ve Iko; Selene, Wolf ve Cress'i kurtarmak için Artemisia'ya gitsin. Biz de seninle yer altına inelim. Lav tüplerine. Ve bir ordu toplayalım."

"Yapma yahu? Demek bir ordu toplayacağız?" Scarlet ellerini havaya kaldırdı. "Seni neden dinliyorum ki? Gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun. Zaten kafan bir dünya..."

"Ben ciddiyim," dedi Winter. "Yer altında, özgür kalmayı bekleyen yırtıcılar var. Bunu sen de biliyorsun arkadaşım. Birini serbest bıraktın ya?" Winter ayağa kalkıp duvara tutunarak küçük masanın tarafından dolaştı.

Scarlet alayla homurdanmayı sürdürdü ama Iko, "Kışlalar," dedi. "Levana, askerlerini lav tüplerinde saklıyor."

Thorne'un bakışları, Iko'dan Winter'a kaydı. "Levana'nın askerleri mi? Kurt mutantlardan mı söz ediyorsun? Deli misin sen?"

Winter kıkırdayarak, elini Thorne'un yanağına koydu. "Öyleyim galiba. Bu kadar insan yanılıyor olamaz."

BÖLÜM

Kırk Dört

"LEVANA'NIN HEYHEYLERİ ÜZERİNDE," DEDİ Jacin, bıçağıyla silahını beline takarken. "Aileler panik olmasın diye hiçbir terslik yokmuş gibi davranıyor ama gerginliğini hissetmemek mümkün değil."

Cress yatakta bağdaş kurmuştu. Ekranı kucağındaydı. Thorne'la diğerlerine bir mesaj yollama isteği, her geçen saat artıyordu. Meraktan çatlamak üzereydi. Arkadaşlarıyla ayrı düşmüş olmak onu mahvediyordu. Ama sinyalinin takip edilmesi riskini göze alamazdı. Onları ya da kendini daha fazla tehlikeye atamazdı.

Yine de dostlarından uzak olmak, tam bir işkenceydi.

"Video yayınlandı mı, biliyor musun?" diye sordu.

Jacin omzunu silkip kemerini bağlamayı sürdürdü. Becerikli ellerle silahının kayışlarını sıktı.

"Kraliçe alelacele bir yayın yaptı. Yanma imparatoru da aldı. Ama ne söylediler, bilmiyorum. Belki de sadece düğünle ilgili saçmalıklardır."

Cress dudaklarını yaladı. "Güvenlik sistemine bir kez daha girebilseydim..."

"Olmaz."

Cress ona öfkeyle bakınca, Jacin parmağını kızın burnunun ucuna doğru salladı. "Yeterince risk aldık zaten. Otur oturduğun yerde." Omuzlarına zırhlarını taktı. "Bu gece nöbetim uzun. Düğünde ve ziyafette görevliyim. Çoğumuz öyleyiz. En azından burası sakin olur."

Cress iç çekti. Bir zamanlar, sessizliği huzurlu bulurdu. Uydudayken buna alışkındı. Ama şimdi, burada hapis olduğunu vurguluyordu sanki.

"Kolay gelsin," dedi, yarı alayla. "Gelirken pasta getir bari."

Jacin eli kapıda duraksadı. Yüz hatları yumuşadı. "Tamam. Elimden geleni yaparım."

Kapıyı açtı ve donup kaldı.

Cress'in yüreği ağzına geldi.

Koridorda bir muhafız vardı. Kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı. Gözleri Jacin'den Cress'e kaydı.

Jacin, Cress'ten daha çabuk toparlandı. Kapının çerçevesine yaslanarak yeni gelenin onu görmesini engelledi. "Ne istiyorsun?"

"Kim bu?" diye sordu diğer muhafız.

"Seni ilgilendirmez."

"Saçmalama." Adam, Jacin'i itip içeri girdi. Cress ekranı arkasına sakladı. "Senin diğerleri gibi kadın düşkünü olmadığını biliyorum."

Kapı kapandı.

Cress adama bakarken bir *klik* sesi duydu. Jacin'in silahından gelmişti.

Muhafız sırtı Jacin'e dönük hâlde donup kaldı. Ellerini kaldırırken, yüzü hayretle çarpıldı.

"Seni ilgilendirmez dedim," diye homurdandı Jacin.

Cress yutkundu. Muhafızı ilk kez görüyordu. Yanık tenliydi. Dalgalı saçları kulaklarını gizliyordu. Onu limandaki çarpışmadan hatırlamıyordu ama emin de olamıyordu.

"Sen misafirlerini hep böyle mi karşılarsın?" diye sordu muhafız.

Jacin silahını adamın sırtından çekmeden cevap verdi. "İnsanların, özel hayatıma burunlarını sokmalarından hoşlanmam." Yüzü sakindi. Hatta o kadar sakindi ki Cress'i odada bir yabancının varlığı kadar korkutuyordu. "Kinney'di değil mi?"

"Evet."

"Sana teşekkür etme fırsatı bulamadım. Mahkemede beni savunduğun için sağ ol."

"Rica ederim."

"Silahlarını al."

Cress, Jacin'in onunla konuştuğunu birkaç saniye sonra fark edebildi. Hafifçe inleyerek doğruldu. Silahıyla bıçağını alırken, Kinney kıpırdamadan bekledi.

"Bana, seni öldürmemem için iyi bir bahane söyle," dedi Jacin.

Kinney kaşlarını çattı. Yine Cress'e bakıyordu. Belli ki meraklanmıştı ama korkmuş görünmüyordu. "Hayatını kurtardım," dedi.

"Onun için teşekkürümü ettim."

"Silahını ateşlersen herkes buraya üşüşür."

"Muhafızların çoğu nöbette. O riski alabilirim."

Cress, Kinney'in belli belirsiz güldüğünü gördü. Sonra Jacin'e döndü. "Prenses Winter'ın hayatını kurtardım desem?"

Jacin gözlerini kıstı. Kinney konuşmaya devam etti.

"Dış bölgelerde isyan çıktığıyla ilgili söylentiler dolaşıyordu. RM-9'daki baskından yeni döndüm. Bir kanun kaçağının saklandığı söylenen evi ararken, karşıma kim çıktı dersin? Ben de bütün ülke gibi, Prenses'i öldü biliyordum. Şok oldum tabii." Başını yana eğdi. "Herkesin, aptalca bir kıskançlık yüzünden onu öldürdüğünü sanması, sana bayağı koymuştur. Açıkçası, ben de katilin sen olduğunu düşünüyordum. Hatta bir ara intikam için seni öldürmeyi bile düşündüm ve inan bana, bunu isteyen bir tek ben değildim."

Jacin'in çenesinde bir kas oynadı.

"Sana haksızlık etmişim," dedi Kinney ellerini indirip başparmaklarını kemerine sokarak. Jacin kıpırdamadı. "Ona hepimizden çok değer verdiğini bilmeliydim."

Sessizlik uzayınca Cress dayanamadı. "Prenses... Yaşıyor değil mi?"

Kinney omzunun üzerinden bakıp kafasını salladı. "Ona saklanmasını söyledim. Hâlâ hayatta olduğunu bilen yok zaten."

Jacin, "İyi miydi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kinney'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "İyi demek az kalır diyeceğim ama beni vurmandan korkuyorum."

Jacin kaşlarını çatarak silahını indirdi. "Tamam, onu gördün. Ama hayatını kurtarma kısmını anlayamadım."

"Jerrico da yanımdaydı. Kraliçe'nin, Prenses'in öldürülmesini emrettiğinden haberi vardı. Onu öldürüp cesedini buraya getirmeye kalkışınca onu vurdum."

Kinney umursamaz görünse de Cress, adamın ses tonundaki dalgalanmayı fark etmişti.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Jacin.

"Evet."

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Jacin, "O pislikten nefret ederdim," dedi.

"Ben de."

Jacin'in kasları hafifçe gevşemeye başlasa da bakışları hâlâ şüpheciydi. "Prenses'i merak ediyordum. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Buraya bunun için gelmedim. Seni uyarmaya geldim. RM-9'da, orada olmaması gereken bir kapsül gördük. Baş sihirbaz, konunun araştırılmasını emretti. Ucunun sana dokunacağından eminim. Kraliçe şimdilik Winter'ın öldüğünü sanabilir ama er geç gerçeği öğrenecek." Duraksadı. "Seni kiminle tehdit etti?"

Jacin yutkundu. "Hiç kimse."

"Hadi oradan." Kinney, Cress'in yanındaki silahlarına baktı ama onları almak için bir hamle yapmadı. "Sırf küpelerini çalan bir hizmetçiyi elimden kaçırdım diye, küçük kız kardeşimin öldürülmesini emretmişti."

Cress'in gözleri hayretle açıldı. Ama Jacin hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Kimse kim," dedi Kinney. "Ama Levana gerçeği öğrendiğinde, ikiniz de ölümlerden ölüm beğenin." Cress'e döndü. "Silahlarımı geri alabilir miyim? Beş dakika sonra nöbetimin başında olmalıyım."

Jacin kısa bir duraksamanın ardından kafasını sallayarak tabancasını kılıfına soktu. Kinney'in silahlarını kuşanmasını izler-

ken, kaşları hâlâ çatıktı. "Benim için kendini neden tehlikeye atıyorsun?"

"Prenses bunu isterdi de ondan." Kinney, Jacin'in yanından geçerek kapıya yöneldi. "Prenses Winter, Kraliçe'yi, kardeşimi öldürmek yerine saraya hizmetçi olarak almaya ikna etti. Ona borçluyum." Başıyla Cress'e işaret etti. "Kimsin bilmiyorum ama seni hiç görmedim."

Kinney kapıdan çıkarken Jacin onu durdurmadı.

Cress'in kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. "Onu öldürmediğine sevindim," diye fısıldadı.

"Pişman olmam umarım," dedi Jacin. "Bu kanadın boşalmasını bekleyeceğiz. Sonra gitmeliyiz."

Cress ekranını aldı. Hapishanesinden çıkacağı için hem heyecanlıydı hem de korkuyordu.

"Levana seni biriyle tehdit etti mi gerçekten?" diye sordu.

"Tabii ki. Levana'nın olayı budur."

Cress'in kalbi buruldu. Jacin için. Winter için. Ve tanımadığı diğer kurbanlar için. "Kiminle?" dedi usulca.

Jacin dönüp çekmeceyi karıştırmaya başladı ama Cress, adamın bunu sırf kendini oyalamak için yaptığını anlamıştı. "Hiç kimse," dedi Jacin. "Önemli biri değil."

BÖLÜM

Kırk Beş

"ÇILDIRACAĞIM!" DİYE HOMURDANDI KAI.

"Yıldızların unuttuğu bu kaya parçasında, bir tane bile haber yayını olmaz mı yahu?" Parmaklarını hologram ekranının altındaki tuşlara vurdu.

"Bir diktatörlükte olduğumuzu unutuyorsunuz Majesteleri," dedi Torin. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencereden göle bakıyordu. "Haber yayınları olsa bile, sizce onlara ne kadar güvenebiliriz?"

Kai ona aldırmadan ekranı kurcalamayı sürdürdü.

O sabah Levana'ya bir mesaj yollayıp derhâl baş danışmanıyla görüştürülmezse, düğünü ertelemek zorunda kalacağını bildirmişti.

Dünya ve Ay siyaseti açısından bu kadar önemli bir törenin usulüne uygun ilerlemesi konusunda, Torin'den başka kimseye güvenemezdi zira.

Levana'dan olumlu bir yanıt beklemiyordu ama ne hikmetse arzusu kabul edilmişti.

Torin'i yeniden görmek, Kai'nin içini rahatlatmıştı. Yine de öfkeli ve fazlasıyla huzursuzdu. Şimdi de Ay'daki yayınlara kafayı takmıştı işte. Saçma sapan konuşmalar duymaktan bıkıp usanmıştı artık.

"Neler döndüğünü bilmek istiyorum," dedi. "Cinder'ın bir şeyler yaptığından eminim. İsyan başladı ve biz burada kısılıp kaldık."

Torin özür dilercesine omzunu silkti. "Ben de sizin bildiğiniz kadarını biliyorum."

"Yanlış anlama Torin," dedi Kai. "Niyetim sana çatmak değil. Sadece herkes dışarıda bir şeyler yaparken, burada oturmaktan nefret ediyorum." Torin'in yanma gidip elini saçlarının arasına daldırdı. "Buradaki insanlar, ülkenin geri kalanından bu kadar kopuk yaşamaya nasıl dayanıyorlar? Medya yok. Diğer bölgelerde neler olduğundan habersizler. Hiç mi merak etmiyorlar?"

"Sanmam," dedi Torin. "Şu gösterişe baksanıza. Dış bölgelerdeki halk sayesinde, ekmek elden su gölden yaşıyorlar. Halkın sefaleti onları neden ilgilendirsin?"

Kai kaşlarını çattı. Danışmanının söylediklerini biliyordu zaten. Sadece anlayamıyordu. Nainsi ona Doğu Ulusları Topluluğu'ndaki evsizlerin sayısını söylediğinde, dudağı uçuklamıştı. Daha on üç yaşındaydı. Nainsi onu, bunun çok da kötü bir rakam olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Veba yayıldığından beri yoksulluk artmıştı. Yine de Dördüncü Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllarla karşılaştırılmazdı. Kai buna rağmen bir hafta uyuyamamıştı. O sarayında keyif çatarken, halkının sokaklarda sürünmesini hazmedememişti bir türlü. Hatta bir de istek mektubu yazmıştı. Sarayın belirli bölümlerini muhtaç halka açabi-

lirlerdi. Eğer yardımı olacaksa, kendi dairesinin yarısını vermeyi bile teklif etmişti. Babası, teklifini dikkate alacağını söylemişti ama Kai bundan pek emin değildi doğrusu.

Şimdi ne kadar çocukça davrandığını anlayabiliyordu. Ama bugün bile halkına yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Oysa Levana'nın sarayındaki asiller, onlara bu cenneti sunan insanlara karşı hiçbir minnet duygusu beslemiyordu.

"Çürüğünüz geçti," dedi Torin. "Düğün fotoğraflarında yakışıklı çıkacaksınız."

Kai bir an, Torin'in neden bahsettiğini anlayamadı. Sonra, Wolf'un yumrukladığı yanağını yokladı. Dokununca hâlâ acıyordu. Uzun zamandır aynaya bakmadığı için tamamen unutmuştu. "Ya, ne demezsin!" Ellerini ceplerine soktu. "O katakulliyi de boşuna yaptık."

"Yine de cesurca bir denemeydi," dedi Torin. "Bu sabah Amerikan ordusundan gelen raporu gördünüz mü?"

"Hayır tabii. Levana ekranımı aldı ya..."

Torin suratını buruşturdu. "Size benimkini bırakırım."

"Sağ ol. Ne raporuymuş bu?"

"Dostlarınızın gemisini bulmuşlar. Uzayda başıboş dolaşıyormuş. Onu Cumhuriyet'e geri yolluyorlar. Yakalandıklarında, sizi kaçıranlara karşı delil olarak kullanılacak."

Kai ensesini ovuşturdu. "Bunun olacağı belliydi. Yine de Thorne pek bozulacak."

"O gemi çalıntıydı. Hangi tarafta olursa olsun, Thorne denen adam bir hırsız. Bağışlayın ama kaybına üzülemeyeceğim."

Kai gülümsedi. "Katılıyorum ama Thorne'u tekrar gördüğümüzde bu haberi belki de ona sen vermelisin."

Gözleri göle kaydı. Suyun kubbeyle buluştuğu yere. Oradan baktığında, insan dünyanın sonunu orası sanabilirdi. Artemisia'lılar, bir kapsülün içinde kendilerine kusursuz bir medeniyet kurmuştu. Gerisi çıplak bir araziden ibaretti. Kai ufukta başka bir kubbenin kenarını gördü.

Sözlerini dikkatle seçmişti. *Thorne'u tekrar gördüğümüzde,* demişti, *tekrar görürsek* değil. Arkadaşları için böyle düşünmeliydi. Şu süreci başarıyla atlatmak istiyorsa, Cinder için de böyle düşünmeliydi. İyi miydi acaba? Güvende miydi? Ne kadar yol katetmişti?

Kapı çalınca, Kai yerinden sıçradı. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı. "Girin."

Boşuna endişelenmişti. Gelen, düğün organizatörü değildi. Kendi muhafızlarından biriydi. Elinde rengârenk kadife kurdelelerle süslü, küçük bir paket vardı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bunu Majesteleri Kraliçe'nin uşağı getirdi. Size düğün hediyesiymiş. Kimyasal ve patlayıcı araması yaptık. Temiz çıktı." Paketi Kai'ye uzattı.

"Demek beni törenden önce havaya uçurmaya niyeti yok?" dedi Kai. "Tüh."

Muhafız gülümsemesini bastırmaya çalışırken suratı şekilden şekle girdi. Kibarca eğildi ve odadan çıktı.

Kai çabucak paketi açtı. Levana onun için bu sefer nasıl bir işkence düşünmüştü acaba? Kutunun kapağını kaldırırken, içinden bir top ve zincir çıktığını hayal ederek gülümsedi.

Birden donup kaldı. Bütün kanı beynine sıçradı.

Kutunun beyaz, kadife astarında bir parmak duruyordu. Eklem yerinde yağ lekeleri vardı. Ucundan kablolar fırlamıştı.

Midesi buruldu.

"Cinder yakalanmış," dedi, kutuyu Torin'e uzatarak. Dalgın gözlerle pencereye doğru yürüdü. Doğrusu bu hediye pek çok sorusunun cevabıydı ve Torin haklıydı galiba.

Bazen, kayıtsızlık tek seçenekti.

* * *

Levana nicedir bu kadar büyük bir tatmin yaşamamıştı.

Baş belası yeğeni bir kez daha hapishanedeydi ve bu kez ona sorun çıkaramayacaktı.

Sinir bozucu üvey kızı geberip gitmişti. Bir daha onun saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru'yla evlenmesine saatler vardı. Birkaç gün içinde imparatoriçelik tacını takacaktı. Dünya onun olacaktı. Bütün toprakları ve doğal kaynaklarıyla. Dünyalıların çantada keklik bildiği tüm imkânlar, Ay halkının ayakları altına serilecekti.

Bundan yüzyıllar sonra bile, tarih kitaplarının kendisini yazdığını hayal etti. Mavi gezegeni fetheden ve yeni bir çağı başlatan, Ay Ülkesi Kraliçesi Levana'yı.

Elbisesinin yakasından ve kollarından sarkan değerli taşların ağırlığını hissetmiyordu bile. Gelinliğinin kabarık eteğini düzeltmek için etrafında pervane olan hizmetçilerin de farkında değildi.

Levana'nın, ne kadar güzel olduğunu bilmesi için bir aynaya ihtiyacı yoktu. Ay'ın gelmiş geçmiş en güzel kraliçesiydi ve Kaito çok şanslı bir erkekti.

Hizmetçileri kovarken gülümsüyordu.

"Nefes kesici."

Ses kapıdan gelmişti. Levana döndüğünde Aimery'yi gördü.

"Bir daha bana yılan gibi sessizce sokulma sakın," dedi Levana ama sesi öfkeli değildi. "Görmüyor musun, hazırlanıyorum. Ne istiyorsun?"

"Özür dilerim Majesteleri. Sizi meşgul etmek istemezdim ama bu gecenin *onur konuğuyla* ilgili bir endişeniz olmasın istedim. Sayborg, emriniz üzere, düğün ziyafeti sırasında taht odasına getirilecek. Tüm hazırlıklar tamam."

"Güzel. Yeni kocama güzel bir sürpriz olacak." Levana başparmağını eski alyansının alt kısmına sürttü. Yüzük ona ilk kocası ve Winter'ın babasından hatıraydı. Sör Evret Hayle onun tek aşkıydı ve Levana bu yüzüğü ömrü boyunca hiç çıkarmayacağına yemin etmişti.

Ne var ki alyansını herkesten gizlerdi. Kırmızı dudakları ve melodik sesi gibi bu da sihrinin değişmez bir parçasıydı.

"Size danışmak istediğim bir konu daha var," dedi Aimery. "Ama henüz soruşturma aşamasındayız ve düğünden önce canınızı sıkmaktan çekiniyorum."

"Sayborg elimizde olduğu sürece hiçbir şey canımı sıkamaz."

"Bunu duyduğuma sevindim Majesteleri. Maden bölgesine yaptığımız baskında şüpheli bir durumla karşılaştık. Yer altı limanında bir kraliyet kapsülü vardı. Araştırmalarımız sonucunda, geminin Sör Jacin Clay'e zimmetli olduğunu öğrendik."

Levana kulak kesildi. "Devam et."

"Söz konusu gemi, Prenses Winter'ın ölümünden tam kırk yedi dakika sonra Artemisia'dan ayrılmış. Sör Clay o sırada saraydaydı. Dolayısıyla, kapsülü kimin kullandığı meçhul. Tabii,

geminin sayborgla arkadaşlarının gizlendiği bölgede bulunması oldukça şüphe çekici."

Aimery'nin yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu ama Levana onu endişesini hissedecek kadar iyi tanıyordu.

"Ama Winter'ın öldüğüne dair video kayıtları var, öyle değil mi?"

"Evet Kraliçem. Fakat sizin de hatırlayacağınız üzere, o gün bazı teknik aksaklıklar olmuştu. Voltaj düşüklüğüne bağlı kesintiler yaşadık. İzin verir misiniz?"

Levana'nın uzun zaman önce içindeki aynanın bir ekranla değiştirilmesini emrettiği süslü çerçeveye yaklaştı. Az sonra orada Jacin'le Winter belirdi.

Hayvanat bahçesindeydiler. Kurt arkalarında dolanıyordu. Winter muhafızı Levana'nın öfkeyle tıslamasına sebep olacak kadar büyük bir tutkuyla öpüyordu. Sonra Jacin bıçağını kaldırıp sırtına saplıyor, Winter kollarına yığılıyor ve Jacin onu âşık bir erkeğin şefkatiyle yere yatırıyordu. Winter'ın altındaki kan gölü videoda açıkça görülüyordu.

Kayıt burada sona eriyordu.

Levana kaşlarını kaldırdı. "Ölmüş işte."

"Haklı olabilirsiniz. Ama benim bu sahnenin düzmece olduğuyla ilgili şüphelerim var. Bakın, video burada bitiyor. Jacin'in ne cesedi götürdüğünü görüyoruz ne de kurdu öldürdüğünü. Ne hikmetse, kamera tam zamanında kapanmış."

Levana derin bir nefes aldı. "Anlıyorum. Sör Clay'i gözaltına alın. Ziyafetten sonra onu bizzat sorgulayacağım."

"Ben muhafızları yolladım bile ama onu bulamadılar."

Levana şaşırdı. "Ne demek bulamadılar?"

"İki saat önce nöbet başında olması gerekiyormuş ama gelmemiş. Muhafızların hiçbiri onu dün akşamki nöbetinden beri görmemiş."

Levana dalgın gözlerle göle ve güzel şehrine baktı.

Jacin kaçmıştı besbelli.

Ve yalnızca suçlular kaçardı.

Böylesi de Winter'ın hâlâ yaşadığı anlamına geliyordu.

Levana dişlerini gıcırdattı. Üvey kızının yaşaması yeterince sinir bozucuydu tabii ama o asıl, zayıf iradeli bir muhafız tarafından oyuna getirildiğine bozuluyordu. Kendini nefes alıp omuzlarını gevşetmeye zorladı.

"Mühim değil," dedi. "Halk, Prenses'in öldüğüne inandığı sürece sorun yok. Şimdi bundan daha önemli sorunlarımız var."

"Elbette."

"Jacin Clay'i bulursanız, derhâl öldürün. Prenses'le ilgili bir şey duyarsan da hemen bana gel."

Aimery kibarca eğildi. "Emredersiniz Kraliçem. İzninizle, işimin başına döneyim. Sizi şimdiden tebrik ederim."

Levana içtenlikle gülümsedi. Tabii ya. Bugün tebrikleri kabul etme günüydü. Hiçbir şeyin, mutluluğunu bozmasına izin vermeyecekti.

Aimery odadan çıkmak için döndü.

"Bir şey daha var," dedi Levana.

Aimery duraksadı.

"Jacin Clay'in annesiyle babasını vatana ihanetten idam edin. İdamlar halkın önünde gerçekleşsin. Herkes, ihaneti asla affetmeyeceğimi bilsin. Ama bu işi bölgedeki muhafızlara bırakın. Hemen yapsınlar. Geceki düğün yayınının berbat olma-

sım istemiyorum." Korsajının önünü çekiştirdi. "Jacin denen o hain, ailesinin onun yüzünden öldüğünü öğrenince ne yapacak bakalım?"

BÖLÜM
Kırk Altı

KAI YİNE BİR DAMAT OLUP ÇIKMIŞTI. MODACILAR saçları ve kıyafetiyle oynarken, İmparator uslu uslu bekledi. Yüzlerine dikkat bile etmedi. Öyle ki onları yeniden görse hayatta tanımazdı.

Cinder ölmüştü. Ya da Levana onu bir yere hapsetmişti. Hangisi daha kötüydü, emin değildi doğrusu.

Cinder.

İçinden adını fısıldadıkça etinden et kopuyordu sanki.

Cesur ve kararlı Cinder. Zeki, becerikli ve alaycı Cinder.

Öldüğüne inanmak istemiyordu. Levana'nın ona gönderdiği parmaktan ne anlam çıkarmalıydı? Belki de parmak sahteydi. Levana ona acı çektirmek için böyle bir oyun oynamıştı. Ya da Cinder bir çatışmada parmağını kaybetmişti. Yok, yok. Mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Cinder ölemezdi.

Kai'nin aklı o kadar karışıktı ki bütün öğleden sonrayı rüyada gibi geçirdi.

Parmak ne anlama gelirse gelsin, Levana'yla evlenecekti. Onca plan ve umutları suya düşmüştü. Levana istediğini elde edecekti.

Torin tekrar yanına geldiğinde, düğün için giyinmişti. "Ne yapıyorum ben?" diye mırıldandı Kai.

Sonra birden, danışmanını şüpheyle süzdü. *Ya bu Torin değil de onun görünümüne bürünmüş bir sihirbazsa?*

Gözlerini yumdu.

Nefret ediyordu buradan.

Torin iç çekip yanına geldi. Pencereden, yıldızlarla kaplı gökyüzündeki Dünya görünüyordu.

"Bir savaşı durduruyorsunuz," dedi Torin. "Ve halkınızı kırıp geçiren bir hastalığın panzehirini elde etmeye çalışıyorsunuz."

Kai o kadar uzun zamandır aynı bahanelerle kendini avutmaya çalışıyordu ki artık her şey anlamını yitirmişti. "Ben... Böyle olmak zorunda değildi. Cinder'ın başaracağına inanmıştım."

Omzunda, baş danışmanının elini hissetti. Torin onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Daha evlenmediniz Majesteleri. Ona hayır diyebilirsiniz."

Kai acı bir kahkaha attı. "Hepimizi buraya tıkmışken mi? Katliam çıkar."

Ay'a gelmekle hata etmişlerdi. Kai belki iyi niyetle yapmıştı bunu ama sonu hüsran olmuştu.

Bir sihirbaz odaya girdi. Yanında Kai'nin özel muhafızları vardı ama herkes onların yalnızca göstermelik olduğunu biliyordu.

"Balo salonuna kadar size eşlik etmeye geldim," dedi sihirbaz. "Tören başlamak üzere."

Kai ellerini ipek gömleğine sildi. Aslında terli falan değillerdi. Aksine, kupkuru ve buz gibiydiler. "Tamam, hazırım," dedi.

Torin mümkün olduğunca Kai'nin yanında kaldı ama sonra diğer Dünya temsilcilerine katılmak üzere gitti. Kai kendini demir ayakkabılarla yürümeye çalışıyormuş gibi hissetse de dakikalar sonra balo salonundaydılar.

Kai birden bunun bir oyun olmadığını fark ederek panikledi.

Önceki gün düğün provası yapmışlardı. Kai kendini bir tiyatro sahnesine hissetmişti. Ama şimdi ona refakat eden sihirbaz, salonun önündeki mihrabı işaret ediyordu. Kai egzotik giysiler içindeki Aylı asillere baktı.

Düpedüz evleniyordu.

Başbakan Kamin, yüzlerce küçük, parlak küreyle süslü, altın rengi ve siyah mihrabın arkasındaki bir kürsüde duruyordu. Kai'yle göz göze geldiler. Kadının şefkatli bakışlarını görünce, Kai'nin aklına bir soru takıldı. Kamin, Levana'nın, onun ülkesini de ele geçirmeyi planladığını biliyor mu acaba? Topluluk'u avucuna aldığında, sıra Dünya'nın geri kalanına gelecekti.

Derin bir nefes aldı ve Kamin'in gülümsemesine karşılık vermeden başını çevirdi.

Düğün umduğundan da kalabalıktı. En az bin kişi vardı. Dünyalıların ağırbaşlı giysileriyle Aylıların cafcaflı kostümleri, gülünç bir tezat yaratıyordu. Balo salonunun yarısına kadar gelen sandalyelerin arasındaki koridor, şamdanlarla süslüydü. Ortaya serili uzun, siyah hah, gece gökyüzünden esinlenilerek kristal boncuklarla işlenmişti. Hoş, Ay'da gökyüzü hep karanlıktı ya neyse.

Birden odaya bir sessizlik çöktü. Anormal bir sessizlik. Fazlasıyla derin ve bir o kadar yoğun.

Kai kendi kalbinin sesini duyuyordu. Korktuğu an gelmişti. Kimse bu düğüne karşı çıkmayacaktı. Kai yapayalnız kabullenecekti kaderini.

Odanın arkasındaki dev kanatlı kapılar açıldı ve trompetler çalmaya başladı. İskemlelerin sonunda iki gölge belirdi. Askeri üniformalı bir erkek ve bir kadın, Ay Ülkesi ve Doğu Ulusları Topluluğu bayraklarını taşıyordu. Bir süre yan yana yürüdükten sonra ayrılıp bayrakları mihrabın iki yanındaki direklere taktılar. Onları bir kraliyet muhafızları taburu izledi. Uygun adım ilerlediler ve mihrabı kuşattılar.

Sonra siyahlar içinde altı sihirbaz göründü. Üç sıra hâlinde yürürken, siyah kuğular kadar zariflerdi. Arkalarında iki kırmızılı sihirbaz ve en son da beyazlar içindeki Aimery Park göründü.

Gizli hoparlörlerden bir ses yankılandı. "Majesteleri Ay Kraliçesi Levana Blackburn."

Herkes ayağa kalktı.

Kai titreyen ellerini arkasında kenetledi.

Arkasından vuran ışıkta, Levana'nın önce silüeti göründü. Kalçalarının bitiminden itibaren açılan ve kuyruğunu arkasında sürüklediği gelinliğiyle, vücudu bir kum saati kadar biçimliydi. Başını dik tutarak, zarifçe mihraba doğru süzüldü. Gelinliği kan kırmızısıydı. Omuzlarından drapeler hâlinde altın zincirler sarkıyordu. Kai onu bir gelinciğe benzetti. Levana yüzünü, her hareketiyle dalgalanan, altın bir duvakla gizlemişti.

Yaklaştığında, Kai duvağın altından kadının yüzünü seçebildi. Dudaklarına sürdüğü ruj da kan kırmızısıydı ve gözleri zaferle

parlıyordu. Mihraba çıkıp Kai'nin yanında durdu. Gelinliğinin eteği, ayaklarının dibinde toplandı.

"Oturabilirsiniz," dedi, kaynağı belli olmayan bir ses.

Herkes yerlerine çöktü. Başbakan Kamin ekranını kaldırdı. "Saygıdeğer konuklar," diye başladı konuşmasına, "bugün burada, Dünya ve Ay halklarının tarihi birliğine tanıklık etmek için toplandık. Karşılıklı güven ve saygıya dayalı ilişkimizin nesillerce devam etmesini diliyorum. Bu tarihi an, sonsuza dek iki halkın kardeşliğini temsil etsin."

Sözlerinin etkisini artırmak için duraksadı. Kai az kalsın öğürecekti.

Kamin, gelinle damada baktı. "Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru Kaito ve Ay Kraliçesi Levana Blackburn'ün düğün törenine hepiniz tekrar hoş geldiniz."

Kai duvağının ardında Levana'yla göz göze geldi. Levana'nın alaycı gülümsemesi, Kai'nin son umutlarını da söndürdü.

Cinder yakalanmış ya da ölmüştü. Tören planlandığı gibi gidecekti. İki gün sonra da Levana taç giyecekti.

Geriye bir tek o kalmıştı. Dünya'yla Levana arasındaki tek engel.

Öyle olsun, diye düşündü Kai.

Çenesini sıkıp ayin yöneticisine döndü ve başını eğdi. Ve düğün töreni başladı.

BÖLÜM
Kırk Yedi

"ŞİMDİ DAMAT, KURDELESİNİ GELİNİN SOL BİLEĞİNE üç kere bağlayacak. Bu bağla, birliktelikleri sonsuza dek aşk, saygı ve şerefle kutsanacak." Başbakan Kamin böyle dedikten sonra önündeki makaradan uzunca bir parça kadife kurdele çekti. Bir tepsiden gümüş bir makas alıp kurdeleyi kesti.

Kamin kurdeleyi avucuna koyarken Kai suratını buruşturmamaya çalıştı. Kurdele parlak fildişi rengindeydi. Ay'ın rengi. Kendi bileğinde ise, Dünya'nın rengini temsil eden, mavi, ipek bir kurdele bağlıydı.

Kurdeleyi Levana'nın incecik bileğine üç kez dolayıp uçlarını düğümleyen Kai'nin bilinci gidip geliyordu. Yaptığı işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Levana'ya değmemek için, kurdeleyi fazlasıyla gevşek bırakmıştı. Oysa Levana, onunkini bağlarken, Kai'nin bileğine, adamın midesini bulandıran, ufak çaplı bir masaj yapmıştı.

"Şimdi iki kurdeleyi birbirine bağlayacağım," dedi Kamin, her zamanki sakin ve kontrollü sesiyle. Tören boyunca bir kez

bile kem küm etmemişti. "Gelinle damat, onların sayesinde de Ay ve Dünya, üçüncü çağın yüz yirmi altıncı yılında, bu 8 Kasım günü birleşti. Hepimize kutlu olsun." Kurdelelerin uçlarını tuttu.

Kai, Kamin'in esmer parmaklarının iki kurdeleyi bağlamasını izledi. Kamin onları birbirine düğümledi.

Kai bakıyor ama görmüyordu. Orada değildi.

Gerçek olamazdı bu düğün.

Yüzü nefretle çarpıldı. Anlık bir şeydi ama Levana'nın gözünden kaçmadı. Gülümsediğinde, Kai'nin omurgasına buzdan iğneler battı.

Hepsi gerçekti. Levana'yla evleniyordu.

Levana'nın dudakları titreşti. Ağzını açmasa da Kai onun sesini duyabiliyordu. Onun gençliği ve toyluğuyla alay ediyordu. Kai belki de bu sesi hayal ediyordu. Ya da Levana gerçekten düşüncelerine giriyordu.

Hayatı boyunca bunu bilemeyecekti. Kendinden hiç emin olamayacaktı.

Levana ondan güçlüydü. İplerini hep elinde tutacaktı.

Cinder'dan ne kadar farklıydı. Selene'den. Teyze yeğen olmalarına karşın, Kai daha zıt iki karakter düşünemiyordu.

Kadife astarın üzerindeki parmağı hatırlayınca ürperdi.

Kamin ilk kez duraksadı ama Kai kendini toplamıştı. Devam etmesi için adama başını salladı.

Kamin ekranına uzandı. Kai masum sivilleri katleden mutant askerleri düşündü. Levana bir panzehire sahipken babasının saraydaki karantina odasında ölüşünü. Savaşı bitirip panzehiri alarak kaç kişinin hayatını kurtardığını.

"Şimdi Dünya Birliği liderlerinden oluşan meclisin öngördüğü yeminleri edeceksiniz. Damatla başlıyoruz. Tekrarlayın lütfen." Kamin gözlerini Kai'ye dikti. "Ben Dünya Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru Kaito..."

Kai bir android gibi tekrarladı.

"... Majesteleri Ay Kraliçesi Levana'yı..."

Kai'nin ruhu bir kez daha bedeninden ayrıldı. Töreni yukarıdan izliyordu. Söylenenleri duyuyor, ama anlamlarını kavrayamıyordu.

"... Atalarımızdan miras kalan toprakları, Dünya Birliği kanunları ve iki halkın çıkarları doğrultusunda benimle birlikte yönetmesi için eşim olarak kabul ediyorum."

Kim inanırdı bu saçmalığa?

"Bundan sonra, o şafaktaki güneşim, geceleri yıldızlarım olacak. Onu hayatım boyunca sevip koruyacağıma yemin ederim."

Kim yazmıştı bu yeminleri? Kai, hayatında bu kadar zırva bir şey duymamıştı.

Ama yine de tekrarladı. İlgisizce. Duygusuzca. Kamin ona *aferin* dercesine bakıp Levana'ya döndü. "Tekrar edin lütfen."

Kai, Levana'nın sesini duymazdan gelip bileklerine baktı. Bileğindeki kurdele, sıkmaya başlamıştı. Parmakları karıncalanıyordu. Birazdan parmakları kopup düşecekti. Ama hayır. Kurdele hâlâ bağlandığı gibi, masumca duruyordu bileğinde.

Yıldızlar aşkına, burası biraz sıcak mı olmuştu ne?

"... Sevip koruyacağıma yemin ederim."

Kai yüksek sesle homurdandı.

Ağzından kaçmıştı.

Levana gerildi. Kamin ona ters bir bakış fırlattı.

Kai anı yumuşatmak için öksürdü. "Pardon. Boğazıma bir şey takıldı da..." Tekrar öksürdü.

Kraliçe'ye döndüğünde dudakları gerilmişti. Kamin sordu. "Majesteleri Kraliçe, bugün burada bu evliliğin şartlarını kabul edip iki ülke arasındaki bağı koparmayacağınıza ve Ay'ın daima Dünya'nın müttefiki olacağına yemin eder misiniz?"

"Yemin ederim," dedi Levana, bal gibi tatlı bir sesle. Kai'nin göğsüne iğneler battı.

Başı zonkluyordu. Yorgunluktan, şaşkınlıktan ve çaresizlikten.

"Majesteleri İmparator Kaito, bugün burada bu evliliğin şartlarını kabul edip iki ülke arasındaki bağı koparmayacağınıza ve Dünya'nın daima Ay'ın müttefiki olacağına yemin eder misiniz?"

Kai gözlerini kırpıştırarak Kamin'e baktı.

Kalbi göğüs kafesinde çırpınıyor, Kamin'in sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. Ağzını açıp yemin etmesi yeterliydi. Sonra tören bitecek ve Levana karısı olacaktı.

Ama dudakları yapışmıştı sanki.

Hayır, etmiyorum.

Kamin gözlerini kıstı.

Edemem.

Kai salondaki bütün gözleri üzerinde hissedebiliyordu. Torin, Başkan Vargas, Kraliçe Camilla ve diğerleri bekliyordu. Levana'nın bütün muhafızlarıyla sihirbazları, Aimery Park denen ukala ve asiller... Onlar da bekliyordu.

Levana onu konuşmaya zorlayabilirdi ama yapmıyordu. Kai her geçen saniye, aralarındaki havanın daha da soğuduğunu hissediyordu.

Dudaklarını araladı ama dili taş gibi ağırlaşmıştı.

Kamin sabırla iç çekip Levana'ya endişeli bir bakış fırlattıktan sonra yeniden Kai'ye döndü. Yüz hatları giderek geriliyordu.

Kai kurdeleleri kesen makasa baktı.

Sonraki hareketini sorgulamadı bile. Serbest eliyle uzanıp mihraptaki makası kaptı. Hızla Levana'ya dönüp makası kadının kalbine doğru tutarken, kulakları uğulduyordu.

Cinder bağırarak kollarını kaldırdı. Makasın ucu, Levana'nın dirseklerine kadar gelen eldivenlerini yırtıp gümüş rengi balo elbisesinin korsajına battı. Kai kolunun kontrolünü yeniden kazanmak için çabalıyordu ama eli taştan oyulmuştu sanki. Kesik kesik soluyarak Cinder'ın yüzüne baktı. Tıpkı balodaki gibi görünüyordu. Elbisesi yırtılmış, eldivenleri lekelenmişti. Nemli saçları yüzüne dökülüyordu. Tek fark, onları birbirine bağlayan mavi kurdele ve eldivenindeki kesikti.

Oradan yavaşça kanlar sızmaya başladı.

Cinder -hayır, *Levana*- yaraya bakıp öfkeyle tısladı. Kai'nin üzerindeki kontrolünü yitirdi ve Kai geriye doğru sendeledi. Makas yere düşüp bir süre tıkırdadıktan sonra sesi kesildi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye tısladı Levana. Cinder'ın sesini taklit ediyordu ama Kai, aradaki farkı anlayabiliyordu. "Hem de krallıklarımızın önünde?"

Kai hâlâ, Levana'nın yaralı kolundan akan kanlara bakıyordu.

O yapmıştı bunu. Bir anlığına kadının sihrini delebilmişti. Belki çok bir işe yaramamıştı ama onun canını yakmıştı.

"Tehdit değildi," dedi Kai.

Levana gözlerini kıstı.

"İşine yaramadığım anda beni öldürmeye çalışacağını ikimiz de biliyoruz. Bu hissinin karşılıklı olduğunu bil istedim hepsi o."

Levana öfkeyle tısladı ve Cinder'ın yüzünde böylesi bir nefret görmek, fazlasıyla sinir bozucuydu.

Kai konuklara baktı. Çoğu ayaktaydı. Yüzleri şok ve hayretle çarpılmıştı. Torin gerektiği anda Kai'nin yanında bitmek için fırsat kolluyordu.

Kai gözlerini danışmanına dikti. Torin'in, iyi olduğunu bilmesini istiyordu. Levana'yı incitmişti işte. Demek ki bu mümkündü.

Kai tekrar Başbakan Kamin'e döndü. O da titriyordu.

"Yemin ederim," dedi, kendi sesinin yankısını dinleyerek.

Kamin bir ona, bir geline baktı. Devam edip etmemekte kararsız gibiydi. Ama sonra, Levana gelinliğini düzeltti. Cinder'ın balo elbisesini. O sihre bürünmekle her neyi elde etmeyi amaçlıyorsa, Kai ona bu zevki tattırmayacaktı.

Sessizlik uzayınca Levana, "Devam edin," diye gürledi.

Kamin yutkundu. "Dünya halkının bana verdiği yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum."

Kai gözünü bile kırpmadı.

"Damadın gelini öpebilmesi için, bütün kameraların kapatılmasını rica ediyoruz."

Kai en çok bu andan korkacağını sanıyordu ama dehşetinin yerini sağlam bir kararlılık almıştı. Ay'daki bütün hologramların kapandığını ve Dünya'daki yayının kesildiğini hayal etti. Halkı, burada olanları görememenin endişesiyle, nefeslerini tutmuş bekliyordu şüphesiz.

Levana'ya döndü.

Geline.

Karısına.

Levana hâlâ Cinder'ın görünümündeydi ama balo elbisesinin yerini kırmızı gelinlik almıştı. Gözlerinde şeytani pırıltılarla gülümsedi.

Kai ona aldırmadan duvağını kaldırdı.

"Böyle görünmemi tercih edeceğini düşündüm," dedi Levana. "Benden sana düğün hediyesi olsun."

Kai ona ters bir cevap vermeyi ne kadar istese de kendini tuttu. "Açıkçası, evet," dedi başını uzatarak. "Çünkü Selene, senin asla olamayacağın kadar güzel."

Levana'yı öptü. Kısa, tutkudan yoksun bir öpüşmeydi. Cinder'ı öpmenin hissettirdikleriyle ilgisi yoktu.

Kalabalık rahat bir nefes aldı.

Kai geri çekildi. Konuklar alkışlamaya başladı. Önce çekingendiler ama sonra, sanki ayıp olacağından korkar gibi, daha bir hevesli alkışlamaya başladılar. Kai, Levana'ya kolunu uzattı. Birlikte konuklara dönerken, elleri hâlâ bağlıydı. Kai göz ucuyla, Levana'nın kendi görüntüsüne büründüğünü gördü. Hafifçe kaşlarını çatmıştı. Kai bunu bile zafer sayarak sevindi.

Yan yana dikilip tezahüratları dinlediler.

Artık karı kocaydılar.

BÖLÜM
Kırk Sekiz

CRESS YÖN KAVRAMINI YİTİRELİ ÇOK OLMUŞTU. Jacin onu sarayın altındaki labirent gibi koridorlarda sürüklüyor, merdivenlerden indiriyor, manyetik tren tünellerine sokuyordu. Cress'e saatlerdir yoldaymışlar gibi geliyordu ama izledikleri rotanın karmaşıklığına bakılırsa, başkentten çıktıkları bile şüpheliydi.

Şimdi de bir tüneldeydiler. Gelip geçen trenlerdekilere görünmemek için duvar dibinden ilerliyorlardı. Birden elektrikler kesildi. Cress hafifçe inleyerek Jacin'e uzandı ama eli havada donup kaldı. Sonra da onu geri çekti.

Cesur olmalıydı.

Uzaktan bir trenin sesi geldi.

Az sonra, rayların turuncu acil durum ışıkları yandı ve bir ses yankılandı. "Bu hat ileriki bir uyarıya kadar kapatılmıştır. Lütfen, yürüyerek bir sonraki istasyona geçin ve güvenlik araması için hazırlığınızı yapın. Aksaklık için özür dileriz."

Cress, Jacin'e baktı. "Ne demek bu?"

"Bilmiyorum. Ama tahminimi sorarsan, bence Cinder şehre giden ulaşımı kısıtlıyor." Tekrar yürümeye başladı. Karanlıkta güçlükle ilerliyorlardı.

"Buradan çıkabilecek miyiz?" diye sordu Cress endişeyle.

"Erzak trenlerinin yüzde sekseninin uğradığı istasyona az kaldı. Onlar hâlâ çalışıyordur. Levana'nın bu hafta kaç kişiyi doyuracağını düşünsene."

Cress onun haklı olduğunu umarak peşine takıldı. Jacin ketumdu. Cress hâlâ nereye gittiklerini bilmiyordu.

Winter'la Scarlet mesajını diğerlerine iletebilmiş miydi acaba? Videoyu yayınlayabilmişler miydi? Hiçbir fikri yoktu. Levana potansiyel bir isyandan haberdar olsa bile, bunu kendine saklıyordu.

Tünel genişleyip rayların sayısı arttığında Cress'in burnuna pis bir koku çarptı. Ona, Thorne'la Sahra'yı geçtikleri kervanı anımsatıyordu. Pislik ve hayvanların kokusunu.

Bir sonraki dönemeçte, yüzüne parlak bir ışık vurdu. Makine uğultuları ve dönen tekerleklerin gıcırtısını duydular. Jacin adımlarını yavaşlattı.

Az sonra kocaman bir istasyon göründü. Girişte, kraliyet düğününü haber veren bir hologram asılıydı.

Parklı yönlere giden, bir düzine kadar manyetik tren rayı vardı. Yük vagonlarının çoğu, karanlıkta güçlükle seçiliyordu. Etrafta iş makineleri ve vinçler göze çarpıyordu. Cress burada bir sürü işçinin çalışması gerektiğini düşündü ama yalnızca üniformalı muhafızları gördüler.

Jacin, Cress'i en yakındaki vagonun gölgesine doğru çekti. Az sonra, biraz ileriden biri geçti. El fenerini onların saklandığı

tarafa doğru tuttu. Jacin'le Cress hemen vagonların arasına daldı. Şansları vardı. Muhafız onları görmemişti.

"A6 temiz," diye bağırdı. Uzaktan, "A7 temiz," diye bağırdı başka biri.

Kısa bir sessizliğin ardından, mıknatısların uğultusunu duydular. Bir tren sarsılarak hareket etti.

Jacin raylarda kısılıp kalmamak için, yanından geçen vagonun dingiline atladı. Cress'i son anda yanma çekti. Tren hızla ileri atılınca, Cress onun koluna yapıştı. Sonra tren yine durdu ve vagonların kapıları açıldı.

Jacin dingilden aşağı atladı. "Arama yapıyorlar," diye fısıldadı. "Kimse şehre gizlice girmesin diye."

"Ya şehirden gizlice çıkanlar?"

Jacin trenin ön tarafını işaret etti. "Aranan vagonlardan birine binelim. Herhâlde bir tarım bölgesine filan gidiyordur."

Dingilin üzerinden, diğer vagona atladılar. Rayların iki tarafında da peronlar vardı ama biri boştu. Diğerinde ise silahlı bir muhafız vardı.

"Muhafız arkasını döndüğünde koşuyoruz, tamam mı bücür? Bize döndüğünde de vagonların altına yatıyoruz."

Cress ona dik dik baktı. "Bana bücür deme."

İleriden biri bağırdı. "A8 temiz. B1 temiz!"

Muhafız arkasını döndü.

Jacin'le Cress fırladılar. Cress'in kalbi deli gibi atıyordu. Bir muhafıza bakıyordu, bir bastığı yere. Adam onlara doğru dönmeye başladığında, bir vagonun altına yattılar. Cress'in terli saçları ensesine yapışmıştı.

"Buradalar!"

Muhafızın haykırışını, arka arkaya iki gümbürtü ve metalik sesler izledi. Bir silah patladı. Biri inledi.

"Durun!"

Bir el daha ateş edildi.

Peron birden boşalmıştı. Jacin vagonun altından çıkıp Cress'e işaret verdi. Cress dirseklerinin acısına aldırmadan onu izledi. Jacin kızın ayağa kalkmasına yardım etti ve trenin ön tarafına doğru koştular. Karşı perondaki gürültüler kesilmemişti.

A7 numaralı vagona ulaştıklarında, soluklanmak için kısa bir mola verdiler. Şimdi tek yapmaları gereken, vagonun diğer tarafına geçip kimseye görünmeden binmekti. Cress üçüncü silah patlamasıyla yerinden sıçradı.

Arkasına baktığında, yüreği ağzına geldi.

Vagonların altında bir kız vardı. Tıpkı Cress'in dakikalar önce yaptığı gibi, yerde sürünüyordu. Cress onu pek az görebilmesine karşın, mavinin farklı tonlarındaki örgülerini hemen tanımıştı.

"Iko!"

Iko başını kaldırdı. Gözleri hayretle irileşti. Ama sonra, başını diğer tarafa çevirdi. Karnını yere yapıştırarak sürünmeye devam etti.

Jacin küfrederek Cress'in yanından geçti ve silahını çekip çatışmanın ortasına daldı.

Cress de onu izledi. Gerçi silahsız olduğu için biraz daha temkinliydi. Vagonun kenarında yere çömelip başını uzattı.

O da ne?

Üzerinde bir Ay muhafızı üniforması vardı ama oydu.

Thorne!

Cress ona seslenmemek için iki eliyle birden ağzını kapadı. Thorne peronda bir muhafızla boğuşuyordu. Diğer dört muhafız ve iki el feneri ışığı, peronun çeşitli yerlerine dağılmıştı. Cress vagonlardan birinin gövdesindeki kanları yeni fark etmişti ki Iko saklandığı yerden fırlayıp Thorne'u vurmaya hazırlanan altıncı muhafızın üzerine atıldı. Ama çabası, uzaktan biraz tuhaf görünüyordu doğrusu. Sağ kolunda bir anormallik mi vardı?

Muhafız onu yere çalıp boğazına yapışmakta gecikmedi. Iko'nun oksijene ihtiyacı olmadığından habersizdi tabii.

Cress birkaç adım ötedeki tabancayı görünce, almak için atıldı. Ama eli tabancaya değer değmez, bütün vücudunu bir titremedir aldı. Daha önce hiç ateş etmemişti.

Cress daha nişan almayı bile beceremeden, kafasının içinde iki silah patlaması yankılandı. Biri, Iko'yu boğmaya çalışan muhafızı devirdi. Diğeri, Thorne'la boğuşanı.

Dünya bir anda duruldu sanki. Cress kendi kesik nefeslerini duydu. Ensesinden aşağı bir ürperti yayıldı.

Jacin iki muhafızın da öldüğünden ya da en azından şimdilik etkisiz hâle geldiğinden emin olunca, tabancasını kılıfına soktu.

Thorne'un yüzü şokla çarpılmıştı. Gözlerini Jacin'den ayırmadan, doğrulup üstünü silkeledi. Tam bir şey diyecekti ki, Iko, "CRESS!" diye bağırarak onu tek koluyla kucakladı.

Cress, Iko'nun sevgi gösterisini tamamlamasına izin verirken, gözlerini Thorne'dan ayırmadı. Thorne nefes nefeseydi. Ufak tefek de yaraları vardı. İlk şoku atlattıktan sonra, koşup Cress'le Iko'ya sarıldı. Cress gözlerini yumdu. Yanaklarından ılık gözyaşları süzülmeye başladı. Thorne kolunu onun omuzlarına

dolayıp çenesini alnına dayadı. Cress, Iko'nun örgülerinden birinin ağzına girmesine aldırmadı bile.

Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Gitmeliyiz," diye homurdandı Jacin.

Iko, Cress'i bıraktı ama ondan boşalan yeri Thorne doldurdu. Kızın yüzünü avuçlarına aldı. Gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı. Başparmağıyla Cress'in gözyaşını yakaladı.

Cress birden kendini hem ağlayıp hem de gülerken buldu. Başını eğip burnunu çekti. "Ağlamayacağım," dedi. "Sonra su kaybı filan olur."

Thorne ona bir kez daha sarıldı. "Yıldızlara şükürler olsun," diye fısıldadı. "Gerçekten sensin."

"Hop, kime diyorum?" diye gürledi Jacin sabırsızca.

Thorne, Cress'e son bir kez sıkıca sarılıp Jacin'e döndü. Yanağında bir kas seğirdi. Yalnızca bir uyarıydı bu. Sonra kimse neler olduğunu anlamadan Thorne, Jacin'in çenesine bir yumruk patlattı. Cress hayretle inledi.

Jacin geriye doğru sendeleyerek elini çenesine attı.

"Bu, Dünya'da bizi sattığın için," dedi Thorne. "Bu da Cress'e göz kulak olduğun için." Neye uğradığını şaşıran Jacin'e sarılıp yüzünü omzuna gömdü.

Jacin tavana bakarak gözlerini devirdi. "Bir iyilik yapalım dedik, pişman etme." Thorne'u itti. "Gözlerin düzelmiş. İyi bari. Hadi, şu silahları alalım da gidelim buradan."

Thorne başını sallayıp cesetlerden birinin üzerine eğildi. Cress, Thorne'un muhafızın kemerinden aldığı bıçağı Jacin'e uzattığını görünce şaşırdı. Jacin kısa bir tereddütten sonra bıçağı kendi kemerine taktı. "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Thorne.

"Tamamen tesadüf." Jacin kaşlarını çattı. "Winter nerede?"

"Scarlet'la saklanıyorlar," dedi Iko. Yanında gevşekçe sarkan sağ kolunu yokladı. "Uzun hikâye. Bir ara anlatırız."

Thorne, Iko'nun kolunu işaret etti. "Neyin var?"

Iko dudaklarını büzdü. "Bir muhafız beni omzumdan bıçakladı. Galiba önemli bir bağlantıyı kesti." Dönüp sırtının üst kısmındaki kesiği gösterdi. "Bugün Iko'ya sarma günü mü ne?"

Cress gülümsedi ama Iko'nun sibernetik vücut parçaları ona bir şey hatırlatmıştı. "Cinder nerede?"

Thorne'un suratı asıldı ama cevap veremeden, tünelde bir zil sesi yankılandı. Cress korkuyla sıçradı.

Duvardaki hologram ekranında, Sihirbaz Aimery Park'ın yüzü belirdi.

"Sevgili Ay Ülkesi halkı, sizlere düğün töreninin sona erdiğini bildirmekten kıvanç duyuyorum. Saygıdeğer Kraliçemiz, Dünyalı İmparator Kaito'yla resmen evlendi."

Iko kaba bir adam gibi homurdanınca, herkes ona baktı. "Ben burada bıçak manyağı oldum, elâlem Kai'yle evleniyor. Şu işe bak be!"

Aimery sözlerine devam etti. "İmparator Kaito'yu Kralımız olarak bağrımıza basacağımız ve Majesteleri Kraliçe Levana'nın Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoriçesi unvanını alacağı taç giyme töreni, iki gün sonra gün doğumunda gerçekleşecek." Aimery'nin gözleri kibirle parladı. "Kraliçemiz büyük bir yüce gönüllülük örneği sergileyerek, Ay halkını bu geceki kutlamalara katılmaya çağırıyor. Düğün ziyafeti, bütün bölgelerde yayınlanacak. Ayrıca sizlere bir sürprizimiz var. Bu gece özel bir mahkeme de yapılacak. Bütün vatandaşlarımızın yayınları izle-

mesi mecburidir. Lütfen, yirmi dakika sonra herkes ekranların başında hazır bulunsun."

Video burada bitti.

"Özel bir mahkeme mi?" dedi Cress.

"Evet," dedi Thorne. "Cinder'ı yargılayacak. Wolf'la ikisi yakalandı. Halkın gözünü korkutmak için, onları herkesin önünde idam ettirecek."

Cress dehşetle ürperdi. Yirmi dakika neydi ki? Saraya dönmeleri bile daha uzun sürerdi.

"Onu kurtaracağız," dedi Iko, dünyanın en doğal şeyinden söz eder gibi.

Jacin başını iki yana salladı. "Ümidinizi kırmak istemem ama gerçekten yirmi dakikamız varsa, bu iş çoktan bitti demektir."

BÖLÜM

Kırk Dokuz

CINDER PARMAĞINDAKİ TORNAVİDAYI HÜCRENİN kapısıyla duvarın arasına soktu. Bir başparmağı kalınlığında toz ve minik taşlar, ayaklarının dibindeki yığına döküldü. Lav kayaları sertti. Ama Cinder'ın titanyum aletleri daha sertti ve en dirençlisi de kurtulma azmiydi elbette.

Kızgındı. Yorgundu ve korkuyordu.

Maha'nın ölümü onu çok sarsmıştı. Öyle ki bazen tornavidayı kendi şakağına saplayıp bu hatıradan kurtulmayı istiyordu. Cinder, RM-9'daki baskını her yönden değerlendirmişti. Kendine olası senaryolarla eziyet etmiş ve Maha'yı geri getirecek bir yol bulmaya çalışmıştı. Wolf'u ve kendini kurtaracak. Arkadaşlarını koruyacak ve Levana'yı yok edecek bir yol.

Ama boşuna uğraştığını biliyordu.

Duvarın dibindeki kovadan yayılan leş koku midesini bulandırıyordu. Levana'nın gorilleri en iyi silahını elinden almıştı. Silah özellikli sibernetik parmağını. Sonra da onu üvey annesi ve kardeşiyle bu deliğe tıkmışlardı.

Cinder geldiğinden beri onlarla tek kelime etmemişti.

Mantıken, muhafızlar gelmeden kapının menteşelerini sökemeyeceğini biliyordu. Kendini boşuna yoruyordu. Ama yenilgiyi de bir türlü kabullenemiyordu.

Üvey annesi ve kardeşi gibi bir köşeye büzülmeyi kendine yediremiyordu.

Duvardan bir taş daha yuvarlandı.

Cinder yüzüne dökülen saç tutamını üfledi. Ama saçları yine gözlerinin önüne düştü.

Kafasındaki saate göre, yirmi dört saati aşkındır bu hücredeydi. Hiç uyumamıştı. Düğün şimdiye çoktan bitmiş olmalıydı.

O düşünceyle midesi düğümlendi.

Levana'nın gelip onu Yeni Pekin'den almasına izin verseydi de sonuç değişmeyecekti. Yine idam edilecekti. Yine ölecekti.

Cinder kaçmayı denemişti. Savaşmayı. Ama tek elde ettiği, bir gemi dolusu arkadaştı ve şimdi onları da kendiyle birlikte batağa sürüklüyordu.

"Sana neden Prenses dedi?"

Cinder duraksayarak duvardaki çiziklere baktı. Konuşan Pearl'dü. Hücrenin sessizliği, saatlerdir ilk kez bozuluyordu.

Cinder asi saç tutamını bir kez daha iterek Pearl'le Adri'ye baktı. Tiksintisini gizleme gereği bile duymuyordu. Onlara asla acımayacaktı. Ne zaman içinde bir duygu kıpırtısı hissetse, Adri'nin onu bir hafta boyunca ayaksız dolaşmaya zorladığını hatırlıyordu. Kadın bunu sırf Cinder'a bir insan olmadığını hatırlatmak için yapmıştı. Bazen de aklına Pearl'ün alet kutusunu kalabalık sokağa atıp Kai'nin ona verdiği ipek eldivenleri mahvedişini hatırlıyordu.

Şu ikisi, başlarına gelecek her şeyi hak etmişti.

Yine de içi rahat değildi. Aksine, bunları düşündüğünde kendini bir zalim gibi hissediyordu.

Hafifçe silkinerek toparlandı.

"Ben Prenses Selene'yim," dedi, işine dönmeden önce.

Pearl histerik bir kahkaha attı.

Adri sessiz kaldı.

Hücrenin içi, Cinder'ın ısrarcı tıkırtılarıyla doldu. Ayaklarının dibindeki yığın yükseldikçe yükseldi.

Yok. Buradan asla çıkamayacaktı.

"Garan biliyordu," dedi Adri usulca.

Cinder donup kaldı. Garan, Adri'nin kocasıydı. Cinder'ı evlat edinmelerini o istemişti. Cinder onu hayal meyal hatırlıyordu.

Merakına yenik düşüp arkasını döndüğünde kendine kızdı. Tornavidanın yerine el fenerini açtı ve Adri'nin yüzüne doğru tuttu. "Efendim?"

Adri aniden yüzüne vuran ışıktan irkilerek kızına sarıldı. Hâlâ aynı köşedeydiler. "Garan biliyordu," diye yineledi kadın. "Bana hiç söylemedi ama karantina bölgesine götürülürken, sana iyi bakmam için ısrar etti. Bunun dünyadaki en önemli şey olduğunu söyledi." Ölen kocasının ruhu orada, yanlarındaymış gibi susup etrafına bakındı.

"Vay canına," dedi Cinder alayla. "Kocanın emanetine çok iyi sahip çıkmışsın."

Adri gözlerini kıstı ve Cinder'a, artık çok iyi tanıdığı bakışlarından birini fırlattı. "Ölmüş kocamdan bahsederken benimle bu tonda konuşmana müsaade edemem. Ben..."

"Hadi ya?" diye bağırdı Cinder. "Asıl ben sana neye müsaade edip edemeyeceğimi saymayayım istersen. Çünkü liste birazcık uzun."

Adri korkuyla büzüldü. Cinder'ın bir Aylı ve kanun kaçağı olması, cesaretini kırıyordu belli ki.

"Babam bize neden söylemedi?" dedi Pearl. "Bunu neden sakladı?"

"Belki de ilk fırsatta beni satacağınızı bildiği içindir."

Pearl, Cinder'a aldırmadı. "Madem Prenses'sin, burada işin ne?"

Cinder ona kötü kötü bakarak bekledi. Pearl nihayet anladı. "Levana, senin yerinde kalabilmek için seni öldürmek istiyor."

"Bu yaşta bu zekâ!" diye homurdandı Cinder.

"İyi de bizi ne yapacak?" Pearl'ün gözleri doldu. "Bizi neden cezalandırıyor? Bizim bir suçumuz yok ki. Senin Prenses Selene olduğunu bile bilmiyorduk."

Cinder'ın öfkesi, yerini bıkkınlığa bıraktı. "Kai'yi, bana verdiğiniz düğün davetiyeleri sayesinde kaçırdım. Levana deliye döndü tabii. Hazır yeri gelmişken, teşekkürler."

"Böyle bir zamanda nasıl sadece kendini düşünebilirsin?" diye çıkıştı Adri. "Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?"

Cinder yumruklarını sıktı. "Kendi paçamı kurtarmayı uzun zaman önce öğrendim. *Sayenizde.*"

Adri kızını kendine çekip saçlarını okşadı. Pearl uysalca ona sokuldu. Cinder onun şokta olduğunu düşündü. Belki ikisi de öyleydi.

Tekrar duvara dönüp taşlara bir *C* harfi kazıdı. Taş duvarlar, nice kelimeler, isimler, vaatler, yalvarışlar ve tehditlerle do-

luydu kim bilir? Yanma bir de *K* koymayı düşündü ama sonra, "Saçmalama," diye söylendi kendi kendine.

"Sen canavarın tekisin," diye fısıldadı Adri.

Cinder güldü. "Öyle olsun bakalım."

"Peony'yi bile kurtaramadın."

Küçük üvey kardeşinin adını duymak Cinder'ın tepesinin tasını attırdı. Hışımla arkasını döndü. "Denemedim mi sanıyorsun?"

"Sende panzehir vardı!" Şimdi Adri de bağırıyordu. "Onu o küçük oğlana verdin. Chang Sunto'ya. Hayatını kurtardın!" Çocuğun adını küfür gibi söylemişti. "Peony yerine onu kurtarmayı seçtin. Bunu nasıl yaparsın? Belki de can çekişirken onunla alay ettin! Onu yalanlarla kandırıp keyifle ölümünü izledin!"

Cinder üvey annesini ağzı beş karış açık izliyordu. Birden, nefreti ve öfkesi, aşağılayıcı bir acıma duygusuna dönüştü. Adri bir zavallıydı. Hayatı kendi kısıtlı bakış açısıyla algılıyor ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Cinder karantina bölgesine nasıl koştuğunu dün gibi hatırlıyordu. Panzehir şişesini elinde nasıl da umutla sıktığını. Peony'nin hayatını kurtaracağını sanıyordu ve başaramadığında dünya başına yıkılmıştı.

Cinder geç kalmıştı ve kendini hâlâ affedemiyordu.

Adri bunu hiçbir zaman anlamayacaktı. Onun için, Cinder zalim bir makineydi.

Beş yıl birlikte yaşamışlardı ve Adri, Cinder'ın gerçek kişiliğini bir kez bile görememişti. Kai, Thorne, Iko ve güvenlerini kazandığı diğer tüm insanlar gibi bakamamıştı ona.

Cinder başını iki yana salladı. Hayret. Üvey annesinin sözlerine bu kadar kayıtsız kalabileceğini ummazdı. "Sana kendimi

anlatmaya çalışmaktan bıktım artık," dedi. "Neye istersen ona inan."

Yerdeki toz ve taş yığınını ayağıyla itip tornavidayı bir kez daha duvara saplamıştı ki ayak sesleri duydu.

Kaşlarını çattı. Zaman gelmişti. Dönüp üç büyük adımda Adri'yle Pearl'ün yanına ulaştı. İkisi de korkuyla sindi.

Cinder, Adri'yi bluzundan tutup ayağa kaldırdı.

"Eğer onlara ayağımın da parmağım kadar kolayca yerinden çıkabildiğini söylemeye kalkışırsan, seni kendi gözlerini oymaya zorlarım. Yapacağım son şey olsa da yaparım bunu, anladın mı?"

Adri'nin beti benzi atmıştı. Titreyerek başını salladı. O sırada, kapının arkasından bir erkek sesi geldi.

"Açın."

Cinder, üvey annesini bırakarak kapıya döndü.

Az sonra, hücrenin içi koridorun ışığıyla doldu. Aimery Park'la kırmızı ve siyahlar içindeki diğer dört sihirbaza, tek bir muhafız eşlik ediyordu. Onu almaya, tam beş sihirbaz gelmişti. Aman ne büyük şeref!

"Majesteleri seni huzuruna çağırıyor," dedi Aimery.

Cinder çenesini havaya dikti. "Şimdiden uyarayım, pişman olabilir."

Korkmadığını göstermek için onlara doğru yürüdü ama birden, kendini havada, sonra da yerde buldu. Sırtını duvara çarpmıştı. Omurgasındaki keskin acı, dalga dalga bütün vücuduna yayıldı. Wolf'la beraber Rampion'da yaptıkları talimleri hatırladı. Ama bu, bin kat beteriydi. En azından Wolf, sonrasında pişman görünüyordu.

Onu iten muhafız, boğazına sarıldı. Cinder gerçek saldırganın sihirbazlardan biri olduğunu bilmesine rağmen, ona nefretle baktı. Muhafız da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Bu ilk uyarıydı," dedi Aimery. "Kaçmaya ya da bize karşı koymaya kalkışırsan, ikinci bir uyarı olmayacak."

Muhafız onu bıraktı ve Cinder dizlerinin üzerine yığıldı. Elleri arkasında bağlanmadan önce, birkaç saniye boğazını ovuşturabildi.

Muhafız onu kapıya doğru itti. Koridorda dört muhafız daha vardı. Silahlarını çekmişlerdi. Tabii ki sihirbazların kontrolündeydiler. Cinder hiçbirini kendi tarafına çekemezdi.

Şimdilik.

Ama eğer sihirbazlardan birinin kontrolü hafifçe gevşerse, Aimery'nin tehdidine kulak asmayacaktı.

"Dünyalıları da getirin," dedi Aimery.

Adri'yle Pearl, zorla ayağa kaldırılırken ağlayıp sızlandılar. Cinder onları duymamak için ses alıcılarını kıstı. Levana'nın, üvey annesi ve kardeşiyle ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Ama onlara karşı bir merhamet duygusu beslediğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, hücreden çıkarlarken.

Uzun bir sessizlik oldu. Cinder tam cevap vermeyeceklerini düşünüyordu ki Aimery, "Majestelerinin düğün ziyafetine," dedi. "Bu akşamın onur konuğu sensin."

Cinder çenesini sıktı. *Düğün ziyafeti.* "Ama balo elbisem Dünya'da kaldı."

Kadın sihirbazlardan biri pis pis sırıttı. "Fena mı? Kan lekesi oldu diye üzülmezsin işte."

BÖLÜM

Elli

CINDER KENDİNİ ABANOZ SİYAHI KANATLI KAPILARIN önünde buldu. Kapılar, Cinder'ın iki katı boyundaydı. Neredeyse tamamı cam ve beyaz mermerden inşa edilmiş bir sarayda, insana kendini kara bir deliğin kenarındaymış gibi hissettiriyorlardı. Siyah, kalın kulpları vardı. Ay Ülkesi'nin sembolü, ahşaba titizlikle oyulmuştu. Başkent Artemisia ve uzakta Dünya görünüyordu.

İki muhafız kapıları itti ve Cinder daha çok sihirbazla muhafız gördü. Yanlarında mutant askerler de vardı. Cinder elinde olmadan ürperdi. Wolf gibi özel operasyoncu değillerdi. Yüzleri tamamen değiştirildiği için korkunç görünüyorlardı. Kocaman, sivri dişleri, çene kemiklerini deforme etmişti. Kolları, gövdelerinin iki yanında tuhaf bir şekilde sarkıyordu.

Cinder birden sayborglardan çok da farklı olmadıklarını düşündü. Onlar da doğdukları hâllerinin gelişmiş bir versiyonuydular. İki tür de doğal değildi. Ama bu yaratıklar, kablolar ve metal parçalarla tutturulmak yerine, kas ve dokularla çirkin birer yapboza dönüştürülmüştü.

Muhafız kolundan sertçe çekince, Cinder öne doğru sendeledi. Askerler onu aç gözlerle izliyordu.

Wolf ona bu askerlerin farklı olduğunu söylemişti. Vahşi ve tutarsızlardı. Sadece kan ve şiddet için yaşıyorlardı. Kraliçe Levana gibi güçlü bir Aylı bile, onları yalnızca hissedebilirdi o kadar. Sihirbazlar, mutantların zihinlerini ve bedenlerini kontrol etmek yerine, onları köpekler gibi eğitiyordu. Yanlış davrandıklarında acıyla cezalandırılıyorlar, iyi bir hareketlerinde de ödüllendiriliyorlardı. Ama ödüller, normal birinin iştahını kabartacak cinsten değildi tabii.

Kurt askerler için, Dünya'da savaşmak da bir ödüldü. Tamamen öldürmeye ve acı çektirmeye güdümlüydüler ne de olsa.

Cinder zihnini açıp biyoelektriklerini hissetmeye çalıştı. Enerjileri kızgın ve vahşiydi. Açlıkları derilerinin altında zonkluyordu. O saf ve ilkel enerji, Cinder'ın başını döndürdü.

Yine de kontrol etmeyi denemek zorundaydı.

Derin bir nefes alıp son askerin zihnine uzandı. Enerjisi, yakıcı ve yırtıcıydı. Cinder onu sakinleştirdiğini hayal etti. Askerin onu, düşmanı değil, yalnızca korunmaya muhtaç bir kız olarak algıladığını. Sadakat duyabileceği biri olarak.

Askerle göz göze geldiğinde, adam ona yiyecekmiş gibi baktı.

Cesareti kırılan Cinder, dikkatini başka bir tarafa yöneltti.

Sıra hâlinde duran askerlerin sonuna geliyorlardı. Cinder ileri doğru baktı. Kahkaha sesleri ve tokuşturulan kadehlerin şıngırtısını duydu. Burnuna, kapalı bir tencereden yayılan buhar gibi, sıcacık bir yemek kokusu çarptı. Ağzı sulandı. Soğan, sarımsak, haşlanmış et ve bir de gözlerini yakan, biberli bir şey daha vardı.

Karnı guruldadı. Hafiften başı dönüyordu. Yemek yemeyeli yirmi dört saatten fazla olmuştu. Kaldı ki ondan önce yediği de yemek sayılmazdı.

Yutkunup dikkatini odaya vermeye çalıştı. Sağındaki pencereler göle bakıyordu. Sarayın beyaz kanatları, onu kocaman bir kuğu gibi iki yanından sarmalıyordu. Göl büyüktü. Hele buradan, uçsuz bucaksız görünüyordu. Odanın zemini bir balkon gibi suyun üzerine doğru uzanıyordu. Manzaranın güzelliğine rağmen Cinder ürperdi. Çıkıntının kenarında parmaklık yoktu.

Gürültü azalmıştı ama Cinder ancak askerlerin arasından çıktığında solundaki kalabalığı gördü.

Gözlerinin önündeki turuncu ışık hiç sönmüyordu. Nereye bakarsa baksın, hep onu görüyordu. Burada çok fazla sihir vardı.

Levana ortada, beyaz tahtında oturuyordu. Tahtın arkasında, ayın hâllerini gösteren süslemeler vardı. Levana kırmızı bir gelinlik giymişti.

Cinder'ın retina ekranı Kraliçe'nin yüz hatlarını algılamaya başladı. Sanki yine balodaydı. Levana'ya ilk orada rastlamış ve biyonik gözleriyle onu gerçek yüzüyle görebileceğini fark etmişti. Ama bu kolay bir iş değildi. Sayborg gözleri, kendi beyni ve Kraliçe'nin sihriyle çatışıyor, zihni, gördüğünü kavrayamıyordu. Sonuç karmaşıktı. Flu renkler ve gerçekle yanılsamayı birleştirmeye çalışan kırık çizgiler.

Başı ağrımaya başlamıştı. Cinder gözlerini kırpıştırarak verileri yok etti.

Tahtın etrafında beş sıra koltuk vardı. Yarım ay şeklinde, Cinder'ın etrafını çeviriyorlardı. Bir tek, göle çıkıntı yapan taraf boştu. Cinder, Ay Meclisi üyelerine baktı. Kadınlar, tavus kuşu

şeklinde, kocaman şapkalar takmışlardı. Erkeklerden birinin omuzlarında, mırıl mırıl mırıldanan bir kar leoparı oturuyordu. Elbiseler, altın zincirler ve yakutlarla süslüydü. Platformlu ayakkabıların topuklarında, küçük akvaryum balıkları yüzüyordu. Aylıların bazıları, vücutlarının açıkta kalan yerlerini gümüş rengine boyamıştı. Kirpikleri, suni elmaslar ve balık pullarıyla süslüydü.

Cinder kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Baktığı her yerde bir sihir vardı.

Bir sandalye, arkaya itildi. Cinder'ın yüreği hop etti.

Damat, Levana'nın tahtının yanında, ayakta duruyordu. Beyaz, ipek bir gömlek giymiş ve kırmızı bir kuşak takmıştı. *Kai.*

"Bu da ne?" dedi Kai. Sesindeki rahatlama ve dehşet, garip bir tezat oluşturuyordu.

Levana şen bir kahkaha attı. "Bu geceki eğlencemiz ve sana düğün hediyem." Gülümseyerek, Kai'nin yanağını okşadı. "*Kocacığım.*"

Kai başını hafifçe çevirerek bu dokunuştan kurtuldu. Kıpkırmızı kesilmişti. Cinder bunun utançtan ya da sıkılganlıktan olmadığını biliyordu. Kai çok öfkeliydi. Kafasından dumanlar çıkacaktı neredeyse.

Levana işaret parmağıyla tuhaf bir jest yaptı. "Kutlamalar canlı yayınlanacak. Halkımın bu özel güne tanıklık etmesini istiyorum. Ve tabii, kendine Kraliçe diyen bir sahtekârın sonunu da görecekler."

Cinder ona aldırmadan tavanı incelemeye koyuldu. Görebildiği kadarıyla, iki kamera vardı ama Levana'nın, güven-

lik sistemleri konusunda ne kadar titiz davrandığını biliyordu. Diğerleri ustaca gizlenmiş olmalıydı.

Kraliçe'nin yüzünü örtmemesine bakılırsa, bu videonun odak noktası Cinder'dı. Levana halka onun idamını izlettirecekti. İçlerinde kalan son isyan ateşini de söndürmek istiyordu.

Levana ellerini kaldırdı. "Ziyafet başlasın."

Bir perdenin arkasından, tek sıra hâlinde, üniformalı uşaklar çıktı. İlki Levana'nın önünde diz çöküp tepsisinin kapağını kaldırdı. Levana büyük, pembe bir karides seçip keyifle ısırdı.

Başka bir uşak, Kai'nin önünde diz çöktü. Şimdi bütün tepsiler açılmıştı. Düğün menüsü zengindi. Havyar, istiridye, bonfile, dolma ve daha bir sürü şey vardı. Cinder, Kai'nin, odadaki tek Dünyalı olmadığını fark etti. Danışmanı Konn Torin'i tanıyordu. Amerikan Başkanı'yla ikinci sırada oturuyordu. Yanlarında Afrika Başbakanı, Avustralya Başkanı ve... Cinder saymayı bıraktı. Hepsi buradaydı. Levana'nın isteyebileceği herkes.

Kalp çarpıntıları arasında, yeniden uşaklara, muhafızlara ve askerlere baktı. Belki Wolf'u da getirirlerdi. Ama hayır. Odadaki mahkûmlar, Cinder, Adri ve Pearl'dü.

Cinder kendini unutup Wolf için endişelenmeye başladı. Onu nereye götürmüşlerdi? Yoksa çoktan ölmüş müydü?

Bakışları Kai'ye kaydı. Yemeklerin farkında bile değil gibiydi. Cinder, adamın çenesini oynattığını görebiliyordu. Belli ki Levana'ya ne planladığını sormak istiyordu. Kaçınılmazı engelleyecek diplomatik bir bahane üretmek için çırpınıyordu.

"Otursana aşkım," dedi Levana. "Diğer konukların manzarasını kapatıyorsun."

Kai kendi kararıyla olamayacak kadar hızlı oturdu. Levana'ya nefret dolu bir bakış fırlattı. "Cinder neden burada?"

"Kızmış gibisin bebeğim. Yoksa seni yeterince iyi ağırlayamadık mı?"

Levana, Kai'nin cevabını beklemeden çenesini kaldırıp Cinder, Adri ve Pearl'ü süzdü. "Devam edebilirsin Aimery."

Aimery odanın önüne doğru yürüdü. Cinder'ın önünden geçerken, ona pis bir bakış fırlattı. Paltosundaki kan lekeleri geçmişti ama bacağındaki yara yüzünden, hâlâ baston yutmuş gibi yürüyordu.

Adri'ye kolunu uzattığında kadın boğuk bir sesle inledi. Aimery'nin koluna girmeye, ancak birkaç dakika sonra cesaret edebildi. Aimery onu taht odasının ortasına götürürken, Adri mide spazmı geçiriyormuş gibi tuhaf bir ifade takındı.

Etraflarındaki ağız şapırtıları hiç kesilmemişti, zira yemekler de mahkûmlar kadar ilginçti. Uşaklar hâlâ yerde, tepsileri kafalarının üzerinde tutuyorlardı. Cinder yüzünü buruşturdu. Kim bilir ne kadar zorlanıyorlardı?

"Size Dünya Birliği, Doğu Ulusları Topluluğu'ndan Linh Adri'yi takdim ediyorum," dedi Aimery. Adri'yi kendi titrek bacakları üzerinde dikilmesi için serbest bıraktı. "Kendisi, kraliyete ihanetle suçlanıyor. Bunun cezası, kendi eliyle idam edilmesi ve tek çocuğu Linh Pearl'ün, Artemisia'lı ailelerden birine hizmetkâr olarak verilmesidir."

Cinder kaşlarını kaldırdı. Kendi için endişelenmekten, Adri'nin buraya onu kıl etmekten başka bir sebepten getirilebileceğini düşünmemişti hiç.

Adri'nin başına gelecekleri umursamamak istiyordu.

Ama üvey annesi, bütün hatalarına rağmen, Ay'da idam edilmeyi gerektirecek bir şey yapmamıştı. Levana güç gösterisine soyunmuştu ve Adri'ye acımamak imkânsızdı.

Adri dizlerinin üzerine düştü. "Yemin ederim, ben bir şey yapmadım. Ben..."

Levana'nın elini kaldırmasıyla sustu. Levana'nın yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirmişti. Sonunda dilini şaklatarak "Devam et Aimery," dedi.

Sihirbaz kafasını salladı. "Konu etraflıca araştırıldı. Linh Cinder'ın suç ortaklarının Yeni Pekin Sarayı'na sızıp İmparator Kaito'yu kaçırmasına olanak sağlayan iki davetiyeyi bu kadın temin etmiş. Davetiyeler kendisi ve kızı adına gelmiş."

"Hayır! Onları Cinder çaldı. Ben ölsem yardım etmezdim ona. Neden edeyim? Ben ondan nefret ediyorum. Nefret!" Yerde top gibi büzülüp ağlamaya başladı. "Bunu bana neden yapıyorsunuz? Cinder benim öz çocuğum bile değil!"

Adri konuştukça, Cinder'ın merhameti kayboluyordu.

"Sakin olun Bayan Linh," dedi Levana. "Size sadakatinizi kanıtlama fırsatı vereceğiz."

Adri hıçkırarak kendini toplamaya çalıştı.

"Ha şöyle. Yaklaşık altı yıl boyunca, Linh Cinder'ın yasal hamisiydiniz. Doğru mu?"

Adri zangır zangır titriyordu. "Evet. Ama *ne* olduğunu bilmiyordum. Onu kocam istedi, ben değil. Cinder bir hain! Bir suçlu! Nankörün teki olduğunu hep biliyordum ama ben onu yalnızca bir sayborg sanıyordum. Planlarından haberim yoktu."

Levana parmağını tahtının kolunda gezdirdi. "Sayborg ameliyatlarını olduğunda, sizin gözetiminizde miydi?"

Adri tiksintiyle suratını buruşturdu. "Yıldızlar aşkına. Tabii ki hayır. Ameliyatlarını Avrupa'da olmuş. Yeni Pekin'e getirilene kadar onu tanımıyordum."

"Ya kocanız? Ameliyatlarda kocanız, Linh Cinder'ın yanında mıydı?"

Adri gözlerini kırpıştırdı. "Ha-hayır. Sanmıyorum. Biz bunu hiç konuşmadık. Gerçi kocam onu almaya gittiğinde, orada birkaç hafta kaldı. Bana uçan araba kazası geçiren bir çocukla ilgileneceğini söyledi. Yardımseverliğin de bir sınırı var diye düşündüğümü hatırlıyorum. Birine iyilik etmek istiyorsa, ta Avrupa'ya kadar gitmesinin lüzumu yoktu ki. Sonunda belasını buldu zaten. O gezide veba kaptı ve döndükten birkaç hafta sonra öldü. Beni iki kızımla ve bu... bu iğrenç yaratıkla bırakıp gitti."

"Ölümünden sonra, icatlarını paraya çevirmeyi düşünmediniz mi?"

Adri, Levana'ya şaşkın şaşkın baktı. "Affedersiniz. Anlayamadım."

"Kocanız mucit değil miydi? Size değerli bir şey bırakmıştır muhakkak."

Adri duraksadı. Belli ki Ay Kraliçesi'nin, ölmüş kocasıyla bu kadar ilgilenmesini tuhaf bulmuştu. Gözleri muhafızlara ve Aylılara kaydı. "Hayır Majesteleri. Kocamdan bana tek bir üniv bile kalmadı." İfadesi ciddileşti. "Bize yalnızca utanç bıraktı."

Levana'nın sesi buz kesti. "Yalan söylüyorsun."

Adri'nin gözleri irileşti. "Hayır, söylemiyorum. Garan bize hiçbir şey bırakmadı."

"Aksi yönde kanıtlarım var Dünyalı. Sen beni aptal mı sanıyorsun?"

"Ne kanıtı?" diye cıyakladı Adri. "Ben... Size yemin ederim..." Hıçkırıklara boğuldu.

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı. Levana'nın nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama Adri'nin yalvarışları hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Cinder, Ay yeteneğini kullanıp Adri'nin kontrolsüzce ağlamasını durdurmayı düşündü. En azından, biraz saygıdeğer bir şekilde ölebilirdi. Ama sonra, kalbini katılaştırıp hiçbir şey yapmadı. Sıra ona geldiğinde, gücü yerinde olmalıydı. İçinden, Levana'nın önünde asla böyle ezilip büzülmemeye yemin etti.

"Aimery?" dedi Levana, Adri'nin hıçkırıkları arasında.

"Linh Adri'nin evindeki kasada bazı evraklar bulundu."

Levana sırıttı. "Hâlâ kocandan hiçbir şey kalmadığını mı iddia edeceksin?"

Adri duraksadı. Kafasını sallıyordu ki durdu. "Ben... Bilmiyorum."

"O evrakların Ay sihrini geçersiz kılacak bir silah tasarımının patenti olduğu ortaya çıktı," dedi Aimery. "Silahın size ve halkımıza karşı kullanılma niyetiyle yapıldığına dair ciddi şüphelerimiz var Majesteleri."

Cinder, Aimery'nin suçlamalarını takip etmekte güçlük çekiyordu. Ay sihrini geçersiz kılacak bir silah tasarımı. Az kalsın ensesini ovuşturacaktı. Linh Garan'ın icat ettiği, biyoelektrik güvenlik cihazının takılı olduğu yeri. Bahsettikleri o muydu?

"Bir dakika," diye gürledi Kai. "Bayan Linh'in suçunu kanıtlayan evraklar hâlâ sizde mi?"

Aimery başını eğdi. "Kraliyet güvenliğiyle ilgili endişeler yüzünden yok edildi."

Kai, koltuğunun kollarına yapıştı. "Bir insanı, yok ettiğiniz kanıtlarla suçlayamazsınız! Kanunsuz bir arama sırasında bazı evraklar bulduğunuzu ve bunların Ay'ı hedef alan bir silahın patenti olduğunu iddia ediyorsunuz. Ve Linh Adri'nin de bundan haberdar olduğunu. Kanıtınız olmadan size inanmam. Ayrıca, bir Dünya vatandaşının evinde izinsiz arama yapıp onu gözaltına almanız, galaksiler arası kanunlara aykırı."

Levana elini çenesine dayadı. "Bunu daha sonra tartışsak olmaz mı hayatım?"

"Ne zaman peki? Sen masum bir Dünyalıyı öldürdükten sonra mı?"

Levana omzunu silkti. "Orası da sana sürpriz olsun."

Kai öfkeyle tısladı. "Benimle oyun..." Sonra birden sustu.

"Bana ne yapıp yapamayacağımın söylenmesinden hiç hoşlanmam sevgilim. Daha yeni evliyiz tabii. Yakında huyumu suyumu öğrenirsin." Levana tekrar Adri'ye döndü. "Evet Linh Adri. Hakkınızdaki suçlamaları duydunuz. Kendinizi nasıl savunacaksınız?"

"Be-ben masumum," diye kekeledi Adri. "Size yemin ederim, hiçbirinden haberim yoktu."

Levana iç çekti. "Size inanmak istiyorum."

"Lütfen," diye yalvardı Adri.

Levana, ağzına bir karides daha atıp kan kırmızısı dudaklarını yaladı. "Şanslısınız. Bugün iyi günümdeyim. Sizi bağışlayacağım."

Konuklar, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ama bir şartım var. Üvey kızın Linh Cinder'la bütün yasal ilişkilerini koparmanı ve Ay'ın tek gerçek Kraliçe'sine, geleceğin

Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoriçesi'ne bağlılık yemini etmeni istiyorum."

Adri hemen başını salladı. "Tabii. Ne isterseniz onu yaparım. Bundan sonra sizin en sadık kullarınızdan biri olacağım."

Cinder, Adri'ye nefretle baktı. Kadının kararı tabii ki bir sürpriz değildi ama bu iş bu kadar kolay olamazdı. Levana'nın bir planı vardı ve Adri yemi hemen yutmuştu.

"Güzel. Hakkındaki bütün suçlamalar düştü. Hükümdarına saygılarını sunabilirsin." Levana elini uzattı ve Adri bir anlık duraksamanın ardından, dizlerinin üzerinde ona yaklaşıp elini öpücüklere boğdu. Yine ağlamaya başlamıştı.

"Kızın, sizi affettiğime pek sevinmedi galiba?" dedi Levana.

Pearl anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp Levana'nın ayaklarına kapandı.

Ön sıralardan bir kadın kibarca alkışladı.

Levana başını eğdi ve iki muhafız, Adri'yle Pearl'ü odanın kenarına sürükledi.

Levana dikkatini ona verdiğinde, Cinder hazırdı. Üvey annesiyle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara bırakıp cesaretini toplamıştı. Levana, "Gelelim ikinci duruşmaya," derken, neşesini gizleme gereği bile duymadı.

BÖLÜM

Elli Bir

CINDER'I, ADRI'NİN DAKİKALAR ÖNCE AĞLAYIP yalvardığı yere götürdüler. Cinder derin bir nefes alıp verdi. Kalp atışlarını ve retina ekranındaki uyarıları dikkate almamaya çalıştı. Ekranı ona, otuz farklı hormon salgıladığını söylüyordu. Beyni, korkusunun fazlasıyla farkındaydı.

İki muhafız Cinder'ın yanında yerlerini aldı.

"İkinci sanık Linh Cinder'ın suçları saymakla bitmez," dedi Aimery, Cinder'ın önünde bir aşağı, bir yukarı dolanarak. "Dünya'ya kanunsuz göç etme, asilik, hükümdarına karşı bir isyan başlatma girişimi, adam kaçırma, galaksiler arası ilişkileri bozma, adaleti yanıltma, hırsızlık, hapishaneden kaçma ve vatana ihanet. Tüm bunların cezası, kendi eliyle..."

"Hayır," dedi Levana gülümseyerek. O anı uzun zamandır beklediği belliydi. "Sanık, yönlendirilmeye karşı dirençli olduğunu pek çok kereler kanıtladı. Dolayısıyla, onun için başka bir idam şekli daha uygun olur. Ne yapsak acaba? Zehirlesek mi? Boğsak mı? Yoksa... yaksak mı?"

Son kelimede gözlerini kıstı. Cinder'ın gözlerinde, hayal meyal bir anı canlandı. Pek çok kereler gördüğü bir kâbus. Kızgın kömürlerden bir yatak, etini dağlıyor, eli ve bacağı kül oluyordu.

"Bence parçalara ayıralım!" diye bağırdı bir adam. "İşe şu iğrenç uzuvlarından başlarız!"

Kalabalık ona alkışlarıyla destek oldu. Levana şamatanın bir süre daha devam etmesine izin verdikten sonra elini kaldırdı. "Aşağılık bir suçlu için aşağılık bir ceza. Kabul ediyorum."

Salon tezahüratlarla inledi.

Kai ayağa fırladı. "Çıldırdınız mı siz? Bu nasıl bir barbarlık?"

Levana ona aldırmadı. "Hatta, aklıma başka bir fikir geldi. Neden bu şerefi, en yeni ve sadık kuluma bırakmıyorum? Beni memnun etmek için sabırsızlandığından eminim." Parmaklarını büktüğünde, eli vahşi bir hayvanın pençesine benzedi. "Linh Adri. Yaklaşın, lütfen."

Adri bayılacak gibiydi. İki titrek adım attı.

"İşte sana, gelecekteki imparatoriçene sadakatini kanıtlama fırsatı. Eski üvey kızından nefret ettiğini söylemiyor muydun? Hadi, ona hak ettiği cezayı ver."

Adri boncuk boncuk terlemeye başlamıştı. "Be-ben mi şey yapacağım? Şey..."

"Parçala onu Bayan Linh. Tabii, kesici bir alete ihtiyacın olacak. Ne istersen hemen getirteyim. Bıçakla her tarafı batırırsın. En iyisi, şöyle keskin bir balta, ha?"

"Yeter," dedi Kai. "Midemi bulandırıyorsun."

Levana arkasına yaslandı. "Neredeyse düğün hediyemi beğenmediğini düşünmeye başlayacağım sevgilim. Madem bu kadar rahatsız oldun, odana çekilebilirsin."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye tısladı Kai kıpkırmızı bir yüzle.

Levana omzunu silkti. "Beni engelleyemezsin ki. Taç giyme törenini de durduramazsın. Alelade bir sayborg için yeterince risk aldın zaten."

Kai yumruklarını sıktı. Cinder onun Levana'ya saldırdığını ya da aynı oranda saçma bir işe kalkıştığını hayal etti.

"Tel makası," dedi. Beklenmedik sözleri ve ses tonu, herkesin dikkatini ona çekmişti. Kai kaşlarını çattı. Cinder'ın kontrolüne girdiğinde, yüz hatları ufacık bir an için, tereddütle gerildi. Cinder onun sıcak ve öfkeli enerjisini yatıştırmaya çalıştı. "Sakin ol," dedi ve Kai'nin kaslarının gevşediğini görünce rahatladı.

Belki Kai sonradan ona kızacaktı ama buna mecburdu.

Levana tıslayarak ayağa fırladığında, önündeki uşak tepsiyle birlikte yere yuvarlandı. "Kocamı kontrol edemezsin!"

Cinder'ın gözleri Levana'ya kaydığında gülümsüyordu. "İkiyüzlülük etme. Sen de sürekli yapmıyor musun bunu?"

"O benim. Benim kocam. Benim Kralım."

"Mahkûmun, evcil hayvanın ya da zafer ödülün olmasın sakın?" Cinder bir adım öne çıktığında, omzunda bir el hissetti. Arkasındaki muhafız onu sıkıca tutarken, yarım düzinesi de silahlarına davrandı. Cinder güldü. Elleri bağlıyken bile Levana'yı huzursuz edebildiğine memnundu. "Hayattaki bütün ilişkilerinin yalanlar üzerine kurulu olması hoşuna gidiyor değil mi?"

Levana'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Birden, Cinder'ın retina ekranında bulanık bir resim belirdi. Levana'nın yüzünün sol tarafında bir anormallik vardı. Bir gözü kapalıydı ve yanağı dalga dalga izlerle kaplıydı. Cinder gözlerini kırpıştırdı. Levana

öfkeden sihrinin kontrolünü mü kaybetmişti, yoksa kendi alıcıları karşısındaki tuhaflığı algılamaya mı çalışıyordu, emin değildi.

Cinder dalgınlaştığını belli etmemeye çalışarak görsel verilere baktı.

Muhafızlar da Kraliçe'leri gibi sakinleşmişlerdi.

"Asıl yalan sensin," dedi Levana, kontrollü bir sesle. "Koca bir sahtekârsın."

Cinder, Levana'nın, kırmızı, biçimli dudaklarına odaklandı. Bir gariplik vardı. Her zamanki soğuk gülümsemesine uymayan, çirkin bir kıvrım.

Cinder artık emindi. Levana, sihrinin altında ürkütücü bir görüntü saklıyordu. Belki de felçliydi. Cinder emin olamadı.

Cinder kafasının içinde nabzının atışlarını duyuyordu. Düşüncelerinin arkasında bir fikir şekillenmeye başlamıştı.

"Daha kötü hakaretler de duydum," dedi, kayıtsız görünmeye çalışarak. Ama geç kalmıştı. Levana ondaki değişikliği görmüş ya da hissetmişti. Şüphelenerek hemen savunmaya geçti.

Levana istediğinde kendini çok iyi koruyabilirdi. Salondaki herkesi sihriyle kandırabilirdi. Hatta krallıktaki herkesi.

Ama Cinder'ın bilgisayarını kandıramazdı.

Cinder, beynindeki makinenin su yüzüne çıkarmak için çabaladığı görüntülerle savaşmaktan vazgeçti. Sihir, biyolojik bir yapıydı. Bir insanın doğal biyoelektriğini kullanarak beyninde minik elektrik sinyalleri yaratıyor ve gördüklerini, düşüncelerini, hatta hislerini değiştirebiliyordu. Ama Cinder'ın beyninin sayborg kısmı, biyoelektrikten etkilenmiyordu. O kısım, bir makineydi. Somut bilgilere bakardı. Bir Aylı onu

kontrol altına almaya çalıştığında, beyninin iki tarafı savaşa tutuşuyordu.

Cinder bu kez sayborg kısmının kazanmasına izin verdi.

Tüm o karmaşık bilgiler geri döndü. Parçaların birleşme çabası, bir yapbozun ortaya çıkışını izlemek gibiydi. Birden, sanki bir kamerayla odaklanır gibi, Cinder etrafındaki herkesin gerçek yüzünü gördü. Adamın omzundaki kar leoparı, sahte kürkten bir şaldı yalnızca. Akvaryumlu ayakkabılar, akrilikten yapılmıştı. Levana kırmızı bir gelinlik giyiyordu, evet. Ama deminki gibi kusursuz değil, baştan aşağı dikiş hatalarıyla doluydu. Ve elbisenin açıkta bıraktığı sol kolu...

Boydan boya, iğrenç yaralarla kaplıydı. Cinder'ın protezlerinin etrafındaki yaralara benziyorlardı.

Dünya yavaşça rayına oturup yapboz parçaları yerlerini bulurken, Cinder beynine bir kez daha kayda geçme emri verdi.

"Saydığınız bütün suçlamaları kabul ediyorum," dedi. "Adam kaçırma, saltanata karşı isyan başlatma ve diğer hepsini. Ama bunlar, senin on üç yıl önce işlediğin suçun yanında nedir ki? Eğer bu odada bir vatan haini varsa, o da şu anda tahtta oturan kadındır." Gözlerini Levana'ya dikti. "*Benim* tahtımda."

Kalabalık hayretle dalgalandığında, Levana bıyık altından güldü. Sözüm ona hiç sarsılmamıştı. Cinder'ın retina ekranındaki görüntüler gidip geliyordu. Levana'nın hafifçe titreyen ellerine baktı. Uzun, ince parmaklarının derisi buruş buruştu. Serçe parmağı, kopacakmış gibi kıvrık duruyordu.

"Sen bir suçlusun," dedi Levana. "Yaptıklarının cezasını canınla ödeyeceksin."

Cinder hafifçe öksürüp sesini denedi ve "Ben Prenses Selene'yim," dedi.

Levana pençeyi andıran ellerini ona doğru uzattı. "Düzenbaz!"

"Buraya benim olanı almaya geldim. Artemisia halkı, bu sizin son şansınız. Levana'yı Kraliçe'niz olarak tanımaktan vazgeçin ve bana bağlılık yemini edin. Yoksa yemin ederim ki ben taç giydiğimde bu odadaki herkes ihanetinin cezasını ödeyecek."

"Bu kadar yeter. Öldürün!"

Muhafızlar önce kıpırdamadılar. O kısacık duraksama bile, Cinder'a yetmişti. Levana, histerisi arasında onların kontrolünü kaybetmişti.

Sihirbazlar neler olduğunu anlayamadan, Cinder muhafızların zihinlerine sızdı. Bir düzine kraliyet muhafızı. Jacin'in bir zamanlar dediği gibi, on iki tane beyinsiz vitrin mankeni. Levana'nın oyuncakları. Onun her emrini yerine getirmeye hazır, on iki silahlı adam.

Cinder'ın retina ekranı bilgilerle doldu. Kalp atışları hızlanmıştı. Damarlarına adrenalin pompalanıyordu. Vücudu, kullandığı biyoelektriksel yönlendirmeyi dengelemeye çalışıyordu. Zaman yavaşladı. Beyni, not alıp tercüme ettiği ve depoladığı bilgilerin takibini yapamayacağı kadar hızlı çalışıyordu. Yedi sihirbaz: Siyahlar içindeki ikisi, Kraliçe'nin yanındaydı. Cinder'ı hücresinden almaya gelen diğer dördü ve Aimery, kapının orada duruyordu. En yakınındaki muhafız, 0.8 metre solundaydı. Altı kurt askerin en yakını 3.1 metre, en uzağı 6.4 metre ötedeydi. Odada tam kırk beş Aylı vardı. Kai, danışmanı, beş Dünya Lideri ve on yedi Birlik Temsilcisi, ne yapacaklarını bilemez hâlde olan biteni izliyordu. Otuz dört uşak, dizlerinin üzerindeydi.

Kraliçeleri olduğunu iddia eden kıza, kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı.

On iki muhafız, on iki silah ve on iki bıçak. Cinder'ın elindekiler de bunlardı.

Tehditleri tarttı, ölçtü biçti. Bütün tehlikeler verilere dönüştürülüp zihnine kaydedildi. Parmağının ucundan bıçağı çıktı.

Kai dâhil bütün Dünyalılar, iskemlelerin altına girdiler. Cinder daha sonra bunu kendisinin yaptığını fark etti.

Ve on iki muhafızdan on birini ateş açmaya zorladı.

On bir silah, altı kurt askerden birini hedef aldı. O arada Cinder'a en yakın muhafız, bıçağı çekip onu bileklerindeki bağlardan kurtarmaya koştu. Cinder telaşı içinde, metal avucuna çarpan bıçağın tıkırtısını duydu.

Elleri serbest kaldığında, tıpkı Wolf'un ona öğrettiği gibi, zihniyle vücudu tam bir uyum içindeydi. Beyni, tehditleri sıraladı.

Kurt askerler muhafızlara saldırırlarken, yine silahlar patladı.

En yakındaki uşak, ayağa fırlayıp Cinder'a saldırdı.

Cinder onu bir sihirbaza doğru itti. Alt alta üst üste yere yuvarlandılar.

"Öldürün!" diye ciyakladı Levana.

Cinder'ın kafasının içinde silahlar patladı. Birileri yere düştü. İskemleler çekildi. Cinder muhafızları takip edemiyordu artık. Kurt askerlerden ölen var mıydı, bilmiyordu. Asillerden ikisi, iki yanından ona doğru koşuyordu. Cinder, muhafızları sihirbazlara odaklanmaya zorladı. Yine silahlar patladı. Asiller bağırarak kendilerini yere attı. Cinder onların emekleyerek yine sandalyelerin altına girdiğini gördü.

Bir kurt asker, Cinder'ı arkadan yakaladı. Sivri dişlerini etine sapladığında, Cinder omzunun acısıyla bağırdı. Koluna sıcak kanlar süzüldü. Sayborg elini kaldırarak çılgınca savurdu. Asker inleyerek onu bıraktığında, Cinder dönüp adamı sertçe tekmeledi.

Baştan aşağı titriyordu. Muhafızların zihinlerini bir kez daha ele geçirmeyi denedi. Ama kısacık bir dalgınlık anında, muhafızların biyoelektriği kaybolmuştu. On tanesi ölmüştü. Mutant askerler, göğüsleri ve karınlarındaki öldürücü kurşun yaralarına rağmen, onları inanılmaz bir vahşilikle parçalıyordu.

Kargaşada Cinder, Kai'yi buldu. Kai şoktaydı. Dehşetle irileşen gözleriyle onu izliyordu.

Cinder gözlerini ondan güçlükle ayırıp Levana'ya baktı. Levana hâlâ sağa sola emirler yağdırıyordu ama geriye kalan iki muhafız artık onun değildi. Kurtlar kime saldırdıklarını umursamadan, önlerine geleni parçalıyordu ve sihirbazlar ölmüştü. Evet, hepsi ölmüştü. Onları Cinder öldürmüştü. Belki bir tek Aimery, karmaşadan faydalanarak kaçmıştı o kadar. Cinder onu bulmayı isterdi ama daha çok istediği biri vardı.

Eğilip ölen muhafızlardan birinin silahını aldı. Omzunun acısına rağmen elini kaldırıp Levana'nın iki kaşının arasına nişan aldı.

Levana kısacık bir an için paniğe kapılmış gibi göründü.

Sonra Kai, kontrol altında olduğunu işaret eden donuk bakışlarla Levana'yla Cinder'ın arasına girdi.

Cinder'ın gözlerine terler damlıyordu. Bütün dünyası dönmeye başladı.

Kapılar açıldı ve yeri döven ayak sesleri duydu.

Destek kuvvetleri gelmişti.

Levana cesaretini toplayarak, odada kalan herkesi Cinder'ın üzerine yolladı. Dünyalılarla asillerin silahları olmayabilirdi ama kalabalıktılar. Yeni muhafızlar da yaklaşmıştı.

Cezası neydi? Parçalanarak ölüm mü?

Cinder silahını indirip arkasını döndü ve koşmaya başladı. Cafcaflı giysileri içindeki Aylı kuklaların yanından geçti. Beyinsiz uşakları, ölü sihirbazları, devrilen iskemleleri, onca kanı ve bir köşeye büzülen Adri'yle Pearl'ü geride bıraktı. Tek kaçış yoluna doğru koştu. Suyun üzerindeki çıkıntıya.

Omzu zonkluyordu. Ayaklarıyla sert mermeri döverek daha hızlı koştu.

Silahlar patladı ama Cinder atlamıştı bile. Siyah gökyüzü yarıldı ve Cinder onun kucağına yuvarlandı.

BÖLÜM
Elli İki

KAI'NİN AYAKLARI YERE ÇİVİLENMİŞTİ SANKİ. O karmaşanın arasında bir heykel gibi kıpırdamadan dikiliyordu. Levana bağırıyordu. Her zamanki melodik sesi, kulakları tırmalayan tiz bir feryada dönüşmüştü: "Çabuk bulun onu! Geri getirin! Öldürün!" Ama kimse onu dinlemiyordu. Dinleyecek hiç kimse kalmamıştı çünkü.

Neredeyse bütün muhafızlar ölmüştü. Sihirbazlar ve kurt askerler de öyle. Yerde, kanların ve kırık mobilyaların arasında, bir avuç uşakla asilin cesetleri vardı. Aç mutant askerler silahsız bir topluluğun arasına salındığında, ortaya böyle bir manzara çıkıyordu işte.

Kai'nin yanındaki Levana, Aylı bir kadının boynundaki kolyeyi çekip kopardı ve yerde kanlar içinde sürünen bir hizmetçiye fırlattı. "Sen! Git, muhafızları çağır! Saraydaki bütün muhafızlarla sihirbazlar derhâl buraya gelsin. Hey, siz! Ne duruyorsunuz? Şu pisliği temizlesenize."

Kalan uşaklar, Levana'nın emirlerini yerine getirmek için koştu.

Kai şoku atlatınca etrafına bakındı. Dünyalı liderler bir köşeye sinmişti. Torin de aralarındaydı. Perişan görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kai.

"Evet efendim." Torin kanlı zeminde kaymamak için, sandalyelerin arkalarına tutunarak Kai'nin yanına geldi. "Siz?"

"Bir şeyim yok. Ya diğerleri?"

"Kimse yaralanmadı."

Kai yutkunmaya çalıştı ama boğazı o kadar kurumuştu ki boğulurcasına öksürmeye başladı.

Aimery'yi, hizmetkâr kapılarının birinden çıkarken gördü. Mahkemeye tanıklık eden sihirbazlardan, yalnızca o hayatta kalabilmişti. Henüz taht odasından kaçmaya fırsat bulamayan asiller, arka duvarların dibine büzülmüşlerdi. Bazıları histerikçe ağlıyor, bazıları da heyecanla olanları tartışıyordu. Kim neyi ne kadar görmüştü? Hangi muhafız kimi vurmuştu? O kız, gerçekten de iddia ettiği gibi, kayıp prenses miydi?

Cinder açlıktan bayılmak üzere ve etrafı düşmanla sarılı olmasına karşın, kısacık bir sürede, büyük bir yıkıma imza atmıştı. Kimse inanamıyordu. Nasıl yapmıştı bunu?

Kai boğazına kadar yükselen kahkahayı bastırmaya çalıştı. Ama duyguları o kadar karışıktı ki kendini frenleyemedi. Eliyle ağzını kaparken tuhaf bir ses çıkardı.

Torin elini onun sırtına koydu. "Majesteleri?"

"Torin," dedi Kai, kesik kesik soluyarak, "sence Cinder iyi midir?"

Torin bundan şüpheli görünse de "Dayanıklılığını kanıtladı," demeyi tercih etti.

Kai yürümeye başladı. Düğün ayakkabıları, mermerde kanlı izler bırakıyordu. Kenara gidip suya baktı. Oturduğu yerden, çı-

kıntının yüksekliğini hesaplayamamıştı. Gölle arasında en az dört kat vardı. İçine derin bir sıkıntı çöktü. Karşı kıyıyı seçemiyordu. Gök kubbenin sınırlarını bile aşıyormuş gibi görünüyordu.

Hava durgun olmasına rağmen, su çırpıntılı ve mürekkep siyahıydı. Kai dikkatle baktı. Cinder'dan bir iz aradı ama hiçbir şey yoktu.

Birden panikledi. Cinder yüzebiliyor muydu acaba? Vücudu buna elverişli miydi? Rampion'da duşa girdiğini biliyordu ama tamamen suya batmak, bambaşka bir meseleydi.

"Kurtulur mu dersin?"

Kai boş bulunarak yerinden sıçradı. Levana birkaç adım ötesinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu seyrediyordu. Kai çıkıntının kenarından çekildi. Aslında bu önlemin hiçbir anlamı yoktu. Levana istese, oradan atlamasını sağlayabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi ve onu kışkırtmak için ekledi: "Gerçekten harika bir eğlence oldu. Yüksek beklentilerim vardı ama hayal kırıklığına uğratmadın."

Levana öfkeyle tıslayınca, Kai yine de kenarda durmadığına sevindi.

"Aimery," diye havladı Levana, "sabah gölü arayın. Kahvaltıda, o sayborgun kalbini yiyeceğim."

Aimery eğildi. "Emredersiniz Majesteleri." Olaydan sonra taht odasına birlikte döndüğü genç sihirbazlara işaret etti. Dört kişilik ekip, etraflarındaki katliam izlerine aldırmıyormuş gibi davranmak için epey uğraşıyordu. Sihirbazlar odadan çıktığında, "Korkarım size kötü haberler vereceğim," dedi Aimery.

"Bundan daha kötü ne olabilir?" diye tısladı Levana, kırmızı ojeli parmağıyla gölü göstererek.

Aimery başını eğdi. "Ne yazık ki başka bir konu daha var."

"Nedir?" diye sordu Levana sertçe.

"Bildiğiniz gibi, bu geceki olaylar bütün bölgelerde naklen yayınlandı. Sayborgun kaçtığını gören halk ayaklandı. Gerçi henüz bütün bölgelerden güvenlik kayıtları gelmedi ama Artemisia'ya en yakın isyan, SB-1'de gibi görünüyor. Ayrıca AT-6'dan da hatırı sayılır sayıda bir grup başkente doğru yola çıkmış."

"Sayborg kaçmadı," dedi Levana nefretle. Kai ondan bir adım daha uzaklaştı. "Öldü. Söyleyin onlara. Sayborg göle uçtu. Oradan sağ çıkamaz deyin. Bul şu kızı Aimery! Hemen bul, yoksa hırsımı senden alacağım!"

"Emredersiniz Kraliçem. Hemen Linh Cinder'ın ölümünü haber veren bir yayın yaparız. Ama isyanlar durur mu, bilmem..."

"Yeter!" Levana sihirbazı itip hışımla tahtına doğru yürüdü. "Artemisia'nın içindeki ve dışındaki bütün manyetik tren istasyonlarına barikat kurun. Limanları kapatın. Sayborg bulunana dek, kimse bu kubbeden ayrılmayacak. Barikatları aşmaya çalışanları vurun!"

"Durun," dedi Avrupa Başbakanı Bromstad. Taht odasında yalnızca, cesetleri kaldıran hizmetkârlar ve olanlardan ne kadar etkilendiklerini belli etmemeye çalışan Dünyalılar kalmıştı. "Limanları kapatamazsınız. Bizi bir düğüne davet ettiniz, bir savaş meydanına değil. Kabinemle ben, bu gece buradan ayrılıyoruz."

Levana tek kaşını kaldırdı ve bu ufacık jest, Kai'nin tüylerini diken diken etti. Levana yavaş adımlarla başbakana doğru yürüdü. Bromstad cesaretle yerini korudu ama Kai, adamın sözlerin-

den pişman olduğunu görebiliyordu. Arkasındaki diğer liderler birbirlerine sokuldu.

"Bu gece gitmek mi istiyorsunuz?" diye mırıldandı Levana, bir kedi gibi. "Pekâlâ. İzin verin de size yardım edeyim."

Yakınlardaki bir hizmetçi, yerleri silmeyi bırakıp eline bir çatal aldı. Ayağa kalkmadan, elindekini Başbakan Bromstad'a uzattı.

Bromstad çatalı kavrayan eline korkuyla baktı. Levana o anda ona her şeyi yaptırabilirdi. Ne isterse.

Kai, Levana'nın koluna yapıştı. "Dur!"

Levana onu küçümseyici bakışlarla süzdü.

"Daha önce de söylediğim gibi, müttefik bir ülkenin liderine zarar vermeye kalkışırsan, seni imparatoriçe yapmam. Bırak gitsin. Hepsini bırak. Bugün yeterince kan görmedik mi?

Levana'nın gözleri, iki kızgın kömür gibi parlıyordu. Kai bir an, onun bir çılgınlık yapacağından korktu. Hepsini öldürüp ordusuyla Dünya'yı ele geçireceğinden.

O fikrin Levana'nın da aklından geçtiğini biliyordu.

Ama Dünya, Ay'dan daha kalabalıktı. Hepsini kontrol edemezdi. Dünya'daki bir isyanı bastırmak çok daha güçtü.

Çatal yere düştü ve Bromstad serbest kaldı.

"Sayborg sizi kurtaramayacak," dedi Levana. "Biliyorum, yaşadığını düşünüyorsun. Bu küçük isyanın işe yarayacağını sanıyorsun ama hayır. İki gün sonra ben imparatoriçe olurken o bir ceset olacak. Tabii çoktan gebermediyse." Yüzüne daha munis bir ifade oturtup ellerini elbisesine sildi. "Taç giyme törenine kadar bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum sevgili kocacığım. Çünkü feci şekilde midemi bulandırıyorsun."

Neyse ki Torin, Kai'yi bakışlarıyla tam zamanında uyardı. Yoksa Kai buna *ne* kadar memnun olduğunu söyleyecekti.

Levana parmaklarını şaklatıp hizmetçilere küvetinin odasına getirilmesini emretti. Sonra da gelinliğinin etekleriyle kanları süpürerek çekip gitti.

Kai rahat bir nefes aldı. Başı dönüyordu. Levana'nın ani yokluğu, kanın metalik ve temizlik malzemelerinin keskin kokuları, yemeklerin değişik aromaları birbirleriyle harmanlanıp içinde tuhaf bir çekilme hissi yaratmıştı. Kulaklarında hâlâ silahlar patlıyordu. Cinder'ın kenardan kendini boşluğa bırakışı, gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Majesteleri?" dedi titrek bir ses.

Kai arkasını döndüğünde, Linh Adri'yle Pearl'ü gördü. Yüzleri gözleri pislik içindeydi. İkisi de ağlıyordu.

"Be-beni ve kı-kızımı eve yollayabilir misiniz acaba?" diye kekeledi Adri. Burnunu çekti ve yine hıçkırmaya başladı. "Lülütfen, gönderin bizi."

Kai çenesini sıktı. O kadını küçümsediği kadar, acıyordu da. "Üzgünüm," dedi, "ama bu iş bitmeden hiçbirimizin buradan gidebileceğini sanmıyorum."

BÖLÜM
Elli Üç

CINDER'IN DÜŞTÜĞÜ MESAFEDEN, SUYLA BETON arasında bir fark yoktu. İkisi de çarpma sırasında aynı tesiri yaratıyordu. Önce darbenin etkisiyle bütün uzuvları sarsıldı, sonra buz kesti.

Su, Cinder'ı çabucak aşağı çekti. Hava, ciğerlerini köpükler hâlinde terk ederken, o hâlâ çarpmanın şokundaydı. Göğsü yanıyordu. Vücudu bir şamandıra gibi ters döndü. Ağır sol ayağı onu aşağı çekmeyi sürdürdü.

Karanlığı kırmızı bir uyarı ışığı doldurdu.

SIVI İMMERSİYONU TESPİT EDİLDİ.
GÜÇ KAYNAĞI ÜÇ SANİYE SONRA...

Cinder ancak o kadar dayanabildi. Sonra sanki bir düğmeyle kapatılmışçasına, beyni çalışmayı durdurdu. Başı dönmeye başladı. Gözlerini açık tutmaya çabaladı. Bacağı onu daha da derine çekerken, yönünü ancak yüzeye bakarak bulabiliyordu.

Görüş alanının kenarlarında beyaz kıvılcımlar çaktı. Ciğerleri sıkıştı.

Kaygan yosunlar ona sarılmak için uzandı. Pantolonunun sağ bacağı dizine kadar sıvanmıştı. Su bitkileri etine değdi. Cinder bilincini açık tutmaya çalışarak parmağındaki el fenerini karanlığa yöneltti. Hiçbir şey olmadı.

Saraydan sızan ışıkta, bulanık suyun ve yosunların arasında, soluk beyaz kemikler görür gibi oldu. Metal ayağı bir kaburga kemiğine gömüldü.

Cinder can havliyle ayağını çekti. Şok, aklını toplamasına yardımcı olmuştu.

Dişini sıkıp bütün enerjisini yüzeye çıkmak için harcadı. Sol bacağıyla eli, ona karşı koyuyordu. İkisi de işe yaramaz, ölü ağırlıklara dönüşmüştü. Mutant askerin ısırdığı omzu acıyla feryat ediyordu âdeta. Yine de ayaklarını tepmeyi sürdürdü.

Diyaframı seğirdi. Sarayın ışıkları, suyun yüzeyinde bir serap gibi ışıldıyordu.

Suda kütük gibi ağır çeken ayağı, cesaretini bir kez daha kırmak üzereydi.

Cinder nihayet yüzeye çıktığında, ağzını açıp havayı ciğerlerine çekti. Tekrar aşağı çekilmeden önce dışarıda yalnızca bir an kalabildi. Suda tekmeler atarken kasları yanıyordu. Yine dışarı çıktığında kafasını yukarıda tutmaya çalıştı.

Retina ekranındaki uyarılar bir bir sönüyordu. Cinder gözlerini ovuşturup kafasını kaldırdı. Saray, güzelliğine rağmen, bir o kadar da ürkütücüydü. Kubbeyi aydınlatan sahte gün ışığı olmadığı için, camın ötesindeki Samanyolu'nu görebiliyordu. Gerçekten de büyüleyici bir manzaraydı.

Yukarıdaki çıkıntıda gölgeler gördü. Sonra bir dalgayla yine suyun altına doğru savruldu. Vücudu gelgitle savaşırken, yön duygusunu tamamen yitirdi. Panik içinde dalgalarla boğuştu. Omzu çok acıyordu. Tam bu işin bittiğini düşünürken, kendini bir kez daha yüzeyde buldu.

Saraydan uzaklaşmaya, gölün ortasına doğru yüzmeye çalıştı. Ama Artemisia Gölü'nün ucu bucağı yok gibiydi. Daha birkaç kulaç atmıştı ki vücudunun sol tarafındaki her bir kas, sayborg uzuvlarına isyan etmeye başladı. Ciğerleri yanıyordu ama kurtulmak zorundaydı. Kendini bırakamazdı. Kai hâlâ oradaydı. Thorne, Scarlet ve Winter, Ay Ülkesi'nin bir yerlerinde onun için çabalıyordu. Dış bölgelerdeki insanların ona ihtiyacı vardı. Cinder, içinden yaşamak için sebeplerini saymaya devam ederek ayaklarını çırptı.

Nefesini tuttu, dalıp botlarını çıkardı ve dibe çökmelerine izin verdi. Belki büyük bir ağırlıkları yoktu ama onlardan kurtulmak, vücudunun açısını dalgalarla uyum sağlaması için döndürmesine yetti.

Göl hiç bitmeyecek gibiydi ama her arkasını dönüşünde Ay Sarayı'ndan biraz daha uzaklaştığını görmek ona güç veriyordu. Küçük iskelelerin ve evlerin ışıkları minicik birer noktaya dönüşmüştü.

Nefes nefese kalmıştı. Sırtüstü döndü. Bacağı alev almış gibi yanıyordu. Kolları lastikten yapılmış gibiydi. Omzundaki yara, etine bir buz kıracağı saplanmış gibi acıyordu. Daha fazla devam edemeyecekti.

Bir dalga daha yediğinde birden aklına bir şey geldi. O anda, yüzeye çıkmaya bile çalışmadı. Kıyıya ulaşması neye yarayacaktı

ki? Kimseyle savaşacak hâlde değildi. Kimseyi sihriyle yönlendiremezdi. İşi bitmişti. Yarı ölü sayılırdı.

Birden, başı sert bir cisme çarptı. Yüzeye çıkma içgüdüsü kaybolduğu için, yine suyun dibine yuvarlandı.

Ayaklarını çırpıp yükseldi. Ağzına dolan suları püskürttü. Demin çarptığı kaygan yüzeyi yokladı. Kubbe.

Artemisia'nın kenarına ulaşmıştı.

Dev kavisli duvar, bir baraj görevi görerek, gölü camın diğer tarafındaki, yüzeyi çukurlarla kaplı, çorak araziden ayırıyordu.

Cinder camın kenarından yüzlerce metre aşağıdaki kraterin dibine baktı. Akvaryumdaki bir balıktan farkı yoktu. Kapana kısılmıştı.

Kıyıya doğru döndü ama bir kulaç daha atacak mecali kalmamıştı. Titriyordu. Saatlerdir yemek yemiyordu. Bacağının ağırlığı onu bir kez daha dibe çekiyordu. Her battığında yeniden çıkmak için bin kurt askerin gücünü harcıyordu. Ağzına sular doldu. Kafasını dalgaların arasından çıkarır çıkarmaz suları tükürmeye çalıştı ama yapamadı.

Cinder savaşı kaybetmek üzereydi.

Başı dönüyordu. Son bir gayretle çırpındı. Önce sağ bacağı pes etti. Bir tekme daha atamayacak kadar yorgundu. Cam duvardaki eli kaydı ve inleyerek sulara battı.

Karanlık onu bir kez daha sarmaladığında, bu kez tuhaf bir rahatlama hissetti. Kendisiyle gurur duyuyordu. Gölü taradıklarında, en azından buraya kadar geldiğini bileceklerdi. Ne kadar büyük bir savaş verdiğini anlayacaklardı.

Vücudu gevşedi. Bir dalgayla geri çekilip sertçe duvara çarptı. Sonra birden, onu yüzeye doğru çeken bir şey hissetti.

Cinder karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Kafası tekrar suyun üzerine çıktı. Ciğerleri havayla doldu. Gövdesine kollar dolanırken çılgınca öksürüyordu. Bir vücutla cam duvarın arasına sıkıştı.

Başını bir omuza dayadı.

"Cinder," dedi, bütün vücudunda yankılanan bir erkek sesi. "Bana yavşamaktan vazgeç. Hop! Kime diyorum?" Cinder'ı suyun içinde kucağına aldı. *"Cinder!"*

Cinder güç bela gözlerini açtı. Önce bir çene gördü. Sonra bir profil ve ıslak saçlar. Yok canım. Aklını kaçırıyor olmalıydı.

"Thorne?" dedi, boğuk bir sesle.

"Kaptan diyecektin herhâlde?" Thorne dişini sıkıp kıyıya doğru yüzmeye çalıştı. "Of be! Amma da ağırmışsın. Ah, hoş geldin. Bize yardım etmen büyük incelik..."

"Kapa çeneni! Boşuna enerji harcıyorsun!" diye homurdandı biri. *Jacin?* "Sırtüstü çevir de..."

Cinder gerisini duyamadı. Biri onu döndürdü ve dalgaların koynunda yavaşça sürüklenmeye başladı.

BÖLÜM
Elli Dört

CRESS VE IKO, GÖLÜN KIYISINDA BİRBİRLERİNE sarılarak, Thorne'la Jacin'in suya dalışını izledi. Cress soğuktan ziyade korkudan titriyordu. Iko'nun vücudu normal insanlar gibi bir sıcaklık yaymasa da dayanışmaları Cress'i rahatlatıyordu. Sabırla beklediler ama Thorne, Jacin ya da Cinder'dan bir iz yoktu. Uzun zamandır suyun altındaydılar.

İş biraz fazla uzamamış mıydı?

Cress nefesini tuttuğunu ciğerleri yanmaya başlayınca fark etti. Kim bilir arkadaşları suyun altında ne hâldeydiler?

Iko onun elini sıktı. "Neden hâlâ..." Bir adım attı ama durakladı. Iko'nun vücudu yüzmeye uygun değildi ve Cress'in girdiği en derin su, küvetin boyunu aşmazdı.

İkisi de onlara yardım edemezdi.

Cress titreyen elini dudaklarına bastırarak ağlamaya başladı. Hâlâ yoklardı.

"Bak!" diye bağırdı Iko birden. Karanlık sularda iki, hayır üç kafa belirmişti.

Iko bir adım daha yaklaştı. "Yaşıyor, değil mi? Hiç hareket etmiyor ama..."

"Eminim yaşıyordur. Bence hepsi iyi."

Iko'ya yan yan baktı ama hepsinin aklından geçen soruyu sormaya cesaret edemedi. Düğün ziyafetinde olanları canlı yayından izlemişlerdi. Mahkemeyi. Katliamı. Cinder'ın göle atlayışını.

İyi ama Cinder yüzebiliyor muydu?

Herkes aklından bunu geçirmiş ama kimse soramamıştı.

Dördü gizlice şehre girmişti. Herkes düğün telaşındaydı. Rastladıkları Aylıların hiçbiri onlara dikkat etmemişti. Yolu Jacin göstermişti. Artemisia'yı avucunun içi gibi biliyordu. Taht odasından düşenlerin nerede yüzeye çıktıklarını da öyle. Fazla vakitleri yoktu. Levana olayın şokunu atlatmadan Cinder'ı kurtarmak zorundaydılar.

Cinder'ı dalgaların arasında gördüklerinde hepsi sevinç çığlıkları atmıştı. Ama onu ne hâlde bulacaklarını bilmiyorlardı tabii.

Hâlâ yaşıyor muydu? Yaralı mıydı? Yüzebiliyor muydu?

Thorne, Jacin ve Cinder kıyıya yaklaştıklarında, Cress, Iko'yu bırakıp dizine kadar suya girdi. Hep birlikte Cinder'ı gölden çıkarıp beyaz kumlara yatırdılar.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Iko korkuyla. "Söylesenize. Nefes alıyor mu?"

"Burada kalamayız," dedi Jacin. "Şu kayıkhaneye götürelim."

Thorne, Jacin ve Iko, Cinder'ın gevşek vücudunu taşırlarken, Cress önden koşup onlara kapıyı açtı. Kayıkhanenin yan duvarlarının dibinde, destekleri üzerinde duran üç kayık var-

dı. Başka bir tanesini ortada yan yatırıp katranlı muşambayla örtmüşlerdi. Cress muşambanın üzerindeki küreklerle oltaları çekip Cinder'a yer açtı ama Jacin onu beton zemine yatırdı. Iko kapıları kapadığında karanlıkta kaldılar. Cress ekranının soluk mavi ışığını açtı.

Jacin, Cinder'ın nabzına bakmakla vakit kaybetmedi. Hemen ellerini kızın göğsüne koyup göğüs kafesine ritmik baskılar uygulamaya başladı. Cress, Cinder'ın vücudundan çıkan sesleri, gözlerini kırpıştırarak dinledi.

Thorne, Cinder'ın diğer tarafına çömelmişti. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" Öksürüp koluyla ağzını sildi. "Yardım lazım mı? Askeri okulda buna benzer bir şeyler öğretmişlerdi."

"Biliyorum," diye kestirip attı Jacin.

Öyle de görünüyordu. Cinder'ın çenesini yukarı kaldırıp ağzını onunkinin üzerine kapadı.

Thorne hâlâ huzursuzdu ama Jacin'le tartışmadı.

Cress sessizce olan biteni izliyordu. Jacin'in hayat öpücüğü, dizilerde izlediklerine hiç benzemiyordu. Orada erkek kahramanın güzel kadını öperek hayatını kurtarması pek romantik görünürdü. Hatta Cress defalarca bunun hayalini kurmuştu.

Ama diziler yalan söylüyordu. Hiçbiri olayın şiddet boyutunu ekrana taşımıyordu. Jacin, Cinder'ın göğüs kafesine üçüncü kez sertçe bastırırken, Cress bunun acısını kendi göğsünde hissetti.

Zaman durmuştu sanki. Thorne kapının yanındaki küçük, pis pencereden dışarıyı gözlüyordu. Iko kollarını gövdesine dolamıştı ve bu ne kadar imkânsız olsa da her an gözyaşlarına boğulacak gibiydi.

Cress tam Iko'nun eline uzanmıştı ki Cinder sıçrayarak uyandı ve öğürmeye başladı.

Jacin onun kafasını yan çevirdi. Cinder'ın ağzından sular fışkırdı. Yine de Cress'in beklediği kadar çok değillerdi. Jacin, Cinder'ın hava yolunu açık tutmaya özen gösteriyordu. Cinder sonunda tekrar nefes almaya başladı.

Cinder gözlerini açtığında, Jacin onun doğrulmasına yardım etti. Cinder sağ kolunu hareket ettiremiyordu. Eli, Jacin'in kolunu bulup sıktı. Birkaç kere daha tükürdü. "Tam zamanında," dedi, çatallı bir sesle.

Iko uzanıp çenesinden akan suları sildi. Cinder ona, yorgun ama mutlu gözlerle baktı.

"Iko? Ben seni..." İnleyerek sırtüstü düştü.

Iko çığlığı basıp tam kendini Cinder'ın üzerine atacaktı ki emekleyerek arkasına geçti. Cinder'ın kafasını kucağına aldı. Cinder da gülümseyerek onun örgülerine uzandı. Sayborg elinin parmaklarından biri kopmuştu.

"Burada kalamayız," dedi Jacin, elini kısa, ıslak saçlarının üzerinden geçirerek. "Önce sarayın yakınına bakarlar ama bölgenin etrafını çevirmeleri uzun sürmez. Cinder'ı, kendini toplayabileceği bir yere götürmeliyiz."

"Bir fikrin var mı?" diye sordu Thorne. "Zor bir yerdeyiz."

"İlaç lazım," dedi Cinder, gözlerini açmadan. "Bir asker beni ısırdı. Enfeksiyon kapmadan yarayı temizlemek gerek." Bitkince iç çekti.

Thorne ıslak gömleğini çıkardı. "Madem herkes taleplerini bildiriyor, ben de bir kap sıcak yemekle temiz kıyafetlere hayır demezdim doğrusu."

Cress gözlerini Thorne'un çıplak gövdesinden ayıramıyordu. Thorne iyice çırptığı gömleği yeniden giydiğinde, Cress tuttuğu nefesini bıraktı.

"Ne durumdasın?" diye sordu Thorne, Cinder'a. "Yürüyebilecek misin?"

"İmkânsız."

"Fazla yolumuz yok," dedi Jacin. "Ben seni daha dayanıklı bilirdim."

Cinder ona ters ters baktı. "Bilgisayarım bozuldu. Bacağımla elimi hareket ettiremiyorum. Bir temassızlık var."

Dört çift göz, Cinder'ın metal ayağına kaydı. Cress, Cinder'ı bir sayborg olarak görmemişti hiç. Bozulabilecek bir makine olarak.

"Pekâlâ," dedi Jacin, Thorne'a dönerek. "Önce sen mi taşıyorsun, ben mi?"

Thorne kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar ağır olduğunu biliyor musun?"

Cinder ona bir tekme attı.

"Tamam, sustum," dedi Thorne. "Önce sen buyur."

* * *

"Bundan emin miyiz?" diye fısıldadı Cress. Iko bir kapının altın kulpunu üçüncü kez tıklatırken, Cress, Cinder, Thorne ve Jacin, çiçekli sarmaşıklarla kaplı çardağın dibinde bekliyordu.

"Söyledim ya? Evde değiller," dedi Jacin. Iko'nun, girişi sütunlarla çevrili malikânenin kapısını çalmakta ısrar etmesine sinir olmuştu. "Artemisia'da bu aileyi tanımayan yoktur. Bir hafta sarayda kalacaklar, anlamıyor musunuz?"

Iko kapıyı dördüncü kere tıklattıktan sonra, onlara dönüp omzunu silkti.

Cress kolunu Cinder'ın beline doladı. Boyunun kısalığından ötürü, Cinder için iyi bir koltuk değneği olmuştu. Cinder metal ayağının ölü ağırlığını sürükleyerek, mavi çimenlerle kaplı patikaya doğru ilerledi.

"Ya kapı kilitliyse?" diye sordu Cress. Sokak ıssızdı. Geldiklerinden beri kimseyi görmemişlerdi. Belki de bütün mahalle saraydaydı. Ya da bütün şehir.

"Sorun değil. Ben hallederim," dedi Thorne.

Kapı kilitli değildi. Kendilerini, altın rengi ve beyaz mermerli, görkemli bir holde buldular. Karşılarında, geniş, sarmal bir merdiven vardı.

Thorne usulca ıslık çaldı. "Her hırsızın rüyası."

"Bütün kıyafetler benim, ona göre," diye atıldı Iko.

Jacin çiçeklerle dolu, kocaman bir vazoyu kapının arkasına koydu. Birileri gelirse hemen duyacaklardı.

Mutfak, Cress'in uydusundan daha büyüktü. Cress'le Iko, Cinder'ı bir tabureye oturtup bacağını kaldırmasına yardım ederken, Jacin kilerden kuru yemiş ve taze meyvelerle döndü.

"Sence neyin var?" diye sordu Iko, Cinder'a.

Cinder bir şeyleri yerine oturtmak istercesine elini kafasına vurdu. "Ana işlemciyle ilgili bir şey değil. Gözlerimde bir sıkıntı yok. Bence ara bağlantıda bir sorun oluştu. Protezlerime komut veremiyor. Yine de şanslıyım. Birkaç kabloyu değiştirerek hallederim herhâlde."

Bir süre sessizce meyvelerini yediler.

Thorne kilere baktı.

"İçeride pirinç var mı? Belki Cinder'ın kafasını pirinçle doldurabiliriz."

Herkes ona şaşkınlıkla baktı.

"Nemi çeksin diye söylüyorum canım. Öyle yapılmaz mıydı?"

"Kafama pirinç falan dolduramazsınız!"

"Ama biri, ıslanan ekranını bir torba pirincin içinde bekletmişti ve..."

"Thorne."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Tamir için ne lazım?" diye sordu Cress. Bütün gözler ona döndüğünde, olduğu yerde büzüldü.

Cinder kaşlarını çattı. Sonra sağlam elini nemli saçlarına daldırarak gülmeye başladı. "İyi bir tamirci."

Iko sırıttı. "Elimizde öyle biri var. Hem de bir malikânedeyiz. Buradaki teknoloji hiçbir yerde yoktur. Bana talimatları verirsin. İcabına bakarım."

Cinder dudaklarını büzdü. Gözlerinin altında mor gölgeler belirmiş, cildi sağlıksız bir renk almıştı. Cress onu ilk kez bu kadar bitkin görüyordu.

Iko başını yana eğdi. Cinder'ın hâlini o da fark etmişti. "Berbat görünüyorsun. Önce biraz dinlen istersen. Hepiniz dinlenin. Ben nöbet tutarım."

Herkes sustu. Iko'nun önerisini düşünüyorlardı. "Fena fikir değil aslında," dedi Thorne.

Iko omzunu silkti. "Acil bir durumda birinin uyanık olması gerek." Örgülerinden birini çekiştirerek ekledi. "Hadi yine iyisiniz. Sizin için kendimi feda ediyorum."

Thorne, Cinder'a döndü. "Biraz uyursan kendine gelirsin."

Cinder tezgâhın üzerinde bir noktaya dalmıştı. Bakışları donuklaşmış, kamburu çıkmıştı.

"Uyumakla hiçbir şeyin düzeleceği yok," dedi, sayborg elini kaldırarak. Eli bileğinden itibaren aşağı sarkıyordu ve eksik parmağının yeri delik kalmıştı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Ne savaşacak gücüm kaldı, ne de bir isyan başlatacak. Kraliçe olacak gücüm bile yok. Dağıldım. Resmen dağıldım."

Iko elini Cinder'ın omzuna koydu. "Aldırma. Her dağınıklık toplanır elbet."

BÖLÜM
Elli Beş

"KÖTÜ BİR FİKİRDİ," DEDİ SCARLET.

Winter ona göz attı. Scarlet'ın rahatsızlığı, yüzünden belliydi. Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

Winter elini uzatıp onun buklelerinden birini çekiştirdi. "Hâlâ benimlesin ama."

Scarlet suratını ekşiterek onun elini itti. "Yolu bilmediğim için geri dönemiyor olabilir miyim acaba?" Omzunun üzerinden baktı. "Kaç saattir dolanıp duruyoruz."

Winter onun bakışlarını izledi. Ama mağara o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremedi. Tek tük lambalara rastlıyorlardı. Onun dışında, bastıkları yeri bile seçemiyorlardı. Kurt askerleri bulmak için lav tüplerine inmiş ama şimdilik hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi. Yine de Winter ne zaman geri dönmeyi düşünse, uzaktan belli belirsiz bir uluma sesi duyuyordu. Ryu ve Levana'yla ilgili rüyası aklından çıkmıyordu.

Levana, Ay'daki herkesi kontrol edebileceğini sanıyordu. Halkı, askerleri ve Winter'ı.

Ama yanılıyordu. Winter bir başkası tarafından yönlendirilmekten bıkıp usanmıştı. Onun gibi başkaları da olduğundan emindi. Askerleri kendisi için savaşmaya ikna edebilirse, bütün ülke üvey annesinin zalimliğinden kurtulurdu.

Bir köşeyi daha döndüler. Karanlık, taş duvarların arasında ilerlediler. Tavan kayalıktı ama zemin yıllarca üzerine basılmaktan pürüzsüzleşmişti. Winter askerlerin bu tünellerden geçişini hayal etmeye çalıştı. Uygun adım mı yürüyorlardı? Bir ordu gibi? Üvey annesinin ordusuna hiç dikkat etmemişti ki. Keşke Levana'nın planlarıyla daha çok ilgilenseydi.

Mağaralar, tabanları hariç, milyonlarca yıl önce erimiş lavların oyduğu halleriyle, günümüze kadar bozulmadan gelmişti. O zamanlar Ay, sıcak ve değişkendi. Çıplak, soğuk ve ıssız tünelleri oluşturan şeyin müthiş bir ısı olduğuna inanmak güç geliyordu.

Dünyalılar sömürgelerini ilk kurduğunda, kubbeler yapım aşamasındayken, lav tüplerini mesken tutmuşlardı. Sonrasında da bunları depo ve ulaşım için kullanmışlardı.

Ve tüpler yakın bir zamanda korkunç bir deneye ev sahipliği yapmıştı.

"Gizli bir ordu için daha uygun bir yer olamazdı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Pekâlâ, zaman doldu." Scarlet durup ellerini beline koydu. "Nereye gittiğini biliyor musun, yoksa bizi boşuna mı yürütüyorsun?"

Winter bu kez kendi buklelerinden birini çekiştirdi. Baş ağrısı geçmişti ama tezgâha çarptığı yer hâlâ şişti. "Ulaşım için kullanılmayan tüplerin birçoğu yer altı eğitim merkezlerine dönüştürüldü. Askerler orada olmalı. Yani Dünya'ya gönderilmeyenler."

Scarlet usulca gözlerini kırpıştırdı. "Toplamda kaç lav tüpü var?"

"Bilmem," dedi Winter. "Ama biliyor musun? Ay, önceleri kocaman ve kızgın bir magma topuymuş."

Scarlet dudaklarını büzdü. "Ay'da kaç kurt birliği kaldı?"

Winter bu kez, cevap bile vermedi.

Scarlet sıkıntıyla iç çekti. "Biliyordum. Hata sana güvenende zaten. Winter, anlamıyor musun? Burada günlerce dolaşıp kimseyi göremeyebiliriz. Ayrıca o birliklerden ya da sürülerden biriyle karşılaşırsak, sana ne olacağını söyleyeyim. Bizi yiyecekler. Kendi ayaklarımızla ölüme gidiyoruz." Geldikleri yönü işaret etti. "Bizim gidip yandaş toplamamız lazım. Düşmanın peşinde ne işimiz var?"

"Sen dön o zaman." Winter kararlılıkla yürümeyi sürdürdü.

Scarlet öfkeyle homurdanıp ayaklarını yere vura vura kızın peşinden gitti. "Sana yarım saat veriyorum," dedi. "Yarım saat daha doğru yolda olduğumuza dair bir işarete rastlamazsak geri dönüyoruz. Hayır filan da dinlemem. Gerekirse seni saçından sürüye sürüye geri götürürüm."

Winter kirpiklerini kırpıştırdı. Eğlenmiş gibiydi. "Onları bulacağız arkadaşım. Ve bize katılacaklar. Senin Wolf, o adamların birer canavar olmadığının kanıtı."

"Onları Wolf'la bir tutmaktan vazgeç. Wolf başka. Gerisi beş para etmez. Paris'te onun sürüsünü gördüm. Korkunç tiplerdi. Hem de özel operasyoncu olmalarına rağmen. Dahası, çoğu insan sayılırdı. Vahşi hayvanları ne kadar eğitebilirsin ki?"

"Ryu da vahşi bir hayvandı."

"Yani?"

"Ama benim arkadaşımdı."

Scarlet bıkkınlıkla ellerini iki yana açtı. "Onlarla ne yapacaksın ha? Tut getir mi oynayacaksın? Neden anlamıyorsun? Mutant askerleri, Levana kontrol ediyor. Ya da sihirbazları. Her kimse. Onlara emredileni yapacaklar. Bizi yiyecekler."

"Onlar yalnızca, istenmedikleri bir hayata zorlanan bir avuç delikanlı. Wolf da öyleydi. Tüm bunlara, hayatta kalabilmek için katlanıyorlar. Eminim, bir fırsatını bulsalar zincirlerini hiç düşünmeden kırarlar. Ben bizimle olacaklarına inanıyorum."

Winter uzaktan gelen bir ulumayla ürperdi. Ama Scarlet sesi duymamış gibiydi.

"Üzgünüm ama ben senin kadar iyimser değilim. Levana onların kafalarıyla oynadı. Kim en büyük bifteği verirse ona yaltaklık ederler." Scarlet duraksadı. "Ne iş? Yine daldın gittin."

Winter zoraki gülümsedi. "Sakın sen de bir hayal mahsulü olmayasın? Ama ben aksine inanıyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Aynısı, kurt askerler için de geçerli."

"Mantığını yiyeyim. Bu adamları ne hâle getirdiklerini hiç anlamıyorsun, değil mi? Bir daha asla normal olamayacaklar."

"Böyle düşünmene hayret ediyorum. Hele de gözünün önünde Wolf gibi bir örnek varken. O seni sevdiği için değişti. Diğerleri neden yapamasın?"

"Dedim ya? Wolf başka. Winter, bak. Sen bir göz süzüşünle herkesin ayaklarına kapanmasına alışmışsın. Ama burada öyle bir şey olmayacak. Sana gülecekler. Seninle dalga geçecekler ve..."

"Beni yiyecekler. Tamam, anladım."

"Bak ondan hiç emin değilim. Burada, sipsivri dişli, vahşi kurtlardan söz ediyoruz."

"Et, kemik, yağ," diye şarkı söyledi Winter, *"ve üzerlerine biraz salça."*

Scarlet öfkeyle homurdandı. "Manyaksın kızım sen. Bildiğin manyak."

Winter onun koluna girdi. "Sakin ol. Bize yardım edecekler."

Scarlet tam itiraz edecekti ki burunlarına keskin bir koku çarptı. Hayvanat bahçesinin kokusunu andırıyordu ama bu biraz daha değişikti. Mağaranın bayat havasına, tuz, ter ve vücut kokusu karışmıştı. Çürük et kokusu kadar iç bulandırıcıydı.

"Gözün aydın," dedi Scarlet. "Arayan bulurmuş."

Winter'ın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. İkisi de birkaç dakika hareket edemedi.

"Biz onların kokusunu alıyorsak onlar da bizimkini alıyordur," dedi Scarlet.

Winter çenesini havaya dikti. "Gitmek istersen seni anlarım."

Scarlet bir an bunu düşünür gibi göründü. Sonra omzunu silkti. "Sonunda hepimizin kurtlara yem olacağını düşünmeye başladım. Ha bir gün önce, ha bir gün sonra. Ne fark eder?"

Winter, Scarlet'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Böyle ümitsiz konuşma. Sana hiç yakışmıyor."

Scarlet çenesini sıktı. "O Levana denen kaltağı paramparça edip kendi kurtlarına yedirmek için neler vermezdim. Ama Wolf'la Cinder'ı götürdüler. Onlarsız nasıl başaracağız? Hem ben... Ben burayı görmek istemiyorum. Wolf'u burada eğittiler. Nasıl bir yerden geldiğini öğrenmek istemiyorum."

"Ne fark eder? Wolf şimdi senin bildiğin Wolf değil mi?" Winter, Scarlet'ın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Sen de onun alfa dişisisin."

Scarlet güldü. "Jacin, alfa olmak için bir sürün olması gerektiğini söylemişti."

Jacin. Bu ismi duyar duymaz Winter'ın gözleri parladı. Yüzünde güller açtı. Sonra Scarlet'ın başını eğip kızıl saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu. "Üzülme. Yakında bir sürünüz olacak."

BÖLÜM
Elli Altı

MAĞARALARDAN GELEN SESİ DUYDUKLARINDA fazla ilerlememişlerdi. Ses, bir trenin gürültüsünü andırıyordu. Tünelde bir çatala gelmişlerdi. Yollardan biri karanlığa doğru ilerliyordu. Diğerinin önünde kanatlı demir kapılar vardı. Regolit duvarlara, menteşelerle tutturulmuşlardı ve çok eski görünüyorlardı. Tek süsleri, her bir kapının kenarındaki yazı ve rakamlardı. 12. BÖLGE, 16. DEPO.

Kapıların yanındaki duvarda küçük ve eski bir ekran vardı. Ortasından titrek bir yazı geçiyordu: 117. Ay Birliği, 1009-1020. Sürüler.

Kapıların ötesinden müthiş bir gürültü geliyordu. Bağırmalar, kahkahalar ve ayak sesleri. Winter, bu yolculuğa çıktığından beri ilk kez huzursuz oldu.

Scarlet ona baktı. "Hâlâ geri dönebiliriz."

"Olmaz."

Scarlet iç çekerek ekrana yaklaştı. "On bir sürü, yaklaşık yüz asker demek."

Winter melodik bir sesle mırıldandı.

Yüz asker.

Herkes onlara hayvanlar diyordu. Yırtıcılar, katiller. Onları değiştirebileceğini düşünmek, çılgınlık mıydı? Yoksa hepten aklını mı kaçırmıştı?

Gözleri yaşarınca şaşırdı. Genelde, dengesizliğine aldırmamaya çalışıyordu. Ama birden üzülmüştü işte.

"Neden peşimden geldin?" diye sordu. "Madem kaçığın tekiyim, neden hâlâ yanımdasın?"

Scarlet alayla suratını buruşturdu. "Soruya gel soruya."

Bir gümbürtü koptu. Onu bağrışmalar izledi. Etraflarındaki duvarlar sarsıldı.

Henüz fark edilmemişlerdi. Dönüp gidebilirlerdi. Winter onun gibi birini kimsenin ciddiye almayacağını biliyordu. Yanlış kararlar vermeye meyilli birini kim dinlerdi?

"Seni yalnız bırakamazdım," dedi Scarlet. Sesindeki küçümseme kaybolmuştu.

"Neden?"

"Bilmem. Manyak mıyım ne?"

Winter gözlerini kapadı. "Değilsin. Benim gibi değilsin sen. Binlerce parçaya bölünmemişsin."

"Nereden bilebilirsin ki?"

Winter gözlerini açıp ona baktı.

Scarlet, regolit duvara yaslanmıştı. "Babam yalancı ve ayyaştı. Annem beni çocukken terk etti ve bir daha geri dönmedi. Bir adamın büyükannemi öldürüşünü ve dişleriyle boğazını parçalayışını izlemek zorunda kaldım. Altı hafta bir kafeste yaşadım. Kendi parmağımı kesmeye zorlandım. Bir yırtıcı olması için

genleriyle oynanan bir adama âşık oldum. Gördüğün gibi, ben de bayağı paramparça sayılırım."

Winter'ın kararlılığı, yerini ümitsizliğe bırakmak üzereydi. "Benimle geldin, çünkü bunun kolay bir ölüm olacağını düşündün. Öyle değil mi?"

Scarlet kaşlarını çattı. "Eğer sorduğun buysa, bende intihar eğilimi yok," dedi. Sesindeki sertlik geri dönmüştü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben, insanların, büyükannemin deliliğiyle ilgili atıp tutmasını dinleyerek büyüdüm. Kasabadakiler ona antika derdi. Aksiliğiyle dalga geçerlerdi. Ne kadar zeki olduğunu bilmezlerdi. O kaçık ihtiyar, Cinder'ı bebekken korumak için, sahip olduğu her şeyi tehlikeye attı. Ve sonunda Cinder'ın sırrını açıklamamak için hayatını feda etti. Büyükannem cesur ve güçlüydü. Bunu göremedikleri için asıl onlar aptaldı." Kendi hislerine sinir olmuş gibi gözlerini devirdi. "Seninle ilgili de bir umudum var. Onca saçmalamanın arasında belki biraz akıllısındır diye düşünüyorum. Belki bu sefer haklısındır. Ama..." Parmağını kaldırdı. "*Scarlet, ben bir hata yaptım. Yürü gidelim,* dersen, ona da varım."

Kapıların arkasında bir gürültü daha koptu. Yine kahkahalar geldi. Onları zafer dolu bir uluma izledi. Ve düzinelerce uluma sesi ona eşlik etti.

Winter'ın çenesinde bir kas seğirdi ama dudaklarının titremesi durmuştu. Ağlamamayı başarmıştı. Aklı hâlâ Scarlet'ın anlattıklarındaydı. "Bir zamanlar hepsi masum delikanlılardı," dedi. "Ve ben yine öyle olabileceklerine inanıyorum. Onlara yardım edebilirsem, onlar da bana ederler."

Scarlet iç çekti. Pes etmişti. "Tamam. Ben de senin, herkesin söylediği kadar deli olmadığına inanıyorum."

Winter ona hayretle baktı ama Scarlet gözlerini uzakta bir noktaya dikmişti. Winter elini ağır kapıya dayadı. "Pekâlâ. Çalıyor muyuz?"

"Bizi duyacaklarını sanmam." Mağaradan yine vahşi sesler geldi. Winter ekrana dokunduğunda yazı değişti.

GÜVENLİK TARAMASI İÇİN KİMLİĞİNİZİ TANIMLAYIN.

Parmaklarını ekrana bastırdı. Ekran aydınlandı ve ona *hoş geldiniz* dedi. Kapılar gıcırdayarak açılmaya başladı. Winter arkasını döndüğünde, Scarlet ona hayretle bakıyordu.

"Levana'ya yerimizi bildirdiğinin farkındasın, değil mi?"

Winter omzunu silkti. "O bizi bulana kadar ya bir ordumuz olacak ya da bizi kemiklerimize kadar sıyıracaklar. Dolayısıyla, bir önemi yok."

Kapılardan girdi ve donup kaldı.

Scarlet haklıydı. Levana'nın 117. Birliği'nde yaklaşık yüz tane erkek vardı. Ama bunlara erkek demeye bin şahit isterdi. *Asker* kelimesi bile yetersiz kalıyordu. Winter yıllardır üvey annesinin ordusunu dinliyordu ama hayal ettiğinden çok daha hayvansıydılar. Şekilsiz vücutları, kıllı boyunları ve dev dişlerini açıkta bırakan tuhaf kıvrımlı dudaklarıyla, kâbuslardan fırlamış gibiydiler.

İçinde bulundukları depo, ilk yıllarında sömürgecileri barındırmıştı ve yüz kişiden çok daha fazlasına yetecek kadar büyük ve donanımlıydı. Üç katlı tavan, sarkıtlar ve lavların geçtiği yerlerde oluşan hava kabarcıklarıyla doluydu. Burası eski ve ulaşılması zor bir yer olmasına karşın, birileri onu taş sütunlarla

sağlamlaştırmıştı. Her yönde sayısız girinti çıkıntı ve daha çok koridor vardı.

Etraftaki dolaplarla sandıkların çoğu açık bırakılmıştı. Baktıkları her yerde pisliğin ve ihmalin izlerini görüyorlardı. Neredeyse bütün boşlukları egzersiz aletleri dolduruyordu. Tavandan sarkan kum torbaları, ağırlıklar ve banklar vardı. Ama birçoğu, odanın ortasındaki eğlenceye yer açmak için kenarlara itilmişti.

Ulumalar yine tezahüratlara dönüştü. Askerlerin çoğu yarı çıplaktı. Gövdeleri ve ayakları kıllarla kaplıydı.

Winter'ın içine bir ürperti yayıldı. Scarlet'ın sözleri zihninde yankılandı: *Onlara emredileni yapacaklar. Bizi yiyecekler.*

Scarlet haklıydı. Büyük bir hataydı bu. Winter akıllı falan değildi. Düpedüz deliydi.

Kapılar kapanınca korkuyla sıçradı. Adamlardan biri, bir köpek balığı gibi etraflarında dolandı. Önce onu baştan aşağı süzdü, sonra Scarlet'ı. Bakışları önce meraklıydı. Ama birden, gözlerinde aç bir ifade belirdi.

Dudakları pis bir gülümsemeyle çarpıldı.

"Beslenme saati geldi mi?" diye tısladı. "Ne çabuk!"

BÖLÜM
Elli Yedi

ONLARI YAKINDAN İNCELEYEN ASKER, BİRDEN EN yakındaki arkadaşını ensesinden tuttuğu gibi halkanın ortasına fırlattı. Diğer askerlerden tezahüratlar geldi. Birkaçı arkadaşlarının ağırlığı altında ezildi. Saniyeler içinde herkes birbirine girmişti. Yumruklarla tekmeler havada uçuşuyordu. Biri sivri tırnaklarıyla, demin konuşan adamın göğsünü yırttı. Kavga daha da alevlendi.

"Terbiyeli olun!" diye bağırdı biri, yeri göğsü inleten bir sesle. Winter tepeden düşen kaya parçasına dehşetle baktı. Her şey toz ve kaya parçalarıyla başlayacaktı. Önce onlar yağacak, sonra mağaranın tavanı başlarına yıkılacak ve...

"Hanımların yanında dövüşmek ayıp değil mi?" dedi onları ilk gören mutant. *Hanımlar* derken dudakları alayla çarpılmıştı.

Birden bütün melez askerlerin gözleri Winter'la Scarlet'a çevrildi. Kaşlar kalktı, delici bakışlar onları tepeden tırnağa süzdü. Aralarındaki kavgayı unutmuş gibiydiler. Birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Kaslı vücutlar, spor aletlerinin arasına

dağıldı. Uzun burunlar havayı kokladı. Keskin dişler pembe dillerle yalandı.

O ani sessizlikte, Winter kendini yere çivilenmiş gibi hissediyordu.

Kalabalık dağıldığında, deminki kavganın iki askerle ilgili olduğunu açıkça görebildiler. Adamların ikisi de kan içinde olmalarına karşın sırıtıyordu. Kavgayı hangisinin kazandığını anlamak mümkün değildi.

Bütün askerlerin vücutlarındaki taze yara izlerine bakılırsa, bu tip kavgalar burada sık yaşanıyor olmalıydı. Dünya'ya gönderilmek için beklerken canları sıkılıyordu herhâlde.

Winter korkuyordu. Ya yanılmışsa?

"Merhaba tatlı kızlar," dedi askerlerden biri, çürüklerle kaplı çenesini ovuşturarak. "Yolunuzu mu yitirdiniz?"

Winter, Scarlet'a sokuldu. Ama Scarlet cesurca öne çıktı. Tam da ondan bekleneceği üzere, çenesini cesaretle havaya dikti.

"Lideriniz kim?" diye sordu, yumruklarını beline dayayarak. "Alfanızla konuşmak istiyoruz."

Askerler gülüştü.

"Hangisininkini soruyorsun?" dedi onları ilk fark eden asker. "Burada on bir tane sürü ve on bir tane sürü lideri var."

"En güçlüsüyle konuşmak istiyorum," dedi Scarlet, adamı Winter'ın onda ilk kez gördüğü kadar sert bakışlarla süzerek. "Hanginizin daha güçlü olduğuna karar veremediyseniz boğuşmaya devam edin. Biz bir köşede bekleriz."

Askerlerden biri arkalarına geçip kaçış yollarını tuttu. "Buna sen karar vermek istemez misin güzelim? Kimi istersen onu seçebilirsin." Gözlerini korkutmaya çalışıyorlardı ve başarılı da

olmuşlardı. En azından Winter'ın üzerinde. "Hepimiz, arzularınızı yerine getirmekten memnun oluruz," diye hırladı asker.

Scarlet ona ters ters baktı. "Sağ ol ama benim bir alfa erkeğim var zaten. Tek sözümle hepinizi ananızdan doğduğunuza pişman eder."

Asker güldü. Diğerleri de sırıtıyordu.

Onları ilk fark eden asker, merakla Scarlet'a yaklaştı. "Doğru söylüyor," dedi, gülüşmeleri yarıda keserek. "Üzerine kokusu sinmiş. Bizden biri." Gözlerini kıstı. "Ya da belki bir... Özel operasyoncu."

"Alfa Ze'ev Kesley," dedi Scarlet. "Tanıyanınız var mı?"

Bir an geçti. Sinsi gülüşmeler duyuldu. "Hayır."

Scarlet dilini şaklattı. "Büyük kayıp. Hepinizin iki katı erkek ve iki katı askerdir. Size birkaç numara öğretebilirdi."

Karşısında duran asker güldü. "Sürü kardeşlerimizin, Dünya'da çiftleşmelerine izin verdiklerini bilmiyordum. Alın size savaşmak için bir sebep daha."

Winter terleyen avuçlarını bacaklarına bastırdı. Neyse ki askerlerin gözleri Scarlet'taydı. Scarlet onlarla konuşmasaydı, Winter saçmalayacak ve onu dinlemeden boğazını parçalayacaklardı. Askerlerin çeneleri, kollarıyla bacaklarını koparmak için kapanacak, dişleri kaslarını kemiklerinden sıyıracaktı.

"Buraya aşk hayatlarımızı tartışmaya gelmedik," dedi Scarlet. "Ya da sizinkini." Askere bir işaret çaktı. "En gevezeleri sensin. Burada senin borun mu ötüyor?"

Asker, Winter'a Ryu'yu hatırlatan bir jestle, başını yana eğdi. Beyaz kurt da bakıcısı yemeğini getirdiğinde aynı böyle yapardı. "Alfa Strom hizmetinizde." Alaycı bir tavırla reverans yaptı.

Diğerlerinden daha iri yarı olmamasına karşın, hareketlerinde müthiş bir zarafet vardı. Tıpkı Wolf ve Ryu gibi. "Tabii şu arkanda duran sevimli şeyin de öyle. Ne söyleyeceksen çabuk söyle fıstık. Karnımız zil çalıyor."

Askerlerden biri, alt dudağını yaladı.

Scarlet dönüp Winter'a imalı bir bakış fırlattı.

Winter tepeden tırnağa titreyerek bir adım öne çıktı. Dengesini kaybetmemek için Scarlet'ın omzuna tutundu.

Askerler güldü.

"Hadisene!" diye tısladı Scarlet.

"Be-ben korkuyorum."

Scarlet'ın suratında buz gibi bir ifade belirdi. "Git bir yüzünü yıka istersen," dedi küçümsercesine. "Biraz da meditasyon yap."

Winter, Scarlet'ın öfkesi karşısında titrese de arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Buraya gelmek onun fikriydi. İkisi de ölürse onun suçu olacaktı.

Ama Winter buna izin vermeyecekti. *Bu adamlar bir zamanlar insandı*, diye hatırlattı kendine. *Mutluluğu herkes kadar hak ediyorlar.*

Winter düşüncelerine sıkı sıkıya tutunarak, Scarlet'tan biraz uzaklaştı. Neyse ki baş dönmesi geçmişti.

"Ben Ay Prensesi Winter Hayle Blackburn'üm," dedi usulca. Sesinde, Scarlet'ın cesaretinden eser yoktu. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Askerlerin gözleri parladı. Belli ki pek eğleniyorlardı.

"Karşılığında ben de size yardım etmek istiyorum."

Askerler gülüyorlardı. Ve gözleri açlıkla parlıyordu. Üstelik Winter'ın sözleriyle hiç de ilgilenmişe benzemiyorlardı.

Winter yutkundu.

"Üvey annem Kraliçe Levana size büyük bir haksızlık ve zalimlik etti. Sizi ailelerinizden kopardı. Bilimsel bir deneyin parçası olmaya zorladı ve bu mağaralara hapsetti. Dünya'da, sizin olmayan bir savaşta canınızı tehlikeye atmanız için. Peki, bu hizmetinizin karşılığı ne?" Askerler Winter'ı, ateşte ağır ağır kızarmasını bekledikleri, leziz bir et parçasıymış gibi, aç gözlerle süzüyorlardı. Aslında Winter bu bakışlara alışkındı. Levana'nın sarayındaki erkeklerin de onlardan bir farkı yoktu.

"Hiçbir şey," diye devam etti, korkusunu bastırmaya çalışarak. "Dünya'daki savaştan sağ çıkarsanız, buraya dönüp bir sonraki ihtiyaca kadar yine bu mağaralarda hapis kalacaksınız. Ailelerinize dönmenize izin verilmeyecek. Topluma karışıp bir zamanlar hayalini kurduğunuz hayatları yaşayamayacaksınız."

Adamlardan biri sırıttı. "Bir zamanlar? Canavar olmadan önce yani?"

"Ben canavar olduğunuza inanmıyorum. Size pek az seçenek tanındı ve içinde bulunduğunuz şartlarla bundan daha iyi başa çıkamazdınız."

Alfa Strom, alayla homurdandı. "Şanslı günümüzdeyiz. Prenses bizi ne kadar takdir ettiğini söylemek ve moralimizi düzeltmek için ayağımıza kadar gelmiş. Terapi seansınızın sonunda bir kutlama yemeği de olacak mı Majesteleri?"

"Belki bize arkadaşınızı hediye edersiniz," dedi bir başkası. "Nefis kokuyor."

Scarlet kollarını gövdesinde kavuşturup tırnaklarını dirseklerine geçirdi.

Winter omuzlarını dikleştirdi. "Biz buraya size başka bir seçenek sunmaya geldik. Ay halkı bir isyan hazırlığında. İki gün sonra Artemisia'nın ana kubbesine yürüyeceğiz. Kraliçe Levana'yı tahttan indirip meclisini dağıtmayı planlıyoruz. Gelin, siz de bize katılın. Kendiniz için savaşın. Sizden hayatınızı çalanların zalimliğine son vermek için. Levana bir daha, sırf canı öyle istedi diye kimseyi köle ya da kobay yapamasın."

Askerlerden çıt çıkmıyordu. Winter'ın lafını bitirmesini bekler gibiydiler. Winter, onu gerçekten dinlediklerine dair bir işaret aradı.

Kendini kurtlar sofrasında bir kuzu gibi hissediyordu.

"Güzel konuşuyor."

Winter sese doğru döndü. Kavgaya karışan askerlerden biriydi. Ağzının kenarı, kurumuş kanlarla lekelenmişti.

Winter'ın ona baktığını görünce, gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp söndü. "Ama yüzü daha güzel."

"Şu yara izleri de olmasaymış."

Winter korkuyla sıçrayarak arkasına döndü. Başka bir askerin sinsice ona yaklaştığını fark etmemişti bile. Adam bir anda tepesinde bitmişti sanki. Sivri tırnağını yanağından aşağı kaydırdı. "Bunlar nasıl oldu, anlatsana güzel kız."

Winter cevap vermedi. Veremedi.

Bir kol, omzuna dolanıp Winter'ı askerden uzaklaştırdı. "Kesin şunu," dedi Scarlet, Winter'ı arkasına saklayarak. Belki onu korumaya çalışıyordu ama hiçbir faydası yoktu. Etrafları sarılmıştı. "Söylediklerinin tek kelimesini dinlediniz mi?" diye sordu Scarlet cesurca. "Kendinize ne derseniz deyin. İster asker, ister kurt sürüsü. Ama gerçekte siz, yalnızca birer kölesi-

niz. Winter size özgürlüğünüzü vadediyor. Size bir şans tanıyor. Levana'nın hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor. Şimdi söyleyin. Bize yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

"Hepinizi kesecekler," diye fısıldadı biri, Winter'ın kulağına.

Winter nefesini tutup arkasını döndü. Asker ona biraz daha yaklaşınca, sırtını Scarlet'ınkine yasladı. İşte, yine başlamışlardı. Avlarını yemeden önce onunla oynuyorlardı.

"Bir avuç zavallı, Kraliçe Levana'ya nasıl kafa tutabilir?" dedi başka biri. "Hiç şansınız yok."

Bir başkası söze karıştı. "Kraliçe kimi yardıma çağıracak sanıyorsunuz?"

"Bizi," dedi bir diğeri. "Ordusunu."

"Süs köpeklerini yani," dedi Scarlet. Sesi alaycıydı ama sırtını Winter'ınkine dayayışında belirgin bir telaş vardı. "Evcil dostlarını."

Askerlerin yüzleri seğirdi.

"Bizimle olursanız başarabiliriz," dedi Scarlet.

"Ya kaybedersek?" diye sordu Alfa Strom.

Biri parmağını Winter'ın boğazından geçirdi.

"Bizi desteklerseniz kaybetmeyiz," dedi Winter, titrek bir sesle. Korkudan gözleri yaşarmıştı. "Yeter artık! Tamam, bizi korkuttunuz. Ama ben özünüzde hiçbirinizin zalim olmadığını biliyorum. Sizi öyle olmanız için eğittiler. Size işkence ettiler. Oysa her biriniz bir bireysiniz. Sizler de birer Ay vatandaşısınız. Bana yardım ederseniz, ben de hayatlarınızı geri almanıza yardım ederim. Sakın bana bunu istemediğinizi söylemeyin, çünkü size inanmam."

Odadaki nefes seslerini dinledi.

Kuruyan tenin ve kanların kokusunu duyabiliyordu. Adamlardan biri, onların tadına bakmak için sabırsızlanırcasına, kendi yumruğunu kemiriyordu.

Etraflarındaki çember giderek daraldı.

Winter, elini boynuna attı. Deminki askerin dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu. Boynuna bir ip dolandığını hayal etti. Boğazını sıktığını. Dehşetle inleyerek, parmaklarıyla ipi gevşetmeye çalıştı.

"Seni gidi küçük, şımarık Prenses," diye tısladı askerlerden biri, nefesini kızın yüzüne üfleyerek. Winter titriyordu. "Biz prensesler için savaşmayız. Onlarla oynarız."

Alfa Strom pis pis sırıttı. "Var mısınız bizimle oyun oynamaya?"

BÖLÜM
Elli Sekiz

SCARLET, WINTER'I SERTÇE YERE İTTİ. NEYE uğradığını şaşıran Winter, suratını perde gibi örten saçlarının arasından, Scarlet'ın mutant askerlerden birinin burnuna dirsek attığını gördü. Scarlet daha sonra kapüşonunun altına sakladığı tabancaya davranmak istedi ama askerler onu yakalayıp ellerini iki yanına yapıştırdı. Tabanca yere düştü.

Bir düzine kadar dev el, Winter'ı yerden kaldırdı. Winter'ın bacakları tutmuyordu. Zangır zangır titriyor, etrafındaki bütün yüzleri bulanık görüyordu. Askerler bir an insan oluyor, sonra vahşi bir kurt sürüsüne dönüşüyorlardı.

Scarlet bağırdı. Bir savaş çığlığıydı bu. Kafese kapatılan dişi bir aslan gibi kendini oradan oraya atıyordu. Cesurca debelenirken kızıl saçları savruluyordu. Oysa Winter kıpırdamıyordu bile. Tek istediği, şu korkunç hayallerden kurtulmaktı. Başı bir ay kayası kadar ağırlaşmıştı. Yörüngesindeki bir asteroid kadar hızlı dönüyordu. Tüm bunların gerçek olduğunu kavrayabiliyordu. Öleceklerdi. Askerler onları yiyeceklerdi.

Yanaklarından yaşlar süzüldü. "Neden bu kadar acımasızsınız? Ryu asla böyle davranmazdı. Şu yaptıklarınızı görse sizden utanırdı."

"Topla kendini," diye tısladı Scarlet ona.

Bir an dünya durdu ve tekrar dönmeden önce, karanlıkta yitip gitti. Winter kendine bir dayanak bulmaya çalıştı. Yoksa tamamen çıldıracağını biliyordu.

"Durun!" dedi, başını kaldırarak. "Bir fikrim var. Gelin başka bir oyun oynayalım. Jacin'le bebek evinde oynadığımız oyunu. Bu da bizim evcil hayvanımız olur." Avucunu en yakınındaki askerin burnuna dayadı. Adam irkilerek geri çekildi.

Winter ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Kim olduğunu hatırlamaya çalışarak. Ne olduğunu. "Hayır mı? *Tut getir*'e ne dersin?"

Adamın yüzü öfkeyle gerildi. Winter'a hırladı.

"Neyi var bunun?" diye bağırdı askerlerden biri.

"İsterseniz evcil hayvan ben olurum," diye önerdi Winter. "Kemiklerle ve sopalarla oynayabiliriz. Ne güzel olur." Sesi kederle titredi. "Ryu buna bayılırdı. Saatlerce oynayabilirdi."

"Ay hastalığı," diye mırıldandı biri. Winter, gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. Konuşan asker, şeftali rengi teniyle, belli ki eskiden pek yakışıklıydı. Tıpkı diğerleri gibi, Winter'ı aç gözlerle süzüyordu. Ama bakışlarında, belli belirsiz bir acıma da vardı.

Winter çılgınca bir şeyler söylediğinin farkındaydı ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Neden bahsediyorlardı? Gitmekten mi? Tabii ya. Ne zaman gideceklerdi buradan? Ya da belki bir akşam yemeği davetinin planlarını yapıyorlardı.

"Evet," dedi Scarlet, nefes nefese. "Sihriyle kimseyi ele geçirmek istemediği için bazen aklı karışıyor. İstese herkesi kolayca

kontrol edebilirdi ama yapmadı. Prenses Winter, sizin hizmet ettiğiniz insanlara benzemez."

"Deli ya da değil. Tadı bozulmadı ya?" diye bağırdı biri.

Winter kıkırdamaya başladı. Şimdi hepsi birer hayvandı. Sivri kulakları, tüylü kuyruğu ve kızıl tüyleriyle, Scarlet bile bir kurda benziyordu. Winter burnunu mağaranın tavanına dikti. *"Dünya bu gece yusyuvarlak ve kurtlar ulur ağlayarak. Uuuuuuuuu..."*

Kolunu tutan pençelerden biri gevşedi.

Winter tekrar uludu.

"Sihrini kullanmak istemeyen bir Artemisia Prensesi," diye mırıldandı Alfa Strom. "Olacak iş değil."

"Winter insanları sihirle etkilemeyi doğru bulmuyor," dedi Scarlet. "Kraliçe gibi biri olmak istemiyor. Ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını anlamıyor musunuz?"

Winter'ın sesi çatallandı. Ulumaktan vazgeçti. Askerler ellerini bıraktığında, dizlerinin üzerine yığıldı. Winter acıyla inleyerek etrafına baktı. Scarlet yine Scarlet'tı. Askerler eski görünümlerine bürünmüşlerdi. Gözlerini kırpıştırdı ve hayal geri dönmeyince sevindi.

"Özür dilerim. İştahınızı kaçırmak istememiştim," dedi.

Scarlet alayla homurdandı. "Sizi asla kontrol etmeyeceğini söylerken ciddiydi. Ve size özgürlüğünüzü geri vermeyi vadediyor. Bir daha onun kadar cömert biriyle karşılaşacağınızı hiç sanmam."

Winter bir gıcırtıyla irkildi. Askerler iki yana açıldı. Demir kapılar aralandığında, hemen tek sıraya girdiler. Scarlet bu fırsatı değerlendirerek, yere düşen tabancasını aldı.

Kapıda sekiz sihirbaz belirdi. İkinci sıradaki kırmızılı dışında, diğerleri siyahlara bürünmüştü.

Kır saçlı, kırmızılı sihirbaz, Winter'la Scarlet'ı görünce gülümsedi. Yüzü, tıpkı zehirli bir yılanı andırıyordu.

"Merhaba Majesteleri. Burada olduğunuzu haber alınca, size saygılarımızı sunmaya geldik."

Askerlerden birkaçı diğer yana kayarak, sihirbazlarla Winter arasında bir koridor oluşturdu.

"Merhaba Sihirbaz Holt," dedi Winter, titrek bacaklarıyla doğrularak. O kadından ve adamlardan korkması gerektiğini hatırlıyordu. Normalde, sırf paltoları ve üzerlerindeki rünik işlemeler bile, ona taht odasındaki kâbus dolu anlarını hatırlatırdı. Ama Winter o kadar çok korkmuştu ki artık içinde böyle bir his kalmamıştı.

"Sistem kimlik tanımlamanızı yaptığında, bir yanlışlık olduğunu sandım. Buraya gelecek kadar deli olduğunuzu tahmin etmemiştim." Bakışları, askerlere kaydı. "Aç değil miydiniz? Ne o? Yoksa bu cici kızları beğenmediniz mi?"

"Ah, evet. Çok açlar," dedi Winter. "Öyle değil mi kurt arkadaşlarım?" Başını yana eğdi. "Ama ben onlara bir zamanlar şerefli birer erkek olduklarını hatırlatabileceğimi umdum. Artık canavarlıktan bıkmışlardır, benim için savaşırlar diye düşündüm."

"Meğer, Levana'nın terbiyeli maymunlarından başka bir şey değillermiş," diye homurdandı Scarlet.

Askerlerden bazıları Scarlet'a buz gibi ifadelerle baktı.

Sihirbaz Holt kaşlarını çattı. "Sivri dilli olduğunu söylemişlerdi." Eli, Scarlet'ın kesik parmağına kaydı. "İstediğini düşünüp söyleyebilirsin Dünyalı. Ama bu askerler, görevlerinin bilincinde. Onlar Majestelerinin emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmek için yaratıldılar."

"Hadi ya?"

Winter kimin konuştuğunu anlayamamıştı ama birden heyecanlandı.

Holt kibirli gözlerle askerlere baktı. "Bunu duymamış olayım 117. Birlik. Majesteleri, değerli askerlerinin efendilerine saygısızlık ettiğini öğrenirse çok bozulur."

"Değerli süs köpekleri olmasın o?" diye mırıldandı Scarlet. "Savaşı kazanırsa, onlara pırlantalı tasma da takacak mısınız?"

"Şşşt," diye fısıldadı Winter. "Biraz kibar ol arkadaşım."

Scarlet gözlerini devirdi. "Bilmem fark ettin mi ama az sonra bizi öldürecekler."

"İyi bildin tatlım," dedi Holt. "Bu hainleri derhâl öldürün."

Winter nefesini tuttu ama Alfa Strom elini kaldırdı. Askerlerin hiçbiri yerlerinden kıpırdamadı. "Efendilerimizden bahsetmişken, bazılarını göremiyorum," dedi Strom. "Neden?"

Holt'un arkasındaki yedi sihirbaz, birer heykel gibi, kıpırdamadan duruyordu. Winter saydı. Birlikte on bir tane sürü vardı. Onları kontrol edecek on bir tane de sihirbaz olmalıydı.

"Bu küçük itaatsizliğinizi görmezden geleceğim," diye tısladı Holt, sıktığı dişlerinin arasından. "Bildiğiniz gibi, ülkemiz bir isyanla karşı karşıya. En yüksek rütbeli sihirbaz, muhafız ve askerlerimizden bazıları bugün öldürüldü. Hatta Kraliçe'mizin bile canına kastedildi. Dolayısıyla, kaybedecek zamanımız yok. Size bu kızları öldürmenizi emrettim. Siz yapmazsanız ben yaparım ve hepiniz emre itaatsizlikten cezalandırılırsınız."

Winter odadaki hareketlenmeyi hissetti. Askerler bir kez daha etraflarını sarıyordu.

"Tüh," dedi Strom. "Beyinlerimizi o kadar kurcalamasaydınız, bizi kolayca kontrol edebilirdiniz. Ama bizi vahşi bir hayvan sürüsüne dönüştürmeyi yeğlediniz."

"Aç bir kurt sürüsüne," diye homurdandı başka biri.

"Katillere," diye mırıldandı Winter kendi kendine.

Askerler çemberi daraltıyordu. Winter, Scarlet'ı bileğinden tutup kendine çekti. Omuzları birbirine değdi.

"Matematiğim pek iyi değildir," dedi Strom, "ama yanlış saymadıysam, sayınız hepimizi cezalandırmaya yeterli değil."

Sihirbazların yüzlerindeki donuk ifade, ilk kez değişiyordu. Onlara usulca yaklaşan askerlere şaşkınlıkla baktılar.

"Yeter!" diye bağırdı Holt. "Size emrediyorum. Derhâl..."

Sözünü bitiremeden kızılca kıyamet koptu. Askerler müthiş bir azim ve öfkeyle efendilerine saldırdılar.

Sonra birden, düzinelercesi yere düştü. Başlarını tutarak kıvranmaya başladılar. Parmaklarını şakaklarına bastırırken, acıyla bağırıyorlardı. Diğerleri, arkadaşlarının tepesinde öylece dikiliyordu. Yüzleri nefretle çarpılmıştı.

Winter önüne düşüp dizlerini karnına çeken ve acıyla bağıran Alfa Strom'a baktı. Ama sonra, askerin gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Ona yapılanlara karşı koymaya çalışır gibiydi. Haykırışları bir inlemeye dönüştü.

Winter, Ryu'yu hatırladı. Jacin'in bıçağının sesini. Ilık ve yapışkan kanları.

Kendini yere atıp Strom'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. Buz kesen elleriyle onu avutmaya çalıştı.

Çatışma dakikalar içinde sona ermişti. Winter, sihirbazların bağırdığını bile duymamıştı. Onlardan geriye kalan kanlı ceset-

lere ve tepelerinde dikilen birkaç düzine askere baktı. Adamlar, çenelerinden damlayan kanları siliyorlardı.

Winter'ın nefesi havayı puslandırdı. Midesindeki soğuk, odaya yayıldı.

Strom birden kendine gelerek Winter'ın elini itti.

Scarlet hemen yanlarında bitti. Winter'ı koltuk altlarından tutarak oradan uzaklaştırdı. Yere düşen askerler yavaş yavaş toparlanıyordu. Yüzleri hâlâ çektikleri acının izlerini taşısa da ölü sihirbazları sevinçle izliyorlardı.

Strom doğrulup oturdu. Kafasını hızla sağa sola salladı. Sonra delici bakışları Winter'ı buldu. Winter korkuyla büzülerek Scarlet'a sokuldu.

"İnsanları kontrol etmemek için Ay hastalığına tutuldun, öyle mi?" diye mırıldandı Strom.

Winter sihirbazlara baktı ve hemen pişman oldu. Gözleri kendi parmaklarına kaydı. "Be-ben e-evet," diye kekeledi. "Çünkü başka biri tarafından kontrol edilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Strom, gücünü diğerlerinden çabuk topladı. Ayağa kalktığında, birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan kızlara baktı.

"Levana bizi cezalandırmak için tazılarını yollayacak," dedi sonunda. "Bize işkence edecekler. Hepimizi köpek gibi yalvartacaklar." Sesi sertti ama sonra dudaklarında muzip bir gülümseme uçuştu. "Ama sihirbaz kanının tadına bakmak için değer."

Başka bir asker, ona destek verircesine uludu. Sonra diğerleri de ona katıldı. Mağaranın duvarları bu sesle inliyordu şimdi. Alfa Strom, birliğe dönüp yumruğunu havaya kaldırdı.

Winter hâlâ titremesine rağmen, kendini zorlayarak ayağa kalktı. Scarlet korumacı bir tavırla onun yanında dikilmeyi sürdürdü.

"Şimdi doydunuz mu?" diye sordu Winter cesurca.

Strom ona döndüğünde, adamlar suspus oldular. İki kıza bakarken, gözleri hâlâ iştahla parlıyordu.

Winter sorusunu yineledi. "Doydunuz mu dedim. Açlığınız yatıştı mı?"

"Winter," diye tısladı Scarlet. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Şansımı zorluyorum."

Scarlet kaşlarını çattı ama Winter ona aldırmadan askerlere yaklaştı. "Yeterince tatmin oldunuz mu?"

"Biz hep açız," diye homurdandı askerlerden biri.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Winter. "Hâlâ beni ve arkadaşımı yemek istediğinizi biliyorum. Şöyle leziz ve sulu bir atıştırmalık ne harika olurdu, değil mi?" Gülümsedi. "Ama bize yardım etmeye karar verirseniz, belki Kraliçe'nin tadına bakma fırsatını bulursunuz. Onun eti bizimkinden daha lezzetlidir şüphesiz. Şu ölü efendilerinizden bile daha çok tatmin eder sizi."

Askerlerden çıt çıkmıyordu. Winter birkaçının derin nefesler aldığını duydu.

"Benimle birlikte savaşın," dedi. "Sizi kontrol etmeyeceğim. Size işkence etmeyeceğim. Levana'nın saltanatını sonlandırmama yardım edin. Sonra dilediğiniz yere gidebilirsiniz."

Alfa Strom, kalabalığın arasında birkaç kişiyle bakıştı. Diğer liderler olmalıydılar. "Bütün birlik adına konuşamam," dedi sonra, "ama ben teklifinizi kabul ediyorum. Bizi asla sihirle yönetmeyeceğinize söz verirseniz, sürüm sizin için savaşır."

Adamlardan bazıları onu onaylarcasına kafalarını salladı. Kimileri de ulumakla yetindi.

Winter onlara anladıkları dilden karşılık vermeyi uygun buldu. Kafasını kaldırıp mağaranın tavanına baktı ve uludu!

BÖLÜM
Elli Dokuz

SCARLET ULUMALARIN DİNMESİNİ BEKLEDİKTEN sonra, kendini Winter'ın önüne attı. "İyice anladın değil mi?" dedi, Strom'a parmağını sallayarak. "Bize yardım etmeyi kabul etmen, yalnızca Levana'yla askerlerine saldırabileceğiniz anlamına geliyor. Sivillere ve hatta o ukala asillere bile dokunmak yok. Tabii sizin için bir tehdit oluşturmadıkları sürece. Bizim amacımız, Levana'yı tahttan indirmek. Bütün şehri katletmek değil. Size bedava yemek bileti de vermiyoruz. Emirlere uyacak ve işe yarayacaksınız. Buna, bazı bölgelerdeki halka silah kullanma eğitimi vermeniz ya da yaralıları ateş hattından uzaklaştırmanız da dâhil. Sakın Artemisia sokaklarında at koşturup önünüze gelen her şeyi yakıp yıkabileceğinizi düşünmeyin. Anlaşıldı mı?"

Strom ona dikkatle baktı. Sonra gözlerindeki vahşilik kayboldu. "Kardeşimizin seni neden seçtiğini anladım."

"Karşılıklı iltifatları sonraya bıraksak?" diye yapıştırdı Scarlet.

Strom kafasını salladı. "Şartlarınızı kabul ediyoruz. Ama Levana tahttan indiğinde, dilediğimiz hayatı yaşamakta özgür olacağız."

"Toplum kurallarına uyduğunuz sürece, evet."

Strom gözleriyle kalabalığı taradı. Etrafta onca kan olmasa, deminki kavga hiç yaşanmamış gibiydi. "Alfa Perry? Alfa Xu?"

Tek tek alfaların isimlerini saydı. Her biri Scarlet'la Winter'ın şartlarını kabul ettiğini söyledi. Winter, Scarlet'a dönüp gülümsedi. "Sana, bize katılacaklarını söylemiştim."

Scarlet derin bir nefes aldı. "Yukarıda neler olduğunu öğrenmeliyiz. Buradan dış bölgelerle bağlantı kurma şansımız var mı? Onlara isyanın başladığını haber vermemiz gerek. Cinder ve Wolf olmadan da..."

Cümlesini tamamlayamadı.

Cinder'la Wolf ne hâldeydiler acaba?

Wolf. Ze'ev.

Scarlet'ın alfa erkeği.

Onu düşünmek, kızın kalbini sızlatıyordu. Ama hayır. Öldüğünü aklından bile geçirmeyecekti. Wolf yaşamak zorundaydı.

"Her şekilde yukarı çıkmak zorundayız zaten," dedi Strom. "Buradan manyetik tren hatlarına ulaşım yok. En iyisi, en yakın bölgeye gidip tünellere oradan sızmak."

"Hangisi o?" diye sordu Scarlet.

"OB-12," dedi biri. "Ormancılık Bölgesi. Zor iş yapıyorlar. Tehlikeli. Levana'ya bayıldıklarını hiç sanmıyorum."

"Orada silah da bulabiliriz," dedi başka biri.

"Buraya ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Scarlet.

"Bu mağara eskiden OB-12'nin deposuydu," dedi Strom, tavanı işaret ederek. "Tam tepemizde."

* * *

Kayalık tünellere geri dönmelerinden on dakika sonra, bir asker dar bir merdivene açılan bir kapıyı kırdı. Ucu görünmeyen basamakları çıkmaya başladılar. Hava giderek ısınıyordu.

"Scarlet, arkadaşım?"

Scarlet, Winter'ın naif sesiyle irkildi. Duraksayarak ondan birkaç basamak aşağıdaki Winter'a baktı. Prenses, duvarın dibindeki tırabzana tutunmuş, kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Soluğu kesilmişti.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordu Scarlet.

"Ben buz ve kardan yapılmışım," diye fısıldadı Prenses. Gözleri odaklarını yitirmişti.

Scarlet küfrederek aralarındaki birkaç askeri itti. Herkes durmuştu. Birkaç askerin yüzündeki endişe, Scarlet'ın yüreğini ısıttı.

Eh, Winter bu, diye düşündü. *En azılı katilleri bile dize getirir.* Scarlet, Wolf'la ilişkisinin adamın hayvani içgüdüleri üzerine kurulu olduğunu düşünmek istemese de gerçek bu muydu acaba? Mutant askerleri davalarına katılmaya ikna ettiklerinden beri, adamlar birer vahşi katilden çok, yırtıcı koruyuculara dönüşmüşlerdi. Belki de o kadar uzun zamandır karanlık ve şiddetle yaşıyorlardı ki zırhlarında açılan ufacık bir delik onları hayatlarında bambaşka anlamlar arayan bireyler hâline getirmişti.

Ya da belki sadece Winter yüzündendi. Öldürücü cazibesiyle, isterse bir taşı bile kendine âşık edebilirdi.

"Hayal mi görüyorsun?" diye sordu, elini Winter'ın alnına koyarak. "Ateşin yok. Yürüyebilecek misin?"

Winter gözlerini yere dikti. "Hayır. Ayaklarım dondu. Şu buzları görmüyor musun?"

"Ayaklarında hiçbir şey yok. Hadi. Yürümeye çalış."

Winter kendini zorlayarak bir basamak çıktı. Sonra nefes nefese durdu.

Scarlet iç çekti. "Tamam. Sen kar ve buzdan bir kızsın. Biri ona yardım edebilir mi?"

En yakınlarındaki asker, Winter'ı bileğinden tuttuğu gibi omzuna attı.

Tepede kendilerini, yapay atmosferi barındırmak için kullanılan, büyük, çelik bir tankta buldular ve oradan dışarı çıktılar.

Scarlet hayal kırıklığıyla etrafına bakındı. Hayatında gördüğü en kasvetli yerlerden biriydi burası.

"Ormancılık bölgesi burası mı?" diye mırıldandı, dizi dizi küçük, cılız ağaçlara bakarak. Ağaç gövdelerinin arasından, ilerideki keresteler ve daha ötede de yeni dikilen fidanlar görünüyordu.

Daha ileride, kubbenin tam ortasında, maden bölgesindekinin aynısından bir süs havuzu vardı. Ağaçların arasındaki bir meydana inşa edilmişti. Etrafını yabani otlar bürümüştü.

Alfa Strom öne geçip yerleşim bölgesine doğru ilerledi. İnsanların seslerini duyabiliyorlardı. Kalabalıktılar. Ana caddeye vardıklarında Scarlet düzinelerce sivil gördü. Çoğunun ellerinde tahta sopalar vardı. Yine de bir ordu gibi, düzenle sıra olmuşlardı. İri yarı, sakallı bir adam, "Parry ve Jab!" diye bağırdı. "Talim sırası sizde."

Scarlet bu zavallıca çabayı gururla izledi. İnsanlar maden bölgesindekiler kadar zayıf ve çelimsizdiler. Yine de Cinder'ın çağrısına kulak vermişlerdi.

Scarlet bu insanları ölüme yolladıklarını düşündü ama hemencecik kendini topladı. Cesaretinin kırılmasına izin vermeyecekti.

Birden kalabalığın arasından biri çığlık attı. Onları fark etmişlerdi. Scarlet'la yüz kadar mutant, ormanın gölgesinden çıktı. Birkaç kişi daha bağırdı ama hiçbiri kaçmadı. Scarlet'la yanındaki dağ gibi askerleri, sopalarını kaldırarak karşıladılar. Cesaretlerini toplamak için ne kadar büyük bir çaba harcadıkları yüzlerinden belliydi. Scarlet onlara saygı duydu.

Halk belki de böyle bir müdahaleye karşı hazırlıklıydı. Levana'nın onları cezalandırmakta gecikmeyeceğini biliyorlardı. Ama yüz kişi beklemedikleri belliydi.

Askerler, sözlerine sadık kalarak onlara saldırmadılar. Halk ordusunun ilk sırasına yirmi adım kala durdular.

Scarlet, gruptan ayrılarak sivillere yaklaştı.

"Korkunç göründüklerini biliyorum," dedi. "Ama buraya size zarar vermeye gelmedik. Biz Prenses Selene'nin dostlarıyız. Majesteleri Prenses Winter'ı hepiniz tanırsınız herhâlde?"

Winter onu taşıyan adamın omzundan kafasını kaldırdı. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi, sarhoş gibi bir sesle. Scarlet yine de onun bu çabasıyla gurur duydu.

İnsanlar sopalarını daha sıkı kavradılar.

Sakallı adam öne çıktı. "Prenses Winter öldü."

"Hayır," dedi Scarlet. "Kraliçe onu öldürtmeye çalıştı ama başaramadı. Size söylediği her şey yalan."

Adam, Winter'ı şüpheci gözlerle süzdü.

"Sihir falan değil," dedi Scarlet. "Bu kız gerçekten Winter." Scarlet gözlerini devirdi. "Hem buraya sizi öldürmeye gelsek, bunu hemen yapardık. Size bunları neden anlatalım? Hepimiz Artemisia'ya yürümek için buradayız. Bu adamlar bizim yanımızda savaşmayı kabul ettiler."

Sakallı adam, Scarlet'ı baştan aşağı süzdü. "Sen kimsin?"

"Adım Scarlet Benoit..." Duraksayarak kendini nasıl tanıtacağını düşündü. Winter'ın pilotuyum mu diyecekti? Ya da sürünün alfa dişisi?

"O bir Dünyalı," dedi halktan biri. Adamın bunu bir aşağılama gibi söylediği, Scarlet'ın dikkatinden kaçmadı.

"Prenses Selene'nin arkadaşıyım," dedi. "Prenses Winter'ın da öyle. Kısa bir süre önce Levana'nın tutsağıydım. Bana bunu yaptı." Parmağını gösterdi. "Ama en önemlisi, büyükannemi öldürdü ve Selene'nin ondan her şeyini alması için canımı vermeye hazırım." Arkasını dönüp askerleri işaret etti. "Bu adamlar, bizim yanımızda Levana'yla savaşmayı kabul etti. Belki size talimlerinizde yardım edebilirler. Öyle değil mi Strom?"

Strom haşin bir ifadeyle Scarlet'ın yanma geldi. "Size yardım edeceğimizi söyledik ve edeceğiz. Ama bütün gece burada dikilip bir avuç oduncuya dert anlatmaya niyetimiz yok. Burada istenmiyorsak, başka bir bölgeye gideriz."

Scarlet alayla homurdandı. "Bol keseden at bakalım."

Strom ona hırladı. Scarlet da aynı şekilde karşılık verdi.

Sakallı adam, arkasındaki sivil halka baktı. Sonra yine kıllı kurt askerlere döndü.

"En yakın bölgelere haberciler yolladık ama bir saldırı organize etmek kolay değil. Tren tünelleri kapalı. Hem biz savaşçı değiliz ki."

"Orası belli," diye homurdandı askerlerden biri.

Kalabalıktan biri, "Onlara muhafızları söyleyin," diye tısladı.

İnsanların yüzlerindeki korkunun yerini gurura bıraktığını gören Scarlet, kaşlarını kaldırdı. "Hangi muhafızlar?"

"Burada silahlı muhafızlar vardı. Yıllardır bize kök söktürüyorlar. Kaç kere onları indirmenin planlarını yaptık ama Levana yerlerine daha beterlerini yollar diye vazgeçtik. Sonra Selene'nin mesajını gördük." Arkadaşlarına sırıttı. "Ve planımızı uygulamaya koyduk. Beş dakikada defterlerini dürdük. Şimdi fabrikadaki depolardan birindeler." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biz de kayıplar verdik tabii ama değer. Tıpkı RM-9'dakiler gibi, biz de bu yola baş koyduk. Selene'nin tek şansımız olduğunu biliyoruz."

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. "Ya RM-9'dakiler? Onlara ne oldu?"

"Selene'nin orada olduğunu söylüyorlar. Bir kadının evinde saklanıyormuş. Sıradan biriymiş. Bir madenci. Tıpkı bizler gibi. Ama ne çetin ceviz olduğunu kanıtladı."

"Maha Kesley," diye fısıldadı Scarlet.

Adam ona şaşkınlıkla baktı. "Doğru. Gerçek Kraliçe'mize evini açtığı için öldürdüler onu. Ama Maha Kesley boşuna canından olmadı. Tıpkı geçmişte Levana'nın elinde can veren diğerleri gibi, o da bir amaç uğruna öldü."

Scarlet başını salladı. Aimery, Maha'yı ibretiâlem olsun diye öldürmüştü ama insanlarda tam tersi bir etki yaratmıştı.

Maha Kesley artık bir şehitti. Bir sembol.

"Haklısınız," dedi. "Selene sizden savaşçı olmanızı beklemiyor. Maha Kesley de değildi. Ama cesurdu ve davamıza inancı tamdı. Bizim isyanımız için gereken de bu azim zaten."

"Ama fazla savaşçı göz çıkarmaz," diye mırıldandı Strom, en yakınındaki sivilin sopasını alarak. "Herkes sıraya. Bakalım daha az zavallı görünmenizi sağlayabilecek miyiz?"

BÖLÜM
Altmış

"GM-3'TE HALK, DÜN FABRİKALARDA BAŞLAYAN isyanı bastırmaya gönderilen muhafızları etkisiz hâle getirmiş," dedi Aimery, ekranına bakarak. Levana baş sihirbazının raporunu sakin bir yüzle dinliyordu. Öfkesini, mermer zeminde tempo tutan ayağından anlamak mümkündü. "Derhâl yeni bir birlik yollayacağım. Bu sefer başlarında sihirbazları da olacak. VM-2'deki isyan, altmış dört sivil ve beş muhafızın ölümüyle bastırıldı. Nüfus sayımı hâlâ sürüyor. Tespitlerimize göre, yaklaşık iki yüz kişi, çalıntı silah ve cephanelerle kayıplara karışmış. Komşu bölgelerdeki muhafızlar durumdan haberdar. Gözlerini dört açacaklar."

Levana yavaşça nefesini bıraktı ve şehre bakan kocaman pencerelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Gözleri temiz, kusursuz ve huzurlu şehrine kaydı. Her şeyin bu kadar sakin ve normal göründüğü bir gezegende nasıl böyle bir kargaşa çıkardı?

Hepsi o sayborgun aptal videosu ve demeçleri yüzündendi.

"On altı tarım bölgesi, bugün erzak trenlerine mal yüklemeyi reddetti," dedi Aimery. "Bu haftaki kutlamalarda tüketmeyi planladığımız süt ürünlerini taşıyan silahsız bir yük treni, AR-5'in hemen dışında bir grup sivil tarafından yağmalanmış. Ne malları geri alabildik, ne de suçluları bulabildik." Boğazını temizledi. "GM-19'da siviller, üç manyetik tren istasyonunun ikisine barikat kurmuş. Bu sabah da barikatları yıkmakla görevli yirmi dört muhafızı öldürmüşler. Oraya da sihirbaz kontrolünde bir birlik yolluyoruz."

Levana tutulan omzunu ovuşturdu.

"SB-2'de..."

Asansör çınladı ve Levana'nın gözleri o tarafa kaydı. Sihirbaz Lindwurm telaşla reverans yaptığında, paltosunun siyah kolları yerleri süpürdü.

"Majesteleri."

"Bana bütün dış bölgelerde isyan çıktığını söylemeye geldiysen geç kaldın." Asansörün yanında dikilen hizmetkâra parmaklarını şaklattı. "Şarap getir."

Adam koşarak uzaklaştı.

"Hayır Kraliçem," dedi Lindwurm. "117. Birlik'in kışlasından kötü bir haber getirdim maalesef."

"Yoksa onlar da mı isyan etti?" diye kıkırdadı Levana. Bir histeri krizinin eşiğindeydi. Sayborg, bütün şehri ona düşman etmiş olabilir miydi?

"Korkarım evet," dedi Lindwurm.

Levana hızla ona döndü. "Nasıl yani? Onlar *benim* askerlerim. Bana isyan edemezler."

Lindwurm bakışlarını yere indirdi.

"Güvenlik ekibimiz iki saat önce Prenses Winter'ın söz konusu kışlada kimlik taramasından geçtiğini haber almış."

Levana'nın sahte gülümsemesi soldu. "Winter mı?" Aimery'ye baktı. Baş sihirbaz da dikkat kesilmişti. "Demek yaşıyor? İyi ama orada ne işi varmış?"

"Söylediğim gibi, sistem Prenses'in parmak izini tanımış ve bunun üzerine, 117. Birlik'in sekiz sihirbazı duruma el koymaya yollanmış."

"Onu paramparça bulduklarını ummakla iyimserlik mi ediyorum?"

Normali bu olurdu zaten. Canavarlar Winter'ı hiç düşünmeden öldürmeliydi. Sonuçta onlar bunun için yaratılmıştı. Ama Levana, kendini bir sürprize hazırlaması gerektiğini seziyordu.

"Öğrendiğimiz kadarıyla, sihirbazlar geldiğinde askerler onlara saldırmış," dedi Lindwurm. "Sekizi de ölmüş."

Levana'nın şakakları atmaya başladı. "Ya Winter?"

"Prenses, askerlerle birlikte kışladan ayrılmış. Güvenlik kamerası kayıtları, en yakındaki bölgeye geçtiklerini gösteriyor. Orada bir huzursuzluk başlamıştı zaten ama çok ciddiye almamıştık."

"Dur bir dakika. Sen bana, askerlerimin aptal bir kızın tarafına geçtiğini mi söylüyorsun?"

Lindwurm başını eğdi.

Hizmetkâr gümüş bir tepside bir sürahi şarap ve kristal bir kadehle geri döndü. Adam Levana'ya şarap koyarken eli o kadar çok titriyordu ki sürahinin ağzı kadehe çarpıyordu. Levana eline tutuşturulan kadehin ağırlığını hissetmedi bile.

"Git," dedi sertçe ve hizmetkâr anında toz oldu.

Levana pencerelere doğru süzüldü. Şehrine baktı. Ay'ına. Bir gün hükmedeceği gezegen, ufukta yusyuvarlak onu bekliyordu.

Jacin Clay'e Prenses'i öldürerek itibarını geri kazanma fırsatını tanıdığında, saçma bir şeye kalkışabileceğini biliyordu. Ama Jacin'in bunun nasıl acınası bir girişim olacağını göreceğini umuyordu. Winter'ı onun öldürmesinin en hayırlısı olacağını anlayacaktı. Ne de olsa kıza âşıktı. Onu bir zalimin eline bırakmak istemezdi şüphesiz. Levana onlara merhamet gösterdiğini sanıyordu.

Ama Jacin yapamamıştı işte. Winter hâlâ yaşıyordu. Çekiciliğini kullanarak Levana'nın ordusunu elinden almaya çalışıyordu. Tıpkı Selene gibi, o da her şeyi mahvediyordu.

O sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Yarı deli ve embesil Winter bir vahşi hayvan ordusuna göz süzüyor ve onlar da bunu yiyordu! Kim bilir ne şaklabanlıklar yapmışlardı ona? Ayaklarına kapanıp onları sevmesi için yalvarmışlardı. Sevgili Prenses'lerinin bir dediğini iki etmemişlerdi.

"Kraliçem," dedi Aimery, yumruğunu göğsüne vurarak. "RM-9 baskınında Prenses'i bulamadığımız için kendimi tüm bu olup bitenden sorumlu hissediyorum. İzin verin, hatamı telafi edeyim. Derhâl olay yerine gidip araştırma yapmak istiyorum. Bakalım Prenses orada neyle meşgul? Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Levana ona döndü. "Winter'ı öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Aimery bir an duraksadı. "Elbette Majesteleri."

Levana bir kahkaha attı. "Yakın bir zamana dek onunla evlenmek istiyordun. Söylesene. Güzel buluyor musun onu?"

Aimery kıkırdadı. "Kraliçem. Herkes Prenses'e deli divane oluyor ama sizin kusursuzluğunuz yanında onun güzelliği nedir ki?"

"Son zamanlarda ne düşünüyorum, biliyor musun? Galiba kusursuzluğun da kendi içinde kusurları olabiliyor." Güldü. "Gerçi bazen de kusursuzluğa katkıda bulunan bir kusurdur." Gözlerini Aimery'ye dikip sihrine çekidüzen verdi ve tırnaklarını sağ yanağına batırarak aşağı kaydırdı. Geriye üç kanlı tırmık izi kaldı.

Aimery yutkundu.

"Seni yıllardır tanıyorum Aimery. Kırık bebekleri sevdiğini biliyorum. Winter'a iyi bir eş olurdun, zira sen de onun kadar acınacak birisin." Birden kadehi fırlattı. Aimery eğilip koluyla karşıladı. Kadeh yere düştü. Şarap, kanlı bir su gibi Levana'nın ayakkabılarına sıçradı. "Sana kendini kanıtlama fırsatı vereceğim," dedi Levana. "Ama Winter'la kendim ilgileneceğim. Görünüşe bakılırsa kimse ona el süremiyor. Ne sen, ne Jacin Clay, ne de sevgili kurtlarım. Hayal kırıklığına uğramaktan bıktım artık."

Arkasını döndü. Düşünceleri ihanet, nefret ve hatta kıskançlıkla gölgelendi. Şu basit kız ne işler açmıştı başına? Zayıf, narin bir yaratık, ordusunu bile ayartmaya kalkışmıştı.

Levana onu yıllar evvel öldürmediğine pişmandı. Güzelleşmeden önce. Bir tehdit oluşturmadan önce. Onu beşiğinde ilk gördüğünde sıkıverecekti boğazını. Ya da Winter'ın eline o bıçağı verdiği gün bitirecekti işini. Ama Levana yanılmıştı. Ufacık bir hasarın saraydaki fısıltıları keseceğini sanmıştı. Daha o zamanlar bile, on üç yaşındaki Winter için, bütün Ay'ın en güzel kızı diyorlardı.

Yıllar önce Evret'a verdiği şu aptal söz olmasaydı... Hoş, söz dediğin neydi ki? Hepsi bir gün unutulmaya mahkûm değil miydi?

Nefesi tekrar düzene girdiğinde, yanağındaki yara izlerini sildi.

Sihirbaz Aimery, varlığını hatırlatmak için derin bir nefes aldı. "Kraliçem, lütfen. Bırakın Prenses'le asi askerlerin ensesine binelim. Prensesi ilk gördükleri yerde derhâl öldürmelerini emredeyim mi?"

Levana omzunun üzerinden baktı. "Ben iyi bir kraliçeyim, değil mi?"

Lindwurm şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Elbette. Hiç şüpheniz olmasın."

"Bu ülkenin birliğini ben kurdum. Halkım, Dünya'nın imkânlarına kavuşsun diye büyük bir savaş başlattım. Bütün bunları onlar için yaptım. Bana neden ihanet ediyorlar? Neden onu seviyorlar? Eğer o kadar güzel olmasaydı gerçek yüzünü görürlerdi. İnandığımız ve takdir ettiğimiz hiçbir değerin onda olmadığını görürlerdi."

Aimery'yle Lindwurm onu sessizce dinliyorlardı.

Levana titrek bir nefes aldı. "Söyleyin, bana şarap getirsinler."

Lindwurm kibarca eğilerek huzurdan çekildi.

"Ölüm ona az kalır," diye mırıldandı Levana, Aimery'nin önünden geçerken. "Ölüm merhametli bir seçenekti. Kocama söz verdiğim için öyle uygun gördüm. Ama o, merhametimi hak etmiyor. Herkes onun bir zavallı olduğunu görmeli."

Aimery dudaklarını birbirine bastırdı. Yalakalık yaparken bile kibirli görünmeyi başarabiliyordu. "Sizin için ne yapabilirim. Söyleyin."

"Bu isyan fazla uzadı. Affedilmek için yalvarmadıkları sürece, dış bölgelere tek lokma yiyecek gönderilmeyecek. Ay halkı benim onlar için ne kadar büyük bir şans olduğumu anlayacak." Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Bana Doktor Evans'ı yolla. Onun için özel bir görevim var."

"Ya Prenses?"

"Sen ona kafanı yorma." Levana uzanıp Aimery'nin çenesine sıçrayan bir şarap damlasını sildi. "Winter'la ben ilgileneceğim. Aslında bunu yıllar önce yapmam gerekirdi."

dördüncü kitap

"Zehirli diye mi çekiniyorsun?" diye sordu yaşlı kadın.

"Dur, şu elmayı ikiye böleyim. Sen kırmızısını ye, ben beyazını."

BÖLÜM
Altmış Bir

CINDER KENDİ ÇARESİZLİĞİNE KIZIYORDU.

Malikânenin eğlence odasına geçmişlerdi. Cinder, malikânelerde böyle bir oda olduğunu bile bilmezdi. Taht odasında çekmeye çalıştığı görüntülerin bulunması ve bacağının tamiriyle ilgili diğerlerine talimatlar verip duruyordu. Dostları sağa sola koşturup gerekli malzemeleri toplarken, Cinder şık kanepede, işe yaramaz bir hurda yığını gibi oturuyordu. Yeni Pekin'deki atölyesinde olsaydı her şeyi şıp diye hallederdi. Kendi aletleri yanında olsaydı. Tabii belki de tamir edilecek bir makine olmaması daha iyi olurdu.

Yine de nankörlük etmek istemiyordu. Levana'nın elinden kurtulmuştu. Artemisia Gölü'nde hayatta kalmayı başarmıştı.

Yine dostlarıyla beraberdi. Iko sapasağlamdı. Ve Levana'nın muhafızlarından biri, onlara yardım ediyordu.

Böylesi de Jacin'in daha önce söylediğini doğrular nitelikteydi.

Saraydaki herkes, Levana'ya sandığı kadar sadık değildi.

Dahası, eğer becerebilmişse, Levana'nın gerçek yüzünü kameraya almıştı. Ona karşı kullanabilecekleri en güçlü silah olabilirdi bu.

Tabii kayıt suda mahvolmamışsa.

"Thorne, şu alıcının panelini çıkarsana. Yavaş ol. Jacin, güvenlik panelinde ne buldun?"

"Yalnızca birkaç tane kablo." Jacin kablolarla kayıt cihazını yere attı.

Cinder sağlam ayağıyla yerdekileri dürttü. "Belki birkaçı işe yarar. Yardım edin de şu masayı devirelim. Bu hologramlı oyun tahtalarından Dünya'da da var. Belki..." Masanın bacaklarından birini tuttu ama yaralı omzunun acısıyla bıraktı. Jacin yardımına koşarken Cinder'ın içi içini yiyordu. Bir şeyi kendi başına başaramamaktan nefret ediyordu. Ama kurt askerin ısırdığı yer, hâlâ fazlasıyla hassastı. Neyse ki evde buldukları merhem mucizeler yaratıyordu.

"Seni açtığımızda her yer kan olmayacak değil mi?" diye sordu Thorne. "Sonuçta bir nevi robot sayılırsın."

"Umarım olmaz." Thorne'la Jacin oyun masasıyla meşgulken, Cinder cihazın alıcısını inceledi. Dünya'dakilerden farklıydı. Kablolar başka renkti. Ara bağlantılarla prizlerin ebatları daha değişikti. Ama hepsi aynı mantığa göre çalışıyordu. "Bunu bir ameliyat gibi düşünmeyin," dedi. "Dua edelim de umduğumuzdan daha büyük bir sorun çıkmasın. Zaten teknolojilerimiz birbirine yakın. Ay'la Dünya birbirleriyle ticaret yapmayı kestiğinde bazı değişiklikler olmuş o kadar." Thorne masanın panelini söktüğünde Cinder öne eğildi. "Süper. Bunu kullanabiliriz."

Iko'yla Cress odaya girdiler. Cress'in elinde küçük, tahta bir kutu vardı.

"Arkada bir atölye var," dedi Iko. Evde bulduğu, simli, pembe tişörtü giyiyordu. Gövdesindeki delikle, sağ omzunun arkasındaki bıçak yarasını gizleyince rahatlamıştı. Cinder ondan sonra Iko'yu da tamir edebileceklerini umuyordu. En azından kolunu yeniden kullanmasını sağlayabilirlerdi.

"Mıknatıs özelliğini giderici üç çatallı çubuk dışında, bütün istediklerin tamam. Ama işine yararsa, banyoda bunu buldum." Sağlam parmaklarıyla tuttuğu cımbızı gösterdi.

Cinder ağzını çarpıtıp cımbızı aldı ve kaşlarının arasında biten tüylerden birini kopardı. "Ne yapalım? Elimizdekilerle yetineceğiz artık." Malikâneden topladıkları alet edevata baktı. Kafasının içini görmeden tamir yapmak oldukça zor olacaktı. Ayrıca ellerindekiler bunlardı. Daha fazlasına ihtiyaçları olursa nasıl temin ederdi, bilmiyordu. "Bir lamba bulun da ne yaptığınızı görün. Belki bir de el aynası. Biriniz kafamın tepesine doğru tutar."

Jacin başını iki yana salladı. "Bu şehirde ayna bulunmaz."

Cinder kaşlarını çattı. "Neyse. Önce video çipindeki bilgileri toplayacağız. Sonra retina ekranına bakarız. Gözlerim hâlâ göz sinirlerimle bağlantı hâlinde. Dolayısıyla kontrol paneliyle görüntü oynatıcı arasında bir temassızlık ya da kopukluk olduğunu tahmin ediyorum. Belki yalnızca bir tel kopmuştur. Onu tamir ederiz ve teşhis cihazı da elimle bacağımdaki sorunu tespit eder." Görsel gerçeklik görüntüleme koltuğunu işaret etti. "Şunu buraya çeksenize."

Jacin dediğini yaptığında, Cinder koltuğa ters oturdu ve kollarını arkasına doladı. "Cress?"

Cress ekrandan kafasını kaldırdı. "Hazır olduğunda başla."

"Pekâlâ. Bakalım ne bulacağız?"

Iko, Cinder'ın saçlarını bir tarafa atıp kafatasının arkasındaki kapağa bastırdı. Cinder panelin açıldığını hissetti.

"Bunu ben yapsaydım kıyameti koparırdı," dedi Thorne. "Ama Iko'ya canım cicim. Haksızlık değil mi bu?"

Cinder ona ters ters baktı. "Tamam. Iko çekilsin, sen devam et."

Thorne suratını buruşturdu. "İstemem. Kalsın."

"Öyleyse çeneni kapa." Alnını koltuğun arkasına dayadı. "Kontrol panelinin sol tarafında bir kablo girişi olacaktı. Onu bulsana Iko."

Biri bir lamba yaktı. Görüş alanının etrafını parlak bir ışık sardı.

"Buldum," dedi Iko. "Sen de gördün mü Cress?"

"Bağlantı kablosu da hemen şurada."

Cinder, saçlarıyla oynadıklarını hissetti. Kafasının içinde bir klik sesi duydu. İçinden bir ürperti geçti. İşlemcisine dıştan bir cihaz bağlanmayalı çok olmuştu. En son, Rampion'ı uzaya fırlatmak için güç kaynağından faydalandığında tecrübe etmişti bunu. Yeni Pekin Hapishanesi'nden kaçmalarından hemen sonra. Thorne onu bir kapsül kablosuyla şarj etmek zorunda kalmıştı.

Daha önce de bir araştırma laboratuvarında onu kayışlarla bir masaya bağlamışlar ve bir tıp androidi, sibernetik yaradılışıyla ilgili istatistiki bilgileri yüklemişti.

Cinder kafasının kurcalanmasından nefret ediyordu.

Kendini zorlayarak derin nefesler aldı. Şimdikiler yalnızca Iko ve Cress'ti. Kafasına ne yaptıklarını biliyordu en azından. Bir şiddet eylemi ya da istila değildi.

Yine de öyle hissettiriyordu.

"Bağlantı işe yaradı," dedi Cress. "Bilgiler tam. İşlemcinin bu kısmında bir bozukluk yok. Şimdi görüntü kayıtlarını nerede sakladığına bir bakalım. Tamam. Onu da buldum. Kayıtlar kronolojik zaten. Sonuncusu bir dakika elli altı saniye. Aktarıyorum."

Cinder nefesini tuttu. Normalde sakin biriydi ama paneli açıkken, baygın vücudunun üzerine eğilen, isimsiz ve yüzsüz cerrahlar geliyordu aklına. Beynine kablolar bağlıyorlar, nabız atışlarını düzenliyorlar ve kafatasının bir kısmını hareketli bir metal parçayla değiştiriyorlardı.

Cinder içindeki uğultuyu ve Cress'in ekranda dolaşan parmaklarının sesini duymamak için, kollarını acıtana kadar sıktı.

"Yüzde seksen tamamlandı," diye haber verdi Cress.

Cinder'ın göz kapaklarının ardındaki karanlıkta beyaz noktacıklar uçuştu. Derin bir nefes daha aldı. İyiydi. Rutin bir prosedürdü bu. Hiçbir şeyi yoktu.

Uğultu dindi. "Bitti," dedi Cress.

"Bağlantıyı koparmadan önce kontrol et. Yanlış bir şey olmasın," dedi Cinder yutkunarak.

"Bir sürü insan var."

"Kai!" diye bağırdı Iko.

Cinder başını kaldırdı. Ekrana bağlı kablonun çekildiğini hissetti. "Bakayım," dedi. Ama ani aydınlık gözlerini alınca, onları sıkıca yumdu.

"Dur, önce bağlantıyı..."

Cinder en son bunu duydu.

Cinder'ın retina ekranında bir yazı belirdi:

YENİ BİR BAĞLANTI BULUNDU.
TAM FONKSİYONLU SİBER EL T-200-L: STANDART UYGULAMALAR ONAYLANDI. BEŞ HATA TESPİT EDİLDİ.
TAM FONKSİYONLU SİBER AYAK T60.9-L: STANDART UYGULAMALAR ONAYLANDI.
SİSTEM YENİDEN YÜKLENİYOR. 3 DAKİKA...2...1...

Cinder kanepede uyandığında, omuzlarına hayatında gördüğü en yumuşak battaniye sarılıydı.

Tavandaki yabancı gölgelere gözlerini kırpıştırarak baktı. Tuhaf bir yerdeydi ve buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Doğrulup gözlerini ovuşturdu. Oda darmadağındı. Halıda ve masaların üzerinde bir sürü alet edevat ve metal parçalar vardı.

Retina ekranında bir yazı belirdi:

TEŞHİS TARAMASI TAMAMLANDI. BÜTÜN SİSTEMLER SABİTLENDİ. İKİ YENİ BAĞLANTI BULUNDU:
SİBER EL T200
SİBER AYAK T.60.0
UYGULAMA TESTİ İÇİN HAZIR MISINIZ?

Cinder sol elini kaldırdı. Doktor Erland'ın ilk taktığındaki gıcır hâlinden eser kalmamıştı. Rampion'da onca tamir yaptıktan, bir çölde yaşadıktan ve Artemisia Gölü'nde yüzdükten sonra ne bekliyordu ki?

En tuhafı da yeniden beş parmağı olmasıydı. Ama Levana'nın koparttığı işaret parmağı, diğerlerinden farklıydı. Daha inceydi ve ilk eklem yeri biraz eğriydi.

Cinder uygulama testini başlatıp parmaklarını teker teker kıvırdı. Elini gerdi. Yumruk yaptı. Bileğini çevirdi.

Ayağıyla da aynı hareketleri yaptı.

Test tamamlandı. Standart fonksiyonlar onaylandı. Daha önceki beş hataya rastlanmadı.

Beş hata.

Cinder eline bakarak parmaklarına açılmaları için komut verdi. Parmaklar sorunsuzca Cinder'ın isteğine uydu. Ama el fenerini yakmaya, bıçağını ya da tornavidasını çıkarmaya çalıştığında hiçbir şey olmadı. Parmağına kurşun takmaya gerek bile duymadı.

Yine de uzuvlarını kullanabiliyordu ve bu da bir şeydi.

"Uyanmışsın!"

Iko sağlam elinde taşıdığı tepsiyle ayağını sürüyerek odaya girdi. Ona bir bardak su ve kahvaltı getirmişti. Omlet ve reçelli kızarmış ekmek.

Cinder'ın karnı guruldamaya başladı. "Bak sen! Bana yumurta mı yaptın?"

"Hizmet günlerimden kalma yeteneklerim olduğunu söylemiştim." Tepsiyi Cinder'ın kucağına bıraktı. "Ama ne kadar lezzetli olduğuna dair tek söz duymak istemiyorum."

"Ah. Eminim berbattır," dedi Cinder. "Sağ ol Iko." Bakışları Iko'nun yaralı koluna kaydı. Bir parmağı yoktu. Yutkundu. "Benim için fedakârlık etmişsin."

Iko sağlam omzunu silkti. "Benden birkaç kablo da taktık sana. Oyun masasından çıkanlar işe yaramadı."

"Teşekkür ederim. Çok cömertsin."

Iko, Cinder'ın ayaklarını itip kanepenin kenarına oturdu. "Bilirsin. Biz androidler işe yaramayı severiz."

"Sen hâlâ android misin?" diye sordu Cinder, kızarmış ekmeğini ısırırken. "Bazen unutuyorum."

"Ben de." Iko başını eğdi. "Seni göle atlarken gördüğümde o kadar korktum ki kablolarım yanacak sandım. O an, *onun iyi olması için her şeyi yaparım*, diye düşündüm." Ayağıyla halıdaki çivileri itti. "Bir kimlik çipi ne kadar gelişmiş olursa olsun, bazı program özellikleri hiç kaybolmuyor galiba."

Cinder parmaklarına bulaşan reçelleri yalayarak sırıttı. "Programınla bir ilgisi yok şapşal. Biz buna dostluk diyoruz."

Iko'nun gözleri parladı. "Haklısın."

"Nihayet uyandın mı tembel?" Cinder arkasına baktığında, Thorne'u kapıda dikilirken gördü. Cress'le Jacin de arkasındaydı. "Elin nasıl?"

"Olabileceğinin en iyisi."

"Ne sandın?" diye böbürlendi Iko. "Cress ve ben birer dâhiyiz." Cress'e bakıp başparmağını havaya kaldırdı.

"Ben de yardım ettim," dedi Thorne.

"Lambayı tuttu," diye açıkladı Iko.

"Jacin hiçbir şey yapmadı," dedi Thorne.

"Nabzına baktı ve ölmediğinden emin oldu," diye atıldı Iko.

Thorne alayla homurdandı. "Onu ben de yapardım."

"Neden bayıldım?" diye sordu Cinder.

Jacin kanepenin yanına çömelip Cinder'ın bileğini tuttu. Birkaç dakika nabzını saydıktan sonra bıraktı. "Stresten. Ya da belki ekranın bilgisayarına bağlanmasına tepki verdin."

Cinder'ın kafasını işaret etti.

"Bir de bana hassas derdin," diye alay etti Thorne.

Cinder gözlerini kırpıştırdı. "Sırf bunlardan mı yani?"

Thorne sırıttı. "Prenses dilinde, naif bünyen bunu kaldıramadı ve kendinden geçtin, diyelim."

Cinder ona bir yumruk patlattı.

"Başına gelenlerden sonra yine iyisin," dedi Jacin. "Bir daha başın dönerse ya da nefes alamazsan, bayılmadan önce söyle."

"Hazır bayılmışken, seni tepeden tırnağa muayene ettik," dedi Iko. "İki bağlantıyı tamir ettik. Yeni bir veri kablosu taktık ve birkaç program yükledik. Fabrikadan yeni çıkmış gibi oldun. Ama..."

"Biliyorum," dedi Cinder gülümseyerek. "İşaret parmağımın fonksiyonları gitmiş. Aman canım. Beş yıl el fenersiz yaşadım. Yine başarabilirim."

"Bir de ara birimde sıkıntı yaşayabilirsin. Ağ bağlantıları ve veri transferinde birkaç hata tespit edildi."

Cinder'ın gülümsemesi soldu. Kendini bildi bileli sayborg beynine bağımlı yaşıyordu. Bilgi indirme, mesaj yollama ve haberleri görüntüleme konusunda ondan faydalanıyordu. Onsuz kalmak, beyninin bir bölümünün silinmesi gibiydi.

"Alışırım," dedi. "Hayattayım ve iki kolum, iki bacağım var. Daha kötülerini de görmüştüm." Iko'yla Cress'e baktı. "Sağ olun çocuklar."

Cress başını eğdi. Iko örgülerini omzuna attı. "Yeni Pekin'de, olağanüstü yetenekli bir mekanik ustasının çırağıydım. Bana birkaç şey öğretti tabii."

Cinder güldü.

"Yetenekli mekanik ustalarından söz etmişken," dedi Iko. "Koluma ne zaman bakacaksın usta?"

BÖLÜM
Altmış İki

VINTER KABA TAŞTAN OYULMUŞ BİR BANKTA, ayaklarındaki son buzların erimesini bekliyordu. Su birikintisinin içinde parmaklarını oynattı. Her şeyin bu kadar gerçekçi görünmesi inanılmazdı.

İç çekerek kafasını kaldırdı. Sabahtan beri, tozlu bir sokaktaki talimleri izliyordu. Yüz eğitimli asker, sivillerden bir ordu yaratmak için ellerinden geleni yapıyordu. Kalabalıkta Scarlet'ın kızıl saçlı kafasını aradı ama göremedi.

Gözleri Scarlet'ın yerine başka bir şeye takıldı. Kalabalığın sonuna doğru, açık sarı saçlar gördü.

Yüreği hop etti.

Titrek bir nefes alarak doğruldu ama gitmişti.

Umutla insanların yüzlerine baktı.

Sonra birden yumruklarını sıktı. Çaresizlikten hayal görüyordu. Onu çok özlemişti.

Hâlâ yaşıyor muydu, onu bile bilmiyordu. Sanki her an karşısına çıkıverecekmiş gibiydi.

İşte yine görüyordu onu. Sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Üzerindeki işçi üniforması, geniş omuzlarını gizliyordu. Mavi gözlerini yere dikmişti. Winter nefesini tuttu. Evet, oydu. Yaşıyordu.

Ama Winter ona koşamadan, Jacin parmağını dudaklarına götürdü. Eğilip kalabalığın arasından geçti ve ormana doğru yürüdü. Ağaçların arasına girmeden önce son bir kez arkasına bakıp ona gelmesini işaret etti.

Winter terleyen avuçlarını üzerine silerek Scarlet'a bakındı. Görünürde yoktu. Winter içine dolan yeni enerjiyle ağaçlara doğru yürüdü.

Ormanın kenarından dolaşıp Jacin'i yarı yolda karşılayacaktı. Hiçbir şey düşünmeden kendini onun kollarına atacaktı.

Meydandaki çeşmenin şırıltısını duyabiliyordu.

"Prenses."

Winter telaşının arasında irkildi. Sonra yaşlı bir kadının yanından geçtiğini fark etti. Kambur bir ihtiyar olmasına karşın yüzü capcanlıydı. Elindeki sepet, ormandan topladığı çalı çırpıyla doluydu.

"Efendim?" dedi Winter, ona çabucak selam vererek. Gözleri ormandaydı. Ama Jacin kaybolmuştu. Ağaçlar onu gizliyordu.

"Eğer yanılmıyorsam, yakışıklı bir genci arıyorsun." Gülümseyen yaşlı kadının yüzü biraz daha buruştu.

Winter az kalsın kafasını sallayacaktı ama kendine hâkim oldu. "Buradan geçen birini gördünüz mü?"

"Evet güzel kızım. Senin Prens geçti. Utanma bakayım. Aman ne yakışıklı bir genç o öyle." Kadın, Winter'ın ancak

göğsüne geliyordu ama bu, biraz da kamburluğu yüzündendi. Winter zavallının yaşadığı hayatı hayal etmeye çalıştı.

"Sana haber yolladı," dedi kadın.

"Kim? Jacin mi?" Winter etrafına bakındı. "Kendisi nerede?"

"Peşinden gitmemeni söyledi. Bu çok tehlikeliymiş. Zamanı geldiğinde o seni bulacakmış."

Winter başını uzatıp ağaçların arasına baktı. Birkaç alfa, oradan adamlarına emir yağdırıyordu.

Winter hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Jacin iki dakika beklese ne olurdu sanki? Çabucak kucaklaşsalar? Birbirlerine birkaç güzel söz etseler? "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu yaşlı kadına.

Kadın gayretle omuzlarını silkti. "Birileri çalı çırpı toplamamı söyledi. Bir işe yaramıyorum. Bari böyle faydalı olayım dedim."

"Tabii. Hepimiz elimizden geleni yapmalıyız. İzin verin, yardım edeyim." Sepeti kadından aldı.

İhtiyar, parmağını kaldırdı. "Ah. Neredeyse unutuyordum. Prens'in sana bir hediye bıraktı." Sepetin dibinden bir kutu çıkardı. "Bunları çok sevdiğini söyledi."

Winter heyecanla kutuyu aldı. İçinde ne olduğunu tahmin etmişti. Jacin bunları getirmek için bunca zahmete katlanmıştı demek? Ona ne kadar değer verdiğini bir kez daha kanıtlamıştı.

Hatta belki daha fazlası da vardı.

Belki kutunun içine bir not bırakmıştı.

Winter dudaklarını kemirerek kutunun kapağını kaldırdı. İçinde bir şekerci vitrininin en ön sırasını süsleyecek kadar güzel, iki tane elma şekeri duruyordu.

"Şunlara bakın hele," dedi ihtiyar kadın, başını uzatarak. "En son küçük bir kızken yemiştim. Tatlarını bile unuttum."

Winter kutuyu uzattı. "Birini alsanıza. Size hediyem olsun."

Kadın bu teklifi düşünür gibi göründü. "Madem ısrar ediyorsun," dedi sonra, "şunu alayım bari. Bak, şekerlemesi çatlamış. Bir prensese layık değil." Şekerlemeyi alırken ısrarla Winter'a bakıyordu. "Ama sen de diğerini yiyeceksin. Güzeller güzeli Prenses'imiz Winter'la böyle tatlı bir anım olacak ya, artık ölsem de gam yemem."

"Çok iyisiniz." Winter diğer şekeri aldı. Jacin'in ona bir not bıraktığını umarak kutunun dibine baktı ama hiçbir şey yoktu.

Yine de şükretmeliydi. Onu uzaktan da olsa görmüştü. Üstelik Jacin ona bir hediye bırakmıştı.

Şekerlemeyi ağzına götürdü. Yaşlı kadın da onu taklit etti ve aynı anda ısırdılar. Sert kabuk çatladığında, Winter'ın ağzına nefis bir lezzet doldu.

Yaşlı kadın, dudaklarına yapışan kırmızı şekerlerle gülümsedi. "Düşündüğümden de güzelmiş."

Winter yutkundu. "Beğendiğinize sevindim. Ben..."

Duraksadı. Kadının ona bakışında bir aşinalık vardı. Gülümserken dudaklarının yukarı kıvrılışında. Gözlerindeki tuhaf pırıltılarda.

"Bir şey mi oldu evladım?"

"Hayır. Sadece bir an bana birini hatırlattınız. Ama gözlerim bazen beni yanıltır."

"Ah, benim küçük aptalım." Kadının sırtındaki kambur kaybolmaya başladı. "Bizler Aylıyız. Gözlerimiz bizi hep yanıltır."

Winter korkuyla büzüldü. Elindeki sepeti yere düşürdü.

Levana, kızın gözlerinin önünde, derisini döken bir yılan gibi sihrinden sıyrıldı.

"Bilim ekibim, hastalığın çabuk yayılacağını söyledi," dedi, meraklı bakışlarını Winter'ın yüzünde ve gerdanında dolaştırarak.

Winter hayalle gerçeği ayırt etmekte güçlük çekiyordu. Bütün hayatı böyle geçmemiş miydi zaten?

Jacin neredeydi? Levana neden buradaydı? Yine hayal mi görüyordu?

Midesi bulanmaya başladı.

"Virüs kanına karışıyor," diye açıkladı Levana.

Winter demin iştahla yediği şekerlemenin, bir gülle gibi ağırlaştırdığı karnını tuttu. Kalbini, damarlarını ve kanını düşündü. Minik, kırmızı askerler, uygun adım yürüyorlardı. "Virüs mü?"

"Ah, hemen telaşa kapılma. Daha gençsin. Vücudun dinç. Belirtileri ancak bir iki saate görürsün. Önce her yerini, içi kanla dolu kabarcıklar kaplayacak. Sonra parmak uçların mavileşecek..." Levana sırıttı. "Keşke yanında kalıp izleyebilseydim."

Winter ormandaki alfalara baktı. Kaçmaya çalışırsa, üvey annesi ona engel olurdu. Levana dudaklarını mühürlemeden bağırabilir miydi acaba?

"Arkadaşlarına mı bakıyorsun? Boşuna korkuyorsun. Gitmene izin vereceğim küçük Prenses. Onlara dönüp hepsine hastalık bulaştıracaksın. Benim yerime sana güvenmek ne demekmiş, görecekler."

Winter ona döndü. "Benden neden nefret ediyorsun?"

"Nefret mi? Seni ahmak." Soğuk parmaklarıyla Winter'ın yanağındaki yaralara dokundu. "Ben senden nefret etmiyorum. Varlığına dayanamıyorum, hepsi o." Başparmağıyla Winter'ın yanağını okşadı. "Doğduğun günden beri benim isteyip isteyebileceğim her şeye sahiptin. Güzeldin. Baban sana tapıyordu. Şimdi de halkımı büyülüyorsun. İnsanlarımı bana karşı doldurıyorsun." Elini çekti. "Ama bu böyle sürüp gidemezdi. Baban öldü. Yakında güzelliğin de kalmayacak. Artık bir mavi ateş taşıyıcısısın. Sana yaklaşan herkes buna pişman olacak."

Winter dehşetle irkildi. Midesinin, hastalığı emdiğini hissedebiliyordu. Mikroplar damarlarına yayılıyordu. Kalbinin her atışıyla onu biraz daha ele geçiriyorlardı. Yıllardır, üvey annesinin insanlara yaptığı türlü işkencelere tanık olmuştu. Belki de ona karşı biraz daha insaflı davranmıştı. Winter en azından durumunu kabullenmeye fırsat bulabilecekti.

"Onlara iyi ve adil davransaydın seni de severlerdi," dedi, Levana'nın gülümsemesinin soluşunu izleyerek. "Onları sihirlerinle kendine köle etmeseydin. Sevdikleriyle tehdit etmeseydin. Artemisia'nın zenginliklerini onlarla paylaşsaydın..."

Winter'ın dili taş kesti.

"Ben hâlâ Ay'ın Kraliçe'siyim," diye fısıldadı Levana. "Halkımı nasıl yöneteceğime ancak ben karar veririm. Ne sen, ne de o iğrenç sayborg beni yenilgiye uğratabilir." Başını havaya dikti. "Şimdi gidip krallığımla ilgilenmeliyim. Hoşça kal Winter."

Winter sendeleyerek kalabalığa doğru döndü. Bir kişiyi uyarabilirse...

Ama sonra ağaçlar üzerine kapandı ve Winter yere yığıldı.

BÖLÜM
Altmış Üç

WINTER'I GÖRDÜN MÜ?"

Alfa Strom elindeki sopayla bir hamle gösterdikten sonra, onu karşısındaki genç kadına verdi. "Hayır," dedi, Scarlet'a döndüğünde.

Scarlet belki birinci kere, gözleriyle kalabalığı taradı. "Ben de. Bir saattir ortada yok. Biliyorsun, pek dengeli bir tip değil. Uzaklaşıp gitmesinden korkuyorum."

Strom başını kaldırıp havayı kokladı. "Buralarda değil. Belki bir kuytuda uyukluyordur."

"Ya da bir sopayla kendi gözünü oyuyordur. Hay aksi. Onu yalnız bırakmakla hata ettim."

Strom, sürüsünden bir askere işaret çaktı. Sonra kendi etrafında dönerek tekrar havayı kokladı. Gözleri ormana kaydı.

"Ne bu tripler?" diye homurdandı Scarlet. "Ödümü koparmaya mı çalışıyorsun?"

"Yardımımı istemedin mi?"

"Teknik açıdan, hayır."

Strom ormana doğru yürüdüğünde Scarlet peşine takıldı. Winter'ın herkesten uzaklaşıp oraya gitmesi pek olası gelmiyordu ama...

O manyaktan her şey beklenir, diye düşündü.

Strom bir ağacın gövdesine dokundu. "Kokusunu aldım. Buradan geçmiş." Sağa yönelip adımlarını sıklaştırdı.

Scarlet peşinden koştu.

"İşte orada!"

Scarlet da görmüştü. Koşmaya başladılar.

"Winter!" diye bağırdı Scarlet, dizlerinin üzerine çökerek. Winter çimenlerin üzerinde tuhaf bir açıyla yatıyordu. Scarlet onu sırtüstü çevirip nabzına baktı. Neyse ki kalbi atıyordu.

Birden biri kapüşonundan tutup onu geri çekti. Scarlet bağırıp çağırarak debelendi ama Strom oralı olmadı. "Bıraksana be! Ne yapıyorsun?"

"Dokunma. Hasta o."

"Ne?" Scarlet sweatshirt'ünü çıkarıp kendini yine Winter'ın yanma attı.

"Kokusunu alıyorum," diye homurdandı Strom. Winter'a yaklaşmıyordu. "Eti çürüyor."

Scarlet kaşlarını çattı. "Winter! Winter, uyan," dedi, kızın yanağına vurarak. Ama Winter kıpırdamıyordu. Scarlet kızın ateşine baktı. Alm terden yapış yapıştı. Başını kaldırıp arkasını yokladı. Kan filan yoktu. "Winter!"

Strom çimenlerin arasında bir şeyi tekmeledi. Scarlet dizine çarpan cismi aldı.

Bir elma şekeriydi. Winter hayvanat bahçesinde ona bunların içinde ağrı kesici getirirdi. Şekerden bir ısırık alınmıştı. Scarlet,

Winter'ın elini kaldırdı. Parmaklarında kırmızı, yapışkan lekeler vardı.

"Zehirlenmiş mi?"

"Bilmiyorum," dedi Strom. "Daha ölmemiş ama yakındır."

"Nedir bu? Bir hastalık filan mı?"

Strom başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Yaklaşma. Yoksa sana da bulaşabilir. Of, leş gibi kokuyor." Suratını buruşturdu.

"Hey, topla kendini. Senin gibi bir kas yığını, basit bir soğuk algınlığından korkar mı hiç?"

Strom hâlâ uzak duruyordu. "Ne kadar hasta, görmüyor musun?"

"Evet, öyle. Ne olmuş yani?" diye bağırdı Scarlet. "Ana caddede bir klinik gördüm. Yardım et de oraya taşıyalım. Belki midesini filan yıkarlar."

Scarlet'ın gözleri, Winter'ın koluna kaydı. Dehşetle inleyerek geri çekildi. Bütün içgüdüleri ona, koşup ellerini saatlerce yıkamasını söylüyordu.

"Sonunda anladın!" diye homurdandı Strom.

Scarlet küfrü bastı. "Hasta deyince, vebadan bahsettiğini düşünmedim."

"Nesi olduğunu bilmiyordum ki," dedi Strom. "Hayatımda hiç böyle bir şey koklamadım."

Scarlet bir an duraksadı. Sonra homurdanarak yine Winter'ın yanına emekledi. Winter'ın kolunu kaldırıp dirseğine kadar yayılan koyu lekelere baktı. Çürüklerin etrafı şişmeye başlamıştı. Kabarcıkların içi kan doluydu.

Hatırladığı kadarıyla, vebanın belirtileri değişmiyordu. Ama hastalığın yayılma hızı, kurbandan kurbana farklılık gösteriyor-

du. Kabarcıkların çıkışından itibaren hasta üç gün ila üç hafta arası yaşayabiliyordu. Ama Winter'ın ortadan kaybolmasının üzerinden, yalnızca bir saat geçmesine bakılırsa veba onu çabuk ele geçirmişti.

Scarlet, Winter'ın parmaklarına baktı. Uçlarının hâlâ pembe olduğunu görünce rahatladı. Henüz mavileşmemişlerdi. El ve ayaklarda kan kaybı, ölümden önceki son belirtiydi.

Kaşlarını çattı. Cinder, Aylıların vebaya bağışıklığı olduğunu söylememiş miydi? Öyleyse bu hastalığın burada ne işi vardı?

"Letumosis," dedi. "Dünya'yı kırıp geçiriyor. Hızlı yayılıyor ve kimse kurtulmuyor. Ama Levana'da panzehiri var. İmparator Kai'nin onunla evlenmesinin başlıca sebeplerinden biri de buydu. Panzehiri alana kadar Winter'ı hayatta tutsak yeter. İsyan bitene kadar sağ kalmalı, anlıyor musun?"

Parmaklarını Winter'ın saçlarına geçirdi ama bukleleri dolaşmıştı. Canını acıtmamak için elini çekti.

"İsyanın sonuçlanması, günler, hatta haftalar alabilir," dedi Strom. "O kadar vakti varmış gibi kokmuyor."

"Nasıl koktuğuyla ilgili yorumlarını kendine sakla, tamam mı?" diye bağırdı Scarlet. "Evet, bu berbat bir hastalık. Ama onu burada ölüme terk edemeyiz. Bir şeyler yapmalıyız."

Strom topuklarında yaylanarak Winter'ı tiksintiyle süzdü. Neyse ki bu ifadesi, daha önceki aç bakışları kadar korkunç değildi. "Ona bir süspansiyon tankı lazım."

"Ne?"

"Ameliyatlardan ya da ciddi yaralanmalardan sonra kullanılır." Omzunu silkti. "Hastalığın seyrini yavaşlatabilir."

"Nerede bulunur bu süpfonksin tankı?"

"Süs-pan-si-yon. Burada vardır kesin. Tehlikeli işlerin yapıldığı bütün bölgelerde olur."

"Süper. Gidelim haydi." Scarlet ayağa fırlayıp ellerindeki tozları silkeledi. Strom bir ona baktı, bir Winter'a ve yerinden kıpırdamadı.

"Anladık. İş başa düştü," dedi Scarlet. Tekrar çömelip Winter'ın bir kolunu omzuna attı. Tam onu kaldırmaya hazırlanıyordu ki Strom yanlarına gidip Winter'ı kolayca kucaklayıverdi.

"İşte gerçek bir beyefendi," diye mırıldandı Scarlet, sweatshirt'ünü yerden alırken.

"Hadi, sallanma," dedi Strom. Nefesini tutmaktan kıpkırmızı kesilmişti.

Ana caddeye koştular.

Ağaçların arasından çıktıklarında, Scarlet soluk soluğaydı. Meydanda toplananlar merakla onlara baktı.

"Prenses'i zehirlediler," dedi Scarlet. "Ona letumosis diye ölümcül bir hastalık bulaştırdılar. Levana'da panzehiri var ama hastalığın yayılmasını derhâl yavaşlatmazsak Prenses ölecek." Daha önce liderliğe soyunan sakallı adama baktı. "Bu bölgede süspansiyon tankı var mı?"

"Evet, klinikte var. Ama dolu mu, bilmiyorum..." Kalabalığın arasından çıkan beyaz saçlı adama işaret etti.

Adam yaklaşıp Winter'ın nabzına baktı. Göz kapaklarını araladı. Scarlet onun bir doktor olduğunu tahmin etti. "Tank boş," dedi. "Kızı imersiyon için hazırlamam on beş yirmi dakika sürer."

Scarlet başını salladı. "Ne gerekiyorsa yapın."

Doktorun önderliğinde kalabalığın arasından geçtiler. Herkes üzgündü.

"Bir prensese böyle bir şeyi kim yapar?" diye fısıldadı biri.

"Aramızda bir hain mi var?" diye sordu doktor usulca.

Scarlet başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Hastalığa sebep olan virüsü sarayın laboratuvarlarında saklıyorlar. Her önüne gelen ona ulaşamaz. Hem şu şeker de pek pahalı bir şeye benziyordu. Bence buraya özellikle Winter için gelip gittiler."

"Ya da hâlâ aramızdalar ve sihirle kimliklerini gizliyorlar."

Scarlet burnunu çekti. Aptal Aylılar ve aptal sihirleri. Kim dost, kim düşman belli değildi. Şu kalabalığın arasında bir sihirbaz, o ukala asillerden biri, hatta Kraliçe'nin kendisi bile saklanıyor olabilirdi. Ustaca yapılmış bir sihri kimse anlamazdı.

Yine de bu olanlara bir anlam veremiyordu. Winter'ı özellikle hedef alan kimdi? Neden başka kimseye dokunmamıştı? Bölgedekilerin Selene'nin isyanına katılmayı planladığı açıktı. Ya da belki yalnızca onlara gözdağı vermek istemişti.

Scarlet birden dehşetle duraksadı. Katil neden boşuna zahmet edecekti ki? Veba fazlasıyla bulaşıcıydı ve hızla yayılıyordu. İçerideki havayı döndüren bir sistemle bütün bölgeye çabucak yayılması işten bile değildi.

"Burası," dedi doktor. Klinik, civardaki evlerden biraz büyük ve onlar kadar harabeydi. İçeri girdiklerinde, karşı duvarın dibindeki, tabut şeklinde tankı gördüler.

Üzeri toz ve eski battaniyelerle örtülüydü. Doktor battaniyeleri yere attı. "Yan odada yataklar var. Ben hazırlanırken oraya yatırabilirsiniz."

Strom hemen doktorun dediğini yaptı. Geri döndüğünde yüzü rahatlamıştı. "Gidip birkaç adam bulayım da tankı dışarı çıkaralım."

Doktor şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Dışarı mı?"

"Halk ona tapıyor. Ne için savaştıklarını hatırlatması açısından, onu görmeleri iyi olur."

Doktor gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ. Tedaviyi etkilemez zaten."

Strom kararlı adımlarla klinikten çıktı.

"Korkarım..." diyen doktor, gerçekten de korkmuş görünüyordu. "Yalnızca bir tankımız var."

"Eee, ne olmuş yani?" dedi Scarlet.

Adam başıyla işaret etti. Scarlet ellerine baktı. Hiçbir anormallik yoktu. Sonra birden, kolunun üst kısmındaki kırmızı kenarlı morluğu gördü ve küfrü bastı.

BÖLÜM
Altmış Dört

RÜYASINDA, KARDEŞİ RAN'İ GÖRDÜ. BİR CANAVAR olduktan sonraki hâlini. Avını kovalarken ağzının kenarlarında köpükler birikiyor, güçlü kasları zarifçe hareket ediyordu. Ran elini yumruk yapıyordu ve onu tekrar açtığında, tırnaklarının uçları sipsivriydi. Gözleri avının kaçacak hiçbir yeri olmadığını bilmenin kudretiyle parlıyordu.

Ran hırlayarak pençelerini kurbanının böğrüne geçiriyor ve onu yere çalıyordu. Kurban oydu. Hayallerinden hatırladığı kız. Sonra rüyanın hatları keskinleşiyor, görüntüler netleşiyordu. Kız, kuru bir çeşmenin ortasındaki heykelin ayaklarının dibine fırlatılıyordu. Her yeri kan içindeydi. Kızıl saçları kafasına yapışmıştı. Ona korku dolu gözlerle bakıyordu.

Kurt onu izliyor ve hiçbir şey yapmıyordu. Onu bir taş parçasına hapsetmişlerdi. Yalnızca düşünceleri tetikteydi. Ondan özür diliyor, onu hayal kırıklığına uğrattığı için acı çekiyordu.

Sonra sahne değişti. Sürüsüyle ilk kez tanışan bir delikanlıydı şimdi. Sihrini almalarına ve onu doğaüstü bir yaratığa dönüş-

türmelerine alışmaya çalışıyordu. Artık Kraliçe'si için daha iyi bir asker olacaktı. Diğer oğlanlar nedense onu kuşkuyla süzüyordu. Oysa o da onlar gibiydi. Bir piyondu. Bir mutant.

Tıpkı onlar gibi.

Kafasının içinde bir silah patladı. Kalabalık ve tozlu bir meydanda dikiliyordu. Annesi, yanında yere yığılmıştı. Ayaklarının dibinde bir kan gölü vardı. Ama bunlar, onun ayakları değildi. Birer kurt pençesiydi. Annesinin kanının kokusunu alıyordu.

Rüya başladığı gibi bitti. Kızıl saçlı kızın üstü başı kanla kaplıydı. Emekleyerek kaçmaya çalışıyordu. Sırtüstü döndü. Yine kan kokusu alıyordu. Kızın dehşetini hissedebiliyordu. Gözlerindeki nefreti görebiliyordu.

Bu kez yırtıcı oydu. Kız ona bakıyordu.

Sıçrayarak uyandı.

Ran'i durdur. Alfayı öldür. Kaç. Kurtar onu. Yaşlı kadını bul. Jael'i öldür ve hâlâ atan kalbini söküp al. Ailesini bul. Sürüsüne katıl. Kollarını kopar. Bacaklarını da. Saklan. Cesur ol. Onu koru. Bul onu. Kurtar. Öldür.

"Biri bana yardım edebilir mi?"

Gözleri açıktı ama yalnızca kuvvetli bir ışık görüyordu. Biri kollarını tutuyordu. Birkaç kişi. Hırlayarak onları ısırmaya çalıştı ama beceremedi.

"Yıldızlar aşkına," diye homurdandı biri. "İlk kez böyle uyanan birini görüyorum. Bana şu sakinleştiriciyi verin."

"Dur." Yumuşak ama otoriter bir kadın sesiydi. "Majesteleri onu huzuruna çağırdı."

Wolf'un bir kolu serbest kaldı. Her yerine tüpler bağlıydı. Kolunun üst kısmına bir şey battı ama oralı olmadı. Tepesindeki

bulanık şekillerden birini, boğazından tutup karşı duvara fırlattı. Korku dolu bir çığlığı, metalik bir çarpma sesi izledi.

"Hey!"

Wolf başka birinin boğazına sarıldı. *Tek bir ısırık...*

Birden kollarına bir elektrik dalgası yayıldı. Avını bırakıp kendi boğazına sarıldı. Nefes alamıyordu.

Tekrar sırtüstü düştü. Acı kısa sürmüştü ama sol eli hâlâ seğiriyordu.

Sonra birden, bir ameliyat masasında olmadığını fark etti. Etrafında kısa duvarlar vardı. Orasına burasına iğneler saplamışlardı. Demin hissettiği çekiştirme hissinin kaynağı bunlardı. Mide bulantısıyla suratını buruşturdu.

Artık iğne görmek istemiyordu. Yeniden bir tanka girme istemiyor, ameliyat olmak istemiyordu.

Yaklaşan ayak sesleriyle kafasını kaldırdı. Parlak ışıkların arasında bir silüet belirdi. Kırmızılı bir sihirbazdı. Kuzguni siyah saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. "Aramıza hoş geldiniz Alf Kesley."

Wolf yutkunduğunda boğazı acıdı. Bir terslik vardı. Ya d birçok. Yüzünde bir şey hissediyordu. Ona maske mi takmışlardı? Yoksa...

Ağzına dokunmak istedi ama kablolardan yapamadı.

"Hazır sakinleşmişken, işinizi bitirin," dedi sihirbaz.

Wolf başka bir kadın gördü. Boğazını ovuşturuyordu. Kollarındaki iğneleri çıkarırken Wolf'a temkinli gözlerle baktı. Sonra kafasından bir şeyler söktü. Wolf her seferinde acıyla yüzünü buruşturdu.

"Oturabilecek misin?" diye sordu laboratuvar teknisyeni.

Wolf doğruldu. Umduğundan daha kolay yapmıştı bunu. Beyni ona zayıf ve dengesiz olduğunu söylüyordu. Ama vücudu savaşmaya hazırdı. Bütün sinirleri, boşaltamadığı enerjisiyle uğulduyordu.

Teknisyen ona turuncu bir sıvıyla dolu bir bardak verdi. Wolf önce bunu kokladı. Sonra dudaklarına götürdü.

Bir an duraksadıktan sonra, bardağı indirdi.

Boştaki eliyle ağzına dokundu. Burnuna. Çenesine.

Dehşetle inledi.

Sonunda yapacaklarını yapmışlardı. Yıllarca Kraliçe'nin canavarlarından biri olmamaya çalışmıştı. Ama şimdi her şey bitmişti işte.

"Bir sorun mu var Alfa Kesley?"

Sihirbazın gözlerinin içine baktı. Kadın onu patlamaya hazır bir bomba gibi izliyordu. Wolf içindeki karmaşayı, şaşkınlığı ve dehşeti anlatmaya sözlerin yetmeyeceğini biliyordu. Bütün bedeni vahşi bir arzuyla zonkluyordu. Konuşamayacağını hissedince, turuncu sıvıyı içti.

Rüyası sivri ve dağınık parçalar hâlinde geri döndü. Kızın kızıl saçları. Kardeşinin hayvani öfkesi. Annesinin ölümü.

Her düşüncesi, o güzel ve sivri dilli kıza dönüyordu. Artık gerçeklerle hayalleri ayıramıyordu. Başı ağrıyordu.

"Diğerlerinden ne farkı var demiştiniz?" diye sordu sihirbaz, Wolf'a yaklaşarak.

Teknisyen, tankın yanındaki ekrana baktı. "Beyni daha aktif. Genelde yalnızca aç uyanırlar. Şiddet eğilimi daha sonra gelir. Güçlerini topladıklarında."

"Bana oldukça güçlü gibi geldi."

Teknisyen başını salladı. "Süreci hızlandırdığımız için olabilir. Normalde onlarla en az bir hafta uğraşırız. Zihni ve bedeni kısa bir süre zarfında bir sürü işlemden geçti. Asabiyetinin sebebi bu olabilir."

"Şimdi Kraliçe'ye hizmet için hazır mı?"

Teknisyen, Wolf'a baktı. Wolf plastik bardağı avucunda buruşturdu. Kadın korkuyla bir adım geri çekildi.

"Her asker kadar. Onu aktif göreve yollamadan önce karnını doyurmamızı tavsiye ediyorum. Ve tabii ameliyatlardan sonra, aylarca sihirbazlarıyla alıştırma yaparlar. Böylece efendileri biyoelektriklerini nasıl kullandıklarını ve onları nasıl kontrol edebileceklerini..."

"Kurt askerler sihirle kontrol edilemez."

Teknisyen kaşlarını çattı. "Biliyorum ama itaati öğrenebilirler. Onu dolu bir silah olarak düşünün. Biri onu kontrol etmeyi öğrenmeden önce insan içine çıkarılması güvenli değil."

"Sence ben yapamaz mıyım bunu?"

Teknisyen bir sihirbaza, bir elinde sıktığı bardakla öylece oturan Wolf'a baktı. "Bilemem. Benim görevim, vücutlarının değişime ayak uydurduğundan emin olmak."

Wolf diliyle sivri dişlerini yokladı. Onlara aylarca alışamamıştı ve şimdi yine değişmişlerdi. Çok büyüklerdi. Çok keskin. Bütün çenesi zonkluyordu.

Sihirbaz, tankın etrafında dolaştı. "Alfa Ze'ev Kesley, bir kez daha Kraliçe Levana'nın ordusunda bir askersin. Özel operasyoncular dan oluşan sürün, ne yazık ki Paris saldırısından sonra dağıtıldı. Seni yeni bir sürüye alıştıracak zamanımız olmadığı için, şimdilik yalnız bir kurt olarak hizmet edeceksin."

Sihirbaz gülümsedi. Wolf'un yüz ifadesi değişmedi.

"Ben Sihirbaz Bement. Ama bana yalnızca, Efendi diyebilirsin. Büyük bir şerefe layık görüldün. Kraliçe, taç giyme törenindeki özel korumalarından biri olmanı arzuluyor. Geçmişteki isyankâr eğilimlerinden ötürü, sadakatle yanında bulunman, saltanata karşı gelen herkes için önemli bir mesaj olacak. Bu mesajın içeriğini tahmin edebiliyor musun?"

Wolf hiçbir şey söylemedi.

Sihirbaz Bement tehditkâr bir fısıltıyla sözlerine devam etti. "Kraliçe seni bir kere sahiplendi mi, sonsuza dek onun olursun." Parmaklarını tankın kenarına vurdu. "Bakalım bu sefer bunu hatırlayabilecek misin?"

Bir cevap bekledi ama Wolf ısrarla susunca gözlerini kıstı. "Sana öğretilenleri unuttun mu? Sihirbazın seninle konuştuğunda ona ne diyecektin?"

"Emredersiniz efendim." Sihirbaz Jael'le geçirdiği yıllarda hemen her an tekrarladığı bu sözleri bir robot gibi söylemişti. *Hâlâ atan kalbini sök.*

Wolf'un ağzı sulandı. Çok açtı.

"Söyle. Kime hizmet ediyorsun Alfa Kesley?"

Kime ediyordu sahi?

Kraliçe'nin güzel yüzünü hatırladı. Tahtından, onun takdirini kazanmak için dövüşen sürüleri izlerdi. Wolf bir zamanlar onu etkilemek istemişti. Onun için adam öldürmüştü.

"Kraliçe'me," dedi güçlü bir sesle.

"Doğru." Bement tankın üzerine eğildi. Wolf'un salyaları akmaya başladı. Sihirbazın damarlarında dolaşan kanın kokusunu alabiliyordu. Ama sonra, bir hatırayla yüreği sızladı.

"Bana Dünya'dayken kendine bir eş aldığın söylendi," dedi Bement.

Wolf, hayalindeki kızıl saçları düşündü.

"Bugün onu görsen ne yapardın?"

Onun heykele doğru fırlatılışını görür gibi oldu. Emekleyişini. Ona korku ve nefretle bakışını.

Boğazından bir homurtu yükseldi. "Dünyalılar çok lezzetli."

Sihirbaz gülümsedi. "Tamam. Yola gelmiş." Teknisyene doğru yürüdü. "Temizleyin. Majestelerinin karşısına çıkmaya hazır olsun."

BÖLÜM

Altmış Beş

JACIN, CRESS VE THORNE, CINDER'I IKO'NUN tamiratıyla baş başa bırakarak gitmişlerdi. Cinder, Iko'yu normale döndüremeyeceğini hemen anladı. Iko sadece parmağını ve elini kullanma yeteneğini kaybetmemişti. Ayrıca omzundaki bıçak yarasını ve göğsündeki deliği onarabilecek dokular da ellerinde yoktu. Cinder yine de geçici bir iskelet parçasıyla, onu en azından dirseğini ve bileğini oynatabilecek duruma getirdi. Iko rahat bir nefes aldı. Cinder onun hislerini anlayabiliyordu. Bir uzvunu kaybetmeye alışmak hiç kolay değildi.

Cinder tamirle uğraşırken Iko ona Artemisia'ya bir erzak treniyle girdiklerini anlattı. Bütün sistemin kapatıldığını ve trenlerin arandığını söyledi. Levana iyiden iyiye paniğe kapılmıştı.

Iko sözünü bitirdiğinde sıra Cinder'a geldi. Wolf'la ayrılışını ve mahkemeyi, en ince ayrıntısına kadar anlattı. Wolf'u nereye götürdüklerini bilmiyordu. Kai'yi taht odasında görmüştü. Neyse ki iyiydi.

"Adri'nin davasını da yayınladılar mı?" diye sordu.

"Adri mi?" dedi Iko, gözlerini kırpıştırarak. "Anlamadım."

"Adri'yle Pearl de burada. Adri benden önce yargılandı. Ay sihrini etkisizleştiren bir silahın patentini sakladığı için. Bence Levana, Garan'ın icadından haberdar. Hani şu omurgamdaki zımbırtı var ya? Ondan."

Iko parmak uçlarını birbirine dayayarak düşünür gibi yaptı. "Böyle bir silahın varlığı, Levana'yı müthiş huzursuz ediyordur tabii."

"Biliyor musun? Daha yeni yeni kafama dank ediyor. Bu silahla Dünya ve Ay arasındaki güç dengeleri tamamen değişir. Ay'la müttefiklik anlaşması yapacaksak, onların bizi sihirleriyle etkilemediğinden emin olmanın tek yolu bu cihaz."

"Vay canına," dedi Iko. "Garan'ı severdim. Bana hep iyi davrandı. Kimlik çipimin hatalı olduğunu keşfettikten sonra bile. En azından bütün yazılımlarımı güncel tuttu. Tabii sonra Adri beni parçalattı, o başka." Duraksadı. "Hem de kaç kere."

Cinder kendi kendine gülümsedi. Iko'yu ilk gördüğünde, bir kutuda birleştirilmeyi bekleyen android parçalarından ibaretti. Iko onun ilk projesiydi. Onunla yeni ailesine kendini kanıtlamak istemişti. Iko'nun bir gün en iyi dostlarından olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Iko. 9.2'lere yazılım güncellemesi yapmaktan neredeyse on yıl önce vazgeçildi."

Iko örgülerinden birini çekiştirdi. "Bunu hiç düşünmemiş tim. Beni ben yapan hatayı mı düzeltmeye çalışıyordu acaba?"

"Bilmem. Ama sanmıyorum. Sonuçta Garan android ta sarımcısıydı. Senin sıradan bir android olmanı isteseydi bunu kolayca yapardı." Duraksadı. Linh Garan, Iko'nun yazılımını

güncellemiyorsa ya da onu tamir etmeye çalışmıyorsa, ne yapıyordu? "Neyse. Ne önemi var? Garan bir silah icat etti ama Levana bütün notlarını yok etti. Doktor Erland benim yazılımımı yeterince bozmadıysa bile göle dalınca..." Birden susup Iko'ya baktı.

"Ne?"

"Hiç." Cinder başını salladı. Çözülecek çok fazla bulmaca vardı. Garan'ın esrarengiz aleti biraz daha bekleyebilirdi. "Sence Levana o şeyden nasıl haberdar oldu?"

"Ben söyledim."

Cinder kafasını kaldırdı. Jacin, kapının çerçevesine yaslanmış, Thorne'un yumruğunun çenesinde bıraktığı çürüğü ovuşturuyordu. "Sen mi?" dedi Cinder.

"Önemli bilgiler her zaman değerlidir. Canımı kurtarmak için mecburdum."

Jacin'in hislerini anlamak zordu ama böyle bir pazarlık yapmak onu öfkelendirmiş gibiydi. Cinder, Jacin'e küçük vaha kasabası Farafrah'ta o cihazdan bahsettiğini hatırladı. Jacin basit bir merakın ötesinde bir tepki göstermişti. Aylıların sihirlerini kullanmasını engelleyen ve bu durumun onları delirtmemesini sağlayan bir cihazın varlığı, onu fazlasıyla ilgilendirmiş gibiydi.

Cinder yutkundu.

Winter.

Tabii ya.

Jacin çenesiyle koridoru işaret etti. "Kraliyet yeni bir video yayınlıyor. İzlemelisin. Senin öldüğünü söylüyorlar."

Jacin'le Iko, Cinder'ı malikânenin sinema odasına götürdü. Odada, mini buzdolaplı, rahat koltuklar vardı. Thorne'la Cress,

Levana'nın kocaman hologramının yanında duruyorlardı. Levana yine yüzünü örtmüştü. Sesi kısmalarına rağmen, Cinder bir an baş düşmanının görüntüsüyle irkildi.

"Jacin cesedimi bulduklarını söyledi."

Thorne ona sahte bir dehşetle baktı. "Anneciğim! Hortlak! Cesedini dün gece gölden çıkarmışlar. Sen diye, bir vitrin mankeni gösteriyorlar. Görüntü puslu tabii. Bir tek metal eli seçiliyor. Bekle, birazdan çıkar. Levana konuşurken birden beliriveriyor."

"Levana ne diyor?"

Thorne sesini tizleştirerek Levana'yı taklit etti. "Biricik yeğenimin yerine geçen hain, nihayet layığını buldu. Artık onu unutup kutlamalara devam edebiliriz. A, bir de... Ben iktidar manyağı bir psikopatım ve nefesimin kokusundan şu örtünün altında zor duruyorum."

Cinder güldü. Sonra vücut saatine bakmaya çalıştı ama bozuk olduğunu hatırladı. "Törene ne kadar kaldı?"

"Dokuz saat," dedi Iko.

Dokuz saat. Koca bir gün ve gecedir bu malikâneydiler. Cinder zamanının çoğunu uykuda geçirmişti.

"Bir de bu var," dedi Cress. Hologramın altından, bazı bölgelerin isimleri geçiyordu.

"Asıl enteresanı da o zaten," dedi Thorne. "Levana bir bildiri yayınladı. Sokağa çıkma yasağına uyulmayan ve isyan belirtileri gösteren bölgelere yiyecek gönderilmeyecekmiş. Ve törenden sonra, asiler en ağır şekilde cezalandırılacaklarmış."

"Yine de isyan çıkan bölgelerin sayısı her dakika artıyor," dedi Jacin. "Onları bayağı etkilemişsin."

"Toplamda kaç bölge bizimle?"

"Son saydığımda seksen yediydi," dedi Cress.

"RM-9 ve civarındaki bütün bölgeler direniyor," diye ekledi Thorne. "Ordunun ve sihirbazların müdahalesi, isyanı bastırmak yerine daha da körüklemiş gibi. İnsanlar şimdi daha öfkeliler."

Son saydığımda seksen yediydi.

Cinder hâlâ olanları tam kavrayamıyordu. "Sizce bu ne demek?" diye sordu.

"Kraliçe'nin başı belada demek," dedi Jacin.

Thorne kafasını salladı. "Levana'nın paranoyak bir tip olduğunu biliyoruz ama Iko'yla Artemisia'ya girmeye çalışırken, bazı bölgelerin kendi istasyonlarına barikat kurduğunu duyduk. Başkente mal göndermeyi reddediyorlarmış. Ve bu, mahkemeden önceydi. İnsanlar, öldüğüne inandılar mı bilmiyorum ama şu noktada artık bunun bir önemi kalmadı gibi. Yaşıyorsan asilerin liderisin ve ölmüşsen bu isyanın sembolüsün tatlım."

"Yaşayıp yaşamadığımın benim için önemi var ama," dedi Cinder.

Gözleri hologramın altından geçen yazıya kaydı. Seksen yedi bölge onun için savaşmaya hazırdı. Kendileri için. Gördüğü kadarıyla, her bölgede en az bin sivil yaşıyordu. Levana'yı tahttan indirmeye yeterli sayıda insan.

Ama bir sorun vardı. Tüm o insanlar bölgelerinde sıkışıp kalmıştı.

"Sakın bayılma," dedi Thorne.

Cinder ona baktı. "Efendim?"

"İyi görünmüyorsun."

Cinder odada aşağı yukarı dolanmaya başladı. "Barikatlar konusunda bir şey yapamaz mıyız? Herkes kendi bölgesinde kaldığı sürece bize yardımları olmaz."

"Ah, hayatım," dedi Thorne. "Sen amma geriden geliyorsun. Cress?"

Cress, Rampion'dayken saatlerce inceledikleri Ay Ülkesi hologramını açtı. Kubbeler, yer altı tünelleri ve ötesindeki çıplak arazi. Hepsi oradaydı işte. Cress, Levana'nın barikat kurduğu bölgeleri işaretlemişti. Ülkede daha bir sürü bölge vardı ama Levana'nın bütün isyanlardan haberi olmayabilirdi tabii.

Levana, Artemisia'ya en yakın bölgelere kafayı takmıştı ki bu mantıklıydı. Tüm çabalarına rağmen, isyan kapısına dayanmıştı.

Cress görüntüyü yakınlaştırdı. Önce başkente, sonra saraya odaklandı.

"Barikatları sarayın ana güvenlik ekibi yönetiyor," dedi. "Alarmları çaldırmadan sistemi çökertebilirim. En azından deneyebilirim."

"O zaman içeri gireriz," dedi Thorne. Koltuklardan birine oturup diğerine ayaklarını uzattı.

"Senden başka bir fikir çıksa şaşardım zaten," diye homurdandı Cinder.

"Neden olmasın. Yeni Pekin'e girdiysek, Artemisia'ya da gireriz. Cress oradan dış bölgelerdeki barikatları kaldırır ve tören sırasında, ana kubbenin etrafında hiçbir güvenlik engeli kalmaz." Şık bir kadehe mavi bir içecek doldurup keyifle yudumladı. "Sürpriz bir saldırı organize etmenin tek yolu bu. Aksi takdirde, bölgeler arasında bir iletişim olmadan bu iş zor."

Cress şehre giren ve çıkan sekiz manyetik tren tünelini işaretledi. Limanlar dışındaki tek ulaşım yolları onlardı.

Cinder bileğini ovuşturdu. "Sizi oraya yollamak çok riskli. Bence alarmların çalmasını göze alalım ve Cress barikatları buradan kaldırsın."

"Ben de öylesini tercih ederdim," dedi Thorne. "Ama saraya girmek için tek nedenimiz bu değil. Levana'nın yayınlarını yaptığı odayı ele geçirmek önemli. Yoksa senin şu videoyu hayatta yayınlayamayız. Levana son videondan sonra sisteme bütün dışarıdan erişimleri kesti."

Cinder derin bir nefes aldı. "Bunca zahmete değer mi?"

"Ne? Video mu?" Iko ellerini yanaklarına dayadı. "Uf! Felaket bir şey."

Thorne sırıttı. "Daha bomba olamazdı."

"Dur. Projektöre yükleyeyim," dedi Cress.

"Sakın," diye atıldı Iko. "Bir daha midem kaldırmaz."

"Saraya nasıl girmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Cinder. "İsterseniz dördümüze de sihir yapayım ve tören konukları gibi..."

"Hop, yavaş gel," dedi Thorne. "Senin bir görevin var zaten. Cress'le ben yolları açarken, sen, Iko ve Jacin şu üç bölgede konuşlanacaksınız." Hologramdan Artemisia'nın merkezine bağlanan üç kubbeyi işaret etti. "Ya da onların altındaki tünellerde. Asileri karşılayıp son dakika organizasyonlarını yapacaksınız. Şansımız yaver giderse, başkent dokuz saat içinde halkın istilasına uğrayacak. Başlarında bir lider olması gerek."

"Ve o sensin," dedi Iko.

"Hani bu kubbe kordon altındaydı? Burada kısılıp kaldıysak, diğer bölgelere nasıl geçeceğiz?"

"Aileler eğlence amaçlı kullandıkları araçları depolarda saklar," dedi Jacin. "Buraya yakın bir tane biliyorum. Arazi jetleri işimize yarayabilir."

"Arazi jetleri mi?"

"Kubbelerin dışında seyahat edebilen araçlar. Her türlü atmosfer ve arazi koşuluyla başa çıkabilirler. Kum tepeleri ve kraterlerde rahatlıkla yol alabilirler. Zenginler onları spor amaçlı kullanıyorlar. Bir gemi kadar hızlı değiller ama kapsülleri atlatıp en yakındaki bölgelerden bazılarına kestirmeden gidebiliriz. Levana gezintiye çıkan birkaç asile dikkat etmez."

"Yani ayrılıyoruz?" dedi Cinder.

Iko kollarını onun beline doladı. "Yalnızca geçici bir süreliğine."

"Bir saldırı organize etmek için başka şansımız yok," dedi Thorne. "Sarayın önüne mümkün olduğunca çok insan yığmalıyız. Birlikten kuvvet doğar."

Cinder'ın kalbi yine dörtnala koşmaya başlamıştı. Başını salladı. Holograma bakarken gözüne bir tuhaflık takıldı. "Burası neden kırmızı?" diye sordu.

Cress hologramı döndürüp bölgeyi büyüttü. "OB-12. Ormancılık Bölgesi. Karantinaya alınmış."

"Nasıl yani? Hastalık karantinası mı?" diye sordu Cinder.

"Bir bu eksikti," diye homurdandı Thorne.

Ama Jacin başını sallıyordu. "Ay'da bir salgın çıkmayalı çok oldu. Burada her şey kontrol altındadır." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama kubbelerin içinde aynı hava dönüp duruyor. Böyle bir durumda da hastalık saman alevi gibi yayılır."

"Letumosis olabilir mi?" diye sordu Iko korkuyla.

"O hastalık yalnızca Dünyalıları etkiliyor. Burada tek bir vaka bile görülmedi."

"Eskiden öyleydi," diye düzeltti Cinder, "ama artık değil. Doktor Erland'ın Afrika'da keşfettiği vakayı unuttunuz mu? Aylılar da artık vebaya yakalanabiliyor. Düğün için buraya bir sürü Dünyalı geldi. Belki içlerinden biri taşıyıcıydı. Diplomatlardan, hatta bizden biri bile olabilir. Nereden bileceğiz ki?"

Jacin hologramı işaret etti. "Ormancılık bölgesine gideniniz var mı?"

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dünyalı politikacılardan biri de olamaz. Bence tamamen tesadüf."

"Aslına bakarsanız," dedi Cress, gözlerini ekrandan çekerek, "birimiz oraya gitmiş." Ekrana yeni bir bilgi girip holograma aktarılmasını bekledi.

Kraliçe'nin güvenlik kayıtlarından birkaçıydı. Hepsi OB-12 olarak etiketlenmişti. Görüntü net değildi ama Cinder'ın gözleri az sonra, ağaçları ve ahşap duvarları seçebildi. Daha kalabalık kayıtlardan birine odaklandı. Bir kliniğin içini gösteriyordu. Ama Yeni Pekin'in tertemiz ve parlak kliniklerine hiç benzemiyordu.

Birkaç yatakta hastalar yatıyordu. Diğerleri odanın köşelerine büzülmüştü.

Jacin görüntüyü yaklaştırdı. Hastalardan birinin boğazı, mavi ve kırmızı lekelerle kaplıydı. Sonra başka birinin kanlı yastığını gördüler.

"Letumosise benziyor," dedi Cinder dehşetle.

"Şu-şunlar düşündüğüm şeyler mi?" diye sordu Iko, hologramı işaret ederek.

"Ay askerleri," diye doğruladı Cress. Görüntüyü büyüttüğünde, mutant askerler açıkça göründü. Çoğu, ateşli bir sohbete dalmıştı. Cinder onları ilk kez günlük hayatlarında görüyordu. Yüzlerindeki şekil bozuklukları olmasa, iri yarı mağara adamlarını andırıyorlardı.

Sonra mutantlardan daha şok edici birini gördü. Kızıl saçlı, sweatshirt'lü bir kız, ellerini beline dayamış, karşısındaki adama kafa tutuyordu. "Scarlet!"

Scarlet yaşıyordu ve etrafındaki askerlerden hiç de korkar gibi bir hâli yoktu. Aksine, onlara iş buyurur gibiydi. Parmağıyla kliniğin kapısını gösterdi. Yarım düzine kadar asker hemen o tarafa seğirtti.

"Anlayamıyorum," dedi Iko.

Thorne güldü. "Bunda anlaşılmayacak ne var? Bizimkiler kendilerine bir ordu bulmuş."

"Evet ama Scarlet bizimle çölde değildi ki. Hastalığın yeni türüyle hiç temas etmedi."

"Doğru. Birimizden kapmış olmalı."

"Ama biz hasta değiliz."

Cinder'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Doktor Erland, kendi yaymaya çalıştığı hastalığın kurbanı olmasaydı keşke.

"Şu taşıdıkları ne?" diye sordu Thorne.

"Bir süspansiyon tankı," dedi Jacin.

Birkaç asker tankı taşıyor, diğerleri de onlara kliniğin kapılarını açıyordu. Dışarıda yüzlerce sivil toplanmıştı. Henüz hiçbiri hasta değildi.

Jacin derin bir nefes alıp görüntüyü büyüttü. Bir an duraksadı ve biraz daha zum yaptı.

"Olamaz," diye fısıldadı Cinder. Tankın cam kapağından, başka bir tanıdık yüz görünüyordu. Prenses Winter'ın yüzü.

BÖLÜM
Altmış Altı

LABORATUVARDA AYNA YOKTU. ONU GÖTÜRDÜKLERİ fayans kaplı, steril duş odasında da öyle. Wolf'a saçlarındaki yapışkan jeli iyice yıkamasını söyleyip gittiler. Aslında bir aynaya ihtiyacı yoktu. Ona ne yaptıklarını biliyordu zaten. Kemik yapısıyla nasıl oynadıklarını anlaması için, elleriyle ayaklarına bakması yeterliydi. Ağzının dışa fırladığını, dişlerinin büyüdüğünü ve çenesinin şeklinin tamamen değiştiğini biliyordu. Yırtıcı dişlere yer açmak için, yüzünü darmadağın etmişlerdi. Omuzları eğri, ayak parmakları tuhaf bir şekilde ayrıktı. Hızlı koşması ve yükseğe sıçraması için, birer pençe gibi tasarlanmışlardı. Elleri dev gibi, tırnakları sivri ve uzundu.

Kendinden gelen kokuyu alabiliyordu. Damarlarında yeni kimyasallar ve hormonlar dolaşıyordu. Testosteron. Adrenalin. Feromonlar. Dönüşümün tamamen tamamlanması için kılları ne zaman çıkacaktı acaba?

Wolf perişandı. Hayatta en istemediği şeye dönüşmüştü.

Ve bir de açlıktan ölüyordu.

Ona bir üniforma bırakmışlardı. Özel operasyoncuyken de bunlardan giyerdi. Tüm bu resmiyet, tamamen taç giyme töreninin şerefineydi. Yoksa kurt askerler, daha ilkel kılıklar giyerdi.

Şimdi onlardan biriydi işte. Tiksintisini bastırmaya çalıştı. O kim oluyordu da kardeşlerini yargılıyordu?

Ama hislerini kontrol edemiyordu. Bir an öfkeden köpürüyor, diğer an kendine acıyordu.

Onun kaderi buydu. Baştan beri belliydi. Neden ümitlenmişti ki? Daha iyi biri olabileceğine inanmış mıydı gerçekten? Daha fazlasını hak ettiğine? Ölüm ve yıkım için tasarlanmıştı o. Hayatta başka bir amacı olamazdı.

Birden burnu seğirdi.

Yemek.

Ağzı tükürükle doldu. Karnı guruldadı. Midesi, kendi boşluğuna öfkelenmiş gibi bulandı.

Wolf bir özel operasyoncu olmak üzere eğitime başladığı ilk yıllardaki açlığını hatırlayarak ürperdi. Askerlere verdikleri yarı çiğ etler hem iştahını kabartır hem de onlardan nefret ederdi. Yemeği için savaşmak zorundaydı. Bütün sürü etlerin başına düşüştüğünde, bir lokma kapabilmek için müthiş bir mücadele verirdi. Ama o zamanlar bile açlığı bu kadar doyumsuz değildi.

Güçlükle yutkundu. Giyinmişti.

Kapıyı açıp da burnuna yemek kokusu dolunca titremeye başladı. Kesik kesik soluyordu.

Sihirbaz Bement ve laboratuvar teknisyeni hâlâ oradaydı. Ama demin boğazına sarıldığı adamı götürmüşlerdi. Wolf'un yüzündeki ifadeyi gören teknisyen, korkuyla büzüldü. Başka bir kurbanla dolu bir tankın arkasına geçerek kendini sağlama aldı.

"Buralarda yiyecek bir şeyler mi var?" diye sordu.

Sihirbaz duvara yaslanıp ekranına baktı. "Evet. Asansördeler."

"Burada yemesine izin vermeyeceksiniz, değil mi? İlk yemeklerini nasıl yediklerini bilirsiniz."

"Sen git, kendi işine bak," dedi Bement. "Onunla ben ilgilenirim."

Kadın, Wolf'a tereddütlü bir bakış fırlatarak tankın kenarındaki tanı ekranlarını incelemeye koyuldu.

Koridordan bir çınlama geldi ve yemek kokusu yoğunlaştı. Wolf kapının çerçevesine tutundu. Bacakları titriyordu. Yere yığılmamak için zor duruyordu.

Bir hizmetkâr, üzeri beyaz örtüyle örtülü, tahta bir el arabasıyla çıkageldi. "Efendim," dedi, sihirbazı saygıyla selamlayarak. Bement onu hemen kovaladı.

Wolf'un duyuları keskinleşmişti. Kulakları uğulduyor, midesine kramplar giriyordu. *Kuzu.*

"Aç mısın?"

Sihirbaza hırladı. Ona saldırabilir ve şuracıkta parçalayabilirdi. Ama bir şey onu tutuyordu. Derinlere gömülü bir korku. Başka bir sihirbazın, iradesini kırışıyla ilgili hatıralar.

"Sana bir soru sordum. Artık yalnızca bir hayvansın ama basit bir evet ya da hayır cevabı verebilirsin diye düşünüyorum."

"Evet," diye homurdandı Wolf.

"Evet, ne?"

Öfkeden kör olmak üzereydi ama kendini bir kez daha frenledi. "Evet efendim."

"Güzel. Zamanla birbirimizi tanıyacağız ve bir sihirbazın sürüsüyle kurduğu yakın ilişkiyi biz de seninle kuracağız. Ama

sana başlıca iki kuralı o küçük, hayvan beyninin anlayabileceği şekilde hatırlatmak isterim." Beyaz örtüyü kaldırdığında, altındaki et ve kemikler göründü.

Wolf açlık ve tiksintiyle ürperdi. Şu etlerden de iğreniyordu, onlara duyduğu arzudan da. O yeni arzuyu tuhaf bir hatıra gölgeledi. Kırmızı ve sulu bir şey. *Domates.*

Bunlardan iyisini bulamazsın. Hepsini kendi bahçemde yetiştirdim...

"Bilmen gereken ilk şey, Majestelerinin ordusunda, iyi bir köpeğin daima ödüllendirileceğidir." Bement etleri gösterdi. "Hadi. Bir lokma alsana."

Wolf kafasının içinde yankılanan yabancı sesten kurtulmak için silkelendi. Yine o kızdı. Ondan çılgınca korkan, kızıl saçlı kız.

Wolf'un bacakları kendiliğinden el arabasına doğru yürüdü. Midesi yanıyor, dili açlıkla sızlıyordu.

Ama pençesini etlere uzattığında, boğazındaki korkunç acıyla sendeledi. İki büklüm yere yığıldı. Omzu arabanın kenarına çarptı. Araba en yakındaki duvara doğru kaydı. Acı bütün uzuvlarına yayıldı. Etine binlerce hançer battı.

Sihirbaz gülümsedi.

Acı hafiflediğinde, Wolf yerde titriyordu. Yanakları ıslanmıştı. Ter ya da gözyaşlarından.

Böyle bir işkenceye yabancı değildi. Jael'le eğitimi sırasında az acı çekmemişti. Ama alfa olduğundan beri daha iyi şartlarda yaşıyordu. O değerli bir askerdi. Levana'nın cici, sadık köpeğiydi.

"Beni hayal kırıklığına uğratırsan başına gelecekleri hatırlatmak istedim," dedi Bement. "Birbirimizi iyice anladık değil mi?"

Wolf sarsakça başını salladı.

"Duyamadım?"

Öksürdü. "Evet efendim."

"Güzel." Sihirbaz et tepsisini arabadan alıp Wolf'un önüne attı. "Şimdi uslu bir köpek gibi yemeğini ye. Kraliçe'miz bizi bekliyor."

BÖLÜM

Altmış Yedi

KAI, LEVANA'NIN TAÇ GİYME TÖRENİ İÇİN NEDEN bugünü seçtiğini anlamıştı. Tören, Artemisia'nın uzun gecesinin sonunda düzenlenecekti. İki haftalık karanlığı, sahte ışıklar aydınlatıyordu. Kai'nin Ay'a gelişinden beri, ilk kez güneş gerçekten doğacaktı. Yeni bir şafak, yeni bir gün ve yeni bir imparatorluk.

Hepsi pek sembolikti doğrusu.

Kai hem bugünün bir an önce bitmesini istiyor hem de hiç gelmemesi için dua ediyordu.

Artemisia Gölü'nün kıyısında, uçsuz bucaksız mavi-siyah sulara bakarken, içinde ufacık da olsa bir umut kırıntısı vardı. Levana'nın şafağı, umduğundan farklı bir güne doğar mıydı acaba? Gerçi Cinder'ın hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Dahası, Ay halkı onun çağrısına kulak verecek miydi? Verseler bile başarılı olabilecekler miydi?

En azından, Cinder'ın ölüsü diye gösterdikleri şeyin sahte olduğunu biliyordu. Ya bir kuklaydı ya bir oyuncu ya da gölün dibinden çıkarıp Cinder süsü verdikleri bir zavallı.

Demek ki cesedini bulamamışlardı.

İçinden bir ses, Cinder'ın yaşadığını söylüyordu.

Kai'nin tek tesellisi, tören yaklaştıkça Levana'nın ona ve diğer Dünyalı konuklarına koyduğu kuralları gevşetmesiydi. Kai nihayet sarayda dolaşabiliyor, gölün kıyısına inebiliyordu. Peşinde hep Aylı muhafızlar vardı ama olsun. Bu da bir şeydi.

Kai bütün hayatını muhafızlarla geçirmişti zaten. Onlara aldırmamayı öğrenmişti.

Levana ona ekranını bile geri vermişti. Kai, Dünya haberlerini takip edip onlara Ay'da işlerin yolunda olduğu mesajını yollayabiliyordu.

Ne kadar iyi olabilirse tabii.

Ayaklarını ıslatan dalga göle çekildiğinde kumlar yer değiştirdi. Kai onlara dikkatle baktı. Öğütülmüş Ay kayaları mıydı, yoksa yıllar önce bir Dünya plajından mı getirtilmişlerdi? Kai buraya geldiğinden beri, hemen her gün, Ay'la Dünya arasındaki ilişkinin tarihini daha iyi araştırmadığına hayıflanıyordu. Ay barışçıl bir sömürgeyken ve daha sonra müttefik bir cumhuriyet olduğunda, Dünya'yla ilişkilerinde hangi aşamalardan geçmişti? Dünya yıllarca Ay'a inşaat malzemesi ve daha bir sürü şey ihraç etmişti. Ay da bunun karşılığında, onların uzay araştırmalarını desteklemişti. Bir zamanlar iki gezegen de bu ortaklıktan fayda sağlıyordu.

Aralarındaki ticareti yeniden canlandırabilirlerdi. Ama Levana'yla olmazdı.

Kai gölün iki tarafına baktı. Kraliyet muhafızları hâlâ kıyıyı araştırıyordu. Kai penceresinden, onların şehri de aradıklarını görmüştü. Hani Cinder kaçıp kurtulmuşsa ve bir yerlerde saklanıyorsa diye...

O arada, sarayda hummalı bir hazırlık sürüyordu. Asil ailelerin vurdumduymazlığı şaşılacak şeydi doğrusu. Ülkedeki karışıklık, eğlencelerini zerre kadar bozamıyordu. Cinder'ın idam edilememesi keyiflerini biraz kaçırmıştı gerçi ama sayborgu dert etmeyi kraliyet muhafızlarına bırakmışlardı.

Cinder'ın isyan çağrısı, Artemisia'lı zengin aileleri hiç kaygılandırmamıştı. Kai, böyle bir durumda neler olacağını merak ediyordu. Asiller, Levana'nın tarafını tutup halka savaş mı açar yoksa malikânelerine kapanıp suların durulmasını mı beklerlerdi?

Kai gözlerini kapadı. Cinder'ın kraliçe olup o kendini bilmezlere vur patlasın çal oynasın hayatlarının sona erdiğini söylemesini ne kadar isterdi.

Bir öksürükle gözlerini açıp omzunun üzerinden baktı. Torin saatler önceden smokinini giymişti.

"Majesteleri İmparator Rikan," dedi Torin. Onunla ve diğer Dünyalı konuklarla belirledikleri bir şifreydi bu. Her karşılaşmalarında, ilk tanıştıklarında yanlarında olan üçüncü bir kişinin adını söylüyorlardı. Kai, Aylıların sihirleriyle istedikleri görünüme bürünebileceğini bildiği için, böyle bir çare önermişti.

Kai, babasının adını duyunca gülümsedi. Torin'le ilk tanışmasını hatırlamıyordu. Baş danışmanı, Kai kendini bildi bileli yanındaydı.

"Annem," diye karşılık verdi.

Torin'in gözleri, Kai'nin sıvadığı paçalarına ve çıplak ayaklarına kaydı. "Bir haber var mı?"

"Hayır. Sende?"

"Başkan Vargas'la konuştum. O ve diğer Amerikalı temsilciler huzursuz. Burada esir tutulduklarına inanıyorlar."

"Haklılar." Kai bir dalgayla hafifçe sendeledi. Islak kumlar ayak parmaklarını okşadı. "Levana bizi buraya mahsus çağırdı. Elinin altında olalım diye."

"Bunu tahmin ediyorduk zaten."

Kai kaşlarını çatmakla yetindi. Torin'in derin bir iç çektiğini duydu.

Arkasına baktığında Torin'in, smokin pabuçlarının bağcıklarını çözdüğünü gördü. Baş danışmanı, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp paçalarını sıvadı.

"Başkan Vargas'a, Levana'nın imparatoriçelik unvanını aldığında rahatlayacağını söyledim. *Kendini tehdit altında hissetmeyecek ve Ay'la Dünya arasındaki yeni sınırları belirlemeye başlayacağız,* dedim." Bir an duraksadı. "Prenses Selene'yle ilgili konuşmadım. Onun Levana'nın yerini almasına boş bir hayal gözüyle bakacağını düşündüm."

Kai yanağının iç tarafını kemirdi. Umutlarının boşa çıkmayacağına inanmak istiyordu. Kai, Selene'ye Cinder'ı bulamadan çok önce inanmıştı. Cinder'ın, hayatında tanıdığı en becerikli ve kararlı insan olduğunu öğrenmeden önce. Levana'yı kapsamayan bir Dünya ve Ay evliliğinin hayallerini kurmaya başlamadan önce.

"Majesteleri," dedi Torin. Kai'nin hoşuna gitmeyecek bir konu açacağı, ses tonundan belliydi. Kai kendini buna hazırladı. "Umut ettiğimiz şey gerçekleşmezse, bir sonraki hamlemizin ne olacağını düşündünüz mü hiç?"

"Yani Cinder öldüyse, halk isyan etmezse ve yarın sabah beni ilk fırsatta öldürüp ordumu ele geçirmeyi planlayan bir kadınla istemediğim bir evliliğin içinde sıkışıp kalırsam ne yapacağım, öyle mi?"

Torin hafifçe öksürdü. "Belli ki düşünmüşsünüz."

"Aklımdan geçirmedim desem yalan olur," diye homurdandı Kai. Göz ucuyla Torin'e baktığında, kendi yaşlı ve bilge hâline bakıyormuş gibi hissetti. Aslında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Torin'in daima özenle taradığı kır saçları, uzun bir burnu ve ince dudakları vardı. Ama suyun kıyısında, çıplak ayakları ve ceplerine soktukları elleriyle yan yana dikilirlerken Kai, yaşlandığında Konn Torin gibi dengeli ve becerikli bir adama dönüşmenin hiç de fena olmayacağını düşündü. Ya da babası gibi zeki ve düşünceli birine.

"Biyo kubbeleri zayıflatacak bombalar ne durumda?"

"On iki tanesi kullanıma hazırmış ama diğer partinin üretimi haftalar alırmış. Bu noktada onları yalnızca zayıflatabiliriz ama Levana'yı tamamen engellemeye yetmezler."

"Onun bulunduğu kubbeyi bombalamazsak tabii."

Torin'in suratı asıldı. "Ama biz de o kubbedeyiz."

"Biliyorum." Kai derin bir iç çekerek ayak parmaklarını büktü. "Donanmayı hazırlayın. Savaş gemilerinin uzayda beklemesini istiyorum. Ay'a mümkün olduğunca yakın dursunlar ama huzursuzluk yaratacak kadar da değil. Taç giyme töreninden sonra, Levana diğer liderlerin gitmesine izin vermezse, onu törenin iptaliyle tehdit edebiliriz. Herkesin buradan bir an önce ayrılmasını istiyorum."

"Ya siz?"

Kai başını iki yana salladı.

"Levana'dan panzehiri alana kadar bekleyeceğim, hiçbir yere gitmeyeceğim. Onu nerede saklıyor bilmiyorum ama Artemisia'daysa, zarar görmesi riskini göze alamayız. Panzehir,

Dünya'daki hastalara bir an önce ulaştırılmalı. En azından bunu yapayım."

"Panzehiri aldıktan sonra sizin güvenliğinizi de düşünmek zorundayız," dedi Torin. "Levana, Topluluk'un yönetimini ele geçirmek için sizi öldürmek niyetindeyse, derhâl gerekli önlemleri almalıyız. Öncelikle, özel korumalarınızı artıracağız. Ayrıca Kraliçe'den mümkün olduğunca uzak duracaksınız. Beyninizi yıkayıp size bir zarar vermesini istemiyorum."

Torin'in babacan tavrı, Kai'yi gülümsetti. "Beni düşündüğünü biliyorum Torin ama bunlara hiç gerek yok."

Torin ona döndü ama Kai gözlerini ufka dikmişti. Siyah suların karanlık gökyüzüyle birleştiği çizgiye. Güneş, uzaktaki birkaç kubbeyi aydınlatıyordu. Geceden güne geçiş, fark edilmeyecek kadar yavaştı.

"Dün onu neredeyse öldürüyordum. Çok yaklaşmıştım. Her şey bitebilirdi ama beceremedim."

Torin sıkıntıyla homurdandı. "Siz katil değilsiniz ki. Kusura bakmayın ama bunu bir kişilik sorunu olarak algılayamayacağım."

Kai ağzını açmıştı ki Torin sözlerine devam etti. "Hem onu öldürseydiniz odadaki bütün sihirbazlarla muhafızların gazabını üzerinize çekecektiniz. Sizi ve bütün Dünyalı konukları öldürüceklerdi. Levana'dan nefret etmenizi anlayabiliyorum ama iyi ki yapmadınız bunu."

"Haklısın ama bir dahaki sefere bu kadar cesaretsiz olmayacağım. Bu iş çözülmeden Ay'dan gitmek yok. Dünya'nın kaderini Levana'nın eline bırakamam. Cinder başaramazsa Levana'yı ben bitireceğim."

"Ama nasıl? Sihirbazlarla muhafızlar bunu yanınıza bırakmaz."

Kai ayaklarını emen kumlarda Torin'e döndü. "Panzehiri alana kadar Levana'nın beni hâlâ faydalı biri görmesini sağlayabilirim. Onu istediği bütün bilgilerin bende olduğuna ikna ettiğim sürece beni hemen öldürmez. Panzehiri Dünya'ya gönderdiğimizde de orduya Artemisia'yı bombalamalarını emredeceğim."

Torin dehşetle irkildi. "Siz içindeyken?"

Kai kafasını salladı. "Saldırı başladığında Levana'nın burada olduğundan başka türlü emin olamam. Bizden şüphelenmemeli. Ben burada olduğum sürece, bizi kontrol ettiğini düşünecektir. Tek bir saldırıyla onu, sihirbazlarını ve sarayının en güçlü üyelerini yok edebiliriz. Bizi durduramazlar. Çok can kaybı olacağını biliyorum ama yıkımı hiç olmazsa ana bölgelerle sınırlayabiliriz. Ay Ülkesi'nde barış sağlandıktan sonra da Dünya yeniden inşa çalışmalarında onlara yardım eder."

Torin başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Kai'nin planlarını daha fazla dinlemek istemiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Olmaz. Kendinizi feda edemezsiniz."

"Çoktan ettim zaten. Ama Levana ülkeme sahip olamayacak. Dünya Birliği yüzyılı aşkındır barış içinde yaşıyor. Yanlış kararlarımla halkın geleceğiyle oynayamam." Sırtını dikleştirdi. "Topluluk'un zeki ve adil biri tarafından yönetilmesi şart. Birlik kanunlarına göre, bir hükümdar tahtına varis bırakamadan ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa, kendi seçtiği birini imparator ya da imparatoriçe olarak aday göstermek zorundadır. Halk da kendi adayını çıkarır ve oylama yapılır." Torin'e baktı. "Ben seni aday gösterdim. Nainsi'de resmi beyanım var." Bir an duraksadı. "Sana oylamada iyi şanslar dilerim."

"Ne diyorsunuz? Olmaz! Yapamam!"

"Ben kararımı verdim. Daha iyi bir planın varsa dinlemeye hazırım. Ama o kadının Topluluk'u yönetmesine izin vermeyeceğim. Ülkeme hizmet ederken ölmek, benim için bir şeref." Kai kafasını kaldırıp saraya ve taht odasının çıkıntısına baktı. "Levana dibe batsın da ben de onunla boğulmaya hazırım."

BÖLÜM
Altmış Sekiz

"NEDEN HEP EN GÜZEL KIYAFETLERİ CRESS GİYİYOR?" diye sızlandı Iko. Cress apartman topuklarıyla yürüme alıştırması yaparken, Iko kollarını göğsünde kavuşturup onu baştan aşağı süzdü. "Kraliyet düğününe Cress gidiyor. Taç giyme törenine Cress gidiyor. Cress eğlensin, bizim canımız çıksın."

"Ben taç giyme törenine gitmiyorum ki," dedi Cress, ayaklarına bakmadan yürümeye çalışarak. "Yayınların yapıldığı stüdyoya girmek için konuklardan ikisini taklit edeceğiz hepsi o."

"Cress sarayın yayınlarına sızıyor," diye homurdandı Iko.

"Cress bunu yapmak için hayatını tehlikeye atıyor." Cinder yatağın üzerine birkaç parlak aksesuar fırlattı. "Bunlar olur mu?"

Iko kendini yatağa atıp aksesuarları hülyalı bakışlarla süzdü. "Bence şu eldivenler, kanatlarına uyuyor," dedi, iç geçirerek. "Keşke ben de dirseklerime kadar gelen, parlak turuncu, parmaksız eldivenler takabilseydim."

"Sanki değnekler üzerinde yürüyorum," dedi Cress yalpalayarak. "Daha rahat bir ayakkabı giyemez miyim?"

"Ay modası jargonunda, *rahat* diye bir kelime olduğunu sanmıyorum ama bakayım," dedi Cinder.

En azından ona bir çift yeni bot bulmayı başarmışlardı. Kendininkileri gölde kaybetmişti. Botlar dolapta, çeşitli spor malzemelerinin yanındaydı. Ya da Cress öyle olduklarını düşünmüştü. Aralarında ona uyacak kadar küçük bir ayakkabı yoktu. Hem Iko, asil bir hanımın, Kraliçe'nin taç giyme törenine düz ayakkabıyla gitmeyeceği konusunda ısrar etmişti.

Thorne kapıda belirdi. Kıyafetinin kollarını çekiştirip duruyordu. "Hissettiğim kadar tuhaf görünmüyorum, değil mi?"

Cress şaşkınlıktan dengesini kaybedip Iko'ya çarptı ve ikisi birden yere yuvarlandı.

Cinder dolaptan kafasını uzatıp bu sahneyi merakla izledikten sonra dudaklarını büzdü. Yine dolabın içinde kaybolurken "Başka bir ayakkabı bulsam iyi olacak," diye söyleniyordu.

Thorne yerde düğüm olan Cress'le Iko'nun ayağa kalkmasına yardım etti. "A-ha," dedi, Cress'in yarı gece elbisesi yarı kelebek kostümü kıyafetini baştan aşağı süzerek. "Bugünün teması, saçmalıkmış meğer." Cress turuncu, mini bir tütü giymişti. Kıyafetin simli kumaştan üstü, vücuduna mayo gibi yapışıyordu. Bir de yetmezmiş gibi sırtındaki iki tül parçası da Iko'nun bayıldığı, uzun, turuncu ve parmaksız eldivenlerle birleşiyordu. Cress kollarını açtığında, tüller bir çift sarı-siyah kelebek kanadı gibi görünüyordu. Iko'nun bulduğu antenli, mavi şapka da tüm bu saçmalığın üzerine tuz biber ekiyordu.

"Şimdi kendimi biraz daha iyi hissettim," dedi Thorne, papyonunu düzelterek. Böyle söylüyordu ama mürdüm eriği renginde takımı onun üzerine dikilse, ancak bu kadar iyi dura-

bilirdi. Papyonuna işlenen minik fosforlu ışıklar ve siyah asker botları da ona tuhaf bir çekicilik katmıştı.

Kısacası, Thorne her zamanki gibi yakışıklıydı ve Cress ona bakmaktan kendini alamıyordu.

"Ziyafettekileri gördükten sonra bence törene süper uygunsun," dedi Cinder. Cress'e daha az topuklu bir ayakkabı bulmuştu. "Aylılar böyle davetlerde sihre sihir demiyor. Ama aksesuarlarının bazıları da gerçekti bence. Ne kadar az parçayla uğraşırsak kârdır diye düşünüyorlar herhâlde."

"Çok ayıp kaptan," dedi Iko. "Cress'in bacaklarını mı dikizliyorsun?"

Cress başını çevirdiğinde, Thorne'un yılışık gülümsemesiyle karşılaştı. Thorne omzunu silkip ceketinin kollarını çekiştirdi. "Evet ama bir uzman gözüyle. Baksana, bu ayakkabılarla ne kadar uzun görünüyor." Bir an duraksadı. "Ya da uzunumsu mu desem acaba?"

Cress kıpkırmızı kesilerek çıplak bacaklarına baktı.

Cinder gözlerini devirdi. "Bir de şunları dene bakalım," dedi, Cress'e ayakkabıları uzatarak."

"Hı? Ah, tamam." Cress ayağındaki işkence aletlerini çıkarıp Iko'ya fırlattı. Birkaç dakika sonra Iko, uzun topuklarıyla, odada bir manken edasıyla salınıyordu.

"Ben bunlara el koyuyorum," dedi. "İtiraz istemem ona göre."

Cress, Cinder'ın verdiği ayakkabıları giyip ayağa kalktığında, Thorne kızın antenlerinden birine bir fiske vurdu. Sonra kolunu onun omzuna atarak "Eee, nasılız?" diye sordu.

Cinder ensesini kaşıdı. Iko başını bir yandan diğerine yatırarak onları baştan aşağı süzdü.

"Aylı gibi," dedi Cinder.

"Güzel." Thorne beşlik çakması için Cress'e elini uzattı. Cress utana sıkıla Thorne'un eline vurdu.

Cinder atkuyruğunu sıktı. "Yine de dikkatli olun. En ufak bir açığınızda, senin Dünyalı, onun da bir kabuk olduğunu anlarlar."

Thorne kaşlarını çattı. "Dikkat benim göbek adım. *Cesur* ve *seksiden* sonra tabii."

"Patavatsızı da unutma," diye alay etti Cinder.

Thorne, Cinder'ın videosunu yükledikleri çipi Cress'e verdi. "Şunu emin bir yere koy."

Cress ona boş boş baktı. Nereye koyacaktı ki? Ne cebi vardı, ne çantası. Sonunda çipi korsajının içine sıkıştırdı.

Thorne, Cress'in ekranını ceketinin iç cebine attı. Tabancası da oradaydı. Kumaştan, aletin silüeti belli oluyordu. Thorne mutfaktan aldıkları küçük bıçağı da el çabukluğuyla bir yere saklayıvermişti.

"Galiba hepsi bu kadar," dedi Cinder, Cress'le Thorne'un kılıklarını son bir kez gözden geçirerek. "Hazır mıyız?"

"Hayır diyen olursa sizsiz giderim bilesiniz," dedi eşikte beliren Jacin.

Cress, arkadaşlarına baktı. Yine ayrılacaklardı. Korkuyla ürperdi.

Cress ve Thorne saraya gideceklerdi. Cinder, Iko ve Jacin de Winter'la Scarlet'ı kurtarıp Artemisia'ya sızacak insanları organize etmeye çalışacaklardı.

Cress birden, onlara veda etmeyi hiç ama hiç istemediğini fark etti.

Ama Thorne'un omzunu saran kolu, ona güven veriyordu. Thorne diğer eliyle ceketinin yakasını tutarak "Hazırız," dediğinde, Cress onu onaylarcasına başını salladı.

* * *

"Burası," dedi Jacin, araştırma hastanesinin, arsız çalıların arasında kaybolan kapısını işaret ederek. Iko'nun kafasını uzatmasıyla, Jacin'in onu omzundan aşağı bastırması bir oldu. Laboratuvar önlüklü iki adam, ekranlarına bakarak önlerinden geçti.

Jacin sağına soluna bir kez daha baktıktan sonra, gizlendikleri yerden binanın gölgesine doğru koştu. Kubbenin duvarından, Ay'ın uçsuz bucaksız arazisi görünüyordu.

Elini salladığında, Iko'yla Cinder da yanına koştular.

Kapıyı kolayca açtılar. Halka açık bir yerin kapısının kilitli olması anlamsızdı zaten. Jacin yine de rahatlamamıştı. Winter'ın güvende olduğundan emin olana dek ona rahat yüzü yoktu.

Loş koridorda, sıvası dökük duvarların arasında ilerlediler. Jacin durup kulak kesildi. Uzaktan tekerlek gıcırtıları geldi.

"Şurası binanın bütün bakımlarının yapıldığı oda," dedi Jacin. "Her katta da hademe odaları var. Şu kapı da ana bölüme açılıyor."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı Cinder.

"Kraliçe beni bir muhafız yapmaya karar vermeden önce burada stajyerdim."

Jacin, Cinder'ın bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen ona karşılık vermedi.

"Doğru ya," diye mırıldandı Cinder. "Doktor olmak istediğini söylemiştin."

"Geçmişe mazi derler," diye homurdandı Jacin ve bakım odasının yanındaki ekrana doğru yürüdü. Birkaç düğmeye basıp binanın krokisini açtı. Farklı noktalara kırmızı ünlem işaretleri konup notlar iliştirilmişti: **8 NUMARALI HASTA ODASININ ZEMİNİNDE, ZEHİRLİ OLMAYAN SIVI MADDE TESPİT EDİLDİ. 13 NUMARALI LABORATUVARIN ELEKTRİK DÜĞMESİ ARIZALI.**

"İşte," dedi Cinder, dördüncü kattaki bir odayı işaret ederek. Üzerinde, **HASTALIK ARAŞTIRMA VE GELİŞTİRME LABORATUVARI** yazıyordu.

Binanın karşısındaki arka merdivenden o kata çıkabilirlerdi. Jacin araştırma ekibinin tören için izinli olduğunu umuyordu. Mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmemeye kararlıydı.

Yine de silahını hazır etti.

Dördüncü kata çıkarken kötü bir sürprizle karşılaşmadılar. Jacin kapıyı açıp aydınlık koridora baktı. Su tanklarının, bilgisayarların ve makinelerin uğultusundan başka ses yoktu.

Diğerlerine yanından ayrılmamalarını işaret ederek koridora çıktı. Sert zeminde ayakkabıları gıcırdıyordu. Kapıların önünden geçtikçe ekranlar yanıp sönüyordu.

TARIM ARAZİLERİ GELİŞTİRME VE DENEME
BİYOELEKTRİK YÖNLENDİRMELERİ / DENEY NUMARASI: 17
GENETİK MÜHENDİSLİĞİ: KURT DENEYLERİ
(16-20 NUMARALI DENEKLER)
GENETİK MÜHENDİSLİĞİ: KURT DENEYLERİ
(21-23 NUMARALI DENEKLER)
GENETİK MÜHENDİSLİĞİ: AMELİYAT ODASI

"... Bu tip deneylerde çoğunlukla..."

Jacin birden donup kaldı. Bir yerlerden bir kadın sesi geliyordu. Ardından bir kapının kapanma sesi duyuldu.

"... Elimizdeki kaynakları..."

Bir kapı açıldı ve ayak sesleri duyuldu.

Jacin en yakındaki kapıyı denedi ama kilitliydi. Cinder da bir başkasına uzandı ve açılmayınca öfkeyle tısladı.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Iko. Şans eseri onun kapısı açılmıştı. İçeri girip kapıyı sessizce kapadılar.

Laboratuvar boştu. Ya da en azından, içerideki kimse kendinde değildi. Duvarlar boydan boya yatay tanklarla doluydu ve içlerinde yüzen vücutlar, solgun yeşil ışığın da etkisiyle, donmuş cesetleri andırıyordu. Karşı duvarda da yine bunlardan vardı. Çıplak ayak tabanlarının yanında ekranlar ve çeşitli notlar göze çarpıyordu.

Cinder'la Iko, tanklardan ikisinin arkasına sindiler. Jacin de kapının arkasındaki duvara yaslandı. Böylece, kapı açıldığında içeri girenler onu görmeyecek ve onları hazırlıksız yakalayabilecekti.

Koridordaki ses giderek yükseldi ve ayak sesleri kapının tam önünde durdu. Ama sonra ters yöne doğru uzaklaştılar.

Iko tankın altından kafasını uzattı ama Jacin parmağını dudaklarına bastırdı. Az sonra Cinder'ın suratı belirdi. Ona soru sıran gözlerle baktı.

Jacin gözlerini laboratuvarda gezdirdi. Tanklardan her biri bir dizi deney tüpüne ve kaba bağlanıyordu. Kanla dolu birkaçı hariç, kapların çoğu boştu.

"Burası neresi?" diye fısıldadı Cinder. Yüzü dehşetle çarpılmıştı. Ufacık bir çocuğun baygın vücuduna bakıyordu.

"Kabuklar," dedi Jacin, tankları göstererek. "Levana panzehir için onlardan kan alıyor."

Kabuk bir bebek, doğduğunda derhâl ailesinden alınıyor ve herkese, kanunlar gereği öldürüldüğü söyleniyordu. Yıllar önce, kabukların bakılıp büyütüldüğü gizli yetimhaneler vardı. Ama bir gün kabuk mahkûmlar isyan etmiş ve olaylar bastırılmadan önce, beş sihirbazla sekiz kraliyet muhafızını öldürmeyi başarmıştı.

O günden beri kabuklar tehlikeli kabul ediliyor ve hiç uyandırılmamak üzere uyutuluyordu. Böylece hem kraliyet için bir tehdit oluşturmuyorlar hem de panzehir üretiminde kullanılan kanları daha kolay alınabiliyordu.

Kabukların doğar doğmaz öldürülmesine ilişkin kanunların uygulanmadığını ve kayıp çocukların hâlâ yaşadığını pek az kişi biliyordu.

Jacin, böyle bir yerin varlığından haberdar olmasına karşın, burayı ilk kez görüyordu. Gerçeği, hayal ettiğinden çok daha sarsıcıydı. Hep arzuladığı gibi bir doktor olsaydı, şimdi bu tip bir laboratuvarda çalışacağını ilk kez fark ediyordu. İnsanları iyileştirmek yerine onları acımasızca kullanacaktı.

Iko kapıya yaklaştı. "Gittiler," diye fısıldadı.

Cinder parmaklarını küçük çocuğun tankına dayadı. Gözleri kederle gölgelenmişti. Ama bakışlarında bir şey daha vardı. Eğer Jacin onu biraz tanıyorsa, kararlılıktı bu. Cinder daha şimdiden, bir gün buraya dönüp bu insanları serbest bırakmanın planlarını yapıyordu.

BÖLÜM

Altmış Dokuz

KORİDORDA SESİNİ DUYDUKLARI İKİ KİŞİ GÖRÜnürde yoktu. Hastalık Araştırma ve Geliştirme Laboratuvarı'nı kolayca buldular.

Oda, bölmelere ayrılmıştı. Her birinde metal bir masa, bir tabure, küçük bir dosya dolabı, deney tüpleri ve petri kapları vardı. Bütün yüzeyler, bal dök yala kıvamındaydı. İçerisi çamaşır suyu kokuyordu. Duvarlardaki hologram ekranlarının hepsi kapalıydı.

Bölmelerin ikisi yakın bir zamanda kullanılmıştı. Zira ışıkları açıktı ve masanın üzerindeki deney aletleri dağınık duruyordu.

"Ayrılalım," dedi Cinder.

Iko odanın en uzak köşesindeki dolapları aramaya koyuldu. Cinder rafları karıştırırken Jacin de çekmeceleri açıp kapıyordu. En üstteki çekmecede eski bir ekran, bir yazıcı ve birkaç boş şişe vardı. Gerisi de şırıngalar, petri kapları ve mikroskop mercekleriyle doluydu.

Başka bir dolaba geçti.

"Bu mu?"

Jacin hemen kafasını kaldırdı. Iko açık bir dolabın önünde duruyordu. En üst rafında, içi su gibi bir sıvıyla dolu şişeler vardı.

Jacin şişelerden birini aldı. Etiketinde, *DB Letumosis Bakterisi - Polivalan Aşı* yazıyordu. Diğer etiketler de aynıydı.

Jacin gözlerini şişelerde dolaştırdı. "Bakım odasındaki el arabasını alıp tepeleme dolduralım. Bunlar bir bölgeye fazla ama Levana'da kalmalarındansa bizde olmaları daha iyi."

"Arabayı ben alırım," dedi Iko.

Cinder parmağını şişelerde gezdirerek şıngırtılarını dinledi. "Kai kendini bunlar için feda etti," diye fısıldadı. "Şunların bir şişesi Peony'yi kurtarabilirdi."

"En azından Winter iyileşecek." Koridorda el arabasının gıcırtısını duyduklarında, Jacin şişeleri toplamaya başladı. Arabayı doldururken kalbinin güm güm attığını belli etmemeye çalışıyordu. Ne zaman gözlerini kapasa, Winter'ı bir tankta ölüm kalım savaşı verirken görüyordu. Daha ne kadar dayanabilecekti? Ne kadar vakitleri vardı?

Iko bir de kalın örtü bulmuştu. Onu arabanın üzerine örtüp kenarlarını ses çıkarmasınlar diye şişelerin arasına sıkıştırdılar.

Tam arabayı kapıya doğru itiyorlardı ki asansörün sesini duydular. Jacin ellerini örtünün üzerine koyup kulak kesildi.

"Ne kadar zor durumda olduğumuzu anlamıyor musunuz?" dedi sert bir kadın sesi. "O muhafızların derhâl aktif göreve dönmesi gerek. Tamamen iyileşmeleri umurumda bile değil."

"Sihirbaz," diye fısıldadı Cinder. Gözlerini kapadı. "Ve iki kişi... Ya hizmetkâr ya da laboratuvar teknisyeni. Biri daha var. Enerjisi zayıf. Herhâlde bir muhafız."

"Hiç üzerime alınmıyorum," diye homurdandı Jacin.

"Kraliçe'nin kesin emri var," diye devam etti sihirbaz. "Vakit kaybedemeyiz. Bahane üretmeyi bırakın da işinizi yapın."

Yakınlarda bir sihirbaz varken kendi vücuduna güvenemeyen Jacin, silahını Cinder'ın eline tutuşturdu.

Cinder önce anlamadı ama sonra tabancanın kabzasını sıkıca kavradı.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Jacin olduğu yerde donup kalmıştı. Sihirbaz onları hissetmiş miydi acaba? Belki de onları araştırma ekibinden birileri sanmıştı.

Ama yüzlerine baktığı an gerçeği anlayacaktı. Oraya girer girmez.

Neyse ki koridorda başka bir kapı açıldı. Kapandığını duymadılar. Laboratuvardan tek çıkış yolu, kapıydı. Merdivenlere ya da asansörlere ulaşmak için, geldikleri koridordan geri gitmeliydiler.

"Beklesek?" diye önerdi Iko. "Nasıl olsa er geç giderler."

Jacin kaşların çattı. *Er geç* riske atabileceği bir süre değildi.

"Muhafızla diğer ikisini kontrol edebilirim," dedi Cinder. "Sonra da sihirbazı haklar, arkanızdan gelirim."

"Olmaz. Bütün alarmlar çalar," dedi Jacin.

"Ne fark eder? Herkes peşimizde zaten."

"Ben giderim," dedi Iko kararlılıkla. "Beni kontrol edemezler. Onları üzerime çekip bir yere saklanır, sizi beklerim. Panzehiri Prenses'e zamanında ulaştırmanız önemli."

"Iko, bunu yapmak zorunda..."

Iko elini Cinder'ın ağzına kapadı. Parmaklarını hâlâ hareket ettiremiyordu. Dolayısıyla dokunuşu kocaman bir oyuncak be-

beğinki gibi gevşek ve ruhsuzdu. "Demiştim ya? Seni korumak için her şeyi yaparım. Hem başıma bir iş gelirse, beni bir tek sen onarabilirsin."

Iko göz kırpıp cesurca koridora çıktı. Jacin kapıyı arkasından kapadı.

Iko'nun ölçülü adımlarını duydular. Sonra durdu.

"Ah, selam," dedi neşeyle. Ardından bir iskemle gıcırtısı geldi. "Pardon şekerim. Sizi korkutmak istememiştim."

"Ne-nesin sen?" diye bağırdı sihirbaz. "Yoksa bir kabuk mu?"

"Yaklaştın cicim," dedi Iko. "Bakın, şimdiden söyleyeyim, Prenses Selene iyi arkadaşımdır. Onu duymuşsunuzdur herhâlde?"

"Tutuklayın."

"Tamam. Cevabımı aldım."

Koşarak uzaklaşan ayak sesleri duydular. Devrilen mobilyaların gürültüsünü. İki el ateş edildiğinde, Cinder korkuyla irkildi. "Yakalayın!" diye bağırdı sihirbaz.

Bir kapı kapandı.

"Merdivenlere açılan kapı," dedi Jacin.

Cinder'ın bütün kasları yay gibi gerilmişti. Suni arkadaşı için gerçek bir endişe duyuyordu. Titrek bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Hadi. Gidelim buradan."

BÖLÜM
Yetmiş

CRESS, KRALİYET TAÇ GİYME TÖRENİNDEN ÖNCE sarayın kapılarının önünde dolanan tek tuhaf giyimli konukların Thorne'la ikisi olmadıklarını görünce rahatladı. Bütün şehir kutlamalara katılmaya gelmişti sanki. Şen kahkahalarına bakılırsa, Artemisia'lıların sayborg kızdan hiç korkuları yoktu.

Sarayın ana girişinin etrafı, gotik heykellerle süslü, yüksek bir duvarla çevriliydi. Ana kapı açıktı ve ardındaki göz alıcı bahçe görünüyordu. Bahçe yolunun iki yanında, efsanevi yaratıklarla, yarı çıplak Ay tanrı ve tanrıçalarının heykelleri vardı.

Kapıdan girerken kimse Cress'le Thorne'a bakmadı. İkili, mücevher kakmalı tabak ve bardaklarıyla heykellerin arasında gezinen asillere hemen uyum sağladı. Cress'in turuncu, tüllü eteği ve Thorne'un ışıklı papyonu, Aylıların abartılı kıyafetleri arasında kaybolup gitti.

Cress diğer konuklarla göz teması kurmaktan kaçınarak, gözlerini sarayın yaldızlı kapılarına kaydırdı. Onlar da ardına kadar

açıktı. Kraliçe Levana bu küçük konukseverlik gösterisine rağmen, her yere muhafızlar dikmeyi de ihmal etmemişti.

Cress'in kalbi çılgınca atıyordu.

Jacin'le buradan kaçmalarının üzerinden yalnızca dakikalar geçmiş gibi geliyordu.

Çocukluğunda Sybil'ın işleri için saraya birkaç kez gelmişti. O zamanlar hanımını memnun etmek için çırpınıyordu. *TS-5 ve GM-2 bölgeleri arasındaki geliş gidişleri kontrol edebilir misin? Hologram ekran kayıtlarındaki önemli ayrıntıları görmemiz için özel bir program yapabilir misin? Limanlara inip kalkan gemileri ve yüklerini en kolay nasıl denetleriz?*

Her bir başarısıyla, Cress'in güveni biraz daha yerine gelmişti. *Elimden geleni yaparım hanımım. Bir yolunu bulurum hanımım.*

O zamanlar henüz bir uyduya kapatılmamıştı. Bir gün sarayın kapılarının ona açılacağı umudunu taşıyordu. Oysa Sybil'ın onu ana kapıdan değil de gizli ve utanç verici bir şey yapıyormuşçasına yer altı tünellerinden içeri sokmasından şüphelenmeliydi.

En azından bu kez, yanında bir dostu vardı. Şu koca galaksi-de en çok Thorne'a güveniyordu.

Thorne onun aklından geçenleri okumuşçasına elini Cress'in sırtına dayadı.

"Buraya aitmişsin gibi davranırsan herkes buna inanır," diye fısıldadı.

Buraya aitmişsin gibi davran.

Cress yavaşça nefes alıp Thorne'un umursamaz tavırlarını taklit etti. Rol yapmada da başarılıydı hani.

Cress bugün Aylı bir asildi. Majesteleri Kraliçe'nin özel konuklarından biri. Ve hayatında tanıdığı en yakışıklı adamın ko-

lundaydı. Thorne'un, böyle görünmek için sihre bile ihtiyacı yoktu.

Thorne neşeli bir gruba yaklaştı. Sonra usulca, beyaz mermer merdivenlerden yukarı süzüldüler. Sarayın gölgesi üzerlerine vurdukça kapılar büyüyordu sanki. Bahçedeki gürültünün yerini taş zeminin yankısı aldı.

Cress'le Thorne şimdi sarayın içindeydiler ve muhafızlar onlara dikkat bile etmemişti.

Cress tuttuğu nefesini bıraktı ama karşısındaki manzarayla yine soluğu kesildi.

Ana girişin hemen içinde, yine irili ufaklı gruplar hâlinde asiller vardı. Kristal mavisi süs havuzlarında yüzen tepsilerden tabaklarını dolduruyorlardı. Cress nereye baksa, altın yaldızlı sütunlar, mermer heykeller ve iki katı boyunca çiçek düzenlemeleriyle karşılaşıyordu. En nefes kesicisi de salonun tam ortasındaki Ay Tanrıçası Artemis heykeliydi. O kadar ihtişamlıydı ki boyu neredeyse üçüncü kat balkonuna kadar geliyordu. Tanrıçanın kafasında dikenli bir taç vardı ve yayını gökyüzüne doğrultmuştu.

"İyi günler," dedi onları karşılamaya gelen adam. Thorne parmaklarını Cress'in sırtına geçirdi.

Adamın üzerinde, yüksek rütbeli hizmetkârların giydiği üniformadan vardı. Rastalı saçlarının dipleri, uçuk, köpüksü bir yeşil, uçları ise yoğun bir zümrüt yeşiliydi. Cress adamın yüzünde ufak da olsa bir şüphe ya da nefret kırıntısı aradı ama bulamadı. Belki de hizmetkârlar da muhafızlar gibi, sihri güçlü olmayanlardan seçiliyordu. Cress'in bir kabuk olduğunu anlamamıştı.

En azından, Cress öyle umuyordu.

"Bu muhteşem günde sarayımızı onurlandırdığınız için size Majesteleri adına teşekkürlerimi sunarım," dedi adam. "Cömert Kraliçe'miz, konukları için hiçbir masraftan kaçınmadı." Sol tarafı gösterdi. "Dilerseniz hayvanat bahçemizdeki albino hayvanları görebilir ve tiyatro salonumuzdaki konserleri izleyebilirsiniz." Sağ tarafı işaret etti. "Ya da oyun odalarında şansınızı deneyebilirsiniz. Yalnız beyler için bir de arkadaş odamız var ama size buna ihtiyacınız yok belli ki. Sarayın her yerine açık büfeler kuruldu. En seçkin aşçılarımız bugün için özel yemekler hazırladılar. Taç giyme töreni güneş doğarken başlayacak. Bütün konukların, yarım saat öncesinde büyük salonda olmasını rica ediyoruz. Tören başladığında konuklarımızın güvenliği açısından bütün koridorlar boşaltılacak. Bir isteğiniz olursa ben ve diğer hizmetkârlar size hizmete hazırız."

Kibarca başını eğip başka bir konuğun yanına gitti.

"Şu *arkadaş odalarını* merak ettim doğrusu," dedi Thorne.

Cress ona ters bir bakış fırlatınca yakasını gevşeterek "Yok, yani gideceğimden değil de," diye geveledi.

"Ne o? Yoksa yolunuzu mu kaybettiniz?" diye şakıdı biri.

Thorne hızla arkasını dönerken, Cress'i de kendisiyle beraber çevirdi. Bir adam ve bir kadın, Thorne'u balıkçının tezgâhına bakan bir kedi gibi aç gözlerle izliyorlardı. İkisi de kristal boncuk işlemeli takımlar giymişti.

Adam kalın çerçeveli gözlüklerini burnunun ucuna indirip Thorne'u baştan aşağı süzdü. "Size yardımcı olmamızı ister misiniz?"

Thorne ona en çekici gülümsemesiyle karşılık verdi. "Teşekkürler hanımlar."

Cress kaşlarını çattı ama sonra adamın sihirle kendini kadın yaptığını fark edip suratına kayıtsız bir ifade oturttu. Zihin kontrolünden etkilenmediğini belli etmemeliydi.

"Şimdilik gizli bir görevdeyiz," diyordu Thorne, "ama törenden sonra görüşürüz tabii."

"Hımmm," dedi kadın, cilveli bir sesle. "Gizli görev ha?" Serçe parmağını ısırıp gülümsedi. "Hikâyenizi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Thorne ona göz kırptı. "Ben de anlatmak için." Kolunu Cress'in omzuna atıp onu çiftten uzaklaştırdı. Kalabalığa karıştıklarında, Thorne usulca ıslık çaldı. "Şu Aylı hatunlar da amma azgın oluyor."

"Onlardan biri erkekti," diye diklendi Cress.

Thorne şaşkınlıkla duraksadı. "Hadi canım. Hangisi?"

"Gözlüklü olan."

Thorne omzunun üzerinden baktı. "Sizi gidi numaracılar sizi," diye mırıldandı. Sonra yeniden önüne döndü. "Jacin üçüncü koridor demişti değil mi?"

Cress'le birlikte kavisli bir koridora girdiler. Tavandan yere kadar pencerelerden, ön bahçenin muhteşem manzarası görünüyordu.

"İstedikleri görünüme bürünebildiklerini unutma," dedi Cress. "Bu saraydaki hiç kimse sandığın kadar güzel değil."

"Bazıları hariç," dedi Thorne, sırıtıp onu kendine çekerek.

Cress gözlerini devirdi. "Sihirbazları mı diyorsun?"

Thorne güldüğünde, Cress adamın neyi komik bulduğunu anlayamadı.

Bir grup genç adamın yanından geçtiler.

Biri, camlı bir kapıyı açıp uçsuz bucaksız bahçeden gölün kıyısına doğru yürüdü. Taş basamaklarda hafifçe sendeledi. Az kalsın düşüyordu.

Cress başını iki yana sallayarak önüne döndüğünde, yalnız olduğunu fark etti.

Korkuyla etrafına bakındı. Neyse ki Thorne yalnızca birkaç adım ötesindeydi. Güzel mi güzel bir kadınla konuşuyordu. Kadın sihir yapmaya bile ihtiyaç duymamıştı. Uzun kirpiklerinin altından Thorne'u şehvetle süzüyordu.

Thorne ise yalnızca şaşkın görünüyordu.

"Hislerimde yanılmamışım," dedi kadın. Elini uzatıp Thorne'un papyonuna dokundu. "Sen Dünyalısın." Sonra işaret parmağını adamın göğsüne doğru kaydırdı. "Hem de çok yakışıklı bir Dünyalı. Ne şans ama!"

Cress telaşla koridorun iki yanına baktı. Kalabalık, büyük salona akın ediyordu ama etrafta hâlâ bir sürü Aylı vardı. Şimdiye kadar bir sorunla karşılaşmamışlardı, fakat bu kadın, Thorne'un bir Dünyalı olduğunu şıp diye anlayıvermişti işte. Cress şüphe çekmeden bu işten yakayı nasıl kurtarabileceklerini düşündü.

Sonra kadın birden Thorne'un boynuna sarıldı ve Cress'in aklı gidiverdi. Thorne'un o güzel yabancıyla tutkuyla öpüşmesini hayretle izledi.

BÖLÜM

Yetmiş Bir

CRESS ÖFKEYLE KASILIRKEN, BİR GRUP AYLI KADININ seslerini duydu. "Bravo Luisa," diye seslendi biri. "Sende de ne göz varmış ama! Etrafta başka yakışıklı Dünyalı görürsen bize yolla."

Ama Thorne'la Luisa'nın onları duydukları bile yoktu. Kendi âlemlerine dalmışlardı.

Cress, Thorne'un, kadının beline sarılıp onu ihtirasla öpüşünü fal taşı gibi açılan gözleriyle izledi.

Yumruklarını sıktı. Bütün vücudunu bir titreme almıştı. Ama sonra mantığı devreye girdi. Aylı kadınlar Thorne'la oyun oynuyordu ve Cress'in, sihirlerinden etkilenmediğini fark ettiklerinde ortalık karışabilirdi.

Cress hemen bir sütunun arkasına saklandı. Kollarını göğsünde kavuşturup Thorne'un kadınla öpüşmesini, gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşarak izlemeye koyuldu.

Öpüşmeleri bitmek bilmiyordu.

Thorne kadına giderek daha da yapışıyordu.

Nihayet ayrıldıklarında, Cress'in kolları kendi tırnak izleriyle doluydu.

Luisa nefes nefese gözlerini kırpıştırdı. "Beni çılgınca arzuladığını biliyordum."

Cress gözlerini devirdi.

Ve Thorne ne dese beğenirsiniz?

" Ben... Sana âşık oldum."

Cress'in kalbine bir bıçak saplandı sanki. Sonra güçlükle de olsa durumu kabullendi.

Ama yok, Thorne'un birini daha öptüğünü görürse delirecekti. Şu adam, koca galakside bir tek ona mı kur yapmıyordu?

Aslında bir kere öpüşmüşlerdi ama o sayılmazdı. Cress ölümle yaşam arasında gidip gelirken Thorne'un ona yaptığı iyilik üzerine romantik hayaller kurmayacak kadar gerçekçiydi.

Tamam, diye düşündü, *bitti*. Thorne onu asla istemeyecekti. Cress hayatının en tutkulu anını, çatıdaki o öpüşmeyi kalbine gömecekti. Başka çaresi yoktu.

"Ah, ne tatlısın," dedi Luisa. "Ve hiç de fena öpüşmüyorsun. Belki törenden sonra baş başa vakit geçirebiliriz." Thorne'un cevabını beklemeden, adamın göğsünü okşayıp büyük salona doğru uzaklaştı.

Onları izleyen kadın grubu da Thorne'u koridorun ortasında yapayalnız bırakıp gitti. Thorne'un yanakları hafifçe kızarmış, bakışları şehvetle buğulanmıştı. Luisa'nın parmaklarını geçirdiği saçları karmakarışıktı.

Luisa. Âşık olduğunu söylediği kadın.

Cress başını sütuna dayadı.

Thorne birkaç dakika sonra sihrin etkisinden çıkıp şaşkınlıkla etrafına bakındı. Elini saçlarının arasına daldırdı.

"Cress?" dedi usulca. Cevap gelmeyince bağırdı. "Cress?"

"Buradayım."

Thorne onu gördüğünde rahat bir nefes aldı. "Ah, özür dilerim. Bana ne oldu, bilmiyorum..."

"Boş ver," dedi Cress ve yürümeye başladı.

Thorne, onun arkasından koştu. "Hey, dur. Yoksa bana kızdın mı?"

"Neden kızayım?" diye bağırdı Cress, ellerini savurarak. "İstediğinle öpüşebilirsin. Zaten her önüne gelene sulanmıyor musun?"

Kendince hızlı yürümesine rağmen Thorne'un ona kolayca ayak uydurması Cress'i daha da sinirlendirdi.

"Ne o?" dedi Thorne alayla. "Yoksa kıskandın mı?"

"Seninle dalga geçtiğinin farkındasın değil mi?"

Thorne iyi huylu Cress'in birdenbire kaplan kesilmesini pek eğlenceli bulmuştu. Kıkırdamaya başladı. "Yahu delirdin mi sen?" Cress'i dirseğinden yakalayıp durdurdu. "Sen Ay sihrinden etkilenmiyorsun ama ben öyle değilim ki. Kadın bana istediğini yaptırdı. Ona karşı koyamamam benim suçum değildi."

"Doğru. Aslında sana acımam gerek. O korkunç kadınla öpüşmek tam bir işkence olmalı."

Thorne ağzını açtı ama sonra duraksadı. "Şey... Aslında..."

Cress kolunu sertçe çekip onun elinden kurtuldu. "Yeter. Biliyorum, deminki yalnızca bir sihirdi. Ama ya diğerlerini nasıl açıklayacaksın? Iko'ya bile yazıyorsun!"

"Yok artık!"

Cress, Thorne'un sesini taklit etti. *"Kadınlar benim uzmanlık alanım."*

Thorne güldü. "Yalan mı? Iko'nun yeni vücudu şiir gibi değil mi?"

Cress ona hayretle baktı. Yok. Bu adamdan ne köy olurdu, ne de kasaba.

"Özür dilerim," dedi Thorne. "Ama ne yapayım? Gözlerim daha yeni iyileşmişti. Ne zamandır kadın yüzü görmüyordum ve..."

"Iko'ya bile yan gözle bakmakta sakınca görmedin. Harika!"

Thorne gözlerini kırpıştırdı. Sonra birden, yüzünde garip bir ifade belirdi ama Cress, "Unut gitsin," dedi sertçe. "Daha fazla tartışmak..."

"Affedersiniz."

Bir kraliyet muhafızı yollarını kesmişti. Cress korkuyla bir adım geriledi. Thorne'la kavgasına o kadar dalmıştı ki koridordaki iki muhafızı fark etmemişti bile.

"Törenden önce bütün konukların büyük salonda toplanması gerekiyor," dedi muhafız, onların geldikleri yönü işaret ederek. "Bu taraftan lütfen."

Cress'in kalbi deli gibi çarpıyordu ama Thorne her zamanki sakinliğiyle gülümsedi. "Ah, teşekkür ederiz. Kusura bakmayın, yolumuzu şaşırmışız."

Köşeyi döndüklerinde Cress, yürürken beline sarılan Thorne'u itti. Ana koridordan daha tenha, küçük bir salona gelmişlerdi. Yine etrafta Aylılar vardı.

"Dur bir dakika," dedi Thorne, Cress'i bir duvara yaslayarak. O kadar yakınlardı ki uzaktan bakan biri öpüştüklerini sanabilirdi. Cress yumruklarını sıktı.

Thorne sıkıntıyla iç çekti.

"Biliyorum, kızgınsın. Ama bir dakika beni dinler misin lütfen?"

Cress gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Kızgın değildi. Kırgındı.

Ama gözlerini açtığında, Thorne'a muzipçe gülümsedi.

Thorne tek kaşını kaldırdı. "Hoppala!"

"Ben de bir kızım," dedi Cress. "Belki Iko kadar güzel değilim. Ya da Cinder kadar cesur veya Scarlet kadar gözü pek..."

"Cress, lütfen."

"Kim bilir Prenses Winter'ı ilk gördüğünde ne yaptın? Düşünmek bile istemiyorum."

Thorne kızın şüphelerini doğrularcasına, dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ama sıra bana gelince, yok! Sanki görünmezim. Nefes alsın yeter mantığıyla önüne gelene yaz, benim yüzüme bile bakma!"

"Sağ ol ya. Kendimi tam bir sapık gibi hissettim." Thorne'un gözlerindeki pırıltı kaybolmuştu. Eli hâlâ Cress'in kalçasının yanındaydı ama ona dokunmuyordu. Cress'in de yüzü asılmıştı.

"Çölde bana söylemeye çalıştığın, buydu değil mi?" dedi Cress, titrek bir sesle. "Seni incitmek istemiyorum derken bunu kastediyordun. Ama ben o kadar saftım ki hâlâ boş hayaller kuruyordum."

Thorne'un ifadesi yumuşadı. "Seni asla kırmak istemem."

Cress kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözleri dolmuştu. "Biliyorum. Hepsi benim aptallığım."

Thorne'un bir anlığına başını çevirmesini fırsat bilerek gözlerini sildi. Salonda kimsecikler kalmamıştı.

Thorne uzanıp Cress'in daha önce fark etmediği bir kapıyı açtı ve onu içeri itti. Cress şaşkınlıktan dengesini kaybedince, kapının yanındaki bitkiye tutundu. Her yerde çiçekler ve rengârenk bitkiler vardı. Keskin kokuları havaya yayılmıştı. Yüksek tavan, ana koridordaki pencereler gibi, kurşungeçirmez camdandı. Odanın çeşitli yerlerine oturma grupları yerleştirilmişti. Hemen karşılarında, göle bakan bir dizi bank vardı.

"Doğru hatırlıyormuşum," dedi Thorne. "Burada böyle bir avlu olduğunu söylemişlerdi. Koridorlar boşalana kadar bekleyelim. Sonra hizmetkârların kullandığı geçitlerden birine gideriz. Orada muhafızlar olmaz."

Cress derin bir nefes aldığında, koku ciğerlerini yaktı. Thorne'la arasına mesafe koymak için biraz yürüdü.

Kendini koca bir aptal gibi hissediyordu. Thorne ona, geleceğe dair hiçbir ümit vermemişti ki. Aksine onu hep uzaklaştırmaya çalışmıştı. Her davranışıyla, onun için yanlış kişi olduğunu kanıtlamıştı. Ama gönül ferman dinlemiyordu ki. Cress yine de ona âşıktı işte.

Daha da kötüsü, bütün umutlarını tüketen, Thorne'un bir Aylıyla öpüşmesi olmuştu. Thorne'un bunda bir suçu bile yoktu.

"Cress..."

Thorne'un parmakları bileğine değdiğinde, Cress hızla elini çekti. "Yapma," dedi. "Asıl ben özür dilerim. Sana kızmaya hakkım yoktu."

Tuhaf kostümünün tül kanadıyla burnunu sildi.

Thorne derin bir iç çekti. Cress göz ucuyla onun, elini saçlarının arasına daldırdığını gördü. Başını çevirip kocaman, mor bir çiçeğe bakıyormuş gibi yaptı.

Thorne artık her şeyi biliyordu. Ona kalbini açmıştı. Belki de zaten biliyordu da onu kırmamaya çalıştığı için belli etmemişti.

Thorne bir şeyler daha söylemek ister gibiydi. Aralarında konuşulmayanlar havada asılı kalmış, Cress'i boğuyordu sanki. Thorne özür dileyecekti şüphesiz. Ona bir arkadaş olarak ne kadar değer verdiğini söyleyecekti.

Cress bunları duymak istemiyordu. Özellikle de şimdi. Buraya önemli bir görev için gelmişlerdi. Ona odaklanmalıydılar.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu. Sesi hâlâ duygu yüklüydü ama en azından titremiyordu.

Bir hışırtı ve bir *klik* sesi duydu. Thorne ekranına bakıyordu. "Birkaç dakika daha. Ortalığın sakinleştiğinden emin olana kadar."

Cress başını salladı.

Az sonra bir iç çekiş daha duydu. "Cress?"

Başını iki yana salladığında, göz ucuyla, antenlerinin ucundaki minik topları gördü. Onları tamamen unutmuştu. Tekrar Thorne'a bakmaya cesaret edebildi. "Ben iyiyim," dedi. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Thorne ellerini ceplerine sokup kapıya yaslandı. Yüzündeki ifade karmakarışıktı. Utandığı belliydi ama bakışlarında başka bir şey daha vardı. Cress'i iliklerine kadar ürperten bir şey.

"Tamam," dedi sonunda. "Bence de konuşmayalım."

Cress tam kafasını sallıyordu ki Thorne birden sırtını dikleştirince şaşırdı. Üç, dört adım geriledi. Bacaklarının arkası banklardan birine çarpınca durdu.

"Ne?.."

Thorne tek bir harekette onu kucaklayıp bankın üzerine koydu. Cress sırtının dev bir saksıya yaslandığını hissetti ve *ah!*

Çatıdaki öpüşmeleriyle ilgili binlerce hayal kurmuştu ama bu bambaşkaydı.

Önceki öpüşmeleri yumuşak ve korumacıydı ama bunda tuhaf bir ısrar, kararlılık vardı. Cress kendini hislerine bıraktı. Thorne'un elleri belini yakıyordu. Dizleri Thorne'un kasıklarına dayandığında, adam onu biraz daha kendine çekti. Cress dayanamayıp inledi. Sonra Thorne'un da inlediğini duydu.

Çatıdaki öpüşmeleri silah sesleriyle yarıda kesilmişti ama şimdi sanki dünyanın bütün vakti onlarındı.

Cress sonunda bayılacağından korkarak hafifçe geri çekildi. Öylesine şiddetli titriyordu ki Thorne'un ona gitme vaktinin geldiğini söyleyeceğinden endişelendi. İki adım bile atabileceğinden şüpheliydi zira.

Ama Thorne geri çekilmedi. Kollarını Cress'in beline dolayıp kesik kesik soludu.

"Cress," dedi sonra.

Ses tonu, Cress'in içini ürpertti. Dudaklarını yalayarak ellerini Thorne'un saçlarından göğsüne kaydırdı.

Onu hafifçe itti.

Nefes alabilecek, düşünebilecek ve hayatı boyunca pişmanlık duyacağı bir aşka tutulduğunu kabullenebilecek kadar.

"Ben..." Sesi çıkmayınca duraksadı ve yine denedi. "İstediğim bu değildi."

Thorne önce anlamadı ama sonra yüzü asıldı.

"Yok, yani buydu da..."

Thorne gözle görülür şekilde rahatladı. Kıza çabucak gülümsedi. Cress'in istediği tabii ki buydu. Kesinlikle bu.

"Ama ben senin sevgililerinden biri olmak istemiyorum. Gelgeç maceralarından biri."

Thorne'un gülümsemesi bir kez daha soldu. "Cress..." Kırgın ama umutlu görünüyordu. Derin bir nefes aldı. "Onu sen sandım."

Cress gözlerini Thorne'un dudaklarından güçlükle ayırdı. "Efendim?"

"Beni öpen kız, tıpkı sana benziyordu."

Cress bunu unutmuştu bile. Yeni bir kıskançlıkla sarsıldıysa da kendini topladı.

"Saçmalama. Bir kere o kumraldı. Uzun boyluydu..."

"Bana öyle görünmedi," dedi Thorne. "Bizi birlikte gördü herhâlde. Ya da sana nasıl baktığımı fark etti. Bir şekilde anladı işte. Ve senin görünümüne büründü."

Cress dudaklarını aralayarak o sütunun arkasından izlediklerini düşündü. Thorne'un şaşkınlığını. Gözlerindeki ateşi. Ona sarılışını.

"Seni öptüğümü sanıyordum," dedi Thorne, dudaklarını onunkilere sürterek. Cress, Thorne'u ceketinin yakalarından tutarak kendine çekti.

Sonra birden yine geri çekildi.

"Ama ona âşık olduğunu söyledin."

Thorne'un ifadesi donup kaldı. Tutkusu paniğe dönüştü.

Sonunda yutkundu. "Ah?" Omzunu silkti. "Şey için dedim şey..."

Cümlesini bitiremeden arkasındaki kapı açıldı.

BÖLÜM

Yetmiş İki

İKİSİ DE DONUP KALDI.

Thorne dişlerinin arasından fısıldadı. "Daha bitmedi. Bir ara devam ederiz."

Nerede olduğunu bile unutan Cress, dalgın bir yüzle başını salladı.

Thorne kendini Cress'e kalkan ederek kapıya döndü. Cress adamın dirseğinin altından, avluya giren kraliyet muhafızını gördü.

Muhafız kaşlarını çatarak ağzındaki mikrofona konuştu. "İki asil," dedi, sert bir sesle. Çenesiyle Thorne ve Cress'e işaret etti. "Törenden önce bütün koridor ve salonları boşaltıyoruz. Sizden ana salona geçmenizi rica ediyorum."

Thorne papyonunu düzeltip hafifçe öksürdü. "Affedersiniz. Vaktin geldiğini fark edemedik."

Cress, Thorne'un koluna yapışan yaprağı aldı. Yanakları yanıyordu. Son birkaç dakikanın hararetî bütün vücudunu tüketiyordu.

Thorne yere düşen antenli şapkayı Cress'e verdi. "Tabii. Hemen gidiyoruz," dedi muhafıza.

Cress titreyen ellerle şapkayı başına geçirdi.

"Anlayışın için teşekkürler dostum," dedi Thorne, muhafıza göz kırparak. Adamın yanından geçip kapıdan çıktıklarında usulca nefesini bıraktı. "Normal davranmaya çalış."

O üç kelime, Cress'in kulaklarında anlamsızca yankılandı. Bacakları makarna kıvamına gelmişken ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarparken nasıl yapacaktı ki bunu? Thorne düpedüz onu sevdiğini söylemişti. Bir de oturup normal davranacaktı, öyle mi? Hem de normal davranmak ne demek, onu bile bilmezken.

Cress gülmeye başladı. Önce, kendini tutmaya çalıştığı için sesi tuhaf bir homurtu gibi çıktı. Sonra boğazına kadar yükselen kıkırtılar yüzünden iki büklüm oldu. Neredeyse boğulacaktı.

Thorne ısrarla elini kızın belinden çekmiyordu. "Kastettiğim bu değildi ama olsun. Yine de tatlısın."

"Özür dilerim," diye homurdandı Cress. Normal bir ifade takınmaya çalıştı ama yeni bir gülme kriziyle iki büklüm oldu.

"Cress, hayatım. Tamam, şirinlikten öleceksin, fakat bir dakika dikkatini toplaman gerek. O muhafızın bizi tanımaması büyük şans. Ama ya..."

"Hey! Durun!"

Thorne küfretti.

Cress'in kahkahası panikle bölündü.

"Koş!"

El ele koşmaya başladılar. Bir köşeyi döndüler. Sonra bir köşeyi daha. Thorne kızı kendiyle beraber küçük bir kapının

bulunduğu bir girintiye çekti. Saniyeler sonra hizmetkârların koridorundaydılar.

"Sola!" diye bağırdı Thorne, yakınlardaki bir masada bulduğu bir servis arabasını kaparak. Arabayı girdikleri kapının arkasına dayayıp Cress'i izledi. Temizlik eşyalarıyla dolu dolapların yanından geçtiler. Thorne ceketinin iç cebinden tabancasını çıkardı. "Çip sende mi?"

Cress göğsünü yokladı. Cinder'ın videosunu yükledikleri çip, hâlâ elbisesinin içindeydi. Kafasını sallayarak koşmaya devam etti.

"Süper."

Thorne birden Cress'i itti ve elektrikli bir makaranın arkasına daldılar. Cress sertçe duvara çarptı.

"İki koridor arkada bir asansör var," dedi Thorne. "Saklanacak bir yer bul. Sonra da güvenlik merkezine git. Ben onları ters yöne çekip yanma geleceğim."

Cress itiraz edercesine başını sallamaya başlamıştı bile. "Olmaz. Beni bırakamazsın. Sensiz başaramam."

"Tabii ki başarabilirsin. Belki o kadar eğlenceli olmayacak ama bir yolunu bulacağından eminim."

Uzaktan ayak sesleri geldiğinde Cress korkuyla inledi.

"Seni bulacağım," diye fısıldadı Thorne. Sonra kızın dudaklarına telaşlı bir öpücük kondurup eline ağır ve ılık bir şey tutuşturdu. "Cesur ol."

Thorne tekrar koşmaya başladı.

"İşte orada!" diye bağırdı biri.

Thorne köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Cress elindeki silaha bakakaldı.

Elindeki küçük ölüm makinesi, onu muhafızlardan bile daha çok korkutuyordu. Bir an silahı yere bırakıp kaçmayı bile düşündü.

Sonra sırtını makaraya yaslayıp parmağını tetiğe koydu. *Aynı bilgisayarlar gibi*, diye düşündü. *Onlar da senin komutlarınla çalışır. Bu tabanca da öyle. Sadece sen tetiğe bastığında ateş eder.*

Mantığını çalıştırmak pek işe yaramamıştı ne yazık ki.

İki muhafız ona bakmadan yanından geçti.

Cress olduğu yerde kalmayı düşündü. Baştan aşağı zangır zangır titriyordu. İçinden bir ses ona, hareket ettiği anda enseleneceğini söylüyordu.

Ama hayır. Vücudu onu kandırmaya çalışıyordu. Muhafızlar geri döneceklerdi şüphesiz. Buraya destek yollayacaklardı. Cress'i er geç bulacaklardı.

Uzaktan gelen silah patlamaları onu harekete geçirdi. Ardından homurtular ve boğuşma sesleri duydu.

Cress köşeden çıkıp Thorne'la geldikleri yöne baktı. İki koridor arkada, demişti. Orada bir asansör vardı.

Cress elini böğründeki dikişe bastırarak usulca yürüdü. Bir koridoru geçti ve daha çok ayak sesi duydu ama hangi yönde olduklarını anlayamıyordu. Durup etrafına bakındı. Dolaplardan birinin kapağını açtı.

Dolabın dibinde, metalik renklerde, döşemelik kumaş topları vardı. Neredeyse Cress'in iki katı boyundaydılar.

Cress dolabın içine girip kumaşların arasında kendine ufacık bir yer açtı ve kapağı çekti. Sonra tabancayı, namlusu kapağa bakacak şekilde yere koydu.

Ayak sesleri yaklaştı. Artık onu gördüklerinden emindi ama kimse bağırmadı.

Ve sonra...

"Olduğun yerde kal!"

Bir silah patladı. Biri inledi. Cress yere düşen bir vücudun sesini duydu. Yakından gelmişti. Cress gözlerini kapayıp çenesini dizlerine bastırdı. *Lütfen Thorne olmasın. Lütfen.*

Bir iç çekişi, dingin bir erkek sesi izledi. "Bunca tantana, sefil bir Dünyalı için miydi? Siz muhafızlar gerçekten zavallısınız."

Cress ses çıkarmamak için elini ağzına bastırdı. Gözlerini karanlığa dikip nefesini sığlaştırmaya çalıştı. Bir yandan da biraz daha hava alamazsa bayılacağından korkuyordu.

Biri inledi. Cress'in saklandığı yerin çok yakınındaydı.

"Sayborgun yandaşlarından biri olduğu kesin. Asıl soru, sarayda ne aradığı?"

Cress, Thorne'un sesini duydu. "Yalnızca sevgilimi öpüyordum," dedi. Cress yüzünü dizlerine gömüp hıçkırığını bastırmaya çalıştı. "Bunun burada suç sayıldığını bilmiyordum."

"Yanındaki kız nerede?" diye sordu adam, ruhsuz bir sesle.

"Korkup kaçmış olmalı."

Bir iç çekiş daha geldi. "Laf oyunlarıyla harcayacak vaktimiz yok. Götürün bunu. Bir hücreye tıkın. Törenden sonra icabına bakarız. Ailelerden birine iyi bir evcil hayvan olur. Kızı da aramaya devam edin ve bulduğunuz anda bana haber verin. Büyük salonun etrafındaki güvenliğin artırılmasını istiyorum. Belli ki bunlar bir iş peşinde. Töreni mahvederlerse, Majesteleri hepimizin canına okur."

Bir gümbürtü ve ardından inleme geldi. Cress, Thorne'a neler yaptıklarını ve yapabileceklerini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Kanının tadını alana dek dudağını ısırdı. Thorne'u sürükleyerek götürüşlerini dinlerken, tek dayanağı kendi can acısıydı.

BÖLÜM
Yetmiş Üç

"*JACIN!*" DEDİ CİNDER SERTÇE. "IKO BİR KRATERE çakılıp ölmemiz için kendini feda etmedi."

"Sakin ol. Ne yaptığımı biliyorum ben." Böyle diyordu ama kendi kalbi de deli gibi çarpıyordu.

"Hani daha önce böyle bir şey kullanmamıştın?"

"Doğru." Direksiyonu kırdığında, arazi jeti sola yattı.

Cinder korkuyla tepesindeki kola tutundu. Sonra hafifçe inledi. Yine omzu ağrıyor olmalıydı ama hiçbir şey demedi. Jacin de yavaşlamadı.

Jacin hayatında ilk kez, bu kadar ele avuca sığmayan bir araç kullanıyordu. Böylesine hızlı ve tehlikeli bir aletin, yalnızca zengin bir Artemisia'lının oyuncağı olduğuna inanası gelmiyordu. Ay'ın engebeli arazisi altlarından kayıyordu âdeta. Tavan cam olduğu için insan kendini boşlukta gibi hissediyordu.

Jacin bir kayaya çarptıkları takdirde arazi jetinin bir konserve kutusu gibi dümdüz olacağından korkmaya başlamıştı.

Hatta bu zımbırtıyı alüminyumdan yaptıklarından bile şüpheleniyordu.

Bir kayalığın ucundan uçtuklarında, arazi jeti yer çekimsiz alan moduna geçip onları altlarındaki kraterden sorunsuzca geçirdi. Diğer tarafa indiklerinde, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Jacin'in midesi bulanmaya başlamıştı. Hem hızdan hem de kubbelerin dışındaki araziye alışık olmadığı için.

"Arkada cam şişeler var," diye tısladı Cinder. "Bir hatırlatayım dedim."

"Rahat ol," dedi Jacin ve gözleri kontrol düğmelerinin üzerindeki hologram haritaya kaydı. Başka bir gün olsa, belki canını bile hiçe sayıp risk alırdı ama şimdi önemli bir görevleri vardı. Jetin her bir köşesi panzehirle doluydu ve her geçen dakika insanlar ölüyordu.

Ve onlardan biri de Winter'dı.

Ufukta bir kubbe belirdi. Bir tarafındaki ağaçlarlarla diğer tarafındaki kütük yığınları, bu mesafeden bile görünüyordu.

Jacin ustaca manevralarla kayalıkların arasından geçti. Cinder en kısa yolu görebilmesi için hologramı ona çevirdi. Kubbelerin çoğu gruplar hâlindeydi. Böyle olmasının bir sebebi, bu şekilde inşa edilmelerinin kolaylığıydı. Başka bir sebepse, onları Ay'ın, kubbelerin dışındaki arazisine bağlayan limanları paylaşabilmekti. Böylece yer altı tünellerine bağlı kalmadan ticaret yapılabiliyordu.

Arazinin çıplaklığı yüzünden mesafeler aldatıcı olabiliyordu. Bölge göründüğünden beri saatler geçmiş gibiydi. Jacin'in içi içini yiyordu. Askerlerin Winter'ın tankını taşıyışı gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendini geç kalmadığına inandırmaya

çalıştı. Kurtulma umudu olmasa, Winter'ın tanka koyarlar mıydı hiç?

"Duvarrrrr!" diye bağırdı Cinder.

Jacin son anda direksiyonu kırdı. Hologram, harita varış noktalarına yaklaştıklarını haber verdi. Jacin bütün dikkatini topladı. *Geminin burnunu düzelt, hızı düşür, pervaneleri durdur.* Az sonra arazi jet yavaşladı.

Yavaşladı.

Yavaşladı.

Ve bir uçurumun kenarından yuvarlanan bir kaya parçası gibi düşmeye başladı.

Cinder çığlık attı.

Karanlık mağara duvarları etraflarını sarmalarken, kubbe ve kayalık arazi gözden kayboldu. Jacin jeti otomatik pilota aldığında, hızları kademeli olarak azaldı. Yavaş ve kontrollü bir inişe geçtiler. Karşılarında bir iniş bölmesinin kapağı açıldı ve Jacin jeti içeri soktu.

Cinder nefes nefese kalmıştı. "Yuh!" diye bağırdı. "Bu sefer kesin gidiciyiz dedim."

Jacin ona aldırmadı. Sinirleri iyice gerilmişti. Arkalarındaki kapı kapandı ve başka biri açıldı. Jacin jeti o tarafa doğru sürdü. O ana kadar hiçbir engelle karşılaşmamaları büyük şanstı.

Hologram harita değişti. Şimdi Ay'ın çıplak arazisi yerine, indikleri limanı ve civardaki bölgeleri gösteriyordu. Jacin birkaç düğmeye basarak Winter'a hangi yoldan ve ne kadar sürede ulaşabileceklerini kestirmeye çalıştı.

Aslında bu noktada jetten inmeli ve yola yaya devam etmeliydiler. Panzehir şişelerini de taşımak zorunda kalacaklardı tabii.

Jacin gözlerini koordinatlardan güçlükle ayırıp acil çıkış merdivenine baktı. Yanındaki tabelada, en yakın bölgelerin isimleri yazılıydı. Winter'ın bulunduğu bölge, listede üçüncü sıradaydı.

Jacin elini gaz düğmesine uzattı.

"Aklından bile geçirme," dedi Cinder.

Ve yine çığlığı bastı.

Ama Cinder boşuna korkmuştu. Jet merdivene güç bela da olsa sığdı. Birkaç kez duvarlara sürtündüler o kadar. Hızla yukarı tırmanıp Ormancılık Bölgesi'nin biyo kubbesinin hemen altına çıktılar. Durduklarında Cinder'ın elleri hâlâ yüzündeydi.

"Geldik," dedi Jacin, hologramın düğmelerine basarken. Haritada, kubbenin dışına yakın ağaçlar, evlerin bulunduğu cadde ve ormanın etrafındaki dükkânlar göründü.

Jacin, ağaçların seyreldiği yere doğru baktı. İşte oradaydılar. İnsanlar.

Çok kalabalıklardı.

Hepsi ormanın kenarında toplanmıştı. Fosforlu sarı arazi jetini şaşkın gözlerle izliyorlardı. Jacin motoru yeniden çalıştırdı ve yavaşça onlara doğru ilerlediler.

Durduklarında, Jacin kapıları açan düğmeye uzandı.

"Bekle," dedi Cinder. Ayağa kalkıp iki şişe ilaç aldı. "Bizim de bağışıklığımız yok."

Şişeleri vakit kaybetmeden kafalarına diktiler. Jacin daha yutkunmadan kapıları açtı. Arazi jetine tavandan girilip çıkılıyordu. Camlı kapaklar fındık kabuğu gibi iki yana devrildi.

Jacin emniyet kemerini açıp jetin tepesine tırmandı ve yosunlu zemine atladı. Cinder'ın yere inişi biraz daha hantalca oldu.

Jacin bu anı hiç düşünmemişti. Bölgedeki insanların panzehire ihtiyacı olduğu açıktı ama onlara jetteki şişelerden bahsetmek, kargaşaya sebep olabilirdi.

Jacin jetin arkasına geçip çaktırmadan eline bir şişe aldı ve kalabalığa doğru yürüdü.

Daha dört adım atmıştı ki ormancılar birden cesur savaşçılara dönüştüler. Jacin bir anda sopa ve mızraklardan oluşan bir duvarla karşı karşıya kaldı.

Hayretle duraksadı.

Ya adamların silahlı olduklarını fark edemeyecek kadar dalgındı ya da bölge halkı uzun zamandır böyle bir ana hazırlanıyordu. Kalabalığın arasından sopalı bir adam sıyrıldı. "Kimsin sen?"

Cinder, Jacin'in yanında belirdiğinde, herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı. Cinder ellerini havaya kaldırarak metal kaplamalarını gösterdi.

"Sihir yapmadığımı nasıl ispatlarım bilmiyorum ama ben Prenses Selene'yim," dedi. "Buraya size zarar vermeye gelmedik. Jacin, Prenses Winter'ın dostu. Levana onu öldürmeye çalıştığında, Winter'ın saraydan kaçmasına o yardım etti." Bir an duraksadı. "Kraliçe ikinci denemesinde başarılı oldu ne yazık ki."

"Bizim dostlarımızın böyle lüks oyuncakları olmaz," dedi adam, jeti işaret ederek.

"Sizin dostunuz olmak kimin umurunda?" diye tısladı Jacin. "Prenses nerede?"

Cinder ona ters bir bakış fırlattı. "Kapa çeneni." Tekrar kalabalığa döndü. "Prenses Winter'ın hasta olduğunu biliyoruz. Bölgenizdeki pek çok insan gibi o da..."

"Neler oluyor burada?"

Kalabalığın arasında tanıdık bir yüz belirdi. Üstü başı, hayvanat bahçesindekinden bile pisti. Kızıl bukleleri, alnıyla yanaklarına yapışmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

Scarlet donup kaldı. "Cinder!" Tam gülümsemeye başlamıştı ki şüpheyle gözlerini kısıtı. İşaret parmağını Cinder'a doğrulttu. "Seninle ilk nerede tanıştık?"

Cinder sadece bir anlığına duraksadı. "Paris'teki opera binasının önünde. Sana saldırdığını sandığım için Wolf'u bayılttım."

Scarlet'ın gülümsemesi geri döndü. Koşup Cinder'a sıkıca sarıldı. Sonra küfrü bastığı gibi geri çekildi. Yarım düzine kadar kurt asker, Scarlet'ın arkasında sıra olmuştu. Aynı anda hem uysal hem de ürkütücü görünüyorlardı. İsteseler oradaki herkesi birkaç dakikada parçalayabileceklerini bildiği için, Cinder hâlâ onlara güvenemiyordu.

"Hemen gidin buradan," dedi Scarlet ve dirseğiyle ağzını kapayıp boğulurcasına öksürmeye başladı. Az sonra tekrar nefes alabildiğinde, dirseğinde kan lekeleri vardı. "Burası güvenli değil."

"Winter yaşıyor mu?" diye sordu Jacin.

Scarlet hastalığının izlerini saklamak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet ama hasta. Hepimiz öyleyiz. Levana, Winter'a veba bulaştırdı. Salgın hızla yayılıyor. Winter'ı süspansiyon tankına..."

"Biliyoruz," dedi Cinder. "Size panzehir getirdik."

Jacin avucundaki şişeyi gösterdi.

Scarlet'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalabalığın ön sıralarında, gözle görülür bir dalgalanma oldu. Scarlet, Cinder'la kucak-

laştığında birçoğu silahlarını indirmişti ama bazıları hâlâ tetikteydi.

Jacin baş parmağıyla arkasını işaret etti. "Yardım edin de bütün şişeleri boşaltalım."

"Bir tane de kendine kap," dedi Cinder, Scarlet'a. "İlacın herkese yeteceğini umuyorum. Yine de tek damlasını bile boşa harcamayalım. Birkaç şişe de sonradan hasta olabileceklere ayıralım."

Jacin, avucundaki şişeyi sıkarak Scarlet'a yaklaştı. "Winter nerede?"

Scarlet, arkasındaki askerlere döndü. "Prenses'i gösterin. Jacin ona zarar vermez. Strom, panzehirin dağıtımı için bir ekip kurmamız gerek."

Jacin artık onlarla ilgilenmiyordu. Kalabalık açıldığında, gün ışığında parlayan tankı gördü.

Karanlık ormanla derme çatma kliniğin arasında bir patika vardı. Winter'ı oraya koymuşlardı. Bölge halkı, Prenses'e duydukları sevgiyi, tankını bir mabede dönüştürerek göstermişti. Camdan bir tabutu andıran tankın metal tabanının etrafına bıraktıkları çalı çırpılar, ona yaşam veren sıvının içinde yüzen Winter'ı gizliyordu. Tankın üzerini papatyalar ve düğün çiçekleriyle doldurmuşlardı. Çiçeklerden bazıları, çalı çırpıların üzerine düşerek onları da süslemişti.

Jacin bu manzara karşısında bir an duraksadı. Levana belki de o kadar paranoyak değildi. Halkın, asil kan taşımayan Winter'ı bütün gelenekleri yıkacak kadar çok sevdiği o kadar belliydi ki.

Avucundaki şişe ısınmıştı. Jacin etrafındaki sesleri duymaz oldu. Tankın uğultusuyla sarmalandı. Winter'ın ayak ucundaki ekranın biplemesi kafasının içinde yankılandı.

Yaklaşıp çiçekleri süpürdü. Winter camın altında uyuyor gibiydi. Ama içinde yüzdüğü koruyucu madde, tenine tuhaf ve hastalıklı bir mavilik katmış, yanağındaki yara izlerini belirginleştirmişti.

Jacin, Winter'ın ellerinden boynuna kadar yayılan koyu lekeleri daha sonra fark etti. Aynılarından, çenesinde ve kulaklarında da vardı. Jacin tekrar ellerine baktı. Winter'ın parmak uçlarındaki gölgeleri görünce nefesini tuttu. Mavi ateşin son ölümcül izleriydi bunlar.

Yine de Winter onun için hâlâ bir kusursuzluk timsaliydi. Kıvırcık saçları, tankın içindeki jölemsi sıvıda neşeyle yüzüyordu. Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Jacin bir an, Winter'ın gözlerini açıp ona gülümseyeceğini sandı. Özlemiyle yanıp tutuştuğu, o tatlı, muzip gülümsemeyi yeniden görecekti.

"Tank bütün yaşam fonksiyonlarını yavaşlatıyor. Dolayısıyla hastalığını da."

Jacin irkilerek başını kaldırdı. Yanında maskeli, yaşlı bir adam duruyordu. Jacin önce, adamın maskeyi hastalıktan korunmak için taktığını sandı. Ama sonra adamın kollarındaki lekeleri gördü. Aksine, başkalarını kendinden korumaya çalışıyordu.

"Ama vebayı tamamen durdurmamız imkânsız ne yazık ki."

"Siz doktor musunuz?"

Yaşlı adam başını salladı. "Tankı açarsak ve panzehiriniz işe yaramazsa, Prenses bir saate kalmadan ölür."

"Tankta ne kadar yaşayabilir?"

Doktor ekrandaki değerleri kontrol etti. "En iyi ihtimalle, bir hafta."

"En kötü?"

"Bir iki gün."

Jacin şişeyi gösterdi. "Bunu Kraliçe'nin laboratuvarından aldık. İşe yarayacağından eminim."

Doktor gözlerini kısıp Jacin'in arkasına baktı. Jacin başını çevirdiğinde, Cinder'la Scarlet'ın biraz ötede beklediklerini gördü.

"Winter ona güvenirdi," dedi Scarlet. "Ben şansımızı denemekten yanayım."

Doktor kısa bir tereddüdün ardından, tankın ekranına birkaç komut girdi.

Jacin bir heykel gibi kıpırdamadan bekliyordu.

Birkaç saniye hiçbir değişiklik olmadı. Sonra tankın içindeki sıvı altından boşalırken yüzeyde baloncuklar belirdi. Winter'ın yüzünü kaplayan mavi sıvı çekildi. Hastalığına rağmen hafif bir kırmızılığın hâlâ terk etmediği dudakları ve gözlerinin altındaki narin çizgiler göründü.

Winter bir ceset değildi.

Hâlâ yaşıyordu.

Jacin onu kurtaracaktı.

Sıvı tamamen boşaldığında doktor yine ekranın düğmelerine bastı ve tankın kapağı açıldı.

Winter'ın saçları jelle kaplıydı ve ışığın değdiği her yeri parlıyordu. Jacin kızın göğsünde kenetlediği ellerini açıp parmaklarını sıkıca tuttu. Teni kaygandı ve parmak uçlarındaki mavilik şimdi açıkça belliydi.

Doktor, Winter'ın vücuduna bağlı tüpleri çıkarmaya başladı. Koma uykusundayken, bunlar sayesinde hayatta kalmıştı. Jacin'in gözleri yaşlı doktorun ellerine kaydı. Yanlış bir şey yaptığını düşünürse hemen müdahale edecekti. Ama doktor işinin ehliydi belli ki.

Winter'ın vücudu artık kendi başına olduğunu usulca algıladı. Göğsü inip kalkmaya başladı. Soğuk parmakları seğirdi. Jacin şişeyi Winter'ın yanma koyup çalı çırpı yığınının üzerine çöktü. Winter'ın nabzına baktı. Giderek güçleniyordu.

Bakışları kızın yüzüne kaydı. Winter'ın gözlerini açmasını bekledi. Uyandığında, onun için yine ulaşılmaz olacaktı.

Birden irkildi. Tüm bunlar öylesine gerçek dışıydı ki tamamen unutmuştu.

Winter şimdi çiçeklerle çalı çırpıların arasında baygın yatıyordu ama o hâlâ bir Prenses'ti. Jacin ise koca bir hiç.

Beklerken, yüzünün her bir ayrıntısını hafızasına kazımaya çalıştı. Her gün bu güzelliği hayal etmek için.

Arkasından ayak sesleri geldiğinde, Jacin yalnız olmadığını hatırladı. Kalabalık onları izliyordu. Fazla yaklaşmasalar da Jacin kendini boğulacakmış gibi hissediyordu.

Bir savaşın ortasındaydılar. Bölge halkı ölümle pençeleşiyordu. Ama o Winter'ın başında oturmuş, tatlı hayaller kuruyordu.

Ayağa kalkıp insanlara bağırdı. "Başka işiniz yok mu sizin? Gidip isyanınızı planlasanıza."

"Winter'ı merak ediyoruz," dedi Scarlet. Elinde boş bir şişe vardı. Cinder ona öncelik tanımıştı.

"Uyanıyor," dedi doktor.

Jacin, Winter'a döndüğünde, kızın göz kapaklarının titreştiğini gördü.

Doktor bir elini hastasının omzuna koyup diğer elindeki ekranı üzerinden geçirdi. "Organları uyandırılmaya normal tepkiler verdi. Boğazı ve ciğerleri bir süre ağrıyacak ama bence panzehiri hemen şimdi verebiliriz."

Winter gözlerini açtı ama bakışlarını odaklayamıyordu. Jacin hemen tankın kenarına tutundu. "Prenses?"

Winter birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Sonra Jacin'e baktı.

Jacin kendine hâkim olmaya çalıştıysa da dayanamayıp güldü. O kadar rahatlamıştı ki. Winter'ı bir daha göremeyeceğini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

"Merhaba baş belası," diye fısıldadı.

Winter'ın yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. Jacin'e uzatmaya çalıştığı eli, tankın kenarına çarptı. Jacin o eli yakalayıp sevgiyle sıktı. Diğer eliyle panzehir şişesini alıp tıpasını açtı.

"Hadi Winter. Bunu içmen gerek."

BÖLÜM
Yetmiş Dört

WINTER, JACIN'İN ONU DOĞRULTUP AĞZINA BİR şişe dayadığını hayal meyal hatırlıyordu. İçtiği, tatsız tuzsuz bir şeydi. Yutkunmakta güçlük çekmişti ama Jacin'in elini sıkıp kendini zorladığında bunu başarmıştı. Burnunda keskin kimyasalların kokusu vardı. Her tarafı vıcık vıcıktı ve ıslak, kaygan bir yerde yatıyordu.

Neredeydi? Regolit mağaralarıyla kurt askerleri hatırlıyordu. Sihirbazlarla Scarlet'ı da öyle. İnsanlar ve ağaçlar vardı. Sonra yaşlı bir kadın ona şeker vermişti.

"Nasılsın?" diye sordu Jacin endişeyle.

Winter onun koluna dayandı. "Açım."

"Tamam. Sana yiyecek bir şeyler buluruz." Winter, Jacin'in, endişesini açıkça göstermesine alışkın değildi. Yine de bu yeni durum hoşuna gitmişti. Jacin arkasını dönüp "Nasıl?" diye sordu.

Winter, yanlarında dikilen, maskeli, yaşlı adamı o zaman fark etti. Elinde bir ekran vardı. "Hayat fonksiyonları norma-

le dönüyor ama panzehirin etkisini değerlendirmek için henüz erken."

Winter başını hafifçe çevirerek onları izleyen insanlara baktı. Islak bir saç buklesi, yanağına doğru kaydı. Açık havadaydılar. Scarlet oradaydı. Kurt askerler de öyle. Herkes merak ve endişeyle ona bakıyordu.

Ve işte kuzeni de gelmişti. Metal eli, ışıkta parlıyordu.

"Merhaba dostlar," diye fısıldadı.

Önce Scarlet gülümsedi. "Hele şükür uyanabildin kaçık."

"Panzehirin işe yarayıp yaramadığını ne zaman anlarız?" diye sordu Jacin.

Doktor ekranı Winter'ın kolunun üzerinde aşağı yukarı kaydırdı. Winter ekranı gözleriyle takip etti. Ekran, yaralarının durumunu kontrol ediyor olmalıydı. "Uzun sürmez," dedi doktor.

Winter kuruyan dudaklarını yalayarak elini gün ışığına doğru kaldırdı. Şimdilik sahteydi ama yakında, ufukta güneş parlayacaktı. Üzerlerine güneş doğacaktı.

Tenindeki kan kabarcıkları, patladı patlayacak gibi duruyordu. Gerçekten de iğrenç bir görüntüydü.

Becerebilseydi kahkahalar atardı.

Hayatında ilk kez, kimse ona güzel diyemezdi.

Bakışları, bileğindeki kocaman kabarcığa kaydı. Neredeyse başparmağı kadardı. İçinde bir solucan varmış gibi kıvrılıp bükülüyordu. Sonra altından minik bacaklar çıktı ve kabarcık, kolunun üst kısmına doğru yürüdü. Dirseğinin iç kısmında durakladı. Tıpkı şişman bir örümceğe benziyordu.

"Winter."

Korkuyla sıçradı. Scarlet tankın ayak ucuna gelmişti. Onda da aynı kabarcıklardan vardı. Winter'ınkiler kadar çok değillerdi ama beyaz teninde açıkça belli oluyorlardı.

"Doktor sana bir soru sordu."

"Bağırma ona," dedi Jacin.

"Sen de şımartıp durma," diye yapıştırdı Scarlet.

Winter tekrar koluna baktığında, kabarcık, bileğine geri dönmüştü.

"Affedersiniz Majesteleri ama kanınızı almam gerek," dedi doktor.

Winter başını sallayıp kolunu uzattı. Etine batan iğneyi ve şırıngaya dolan kanı ilgiyle izledi. Kan fabrikası, o uyurken de çalışmıştı anlaşılan.

Doktor kan örneğini ekranın içindeki özel bir bölmeye koydu. "Şunu için," dedi, kıza turuncu bir sıvıyla dolu, kâğıt bir bardak uzatarak. "Boğazınıza iyi gelir."

Jacin bardağı alıp kızın ağzına dayamaya çalıştı ama Winter buna izin vermedi. "Ben içerim," diye fısıldadı. "Daha iyiyim."

Jacin yine de rahatlamış görünmüyordu.

"Mükemmel," dedi doktor. "Virüs etkisini kaybediyor. Bağışıklık sisteminiz inanılmaz bir hızla yeniden yapılanıyor." Gülümsedi. "Artık rahatlıkla panzehirin işe yaradığını söyleyebilirim. Bir iki saate toparlanırsınız. Birkaç gün sonra da sapasağlam olacaksınız."

"Ah, üzülmeyin," dedi Winter. "Benim tamamen iyileşmem biraz zor zaten." Kolunu kaldırdı. "Ya leopar beneklerim?"

"Zamanla kaybolacaklar."

"İz kalır mı?

Doktor duraksadı. "Bilemiyorum."

"Boş ver," diye atıldı Scarlet. "Önemli olan iyileşmen."

"Öyle tabii." Winter parmağını kabarcıkların üzerinde gezdirdi. Pürüzsüz teni bambaşka bir görünüme bürünmüştü ama zamanla kusurlarına alışırdı herhâlde.

"İşte aradığımız kanıt," dedi Cinder, Jacin'in yanına yaklaşarak. "Panzehir işe yarıyor. Dağıtımın geri kalanı için, iki gönüllüye ihtiyacım var. Hastalık belirtilerini gösterenler, şu tarafta sıra olsun. Parmakları mavileşenler öne geçsin. İtişme kakışma istemiyorum. Hastalara yardım edin. Hadi bakalım. İşe koyulalım." Ellerini çırptığında herkes bir tarafa koştu.

Jacin, Winter'ın saçına yapışan bir jel topağını çıkardı. Yüzü dalgındı. Ne yaptığını bilmez gibi bir hâli vardı. Winter uzanıp onun sarı saçlarını okşadı.

"Gerçeksin değil mi?"

Jacin hafifçe gülümsedi. "Öyle görünmüyor muyum?"

Winter kafasını iki yana salladı. "Asla." Dikkati kalabalığa kaydı. "İsyan başladı mı?"

"Daha değil. Ama ufak ufak kıpırdanmalar var. Tören bu akşam."

Winter dudaklarını kemirerek hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Henüz hiçbir şey bitmemişti.

"Prenses'in yıkanabileceği bir yer var mı?" diye sordu Jacin, doktora.

"Klinikteki banyoyu kullanabilirsiniz. Alt katta, koridorun sonunda."

Jacin, Winter'ı kucağına alarak kliniğe girdi. Winter onu yapış yapış etmesine aldırmadan başını Jacin'in göğsüne daya-

dı. Yeniden birlikteydiler işte. Belki kısa sürecekti ama olsun. Winter yine de mutluydu.

Banyo da binanın geri kalanı gibi kırık döküktü. Jacin sığ küvete kararsızca baktı.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Winter. "Kavga mı ettin?"

Jacin'in dudakları seğirdi. "Thorne vurdu. Ama hak ettim."

"Tam bir sert çocuk olmuşsun. Aslında ne kadar yufka yürekli olduğunu kimse tahmin edemez."

Jacin hafifçe homurdanmasına rağmen bakışlarını kızın yüzünden çekmedi. Winter birden onun kalp atışlarını hissetmeye başladı. Ama Jacin'in kalbi daha mı hızlı atmaya başlamıştı, yoksa o mu buna yeni dikkat ediyordu, bilmiyordu. Birden çekingenliği tuttu.

Eh, ne de olsa, Jacin'i son gördüğünde öpüşmüşlerdi. Winter ona aşkını itiraf etmişti.

Yanakları kızardı ve cesaretini kaybederek gözlerini kaçırdı. "Beni küvete bırak," dedi. "Kendim yıkanırım."

Jacin kızı metal küvetin kenarına oturtup musluklarla oynamaya başladı. Kükürt kokan suyun yeterli ısıya ulaştığına kanaat getirince, dolapta bir şişe sıvı sabun buldu.

Winter saçlarını tepede toplayıp ensesindeki kimyasal kokulu jelleri silmeye koyuldu. "Bana baktığında hastalığımı görmüyorsun değil mi?"

Jacin elini suya sokup sıcaklığını bir kez daha kontrol ettikten sonra, Winter'ın daha rahat oturmasına yardım etti.

"Ben ne zaman senin hastalığını gördüm ki?"

Levana'nın virüsünden değil, Ay hastalığından söz ediyordu. Winter'ın kafasının içindeki yaralar, tenindekilerden bile daha derindi.

Amma da çok yarası vardı. Winter onlarla gurur duymakla hata mı ediyordu acaba?

"Nasıl?" diye sordu Jacin. Winter, onun sudan bahsettiğini, birkaç saniye sonra anlayabildi.

Küvetin karanlık tabanına baktı.

"Giyinik mi yıkanacağım?"

"Evet. Seni yalnız bırakamam."

"Benden ayrılmaya dayanamayacağın için mi?" Winter gözlerini süzerek ona baktı ama sonra anladı. "Ah. Hayal görüp boğulacağımdan korkuyorsun değil mi?"

"İkisi de olamaz mı? Hadi, gir şuna."

Winter ona tutunarak küvete oturdu. Ilık su tenine battı. Suyun yüzeyinde yağlı bir tabaka belirdi.

"Ben bir bez..."

Jacin, Winter'ın onu bırakmadığını fark ederek sustu. Küvetin yanına çömelmişti ve onun da dirsekleri suyun içindeydi.

"Jacin," dedi Winter. "Artık o kadar güzel olmadığım için özür dilerim."

Jacin tek kaşını kaldırdı.

"Ciddiyim." Winter ona kederle baktı. "Sürekli beni düşünmek zorunda kaldığın için de üzgünüm."

Jacin birden ciddileşti. "Ben seni düşünmekten şikâyetçi değilim ki. Sarayda saatlerce nöbet tutmaya nasıl katlanıyorum sanıyorsun?" Winter başını eğince, Jacin onun saçlarına bir öpücük kondurdu.

Sonra ayağa kalktı ve Winter'ın rahatça temizlenebilmesi için arkasını döndü.

"Selene kraliçe olduktan sonra muhafızlığa devam edecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi Jacin, ona bir bez atarak. "Ama seni korumaktan asla vazgeçmeyeceğim."

BÖLÜM
Yetmiş Beş

DOLABIN İÇİ İYİCE ISINMIŞTI. CRESS SOL BACAĞININ karıncalanmasına daha fazla dayanamayınca, ağırlığını sağa kaydırdı. Tüm rahatsızlığına rağmen, buradan hiç çıkası yoktu. En azından kendini güvende hissediyordu. Dışarı çıkar çıkmaz vurulacağından o kadar emindi ki.

Ama sonsuza dek dolapta bekleyemezdi. Hem zaman geçtikçe cesaretini kaybediyordu. Tül kanadıyla burnunu silerek kapağı itti.

Koridorun ışığında gözlerini kıstı. Nihayet dolaptan başını uzattığında bütün duyguları körelmişti. Koridorun iki yanına baktı.

Dolabın biraz ilerisinde, yerde kan lekeleri vardı. *Thorne.* Onu felce uğratan bu görüntüden kurtulmak için hemen başını çevirdi.

Sonra usulca doğruldu. Kulak kesildi ama su ve elektrik tesisatlarının boğuk uğultusundan başka bir şey duyamadı.

Tabancayı almadan önce çipi kontrol etti. Hâlâ elbisesinin içindeydi. Antenli şapkasını dolapta bıraktı.

Thorne'un dediği yöne doğru ilerlerlerken kalbi sıkışıyor, gözleri kararıyordu. Köşede durup duvarın kenarından başını uzattı ve hemen geri çekti.

Bir nöbetçi geliyordu.

Ne bekliyordu ki? Acaba bütün asansörleri ve merdivenleri tutmuşlar mıydı?

Derin bir ümitsizliğe kapıldı. Thorne olmadan kendini güvende hissetmiyordu. *Üstelik hiçbir planı yoktu.*

Yok, yapamayacaktı. Tek başına beceremeyecekti. Yakalanıp hapse atılacak ve öldürülecekti. Thorne'u da öldüreceklerdi. Cinder başaramayacak, hepsi...

Yumruklarını sıkıp gözlerine bastırdı.

Thorne, "Cesur ol," demişti.

Öyle olmalıydı.

Dikkat çekmemek için nefes bile almamaya çalışarak, dördüncü kata çıkmanın başka bir yolunu düşündü.

Ayak sesleri duydu. Yaklaşıyorlardı. Bir heykelin arkasına saklandı.

Cesur ol.

Dikkatini toplamalıydı. *Aklını kullan.*

Törenin başlamasına az bir zaman kalmıştı. Levana taç giymeden önce, kontrol merkezine girmeliydi.

Nöbetçi geçip gittiğinde, Cress heykelin kenarından başını uzattı. Koridor geniş değildi ve dolaplardan tablolara, rulo hâlinde halılardan temizlik kovalarına dek bir sürü eşyayla doluydu.

Cress'in aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı. Destek için duvara tutunup birkaç adım geriledi. Sonra koşup bütün gücüyle heykele omuz attı.

Ayağı kaydı ve tek dizinin üzerine düşüp bekledi. Heykel ileri geri sallanıyordu.

Cress elleriyle başını korumaya çalıştı ve heykel, kızın kalçasına çarpıp yere devrildi. Cress az kalsın bağıracaktı ama kendini tutup asansörlerin oraya doğru koştu.

Tam halıların arasına dalmıştı ki muhafız koşarak yanından geçti. Cress diziyle kalçasının acısını unutup emekleyerek halıların arasından çıktı ve asansörlere doğru koştu. Arkasından bir haykırış geldi. Cress sırtını duvara yapıştırıp asansörün düğmesine bastı. Kapılar açıldı.

Cress kendini kabine dar attı. "Kapılar kapansın!"

Asansörün kapıları kapanmaya başladı.

Bir silah ateşlendi. Kurşun yanındaki duvara saplanınca, Cress korkuyla sıçradı. Başka biri kapıya isabet etti.

Cress elini kalçasına bastırarak iki büklüm oldu. Heykelin çarptığı yer fena moraracaktı. Asansör yukarı çıkmaya başladı ve Cress bir kat seçmediğini fark etti. Aşağıdaki muhafız, nereye gittiğine bakacaktı muhakkak.

Stratejik davranmalıydı. Bir suç dehası gibi.

Cress kapılar tekrar açıldığında kendini karşılaşacaklarına hazırlamaya çalıştı. Daha çok muhafız olacaktı. Daha çok silah. Sayısız koridor ve pek az saklanma yeri.

Gözlerini kapayıp malikânede incelediği haritayı gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Sarayın haritasını. Taht odasını hatırlıyordu. Sarayın ortasındaydı. Aşağıdaki göle bir çıkıntısı vardı. Sonra diğerleri de yavaş yavaş hatırına gelmeye başladı. Sihirbazlarla asillere ait daireler. Ziyafet salonu. Müzik odası. İdari ofisler. Kütüphane.

Ve Levana'nın propaganda yayınlarını yaptığı kontrol merkezi.

Asansör üçüncü katta durdu. Cress titreyerek tabancayı eteğinin kıvrımları arasına sakladı. Kapılar açıldı.

Karşısında bir grup yabancı duruyordu. Cress hafifçe inledi. Ayakları, *kaç* diyordu, beyniyse, *saklan*. Ama onu merakla süzen bu erkek ve kadınlardan kurtuluşu yoktu. Asansöre en yakın olanlar, başka birini bekliyormuşçasına duraksadılar. Ama sonra biri bir şey dedi ve hep birlikte asansöre doluştular.

Cress sırtını arka duvara yasladı ama sandığı gibi kimse onu sıkıştırmadı. Asansör kalabalık olmasına rağmen, herkes birbirine değmemeye özen gösteriyordu.

Cress'in endişesi azalmıştı. Asansördekiler Aylı değildi. Resmi kıyafetlerinden anlaşıldığı üzere Dünyalı konuklardı ve törene katılmaya gidiyorlardı.

Cress'in en son istediği şey, kendini o törende bulmaktı.

Kapılar kapanmaya başladığında boğazını temizledi. "Affedersiniz ama inmem gerek."

Kendine yer açmaya çalışarak insanların arasından geçti. Tüllü eteği Dünyalıların şık takım elbiselerine takılıyor, herkes ona sert bakışlar fırlatıyordu.

Cress'i Aylı sanıyorlardı. Gerçek bir Aylı. Onları sihriyle yönetebilecek biri. Bir kabuk olduğunu anlamamışlardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Cress, elini aralarına sokarak kapıların kapanmasını engelleyen adama. Kalp çarpıntılarıyla asansörden indi.

Yine, güzel bir salondaydı. Bir düzine kadar heykel, kaidelerinin üzerinde zarifçe dikiliyordu. Her yerde rengârenk vazolar vardı.

Cress yine de o an Rampion'da olmayı bin kere tercih ederdi.

Diğer asansörü çağırmadan önce, indiğinin birkaç kat uzaklaşmasını bekledi. Sadece bir kat çıkacaktı. Bir merdiven bulmalı ya da hizmetkârların koridorlarına geri dönmeliydi. Burada kabak gibi ortadaydı.

Diğer asansörün çınlamasını duydu. Hemen bir köşeye sindi. Kapılar açıldığında, kabinin dolu olduğunu gördü. İçeriden kahkahalar ve bağrışmalar geliyordu. Cress nefesini tutarak bekledi ve kapılar nihayet kapandı.

Sol taraftan da sesler geliyordu. Cress sağa yöneldi. Bir dizi siyah kapının önünden geçti. Beyaz duvarlarla tuhaf bir tezat yaratıyorlardı. Üzerlerinde altın yaldızlı isimler vardı:

BAKAN MOLİNA/ARJANTİN. BAŞKAN VARGAS/AMERİKA CUMHURİYETİ,
BAŞBAKAN BROMSTAD/AVRUPA FEDERASYONU.
BAKAN ÖZBEK/GÜNEY RUSYA BÖLGESİ, AVRUPA FEDERASYONU.

Bir kapı açıldı ve lacivert gece elbiseli, sarışın bir kadın koridora çıktı. Saçlarının önlerine kırlar düşmüştü. Cress onu tanıyordu. Avustralya sözcüsü Robyn Gliebe'dı. Cress, Levana için çalışırken, onun ticaret anlaşmalarıyla ilgili konuşmalarını az dinlememişti. Etkileyici bir kadındı doğrusu.

Gliebe, Cress'i görünce şaşırarak duraksadı. Cress hemen tabancayı arkasına sakladı.

"Buyurun?" dedi Gliebe, gözlerini kısarak.

Tabii ya. Cress'te bu şans varken, kapısının önünde Aylı bir kızın sinsice dolaşmasından korkmayacak tek Dünyalı diplomata rastlaması normaldi.

"Ah, hayır," dedi Cress, başını eğerek. "Siz birden odadan çıkınca şaşırdım, hepsi o." Kadının önünden geçerek yürümeye başladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Cress durup arkasına baktı. "Efendim?"

"Majesteleri, rahatsız edilmeyeceğimize dair söz vermişti. Burayı derhâl terk edin lütfen."

"Fazla kalmayacağım zaten. Bir mesaj getirmiştim. Rahatsız ettiysem özür dilerim."

Cress geriye doğru bir adım attı. Gliebe kalemle boyadığı kaşlarını çattı. "Bir dakika. Mesajı kime getirdiniz? Bana söyleyin. Ben kendisine ileteyim."

Cress başını eğdi. "Üzgünüm ama özel bir konu."

Kadın dudaklarını büzdü. "Madem öyle, korkarım hikâyenizi doğrulaması için bir muhafız çağırmak zorundayım. Kraliçe bize buraya hiçbir Aylının..."

"Cress?"

Cress'in yüreği hop etti.

Kai.

Kai hayretle ona bakıyordu.

Cress o kadar rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı. Bir elini duvara dayayarak "Kai!" diye bağırdı. Sonra birden kendini toparladı. "Şey... Yani İmparator Kaito." Reverans yapmak için eğildi. "Majesteleri."

Kai kaşlarını çatarak sözcüye baktı. "Daha aşağı inmediniz mi Gliebe?"

"Şimdi gidiyordum," dedi kadın, Cress'i şüpheyle süzerek. "Ama bu kızı gördüm. Kraliçe bize rahatsız edilmeyeceğimizi..."

"Sakin olun," dedi Kai. "Ben onu tanıyorum. Siz tören salonuna gidebilirsiniz. "

Cress başını eğerek Gliebe'in tafta eteğinin hışırtılarını dinledi.

"Sakın sözlerimi size güvensizlik olarak algılamayın Majesteleri ama," dedi Avustralya sözcüsü "Bu Aylının sizi etkilemeye çalışmayacağı ne malum?"

"Siz de beni yanlış anlamayın ama eğer birine sihir yapmak isteseydi, sizi kolaylıkla başından savabilirdi, öyle değil mi?"

Cress bu söz düellosunu, yanağının iç tarafını kemirerek izliyordu. Sonunda Gliebe kibarca eğildi. "Siz en doğrusunu bilirsiniz tabii. Tören için şimdiden tebrik ederim."

Kadının topuklarının sesi, asansörlere doğru uzaklaştı. Cress birkaç dakika daha bekledi. Sonra kendini Kai'nin kollarına attı. Ağlıyordu.

Kai bunu beklemiyordu doğrusu. Önce irkildi ama Cress'in hıçkırıklarına kayıtsız kalmayıp ona sarıldı. İpek gömleğinin lekelenmesini umursamadı bile.

Bu arada Kai'nin danışmanı, hafifçe öksürerek Cress'in elindeki tabancayı aldı.

"Sakin ol," dedi Kai, Cress'in saçlarını okşarken. "Güvendesin."

"Thorne'u yakaladılar," diye hıçkırdı Cress. "Onu vurdular. Sonra da yaka paça götürdüler. Öldü mü kaldı mı, bilmiyorum. Kim bilir ona neler yapacaklar?"

Daha fazla konuşamadı. Başını eğip yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim," dedi, burnunu çekerek. "Seni böyle birdenbire karşımda görünce dağıldım."

Kai onu hafifçe iterek yüzüne baktı. "Olsun. Şimdi baştan başla. Buraya neden geldiniz?"

Cress derin bir nefes aldı. Tam anlatmaya başlayacaktı ki Kai'nin gömleğindeki ıslak lekeyi gördü. "Ah! Gömleğini mahvetmişim!" Eliyle lekeyi silmeye çalıştı.

Kai hafifçe silkelenerek ondan kurtuldu. "Önemli değil. Cress, yüzüme bakar mısın lütfen?"

Cress bileğiyle gözlerini silerek ona baktı. Lekeye rağmen, Kai krem rengi ipek tuniğiyle son derece şık ve zarif görünüyordu. Kumaşın altın yaldızlı kurbağa desenleri vardı ve kuşağı, Doğu Ulusları Topluluğu bayrağının renklerini taşıyordu: Deniz köpüğü yeşili, ördek mavisi ve gün batımı turuncusu. Eğer kuşak kırmızı olsaydı, kılığı onun kaçırdıkları günkünün aynısı olacaktı.

Ama hayır. Kai artık evli bir erkekti. Ay Kraliçesi Levana'nın kocasıydı ve dakikalar sonra onun kralı olarak taç giyecekti.

Cress'in gözleri Kai'nin yanına kaydı. Kraliyet Baş Danışmanı Konn Torin, siyah, klasik bir smokin giymişti. Her zamanki asil duruşuna rağmen, içinin hiç rahat olmadığı belliydi. Tabancayı en az Cress kadar tedirgin tutuyordu.

"Cress?" dedi Kai, bir açıklama beklercesine.

Cress dudaklarını yaladı. "Thorne'la beraber, yayınların yapıldığı kontrol merkezine gidiyorduk. Ama onu yakaladılar. Hücreye tıkacaklarını söylediler. Ben kaçtım."

"Kontrol merkezinde ne işiniz vardı?"

"Cinder'ın kaydettiği bir videoyu oynatacaktık. Kraliçe'nin gerçek yüzünü... Ah! Sen Cinder'ın kurtulduğunu bile bilmiyorsun."

Kai'nin yüzü bir an donup kaldı. Sonra başını arkaya atarak derin bir oh çekti. Konn Torin'e döndüğünde, gözlerinde yeni bir ışık vardı. Ama danışman, ısrarla Cress'e bakıyordu.

"Cinder yaşıyor," diye mırıldandı Kai. "Şimdi nerede?"

"Iko ve Jacin'le." Cress boşuna vakit kaybettiklerini fark ederek yüzünü buruşturdu. "Of. O kadar çok şey oldu ki. Jacin panzehiri bulup dış bölgelere dağıtmak istedi. Bir sürü hasta var. Prenses Winter'la Scarlet da hasta. Bu arada, Levana, Wolf'u yakaladı. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Şimdi de Thorne..." Cress az kalsın yine Kai'nin kollarına atılacaktı ama tuniğin hatırına kendini tuttu. Kai kızın kollarını okşadı. Belli ki aklı bambaşka bir yerdeydi. Gözlerini uzak bir noktaya dikmişti.

Konn Torin hafifçe öksürdü. Cress, adamın ona uzattığı mendili aldı. Baş danışman, Cress'in ağlama krizlerinden kendini korumak istercesine, ondan biraz uzak duruyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Cress, burnunu silerken.

"Planın ne?"

Cress tekrar Kai'ye döndü. "Thorne'u kurtarmak," dedi, hiç düşünmeden. Sonra onun son sözlerini hatırladı. *Cesur ol.* "Ama önce kontrol merkezine gitmem gerek. Levana'nın videosunu herkes görmeli. Cinder'ın en büyük kozu o."

Kai elini saçlarının arasına daldırdı. Asil bir imparatordan aklı karışık bir delikanlıya dönüşmesi için, bu ufacık hareket yetmişti. Cress onun kararsızlığını görebiliyordu. Onlara yardım etmek istiyor ama ülkesini tehlikeye atacağından korkuyordu.

Ve zaman, acımasızca ilerliyordu.

"Majesteleri."

Kai, danışmanına bakarak başını salladı. "Biliyorum. Biraz daha geç kalırsam buraya bir muhafız ordusu yollayacaklar. Ama bana düşünmek için bir dakika izin ver."

"Düşünecek ne var?" diye itiraz etti Torin. "Kıza planın ne diye sordunuz. O da açıkça yanıt verdi. Hepimiz ona yardım edeceğinizi biliyoruz. Dolayısıyla, bu kararınızın sonuçlarını sorgulamayı sonraya bırakın, zira vakit kaybediyoruz."

Cress eldivenleriyle oynayarak bekledi. Baş danışman ona tabancayı uzatırken, tatlı sert bir ifade takındı.

"Sizde kalabilir," diye mırıldandı Cress.

"İstemem," dedi Torin. "Kendimi, ona ihtiyaç duyacağım bir durumda bırakmak da istemem."

Cress iç çekerek tabancayı aldı. Bir an onu bir yerine saklamayı düşündü ama kılığı buna uygun değildi.

"Al," dedi Torin, ceketini çıkarıp Cress'e uzatarak. Cress, Iko'nun sesini duyar gibi oldu: *O ne ayol? Alakaya çay demle!* Ama sonra, ceketi alıp sırtına geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi, tabancayı iç cebine koyarak. Ceketin içinde kaybolmasına rağmen, şimdi kendini daha güvende hissediyordu.

"Majestelerinin iki dakika sonra tören salonunda olması gerek," dedi Torin. "Ama ben onları, rahat bir on beş dakika daha oyalayabilirim."

BÖLÜM
Yetmiş Altı

ISSIZ KORİDORLARDA KOŞAR ADIM YÜRÜRLERKEN, yolu Kai'nin mi yoksa Cress'in mi gösterdiği belli değildi. Cress'in zaman zaman ona ayak uydurmakta güçlük çektiğini fark eden Kai, adımlarını biraz yavaşlattı.

"Bu işi kan dökmeden halletmeye çalışacağız," dedi. Kai, Cress sanki aksi için ısrar ediyormuş gibi, kesin bir dille söylemişti bunu. Oysa Torin'den ayrıldıklarından beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. "Diplomatik yollardan. Ya da katakulliyle."

"Bana uyar," dedi Cress. "Ama sırf, bir imparatorsun ve yakında kralları olacaksın diye, kontrol merkezine girmene anlayış göstereceklerini sanmam."

Yanından geçtikleri her bir ahşap kapının, ayrı bir oyması vardı. Birinde, güzel bir kadın, uzun kulaklı bir tavşanı tutuyordu. Diğerinde, kartal kafalı bir adam, başının üzerinde bir hilal taşıyordu. Bir başkasında, tilki kürklü bir kız, mızrağını havaya kaldırmıştı. Kai bunların Ay sembolleri olduğunu ve Dünya kültüründe taşıdıkları anlamları biliyordu. Ama çoğu, zamanla unutulmuştu.

Başka bir koridora saptılar ve camdan bir gök köprüsünü geçtiler.

Ayaklarının altından gümüş rengi bir dere akıyordu.

"Demin söylediğinde haklısın," dedi Kai. "Ama en azından seni içeri sokabilirim." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Cress, ben seninle kalmazsam yanlış anlamazsın değil mi? Levana'yı şüphelendirmek istemiyorum."

"Yok canım," dedi Cress usulca. Alçak sesle konuşuyorlardı ama geçtikleri bütün koridorlar bomboştu. Saraydaki herkes tören salonunda toplanmıştı. "Kapılar şifrelidir diye tahmin ediyorum. Onları açmanın bir yolunu bulurdum ama ekran Thorne'da kaldı."

Kai kemerinden ekranını çıkardı. "Benimkini kullan."

"Sana lazım değil mi?"

"Hayır. Zaten tören salonuna almazlar ki. Biliyorsun, bütün kayıt cihazları yasak." Gözlerini devirip ekranı Cress'e verdi. Kai onsuz kendini uzuvlarından birini kaybetmiş gibi hissetse de, Ay'a geldiğinden beri buna alışmıştı. Levana ekranına el koymuş ve günlerce geri vermemişti.

Ayrıca Levana'nın kuyusunu kazma fikri, Kai'yi fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

"Yolu nereden biliyorsun?" diye sordu Cress, ekranı Torin'in ceketinin cebine koyarken.

Kai'nin yüzü asıldı. "Zamanında ben de o propaganda videolardan birinde yer almıştım."

Gölün diğer tarafındaki kanada vardıklarında, törenin altı dakika önce başlamış olması gerekiyordu. Kai elini kaldırıp Cress'i durdurdu.

"Burada bekle," diye fısıldadı, parmağını dudaklarına bastırarak.

Cress sırtını duvara yapıştırdı. Kabarık turuncu eteği ve üzerine büyük gelen ceketiyle o kadar savunmasız görünüyordu ki Kai bir an onu yalnız bırakamayacağını düşündü. Ama sonra, Cress'in bir dâhi olduğunu hatırladı. Yeni Pekin'in bütün güvenlik sistemini tek başına çökertmişti.

Kai kuşağını sıkarak köşeyi döndü. Sarayın bu kanadına, tek bir kapıdan girilip çıkılabiliyordu. Ve o kapının önünde de bir muhafız vardı tabii. Levana onu buraya getirdiğinde de aynı adam nöbetteydi.

Kai'yi ipek tuniğiyle gören muhafız gözlerini kıstı. "Burası halka açık değil," dedi, bıkkın bir sesle.

"Ben halk değilim," dedi Kai, ellerini ceplerine sokup otoriter bir tavır takınarak. "Duyduğuma göre, kraliyet emanetleri burada saklanıyormuş."

Muhafız onu şüpheyle süzdü.

"Ebedi Yıldız Işığı denen broşu almaya geldim ve tahmin edeceğin üzere acelem var."

"Dünya'da bütün isteklerinizin yerine getirilmesine alışık olabilirsiniz ama burada işler öyle yürümüyor Majesteleri. Kraliyet hazinesine girmek için, Kraliçe'nin özel izni gerekli."

"Anlıyorum ve her ne gerekiyorsa memnuniyetle yapardım. Fakat Kraliçe Levana şu anda sarayın diğer kanadında ülkemin imparatoriçesi olmak için özel yağlarla kutsanıyor. Dolayısıyla biraz meşgul ve benim o broşu hemen almam gerek. Sence bu durumda ne yapmalıyız?"

"Siz beni aptal mı sanıyorsunuz?"

"Açıkçası, öyle olduğunu düşünmeye başladım. Zira Kraliçe'nin taç giyme törenini ancak bir aptal geciktirir. İstersen, şimdi tören salonuna gidip bana zorluk çıkardığını söyleyeyim, ha ne dersin?"

"Ebedi Yıldız Işığı diye bir broştan söz edildiğini duymadım."

"Çok doğal. Çünkü Ay'la Dünya arasındaki barışı temsilen, özel olarak tasarlanmış ve yüz yılı aşkın bir süre önce Kraliçe'nin atalarından birine hediye edilmiş. Ne yazık ki bir süredir aramızdaki müttefiklik bozulmuştu. Dolayısıyla kimse broşa ihtiyaç duymamıştı. Ta ki bu geceye kadar. Tören sembollerini hazırlamakla görevli ahmak, onu almayı unutmuş."

"Ve bu iş için sizi mi görevlendirdiler? Şu anda sizin de kutsal yağlarla yıkanmanız gerekmiyor muydu?"

Adam çetin ceviz çıkmıştı. Kai derin bir iç çekip ona yaklaştı. "Ne yazık ki şu koskoca Ay'da o broşun neye benzediğini bir tek ben biliyorum. Bak. Bu gecenin sonunda Kral olacağım. Sabaha hâlâ bir işin olmasını istiyorsan, bu kapıdan geçmeme izin vereceksin, anlaşıldı mı?"

Muhafız çenesini sıktı. Hâlâ kıpırdamıyordu.

Kai ellerini kaldırdı. "Yıldızlar aşkına. Sana, kapıyı açıp gözlerini kapa ve ona kadar say demiyorum ki. Benimle gelip bir şey çalmadığımdan emin olabilirsin. Zaman geçiyor. Tören on dakika gecikti zaten. Kraliçe'ye bir mesaj gönderip akıl danışmak istiyorsan hiç durma. Ama hışmına uğrarsan seni ben bile kurtaramam."

Muhafız oflayıp puflayarak kapıdan çekildi. "Tamam. Ama o broştan başka hiçbir şeye dokunmayacaksınız. Yoksa elinizi keserim ona göre."

"Pek kibarsın," dedi Kai ve adamın peşine takıldı. Muhafızın görev yerinden uzaklaşması bile gerekmiyordu. Hazine, kapının hemen solundaydı.

Muhafız ekrana bir şifre girip parmak izi taramasından geçerken Kai sabırla bekledi.

Kapı açıldı. Neredeyse muhafızın kafası kadar kalındı.

Hazine odası kadife kumaşla kaplıydı ve spot lambalarla aydınlatılmıştı. Kaidelerin çoğu boştu. Taçların, kraliyet asalarının ve kürelerin büyük bir kısmı tören salonundaydı.

Ama mücevherler hâlâ oradaydı tabii.

Kai derin bir nefes alıp odayı dolaşmaya başladı. Bütün ziynet eşyalarını, kılıçları, kupaları ve diğer değerli parçaları dikkatle inceledi. Çoğu, Dünya'nın Ay Hanedanı'na hediyesiydi. Aralarındaki ilişki kopma noktasına gelmeden önce, her birini bir iyi niyet göstergesi olarak Aylı kral ve kraliçelere sunmuşlardı.

Kai dışarıda bir ayak sesi duyduğunda, kafasını kaldırmaya cesaret edemedi. "İşte burada!" diye bağırdı, muhafıza sırtını dönerek. O sırada, Cress'in kapının önünden geçtiğini hayal etti. Cebinden, Iko'nun ona Rampion'da verdiği madalyonu çıkardı. Üzerindeki, *Amerika Cumhuriyeti 86. Uzay Bölüğü* yazısını parmağıyla kapatıp madalyonu muhafıza gösterdi ve çabucak yine cebine soktu. Cress'e yeterince zaman tanımıştı. Kai, "Oh, çok rahatladım," derken yalan söylemiyordu. "Töreni bunsuz yapamazdık. Majestelerine söyleyeyim de seni ödüllendirsin." Muhafızın koluna bir şaplak attı. "Evet. Şimdilik bu kadar. Yardımın için teşekkürler. Acele etsem iyi olacak."

Kai'yi hâlâ kuşkuyla süzen muhafız, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

İki adam koridora çıktığında, Cress çoktan ortadan kaybolmuştu.

Cress ilk köşeyi dönüp sırtını duvara yapıştırdı. Kalbi güm güm atarak bekledi. Muhafızın hazine odasını kapadığını duyduğunda koşmaya başladı. Kilit mekanizmasından çıkan gürültünün, ayak seslerini bastıracağını umuyordu.

Burayı Sybil'la saraya yaptıkları ziyaretlerden hatırlıyordu. Kontrol merkezini kolayca buldu. Durup kapının kolunu denedi. Güzel. Kilitli olması iyiye işaretti. Demek ki içeride kimse yoktu. Güvenlik ekibinin, tören salonuna yakın bir uydu kontrol merkezine konuşlanacağını umuyordu zaten. Sybil için çalışırken, önemli etkinliklerde hep böyle yaptıklarını görmüştü. Yine de emin olamıyordu. Tabancanın ağırlığını tüm benliğiyle hissediyordu. Onu kullanmak zorunda kalırsa ne yapardı, hiç bilmiyordu.

Güvenlik panelinin önünde, Kai'nin ekranını ve evrensel ara kabloyu çıkardı.

Odaya tam yirmi sekiz saniyede girdi ki bu kısacık süre bile ona sonsuzluk gibi geldi. En ufak bir seste korkuyla sıçrıyordu. Kapının açıldığını duyduğunda, ensesinden aşağı terler boşandı.

Nefesi titriyordu ama rahatlamıştı. İçerisi boştu. Kapıyı arkasından kapadı.

Çabucak etrafına bakındı. Etrafı ekranlar ve hologramlarla doluydu. Hepsi o kadar tanıdıktı ki Cress'in midesindeki düğüm gevşedi. Hemen kafasından bir liste yaptı.

Oda büyüktü ama masalar, sandalyeler ve elektronik cihazlardan, hareket edecek yer kalmıyordu. Dev hologramlar, sarayın içini, yer altı tünellerini ve dış bölgeleri en ince ayrıntısına

kadar gösteriyordu. Ses geçirmez bir kapının arkasında, bir kayıt odası vardı. Kraliçe'nin tahtının bir kopyası bulunuyordu burada. Cress bir manken kafasına örtülü duvağı görünce ürperdi. Birden, Levana'nın onu izlediği hissine kapılmıştı.

Duvağa arkasını dönüp iskemlelerden birine oturdu. Tabancayı cebinden çıkardı ve kolay erişebileceği bir mesafeye koydu. Zamanın baskısını Kai kadar yoğun hissediyordu. Zaten çok vakit kaybetmişti. Thorne'la öpüşmeler. Dolapta saklanmalar. Kayıp bir tavşan gibi koridorlarda sekmeler.

Ama nihayet gelmişti işte. Cesur olmuş ve başarmıştı.

Yapacaklarını düşündü.

Parmaklarını en yakındaki ekrana dayayıp işe koyuldu.

Önce Kraliçe'nin yayınlarını dağıtan vericinin şifresini kırdı. Sonra sarayın cephaneliğine dışarıdan erişimi engelledi ve Artemisia'nın etrafındaki tünellere kurulan barikatların kaldırılması emrini verdi.

Son olarak da çipi çıkarıp ana vericiyi kontrol etti. Karmaşık bir şifreyle korunuyordu.

Tüm bunları beş dakika içinde yapmıştı. Ya da en fazla sekiz.

Bir şey unutmadığından emin ol.

Cinder'ın videosunu yükledikleri çipi ana ekrana takmak üzereydi ki ayak sesleri duydu.

Ekranda bir yazı belirdi: *Yüklemenin başlatılabilmesi için şifreyi girin.*

Cress'in parmakları ekranda uçuştu.

Ayak sesleri yaklaşmıştı.

Terden ensesine yapışan saçlarını hissediyordu.

Tamam. Şifreyi kırmıştı.

Az kaldı.

Yükleme başladı.

Cress birkaç komut daha girerek, telaşla arkasına baktı.

Yükleme tamamlandı.

Aynı anda, arkasındaki kapı açıldı.

Bir sessizlik oldu.

Ekranların arasına çömelen Cress nefesini tuttu.

"Dağılalım. Ne yaptığını anlamak için buraya derhâl bir teknisyen yollayın."

"Ekranını unutmuş," dedi başka biri. Cress ekranı masadan aldıklarını duydu. Titreyerek elindeki silaha baktı. Yine midesi düğümlendi. Yanlış yapmıştı. Tabanca yerine ekranı almalıydı. Onun, Kai'nin olduğunu hemen anlayacaklardı. "Belki geri döner," dedi bir erkek sesi.

"Sen burada kalıp teknisyeni bekle. Kız bulunana kadar bu kanattaki bütün kapılara birer adam dikin."

Kapı kapandığında, Cress nefesini bıraktı.

Kapana kısılmıştı. Thorne da yakalanmıştı zaten.

Olsun. Kahramanca çabalamışlardı.

BÖLÜM
Yetmiş Yedi

WINTER BÜTÜN VÜCUDUNA YAPIŞAN JÖLEMSİ maddeyi temizlediğinde, Jacin çoktan dışarı çıkmıştı. Halktan birinin ona getirdiği kuru kıyafetleri giydi.

İçinde bulundukları belirsizliğe rağmen gülümsüyordu. Jacin dönmüştü.

Öte yandan, bugün masum insanlar öleceği için de tarifsiz bir keder içindeydi.

Kollarına baktı. Kabarcıklar sönmeye başlamıştı. Morluklarından bazıları sararmış, parmak uçlarındaki mavilik kaybolmuştu.

Winter banyodan çıktığında, klinik ana baba günüydü. Bölgenin tek doktoru ve bir düzine kadar sivil, panzehir kuyruğuna giremeyecek kadar hasta olanlara yardım ediyordu. Winter yedi kişinin öldüğünü duymuştu. Levana'nın ona hastalık bulaştırmasından bu yana, tam yedi kişi canından olmuştu.

Jacin'le Cinder zamanında yetişmeseydi bu sayı daha da yükselecekti. Ama Winter buna sevinemiyordu bile. Yedi insan, kli-

niğin onları koyacak bir tankı olmadığı için göz göre göre ölüme gitmişti.

Winter hastaların yanından yavaş adımlarla geçti. Hepsi ona iyi dileklerini sundu. Binanın önüne çıktığında donup kaldı.

Yüzlerce kişi ona tezahürat yapıyordu.

Winter ne yapacağını şaşırarak etrafına bakındı. Şimdi şamataya, kurt askerlerin ulumaları da katılmıştı. Winter bağırsın mı, ulusun mu bilemiyordu. Yoksa ondan bir konuşma yapmasını mı bekliyorlardı? Ama boğazı hâlâ çok ağrıyordu.

Scarlet, Prenses'in yanında belirip elini sallayarak kalabalığı susturdu. Winter'a döndüğünde, yüzünde hem memnun hem de sinir bir ifade vardı. Solgun teninde, hastalığın izleri hâlâ görülüyordu. Çilleri morluklara karışmıştı. Yine de şanslıydı. Hastalık Scarlet'ta, Winter ve o zavallı yedi kişideki kadar hızlı ilerlememişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Winter.

"Cinder'la alfalar nasıl bir strateji izleyeceğimizi tartışıyorlar. Türören başlamak üzere. İnsanlar huzursuzlanıyorlar. Artı, sürprizzz! Herkes sana tapıyor ve iyileştiğin için havalara uçtular."

Winter gülümsediğinde halk yine tezahürata başladı. Biri ıslık çaldı. Bir kurt asker uludu.

Winter göz ucuyla, Jacin'in kliniğin duvarına yaslanmış, onu izlediğini gördü. Yine o bildik, alaycı tavrını takınmıştı. "Henüz adına türküler yakmıyorlar ama yakında o da olur," dedi Jacin.

Birden Cinder'ın çığlığını duydular. "Cress başardı!" Kalabalığın arasından koşarak öne çıktı. "Manyetik tren tünellerindeki barikatlar kalktı. Artemisia bizi bekliyor. Levana'nın adaletin önüne çıkmasını artık hiçbir kuvvet engelleyemez."

Kubbenin duvarlarında sevinç çığlıkları yankılandı.

İnsanların coşkusu, Winter'ın içini titretmişti. Herkes Cinder'a umutla tutunuyordu. Ay halkı ilk kez uğruna savaşacakları bir lider bulmuştu. Şimdiye dek hep korkutulup sindirilmişlerdi. Ya da daha da kötüsü, üvey annesine yalancı bir hayranlık duymuşlardı. Onlara zorla dayatılan bir hayranlık.

Ama Cinder farklıydı. Halkını sihirle kandırmıyordu. Onların gözünü korkutmuyordu. Tahtın asıl sahibi olması bile önemli değildi. İnsanlar her hâlükârda onun peşinden giderlerdi, çünkü Cinder cesurdu, kararlıydı, iyiydi.

"Alfa Strom, harita," dedi Cinder heyecanla.

Strom ona bir hologram ekranı verdi. Cinder, herkesin görebilmesi için görüntüyü büyüttü.

"Tünellerden daha hızlı geçmek için iki gruba ayrılacağız. Şurada dağılıp Artemisia'nın sekiz girişine yöneleceğiz. Geçtiğimiz her bölgede, insanları davamıza katacak gönüllülere ihtiyacımız var. Mümkün olduğunca çok silah ve cephane toplayıp başkente yürüyeceğiz. Unutmayın, bizim en büyük avantajımız sayımız. Levana, bölgelerin ilişkilerini mahsus engelliyor. Tek yumruk olursak bize karşı aciz kalacağını biliyor."

Kalabalık yine gürledi. Ama Cinder basamaklara yönelmişti bile.

Winter, gerçek Kraliçe'nin yanında olmaktan bir kez daha gurur duydu.

"Seksen yedi bölgenin daha davamıza katıldığını haber aldık," dedi Cinder. "Bu sayının giderek artacağından eminim. Trenler çalışıyor. Dolayısıyla iletişim için arazi jetini kullanmaktan başka çaremiz yok. Jacin, gitmeni istediğim bölgelerin liste-

sini çıkardım. Hepsinde isyan çıktı ve silahları var. Artemisia'ya yakın bölgeler bizim için en önemlileri. İki saat içinde elinden geldiğince çok yere uğra. Sonra AR-4'ün altındaki..."

"Olmaz."

Cinder gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Winter'ı bırakamam."

Winter hayretle ona döndü ama Jacin gözlerini Cinder'dan ayırmadı.

Cinder'ın ağzı beş karış açık kalmıştı. Sonra dudaklarını birbirine bastırıp Scarlet'a döndü. "Jeti sen kullanabilir misin?"

"Ne bileyim? Uzay gemisine benziyor mu?"

Cinder yeniden Jacin'e döndü. "Sen gitmelisin. Kaybedecek zamanımız..."

"Olmaz dedim."

Cinder hayretle başını iki yana salladı. Sonra birden öfkelendi. "Bu savaşı kaybedersek, Winter'a ya da bize ne olacağını sanıyorsun?"

Jacin inatla ellerini göğsünde kavuşturdu. Winter araya girdi.

"Ben de onunla gideyim," dedi, elini Jacin'in omzuna koyarak.

Jacin hemen itiraz etti. "Yok artık. Sen burada kalıp iyileşmene bakacaksın. Az kalsın ölüyordun. Hem Levana'ya seni öldürmesi için yeterince fırsat tanıdık. Artemisia'nın kıyısından bile geçmeyeceksin."

Winter kararlı bakışlarını ona dikti. Üvey annesinin ordusunu bulmaya lav tüplerine gitmekten söz ederken de tıpkı böyle görünüyordu. "Belki savaşamam ama işe yarayabilirim. Seninle gelip insanlarla konuşurum. Beni dinlerler."

"Hayır Prenses. Unut bunu."

"Ben kararımı verdim. Herkes kadar üzerime düşeni yapmak istiyorum."

"Haklı," dedi Cinder.

"Bak sen," diye mırıldandı Scarlet. "Bizimki, istediği zaman nasıl da mantıklı konuşuyormuş."

Jacin, Winter'ı bir köşeye çekip bileklerine yapıştı. Winter onun ellerindeki nasırları hissedebiliyordu. O yakınlık ve Jacin'in delici bakışları, kızın içini ürpertti. "Bana bak," dedi Jacin. "Eğer Cinder için bu işi yapmamı istiyorsan, kabul. Ama sen burada kalacaksın. Seni yeniden kaybetmeye dayanamam."

Winter gülümseyip avuçlarını Jacin'in yanaklarına dayadı. "Benim için en güvenlisi, senin yanın değil mi?"

Jacin gözlerini uzakta bir noktaya dikti. Winter onun kendiyle çatıştığını biliyordu.

"Hayatım boyunca ondan korktum," diye devam etti Winter. "İlk kez ona karşı durmak için bir fırsat çıktı karşıma. Artık saklanmak istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Hele senden ayrılmak hiç istemiyorum."

Jacin'in omuzları çöktü. Winter'ın savaşı kazandığının ilk belirtisiydi bu. "Tamam ama tek bir silaha bile dokunmayacaksın," dedi Jacin, parmağını kızın yüzüne doğru sallayarak.

"Benim silahla ne işim olur?"

"Aynen."

"Jacin, Winter." Cinder sabırsızca ayağını yere vuruyordu. "Muhabbetinizi bölmek istemezdim ama zamanımız daralıyor."

Sanki gökyüzü onu duymuş gibi, tepelerindeki kubbe kardı ve üç ekran aynı anda aydınlandı.

"Sevgili Ay halkı," dedi bir kadın sesi. "Artemisia sarayından canlı yayınımız başlamak üzere. Herkes ekranların başındaki yerini alsın."

Winter muzipçe gülümsedi ve Jacin'den birkaç adım uzaklaşıp ellerini kaldırdı. "Sevgili Ay halkı," diye bağırdı, "şimdi lütfen, bütün dikkatinizi, Ay tahtının gerçek varisi, Prenses Selene'ye verin." Cinder'a elini uzattı. "Zira isyanımız başlamak üzere."

beşinci kitap

Ayna yanıt verdi:

"En güzel sizsiniz derdim Kraliçem, genç Kraliçe olmasaydı eğer."

BÖLÜM

Yetmiş Sekiz

KAI YILDIRIM HIZIYLA KORİDORA FIRLADI. Ortalık tenha olduğu için şanslıydı. Kimse onu bu kılıkta koştururken görmüyordu. Gerçi şu anda, dış görünüşünü düşünemeyecek kadar telaşlıydı. Cinder yaşıyordu. Thorne yakalanmıştı. Cinder, Artemisia'yı işgale hazırlanıyordu.

Hem de hemen şimdi.

Kai, Cress'i yalnız bıraktığı için hâlâ pişmandı. Onun için daha fazlasını yapabilirdi. Törene geç kalmak, umurunda bile değildi. Levana'yı bekletmenin zevkini çıkarabilirdi. Hatta belki başka bir kaçırılma senaryosu uydururdu.

İçinden küfretti.

Neden bunu daha önce düşünmemişti ki?

Ama hayır. Ortadan kaybolması, Levana'yı olası bir tehlikeye karşı uyaracaktı ve bu, Cinder'la arkadaşlarının zararına olacaktı. En iyisi, rolünü iyi oynayıp her şey yolundaymış gibi davranmasıydı.

Levana'yı ülkesinin imparatoriçesi yapmalıydı.

Kai bunu düşündükçe çıldıracak gibi olsa da plana bağlı kalmalıydı.

Bir köşeyi döndüğünde, asık suratlı bir Ay Tanrısı heykeline çarptı. Kai atılıp onu son anda yakaladı. Bir an durup soluklandı ve karşısındaki kanatlı kapılardan içeri girdi. Orada Kraliçe'nin konuklarını ağırladığı odalar vardı. Kai büyük salona doğru ilerledi.

Törenin yapıldığı salonun kapısında iki muhafız bekliyordu. Torin, kabarık saçları altın rengine boyalı bir kadınla, kapının hemen yanındaki divanda oturuyordu. Kadın onu görünce ayağa fırladı. O kadar hızlı soluyordu ki Kai kadının bayılacağından korktu.

"Artemis aşkına," dedi kadın, alnına bir mendil bastırarak. "Nerede kaldınız?"

Torin sakince cevap verdi. "Size, yolda, geliyor demiştim."

Kadın ona aldırmayıp bileğindeki mikrofona konuştu. "İmparator geldi. Taç giyme töreni otuz saniyeye başlayabilir." Ekranını kemerine sokup Kai'yi yarı endişe, yarı tiksintiyle süzdü. "Ah, şu Dünyalılar," diye mırıldandı, Kai'nin kuşağını düzeltip alnına düşen saçlarını arkaya iterek. "Nasıl göründüğünüze hiç dikkat etmez misiniz siz?"

Kai az kalsın kadının altın saçlarına saydıracaktı ki kendini tuttu. Bir hizmetkârın, eline tutuşturduğu bardaktan alelacele birkaç yudum su içti.

Torin ellerini ceplerine sokmuştu. Ceketi olmadan resmiyetten oldukça uzak görünüyordu. Herhâlde o da kadının eleştirilerinden nasibini almıştı. "Her şey yolunda mı Majesteleri?"

Sesi sakindi ama Kai onun içten içe meraktan çatladığını biliyordu.

Öyle olup olmadığını bilmemesine rağmen kafasını salladı. "Evet."

Kapıların ardından, kalabalığın gürültüsü geliyordu. Gecikmeden ötürü kim bilir ne dedikodular üretilmişti! "Hazırım," dedi.

"Majesteleri Kraliçe de öyle," diye atıldı kadın ve Torin'i kapıya doğru itti. "Yerinize gidin. Majesteleri, siz benimle gelin."

Kai kadının peşine takıldı. İki yanında nöbetçilerin durduğu kapıdan girip oymalı sütunlarla süslü bir holden geçtiler.

Levana onu bekliyordu. Doğu Ulusları Topluluğu renklerini taşıyan bir elbise giymişti. Tıpkı, yürüyen bir bayrağa benziyordu. Eteğinin uçlarında bir dizi yıldız, kenarında da beyaz bir nilüfer çiçeği vardı. Kai gibi o da kuşak takmıştı ama onunki yalnızca, doğan güneşin turuncusunu taşıyordu.

Levana'nın sahte vatanseverliği, Kai'nin midesini bulandırmıştı. Elinden gelse, şu kuşakla boğardı onu.

Kai yaklaştığında, Levana ona ellerini uzattı. Kai bütün öfkesine rağmen, mecburen onları tuttu. Levana'nın parmakları buz gibiydi.

"Canım kocam," diye şakıdı. "Seni ne kadar özlemişim."

Kai kaşlarını çattı. "Bu maskaralığa daha ne kadar devam edeceksin?"

"Maskaralık mı?" diye kıkırdadı Levana. "Bir kadın, kocasını delice sevemez mi?"

"Törende ciddi şekilde hastalanmamı istemiyorsan bu konuyu kapatalım."

Levana somurttu. "Bilmem farkında mısın ama artık evliyiz. Bu durumu nasıl kabulleneceğin, senin tercihin tabii."

"Bana bir konuda tercih hakkı mı tanıyorsun?" diye tısladı Kai, diplomatça gülümseyerek. "Kulaklarıma inanamıyorum."

Levana da onu taklit ederek kibarca güldü. "Hadi ama. Koca rolü yapmak ne kadar zor olabilir ki?" Salona dönüp kol kola yürümeye başladılar. Kai, Levana'nın kolunda, sapladığı makasın izini gördü.

Trompetler çalarken, ona saldırdığı anı düşünüp cesaretini toplamaya çalıştı.

Kapılar açıldığında meraklı yüzleri gördüler. Kai gözlerini kısarak konukların rengârenk giysilerine ve abartılı aksesuarlarına baktı.

İsimleri anons edildi. "İlk Ay Kralı Cyprus Blackburn'ün soyundan gelen, yüce Majesteleri Ay Kraliçesi Levana Blackburn ve Dünya Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru Kaito."

Herkes ayağa kalktı ve Ay'ın ulusal marşı çalmaya başladı. Kai'yle Levana, oturma yerlerinin arasından yürüdüler. Konukların cafcaflı giysilerinin aksine, salonun havası kasvetliydi.

"Sen gelmeden önce enteresan bir haber aldım," dedi Levana. Bir yandan da insanlara gülümsemeyi ihmal etmiyordu. "Sarayda bir hain yakalanmış. Hücreye atmışlar."

Kai'nin boğazı düğümlendi. "Eee?"

"Linh Cinder'ın casuslarından biriymiş. Dünyalı bir suçlu. Adı Carswell Thorne."

"Hımmm."

"Buraya ne amaçla geldiğini sen bilmezsin herhâlde?"

"Belki törene çağrılmadığına bozulmuştur."

Levana başını eğerek kalabalığı selamladı "Her neyse. Bir zarar veremeden yakalandı ya."

"İyi bari."

"Düşündüm de. Birazdan kral olacaksın. Carswell Thorne'u nasıl idam edeceğimize sen karar vermelisin."

Kai çenesini sıktı. "Bu ne cömertlik?"

Levana her ne kadar onu sinir etmeye çalışsa da aslında Kai'ye iyilik etmişti. Kai onun sayesinde, Thorne'un hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişti.

Mihraba yaklaştıklarında, Kai ön sıradaki Dünya liderlerini gördü. Torin çoktan yerini almıştı. Onu başka bir kapıdan salona sokmuş olmalıydılar. Yanında, Topluluk temsilcileri ve diğer ulusların liderleri vardı. Kai, Linh Adri'yle Linh Pearl'ü Amerikan temsilcisiyle yan yana görünce şaşırdı. İkisi de donuk yüzlerle gülümsüyordu. Kai bu iki kadından hem nefret ediyor hem de onlara acıyordu. Levana onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Kâh onları ödüllendiriyor, kâh cezalandırıyor, sonra yine abartılı sevgi gösterileriyle bunaltıyordu. İkisinin de kendi gölgelerinden bile korkmaları normaldi yani.

Bir platformun üzerinde, bir sihirbaz ve muhafızlardan oluşan, bir düzine kadar Aylı bekliyordu. Aralarında bir tane de kurt asker vardı. Şık kıyafeti, deforme yüzü ve vücuduyla çirkin bir zıtlık yaratıyordu.

Kai suratını buruşturarak Levana'nın ne akla hizmetle bu yaratıklardan birini törene getirdiğini düşündü. Düğün ziyafetinde yaşananlardan hiç ders almamış mıydı?

Sonra birden, yaratığın gözlerine ışık vurdu. Parlak yeşillerdi. Ona birini hatırlatıyorlardı. Ama yok canım...

İlk basamakta ayakları dolandı. Son anda kendini toplamasaydı yere yuvarlanacaktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Cress, Wolf'u yakaladıklarını söylemişti. Gerisini bilmiyorlardı.

Ama Kai biliyordu.

Gördüğü yaratık Wolf'tu. Ama artık bambaşka biriydi. Gözlerinde karanlık ve haşin bir ifade vardı. İçindeki vahşi hayvan, dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Wolf hırlayarak başını çevirdi.

Mihraba çıktıklarında, Levana çenesini havaya dikti. "Askerimi tanıdın mı? Onu son görüşünden bu yana epey değişmiş, ha?"

Kai öfkeden kuduruyordu. Levana'nın tek istediği, ondan gelecek bir tepkiydi. Kaderinin, dostlarının ve ülkesinin onun pençelerinde olduğunu bilmesini istiyordu.

Konuklara doğru dönerlerken, Kai nefesini tuttu. Levana'ya gücünün yarısını teslim etmek üzereydi. Halkına, kendi öldüğü takdirde tek ve mutlak hükümdarınız bu kadındır demek üzereydi.

Vücudu ona isyan etse de Kai başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Hadi Cinder. Gel kurtar beni.

"Sevgili Ay ve Dünya halkları," dedi Levana, ellerini seyircilere doğru uzatarak. "Tarihi bir ana tanıklık etmek üzeresiniz. Bugün bir Dünyalıyı, eşim, İmparator Kaito'yu, kral ilan edeceğim. Ve yine bugün burada, Dünya ile birleşmemizi temsilen, ben de Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoriçesi olarak taç giyeceğim."

Salondan tezahüratlar yükseldi.

Tabii hepsi Aylıydı. Dünyalılar kibarca alkışlamakla yetindi.

"Oturun lütfen," dedi Levana.

İnsanlar yerlerine otururlarken, Kai'yle Levana mihraptaki iki mücevherli kutuya doğru yürüdüler. Kai kendi kutusunu açmadan önce nefesini usulca bıraktı.

Kutunun ipek astarında, Anka Kuşu şeklindeki, yakutlu imparatoriçelik tacı duruyordu.

Tacın görüntüsü, Kai'yi hiç ummadığı kadar etkilemişti. Tacı en son annesinin başında görmüştü. Her yıl dünya barışının kutlandığı baloda. Annesi ne kadar da güzel bir kadındı.

Kai kendini tutamayıp titredi. Annesinin tacını Levana'ya vermekle, ailesinin hatırasına en büyük saygısızlığı ediyordu.

Levana kendi kutusundan Ay Krallığı tacını çıkarmış, onu bekliyordu. Dünya mücevherlerinin aksine, Ay Kralı'nın tacı sadeydi. Ay taşından oyulmuştu ve yedi tane çıkıntısı vardı. Beyaz taş salonun ışıklarında parlıyordu. Çok eskiydi. Zira Ay monarşisi, Doğu Ulusları Topluluğu'nun kurulmasına sebep olan Dördüncü Dünya Savaşı'ndan çok önce de vardı.

Kai yüreğini katılaştırıp annesinin tacını kutudan çıkardı. Levana'yla birlikte, ellerinde taçlarla yine izleyicilere döndüler. Kai, Torin'e baktı. Üzgün görünüyordu. Kim bilir, belki o da Kai'nin annesini hatırlamıştı.

Levana tam Ay tacının sembolik anlamları ve kudreti üzerine konuşmaya başlayacaktı ki salonun arka kapıları ardına kadar açıldı.

Altın saçlı kadın, koşar adım mihraba yaklaştı. Yüzü dehşetle çarpılmıştı. Kraliçe'ye çabucak selam verdi.

Kai terleyen ellerinde tuttuğu tacı indirdi. Göğsü umutla kabardı. Bütün salon fısıltılarla dolmuştu. İşin tuhafı, hiçbiri telaşlı görünmüyordu. Tüm bu olup bitenleri, bir ekran dizisi gibi izliyorlardı.

"Bağışlayın Majesteleri," dedi kadın, mihrabın en alt basamağında bir dizinin üzerine çökerek. "Ama Artemisia'ya yakın bütün bölgelerden isyan haberleri geliyor. Tehlikeyi size haber vermek zorundaydım."

Kai'nin gözleri Wolf'a kaydı. Ama Wolf, hâlâ hırlayarak, önüne gelenin boğazını koparmak için hazır bekliyordu.

"Detay ver," diye gürledi Levana.

"Daha önce isyan çıkan bölgelerdeki barikatlar kaldırılmış. Halk... Buraya doğru yürüyor. Manyetik tren tünelleri onlarla dolup taşıyor. Şey diyorlar..." Kadın başını eğip utana sıkıla mırıldandı. "Prenses Winter da onlarlaymış."

Levana'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. "İmkânsız!"

"Bi-bilmiyorum Kraliçem. Ben yalnızca duyduklarımı söylüyorum. Ayrıca sayborg da onlarla birlikteymiş."

Kai dayanamayıp sırıttı. Levana nefretle ona döndüğünde de kayıtsızca omzunu silkti.

"Seni uyarmıştı."

Levana gözlerini kısıp tekrar kadına döndü. "Sayborg öldü. Boş söylentilere pabuç bırakanı yakarım."

Kadın korkuyla başını eğdi.

"Ya Artemisia'nın etrafındaki barikatlar?"

"O-onlar duruyor."

"Öyleyse acil bir tehlike söz konusu değil?"

"E-evet Kraliçem."

"Madem şimdilik tehlikede değiliz, töreni neden bölüyorsun?" Levana parmaklarını şaklattı. "Muhafızlar, bu kadını hapse atın. Bir daha da tören bitene kadar kimse içeri alınmayacak, anlaşıldı mı?"

Altın saçlı kadın dehşetle büzüldü. İki muhafız onu kollarından tutup sürükledi.

İzleyiciler heyecanlarını bastırmaya çalıştıkça ortaya daha da tuhaf bir manzara çıkmıştı. Kai birkaç kişinin, muhafızların kadını yaka paça salondan çıkarışını alayla izlediğini gördü. Oysa haberi getirmek, zavallının kararı değildi şüphesiz.

Kai'nin içi içini yiyordu. Levana her zamanki soğukkanlılığıyla gülümserken, o yanağının iç tarafını kemirmeye başlamıştı.

Levana, Ay tacını havaya kaldırdı. "Ne duruyoruz?" dedi. "Hadi, devam edelim."

BÖLÜM
Yetmiş Dokuz

CINDER, ALFA STROM'LA BİRLİKTE KÜÇÜK ORDUYA önderlik ediyordu. Yer altı tünellerinde beş kişi yan yana zor yürüyordu. Strom herkesi sıraya sokmuştu. Karmaşık bir ilerleyiş, paniğe yol açabilirdi. Mümkün olduğunca sessiz ilerlemeye çalışıyorlardı. Bir fırtına bulutu gibi. Ama bu kolay değildi tabii. Binlerce ayağın sesi, lav tüplerinin kayalık zeminini inletiyordu.

Kurt askerler ön saflardaydı. Onları dış bölgelerin halkı izliyordu.

Sayıları giderek artıyordu. Geçtikleri her bölgede, aralarına yeni insanlar katılıyordu. Çoğu, Cinder'ın ilk mesajı yayınlandığından beri bugünü bekliyordu.

Cinder hiç durmadan hesap yapıyordu. Planını hâlâ tam oturtamamıştı. Kraliçe'yle sihirbazlarını alt etmek için çok insana ihtiyaçları vardı. Muhafızlarla Levana'nın yanında savaşan kurt askerleri, ancak sihirden etkilenmeyen savaşçılarla indirebilirlerdi. Cinder, Jacin'le Winter'ın, isyan haberini hızla yayacağı-

na güveniyordu. Başaramazlarsa, sonuç tam bir katliam olurdu. Ama başarırlarsa...

Halkın yanlarında getirdikleri fenerler olmasa tüneller zifiri karanlıktı. Cinder kafasının içindeki haritanın çalışmadığına üzülüyordu. Ne kadar yürüdüklerini ve başkente ne kadar kaldığını kestiremiyordu. Elinde sonsuz bir bilgi kaynağı olmasına alışmıştı. Hele de böyle bir zamanda onu yitirmesi hiç iyi olmamıştı. Beş yıl boyunca herkes gibi olmayı diledikten sonra böyle hissetmesi ne ironikti.

Tam dört kez, tünelin büyük bir kısmını kaplayan trenlere rastladılar. İlk başta gözlerine aşılmaz engeller gibi göründü ama kurt askerler önden gidip bütün kapılarla koltukları kırınca ordu rahatça trenlerin içinden geçti.

Manyetik tren sistemi kapatılmasına rağmen geçtikleri istasyonlar aydınlıktı ve ekranları çalışıyordu. Tören naklen yayınlanıyordu ama kraliçe duvağını takmadığı için, onun göründüğü sahneler buzlanıyordu.

Artemisia'nın merkezine yakın AR-4 bölgesine ulaştıklarında Cinder, Kai'nin sesini duyarak duraksadı. Kai, Ay Kralı olmak için yemin ediyordu.

Ordularını dörde ayırmışlardı. Her biri başkente başka bir tünelden girecekti. Alfaların yarısı sürüleriyle insanları farklı yönlere doğru götürürken Cinder, Strom'un ona baktığını fark etti.

"Yola devam etmeliyiz," dedi Strom. "Adamlarım aç ve huzursuz. Ve sen bizi et dolu bir kafese sokuyorsun."

Cinder tek kaşını kaldırdı. "Acıktılarsa onlara birbirlerini kemirmelerini söyle. Jacin'in mümkün olduğunca çok bölgeye ulaşmasını bekliyorum."

Strom, Cinder'ın gözü pekliğinden etkilenmiş gibi sırıttı. "Devam etmeliyiz," diye tekrarladı. "Birlikler yerlerini aldı. Kraliçe bütün maiyetiyle bir arada. Burada haftalarca bekleyebiliriz ve hiç kimse gelmeyebilir."

Cinder aksine inanıyordu. Gelmek zorundaydılar. Ama Strom'un haklı olduğunu biliyordu.

Tören bitmek üzereydi.

Yine yürüyüşe geçtiler. Hepsinin elleri silahlarındaydı. Endişeleri giderek artıyordu. Cinder'ın el feneri karşılarındaki demir parmaklıkları aydınlattığında fazla uzaklaşmamışlardı. Strom, ordunun durması için elini kaldırdı.

"Barikat," dedi Cinder. El fenerini parmaklıklarda dolaştırdı. Altını kazmaları haftalar sürerdi.

"Başka yol yok," dedi Strom. Cinder'a bakarken, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi hırladı. "Kapana kısıldık. Bizi tavşan gibi avlayacaklar."

"Cress bunları açacaktı," dedi Cinder. "Çoktan yapmalıydı. Tabii..." Cress'le Thorne'un yakalandığı ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. "Saat kaç?"

Strom bilmiyordu. Onun da kafasının içinde bir saat yoktu ki.

Cress bütün barikatları aynı anda kaldıracaktı. Sabırsız asilerin şehre vaktinden erken gidip sürpriz faktörünü mahvetmelerini istemiyorlardı. Cress yakalanmış mıydı, yoksa onlar mı erken gelmişlerdi? Kai hâlâ yemin ediyordu. Cinder giderek artan paniğini bastırmaya çalıştı.

Strom, "Bir koku alıyorum," diye hırladı.

Kurt askerler burunlarını havaya dikti.

"Sentetik bir koku," dedi Strom. "Dünya yapımı bir makine."

Cinder parmaklıklara yaklaştı ama askerler hemen etrafını sarıp onu uzaklaştırdı.

Cinder onu korunmaya muhtaç bir kız olarak görmelerine sinir olmamaya çalıştı.

Kapının ardındaki tünelde ayak sesleri yankılandı. Sonra bir el feneri ışığı yüzlerine vurdu.

Işık kurt askerlerde dolaştı ve onu taşıyan kişi, birden durdu.

Askerler öfkeyle hırladı.

"Ay, ne korktum, ne korktum!"

Cinder nefesini tuttu. "Iko!" diye bağırdı, önünde etten bir duvar oluşturan askerleri itmeye çalışarak.

Iko yaklaştı ve ışıkta nihayet onu gördü. Hayretle inledi. Iko'nun sağ kolu yine gevşekçe sallanıyordu. Bütün vücudu kurşun delikleriyle doluydu. Sentetik dokuları yırtılmış, sol kulağı kopmuştu.

"Ah, Iko! Ne oldu sana?"

"Ne olacak? Hepsi o geri zekâlı muhafızlar yüzünden. Bir tanesi beni tıp merkezinin bodrumunda kıstırıp bu hâle getirdi. Ölü taklidi yapmasaydım elinden kurtulamazdım. Neyse ki burada androidleri nasıl öldüreceklerini bilmiyorlar."

"Tüh ya. Geçmiş olsun."

Iko sağlam elini *boş ver* dercesine salladı. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Yanındakiler kim? Dost mu, düşman mı?"

"Dost."

Iko kurtlara kaçamak bir bakış fırlattı. "Emin misin?"

"Tedbiri elden bırakmamak gerek tabii," dedi Cinder. "Ama Scarlet'la Winter, alfalarıyla anlaşmış ve elimizdeki en iyi askerler onlar. Henüz kimseyi yemediler."

Strom sivri dişlerini göstererek sırıttı.

"Iko, saat kaç? Cress'in barikatları kaldırması gerekmiyor muydu?"

"Plana uygun ilerliyoruz," dedi Iko. "Tam yedi saniye sonra..."

O sırada taş duvarlardan bir gıcırtı geldi ve parmaklıklar kayalık zemindeki yuvalarına doğru alçalmaya başladı.

Iko dudaklarını büzdü. "Dakik olan benim. Cress erken davrandı."

Cinder rahat bir nefes aldı.

Parmaklıklar tamamen kaybolduğunda, kurt askerler ellerini arkada kavuşturup çenelerini havaya diktiler. O hâlleriyle, canavarlardan çok, profesyonel bir orduyu andırıyorlardı.

Aralarındaki engelin kalkmasını fırsat bilen Iko, Cinder'ın boynuna atıldı. "Beni tamir edeceksin değil mi?"

Cinder onun sırtını sıvazladı. "Elbette. Bunlar ne ki? Bana vız gelir."

Iko geri çekildiğinde gülümsüyordu. Kopuk kulağında çakan kıvılcıma bile aldırmadı. "Seni seviyorum Cinder."

Cinder güldü. "Ben de seni."

"Ne duruyoruz?" diye gürledi Strom. "Levana'yla asillerini parçalamak için yeterince beklemedik mi? Kemiklerini sıyırıp kanlarını içmek için önümüzde hiçbir engel kalmadı."

Iko huzursuzca Cinder'a baktı. "İyi ki bizim tarafımızdalar."

BÖLÜM

Seksen

WOLF TÖREN BAŞLADIĞINDAN BERİ BÜYÜK BİR işkence çekiyordu. Açlığını bastırmaya çalışmaktan başı ağrıyor ama ne yaparsa yapsın, içini kemiren korkunç histen kurtulamıyordu. Ona verdikleri etin tek bir zerresini bile bırakmamıştı. Yine de açtı işte. Binlerce koku vardı. Her bir Dünyalının ve Aylının kokusunu ayrı ayrı alıyordu. Sihirbazların ve muhafızların kokularını. Dişlerini etlerine geçirdiğini, kemiklerini sıyırdığını, iliklerini emdiğini hayal ediyordu.

Hissettiği müthiş açlıktan daha fena tek bir his olabilirdi. O da bir sihirbazın onu cezalandırabileceği korkusuydu. Aynı ızdıraba bir kez daha dayanabileceğini sanmıyordu. Her bir kasını yırtan o keskin sancıya.

Ağzı sulandı ama kendini zorlayarak yutkundu. Bir heykel gibi kıpırdamadan durmaya devam etti.

Dikkatini Kraliçe'ye verdi. İmparator Kaito, onun önünde diz çökmüştü. Levana krallık tacını kocasının başına oturttuğunda bir alkış koptu. Ama İmparator'un yüzü zehir içmiş gibi ekşiydi.

Şimdi sıra Kraliçe'deydi. İmparator, Doğu Ulusları Topluluğu tacını kaldırıp Kraliçe'ninkine benzer bir konuşma yapmaya koyuldu. Unvanın getirdiği sorumlulukları ve elinde tuttuğu mücevher kakmalı tacın tarihini anlatıyordu.

Levana diz çöküp heyecanla bekledi. Gözlerini Kai'nin elindeki taca dikmişti.

Wolf yine yutkundu. Kraliçe'nin eti, buradakilerin en çekicisi, en tatlısıydı şüphesiz. Zira Levana hem efendisi hem de düşmanıydı. Wolf'un ailesinden alınması emrini o vermişti. Bir canavar olmasını o istemişti. Sihirbazlar onun emriyle Wolf'a işkence ediyorlardı.

Wolf bir fırsatını bulsa, Levana'nın kalbini sökerdi.

"Sen Kraliçe Levana," dedi Kai, "Doğu Ulusları Topluluğu halkına kadim kanun ve geleneklerin gerektirdiği gibi davranacağına, onlara karşı daima adaletli, merhametli olacağına, haklarını koruyacağına, bütün ulusların barış içinde yaşamasını destekleyeceğine yemin ediyor musun? Bugün ve hükümdarlığının her gününde daima Ay ve Dünya insanlarının haklarını gözeteceğine yemin ediyor musun?"

Levana gözlerini taçtan ayırmadan, "Yemin ederim," dedi.

Kai'nin yüzü asıldı. Tacı tutan elleri titremeye başladı.

Wolf onun tacı Levana'nın başına takmasını izledi. Levana huşuyla gözlerini kapadı.

"Doğu Ulusları Topluluğu halkı ve Dünya Birliği'ndeki müttefiklerimizin bana verdiği yetkiye dayanarak, ben İmparator Kaito, sen Ay Kraliçesi Levana'yı..." Duraksadı. Wolf, Kai'nin içinde hâlâ ufacık bir ümit taşıdığını anladı. Belki bir saniye daha beklerse...

Ama o saniye geçti ve Kai'nin yüzü taş kesildi.

"... Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoriçesi ilan ediyorum. Bugünden itibaren, birimizin ya da ikimizin de öleceği güne kadar benim eşim ve tahtımın ortağısın."

Son kelimelerde sesi çatladı. Kai sanki taç onu yakmış gibi ellerini hızla çekti.

Kalabalık ayağa fırladı. Gökten çiçek yaprakları yağdı. Salon birden karnaval yerine döndü. Levana doğrulup kollarını öne uzatarak Aylı asillerin tebriklerini kabul etmeye koyuldu.

Sonra birden, zafer çığlıkları acı bir feryatla bölündü. Ses, Wolf'un beynine yüzlerce iğne gibi saplandı. Çömelip hırladı. Salondakiler telaşla etraflarına bakınıyorlardı. Ses aynı anda, her yönden geliyordu sanki.

Wolf başını kaldırdı. Beklediği fırsat eline geçmişti. Ses bütün görüş alanını beyaza boyasa, aşırı hassas kulaklarını tırmalasa ve onda yerlerde kıvranma isteği uyandırsa da Kraliçe'ye duyduğu nefret, acıdan daha güçlüydü.

Sadece Levana'yı ve onun en kırılgan yerlerini görerek sıçradı. Boğazını. Karnını.

Bir savaş çığlığı duydu. Bir muhafız, önüne atlayarak yolunu kesti. Wolf onu yeni bilenen tırnaklarıyla biçip bıçağını aldı.

Muhafızın çığlığı, gürültüye rağmen Levana'nın dikkatini çekmişti. Wolf tam bıçağı ona saplayacakken, Levana döndü.

Wolf'un parmakları acıyla büküldü. Bütün kolu alev almıştı sanki. Yine de bıçağı savurdu ama erken davranmıştı. Bıçak Kraliçe'nin kalbini deşmek yerine, boynunu sıyırıp mihraba saplandı.

Wolf aklını ve bedenini ikiye bölen acıyla yere yuvarlandı.

Ses kesildi.

Sesin ani eksikliği, bir vakum gibi büyük salonun gürültüsünü emdi. Geriye kristalize bir sessizlik kaldı. Yüzlerce beden, şokla felç oldu.

Wolf yerde kesik kesik soluyordu. Keşke ölse ve her şey sona erseydi.

Bir daha bu şansı elde edemeyeceğini biliyordu. Ve cezası daha yeni başlamıştı.

Levana da soluk soluğa kalmıştı. Dudakları, boynunda beliren kan damlaları kadar kırmızıydı. "Tutun şunu," diye böğürdü.

"Derhâl Kraliçem," dedi Bement. "Bir daha olmayacak Kraliçem."

Sonra baş döndürücü sessizliğin arasından bir ses sıyrıldı. Bütün saray kulak kesildi. Wolf acıdan delirdiğini düşünerek gözlerini tavana dikti.

Cinder'ın sesiydi bu.

"Merhaba teyzeciğim," dedi alayla. "Eğlencenizi böldüğüm için kusura bakmayın ama herkesin beni can kulağıyla dinlemesi için buna mecburdum. Öncelikle seni tebrik ederim. Sonunda, istediğin her şeye kavuştun. Ama şimdi sıra bende."

Uzun bir sessizlik oldu. Hoparlörlerden cızırtılar yükseldi.

Cinder yeniden konuştuğunda, sesi deminki gibi neşeli değildi. "Sarayın kapısına gelip teslim olmak için on dakikan var," dedi sertçe.

Hepsi bu kadardı.

İnsanlar daha fazlasını bekliyorlardı. Daha çok gözdağı. Daha çok tehdit. Daha çok açıklama. Ama mesaj sona ermişti.

Levana, gözle görülür şekilde sarsılmıştı. İmparator ise her an kahkahalara boğulacakmış gibi duruyordu.

Kai'nin gözleri Wolf'a kaydığında, gülümsemesi kayboldu. Alm endişeyle kırıştı.

Wolf zayıf bacaklarının üzerinde doğruldu. Neyse ki sihirbaz ayağa kalkmasını engellememişti.

"Tuzak bu!" diye bağırdı Levana, çatlak bir sesle. "Bana hiçbir şey yapamaz!"

Kraliçe'nin öfkesi ayak sesleriyle bölündü. Salonun yan girişlerinden birinde Baş Sihirbaz Aimery Park ve peşindeki iki muhafız belirdi.

Wolf az kalsın öfkeyle tıslayacaktı ama kendini tuttu. O adam annesini öldürmüştü.

"Ne var?" dedi Levana sertçe.

"Güvenlik açığı oluştuğundan beri sistemimiz tünellerden haber ala..."

"Kısa kes!"

"Şehre girmişler Kraliçem. Sekiz barikatı da kırmışlar."

"Kimden söz ediyorsun?"

"Sayborg ve dış bölgelerden siviller. Yanlarında, taraf değiştiren askerlerimiz de var."

Levana fenalık geçirmek üzereydi. "Birinin daha sayborg dediğini duyarsam dilini keserim." Derin bir nefes aldı. "Sizin eliniz armut mu topluyor? Neden durdurmadınız onları?"

"Destek kuvvetlerine ihtiyacımız var. Adamlarımızın çoğu, isyanları bastırmak üzere dış bölgelere gönderildi. Asilerin üzerine gönderecek kadar askerimiz yok. Bunu yaparsak, saray savunmasız kalır."

Levana eteklerini toplayarak omuzlarını kaldırdı. Boynundaki kesik, kırışıklıkların arasında kayboldu. "İyi," diye tısladı. "Bu küçük isyan burada bitecek anlaşılan."

"Ne yazık ki kontrol merkezimize kadar girmişler Majesteleri," dedi Aimery. "Bütün güvenlik sistemimiz kurcalanmış." Elindeki ekranı gösterdi. "Bu kimin dersiniz? Sevgili Kralımızın. Onu kontrol merkezinde bulduk."

Levana nefretle Kai'ye döndü.

"Ah, sabahtan beri bunu arıyorum," dedi Kai. "Olmadık bir yerde bıraktığımı biliyordum."

Levana burnundan soluyarak ekranı Aimery'den alıp mihraba doğru fırlattı. Plastik kılıf çatladı.

"Kutlama bitti," dedi seyircilere. "Görünüşe bakılırsa, bazı düşmanlarım sefil isyanları için bu geceyi seçmiş. Ortada panikleyecek bir durum yok. Birkaç zavallı kendi çaplarında eğleniyor işte." Yavaşça duygularının kontrolünü ele aldı. "Kendi güvenliğiniz için, sizden burada kalmanızı rica ediyorum. Ben gidip neler olduğuna bakacağım."

Kalabalık huzursuzca dalgalandı.

"Durun," dedi Dünyalılardan biri. "Saray saldırı altındayken burada kalamayız. Bu sizin savaşınız, bizim değil. Derhâl gemime dönmek istiyorum."

Adamın Avrupalı aksanı, Wolf'a kızıl saçlı kızı hatırlattı. Dünyalılardan onaylayıcı mırıltılar yükselirken, Wolf demin konuşan adamı görmeye çalıştı.

Levana'nın yüzünde buz gibi bir ifade belirmişti. "Ben izin verene kadar kimse bir yere gitmeyecek."

Sonra Dünyalıları bırakıp dikkatini muhafızlara verdi.

"Bütün kapıları tutun. Bir kişi bile buradan çıkmayacak, anlaşıldı mı?" Wolf'a bakıp parmaklarını şaklattı. "O benimle geliyor. Gerekirse mükemmel bir kalkan olur."

"Kraliçem," dedi muhafızlardan biri, "lütfen izin verin, sizi güvenli bir yere götürelim. Şehrin altındaki lav tüpleri..."

"Unut bunu," dedi Levana. "Bu insanlar benim halkım. Burası benim krallığım. Onları terk edemem."

Ana kapıya yönelmişti ki Kai peşinden koştu. "Dünyalıları buraya kilitleyemezsin. Biz senin esirin değiliz."

"Emin misin kocacığım?" Levana en yakınındaki iki muhafıza parmaklarını şaklattı. "Bunu diğerlerinin yanına götürün."

Adamlar Kai'yi, sihirden etkilendikleri için kuzu kuzu kaderlerini bekleyen Dünyalıların yanına sürükledi. "Bırakın beni!" diye bağırdı Kai. "Ben sizin Kral'ınızım! Emirlerime uymak zorundasınız!"

Levana güldü. Sinir krizinin eşiğinde görünmese, eğlendiği bile sanılabilirdi. "Bu dediklerine inanacak kadar zavallı değilsindir umarım."

Kai sürüklenirken Wolf onu çaresizlikle izledi. Sihirbazın gözünün üzerinde olduğunu bilmek, onu Kai'ye yardım etmekten alıkoyuyordu. Bement'ın hoşuna gitmeyecek bir hareket yaparsa, başına neler geleceğini iyi biliyordu.

Kraliçe onu çağırınca, uslu bir köpek gibi peşinden koştu.

BÖLÜM

Seksen Bir

CINDER'LA YANINDAKİLER MANYETİK TREN istasyonunda bir pusu kurulmadığından emin olmak için oraya öncüler yollamıştı. Strom'un fikriydi bu ve Cinder, başka birinin kontrolü ele almasına biraz bozulmuştu doğrusu. Öte yandan, Strom gibi tecrübeli bir askerin varlığı da hoşuna gidiyordu. Böylece hata yapma ihtimali azalıyordu. Wolf burada olsaydı, Strom'un görevini o üstlenecekti.

Hayır, Wolf'u düşünmek istemiyordu. Scarlet'a, neler olduğunu anlatmak zorunda kalmıştı. Wolf'un başına ne geldiğini bilmediğini söylemişti. Cinder, arkadaşının acısını hâlâ yüreğinin ta derinliklerinde hissediyordu.

Kalp atışlarını düzene sokmaya çalışarak yanı başındakilere odaklandı.

Iko'yla yeniden bir aradaydılar. Scarlet bir grup asker ve siville beraber, başka bir tüneldeydi. Thorne'la Cress saraydaydı. Barikatların kalkması, güvende olduklarının işaretiydi. Winter'la Jacin onlara destek topluyordu.

Cinder kendini hâlâ Cress'in strateji oyunlarından birini oynuyormuş gibi hissediyordu. Bütün piyonlarını saraya sokmuştu ve son darbeyi bekliyorlardı.

Biri elini tuttu. Huzursuzluğunu hisseden Iko, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Tünelden bir uluma geldi.

Bekledikleri işaret buydu.

Cinder, Iko'nun elini son kez sıkıp bıraktı. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Boş istasyona doğru ilerlediler. Ekranlar, törenin sona erdiğini haber veriyordu. Levana bir imparatoriçeydi artık.

Merdiven boşluğundan girip gün ışığına doğru tırmanmaya başladılar. Yakında kubbelere çökecek sahte karanlığa rağmen, ufukta incecik bir çizgi halinde gerçek güneş görünüyordu.

Gün doğumu.

Ne kadar da güzeldi.

Cinder manzaraya bir an bakıp sonra başını çevirdi.

Çok geçmeden, ayak sesleri Artemisia sokaklarında yankılanıyordu. Cinder sokakların eskisi gibi boş olacağını sanmıştı ama uygun adım yürüyüşlerinin sesi malikânelerin duvarlarıyla bakımlı bahçeleri inlettikçe, pencerelerde karaltılar beliriyordu.

Cinder sürpriz bir saldırının beklentisiyle gerilmişti. Ama kurtlardan biri, "Hizmetkârlar," diye mırıldandı.

Cinder yakından baktığında, askerin haklı olduğunu anladı. Bakışlarına korku sinmiş, basit giyimli insanlardı. Beyaz kentin gölgeleri arasında, efendilerinin en insafsızca buyruklarını bile yerine getirdikleri sefil bir hayat sürüyorlardı.

Cinder bazılarının isyana katılacak kadar cesur olduğunu umdu. Zira şimdi haklarını savunmazlarsa, bir daha bu fırsatı hiçbir zaman yakalayamayabilirlerdi. Ama hizmetkârlardan çoğunun, onlara şöyle bir baktıktan sonra pencerelerden çekildiğini görünce hayal kırıklığıyla iç çekti. Yine de onlara kızamazdı. Yıllarca beyinleri yıkandıktan sonra, kendi iradeleriyle hareket etmeleri kolay değildi tabii.

Cinder birden, buradaki insanların isyanı belki de ilk kez duyduklarını fark etti.

Saray görünmüştü. Uzakta tüm ihtişamıyla parlıyordu.

"Alfalar!" diye bağırdı Strom, kalabalığa dalga dalga yayılan sesiyle. "Dağılıp sarayın etrafını kuşatın. Dört bir koldan saldıracağız."

İyice yağlanan bir makine gibiydiler. Sürülerin hiçbir karmaşaya mahal vermeden ayrılmasını ve her bir birliğin liderlik ettiği sivilleri peşlerinden sürüklemesini izleyen Cinder ürperdi. İnsanlar korkmuş görünseler de bu canavarımsı askerlerin varlığı onlara güven veriyordu.

Sarayın kapılarına vardıklarında ayak sesleri kesildi.

Görünürde hiç kimse yoktu. Nöbetçi kulesi bile boştu. Demir parmaklıklı ağır kapılar, onları içeri buyur edercesine ardına kadar açıktı. Levana ya etrafının kuşatıldığının farkında değildi ya da Cinder'ın tehditlerine kulak asmayacak kadar güveniyordu kendine.

Diğer ihtimal ise bunun bir tuzak olabileceğiydi.

Sarayın altın yaldızlı kapıları kapalıydı.

Cinder ordusundan ayrılıp açık bahçe kapısının önünde durdu. Tuhaf bir şekilde enerjikti. İçi içine sığmıyordu. Iko'yla

Strom onu olası bir saldırıdan korumak için hemen iki yanındaki yerlerini aldılar.

Cinder pencerelere baktı ama bir hayat belirtisi göremedi. Olacakların beklentisi, boğazını bir mengene gibi sıkıyordu. Sanki bir uçurumun kenarından aşağı itilmeyi bekliyordu.

Dağılan grupların, sarayın etrafındaki sokakların başında belirişini izledi. Askerler kusursuz bir askeri düzen içindeydi. Güçleri ve eğitimleri, onları vahşi birer heykele dönüştürmüştü. Ama Cinder derilerinin altındaki en ufak dalgalanmaları, belli belirsiz bir yumruk sıkışı ya da dudaklarının hevesle aralanışını bile fark edebiliyordu.

Arkalarında binlerce sivil vardı. Daha az korkutucu, daha az hazırlıklı ama en az kurt askerler kadar kararlıydılar. Cinder kalabalığın arasında Scarlet'ın kızıl saçlarını gördü.

Onlara katılanların hepsi OB-12'den değildi. Bazıları, izledikleri videoların etkisiyle, gerçek kraliçenin saflarına katılmaya gelmişti. Bazılarını, Cinder'ın gönderdiği haberciler cesaretlendirmişti. Cinder sayılarının giderek çoğalacağını ümit ediyordu.

Derin bir nefes alarak, düşüncelerini erişebildiği bütün nabızlara odakladı ve müttefiklerine kararlılık aşıladı. Kendini, onları Levana'yla sihirbazlarından bu şekilde koruyacağına inandırmaya çalıştı. Onun kontrolündeki hiçbir sivil, Kraliçe'nin eline düşemezdi.

Ama gerekirse, onları çekinmeden kullanacağını biliyordu.

Ve eğer buna mecbur kalırsa, bazılarını feda edecekti.

En güçlü müttefiklerine de aynısını emretmişti. Levana pençelerini kimseye geçiremeden, silah arkadaşlarının kontrolünü ele alacaklardı. Herkese güçleri yetmezdi tabii ama aynısı Levana

için de geçerliydi. Cinder onun savunma hattını dağıtmak için bir sürü insana ihtiyaç duyacaktı. Yeterli sayıda olmalıydılar. Başka türlü hiçbir şansları kalmazdı.

"Levana teslim olmazsa sarayı zorla alacağız," diye bağırdı. "Giriş katının birkaç tane kapısı var. Hepsini tutun. Pencereleri de öyle. Ama Kraliçe'yle sihirbazlarının içeride olduğunu unutmayın." Yine pencerelere baktı. Ortalıkta kimselerin olmayışı, tuhaf bir şekilde ürkütücüydü.

Cinder planlarına güveniyordu ama tam anlamıyla da değil. Barikatlı tünelleri geçip Kraliçe'nin kapısına kadar gelmişlerdi. Üstelik hiçbir engelle karşılaşmadan.

"Sihirbazlar sizi kontrol etmeye çalışacaklar," dedi. "Onları yok etmekten çekinmeyin. Aksi halde sizi ya öldürürler ya da ailenize, komşularınıza ve dostlarınıza karşı kullanırlar. Levana'nın muhafızları eğitimli askerler ama iradeleri kuvvetli değil. Bundan faydalanın. Ve hepsinin ötesinde, bugün buraya neden geldiğinizi unutmayın. Bu gece sizin Kraliçe'niz olacağım ve siz de özgür kalacaksınız."

Avlu tezahüratlarla inledi. Cinder arada kurtların tüyler ürpertici ulumalarını duydu. Elini kaldırıp beklemelerini işaret etti. Kendini saldır emrini vermeye hazırladı. Göz ucuyla Iko'ya baktı. Ona on dakikanın dolduğunu söylemesini bekliyordu.

Birden gözüne bir hareket takıldı.

Sarayın kapıları açılıyordu.

Askerler savaş pozisyonu aldılar. Yerden yükselen bir uğultu Cinder'ın çalıntı botlarının tabanlarında yankılandı. Açılan kapılarda bir karaltı belirdi. Uzun paltolu bir sihirbaz ya da bir söğüt dalı kadar ince ve uzun boylu Levana değildi bu.

Bir mutanttı. Kraliçe'nin askerlerinden biri.

Bir el, Cinder'ın dirseğine yapışıp onu arkaya çekti.

Asker, sarayın basamaklarını inmeye başladı. Zarif ama kararlı bir duruşu vardı. Cinder'ın gözü onu bir yerlerden ısırıyordu ama nereden? Fakat emindi. Asker, etrafındaki diğer mutantlardan farklıydı. Aslında yüzü onlara benziyordu. Aynı deforme hatlar. Aynı sivri dişler. Kalabalığı tarayan öfkeli bakışlar. Bir saray muhafızı gibi giyinmişti. Yine de hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu.

Cinder nefesini tuttu.

Wolf'tu bu. Tüm vahşiliği ile son basamakta dikilen kurt asker, onun sevgili dostundan başkası değildi.

Cinder hemen Scarlet'ı düşündü. Dönüp ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Sonra saraydan başka biri daha çıktı. Kraliçe Levana. Onu Sihirbaz Aimery ve kırmızılı siyahlı diğer sihirbazlar takip ediyordu. Ellerini paltolarının çan biçimli kollarına sokmuşlardı. Üstlerindeki rünik işlemeler, haftalardır görülen ilk doğal gün ışığında parlıyordu.

Cinder'ın ilk kez, ona Kraliçe'nin görünümünün sihirden ibaret olduğunu söyleyen bir yalan dedektörü yoktu. Mutant askerin gerçekten Wolf mu, yoksa onun görüntüsüne bürünen biri mi olduğunu bilmesi de imkânsızdı.

Ama bunlardan şüphelenmek için bir sebebi de yoktu.

Kontrolünü ele aldığı erkek ve kadınları hissetti. Bir seferinde bu kadar insanı ilk kez kontrol ediyordu. Dolayısıyla, bağları yeterince sağlam değildi.

"*Bu gece sizin Kraliçe'niz olacağım,*" dedi Levana, alayla onun sözlerini tekrarlayarak. "*Ve siz de özgür kalacaksınız.* Gittiği her

yere ölüm ve karmaşa götüren bir kızdan bu sözleri duymak ne komik." Levana ona barış teklif edercesine, ellerini öne doğru uzattı. "İşte buradayım Prenses Selene olduğunu iddia eden sayborg. Seni, beni arama zahmetine sokmayacağım. Hadi, ne duruyorsun? Elinden geleni ardına koyma. Tacını al da görelim."

Cinder'ın gözü seğirdi. Kalbi deli gibi çarpmasına rağmen içinde tuhaf bir sakinlik vardı. Belki de ilk kez sayborg beyni ona yüzlerce istatistik sunmadığı içindi. Cinder adrenalin seviyesinin yükseldiğini ve kan basıncının endişe verici düzeylere çıktığını, gözlerinin önünden kırmızı bir uyarı yazısı geçmeden de biliyordu. Vücudunda neler olup bittiği umurunda bile değildi.

Eli hâlâ havadaydı. Ordusuna beklemelerini söylüyordu.

Levana, Cinder'ın Wolf'a saldırmayacağına güveniyordu. Arkadaşını tehlikeye atmayacağına.

Ama Cinder, Wolf'un artık arkadaşı olup olmadığından bile emin değildi ki. O hâlâ Wolf muydu, yoksa amansız bir canavara mı dönüşmüştü, bunu bilemezdi.

Düşüncelerindeki ikiyüzlülüğü fark ederek çenesini sıktı. Wolf'un, yanındaki askerlerden ne farkı vardı? Özgürlükleri için ölümü göze alanlardan? Wolf her neye dönüşmüş olursa olsun, onun hâlâ dostu olduğuna güvenmek zorundaydı.

Asıl soru, dostu ve öğretmeni Wolf'un bu savaşı kazanmak için feda edilip edilemeyeceğiydi.

"Prenses," diye homurdandı Strom. "Kraliçe yalnız değil. Destek kuvvetleri yolda."

Cinder meraklansa da gözlerini Levana'dan ayırmaya cesaret edemedi.

"Kokularını alıyorum. Yaklaşıyorlar. Bir düzine sürü var. Belki daha fazla. Efendileri de yanlarında. Etrafımızı kuşatmaya hazırlanıyorlar."

Cinder yüz ifadesini bozmadı. "Bu son şansın," dedi teyzesine. "Tanıkların önünde benim Prenses Selene olduğumu kabul edecek ve Ay tahtını gerçek vârisine teslim edeceksin. Tacını bana verirsen, senin ve yanındakilerin canını bağışlarım. Daha fazla kan dökülmez."

Levana'nın kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Selene öldü. Ben Ay'ın gerçek kraliçesiyim. Sen de rezil bir sahtekârsın."

Cinder, ona gülümseyerek karşılık vermeden önce, derin bir nefes aldı. "Böyle diyeceğini biliyordum."

Ve elini indirdi.

BÖLÜM

Seksen İki

CINDER'IN ORDUSU İLERİ ATILDI. SİVİLLER AÇIK kapılardan içeri akın ederken, askerler parmaklıkların üzerinden atlayarak sarayın bahçesine girdiler.

Kraliçe gözünü bile kırpmadı. Sihirbazları da öyle.

Levana elini kaldırdığında, beyaz mermer basamakların oraya kadar ilerlemişlerdi. Sihirbazları gözlerini kapadılar.

Tam bir zıtlıklar anıydı.

İlk saflardaki mutant askerler aynı anda yere yığıldı. Dev vücutları kırık bebekler gibi iki büklüm oldu. Cinder'ın hayret dolu bakışları arasında, hep bir ağızdan acıyla ulumaya başladılar. Cinder bu hayvansı sesi yalnızca bir kez duymuştu. Yeni Pekin Sarayı'nın çatısında Sihirbaz Sybil Mira'yı çılgınlığa sürüklerken.

Akılları Cinder tarafından korunan sivillerle sihirleri güçlü olanlar, bir kez daha ileri atıldılar. Ama diğerleri Levana'nın komutasıyla tökezlemeye başladı. Çoğu, ellerinde silahlarıyla yere yuvarlandı. Cinder'ın kontrolündekiler, yerdeki arkadaşlarının üzerinden atlayarak yollarına devam etti.

Sihirbazlar, diye düşündü Cinder, onları kırmızı ve siyah paltolu figürlere doğru yönlendirerek. Her bir ölü sihirbaz, saflarına dönecek bir düzine asker ya da sivil demekti.

Ama sivillerin hücumunu saray muhafızları karşıladı. Kraliçe'yle sihirbazların önünde etten bir duvar oluşturdular.

İki taraf, azgın bir nehrin bir baraja çarpışı gibi şiddetle iç içe geçti. Sarayın bahçesi metalik bir sesle inledi. Mızraklar çarpıştı. Şehrin sokaklarını savaş çığlıkları ve ölüm sardı.

Cinder derin bir nefes alarak çatışmaya katılmaya hazırlandı. Ama vücudunu hareket ettiremiyordu. Ayakları çamura saplanıp kalmıştı.

Nefesini tuttu.

Olamaz.

Hiç beklemiyordu bunu. Hiç düşünmemişti.

Dişlerini sıkarak kendisini kontrol eden güçle savaştı. Beyninin içinde kıvılcımlar çaktığını hayal etti. Levana'nın zihnini, ona karşı kullanmasına izin veremezdi. Daha önce bununla hep savaşabilmişti. Hep güçlü durmuş ve kaçmıştı. Sayborg beyni sihrin etkilerini...

Dehşetle ürperdi.

Sayborg beyni yoktu ki artık.

Hayır. Olamaz.

Kendi düşüncelerini bile Levana'dan koruyamazken, başkalarını nasıl yönlendirecekti?

Öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Bir uzvunu bile oynatabilse, vücuduna bunu yapabileceğini kanıtlayabilse...

İnleyerek bir dizinin üzerine düştü. Vücudu, içinden taşan enerjiyle zonkluyordu. Ani bir kopma hissiyle sarsıldı. Siviller

üzerindeki etkisini yitirmişti. Etrafındaki acı dolu çığlıklar kulaklarını tırmaladı.

Saniyeler içinde, bütün müttefikleri ondan çalınmıştı.

Savaş daha başlamadan bitmişti.

Cinder kendi içinde verdiği mücadeleden nefes nefese kalmıştı. Bütün uzuvları ağırlaşıp koordinasyonlarını yitirmişti. Askerlerin çığlıkları ölüm iniltilerine dönüştü. Havayı metalik kan kokusu sardı.

Levana gülmeye başladı. O sesi duymak, yüz savaşçının ızdırabını dinlemekten bile beterdi.

"Bu kadar hazırlık bunun için miydi?" dedi Levana, ellerini çırparak. "Şu düzmece prensesin hâline bakar mısınız?" Tiz bir kahkaha attı. Sonra bir köpeği okşar gibi, Wolf'un kafasını kaşıdı. O sahte şefkatte bile acımasızca bir sahiplenicilik vardı.

"Al bebeğim. Sana küçük, aptal bir kuş yakaladım."

Wolf hırlayarak Cinder'a yaklaştı. Muhafızlar ona yol açmak için ikiye ayrıldı. Wolf yerde acıyla kıvranan insanlara aldırmadan ilerledi.

Cinder titriyordu. O yeşil gözler kim bilir kaç kez böyle bakmıştı ona? Hem dost hem de düşmanca. Ama Cinder ilk kez Wolf'un karşısında bu kadar çaresizdi.

Başını sallamaya çalıştı. Wolf'a yalvarmaya çabaladı.

"Hey, Kraliçe bozuntusu!" diye bağırdı biri.

Cinder'ın gözleri irileşti. *Iko.*

Kalabalığın arasında bir silah patladı. Levana sendeledi. Cinder, dev altın kapılara sıçrayan kanları gördü. Bir an, ufacık bir an, kalbi coşkuyla doldu. Kraliçe vurulmuştu.

Ama sonra Wolf acıyla uludu. Levana onu kendine siper etmişti. Kurşun, Wolf'un kalçasına saplanmıştı. Şık üniformasının pantolonundaki koyu leke, giderek genişliyordu.

Iko korkuyla bağırdı.

Levana tısladı ve öfkesi, Cinder'la ordusunun boyunlarını bir ilmek gibi sıktı. Kraliçe sihriyle onları boğuyordu.

Wolf, Cinder yerine Iko'yu hedef aldı. Cinder onun bakışlarındaki hayvani ifadeyi gördü. Vahşi hayvanlar da böyle yapardı. Saldırganına saldırırlardı.

Cinder'ın boğazına bir yumru oturdu. Hareket edemiyor, hiçbir şey yapamıyordu. Nefes bile alamıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Tuzağa düşmüştü.

Wolf göz açıp kapayıncaya kadar, elindeki silahla ne yapacağını bilemezcesine etrafına bakman Iko'nun yanında bitti. Dev pençeleri, Iko'nun yaralı gövdesini yırttı. Iko onu vurmak istemediği için çığlıklar atarak kaçmaya çalıştı. Ama Wolf onu bir hamlede yere serdi. Güçlü çenesi, Iko'nun sentetik kolunu kaptı. Tabanca yere düştü. Wolf geri çekildiğinde, ağzından bir kablo sarkıyordu.

Cinder kontrol paneline, uyanıp savaşması için yalvardı. Güçlü olması için.

"Ben Prenses Selene'yim."

O vücutsuz ses, kalabalığın üzerinde dalgalandı. Hem tanıdıktı hem değildi.

Tepelerindeki kubbe karardı. Bir fırtına yaklaşır gibi, camlara siyah bir gölge vurdu. Yüzeyde bir dizi kare aydınlandı. Başta maviydiler, sonra titrek bir görüntü belirdi.

Levana'nın sesi ciyakladı. *"Düzenbaz!"*

Levana kafasını kaldırdı. Muhafızlarla sihirbazlar da kulak kesilmişti.

"Buraya benim olanı almaya geldim. Artemisia halkı, bu sizin son şansınız. Levana'yı Kraliçe'niz olarak tanımaktan vazgeçin ve bana bağlılık yemini edin. Yoksa yemin ederim ki ben taç giydiğimde bu odadaki herkes ihanetinin cezasını ödeyecek."

Ekranda, Cinder'ın bakış açısından taht odası belirdi. Hizmetkârlarla sihirbazlar bir köşede bekliyorlardı. Kai çaresizlikle Cinder'a bakıyordu.

"Bu kadar yeter. Öldürün!"

Sonra Levana görünüyordu ama kırmızı gelinliği olmasa tanınacak hâlde değildi.

Sihrinin altında yüzü, yara izleri ve buruşuklarla doluydu. Sol gözü kapalıydı. Boynunun hasarlı derisi, elbisesinin yakasının altında kayboluyordu. Cılız saçları, daha açık bir kumraldı. Kafasının arkasında, yaraların yoğun olduğu yerler kelleşmişti. Sol kolunun sakatlığı, gelinliğinin ipek kumaşından açıkça belli oluyordu.

Levana yanmıştı.

Her yerinde yanık izleri vardı.

Cinder bundan emindi artık.

Korkunç bir çığlıkla, Cinder'ın başından aşağı buzlu sular döküldü sanki.

"Kapayın şunu!" diye cıyakladı Levana. Gökyüzündeki ekrana arkasını dönüp en yakınındaki sihirbazların kollarına yapıştı. "Ne duruyorsunuz? Bakmayın öyle! Yoksa gözlerinizi oyarım!"

Cinder serbest kaldığını fark etti. Levana'nın sihrinin etkisi geçmişti. Şaşkınlıktan, hâlâ dizinin üzerinde duruyordu.

İşe yaramıştı. Kraliçe kontrolünü kaybetmişti. Sihrinin altındaki gerçek yüzünü görmeye mahkûmdu ve bu onu çıldırmıştı.

Sonra videodaki görüntüler, silah patlamalarının, çığlıklarının ve kan gölünün arasında yitip gitti.

Levana özgür kalan insanlara baktı. Sihri onu terk etmiş ve Kraliçe, bir korkak gibi sinmişti.

Bir silah patladı. Kurşun, sarayın kapılarına saplandı. Cinder'ın arkasında biri küfretti. Cinder hayretle irileşen gözleriyle başını çevirdi. Ateş eden, Scarlet'tı. Kızıl saçlarıyla kolayca ayırt ediliyordu. Silahını doldurup yeniden ateşledi.

Levana iki üç adım geriledi. Sonra dönüp sarayına koştu. Sihirbazları, oldukları yerde kalakalmıştı. Wolf da Iko'nun tepesinde hareketsiz dikiliyordu. Yerde yatan Iko hiç kıpırdamıyordu. Wolf gözlerini Scarlet'a dikmişti. Ameliyatlarla çirkinleşen yüzünde, hayret dolu bir ifade vardı.

Cinder bir an paramparça düşünceleri yüzünden hareket edemedi. Ne yapacağını bilmiyordu. Şimdilik Iko'ya yardım edemezdi. Wolf'a güvenebilir miydi, bilmiyordu. Kraliçe kaçmıştı ama saray yolu hâlâ kapalıydı. Bütün askerlerle sivilleri kontrol edebilecek kadar sihirbaz vardı ama onlar da şaşırıp kalmıştı.

Cinder'ın düşünceleri bir ulumayla bölündü.

Cinder nefesini tuttu. Ses kimden gelmişti, bilmiyordu. Kendi askerlerinden de olabilirdi, Strom'un sözünü ettiği destek kuvvetlerinden de.

Sonra deminki ulumaya başkaları da katıldı ve kargaşa yeniden başladı.

BÖLÜM
Seksen Üç

KAI, AY KRALI OLARAK TAÇ GİYDİĞİ MİHRAPTA dikiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatmıştı. Dünya Birliği liderleri ve diplomatlar, öfkelerini bastırmak için ruhsuz ifadeler takınmışlardı. Levana onları büyük salona hapsedip kapılara muhafızlar dikmişti. Aylı asiller, Dünyalıları sevimli ve büyüleyici evcil hayvanlarmış gibi telaşsız gözlerle süzüyorlardı.

Kai dışarıdaki çatışma sesleri duyuyordu ama kalın, taş duvarlar gürültüyü büyük ölçüde engelliyordu.

Kendi halklarından binlerce kişinin ölebileceği ihtimali, Ay aristokrasisini zerre kadar etkilememişti. Bir sirke gelmiş gibi davranıyorlardı. Çatışma sesleri arttıkça tezahürat yapıyor, hangi sihirbazın en çok adam öldüreceği üzerine bahse tutuşuyorlardı. Dış bölge halkı savaş oyunları oynamaktan vazgeçmezse, piyasada kaşmir şal ya da yaban mersini şarabı sıkıntısının baş göstereceğini konuşuyor, bununla ilgili şakalaşıyorlardı.

Kai'nin öfkeden kulakları uğuldamaya başlamıştı. Torin elini omzuna koyana dek, yumruklarını sıktığının farkında değildi.

Parmaklarını gevşetip derin bir nefes aldı. "Dış bölgelerdeki insanların neler çektiğini bilmiyorlar," dedi. "Kendileri lüks içinde yaşasınlar diye, halka eziyet edilmesini normal karşılıyorlar."

"Öfkenizi anlıyorum," dedi Torin. "Bu bağışlanamaz bir ilgisizlik. Ama unutmayın, Levana dış bölgelerde olup biten çoğu şeyi onlardan saklıyor." Kai homurdandı. Şu anda bu insanlara anlayış gösterebilecek durumda değildi. "Balayımız böyle mi sona erecekti?" dedi, acı bir alayla.

Torin ona yan yan gülümsedi. "Kraliçe'nin dramatizme karşı bir eğilimi var. Görünüşe bakılırsa, yeğeninin de öyle."

Kai'nin içi gururla dolu. Cinder başkente ihtişamlı bir giriş yapmıştı doğrusu. "Ne biliyoruz?"

"Salonun kapıları dışarıdan sürgülenmiş ve eğer Aylılar doğru söylüyorsa, her çıkışta ikişer muhafız var."

"Muhafızlar kolay," dedi Kai. "İradeleri yeterince sağlam değil." Aylıları işaret etti. "Sence buradan onlara sihir yapabilirler mi? Cinder, kapıların ardındaki insanları hissedebildiğini söylüyordu. Eğer şu Aylılardan birkaçını ikna edip muhafızların kapıları açmasını sağlayabilirsek, limana gidebiliriz. Orada herkes güvende olur."

"Haklısınız. Linh-daren başaramazsa limandan kaçabiliriz ama Aylılar bize neden yardım etsin?"

Kai gözlerini kırpıştırdı. Torin ilk kez Cinder'dan, *Linh-daren* diye, saygıyla söz ediyordu.

"Doğru," dedi. "O ahmaklar bize yardım etmezler. Levana'nın onları da buraya kilitlediğinin farkında değiller. Kraliçe arkalarında diye kendilerini yenilmez sanıyorlar ama Levana onları zerre kadar umursamıyor. Kendi çıkarı için onları gözünü kırpmadan harcar."

Saray uzaktan gelen bir gürültüyle sarsıldı. Ardından binlerce gırtlaktan haykırışlar yükseldi. Ve ateş başladı.

Kai ürperdi. Levana'nın Cinder'ın karşısına çıkmaya gittiğini bilse de, o ana dek hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. İsyan, savaş... Kai için anlamlarını yitirmişlerdi. Ama şimdi silahlar patlıyor, insanlar ölüyordu ve onlar burada hapisti.

"Bomba!" diye bağırdı Doğu Avrupa temsilcisi. "Sarayı bombalıyorlar! Hepimizi öldürecekler!"

Bir grup Aylı alayla kıkırdadı. "Ay, bomba! Yetişin a dostlar, bomba!" diye cıyakladı biri.

Kai gözlerini kıstı. Ses gerçekten bir bombadan mı çıkmıştı bilmiyordu ama henüz paniklemeye hazır değildi. Yine de Dünyalı dostunun korkusu ona ilham vermişti.

Levana'nın yere attığı ekran, mihrabın yanında duruyordu. Kai çömelip etrafa dağılan parçaları topladı. Ekranın plastik paneli kırılmış, köşesi ezilmişti. Ama Kai düğmesine basınca çalıştı.

Ekran, aydınlandığında, bir sürü siyah noktacıkla doluydu. Kai küfredip birkaç düğmeye daha bastı ama görüntü netleşmedi.

"Majesteleri?" dedi Torin.

Kai kırık ekranı ona gösterdi. "Cinder olsa hemen tamir ederdi."

Torin alnını kırıştırdı. "Mesaj mı yollamak istiyorsunuz?"

"Olabilir." Ellerini saçlarının arasına daldırıp düşündü. Cinder'ı pazar yerindeki kulübesinde hayal etti. Etrafı aletleriyle dolu, şevkle işini yaparken. *Cinder burada olsa...*

Birden ayağa fırlayıp ekranın köşesini sertçe mihraba vurdu. Torin korkuyla geriye sıçradı.

Kai hevesle ekrana baktı. Bir tarafındaki görüntü netleşmişti. Mesaj kutusunu açtı.

"Nasıl yaptınız?" diye sordu Torin.

"Bilmem," dedi Kai, telaşla mesaj yazmaya koyularak. "Ama bu yöntem çoğunlukla işe yarıyor."

Kahkahalar duyunca yine konuklara döndü. Bir grup Aylı, onlarla birlikte içeri hapsolan bir hizmetçinin etrafını sarmıştı. Kız bir robot gibi dans ediyordu. Gözlerini sıkıca yummuş, belki de başka bir yerde olduğunu hayal ediyordu. Yine de yanaklarından süzülen yaşları kontrol edemiyordu. O görüntü, Kai'nin içine dokundu.

Kız belli ki asillerin maskarası olmaya alışmıştı. Kim bilir kaç kez onları böyle eğlendirmek zorunda kalmıştı?

"Sen buna vals mi diyorsun?" dedi asillerden biri, arkadaşının omzuna vurarak. "Dur ben deneyeyim. Ben onu daha zarif dans ettirebilirim."

"Bence ona bir eş lazım," dedi başka biri. "Şu Dünyalılardan birini çağıralım da beklerken canımız sıkılmasın."

"Ah, Topluluk'tan gelen şeker kıza ne dersiniz? Hani saybor-gun akrabası olan? Nerede o?"

Kai bir inilti duydu. Cinder'ın üvey annesiyle kardeşi, iskemlelerin arasına çömelip birbirlerine sarılmışlardı.

Kai ekranı kemerine taktı. "Yeter," dedi, asillerin yanına giderek. "Rahat bırakın kızı!"

"Bakın hele! Cici İmparator'umuz da dans etmek istiyormuş meğer." Kai'ye bakışları zalimceydi ama neyse ki kimse ona sihir yapmadı. Hizmetçi kızı kolundan tutup kendine çekmesine bile karşı çıkmadılar. Kız hemen dansı bırakıp bitkince ona yaslandı.

"Kral'ınızla konuştuğunuzu unutmayın," diye haşladı Kai, Aylı asilleri. Başında hâlâ Ay tacı vardı. Aslında Levana'nın kocası olmasının Ay'da çok da büyük bir önemi yoktu ama Kai bunu herkesin bilmediğini umdu. "Farkında mısınız bilmiyorum ama hepimiz bu odada hapisiz. Birbirimizden hoşlansak da hoşlanmasak da buradan kurtulmak için iş birliği yapmalıyız." Parmağıyla arka duvarı işaret etti. "Levana, köşeye sıkıştığında geri çekilecek. O zaman ilk adresi neresi olacak dersiniz?"

Gözlerini en yakınındakilerin yüzlerinde gezdirdi. Sırıtıyorlardı. Kai'nin öfkesi onları pek eğlendiriyordu belli ki.

"Levana bizi buraya kendi güvenliğimiz için kapamadı. Ya da parti yapalım diye. Bizi yem olarak kullanacak. Muhafızlar düştüğünde, yeni kalkanı siz olacaksınız. Sizi birer silaha dönüştürecek. Bu odadaki herkesi feda etmekten çekinmeyecek, anlamıyor musunuz? Tek istediği, elinde yeterince koz olması."

Asillerin yüz ifadeleri değişmemişti. Kai sözlerinin onları etkilediğinden pek emin değildi doğrusu. Yine de azimle devam etti. "Burada elimiz kolumuz bağlı oturmak zorunda değiliz. Sizin yardımınızla, bu odadan çıkabiliriz. Kraliyet limanında güvende oluruz. Levana orada bizi kendi savaşı için kullanamaz."

Bir adam dilini şaklattı. "Zavallı Dünyalı kral, bizi çocuk gibi kandırabileceğini sanıyor. Başına bir taç taktın diye senin peşinden gelecek değiliz. Biz sizin müttefikiniz değiliz Majesteleri. Hele eşitiniz hiç değiliz. Kraliçe sizi kocası olarak kabul etmiş olabilir ama gerçekte, bize uşaklık etmeye bile layık değilsiniz."

Salonda kahkahalar yankılandı. Demin konuşan adam Kai'yi pis pis süzerken, arkadaşları da Dünyalıları aşağılayıcı sözlerle ona destek oldular.

"Pekâlâ," dedi Kai. "Belki bu sizi ikna eder."

Ekranını çıkarıp Ay'ın hologram haritasını açtı ve kafalarının üzerine doğru genişletti. Görüntü neredeyse bütün salonu kaplamıştı şimdi.

Kai, Artemisia'nın merkezi ve etrafındaki sekiz bölge net bir şekilde görülebilsin diye görüntüyü ayarladı. Sonra o günün erken saatlerinde uzayda konuşlanmalarını emrettiği filoyu Aylılara gösterdi. Şimdi altmış gemi, onun mesajıyla başkente doğru yol alıyordu.

"Bunlarda biyo kubbelerinizi tahrip edebilecek güçte silahlar var," dedi. "Ülkenizi başınıza yıkacak kadar da cephane."

Yalan değildi. Bütün gemiler silahlı değildi tabii ama Kai olanların ciddi bir zarar oluşturabileceğini umuyordu. Onları korkutacak kadar. Odanın havası birden değişti. Gülümsemeler tereddütle gölgelendi.

"Siz bu zavallı hizmetçiyle alay ederken, ben orduma menzile girdikleri andan itibaren ateş açmalarını emrettiğim bir mesaj yolladım. Ama Dünyalılar sağ salim limanlara ulaşırlarsa, emrimi geri çekerim."

Bir kadın sinirli bir kahkaha attı. "Siz de saraydayken bize saldırmaya asla cesaret edemezsiniz. Hepiniz ölürsünüz."

Kai gülümsedi. "Doğru. Merkeze saldırmayacağım. Ama yanlış hatırlamıyorsam, çoğunuzun evleri ana kubbede değil. Merkezden uzakta, nezih mahallelerde oturuyorsunuz."

Hologramdaki gemiler giderek yaklaşıyordu.

Asiller birbirlerine baktılar. Salonda ilk kez bir huzursuzluk baş göstermişti. Sanki sessizce, birbirlerini bunun bir blöf olduğuna inandırmaya çalışıyorlardı.

"Ve eğer yanılmıyorsam, gemilerin buraya ulaşmasına yirmi dakikadan az kaldı. Evlerinizi yeniden görmek istiyorsanız, elinizi çabuk tutun derim."

* * *

"Eyvahlar olsun," dedi Cress'in artık nerede duysa tanıyacağı genizden gelen bir ses. Konuşan, Levana'nın süper ahmak bilgisayarcısı Sinus'tı.

Sybil, Ay'da kalmasına izin verse, Cress daha on yaşındayken bu adamın pabucunu dama atardı.

"Mahvolduk," diye sızlandı Sinus. Sesi giderek derin bir ümitsizliğe gömülüyordu.

"Kapa şunu," diye bağırdı daha derin ve erkeksi bir ses. Cress onu da tanıdı. Daha önce konuşan muhafızdı.

"Yapamıyorum. Videonun tamamı oynamış zaten. Nasıl geri alayım?" diye inledi Sinus. "Kraliçe kellemi uçuracak. Bittim ben bittim!"

Cress nefesini tutarak ayak bileğini çevirmeye çalıştı. Sol baldırına feci bir kramp girmek üzereydi. Duruma hemen müdahale etmezse daha da kötüleşecekti. Bileğini birazcık oynatabildi ama bu hareket ona ne kadar dar bir yerde olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Bilgisayarcı, her şey için çok geç olduğunu biliyordu. Öyleyse neden hâlâ buradaydı?

"Eee, bizim için başka bir sürpriz hazırlamış mı?" diye sordu muhafız.

"Daha ne yapacak? O video... Ah..." Cümlesinin devamını getiremedi.

Videoyu malikânede izleyen Cress, Levana'nın görüntüsünün kolay kolay akıllarından çıkmayacağını biliyordu. Levana'nın yaralı yüzü, boş göz çukuru ve topaklaşan kulağı, uzun bir süre daha gözlerinin önünden gitmeyecekti şüphesiz. İnsan her ne kadar ona bakmak istemese de bunu başaramıyordu.

Şimdi herkes, Levana'nın aslında nasıl göründüğünü biliyordu. Cress videoyu Levana'nın da gördüğünü umuyordu. Böyle bir şoktan sonra, sihrini etkin kullanması güç olacaktı.

Ya da belki de yanılıyordu. Zira Levana, sihri konusunda uzmanlaşmıştı.

"Kız yakalandı mı?" diye sordu Sinus. "Hakkını teslim etmek gerek. İşinin ehliymiş."

Cress o kadar rahatsız bir pozisyonda olmasa, bu iltifat koltuklarını kabartırdı. Ama şimdi onların bir an önce gitmesinden başka bir şey istemiyordu. Thorne'un verdiği silah, hâlâ elindeydi. Onu avucunda o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

"Sana ne?" diye homurdandı muhafız. "Sen kendi işine bak. Yok et şu videoyu." Duraksadı. Videoyu görmeyen kalmamıştı ki. O saatten sonra imha edilmesi neye yarardı?

"Uğraşıyorum," dedi Sinus. "Ama sisteme o kadar yayılmış ki tamamen silinmesi günler alabilir..."

Cress sağ baldırına giren krampla nefesini tuttu. Can havliyle bacağını ovuşturmaya koyuldu.

"Neydi o?" dedi Sinus, hışırtıyı duyarak.

Cress bununla birlikte ayağa kalkıp silahı teknisyene doğrulttu. Tabancanın namlusu, Sinus'la muhafız arasında gidip geldi. Sonra tekrar Sinus'a odaklandı.

Sinus iskemlesini geriye iterken, muhafız silahına davrandı.

"Kıpırdamayın... Ahh!" Bacağının adalesi yeni bir krampla kasılınca, Cress yüzünü buruşturup masanın üzerine doğru yuvarlandı. Sert köşe, heykelin düştüğü kalçasına battı. Cress inleyerek bacağını ovuşturdu.

Tam tabancayı hatırlayıp kolunu kaldırmaya başlamıştı ki muhafız atılıp silahı kaptı. Cress onu geri almaya çalıştı ama muhafız çoktan geri çekilmişti. Cress acıyla kıvranarak, bir eliyle bacağını sıvazlamaya devam ederken, diğer elini havaya kaldırdı. Teslim olmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Muhafız silahını ona nişan almıştı.

"Silahsızım," diye mırıldandı Cress.

Adam umursamadı.

Sinus ekranları gösterdi. "Bu-bunu sen mi yaptın?"

"Evet bayım," dedi Cress. Neyse ki acısı hafifliyordu. "Size bir öneride bulunabilir miyim? Madem burada bizden başka kimse yok ve Levana'nın sizi idam ettireceğinden eminsiniz, neden taraf değiştirmeyi düşünmüyorsunuz?"

Muhafız da Sinus da ona bakakaldı.

Cress yumruklarını sıkarak iki bacağına vurdu. İş bittiğinde egzersiz programına geri dönmeliydi. Ya da en azından, bir daha ufacık yerlere sığmaya çalışmamalıydı.

"Ciddiyim," dedi. "Prenses Selene'yi tanıyorum. Çok iyi biri. Kimseyi öldürtmez. Hele de günahsız birini asla."

"Seni tutukluyorum," dedi muhafız, kızın koluna yapışarak.

"Durun," dedi Cress. Ne kadar debelense de adamın elinden kurtulması imkânsızdı. "Bir düşünseydiniz bari. İdam edilmek mi, yoksa yeni bir hayat fırsatı mı?"

Muhafız pis pis gülerek onu çekiştirdi. "Bu isyanın başarılı olma şansı yok."

"Yanılıyorsunuz. Levana'yı tahttan indirecekler. Yeni Kraliçe'miz Selene olacak. O zaman..."

Kontrol merkezinin diğer tarafındaki bir ekrandan gelen alarm sesiyle sustu. Muhafız o tarafa doğru dönerken Cress'i göğsüne sıkıca bastırmayı ihmal etmedi. Turuncu kabarık eteği ve kramptan bükülen bacağıyla onu hâlâ bir tehdit olarak görmesi inanılmazdı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı.

Sinus çoktan ekranın önüne koşmuştu. Bir an boş boş ona baktıktan sonra "Galiba saldırı altındayız," dedi.

"Galiba mı?" diye böğürdü muhafız. "Yahu basbayağı üzerimize geliyorlar!"

Sinus başını iki yana sallayarak hologramı büyüttü. Artemisia'nın pırıltılı kubbelerinin üzerinde, şehre hızla yaklaşan bir uzay gemisi filosu vardı. "Bunlar Dünyalı savaş gemileri," dedi bilgisayarcı, boncuk boncuk terleyerek.

Hepsi gemilere dalmıştı. İlk toparlanan Cress oldu. Sırtını dikleştirmeye çalıştığında, muhafız kızın kolunu daha da sıktı.

"Evet," dedi, sesinin titremesini engellemeye çalışarak. "Prenses Selene, Dünya'yla anlaştı. Levana teslim olmazsa, hepinizi yok edecekler." Dilini kuruyan dudaklarında gezdirip muhafıza baktı. Sonraki sözlerinde ikna edici görünmek için elinden geleni yaptı. "Ama kazanan tarafa geçmek için hâlâ geç kalmış sayılmazsınız."

BÖLÜM
Seksen Dört

IKO İNSANLARIN KORKTUKLARINDA NEDEN CENİN pozisyonu aldıklarını anlamaya başlamıştı. Yerde yan yatıyordu. Burnu neredeyse dizlerine değecekti. Sağlam koluyla kafasını koruyordu. Elinden gelse, sonsuza dek kıpırdamadan durabilirdi. Wolf yaralı kolunu ısırmıştı. Gövdesi ve bacaklarına da büyük zarar vermişti. Zaten iyi durumda değillerdi, bu saldırıyla daha da hırpalanmışlardı.

Iko onda jilet pençelerle keskin dişleri çeken ne olduğunu düşündü. Ah, bir de kurşunlar vardı tabii. Şu isyan biter bitmez, uğradığı haksızlığın hesabını soracaktı.

Kafasının hemen yanına botlu bir ayak indiğinde, olduğu yerde büzüldü. Kalkmak istemiyordu. Hatta biri sistemini tamamen kapasa ve Cinder onu tamir ettiğinde uyansa ne hoş olurdu.

Cinder.

Cinder'ın çatışmanın ortasında, komada yatma lüksü yoktu. Cinder oradaydı. Tehlikenin tam göbeğinde.

Iko inleyerek kolunu indirip etrafına bakındı. Ses algılayıcısı, savaş çığlıklarıyla zonkladı. Yaklaşan ayak sesleri, uzuvlarını titretti. Yattığı yerden, kurt askerlerle sivillerin bacaklarını görebiliyordu. Sihirbazlar kontrolü yeniden ele almaya çalışırken, Cinder'ın ordusu saraya girmeye hazırlanıyordu.

Ama çok kalabalıklardı ve kurtları kontrol etmek kolay değildi. Wolf onlara baştan beri bunu söylemiyor muydu? Onlar, emirlere harfiyen uyan, düzenli bir ordu değildi. Dünyada terör estirmek için yaratılmışlardı.

Üstelik çok kalabalıklardı. Cinder'ın önderliğinde tünellerden geçenler, Levana'nın tarafındakilerin yanında bir avuç kalıyordu. Iko boğazları kesen bıçaklara, ete saplanan mızraklara baktı.

"Bekle Cinder," diye mırıldandı, güç bela doğrulurken. "Geliyorum."

Bütün sistemleri hasarlıydı. İşlemcisi karmaşık mesajlar veriyordu ve karnındaki en az iki telden kıvılcımlar çıkıyordu. Yerdeki silahı aldı.

Yaralı kolu yanında gevşekçe sarkan Iko'nun Cinder'ı bulması epey uzun sürdü. Birini kurtarabileceğini düşündüğünde tetiğe basmaktan çekinmiyordu. Sentetik tenindeki yara izlerine aldırdığı yoktu. *Battı balık yan gider*, diye söylendi. İyi ki sinir uçları yoktu. Tek korkusu, sisteminin tamamen kapanıp onu yarı yolda bırakmasıydı.

Cinder'a ulaştığında, mermisi bitmişti. Yıldızlara şükürler olsun ki Cinder ilk kez çatışmadan uzak duruyordu. Avludaki taş heykellerin çoğu devrilmişti. Cinder bunlardan birinin arkasına sinmiş, savaşa katılmak için fırsat kolluyordu.

Iko, Cinder'ın yanına çömeldi. "Güzel konuşmaydı."

Cinder irkildi. Az kalsın, Iko'nun o güzelim kalkık burnuna yumruğunu yapıştırıverecekti. Birden yüzüne derin bir rahatlama çöktü. "Ah, iyi misin?" dedi. "Ya Wolf?"

"Bazı öfke kontrolü sorunları var. Scarlet?"

Cinder başını iki yana salladı. "Kaybettim."

Her nereden çıktıysa, bir düşman askeri birden tepelerine bindi. Cinder, Iko'yu yana itip metal eliyle askeri yumrukladı. Adam kafasını heykele çarptı. Heykel kırılırken, bir parçası düştü ve asker yere serildi.

"Kanıyor," dedi Iko, Cinder'ın omzunu işaret ederek.

Cinder malikânede sardıkları yarasına baktı. Sonra Iko'yu kolundan tuttuğu gibi başka bir heykelin arkasına çekti. "Levana saraya kaçtı. Peşinden gitmeliyim."

"Sence Kai de orada mı?"

"Herhâlde öyledir."

Iko kafasını salladı. "O zaman ben de geliyorum."

Titrek bir çığlık, Iko'nun başını sese doğru çevirmesine sebep oldu. Ormancılık bölgesinden bir kadın, bıçağını Iko'nun gözleri önünde kendi göğsüne sapladı. Kadın dizlerinin üzerine yığılırken, kendi hain ellerine dehşetle bakıyordu.

Cinder bir savaş çığlığıyla sihirbaza doğru atıldı. Bir muhafızın elindeki bıçağı kaptığı gibi sihirbazı...

Iko başını eğdi. Her on saniyede bir ölüme tanık olmak ona fazlasıyla yetmişti.

"Hadi Iko!"

Iko kafasını kaldırdığında Cinder'ın yerdeki sihirbazın üzerinden atlayıp sarayın kapılarına doğru koştuğunu gördü.

Muhafızın eski ve yeni kan lekeleriyle dolu bıçağını elinden bırakmamıştı.

Iko yaralı elini hareket ettirdiğinde, parmakları gevşekçe sallandı. "Tamam," diye mırıldandı. "Bütün kötüleri öldürüyoruz. Güzel plan."

Bütün cesaretini toplayıp ölülerin ve hâlâ savaşanların arasına daldı. Cinder'a sarayın kapılarında yetişti. Iko onun peşinden içeri girdi ve durdu. Ana girişteki dev tanrıça heykelini baştan aşağı süzdü. "Oha," dedi hayranlıkla.

"Iko."

Cinder heykelin diğer tarafında, nefes nefese onu bekliyordu. Kanlı bıçağın sapını sımsıkı kavramıştı.

"Sence Levana ne tarafa gitti?"

"Liman?" diye fikir yürüttü Iko. "Belki bir gemiye atlamış ve sonsuza dek hayatımızdan çıkmıştır. Olamaz mı?"

Cinder ona ters bir bakış fırlattı.

"Ya da destek çağırmaya gitmiştir."

"Olabilir. Kai'yi bulmalıyız. Levana onu bana karşı kullanabilir."

Iko örgülerinden birini çekiştirdi. Vücudu ne durumda olursa olsun, neyse ki saçları hiç bozulmuyordu. "Tören büyük salonda yapıldı. Kai hâlâ oradadır belki."

Cinder başını salladı. "Artık sarayın krokisine ulaşamıyorum. Yolu sen göster."

Iko bir an onun neden bahsettiğini anlamadı. Sonra hatırladı. *Ah!* Onca plan program yapmışlardı ve Cinder'ın sistemi tamamen çökmüştü. Sağlam elini kaldırıp işaret etti. "Bu taraftan."

* * *

Çatışmanın ortasındaki Scarlet, büyükannesinin sesini duyuyordu. Şefkatli ama kararlıydı. İki şarjör boşaltmış, hayatı boyunca bütün kâbuslarına yetecek kadar, parçalanmış insan bedeni görmüştü. Yine de askerlerin ardı arkası kesilmiyordu. Bir bölük onlar için savaşıyordu ama Scarlet onlardan kaç kişinin kaldığı tahmin edemiyordu. Levana'nın askerleri ise hiç bitmeyecek gibiydi.

Savaş alanında herkes birbirine benziyordu. Scarlet müttefiklerini vuracağından korkarak bariz hedeflere yöneldi. Siyahlı kızıllı sihirbazları, nerede görse tanırdı. Scarlet ne zaman bunun bir oyun olmadığını, bir insanı öldürmek üzere olduğunu kendine hatırlatsa, kafasına tabanca dayayan ya da kendini bıçaklayan bir sivil görüyordu. O manzaraların yakınında mutlaka bir sihirbaz oluyordu. İşte o zaman Scarlet, yarattıkları vahşeti donuk gözlerle izleyen bu erkek ve kadınlara hiç acımıyordu.

Silahı iki elinle tut, diyordu büyükannesi. *Filmlerde öyle yapmazlar ama sen onları boş ver. Hedefini önündeki ve arkasındaki birer noktayla hizala. Tetiği çekme, sadece sık. Hazır olduğunda, tabanca kendiliğinden ateş eder.*

Görüş alanının tam merkezindeki sihirbaz, paltosundaki koyu lekeyle geriye doğru savruldu.

Tık. Tık.

Scarlet elini arka cebine attı. Boştu.

Küfredip tabancayı beline soktu ve kendi etrafında dönerek başka bir silah aradı. Düşmanı kaçırmayayım derken, çevresini saran kan gölüne ve cesetlere dikkat edememişti.

Şakağından bir ter damlası süzüldü.

Kaç kişi kaybetmişlerdi? Sanki savaş daha yeni başlamıştı. Şimdiden nasıl bu kadar çok insan ölmüştü? Hayal kırıklığıyla başını eğdi.

Bir savaş alanıydı burası. Bir katliam alanı. Ve Scarlet onun tam ortasındaydı.

Titrek nefesini üflerken, dehşetinin de onunla birlikte bedenini terk ettiğini hayal etti. Silahı bıraktığında, büyükannesinin sesi kaybolmuştu. Şimdi yalnızca ölümü dinliyordu. Feryatları ve savaş çığlıklarını. Kan kokusu alıyordu.

Scarlet yerdeki bir baltayı almak için eğildi. Sapından tutup çekene kadar, onun bir cesede saplı olduğunu fark etmedi. Gözlerini kapayıp dişini sıktı ve ölünün yüzüne bakmadan baltayı çekti.

Öyle yorgundu ki kendini bir histeri krizinin eşiğinde hissediyordu. İlk bakışta ona Maha'yı anımsatan bir kadın gördü. Ama bu kadın daha yaşlıydı. Şoktan titriyordu. Kolu diş izleriyle doluydu. Diğer eliyle yaralı bir adamı çekiştirerek savaş alanından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Scarlet elinde baltasıyla onlara doğru seğirtti. Kadına yardım etmek istiyordu.

Tam baltayı bırakacakken parmakları titredi.

İlk uyarıydı bu. Gözlerini kocaman açarak eline baktı. Baltayı tutan parmakları kaskatı kesilmişti. Tüm vücudunda bir ürperti dolaştı.

Ellerini başka biri kontrol ediyordu.

Neyse ki diline sihir yapmayı akıl edememişti.

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı. "Kaçın!"

Yaşlı kadın durup ona baktı. Kaçacak zamanı yoktu ki. Scarlet baltayı iki eliyle kavrayarak onlara doğru koştu. Bir yandan da, "Kaçıınnn!" diye bağırıyordu.

Yaşlı kadın nihayet durumu kavrayarak yaralı adamı çekiştirdi. Baktı Scarlet yaklaşıyor, koşmak için arkasını döndü ama tökezledi.

Scarlet ızdırapla haykırdı. Kadın kendini korumak için ellerini kaldırdı. Scarlet gözlerini kapadı. Baltayı kadının karnına doğru savururken, gözlerinden yaşlar boşandı.

Birden balta havada asılı kaldı.

Scarlet inledi ve ancak birkaç saniye sonra kafasını kaldırabildi.

Tepesinde, baştan aşağı kanla kaplı, dev gibi biri dikiliyordu. Scarlet derin bir minnet ve daha binlerce hisle, rahat bir nefes aldı. "Wolf."

Gözleri her zamanki kadar parlak bir yeşildi. Ama sivri burnu ve geniş çenesi yüzünden çukura kaçmışlardı.

Scarlet'ın kolu, baltanın hâkimiyetini yeniden ele geçirmek için çabaladı.

Ama Wolf baltayı bir çekişte Scarlet'tan aldı.

Scarlet'ın sihirbaz komutasındaki parmakları, Wolf'un gözlerini oymak için uzandı.

Wolf onu kolayca yakalayarak, kollarını gövdesinin iki yanma yapıştırdı. Scarlet bağırdı ama bunu da mı sihirbaz yaptırmıştı, emin değildi doğrusu. Şimdi tekmeler atıyor, kıvrılıp bükülerek Wolf'un onu bir mengene gibi sıkan ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Wolf bir heykel gibi kıpırtısızdı. Hafifçe onun üzerine eğilerek, bedenini Scarlet'a siper etmişti.

Sihirbaz sonunda pes ederek, daha kolay bir ava yöneldi. Scarlet özgür kaldığında, içinde bir lastik koptu sanki. Ağlayarak Wolf'un kollarına yığıldı.

"Yıldızlara şükürler olsun," diye hıçkırdı, yüzünü Wolf'un göğsüne gömerek. "Az kalsın onu..."

"Geçti," dedi Wolf.

Sesi biraz daha kalındı ama fazla değişmemişti.

Scarlet ellerini göğsüne koyarak onu hafifçe itti. Savaşın sesleri hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu ama günlerdir kendini ilk kez güvende hissediyordu. Elini uzatıp Wolf'un yeni elmacık kemiklerine ve alnına dokundu. Wolf yüzünü buruşturdu. Scarlet sivri dişlerini ilk keşfettiğinde de böyle yapmıştı.

Scarlet onun sol kaşındaki yara izini buldu. Sonra ağzındakini. İkisi de trende öpüştükleri gece bıraktığı yerdeydi.

"Hâlâ sensin, değil mi? Seni tamamen değiştirmediler?"

Wolf'un çenesi hafifçe kıpırdadı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Yani... Öyle galiba." Ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu ama yapmadı. "Kan tadından nefret ediyorum," dedi.

Scarlet başparmağını onun alt dudağında gezdirdi. "İyi bari. Çiftlikte kan servisimiz yok zaten. Sana yeni bir beslenme programı yaparız, olur biter." Wolf'un yanağındaki kan lekesini silmeye çalıştı. "Cinder'ı gördün mü? Onu bulmalıyız."

"Scarlet." Wolf'un sesi, korku ve ümitsizlikle titriyordu. "Ben tehlikeliyim. Seninle..."

"Saçmalama," dedi Scarlet, Wolf'un lafını yarıda keserek. "Şimdi bunun için zamanımız yok." Ellerini Wolf'un saçlarına daldırdı. Yine yumuşacık ve dağınıklardı. Onu kendine çekti. Nasıl öpüşeceklerinden emin değildi ama aldırmadı. Zaten o

çalıntı anda, daha iyisini beklemesi hata olurdu. İleride mükemmelliğe ulaşmanın bir yolunu bulurlardı nasıl olsa. "Sen hep tehlikeliydin ve hâlâ benim alfamsın. Sana yeni bir çene yaptılar diye bunun değişeceğini mi sandın? Hadi, yürü. Cinder'ı..."

Wolf'un arkasında bir asker inleyerek yere düştü. Vücudundaki bir düzine kadar yaradan kanlar akıyordu. Wolf, Scarlet'ı kendine çekti. O da yaralıydı. Scarlet, Iko'nun Wolf'u vurduğunu hatırladı. Ama Wolf kan kaybetmesini hiç umursamıyor gibiydi.

Scarlet yine savaş alanına baktı. Yaralılara, cesetlere.

Çarpışma daha önceki kadar şiddetli değildi.

Savaşacak fazla insan kalmamıştı. Scarlet sihirbazların uzakta toplandığını gördü. Bazıları ölmüştü ama hâlâ yeterli sayıdaydılar. Kurt askerler birbirlerini oyalarken, sivilleri kolayca kontrol edebiliyorlardı.

Savaşı kaybettikleri anlamına mı geliyordu bu?

Sihirbazlardan birinin kontrolündeki bir sivil, mızrağıyla onlara doğru koştu. Scarlet kaçmayı bile akıl edemeden, Wolf adamı yere itip mızrağını ikiye böldü. Sonra başka bir adam, bıçakla üzerlerine geldi. Wolf onu da bir yumrukta bayılttı. Baltasını özellikle kullanmamıştı. Ne de olsa bu insanlar onların dostlarıydı.

Sayıları azaldıkça, sihirbazların onları kontrol etmeleri kolaylaşıyordu.

"Eğil!" diye bağırdı Wolf ve Scarlet'ın üzerine kapandı. En azından, içgüdüleri hâlâ yerli yerindeydi. Scarlet'ı korumayı her şeyden üstün tutuyordu.

Scarlet'a bu kadarı yetmişti.

Kendini hiç olmadığı kadar güvende hissederek Cinder, Iko ya da Alfa Strom'u görmeye çalıştı.

Ve birden, tanımadığı bir kurt asker takıldı gözüne. Onlara saldırmak üzereydi. "Wolf!"

Wolf dişlerini göstererek hırladı.

Asker duraksadı. Havayı kokladı. Bakışları Scarlet'la Wolf arasında gidip geldi. Sonra dönüp başka bir kurban bulmaya gitti.

Scarlet çatlayan dudaklarını yakalayarak Wolf'un dirseğini tuttu. "Kaybediyoruz, değil mi?" Ortalıktaki kurt askerlerden hangilerinin onların tarafında olduklarını anlamak imkânsızdı ama siviller büyük kayıp vermişti.

"Artık değil," dedi Wolf.

Scarlet başını eğip temkinli gözlerle etrafı gözleyen Wolf'a baktı. "Ne demek o?"

Wolf burnunu kırıştırdı. "Prenses Winter yolda. Destek kuvvetleriyle buraya geliyor."

BÖLÜM
Seksen Beş

"NEREDEYSE GELDİK," DEDİ IKO. CINDER'LA BİRlikte, sarayın ana koridorundaydılar. Uzaktan savaşın gürültüsü geliyordu. Sarayın içi nispeten daha sessizdi. Levana ortada yoktu. Iko çılgın Kraliçe'nin her an bir sütunun arkasından fırlayıp ayakkabılarının sivri topuklarıyla onlara saldıracağından korkuyordu.

Iko, Levana'yı ilk kez sarayın önündeki basamaklarda görmüştü. Kadının yaralı yüzüne bakarken, *keşke sihirlere karşı bağışıklığım olmasaydı,* diye düşünmüştü. Yıllarca Kraliçe'nin dillere destan güzelliğini dinledikten sonra, gerçekle yüzleşmek tam bir hüsrandı doğrusu.

Cinder'ın videosu sayesinde, şimdi herkes Levana'nın sırrını öğrenmişti. Kraliçe'yi şoku atlatmadan yakalamaları, onların lehine olurdu.

Cinder kanlı bıçağın sapını daha sıkı kavradı. "İleride iki muhafız var."

Bir köşeyi döndüklerinde, Cinder'ın yanılmadığını anladılar. Oymalı bir kapının önünde, iki kraliyet muhafızı dikiliyordu.

Muhafızlar silahlarını onlara doğrultmakta gecikmediler.

Iko durup sağlam elini kaldırdı. Tatlı tatlı gülümsemeye çalıştı ama olmayan kulağı ve hiç durmadan seğiren yanak kasıyla bunu pek beceremedi.

Sonra birden, "Sen!" diye bağırdı. "Winter'ı kurtaran adam bu işte," dedi Cinder'a.

Cinder sağ olsun, adam hiç kıpırdamıyordu. Yine de Iko'yu baştan aşağı süzerken yüzü tiksintiyle çarpıldı.

"Sen de şu sinir bozucu robotsun."

Iko, "Droid hizmetkâr demek istedin herhâlde?" diye homurdandı. "Sen ne terbiyesiz..."

"Iko."

Iko tüm öfkesine rağmen çenesini kapayabildi.

Cinder başını yana eğdi. "Demek Levana'nın baş komutanını sen öldürdün?"

"Evet."

Diğer muhafız, bir ona bir Cinder'a bakarak "Hain," diye tısladı.

Kinney ruhsuz bir kahkaha attı. "Boşuna enerjini harcama. Sizi vurmaya niyetim yok."

"Pekâlâ," dedi Cinder. Yine de ona tam anlamıyla güvenmediği belliydi. "Bize zarar vermediğin sürece serbestsin." Cinder nasıl olsa onu istediği zaman kontrol edebilirdi.

Kinney'in kolları gevşedi. "Demek ortalığı karıştıran sayborg da sensin."

"Zeki çocuk," diye dalga geçti Iko.

Muhafız burnunu kırıştırınca, Iko, *fazla mı abartıyorum,* diye düşünmeden edemedi. Ama o insan olarak görülmeye alışkındı.

Yalnızca insan da değil, güzel bir insan olarak. Oysa şimdi bu perişan hâliyle, muhafız onu yalnızca bozuk bir makine olarak görüyordu.

Aman! Sanki o öküzün ne düşündüğü çok önemliydi de.

Sırf Winter'ın hayatını kurtardı diye, Iko onun ayaklarına kapanacak değildi.

"Levana içeride mi?" diye sordu Cinder, kapıları işaret ederek.

"Hayır. Yalnızca konuklar var. Kraliçe'nin kesin talimatı var. Aksi bir emre kadar kesinlikle salınmayacaklar. Teslim olmazsan, bence Dünyalıları öldürecek."

"Tam da ondan beklenecek bir davranış," dedi Cinder. "Ama şu anda bu kadar insanı etkileyecek kadar gücü yok. Yoksa doğruca buraya gelirdi."

Kinney kaşlarını çattı. Belli ki videoyu izlememişti. Levana'nın gerçek yüzünü görmemişti.

"Başka nereye gider?" diye sordu Cinder. "Beni çekmek isteyeceği bir yer var mı? Kendini güvende ve güçlü hissettiği bir yer?"

Kinney omzunu silkti. "Aklıma bir tek taht odası geliyor."

"Geçen geceki ziyafetin düzenlendiği yer mi? Hani göle çıkıntısı olan?"

Kinney tam kafasını sallamaya başlayacaktı ki diğer muhafız nefretle yere tükürdü.

"Kaba herif!" diye bağırdı Iko.

"Kraliçem seni yakaladığında kalbini yiyecek," diye tısladı adam.

"Kendi bilir," dedi Cinder kayıtsızca. "Yine de uyarayım. Yarı sentetik bir kalbin sindirimi zor olur."

Kinney'in pek eğleniyormuş gibi bir hâli vardı. "Muhafızların çoğu kukladan farksızdır," dedi. "Levana'ya sadık kalacaklardır." Iko ilk kez, bir muhafızın ağzından Kraliçe'nin ilk ismini duyuyordu.

"Senin onlardan ne farkın var?" diye sordu Cinder.

"İçimden bir ses, sizin bana önerebileceklerinizin daha çok hoşuma gideceğini söylüyor." Gözleri Iko'ya kaydı. "Tuhaf arkadaşlarınıza rağmen, iyi bir kraliçe olabilirsiniz."

Iko öfkeyle homurdandı.

Cinder ikinci muhafızın silahını aldı. "Belki tüm bunlar bittiğinde, diğer muhafızları da kendime inandırabilirim."

Cinder ona döndüğünde, Iko kızın yüzündeki kararsızlığı okudu. "Sen Kai'yle kal," dedi Cinder. "Levana buraya bir sihirbaz yollarsa, sihirden etkilenmeyen birinin yardımına ihtiyaç olabilir. Kai'yle diğer Dünyalıları güvenli bir yere götür." Derin bir nefes aldı. "Ben Levana'yı bulmaya gidiyorum."

"Hayır, dur," dedi Iko. "Ben de geliyorum."

Cinder, ona aldırmadan Kinney'e döndü. "Bana sadıksan, Dünyalı İmparator'a da öyle olursun. Onu canın pahasına koru."

Muhafız kısa bir duraksamanın ardından yumruğunu göğsüne vurdu.

Cinder bir elinde yeni silahı, diğerinde bıçağıyla, geldikleri yöne doğru koşmaya başladı.

"Cinder, bekle!" diye seslendi Iko.

"Kai'yle kal!"

"Lütfen dikkatli ol!"

Cinder köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, Iko muhafızlara baktı. İkinci muhafız, vücudunun kontrolünü ele alır almaz silahını Iko'ya doğrulttu.

Kinney kendi silahının kabzasını kafasına vurarak onu bayıltı. Muhafız yüzüstü devrilirken Iko geriye sıçradı.

"Keşke ben de onunla gitseydim," dedi Kinney.

Iko yerdeki muhafızın üzerinden atlayıp parmağıyla Kinney'i dürttü. "Sen bana baksana, eğer birimiz Cinder'la gitseydik, o kişi ben olurdum, anlaşıldı mı? Şimdi aç şu kapıyı!"

Kinney tek kaşını kaldırdı. Iko'ya laf sokup sokmamak arasında gidip geliyordu. Sonunda vazgeçip kapıyı açmak için döndü.

Iko büyük salonda iki adım atmıştı ki donup kaldı.

Salon, sandığı gibi, yüzlerce Aylı asil ve Dünya liderleriyle dolu değildi. Yakışıklı imparator da görünürde yoktu. Karşı duvarın dibinde, rengârenk giysili, birkaç düzine kadar Aylı vardı o kadar. Ortadaki alanda iskemleler devrilmiş, bütün eşyalar kırılıp dökülmüştü. Neredeyse adım atacak yer kalmamıştı.

"O yaptı!" diye bağırdı Aylı bir kadın. "Dünyalılara yardım etmek zorunda kaldık. Bizi şehri bombalamakla tehdit etti. Ah, lütfen, Kraliçe'ye söylemeyin."

Iko arkasına döndüğünde, Kinney'in de en az onun kadar şaşkın olduğunu gördü. Aylılara doğru yürümeye başladı. Biri salonu bilerek bu hâle getirmişti belli ki. İçeri girecekleri yavaşlatmaları için.

Iko mihraba yaklaştığında, arkadaki kapının açık olduğunu gördü. Önündeki perdeyi çektikleri için hemen fark edilmiyordu.

"O kapı hizmetkârların koridoruna açılıyor," dedi Kinney. "Ama muhafızları ne yaptılar, bilmiyorum."

"Ay, kâbus!" dedi demin konuşan Aylı kadın, Iko'ya dehşetle bakarak. "Neden böyle bir sihir yaptın?"

Iko cevap veremeden Kinney lafa karıştı. "İmparator Kaito nereye gitti? Limanlara mı?"

Aylılar kafalarını salladılar. Birkaçı kapıyı işaret etti. "Şu taraftan gittiler," dedi bir kadın. "Acele ederseniz yakalarsınız. Majestelerine bizim buradan bir yere ayrılmadığımızı söylersiniz."

Iko'yla Kinney kapıya koştu.

Iko limanlara giden en kestirme yolu aramaya koyuldu ama Kinney belli ki sarayı iyi biliyordu. Iko onun öne geçmesine izin verdi. Çok geçmeden ses alıcısı ileride bazı sesler algıladı.

Bir köşeyi döndüklerinde, yüzlerce Aylının, aşağı inen bir merdivenin önünde sıra olduğunu gördüler.

Iko onca gürültünün arasında, onun sesini hemen ayırt etti.

Kai.

Daha hızlı koşmaya başladı. Onu fark eden Aylılar, hayretle bağırarak iki yana açıldı.

"Kai!"

Kai, danışmanı Konn Torin'le merdivenin başındaydı.

Onu görünce gözleri mutlulukla parladı. "Iko?"

Iko ilk kez vücudundaki deliklere aldırmadan, kendini onun kollarına attı. "Iko. Yıldızlara şükürler olsun," dedi Kai.

Sonra, Iko'nun arkasındaki Kinney'e baktı. "Cinder nerede?"

Iko da arkasına döndü. Kinney, Iko'nun yaralı kolunu tutan Kai'yi pis pis süzüyordu. "Levana'yı arıyor," dedi Iko. "Taht odasına gitti."

"Tek başına mı?"

Iko kafasını salladı. "Seni korumamı istedi."

Kai bıkkın bir iç çekerek, Iko'yla Kinney'i itip Aylılara yol açtı.

"Herkesi limanlara indiriyoruz. Savaş devam ettiği sürece en güvenli yer orası. Hem Levana'ya daha çok kukla vermemiş oluruz." Iko'nun elini sıktığında androidin kablolarından cızırtılar yükseldi. "Limanların kapılarını açabilir misin?" diye sordu Kai.

Kinney atıldı. "Ben şifrelerini biliyorum."

Iko ona döndü.

"Pilot eğitimim de var," dedi Kinney, omzunu silkerek.

Kai takdirle başını salladı. Bir kraliyet muhafızının onlara yardım etmesine şaşırsa da renk vermiyordu. "O zaman şu işi bir an önce bitirip Cinder'ı bulalım."

BÖLÜM
Seksen Altı

JACIN, KAYBOLMASINDAN KORKAR GİBİ SIKICA tutuyordu Winter'm elini. Beraberlerindeki insan seliyle birlikte, manyetik tren tünellerinden başkente girdiler. Winter'ın çocukluğu burada geçmişti. Jacin'inki de öyle. Winter, Artemisia'da kendini hem bir hayalet gibi hissediyordu hem de bir fatih gibi.

Ayın engebeli arazisinde zikzaklar çizerek dolaşmaları, epey zaman almıştı. Düzinelerce bölgeyi ziyaret ederek Selene'nin sağ olduğunu ve halkı isyana çağırdığını duyurmuşlardı. Halkı ikna etmek, sandıklarından daha kolay olmuştu. Cinder'ın ilk videosunun yaktığı kıvılcımı, Levana'nın Prenses'i ikinci kez öldürme girişimi iyice tutuşturmuştu. Jacin'le Winter geldiklerinde, insanlar zaten savaşmak için hazırdı. Çoğu başkente doğru yola çıkmıştı bile.

Yer altından çıktıklarında, bu dev ordu hızla saraya doğru ilerledi. Winter onlara ayak uydurmaya çalıştığında, Jacin onu bir köşeye çekti.

Sarayın ön bahçesindeki savaş devam ediyordu. Her yerde cesetler vardı. Bir sihirbaz taburu ve kurt askerler, yeni gelenlere saldırmakta gecikmedi. Halk ordusunun ön saflarından gelen cesur savaş çığlıkları acılı feryatlara dönüştü. Ama isyancılar kalabalıktı. Winter kendi kurt askerlerinin, diğer mutantları insanlardan uzak tutmaya çabaladığını gördü. O sırada sihirbazların kontrolüne geçen siviller de kendi müttefiklerine saldırıyordu. İki ordu birbirine karışmıştı.

Winter bir adamın göğsünün parçalandığını gördü.

Biraz öteden vızıldayarak geçen bir kurşun, bir kadının yanağına saplandı.

Bir mızrak, cılız bir adamın böğrünü deşti.

Acı ve zafer çığlıkları birbirine karıştı. Havayı kan kokusu sardı. Yine de insanlar çığ gibi geliyordu. Winter'ın buraya getirdikleri. Winter'ın kulakları uğulduyordu. Jacin onu tutmasa yere yığılacaktı.

"Saray kanla yıkanacak," diye fısıldadı Winter. "Artemisia Gölü'nün suları kızıla boyanacak. Dünyalılar bile tanık olacak buna."

Jacin'in gözleri panikle irileşti. "Winter?"

Winter, Jacin'in sesini bir vızıltı gibi duydu. Öne doğru sendeleyip ölü bir kurt askerin üzerine düştü. Geniş çenesi ve gökyüzüne bakan donuk gözleriyle nasıl da tanıdıktı.

Winter adamın alnındaki kanlı saçları çekip yüzüne baktığında, bağırmaya başladı.

Alfa Strom'du.

Ve bu onun suçuydu. Strom'u buraya o getirmişti. Onu Cinder için savaşmaya ikna etmişti.

Jacin dirseğini yakaladı. "Winter, ne yapıyorsun?"

Winter, Strom'un üzerine kapanmış, ağlıyordu. "Ölüyorum," diye inledi, tırnaklarını kurt askerin gömleğine geçirerek.

Jacin küfretti. "Bunun kötü bir fikir olduğu belliydi." Winter'ı kaldırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Bittim ben," diye ağlıyordu Winter. "Mahvoldum. Aklı başında biri bile kolay kolay atlatamaz bunu. Ben nasıl yaparım?"

Jacin onu bir kez daha çekiştirdi. "İşte bu yüzden gidelim diyorum ya." Kızı koltuk altlarından tutup ayağa kaldırdı. Winter ona yaslandı. Bir zafer çığlığı, dikkatini yeniden saraya yöneltmesine sebep oldu. Sihirbazlar içeri kaçıyordu. Çoğu ya ölmüş ya da sarayın basamaklarında can çekişiyordu. O kadar çok insanı kontrol etmeye çalışmaktan yorgun düşmüşlerdi. Tam da Cinder'ın umduğu gibi.

İki taraf da ağır kayıplar vermişti.

Çok fazla ölüm var.

Zaferle şahlanan insanlar, sihirbazların peşinden saraya akın etti.

Winter kalabalığın arasında parlak kızıl saçlar görünce heyecanlandı.

"Scarlet!" diye bağırdı, Jacin'in elinden kurtulmak için debelenerek. "Scarlet, hayır! Oraya gitme! Duvarlar kanıyor!" Şiddetle titremeye başladı ama çabası işe yaramıştı. Scarlet, adını duyunca durmuş, etrafına bakınıyordu.

Jacin, Winter'ı bir mağazanın girişine doğru çekti.

"Saraya girme!" diye bağırdı Winter ama Scarlet'ı gözden kaybetmişti. Panikle Jacin'e baktı. "Orası güvenli değil. Duvarlar kanıyor. Scarlet ölecek. Hepsi ölecek."

Jacin, Winter'ın yanaklarına dökülen saçlarını okşadı. "Tamam Winter. Sakin ol lütfen. Scarlet güçlü bir kız. Başının çaresine bakar."

Winter hâlâ ağlıyordu. "Yalnızca Scarlet değil ki. Herkes ölecek. Kimse bilmiyor. Bir tek ben görüyorum." Sesi çatladı ve daha şiddetli ağlamaya başladı. Kız iki büklüm olduğunda, Jacin onu yakalayıp göğsüne bastırdı. "Hepsini kaybedeceğim. Kendi kanlarında boğulacaklar."

Sarayın duvarları, çatışma seslerini büyük ölçüde engelliyordu. Onların yerini, can çekişenlerin iniltileri almıştı. Winter, Jacin'in omzunun üzerinden bakarken, gözlerinin önüne bir perde indi. Kanlı cesetlerle sürülerinden ayrılan tek tük siviller ve askerler iç içe geçti. Birkaç düzine insan, yaralılarla ilgileniyordu. Önlüklü bir kız -önlüğü şaşılacak kadar temizdi- yerdeki bir sihirbaz paltosunun siyah düğmelerini koparıyordu.

"Seni oduncularla bırakmalıydım," diye mırıldandı Jacin.

Önlüklü kız onları fark ederek kaçtı ve avlunun diğer tarafındaki bir kurbanın ceplerini karıştırmaya koyuldu. Winter onun bir asilin hizmetçisi olduğunu tahmin etti. Saraydan olmadığı kesindi.

"Senin gibi olabilirdim," diye fısıldadı, kızın ardından. Jacin'in parmaklarını sırtında hissetti. "Bir muhafızla basit bir terzinin kızıyım ben. Bir soylu değilim. Hele prenses hiç değilim. Benim sarayda ne işim var?"

Jacin ellerini onun yanaklarına dayayarak Winter'ın başını kaldırdı. "Hey," dedi, yumuşak bir sesle. "Sen benim prensesimsin, tamam mı? Babanın kiminle evlendiği ya da annenin kim olduğu umurumda bile değil. Sen hep benim prensesim olarak kalacaksın."

Winter'ın gözleri buğulandı. Uzanıp Jacin'in kollarına tutundu. "Sen de hep benim koruyucum olacaksın."

"Evet." Jacin'in başparmağı kızın şakağına değiyordu. Winter bu ufacık dokunuşla ürperdi. "Hadi, gel," dedi Jacin. "Burada kalamayız."

Jacin, Winter'ı çekiştirdi. Ama Winter ona daha sıkı tutundu. "Selene'ye yardım etmelisin. Scarlet'a ve diğerlerine."

"Olmaz. Cinder ya yenecek ya yenilecek. Şu saatten sonra bunu değiştiremem. Ama sana göz kulak olabilirim. İzin ver, bari bir kerecik yapayım bunu."

"Sen her zaman bana göz kulak oluyorsun."

Jacin dudaklarını birbirine bastırdı. Başını çevirmeden önce, bir an Winter'ın yara izlerine baktı. Tam konuşacaktı ki Winter'ın gözüne bir hareket takıldı.

Deminki önlüklü kız, usulca onlara yaklaşmıştı. Gözlerinde boş bir ifade belirmişti. Elindeki kanlı bıçağı havaya kaldırdı.

Winter inleyerek Jacin'i kenara çekti. Bıçağın ucu Jacin'in kolunun arkasına geldi. Gömleği yırtıldı. Jacin öfkeyle tıslayarak saldırganının kolunu yakaladı.

"Sakın zarar verme," diye bağırdı Winter. "Etki altında!"

"Fark ettim," diye homurdandı Jacin. Bıçağı düşürene dek kızın kolunu büktü. Bıçak gürültüyle taş zemine çarptı. Jacin kızı sertçe yere doğru itti.

Sonra çabucak kendi silahıyla bıçağını çıkardı ve cesetlerin üzerinden ta uzağa fırlattı. Bir sihirbazın onu kontrolüne alıp kendi silahını ona karşı kullanması istemiyordu.

"Bu şekilde kurtulacağını mı umuyorsun?"

Winter inleyerek sırtını kapıya dayadı.

Aimery sokağın ortasında dikiliyordu. Yüzünde her zamanki sahte sırıtışından eser yoktu. Kibirli, zalim ya da alaycı da görünmüyordu.

Gözleri delice bir ışıltıyla parlıyordu.

Onun kontrolünden çıkan hizmetçi kız, arkasına bile bakmadan kaçtı. Aimery onu önemsemedi.

Jacin, Winter'la Aimery'nin arasına girdi. Winter bunu neden yaptığını anlamamıştı, zira Aimery onu kolayca yoldan çekebilirdi. Onlarla, Kraliçe'nin oyun tahtasındaki piyonlar gibi oynayabilirdi.

"Belki sihrin işe yaramadığı için bilmiyorsun ama bizim, insanlara zarar vermek için silahlara ihtiyacımız yok," dedi Aimery. "Ben öyle güçlüyüm ki istersem bütün dünyayı bir cephaneliğe dönüştürebilirim."

Ellerini paltosunun kollarına soktu. Ama bu asil duruşuna rağmen delice bakışları kaybolmadı.

"Mesela seni kendi kemerinle boğabilirim," dedi usulca. "Bir çatalla sana kalbini yerinden söktürebilirim. Ya da başparmaklarınla gözlerini oymanı sağlayabilirim."

"Neler yapabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Jacin.

Vücudu gergindi ama Winter, Aimery'nin onu kontrolüne almadığından emindi.

En azından şimdilik.

Ama er geç yapacaktı bunu.

Aimery'nin kâbus gülümsemesi geri döndü. "Benim yanımda, sıçan kadar değerin yok," diye tısladı ve gözleri Winter'a kaydı. "Yine de seni seçti."

Winter'ın kalbi kuş gibi çırpınıyordu. Aimery'nin vahşet sözcükleri, kafasının içinde zonkluyordu. Boğmak. Kalbini yerinden sökmek. Gözlerini oymak.

Aimery bunları yapacaktı. Er geç yapacaktı.

Winter, Aimery'nin yüzündeki saf kötülükle ürperdi.

"Fırsatın varken beni kabul etmeliydin," dedi Aimery.

Winter yutkunmaya çalıştı ama tükürükleri macun gibi boğazına yapıştı. "Edebilirdim tabii," dedi. "Ama seninle yaşamak, gördüğüm hayallerden daha gerçekçi olmazdı."

"Değersiz bir muhafızı bana tercih ettin."

Winter'ın dudakları titriyordu. "Neden anlamıyorsun? O gerçek. Bu saraydaki tek gerçek insan o."

Aimery'nin yüzü öfkeyle karardı. "Ve yakında bir ölü olacak," dedi. "Gerçek ya da değil, benim olacaksın Prenses. Karım ya da metresim olmasan bile, mücevherli bir kutuda sergilediğim, güzel bir oyuncağım olacaksın." Delice bakışları Winter'ın yüzünde dolaştı. "Bunu o kadar uzun zamandır bekliyorum ki."

Jacin'in sırtı Winter'a dönüktü. Dirseğinden bileğine doğru kanlar süzülüyordu. Hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Elinden bir tek, hissettiği kadar korkmuş görünmemek geliyordu belki de.

Ama Winter, onun neler hissettiğini biliyordu. Ne de olsa, o da hayatını korku içinde geçirmişti.

Aimery tekrar Jacin'e odaklandı. "Taht odasında yargılandığın günden beri fırsat kolluyordum. Daha o gün ölmeliydin."

Winter'ın titremesi şiddetlendi.

"Kim bilir nasıl hayal kırıklığına uğramışsındır?" dedi Jacin alayla.

"Doğru. Ama son gülen iyi güler." Aimery gözlerini havaya dikti. "Nasıl yapsam acaba? Öncelikle şuna karar vermem gerek. Seni ben mi öldürmeliyim, yoksa kendini sana mı öldürtmeliyim..." Gözleri parladı. "Yoksa ona mı? Sevgilisini öldürmek, Prenses için tam bir yıkım olur, ha? Belki de seni o narin parmaklarıyla boğar.

Winter'ın midesi bulanmaya başladı.

Jacin...

Jacin...

"Bakın bu fikir hoşuma gitti," dedi Aimery.

Winter istemsizce ellerini kıpırdattı. Ne canice bir hazırlık içindeydiler kim bilir? Winter artık Aimery'nin kontrolündeydi ve Jacin büyük tehlikedeydi. Dananın kuyruğu hemen şimdi, şu an kopacaktı. Sonuç ya siyah ya beyaz olacaktı. Gri yasaktı bugün onlara. Ve o, kendini bu duruma soktuğu için koca bir aptaldı.

Winter ılık gözyaşlarına rağmen gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Elleri boynuna dolandığında, Jacin ona döndü. Winter başparmaklarını adamın etine bastırdı. Jacin inledi. Ona karşı koymaya çalışsa bile, Aimery buna izin vermeyecekti.

Winter daha fazla bakamadı Jacin'e. Başını çevirdi. Çılgınca ağlıyordu. Jacin'in boynu nasıl da hassas ve kırılgandı.

Birden, gözyaşı perdesinin arasında kırmızı bir kıvılcım çaktı.

Scarlet, Aimery'nin arkasındaydı. Usulca yaklaşıyordu. Cesetlerin arasından, parmaklarının ucuna basa basa. Elinde bir bıçak vardı.

Aimery başını çevirdi.

Scarlet'a değil, öfkeyle hırlayan, dev birine doğru.

Aimery gülerek elini havaya kaldırdı. Wolf acı bir ulumayla yere yığıldığında, aralarında yalnızca birkaç adım vardı. "Ben Kraliçe'nin baş sihirbazıyım!" diye bağırdı Aimery. Yerde kıvranan Wolf'u zaferle izliyordu. "Bana gizlice yaklaşabileceğini mi sanıyorsun? Zavallı bir mutant ve zayıf iradeli bir muhafızla başa çıkamayacağımı nasıl düşünürsünüz? Ah! Ve tabii bir de *Dünyalı* var."

Ani bir hareketle Scarlet'a döndü. Scarlet ona beş altı adım kala donup kaldı. Parmakları bıçağının sapını daha sıkı kavradı.

Aimery'nin gülümsemesi soldu. Scarlet'ın etrafını saran biyoelektriğin, zaten bir başkasının kontrolünde olduğunu fark etmişti.

Gözlerini kısıp etrafına bakındı. Ama Scarlet'ı kontrol eden kimseyi göremedi. Zaten kim onun gücünü alt edebilirdi ki? Bir kişi hariç...

Scarlet ona yaklaştı. Robot gibi yürüyordu. Bıçağı kaldırırken kolu titredi.

Aimery geriye sıçrayıp bütün dikkatini Winter'a verdi. Wolf'u fark ettiğinde, bir an bocalayıp Winter'ı unutmuştu. Zavallı Wolf... Jacin hâlâ boğazını ovuşturarak kesik kesik soluyordu. Ve Winter...

Winter, Scarlet'a bakıyordu. Dehşetle titremesine rağmen, gözlerinde keskin bir ifade vardı.

Jacin elinin tersiyle Winter'ın yüzüne sert bir tokat attı. Winter binanın duvarına çarptı ama dikkati tamamen başka bir

yerde olduğu için en ufak bir acı hissetmedi. Hâlâ Scarlet'a bakıyordu. Yalnızca ona.

Winter ağlıyor ve kendinden nefret ediyordu. Belki zalimin biriydi ama Scarlet'ı kavgalarına dâhil etmekte bir an bile tereddüt etmemişti. Aimery kendini korumak için kollarını kaldırarak geri geri yürüdü. Scarlet birden ona doğru atıldı. Aimery ölü bir sivilin bacağına takılıp popo üzeri düştü. Scarlet sihirbazın yanında diz çöktü. Kararsızlığı gözlerinden okunuyordu. Ağzı hayretle açılmıştı. Ama bıçağı Aimery'ye saplarken bir an bile duraksamadı.

BÖLÜM
Seksen Yedi

GERÇEK, MİNİK PARÇALARA BÖLÜNDÜ. DÜNYA binlerce piksele ayrıştı. Aralarında siyah boşluklar kaldı. Sonra parçalar, kıvılcımlar saçarak birleşti.

Winter, Artemisia çarşısının merkezindeki bir mağazanın kapısında elinden geldiğince büzüldü. Titreyen kollarıyla etrafına bir koza ördü. Bir ayağı çıplaktı. Ayakkabısını nerede ve ne zaman kaybettiğini hatırlamıyordu bile.

Aimery ölmüştü.

Arkadaşı Scarlet onu tam dokuz kere bıçaklamıştı.

Ben bıçakladım. Tam dokuz kere.

Sevgili Scarlet. Cesur, inatçı ve zayıf iradeli Scarlet.

Winter bir kere başladı mı bir daha duramamıştı. *Dokuz kere.* Yıllardır hiç kimseyi kontrolüne almıyordu. Ve ilk kez birini şiddete teşvik etmişti. Onları yok etmeyi kafasına koyan Aimery, ikinci kez bıçaklanana dek, kaçmaya bile çalışmamıştı. Sonrasında da Winter kontrolünü kaybetmişti zaten. O an tek düşünebildiği, Aimery'nin iğrenç gülümsemesini sonsuza dek

silmekti. Zihnini yok etmeliydi ki bir daha onu korkunç emellerine alet edemesin.

Aimery yoktu artık.

Sokaklar onun kanıyla yıkanmıştı. Burunlarına dolan, onun kanının kokusuydu.

"Nesi var?" diye cıyakladı uzaktan bir ses. "Neden böyle davranıyor?"

"Ona biraz zaman verin." Ardından bir inilti geldi. Jacin miydi? O olabilir miydi?

Scarlet'ı yakalayıp bıçağı alan oydu. Winter'la arasındaki bağı koparan. Yoksa Winter, Aimery'yi bıçaklamaya devam edecekti. Onu kırık gülümsemelerden oluşan bir et yığınına dönüştürene kadar deşecekti.

Winter'ın aklı karmakarışıktı. Mağazanın tabelası çivisinden çıkıp yana kaykılmış, kafasının üzerinde sallanıyordu. Yırtık perdenin bir ucu, kırık vitrin camına takılmıştı. Duvarlarda kurşun delikleri vardı. Çatılardan bazıları çökmüştü. Ayaklarının altı kırık camlarla doluydu.

"Cinder'ı bulmalıyız." Ses titrek, fakat ısrarcıydı. "Ama Winter'ı bırakmak istemiyorum. Bırakamam..."

Winter beline hafif bir kavis verip ellerini saçlarının arasına daldırdı.

Her yanına iğneler batıyordu.

Gövdesine kollar dolandı. Ya da belki uzun zamandır oradaydılar. Kozasının içinde onları hissedemiyordu. Oysa nasıl da tanıdıklardı. "Ben Winter'la kalırım. Sen git."

Bir koza.

Buzdan bir kutu.

Bir uzay gemisinin etine gömülen ve onu boğan emniyet kemeri.

"Hadi!"

Winter kayışları tırmaladı. Kurtulmak için çırpındı. İşte o zaman, aynı güçlü kollar onu sarmaladı. Winter'ın dişleri takırdıyordu. Sonra vücuduna dolanan kollar onu çekiştirdi. Kendine zarar veremezsin diye onu bir kez daha sıkıca tuttu. Winter debelendi. Tekmeler savurdu.

Ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Al sana, al sana, al sana, al sana, al...

Boğazı alev almış gibiydi.

Belki de uzun zamandır bağırdığı içindi.

Belki ses de tıpkı onun gibi, bu kozanın içinde hapsolmuştu. Belki de onu kimse duymuyordu. Boğazı yırtılıp kanayana kadar bağırsa da kimse duymayacaktı onu. Kimse bilmeyecekti.

Kalbi ikiye bölündü. O bir hayvandı. Bir katil.

Çığlıkları ulumalara dönüştü.

Tüyler ürpertici ulumalara.

"Winter? Winter!"

Onu saran kollar pes etmiyordu. Winter uzaktan içini ısıtan bir ses duydu. O sesin iyi niyetli olabileceğini düşündü. Eğer sesi izlerse, onu güvenli bir yere götürecekti. Orada artık bir katil olmayacaktı.

Ama suçlarının ağırlığı onu eziyordu.

Hayvan. Katil. Yırtıcı.

Ve kurtlar ulur ağlayarak. Uuuuuuuuu...

BÖLÜM
Seksen Sekiz

CINDER KOŞARKEN, TABANCASINDA KAÇ MERMİ kaldığını kontrol etti. Nefes nefese ama zindeydi. Damarlarına adrenalin pompalanıyor ve bunu ilk kez, beyni ona haber verdiği için değil de vücudunun sesini dinleyerek fark ediyordu.

Sarayın içine taşınan çarpışmanın seslerini duyabiliyordu. Ama ondan katlarca aşağıdaydılar. Cinder burada daha da ağır kayıplar vereceklerini tahmin ediyordu.

Yine de içinden bir ses, ona bu savaşı kazanabileceğini söylüyordu.

Öte yandan, buraya belirli bir amaç uğruna gelmişti ve onu gerçekleştirmediği takdirde işi zordu. Levana'nın tiranlığını sona erdirmezse, sabaha kalmadan Ay halkı yine onun boyunduruğu altına girecekti.

Cinder basamakları ikişer ikişer çıktı. Dördüncü katın koridoruna geldiğinde ensesindeki saçlar dikildi. Beyaz mermer zeminli, duvarları tablo ve goblenlerle süslü koridorun iki yanına temkinli gözlerle baktı. Olası bir tuzağı hissetmeye çalıştı.

Gerçi tuzaklar, pek de kolay hissedilen şeyler değildi.

Bahçedeki karmaşadan sonra, buranın sessizliği insanı ürkütüyordu.

Taht odasına elini kolunu sallaya sallaya ulaşmak Cinder'ı iyice huzursuz etti. İki seçenek vardı. Ya Levana videonun şokunu hâlâ atlatamamıştı ya da Cinder'a esaslı bir tuzak hazırlamıştı.

Cinder bir elinde tabanca, diğerinde bıçakla, birkaç adım daha yürüdü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Levana büyük ihtimalle taht odasındaydı ve yanında bir muhafız ordusuyla, en usta sihirbazları vardı.

Muhafızlar başka birinin kontrolünde değilse, Cinder onları çalabilir ve etrafında etten bir duvar örmelerini sağlayabilirdi. İlk fırsatta da Levana'yı vurmayı planlıyordu. Bir an bile tereddüt etmeyecekti.

Çünkü Levana'nın da onu gözünü kırpmadan öldüreceğini biliyordu.

Cinder taht odasının kapısında duraksadı. Kanatlı kapının iki tarafına da Ay sembolü kazınmıştı. İçeride kaç kişi olduğunu sezebilmeyi çok isterdi ama odanın her tarafı sımsıkı kapalıydı. Dolayısıyla bu kapının arkasında her ne varsa, onun için esrarını koruyordu.

Sana pusu kurdular, diye fısıldadı iç sesi. *Bile bile tuzağa düşeceksin.*

Dudaklarındaki tuzu yaladı. Derin bir nefes alıp bıraktı ve kapının bir kanadını tekmeledi. Kendini bir yumruğa ya da daha kötüsü, bir kurşuna hazırladı ama onu sadece sessizlik karşıladı.

İçeride yalnızca iki kişi vardı. O sebeple, oda Cinder'ın gözüne daha büyük göründü. Sandalyeler hâlâ oradaydı ama birçoğu yere devrilip parçalanmıştı.

Ama taht, olduğu yerde sapasağlam duruyordu ve Levana orada bir heykel gibi kıpırtısız oturuyordu. Her zamanki kibri ve zalimliğinden eser kalmamıştı. Aksine, yenilgiyi kabullenmiş gibi bir hâli vardı. Elbisesi, Kai ve inandığı tüm değerlerle alay edercesine, Doğu Ulusları Topluluğu bayrağının renklerindeydi. Yeniden sihrine bürünmüştü. Yüzü yan dönüktü ve Cinder, kadının parlak saçlarının ardında gizlenen biçimli burnunun ucunu görebiliyordu.

Odadaki ikinci kişi, Thorne'du. Cinder bir an derin bir ümitsizliğe kapıldı. Ama sonra bunun, sihirle Thorne'un görünümüne bürünen başka biri olabileceğini düşündü. Kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Nihayet," dedi Thorne. Sesinde rahatlatıcı bir alaycılık vardı. "Şu son birkaç dakika ne tuhaftı, bilemezsin."

Cinder'ın yüreği sıkıştı. Bütün ümitleri tükendi. Thorne'du bu ve Cinder'ın göle atladığı çıkıntının tam yanında duruyordu. Elleri arkasındaydı. Büyük olasılıkla bağlıydılar. Parlak papyonu yoktu. Mor takım elbisesinin ceketi de öyle. Frak gömleğinin yakası açıktı. Pantolonunun üst kısmında kocaman bir delik göze çarpıyordu. Dizinin hemen üzerinde de kurumuş bir kan lekesi vardı. Kumaşın altındaki şişkinliğe bakılırsa, yarasını gelişigüzel sarmışlardı.

Cinder düşünceleriyle ona ulaşmaya çalıştı ama Thorne çoktan Levana'nın kontrolündeydi. Ayakları demir ağırlıklarla bağlanmışçasına yere mıhlanmıştı.

Thorne'un bakışları, Cinder'ın kanlı giysilerinde ve silahlarında dolaştı. Tek kaşını kaldırdı. "Zor bir gün müydü?"

Cinder yanıt vermedi. Hâlâ sürpriz bir saldırı bekliyordu. Kalbine doğrultulan bir tabanca ya da arkasındaki gölgelerden fırlayacak bir muhafız.

Ama hiçbir şey olmadı.

Cinder kendi ağır nefesinin sesinden başka bir şey duymadı.

"Bacağına ne oldu?" diye sordu.

Thorne omzunu silkti. "Bok gibi acıyor ama öldürmez. Tabii beni tıktıkları hücrede mikrop kapmadıysa."

Cinder arkasındaki koridoru kontrol ettikten sonra, kararsız bir adım attı.

Thorne aynı anda bir adım geri çekildi. Kenara biraz daha yaklaşmıştı.

Cinder duraksadı.

"Yaklaşma," dedi Levana. Sesi uysal ve yorgundu. Cinder'ın idamını emrederkenki kibirli neşesi kaybolmuştu. Cinder'a bakmıyordu. "Silahlarını kullanmanı da önermem. Arkadaşının senin kadar şanslı olduğunu düşüyorsan hiç durma tabii."

"O daha da şanslıdır."

Thorne onaylarcasına başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Cinder da hareket etmedi. Yalnızca dudaklarını kıpırdatarak "Cress?" diye sordu.

Thorne'un kayıtsız duruşu değişti. Belli belirsiz kafasını salladı. Cinder bundan bir anlam çıkaramadı. Cress'e ne olduğunu bilmediğini mi söylemeye çalışıyordu, yoksa kötü bir şey olmuştu da şimdi bunu konuşmak mı istemiyordu?

Cinder elinin seğirmesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. Tabancasını kendi kafasına doğru yaklaştırıyordu.

Yarı yolda güç bela durabildi.

Öfkeyle tıslayarak silahı indirdi.

Levana hafifçe güldü. "Tahmin etmiştim," dedi, alnını ovuşturarak. "Şu anda kendimde değilim. Hoş, sen de pek değilsin belli ki."

Cinder kaşlarını çattı. Levana avluda onu kontrol edebilmişti ama şimdi yapamıyordu. Belki de Cinder o sırada çok fazla insanı yönlendirdiği içindi. Ya da belki Kraliçe'nin sihri, etkisini kaybediyordu. Gerçek yüzünü gösteren video, onun yeteneklerini köreltmiş olabilir miydi?

Gerçi Levana hâlâ Thorne'u etkileyebiliyordu ama işin açıkçası, Aylı bir çocuk bile Thorne'u bir kukla gibi oynatabilirdi.

Levana iç çekti. "Neden Selene? Neden her şeyimi elimden almak istiyorsun?"

Cinder gözlerini kıstı. "Beni öldürmeye çalışan sendin, unuttun mu? Şu anda benim tahtımda oturuyorsun. Sevgilimle evlendin!" Son cümleyi, hiç düşünmeden söylemişti. Kai onun sevgilisi miydi, aslında onu bile bilmiyordu. Öyleydi herhâlde. Manyak teyzesiyle evlenmeden önce.

Ama Levana onu dinlemiyordu.

"Tüm bunlar için ne kadar çok çalıştım, biliyor musun? Kaç yılım plan programlarla geçti? Salgın, kabuklar, panzehir, askerler, özel operasyoncular ve tüm o stratejik saldırılar. İnan, hiçbiri kolay değildi." Solgun elini şakağına dayadı. Öylesine çaresiz bir hâli vardı ki. "Her şey plana uygun ilerliyordu. Tam da olması gerektiği gibi. Kai baloda nişanımızı açıklayacaktı

ama sonra sen geldin. Ölüler diyarından, benim huzurumu bozmaya geldin. Şimdi de halkımın benden nefret etmesini istiyorsun. O korkunç videoyu oynatıyorsun. Yalanlarınla beyinlerini yıkıyorsun."

"Bunu asıl sen yapıyorsun. Ben yalnızca onlara gerçeği gösterdim."

Levana irkilerek başını çevirdi. Güzelliğinin ardındaki görüntüyü hatırlamak istemez gibiydi.

Cinder derin bir nefes alarak bir adım attı.

Ve Thorne, çıkıntıya bir adım daha yaklaştı.

Cinder yüzünü buruşturdu. Levana'nın dalgınlığından faydalanabileceğini ummakla hata etmişti.

"Benim anlayamadığım," dedi Cinder, "bunu bana nasıl yaptığın. Daha ufacık bir çocuktum ve aynısını sen de..." Kalbi sızladı. "Yüzündeki yaraların yanık yarası olduğunu biliyorum. Kaybettiğim bacağım da aynı öyle görünüyordu. Bunun nasıl bir acı olduğunu bile bile, bir başkasına nasıl yapabildin?"

"Sağ kalabileceğini hiç düşünmedim ki," dedi Levana, geçerli bir mazeret verircesine. "Ölseydin, en azından sana merhametli davranmış olacaktım."

"Ama ölmedim."

"Fark ettim. Birinin seni kurtarmaya değer bulması benim suçum değil. Seni..." Eliyle bacağını gösterdi. "Bu hâle getirmelerini ben istemedim."

Cinder onunla tartışmak istedi ama çenesini tuttu. Yıllardır hem kendine hem başkalarına türlü bahaneler üreten biriyle nasıl başa çıkabilirdi ki?

Thorne'a baktı. Bıkkın bir yüzle gözlerini tavana dikmişti.

Cinder bir adım geri çekilmeyi denedi ama Thorne olduğu yerde kaldı.

"Nasıl yandın?" diye sordu.

Levana burnunu çekti ve nihayet Cinder'a baktı. Şaşılacak kadar güzeldi ama Cinder onu bir kere gerçek yüzüyle görmüştü ya, artık o görüntüyü hafızasından silemiyordu. Sayborg programı yüzünden miydi, yoksa Levana'nın zayıflığından mı bilinmez ama teyzesi, karşısında gerçekteki deforme yüzüyle oturuyordu.

Cinder birden ona acıdı.

"Bilmiyor musun?" diye sordu Levana.

"Bilmeli miyim?"

"Aptal kız," dedi Levana. Başını eğdiğinde, buklelerinden biri yüzünü gizledi. "Bunu bana annen yaptı."

BÖLÜM

Seksen Dokuz

ANNE SÖZCÜĞÜ CINDER'IN KULAĞINA O KADAR yabancıydı ki. Bir kadın onu doğurmuştu, hepsi o. Cinder onu hatırlamıyordu. Kraliçe Channary'nin Levana'dan bile zalim olduğuyla ilgili bazı söylentiler kulağına çalınmıştı tabii. Ama onun saltanatı, Levana'nınki kadar uzun sürmemişti.

"Öz ablam," dedi Levana. "Bütün hikâyeyi dinlemek ister misin?"

Hayır.

Ama Cinder bunu yüksek sesle söyleyemedi.

"O on üç yaşındaydı, ben altı. Sihrini kullanmayı öğreniyordu. Etrafındakileri kendine oyuncak etmekten büyük zevk alıyordu. Ama en sevdiği oyuncağı bendim. Channary'nin sihri kuvvetliydi. Tıpkı benim ve seninki gibi. Bizim ailenin özelliğidir bu."

Cinder ürperdi. *Bizim aile.* Onlarla bir kan bağı olmasından nefret ediyordu.

"Channary'nin beni çok sevdiğini sanıyordum. Beni buna inandırmıştı. Annemle babamdan hiç sevgi görmediğim için,

ablamın ilgisine muhtaçtım. O gün bana elimi şömineye sokmamı söyledi. Reddettiğimde zorla yaptırdı." Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Görüyorsun ya işte. Channary'nin benimle işi bittiğinde, yalnızca elim yanmamıştı."

Cinder'ın başı dönmeye başlamıştı. Küçücük, savunmasız bir çocuk.

Kim bilir ne kolay olmuştu?

Böylesi bir gaddarlığı aklı almıyordu.

Annesi, kardeşine bunu yapmıştı.

"Sonradan bana, Artemisia'nın çirkin Prenses'i demeye başladılar. Herkes bana acıyordu. Channary güzeldi. Hep en güzel oydu. Ama sihrim üzerinde çalıştım ve kendime bir söz verdim. Bir gün onlara yangını ve yaralarımı unutturacaktım. Bir gün kraliçe olacaktım. Halk beni sevecekti. Ay'ın gelmiş geçmiş en güzel kraliçesi ben olacaktım."

Cinder silahlarını daha sıkı kavradı. "Bu yüzden mi öldürdün onu? Kraliçe olmak için mi? Yoksa intikam mı almak istedin?"

Levana'nın biçimli kaşları yukarı kalktı. "Onu öldürdüğümü kim söyledi?"

"Herkes. Dünya'da bile öyle diyorlar. Ablanı, kocanı ve beni. Hırsın uğruna hepimizi gözden çıkarmadın mı?"

Levana'nın yüzünde soğuk bir ifade belirdi. Usulca arkasına yaslandı. "Ben ne yaptıysam, Ay Ülkesi için yaptım. Mücadelemi onun için verdim. Onun için fedakârlık ettim. Halkımın ne kadar büyük bir potansiyele sahip olduğunu bir tek ben görebildim. Bizler bu kaya parçasından daha iyisine layığız. Ama Channary'nin tek derdi, süsü püsüydü. Ve bir de âşıkları tabii. O her anlamda korkunç bir kraliçeydi. Bir canavardı." Bir an

duraksadı. "Ama hayır. Onu ben öldürmedim. Bunu defalarca aklımdan geçirdim. Hatta deli gibi istedim. Keşke de yapsaymışım. Sana hamile kalmadan önce bitirmeliydim işini. Büyüdüğünde kendine benzeyecek bir kız doğurmadan önce."

"Burada kalsaydım kime benzerdim, bilmiyorum," diye tısladı Cinder, "ama ben onun gibi değilim."

"Aslında haklısın," dedi Levana alayla. "Topluluğun balosunda sihrini gördüğümde, ona bu kadar benzemen beni şaşırmıştı. O gün bu kadar pejmürde değildin tabii. Metal parçalarını da saklamıştın. Ama hayır sevgili yeğenim." Kırmızı dudakları aralandığında, inci gibi dişleri göründü. "Sen daha çok bana benziyorsun. Hayran olunası bir şey yapmak istiyorsun. Halkın sevgisini kazanmak istiyorsun. Kraliçe olmak istiyorsun."

Cinder kaskatı kesildi. "Yanılıyorsun. Bunu bana başka seçenek bırakmadığın için yapıyorum. Fırsatını değerlendiremedin. İyi bir lider, halkına saygı duyar. Ve Dünya'ya! Madem Dünya'yla müttefik olmak istiyorsun, neden onları kandırdın? Senden tek bir istekleri vardı. Huzur ve barış. Ama sen onları amansız bir hastalıkla kırıp geçirdin. Kurt askerlerinle onlara saldırdın. Seni ancak zorla seveceklerini mi düşündün?"

Levana ona nefretle baktı. Ama sonra sırıttı. Yine nefretle. "Sevgi," diye fısıldadı. "Sevgi bir fetihtir. Bir savaştır. Hepsi bu. Aşk da öyle."

"Hayır."

Levana elini tahtının kolunda kaydırdı. "Pekâlâ. Bakalım sen sevginin arkasında ne kadar durabileceksin? Tahttaki bütün haklarından vazgeç. Ben de arkadaşını öldürmeyeyim."

Cinder gözlerini kıstı. "Bir oylama yapmaya ne dersin? Bırakalım, halk hükümdarını kendi seçsin."

Thorne bir adım daha geriledi. Şimdi tam kenarda duruyordu. Kederle aşağıdaki göle baktı.

"Tamam," dedi Cinder. "Diyelim tahtı sana bıraktım, aşağıdaki on binlerce insan ne olacak? Artık sırrını biliyorlar. Benim Selene olduğumu biliyorlar. Onları nasıl ikna edeceksin?"

"Ben değil, sen yapacaksın bunu. Onlara yalancının teki olduğunu söyleyeceksin."

Cinder derin bir nefes aldı. "Bir şeyi unutuyorsun. Onu öldürdüğün anda sen de ölürsün."

Levana başını yana eğdi. Sihrine rağmen, Cinder hâlâ videodaki kadını görüyordu.

"O hâlde teklifimi değiştiriyorum," dedi Levana. "Arkadaşının canı karşılığında seninki. Kabul mü?"

Cinder, Thorne'a göz attı. Hayatı üzerine pazarlık edilmesi umurunda bile değil gibiydi. Dilini şaklattı. "Ben bile bunun kötü bir öneri olduğunu görebiliyorum."

"Thorne..."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

Cinder kaşlarını çattı.

"Cress'e sözlerimde ciddi olduğumu söyle."

Cinder yutkundu. "Thorne..."

Thorne, Levana'ya döndü. "Pekâlâ Kraliçe bozuntusu. O görmese bile ben blöfünü görüyorum."

"Seninle pazarlık eden kim?" diye tısladı Levana.

"Beni öldürmekle tek kozunu boşa harcarsın ve savaşı Cinder kazanır. Dolayısıyla, gel biraz da senin seçeneklerinden bahse-

delim. Ya saltanatının sona erdiğini kabul edip o tahttan tıpış tıpış iner, kendini Cinder'ın insafına teslim edersin ya da beni göle atar..."

"İkinciyi seçiyorum."

Thorne çıkıntının ucunda sallanmaya başladığında gözleri hayretle irileşti. Bağırarak kollarını iki yana açtı. Bir eli hâlâ bağlıydı. Diğerinde, malikâneden aldığı mutfak bıçağı vardı. Gözlerini karşıdaki bir noktaya dikerek dengede kalmaya çalıştı.

Cinder silahlarını atıp ona doğru koştu.

Ve Thorne düştü. Son anda çıkıntıya tutundu. Cinder onu tutmak için atıldı.

Levana merakla öne eğildi.

Thorne'un parmakları gevşemek üzereydi ki Cinder onu yakaladı. Yaralı omuzu fena hâlde acımasına rağmen pes etmedi.

Thorne'un gözlerinde, Cinder'ın daha önce hiç görmediği kadar büyük bir korku vardı. "Sağ ol," dedi nefes nefese. Sonra birden, boşlukta sallanan eliyle Cinder'ın çenesine yumruk attı. Cinder şaşaladı ama Thorne'un elini bırakmadı.

"Özür dilerim. O yaptırdı."

"Biliyorum," diye inledi Cinder. Diğer elini yere koyarak kendini arkaya doğru çekti. Thorne'un gövdesi tamamen çıkıntının üzerine gelene dek durmadı. Şimdi bir tek ayakları boşluktaydı. Thorne can havliyle onları yukarı çekerken, Cinder hâlâ onu sıkıca tutuyordu.

Thorne'u bıraktığı anda Levana'nın onu yeniden öldürmeye çalışacağını biliyordu.

Thorne'un bağlarından kurtulduğunu çok geç fark etti. Belli ki Cinder, Levana'yla tartışırken, o iplerini kesmekle

meşguldü. Belki de göle düşse yüzer ve kendini kurtarırdı. Ama şimdi...

Thorne bıçağı Cinder'ın bacağına sapladı.

"Emin ol ki ben değilim," diye inledi, bıçağı sapından sıkıca kavrayıp Cinder'ın etinden çıkarırken. Onu tekrar bıçaklamak için kolunu kaldırdı.

Cinder kısa bir mücadelenin ardından bıçağı arkadaşının elinden almayı başardı.

Thorne bu kez Cinder'ın boğazına dirsek attı. Cinder'ın ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Gözlerinin önünde beyaz benekler uçuştu. Thorne geri çekildi ama az önceki çıkıntıya yönelmedi.

Cinder boğazını sıvazlayarak tekrar nefes almaya çalıştı. Başı dönmesine rağmen, kendini zorlayarak ayağa kalktı.

Birden bir tıkırtıyla irkildi.

Donup kaldı. Thorne umduğundan daha uzağa gitmişti. Cinder'ın onu kurtarmak için koşarken orada bıraktığı bıçak ve tabancayla, ana kapının önünde duruyordu. Namluyu Cinder'ın kafasına doğrultmuştu.

Cinder birkaç kez yalpaladıktan sonra dengesini buldu.

Odanın taş duvarlarında bir silah sesi yankılandı. Cinder acıyla yere yığılmayı bekledi ama bunun yerine bir küfür duydu. Thorne'un elindeki tabanca yerde kaydı. Cinder şaşkınlığını üzerinden atıp Thorne'a baktı. Thorne'un eli hâlâ havadaydı ve kan içindeydi.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Cress. Kapının girişinde, yerde yatıyordu. Silah geri tepince kendini orada bulmuştu. "Kusura bakma kaptan."

Thorne yine küfretti. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Ama Cress'e baktığında, acısını gizledi. "Bravo. İyi atıştı," diye bağırdı.

"Cress," dedi Cinder, karga gibi bir sesle. "Kraliçe. Kraliçe'yi vur."

Cress dehşetle inlese de silahı Levana'ya doğrulttu.

Cinder, Thorne'un elinden fırlayan tabancayı almak için koştu.

Thorne'un da harekete geçtiğini gören Cress, dikkatini yeniden ona yöneltti. Thorne bir hamlede Cress'i dirseğini yakalarken, aynı anda sağlam eliyle bıçağı kızın karnına sapladı.

Cinder yerden tabancayı aldı. Cress kendininkini düşürmüştü. Turuncu, tüllü elbisesi kana bulanmıştı. Şaşkın gözlerle Thorne'a bakıyordu. Thorne'un yüzü dehşetle çarpılmıştı. Eli hâlâ bıçağın sapındaydı.

Cinder tahta doğru dönüp silahını ateşledi. Ama Levana kendini yere atınca, kurşun tahtın döşemesine saplandı. Cinder tabancaya başka bir mermi takarken, Levana yerde yuvarlanarak kendini tahtın arkasına attı. Cinder yeniden ateş etti. Kurşun Levana'nın bacağının iki santim yukarısından geçti.

"Hayır," diye inledi Cress.

Cinder yan tarafına saplanan yakıcı acıyla iki büklüm oldu. Elleriyle dizlerinin üzerine yığıldı. Sonra bir elini yarasına bastırıp sırtüstü döndü. Thorne, elinde bıçakla tepesinde dikiliyordu. Cress onu engellemek için koluna yapışmıştı. Ama Thorne güçlüydü ve Cress'in karnındaki yaradan kanlar süzülüyordu. Elbisesinin önü kızıla boyanmıştı.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı Thorne. Her zamanki güvenli hâlleri kaybolmuştu. "Özür dilerim. Ben..."

Cress, lafını bitirmesine izin vermeden onu ısırdı. Bıçağı elinden bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Thorne etine geçen dişlerin acısıyla haykırdı ama bıçağı sıkıca tutmaya devam etti.

Cinder yeniden tabancayı alıp doğruldu ve Thorne'un üzerine atıldı. Acıyla inleyerek, Thorne'un göğsünü tekmeledi. Thorne dengesini kaybedip düşerken Cinder bıçağı aldı. Sertçe iskemlelere çarpan Thorne'un hareketleri, giderek doğallıktan uzaklaşıyordu.

Belki yaraları yüzündendi ya da Levana onu kontrol etmekten yorulmuştu.

Cress karnını tutarak dizlerinin üzerine yığıldı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Cinder..."

Cinder sol elindeki tabancayla onların tepesinde dikiliyordu. Sağ elinde de kanlı bıçak vardı. Zangır zangır titriyordu.

"Yıldızlar aşkına!"

Cinder kapıya baktı. Scarlet'la Wolf gelmişti.

"Hayır! Gidin buradan!"

Scarlet'la göz göze geldiler. Scarlet hayretle başını sallıyordu. "Burada neler..."

Levana'nın şimdi daha çok silahı vardı. Ondan alacağı daha çok insan. Cinder dişlerini gıcırdatarak, Scarlet'la Wolf'un biyoelektriklerine bağlanmaya çalıştı.

Geç kalmıştı. Wolf artık kontrol edilemezdi ve Scarlet çoktan Levana'nındı.

BÖLÜM

Doksan

CINDER YENİ GELENLERİ TAHTININ OYMALI kolunun ardından izleyen Levana'ya baktı. Levana'nın gözleri, kapının yanında, yerde duran silaha kaydı.

Vücudu istemsizce hareket eden Scarlet, hayret dolu bir çığlık kopardı.

Aynı anda Cinder da kendini yere atarak kaydı. Çok fazla silah ve tehdit vardı. Hepsine nasıl yetişecekti?

Silahı almak yerine salonun önündeki platforma doğru fırlattı. Birkaç saniye sonra Scarlet kendini Cinder'ın yanına attı. Onu saçlarından tutup kafasını sertçe arkaya doğru çekti. Neredeyse boynunu kırıyordu.

Cinder acıyla bağırarak yuvarlandı ve Scarlet'ı üzerinden attı. Sonra döndü ve metal elinin tersiyle Scarlet'ın şakağına vurdu.

Scarlet bu darbenin etkisiyle yüzünü buruşturdu ama Cinder'ın hamlesi işe yaramıştı. Scarlet salonun ortasına doğru uçtu ve orada hareketsiz kaldı.

Cinder arkadaşına yaptıklarına üzülmeye bile vakit bulamadan bir hırlama duydu. Wolf öfkeyle üzerine geliyordu.

Tabanca. Bıçak. Karşısındaki bu adam, artık Wolf değildi. Ve Cinder'ın onunla savaşmaya gücü yoktu.

Gözlerinin önüne bir damla ter aktı. Koşup silaha doğru atıldı ve onu Wolf'a doğrulttu.

Ama Wolf'un bütün dikkati Scarlet'taydı. Cinder'ı tamamen unutmuştu. Cinder'ın şaşkın bakışları arasında, Scarlet'ı kucağına alıp göğsüne bastırdı.

Kraliçenin kontrolsüz canavarlarından birine dönüştüğünü sandığı Wolf...

Hâlâ kendindeydi.

Cinder boğulurcasına öksürerek güç bela doğruldu. Ama dengesini kaybederek bir dizinin üzerine düştü. "Wolf," diye kekeledi. "Yardım et. Cress... Thorne..."

Wolf başını kaldırdı. Yeşil gözlerinde amansız bir bakış vardı ama sonra karnını tutarak yatan Cress'e baktı. Kızcağızın yüzü bembeyaz kesilmişti. Thorne devrilen bir iskemlenin arkasına yaslanmış, dehşetle Cress'i izliyordu. Yanma gitmeye korkar gibi bir hâli vardı.

Wolf, Cinder'a bakıp anlayışla başını salladı.

Cinder, Wolf'a duyduğu güvenle yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. Kendine bir şey olursa, Wolf'un, dostlarını buradan götüreceğine inancı tamdı. Sendeleyerek tahta doğru yürüdü. Tabancayla bıçağı sıkıca tutuyordu.

Mihrabın köşesini döndüğünde, Levana'yı dizlerinin üzerinde buldu. Bir eliyle tahtın arkasına tutunurken, diğer elini eteğinin kıvrımları arasına sokmuştu. Gösterişli tören elbisesi,

yanık yüzüyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Sihrini kullanmaktan vazgeçmişti.

Cinder onu bir çirkinlik abidesi olarak yaftaladığı için kendine kızdı. Kendi de bir zamanlar bir kurban değil miydi? Metal uzuvları yüzünden bir sürü hakaret işitmemiş miydi?

Ama hayır. Levana bir canavardı ve bunun sebebi yıllardır gizlediği yüzü değildi. Onun canavarlığı çok daha derinlerde gömülüydü.

Alnındaki ter damlacıklarını koluyla sildi. Sonra tabancayı kaldırdı ve Levana'nın kalbine nişan aldı.

Levana da aynı anda elini eteğinin kıvrımları arasından çıkardı. Cinder'ın mihraba doğru fırlattığı tabancayı tutuyordu. Silah ona ağır gelmiş gibi, kolu titriyordu. Daha önce hiç ateş etmediği, tabancayı acemice tutuşundan belliydi. Ne de olsa o bir kraliçeydi. Cinayetlerini kendi işlemiyordu tabii.

Levana dişlerini sıktı. Cinder sağ kolunun kaskatı kesildiğini hissetti. Kaslarına kramplar girmeye başladı.

Suratını buruşturup elindeki silaha baktı. Parmağı tetikteydi.

Tetiği çekmeyi denedi.

Parmağına kıpırdaması için âdeta yalvardı.

Çek şunu.

Çek!

Eli titremeye başladı. Böyle giderse tabancayı düşürecekti. Nefesi sıklaştı. Tetiği hissediyordu.

Ama çekemiyordu.

Levana'nın güveni yerine gelmeye başlamıştı. Dudakları hafifçe aralandı. Cinder'ın kolu, parmağı ve tabanca, tamamen onun kontrolündeydi.

Levana kuruyan dudaklarını yavaşça yaladı.

"Ah," diye fısıldadı zaferle. "Bakıyorum sen de yoruldun."

Cinder öfkeyle tısladı. İçinde fırtınalar kopuyordu. Bütün düşünceleriyle, Levana'nın tabancayı tutarken titreyen eline odaklandı.

Levana'nın gözleri irileşti. Yüzündeki yanık yaralarına terli saçlar yapışmıştı. Hayretle, Cinder'ın kontrol ettiği eline baktı.

Cinder, Levana'nın kolunu bükülmeye zorladı. Namlunun ucu gökyüzüne çevrildi ve sonra Levana'nın kafasına.

Levana kıpkırmızı kesildi. Bütün dikkatini toplamaya çalışarak dişlerini sıktı. Cinder kolunun hareketini hissetti. Hain eli, namluyu kendi şakağına dayadı. Şimdi Levana'yla eşit şartlardaydılar.

"Bu iş balo gecesi bitmeliydi," diye fısıldadı Levana. Sonra çılgın bir kahkaha attı.

Cinder o kâbus geceyi bütün detaylarıyla hatırlıyordu. Levana kolunun kontrolünü ele geçirerek onu Jacin'in silahını alıp kendi şakağına dayamaya zorlamıştı. Cinder öleceğinden emindi ama sayborg programı onu kurtarmıştı.

Ama bu kez kurtaramayacaktı.

"Elveda yeğenim."

Cinder kolunu indiremiyordu. Tetikteki parmağına odaklandı. Levana ona tetiği çektiremeyecekti.

Parmağı, iki efendisinin istekleri arasında bocalıyordu. Cinder'ın yaşamına devam edip etmeyeceğini, şu ufacık uzvu belirleyecekti.

Cinder kalan bütün gücüyle Levana'nın elinin etrafını sarmaladı. Aralarındaki havada cızırdayan biyoelektriği hissedebili-

yordu. İkisi de yorulmuştu. Cinder, Levana'nın parmağını bükmekle bir adım öne geçtiğini düşünüyordu ki kendi parmağı emniyeti kaldırdı. Dirseğinin içinden bir ter damlası süzüldü. Bir tutam saçı dudaklarına yapıştı. Gücü giderek tükeniyordu.

Ama Levana da ondan farklı değildi. O da terliyordu. İkisi de nefes almakta güçlük çekiyordu. Sonra...

Cinder kafasının içinde bir çatırtı duydu.

Eli yana düştü. Kasları zorlanmaktan ağrıyordu ama kolunun kontrolü yine ondaydı. Derin bir nefes aldı.

Levana öfkeyle titriyordu. "Tamam. Teslim oluyorum," dedi, kamburunu çıkararak. O kadar alçak bir sesle söylemişti ki bunu, Cinder bir an doğru duyduğundan emin olamadı. Levana, şakağına dayalı silahı unutmuş gibiydi. Kabarık balo elbisesinin içinde, ufacık ve kırılgan görünüyordu. "Tahtımı ve ülkemi sana bırakıyorum. Hepsini al ama beni bırak. Güzelliğim bana kalsın. Lütfen."

Cinder gözlerini teyzesinin yüzünde dolaştırdı. Yanık izlerinde, kapalı gözünde ve matlaşmış saçlarında. Yorgunluktan başka bir görünüme bile bürünemiyordu. Savaşacak gücü kalmamıştı.

Cinder birden ona acıdı.

Karşısındaki korkunç kadın, gerçekten güzel olmanın ya da sevilmenin ne demek olduğunu bile bilmiyordu.

Hiçbir zaman da bilemeyecekti.

Ağzı kurumuştu. Güçlükle yutkundu.

"Kabul ediyorum," dedi, bir rüyada gibi. Levana'nın tetikteki parmağının kontrolünü bırakmadan kolunu indirmesine izin verdi. Sonra elini uzattı. Levana bir an bu ele şaşkın şaşkın baktı. Sonra tabancayı Cinder'a verdi.

Ve aynı anda atılıp Cinder'ın tamamen unuttuğu bıçağı kalbine sapladı.

Cinder'ın nefesi kesildi ve yıldırım çarpmış gibi arkaya doğru savruldu. Levana da onunla birlikte düştü. Yüzü nefretle çarpılmıştı. İki eliyle birden bıçağın sapını kavrıyordu. Bıçağı acımasızca çevirdiğinde Cinder ızdırapla kasıldı. Dünyaya bir sis perdesi indi. Cinder'ın görüş alanındaki her şey bulanıklaştı.

İstemsizce, tabancayı kaldırıp ateş etti.

Levana patlamanın şiddetiyle geriye doğru savruldu. Cinder kurşunun nereye isabet ettiğini göremedi ama tahtın arkasına kanlar fışkırdı.

Cinder'ın gözlerinin önünde yıldızlar çakıyordu. Sıcak ve yapış yapış bir kan gölünde yüzüyordu sanki. Her yer karanlıktı. Bir tek yıldızlar vardı. Sonra birden, hayal görmediğini anladı. Salonun tavanı yıldızlarla bezeliydi gerçekten de. Biri koca galaksiyi oraya resmetmişti.

Uzayın sessizliğinde aynı anda milyonlarca ses duydu. Bir çığlık koptu. Vahşi bir hayvanın kükremesini andıran bir ses. Koşan ayak sesleri. Duvara çarpan bir kapı.

Biri adını seslendi.

Cinder'ın vücudu kramplarla kasıldı. Ağzına kan tadı doldu.

Önünden bir gölge geçti. Dehşetle irileşen kahverengi gözler gördü. Dağınık, siyah saçlar. Topluluk'un bütün kızlarının deli divane olduğu dudaklar.

Kai, Cinder'ın bir yüzüne, bir etine gömülü bıçağa bakıyordu. Cinder onun dudaklarını okudu. Hâlâ adını söylüyordu. Sonra omzunun üzerinden bağırdı. Ama sesi çok, çok uzaklarda yitip gitti.

BÖLÜM

Doksan Bir

"DEDİM YA. BEN İYİYİM," DİYE ISRAR ETTİ SCARLET.

"Şu son birkaç ay biraz yorucuydu o kadar."

"İyi mi?" diye cıyakladı Emilie. Gözlerinin bulanıklaşıp sarı buklelerinin ekranı kaplamasına bakılırsa, Rieux'deki tek arkadaşı, ekranı yüzüne çok yakın tutuyordu. "Kaç haftadır ortada yoksun! Saldırılar başladığında toz oldun. Sonra savaş çıktı. Evinde o kanun kaçaklarını buldum ve sesin soluğun kesildi. Öldüğünden emindim! Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bana mesaj yollayıp bahçeye saman sermemi söylüyorsun! Sana inanamıyorum."

"Sakin ol," dedi Scarlet. "Bak sapasağlam karşındayım işte."

"Burada bütün haberlerde siz varsınız. Ay'daki isyanda başrol oynayanlardan biri de senmişsin. Seni kahraman ilan ettiler. Gilles, meyhanenin duvarına adını çaktıracakmış. *Rieux'lü kahraman Scarlet Benoit buradaydı,* diye." Emilie başını eğip Scarlet'ın arkasını görmeye çalıştı. "Neredesin sen?"

"Şeyde..."

Scarlet, Artemisia Sarayı'ndaki şık dairesine baktı. Oda küçük çiftliğinden kat kat büyüktü ve Scarlet buradan nefret ediyordu. "Hâlâ Ay'dayım," dedi.

"Ay mı? Ah, biraz etrafı göstersene."

"Em, bağırma ne olur. Kulaklarımın zarını patlatacaksın."

"Bana bak matmazel. Ben burada kaç gün ecel terleri döktüm, haberin var mı? Sakın bana ne yapıp yapamayacağımı söylemeye kalkışma. İnsan bir arar sorar yahu."

"Em, ben burada tatilde değildim, hapistim!" diye bağırdı Scarlet.

"Ne? Hapis mi? Dur bir dakika. Senin gözün mü morardı, yoksa benim ekran mı sapıttı?" Emilie, tişörtünün koluyla ekranı sildi.

"Eve döndüğümde her şeyi anlatacağım, tamam mı? Ne olur çiftliğe göz kulak ol."

Emilie kaşlarını çattı. Onu görmek Scarlet'a iyi gelmişti. Bütün yaşadıklarından ne kadar uzak ve masumdu.

"Tabii ki," dedi Emilie, alınmış gibi somurtarak. "Sana söz verdim. Herkes senden ümidi kesmişti ama ben onlara inanmadım. Sonra sen gelmeyince... Ah, ölmediğine öyle sevindim ki."

"Ben de."

"Hayvanlar iyi. Android işçiler hâlâ geliyor. Paralarını peşin ödedin herhâlde."

Scarlet gülümsedi. Cress onun yokluğunda işçilere para göndermişti.

"Scar?"

Scarlet kaşlarını kaldırdı.

"Büyükanneni bulabildin mi?"

Son olaylar Scarlet'ın yüreğini o kadar katılaştırmıştı ki bu soru onu eskisi gibi sarsmadı. Opera binasının altındaki hapishaneyi aklından çıkarması imkânsızdı tabii. Büyükannesinin öldürülüşünü izlemiş ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamıştı.

Scarlet'ın eve dönmekle ilgili tek korkusu buydu. Mutfaktan büyükannesinin pişirdiği ekmeklerin kokusu yükselmeden ve girişte onun çamurlu botlarını görmeden, ev ona asla aynı gelmeyecekti.

"O... Öldü," dedi. "Paris'teki ilk saldırılar sırasında."

Emilie üzüntüyle başını eğdi. "Yapma ya. Çok üzüldüm."

İkisi de söyleyecek bir şey bulamayınca kısa bir sessizlik oldu.

Scarlet sırtını dikleştirip konuyu değiştirdi. "Meyhanede dövüşen adamı hatırlıyor musun?"

Emilie'nin yüzünde güller açtı. "Yeşil gözlü taşı mı diyorsun? O unutulur mu?"

Scarlet güldü. "Aylıymış."

Emilie somurttu. "Deme."

"Ve biz birlikteyiz. Yani... Sevgili gibi."

Emilie elini ağzına götürdü. "Scarlet Benoit! Döndüğünde bana her şeyi anlatmadan şuradan şuraya adım atamazsın, anlaşıldı mı?"

"Tamam, söz," dedi Scarlet. "Şimdi gitmeliyim. Çiftlikte her şey yolunda mı diye merak..."

"Herkese iyi olduğunu söyleyeceğim. Ne zaman geliyorsun?"

"Bilmem. Ama yakında. Ah, Em? Lütfen Gilles'i ikna et de o isim çaktırma saçmalığından vazgeçsin."

Em omzunu silkti. "Söz veremem. Senin gibi kahramanlar kırk yılda bir yetişiyor."

Scarlet ekranı kapayıp yatağa fırlattı. Derin bir iç çekip pencereden baktı. Bahçede yüzlerce kişi, savaşın tahribatını tamir etmeye çalışıyordu.

Artemisia'nın kendine has bir güzelliği vardı gerçekten de. Ama Scarlet temiz havaya ve ev yemeklerine hasretti. Artık yuvasına dönmek istiyordu.

Kapı tıklatılıp aralandı ve Wolf tereddütle başını içeri uzattı. Scarlet gülümseyince, içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Elinde bir demet mavi papatya vardı.

"Konuşmana kulak misafiri oldum," dedi mahcupça.

Scarlet yalandan suratını astı. Sonra güldü. "Süper keskin kulaklarından arada bir faydalanacaksın tabii. Yoksa ne anlamları kalır? Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum."

Wolf bir adım atıp duraksadı. Böğrüne saplanan kurşun yüzünden hâlâ hafifçe topallıyordu ama iyileşecekti. Geçirdiği ameliyatların tek iyi tarafı, vücudunun fazlasıyla sağlam olmasıydı.

Gözleri çiçeklere kaydı. Kaşlarını çatıp sivri dişlerini dudaklarına geçirdi.

O sabah evine gitmişti. Annesini Ay'ın çorak arazisindeki dev mezarlıklardan birine gömmüşlerdi. Wolf yine de çocukluğunun geçtiği yerleri son bir kez görmek istemişti. Ona annesini, babasını ve kardeşini hatırlatacak bir şeyler bulabilmeyi umuyordu.

Scarlet da onunla gitmeyi teklif etmiş ama Wolf bunu yalnız yapmak istemişti.

Scarlet ona anlayış göstermişti. İnsan bazen yalnız kalmalıydı.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır," dedi Wolf. "Çocukluğuma dair bütün izler silinmiş. Zaten annemin tek tük eşyası vardı. Ben de bunları topladım."

Scarlet'a yaklaşıp elindeki demeti uzattı. Çiçeklerin narin sapları, Wolf'un güçlü ellerinde hafifçe pörsümüştü.

"Küçükken büyükanneme kır çiçekleri toplardım," dedi Scarlet. "Solana kadar onları bir kavanozda suyun içinde tutar, sonra da kâğıtların arasında kurutup saklardı. Eve döndüğümde, bir yerlerde kocaman bir kutu dolusu kuru çiçek bulacağımdan eminim." Parmağını papatyaların narin taç yapraklarında gezdirdi. "Biz de bunları saklayacağız. Maha'nın hatırası olarak." Çiçekleri kahvaltı tepsisiyle gelen su bardağına koydu.

Arkasını döndüğünde, Wolf ekranı yana itip yatağa oturdu. Scarlet şık nevresim takımlarının zavallı kölelerin alın teriyle üretildiğini düşündükçe huzursuz oluyordu.

Wolf sıkıntıyla bacağını sallamaya başlamıştı. Scarlet ona ilgiyle baktı.

Sonra yanına oturarak "Ne var?" diye sordu. Elini usulca Wolf'un dizine koyarak onu durdurdu.

Wolf'un parlak yeşil bakışları ona kilitlendi. "Arkadaşına sevgili olduğumuzu söyledin."

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. Az kalsın kıkırdayacaktı ama Wolf'un yüzündeki ifade onu engelledi. "Bütün alfa sistemini anlatmak zor geldi."

Wolf başını eğdi. "Çiftliğe döneceğini de söyledin."

"Evet." Scarlet giderek endişeleniyordu. Başını eğip ona baktı. "Hemen değil tabii. Hele burası bir hâle yola girsin, öyle."

Wolf bu sefer de öbür bacağını sallamaya başladı.

"Wolf?"

"Hâlâ..." Kulağının arkasını kaşıdı. "Seninle gelmemi istiyor musun? Yani bu hâlimle?"

Wolf'un ne kadar acı çektiği, gözlerinden okunuyordu. Scarlet'ın yüreği sızladı.

"Wo..." Duraksayıp yutkundu. "Ze'ev."

Wolf hayretle ona baktı. O sırada ekran bipledi ama Scarlet umursamadı. Yatakta dönüp bir ayağını Wolf'un bacağının altına soktu. "Evet, tabii istiyorum," dedi, kesin bir dille.

Wolf'un sallanan bacağı hareketsiz kaldı. "Çünkü ben... Yani eminim aklında böyle biri yoktu."

"Öyle mi dersin? Çünkü ben oldum olası, odun kırıp tarla kazabilecek, güçlü kuvvetli birini istedim ve sen bu tanıma tıpatıp uyuyorsun. Büyükannemle bugüne kadar iyi kötü idare ettik. Ama sen çiftlikteki en büyük yardımcım olacaksın."

"Scarlet..."

"Ze'ev." Scarlet elini Wolf'un yanağına dayadı. Gözlerini onun yüzünde dolaştırırken bakışları hiç değişmedi. Wolf'un kocaman dişleri, omuzlarının tuhaf bir eğimi ve pençeyi andıran elleri olabilirdi. Ama bunların hiçbir anlamı yoktu. Scarlet'ın duyguları değişmemişti. "Benim için bu hayatta tek bir erkek var," dedi. "O da sensin."

Wolf bir zamanlar Scarlet'a söylediği sözleri duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Başta kolay olmayacak elbette. İnsanların sana alışması zaman alacak. Komşu çocuklarının ödünü patlatacaksın." Wolf'un saçlarını okşadı. "Ama birlikte tüm bunların üstesinden geleceğiz."

Wolf rahat bir nefes aldı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Scarlet parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "Sahi mi? Hiç belli etmiyorsun."

Ekran yine bipledi. Scarlet kaşlarını çatıp ekranın sesini kıstı ve yine Wolf'a dönüp burnunu onunkine sürttü. Wolf kızı öpmeden önce bir an duraksadı. Scarlet ona yaslandı. Wolf yarı insan yarı kurt birine göre, fazlasıyla nazikti.

Geri çekildiğinde kaşlarını çattı. "Gerçekten komşu çocukların benden korkacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Scarlet. "Ama zamanla onları kafalayacağından eminim."

"Elimden geleni yaparım." Sonra birden hınzırca gülümseyip yatağa uzandı ve Scarlet'ı üzerine çekti.

"Ah, Scarlet. Kollarıma gel bebeğim."

İkisi de bu alaycı sesle donup kaldı. Scarlet homurdanarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. Iko eşikten onları izliyordu. Bütün vücudu sargılıydı. Ay'da android malzemesi bulunmadığı için bu yola başvurmuştu. İnsanların ona tiksintiyle bakmasından sıkıldığını söylüyordu.

"Pardon," dedi. "Ama kırk saattir mesaj yolluyorum, bakmıyorsun." Birden gözleri parladı. "Cinder uyandı!"

BÖLÜM
Doksan İki

CİNDER'İN RETİNA EKRANI: TEŞHİS TARAMASI TAMAMLANDI. BÜTÜN SİSTEMLER DENGELENDİ. YENİDEN YÜKLEME TAMAMLANIYOR... 3... 2... 1...

Cinder gözlerini açtığında, beyaz tavanı ve keskin ışıkları gördü. Hızla doğrulunca, göğsüne bir acı saplandı.

Elinin üzerine doğru eğilen kadın, irkilerek taburesinden düştü. Metal sigorta maşaları yere saçıldı.

Kai odanın köşesindeki iskemlesinden fırlayıp Cinder'ın yanına koştu.

"Sakin ol," dedi, ellerini Cinder'ın göğsüne dayayarak. Cinder gövdesindeki sargıları fark etti.

Gözlerini yerdeki tanımadığı kadından güçlükle ayırıp Kai'ye baktı.

Önce ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Sonra da ne kadar yorgun göründüğünü.

Gözlerinin önünde yeşil yazılar belirdi.

RETİNA EKRANI:
DOĞU ULUSLARI TOPLULUĞU İMPARATORU KAİTO
KİMLİK NUMARASI: 0082719057
DOĞUM TARİHİ: 7 NİSAN 108
17 KASIM TARİHLİ SON MEDYA BEYANI: İMPARATOR KAİTO BUGÜN YAYINLADIĞI BASIN BÜLTENİNDE, AY BAŞKENTİ YENİDEN YAPILANDIRILANA KADAR DÜNYA'YA DÖNMEYECEĞİNİ AÇIKLADI.

Cinder yazıların kaybolması için gözlerini yumdu. Onları tekrar açmadan önce kalp atışlarının düzene girmesini bekledi.

Üzerine örttükleri beyaz battaniye o kadar ince bir kumaştandı ki sol baldırının takma bacağıyla birleştiği yeri görebiliyordu. Sol eli battaniyenin üzerindeydi. Avucu tavana dönüktü ve ortasına bir sürü kablo bağlıydı.

"Elime ne yapıyorsunuz?" diye sordu, çatlak bir sesle.

Kadın ayağa kalkıp beyaz laboratuvar önlüğünü düzeltti. "Tamir ediyorum."

Kai ona bir bardak su verdi. "Al, iç." Cinder bir an gözlerini bardağa dikti. Sonra onu Kai'den aldı. "Bu Doktor Nandez," dedi Kai. "Dünyanın en iyi siber cerrahlarından biri. Benim ricamla dün seni muayene etmeye geldi." Aralarındaki bir sınırı aşmaktan korkarcasına duraksadı.

Cinder bardağı Kai'ye geri verdi. Doktor aletleriyle, yine Cinder'ın elinin üzerine eğildi. Cinder diğer eliyle kafasının arkasını yokladı. Kumanda paneli kapalıydı.

"Ölmedim mi?"

"Kıyısından döndün," dedi Kai. "Bıçak, protez kalp odacıklarından birine saplanmış ve vücudun alarm moduna geçmiş. Kalbinin geri kalanı atmaya devam ederken, o odacık kendini kapamış." Doktora baktı. "Doğru anlattım mı?"

"Sayılır," dedi Doktor Nandez, hafifçe gülümseyerek.

Cinder'ın her nefesinde kalbi ağrıyordu. "Retina ekranım çalışmaya başlamış," dedi.

Doktor kafasını salladı. "Sana yeni bir işlemci taktım. Diğeri suyun altında uzun süre kalınca bozulmuş. Şanslısın ki vücudun kendini korumaya almış. Yoksa elini, hatta bacağını bile hareket ettiremeyebilirdin."

"Bir süre pek kıpırdayamadım zaten." Cinder metal elinin parmaklarını oynatmaya çalıştı ama beceremedi. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi.

"Tepkin gayet normaldi." Doktor Nandez, Cinder'ın elini işaret etti. "Devam edebilir miyim?"

Cinder bu işlemin Kai'nin önünde yapılmasını istemezdi. Yine de çaresiz başını salladı.

Ama sonra, Kai'den çekinmesine o kadar da gerek olmadığını düşündü.

Doktor Nandez iskemlesini yaklaştırıp yatağın üzerine bir ekran koydu. Ekranın tepesinde, Cinder'ın elini gösteren bir hologram belirdi. Doktor yine Cinder'ın elinin üzerine eğildi.

"Uzan," dedi Kai. "Yaralısın. Hemen ayaklanma."

Cinder acıyla yüzünü buruşturdu. Elini yarasına bastırmak, zonklamasını biraz geçiriyordu.

"Sana tam kırk iki tane dikiş attılar. Umarım birkaçını patlatmamışsındır."

Cinder, Kai'nin yardımıyla tekrar yatağa uzandı. Doktorun kullandığı ameliyat lambasının ışığında, Kai'nin yüzü bembeyaz görünüyordu.

"Levana öldü mü?" diye mırıldandı.

"Evet."

Cinder silahın patlayışını ve tahtın arkasındaki kanları hatırlıyordu. Beynine bir sürü soru üşüştü. Cress, Thorne, Scarlet, Wolf, Winter, Jacin, Iko... Onlara ne olmuştu?

"Herkes yaşıyor," dedi Kai, Cinder'ın aklından geçenleri okumuşçasına. "Cress'in durumu kritik maalesef. Hâlâ tanktan çıkarmadılar. Scarlet beyin sarsıntısı geçirdi ama iyi. Thorne iki parmağını kaybetti. İsterse protez yaptırabilecek. Wolf bir daha asla eski hâline dönemeyecek. Doktorlar, dönüşüm ameliyatının çok riskli olduğunu söyledi. Ama içimden bir ses, er geç yeni hâline alışacağını söylüyor. Jacin birkaç ufak sıyrık dışında iyi. Ama Winter..." Kai gözlerini kaçırdı.

Cinder başparmağının kasılmasıyla irkildi. Neyse ki bu rahatsız edici his uzun sürmedi.

"İsyandan beri kontrolden çıktı. Ne dediysek onu teskin edemedik. Gözetim altında tutuluyor. İki taraf da ağır kayıplar verdi. Ama planımız işe yaradı. Dış bölgelerden başkente hâlâ akın akın insan geliyor."

Cinder bir elektrik akımıyla zıpladı. "Tamam," dedi Nandez. "Bir dene bakalım."

Cinder kolunu kaldırdı. Sayborg eli, bakımdan sonra ayna gibi parlıyordu. Parmaklarını büktü. Bileğini çevirdi. Parmaklarını açarak, içlerindeki aletleri kontrol etti. Silah dışında hepsini denedi. Onu bir daha asla kullanmayacağını umuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi doktora.

"Rica ederim," dedi Nandez, ayağa kalkarak. "Birkaç saat sonra yine gelirim."

Doktor odadan çıkar çıkmaz Cinder, Kai'yle aralarındaki gerginliği hissetti.

Kuruyan dudaklarını yaladı. "Hâlâ Ay Kralı mısın?"

Kai bu soruya şaşırmış gibiydi. "Hayır. Levana gerçek bir kraliçe olmadığı için, kimseyi kral ilan etmeye yetkisi yokmuş. Ben yalnızca bir dulum ama bu küçük yanlışlığı da düzeltebileceğimi sanıyorum."

"Küçük yanlışlık mı?" Cinder engellemek için hayatını defalarca tehlikeye attığı bir evliliğin, küçük bir yanlışlık olarak nitelendirilmesine bozulmuştu.

"Öyle değil mi?" dedi Kai, Cinder'ın gözlerini alan ışığı kenara iterek. "Onca kavga gürültüde gerçekten karı koca bile olamadık."

Cinder hafifçe öksürdü. "Ne gereksiz bir bilgi."

"Sahi mi? Hiç merak etmiyor musun?"

"Düşünmemeye çalışıyorum."

"Bence rahatça düşünebilirsin. Yıldızlara şükürler olsun ki onunla bir an bile yalnız kalmadım."

Cinder canı acımasa gülecekti.

Kai yatağın kenarında dolanmaktan vazgeçip doktorun tekerlekli taburesine oturdu. Dizleri yatağa değiyordu. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı? Sonra seni rahat bırakayım da dinlen."

Cinder dilini damağında gezdirdi. Keşke daha çok su içseydi. "Şimdi ben Ay'ın şeyi miyim? Yani..."

"Kraliçesi mi?"

Cinder başını salladı.

"Evet. Ay'ın kraliçesi sensin." Kai bu sözleri sarsılmaz bir inançla söylemişti. "Sen baygınken DNA'nı aldılar. Selene olduğun kesinleşti. Ay kanunlarına göre, on üç yaşında tahta çıkman gerekiyordu. Levana, tahtında haksız yere oturuyordu. Sana kayıp kraliçe diyorlar. Savaş bittiğinden beri dönüşünü kutluyorlar. İyileştiğinde sembolik bir taç giyme töreni yapılacak tabii."

Cinder dudaklarını kemirerek Adri'nin yanında geçirdiği yılları düşündü. Bir tamirci, bir hizmetkâr, kolayca alınıp satılacak bir maldı o zamanlar. Asil bir kan taşıdığını bilmiyordu. Hele bir kraliçe olduğuna, rüyasında görse inanmazdı.

"Sağ kalan sihirbazlar bile, bağlılıklarının Ay tahtına ve onda oturan kişiye olduğunu söylüyor. Bakalım Ay'daki düzen değiştiğinde de bu kadar rahat konuşabilecekler mi?" Kai kulağının arkasını kaşıdı. "Orduda bazı sorunlar var. Dünyaya gönderilen askerleri geri çağırdık ama bazıları savaşın bittiğine inanmıyor. Aralarında, Dünya'da çeşitli suçlara karışanlar var. Dünya orduları onların izini sürüyor ama henüz..."

Cinder elini uzatıp onu susturdu.

Kraliçeliğe hâlâ alışamamıştı.

Demek artık Ay Kraliçesi'ydi?

Cinder kendine en büyük arzusunun bu olduğunu hatırlattı. Sorumluluğu o istemiş, tahtına kavuşmak için savaşmıştı. Doğduğu ülkeyi, Levana gibi bir zalimin elinden kurtarmak istemişti. Onu değiştirmek ve daha yaşanası bir yer hâline getirmek.

Kai onun elini tuttu. Cinder ancak o zaman, ona sayborg elini uzattığını fark etti.

"Affedersin," dedi Kai. "Hasta yatağında başını şişiriyorum. Merak etme. Torin'le birlikte bütün sorunları halletmeye çalışıyoruz. Yaralılarla ilgileniliyor. Şehir temizleniyor. Ah, bir de panzehir meselesi var tabii. Dünyaya büyük miktarlarda sevkiyat yaptık. Laboratuvar teknisyenleri daha fazlasını üretmek için çalışıyor. Diplomatlarla eve bin dozdan fazlasını yolladık ve bunun üç katı kadar bir miktarın yarın sevkiyata hazır olduğunu söylüyorlar." Bir an duraksadı. "Panzehir, kabukların kanıyla üretiliyor. Kabuklarla ilgili bir sürü karmaşık kanun var. Açıkçası sensiz bir karar almak istemedim. Hazır olduğunda bununla da ilgilenmen gerekecek." Cinder, Kai'nin yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu. Panzehir bir sürü insanın hayatını kurtaracaktı belki ama Levana'nın onu elde etme yöntemi yüzünden içi hiç rahat değildi.

Cinder gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim Kai."

Kai alnına düşen saçları geriye itti. "Seni meşgul ettiğim için kusura bakma. Ama uyandığına öyle sevindim ki kendimi kaptırmışım."

"Ne kadardır baygınım?"

"Neredeyse üç gün oldu."

Cinder gözlerini tavana dikti. "Üç gün ha? Ne büyük lüks!"

"Fazlasıyla hak ettin." Kai elini dudaklarına götürüp öptü. "Sen dinlenmene bak. İşin zor kısmı bitti nasıl olsa."

"Emin misin?"

Kai duraksadı. "En azından tehlike kalmadı."

"Senden bir şey istesem?"

Kai, Cinder'ın çılgınca fikirlerinden biriyle karşılaşacağından korkarak kaşlarını çattı. Yine de, "Tabii," dedi.

"Bütün Dünya liderleri geri döndü mü?"

"Hayır. Savaş sırasında Dünyalıları Artemisia'dan kaçırdık. Ama limanları açtığımızda çoğu geri geldi. Hepsi seninle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyor."

"Bana onlarla bir toplantı ayarlayabilir misin? Sen, ben, Dünyalı liderler ve Aylı... Bir meclisimiz ya da başbakanımız filan var mı?"

Kai onunla dalga geçecekti ki kendini tuttu. "Normalde, senden sonra ikinci yetkili Baş Sihirbaz. Ama Aimery Park öldü. Sarayın maalesef şimdilik biraz düzensiz."

"Resmi bir toplantıya kimlerin katılması gerekiyorsa hepsini davet et öyleyse."

"Cinder..."

"Üvey annem de gelsin. Hâlâ burada, değil mi?"

Kai kaşlarını çattı. "Evet. Onu ve kızını temsilcilerimizin gemilerinden birine yerleştirdik. Yarın gideceklerdi."

"Toplantıda mutlaka olmalı. Bir de deminki doktoru istiyorum."

"Cinder, dinlenmen gerek. Aklında her ne varsa, neden biraz ertelemiyorsun?"

"İyiyim ben. Bir an önce yapmalıyım bunu. Biri beni öldürmeye kalkışmadan önce."

Kai sırıttı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bremen Antlaşması," dedi Cinder gülümseyerek. "Müttefikliğimizi resmiyete dökmeliyiz."

BÖLÜM
Doksan Üç

REFAKATÇİ KOLTUĞUNA TÜNEYEN JACIN, Winter'ın hayati fonksiyonlarına bakan doktoru hasetle izliyordu. Winter'ın sağlığıyla o ilgilenebilmeyi isterdi. Kızı iyileştirecek bir yol bulabilmeyi. Ama Jacin orada oturup sabırla, doktorun onu bilgilendirmesini beklemek zorundaydı. Yine aynı şeyleri söyleyecekti. Yapılacak bir şey olmadığını. Bekleyip göreceklerdi. Atlatıp atlatmayacağını zaman gösterecekti.

Atlatmak.

Jacin bu kelimeden nefret ediyordu. Onu her duyuşunda, Winter'ın dedikleri aklına geliyordu: *Aklı başında biri bile kolay kolay atlatamaz bunu. Ben nasıl yaparım?*

"Nabzı hâlâ hızlı," dedi doktor, ekranını bir kenara bırakarak. "Ama en azından uyuyor. Uyandığında yeniden muayene edeceğim."

Jacin dilinin ucuna kadar gelen endişelerini içine attı. Winter, uyandığında bağırıyor, tekmeler savuruyordu. Ya çılgınca ağlıyor ya da üzgün bir kurt gibi acı acı uluyordu.

Yine hiçbir şey değişmeyecekti. Yine uyanacak ve aynı şeyleri yapacaktı.

"Anlayamıyorum," dedi Jacin, Winter'a bakarak. Neyse ki kız uykusunda sakindi. "Bunca yıl sihriyle savaştıktan sonra onu yeniden kullanması Prenses'e iyi gelmeliydi."

Doktor kederle iç çekti. "Asıl sorun, aradaki o yıllar zaten. Beynimizi ve sihrimizi bir kas gibi düşünebilirsiniz. Bir kası uzun süre uykuda bıraktığınızda ve bir gün hiç alıştırmadan yeniden kullandığınızda, onu güçlendirmek yerine, zorlarsınız. Prenses de böyle yapmış. Ay yeteneğini aniden ve fazlasıyla kullanmak, beynini tahrip etmiş."

Bittim ben, demişti Winter. *Mahvoldum.*

O zaman daha Aimery ortada bile yoktu.

Doktor gittiğinde, Jacin iskemlesini yatağın kenarına çekti. Winter'ın kollarındaki kayışlara baktı. Canını acıtmasınlar diye altlarını keçeyle takviye etmişlerdi. Ne çok sıkı, ne çok gevşektiler. Winter buhranlarla uyanıyordu. Bir seferinde, az kalsın doktorun asistanlarından birinin gözünü çıkarıyordu. Onu bağlamaya bu olaydan sonra karar vermişlerdi. Jacin, Winter'ı bu hâlde görmekten nefret etse de doktorların haklı olduğunu biliyordu. Winter hem kendine hem de başkalarına zarar verebilirdi. Jacin'in kendi omzunda da Winter'ın ısırık izleri vardı. Onun kadar tatlı ve narin bir kızın böylesine canavarlaşmasını aklı almıyordu.

Mahvoldum.

Jacin onun bileklerini tuttu. Sonra sırf kendi katı kuralları yüzünden ellerini çekti. Zira odada onu ayıplayacak hiç kimse yoktu.

Hastalığın Winter'ın cildinde bıraktığı izler her geçen gün kayboluyordu.

Winter esmerdi zaten. Vebanın koyu gölgeleri zamanla tamamen yok olacaktı. Yanağındaki soluk renkli yara izlerine benzemiyordu onlar.

Jacin o yaralara hem hayrandı hem de onlardan nefret ediyordu. Bir yandan ona Winter'ın çektiği acıyı anımsatıyorlardı. Onu koruyamayışını.

Öte yandan, Winter'ın pek az insanın fark ettiği cesaretini temsil ediyorlardı. Winter kendince Levana'nın isteklerine ve toplumun ona dayattığı kurallara baş kaldırmıştı. Daha ufacıkken bir savaşta taraf olmaya zorlanmış ve hem kayıpları hem de zaferleri ona birçok şeye mal olmuştu.

Doktorlar çaresizdi. Ay hastalığı konusunda tecrübesizlerdi. Winter gibilerin sayısı, bir elin parmaklarını geçmezdi. Hemen hiçbir Aylı, aklını kaçırmayı göze alarak yeteneğinden vazgeçmezdi. Dolayısıyla doktorlar, yalnızca uzun dönem etkiler üzerine tahminler yürütebiliyorlardı.

Winter'ın başına her ne geldiyse, Levana, Aimery ve kendi arzuları uğruna başkalarını hiçe sayan diğer bencil Aylılar gibi olmak istemediği için gelmişti.

Yıllar sonra sihrini kullanmasının tek sebebi, Scarlet'a Aimery'yi öldürtmekti. Üstelik bunu bile kendi için yapmamıştı. Jacin'in hayatını kurtarmak için mecbur kalmıştı.

Ama Jacin de onun için her şeyi yapardı.

Sıkıntıyla suratını ovuşturdu. Savaştan beri, Winter'ın yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Doğru düzgün yiyip içmiyor, uyumuyordu.

Jacin, ailesinin hâlâ hayatta olduğunu öğrenince şok olmuştu. Ne de olsa, Levana'nın emirlerine karşı gelip Winter'ın kaçmasına yardım etmişti. Dolayısıyla Levana'nın onları çoktan idam ettirdiğini sanıyordu. Ama kaderin tuhaf bir cilvesi Jacin'in ailesini korkunç bir sondan kurtarmıştı. Babası yıllar önce ormancılık bölgesine sürgüne yollanmıştı. Winter'ın isyan videosu yayınlandığında, siviller ayaklanıp muhafızlarla ailelerini hapsetmişti. İşte bu sebeple, Levana, Jacin'in ailesinin ölüm fermanını imzaladığında, onlar artık Kraliçe'nin elinin ulaşabileceği bir yerde değildi. Ve ormancılık bölgesi, Winter'ın zehirlendiği yerdi.

Jacin henüz ailesini görmemişti. Zira muhafızların hepsi yargılanmayı bekliyordu. Çoğuna, Kraliçe Selene'ye bağlılık yemini edip yeni kraliyet muhafız alayına katılma fırsatı sunulacaktı. Jacin, Levana'nın zalimliğinden çok çeken iyi kalpli babasının, bunu seve seve yapacağından emindi.

Ailesiyle yeniden kavuşacağı için, içi içine sığmıyordu. Jacin yıllardır tüm sevdiklerini kendinden uzaklaştırmıştı. Onların canıyla tehdit edilmemek için yapmıştı bunu. Kraliçe'nin oyun tahtasında birer piyon olmalarını istememişti.

Annesiyle babasının Winter'ı da görmekten memnun olacağını biliyordu. Ne de olsa beraber büyümüşlerdi. Ama Winter bu hâldeyken karşılaşamazlardı. Önce iyileşmesi lazımdı.

Winter'ı böyle görmek, kalplerini kırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Winter can çekişen bir hayvan gibi inledi. Jacin hemen ayağa fırlayıp elini kızın omzuna koydu. Winter birkaç kez başını sağa sola çevirdi. Göz kapakları seğirdi ama uyanmadı. Kız tekrar sakinleştiğinde, Jacin rahat bir nefes aldı.

Jacin onun iyileşmesini istiyordu. Kâbusun sona ermesini. Gözlerini açtığında ulumamasını, kendini yerden yere atmamasını. Winter'ın onu tanımasını ve mutlu olmasını istiyordu. Ona yine muzipçe bakmasını. Winter, Ay'ın en güzel kızına dönüşmeden çok önce bile, Jacin onun bu bakışlarına vurulmuştu.

Winter'ın dudaklarına yapışan bir tutam saçı çekti.

"Seni seviyorum Prenses," diye fısıldadı, üzerine eğilerek. Parmağını Winter'ın yüzünde gezdirdi. Dudaklarında. Hayvanat bahçesindeki öpüşmelerini hatırladı. Winter onu sevdiğini söylemiş ama Jacin buna cesaret edememişti.

Ama şimdi...

Jacin diğer elini Winter'ın omzuna koydu. Kalbi deli gibi çarpıyor, kendini bir aptal gibi hissediyordu. Biri onu görse, Winter'ın sapık hayranlarından biri sanabilirdi.

Mantığı bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyordu. Aptal bir öpücük, Winter'ın beynindeki hasarı tamir edecek değildi ya?

Ama kaybedecek neyi vardı?

Winter hâlâ derin bir uykudaydı. Göğsü usulca inip kalkıyordu.

Jacin onun nefesini dinledi.

Neden bekliyordu ki? Hem umutlanıyor hem de kendini hayal kırıklığına hazırlamak için etrafına bir duvar örüyordu sanki.

Jacin kızın üzerine eğildi. Aralarında birkaç santim bırakarak, parmaklarını incecik hastane battaniyesine geçirdi. "Seni seviyorum, Winter. Hep sevdim."

Ve onu öptü. Tek taraflı bir öpücüktü bu tabii. Dolayısıyla, hayvanat bahçesindeki gibi tutkulu değildi. Ama umut doluydu. Ve bolca aptallık.

Jacin geri çekilip gözlerini açtı.

Winter ona bakıyordu.

Jacin geri sıçradı. "Kahretsin. Ne zamandır uyanıksın?" Ensesini ovuşturdu. "Niye numara yapıyorsun?"

Winter hülyalı bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Jacin birden heyecanlandı. *Olabilir mi?*

"Win... Prenses?"

"Merhaba," dedi Winter, çatlak ama tatlı bir sesle. "Karları görüyor musun?"

Jacin tek kaşını kaldırdı. "Kar mı?"

Winter tavana baktı. Bilekleri bağlı olmasına rağmen avuçlarını açtı. "Hayal ettiğimden de güzel," diye fısıldadı. "Ben kar ve buzların kızıyım. Tanıştığımıza memnun oldum."

Jacin hayal kırıklığıyla sarsıldı ama kalbinin etrafına ördüğü duvarlar sağlamdı neyse ki. Çabuk toparlandı.

En azından, Winter onu ısırmamıştı.

"Merhaba karların kızı," dedi Jacin, Winter hayali bir kar tanesini yakalarken. "Ben de çok memnun oldum."

BÖLÜM

Doksan Dört

HÂLÂ TAM ANLAMIYLA TOPARLANAMAYAN Cinder, Kai'nin kolunda Artemisia Sarayı'nın koridorlarında yürüyordu. Levana'yı tahttan indirdiklerinden beri, Cinder sarayda ilk kez dolaşıyordu. Dev pencerelerden sızan güneş, bütün eşyaları pırıltılarla yıkıyordu. Gerçekten olağanüstüydü. Cinder buranın kendisinin olduğuna inanamıyordu.

Onun sarayı, onun krallığı olduğuna.

Ne kadar sürecekti acaba bu duruma alışması?

Kıyafetini Iko seçmişti. Winter'ın gardırobundan, sade bir elbiseydi. Ama saçlarına abartılı bir model vermekte ısrar etmişti.

Cinder şimdi kafasını oynatmaya çekiniyordu. Kendini asil ve güçlü hissetmeliydi belki ama annesinin elbisesini giyen küçük bir kız çocuğundan farksızdı.

Neyse ki iki yanındaki Iko ve Kai'nin varlığı ona güven veriyordu. Gerçi Iko ikide bir uzanıp saçını düzeltmese daha iyi olurdu. Bir sonraki denemesinde Cinder onu hafifçe itti.

Iko'nun kolu düzelmişti. Doktor Nandez vücudunun belli başlı işlevlerini yerine getirebilmesi için epey uğraşmıştı. Ama Iko'nun hâlâ sıkı bir bakıma ihtiyacı vardı.

Köşeyi döndüklerinde, Cinder yeni özel muhafızı Liam Kinney'le, Kai'nin danışmanı Konn Torin'i gördü. Adri'yle Pearl de yanlarındaydı.

Cinder bir an duraksadı.

"Cinder."

Cinder, Kai'nin cesaret verici gülümsemesiyle yine yürümeye başladı.

"Biliyorum, hepsi sana garip geliyor ama ben yanındayım," dedi Kai. "Hoş, bence tek başına gayet iyi idare edeceksin."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Cinder. Ona sarılmak, kollarında avunmak ve sonsuza dek orada kalmak istiyordu.

"Ayrıca," dedi Kai sesini alçaltarak, "çok güzel görünüyorsun."

"Sonunda birinin çabamı takdir ettiğine sevindim," dedi Iko.

Kai güldü. Aklında yüzlerce soru işareti uçuşan Cinder, başını eğmekle yetindi.

Cinder topallayarak yürürken üvey ailesine bakmamaya çalışıyordu. Konn Torin onu kibarca eğilerek selamladı.

Baloda ilk karşılaşmalarından beri, bu adamla yıldızları hiç barışmamıştı. *Sırf formaliteden böyle davranıyor*, diye düşündü. Ama Torin başını kaldırdığında Cinder'a dostça gülümsüyordu.

"Majesteleri," dedi Torin. "Doğu Ulusları Topluluğu halkı adına, size bütün yaptıklarınızdan ötürü teşekkür ederim."

"Ah, rica ederim," diye geveledi Cinder. Sonra Adri'ye bakmaya cesaret edebildi.

Üvey annesi, şu son birkaç haftada bir hayli çökmüştü. Kilo vermiş, şakaklarındaki kırlar artmıştı.

Cinder bir zamanlar bu kadına binlerce şey söyleyebilirdi ama artık hiçbirinin önemi yoktu.

Adri gözlerini yere dikti. Pearl'le birlikte acemice reverans yaptılar.

"Majesteleri," dedi Adri, ekşi bir suratla. Pearl de annesini taklit ederek mırıldandı. "Majesteleri."

Iko alayla homurdandı. Cinder, droidlerin böyle bir ses çıkarabileceğini bile bilmezdi.

Adri'yle Pearl'e tepeden bakarken, Kai'nin verebileceği gibi bir cevap düşündü. İyi bir kraliçenin, gerginliği yok etmek için söyleyebileceği türden birkaç söz. Ama onlara karşı bağışlayıcı olmak içinden gelmiyordu. Başını çevirdi.

Onu yumruğunu göğsüne vurarak selamlayan Kinney'e, asilce başını eğerek karşılık verdi ve kanatlı kapılardan içeri girdiler. Cinder toplantıyı, onca kan dökülen taht odasında ya da Kraliçe'nin güneş odasında yapmak istememişti. Ortasında kocaman, mermer bir masanın olduğu bir toplantı odasındaydılar. Masanın tepesinde iki hologram ekranı açıktı.

Oda kalabalıktı. Bütün başlar ona çevrildiğinde Cinder kaçıp gitmek istedi. Çoğunu tanıyordu. Zaten veritabanı da hemen harekete geçmişti.

Amerika Cumhuriyeti Başkanı Vargas,
Afrika Birliği Başbakanı Kamin,
Birleşik Krallıklar Kraliçesi Camilla,
Avustralya Genel Valisi Williams,
Avrupa Federasyonu Başbakanı Bromstad...

Siber cerrah Doktor Nandez ve uzun zaman önce Kai için tamir ettiği android Nainsi de oradaydı. Nainsi, anlaşmanın Dünya resmi kayıtlarına geçmesi için Topluluk'tan özel olarak getirtilmişti.

Adri'yle Pearl de masadaki yerlerini aldılar.

Geriye bir tek Iko, Kai, Konn Torin ve kendisi, Majesteleri Ay Kraliçesi Selene Channary Jannali Blackburn kalmıştı. Acaba herkesten ona Cinder diye hitap etmelerini istemek saçma mı olurdu?

Cinder tek kelime edemeden bütün liderler ayağa kalkıp onu alkışlamaya başladı. Cinder şaşırmıştı.

Hepsi teker teker yanma gelip ona iyi dileklerini sunmaya başladı.

Cinder birden panikleyerek Kai'ye baktı. Kai omzunu silkti. Evet, biraz tuhaftı ama bu tip formalitelere alışmak zorundaydı.

Sıra ona geldiğinde Kai bir elini göğsüne bastırıp başını eğdi. Hâlâ Cinder'la kol kola olduğu için, elinden ancak bu kadarı gelmişti.

"Te-teşekkürler," dedi Cinder. Reverans yapmayı zaten beceremezdi, bir de bu hâliyle hiç denemedi bile. Onlara sayborg elini uzattı. "Oturalım lütfen."

Alkışlar kesildi ama kimse oturmadı.

Kai, Cinder'ı masanın başına götürüp oturmasına yardımcı oldu. O zaman diğerleri de yerlerine yerleşti. Kai, Cinder'ın hemen yanındaki iskemleye geçti. Konn Torin'le Vargas'ın arasına sıkışan Adri ve Pearl, sıkıntıyla etraflarına bakındı.

"Bu kadar kısa bir süre içinde geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Cinder. Ellerini masanın üzerine koydu ama kendini

tuhaf hissedince onları kucağına indirdi. "Hepiniz eve dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Kraliçe Camilla. Oysa hiç de pişman görünmüyordu. "Ama öncelikle sizi tebrik etmek isterim."

Yine alkışlamaya başladılar. Daha çok, Levana'dan kurtuldukları için, kendilerini tebrik eder gibiydiler.

"Teşekkür ederim. Umarım bir süreliğine bana anlayış gösterirsiniz. Zira tüm bunlar benim için oldukça yeni."

Ben bir kraliçe değilim ki. Neyin nasıl yapılacağını bilmemem normal.

Gözlerini onu bir kahramanmış gibi süzen bakışlarda dolaştırdı. Genç, yaşlı, göz göze geldiği her insan, Cinder'ı biraz daha endişelendirdi. Ta ki Kai'ye kadar.

Kai ona göz kırptı.

Cinder'ın içi hop etti.

Sonra başını çevirip omuzlarını dikleştirdi.

"Bugün buraya gelmenizi istedim, çünkü Dünya'yla Ay arasındaki ilişkiler uzun zamandır gergin." Bir an duraksayıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Birkaç kişi sayborg eline baktıysa da hemen toparlandı. "Kraliçe olarak ilk icraatım, Dünya Birliği'yle huzurlu bir müttefiklik kurmak olsun istedim. Başta sembolik de olsa, ileride her iki taraf için de verimli bir şey kurabileceğimize inancım tam. Şey..."

"Ortaklık?" dedi Kai.

"Evet," diye onayladı Cinder hemen. Hissettiği kadar aptal görünmediğini umuyordu. Neyse ki etrafındaki bütün diplomatlar saygıyla kafa sallıyordu. "Bunun için Ay birliklerinin

Dünya topraklarından derhâl çekilmesi gerektiğini biliyorum. Askerlerimizin ülkelerine dönüşlerini hızlandıracağımdan emin olabilirsiniz."

Herkes rahat bir nefes aldı.

"Kai'den duyduğum kadarıyla..." Birden duraksadı. Ona ne demeliydi? İmparator Kai mi, Kaito mu?

Kai onu alayla süzüyordu. Cinder ona ters bir bakış fırlattı.

"İmparator Kaito'dan duyduğum kadarıyla," diye düzeltti ve devam etti. "Birliklerimizden bazıları buraya doğru yola çıkmış bile."

Liderler kafalarını salladılar. Durumdan haberdarlardı.

Cinder yutkundu. Zaten ağrı kesicilerle ayakta duruyordu, şimdi bir de yaraları batmaya başlamıştı. Kraliçe olarak ilk toplantısında bayılmayacağım umdu.

"Ay Ülkesi, ihtiyaç olduğu ve kaynakları elverdiği sürece, salgının panzehirini üretmeye devam edecek. Bildiğiniz gibi panzehir, Ay yeteneği olmayan Aylılardan elde ediliyordu. Zorla komada tutularak kanları alınıyordu. İnsani yönden kabul edilemez bir uygulamaydı bu. Laboratuvarlarımızdan aldığım haberlere göre, kabukların kanını suni olarak üretmek mümkünmüş. Bu yöndeki çalışmalarımızı hızlandırıp herkes için adil bir çözüm bulma yoluna gideceğiz. Tabii hâlihazırdaki bütün panzehir örnekleri Dünya'ya gönderilecek."

Liderler onu takdirle süzüyorlardı.

Cinder bütün cesaretini topladı. "Bu bağlamda, benim de sizden bazı taleplerim olacak."

Ortamın hafifçe gerildiğini hissetti. Yüzüne düşen bir tutam saçı, kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Şunu iyice bilmenizi isterim ki taleplerimi nasıl yanıtlayacağınız size verdiğim sözleri değiştirmeyecek." Masaya yaklaştı.

"Öncelikle," dedi, odadakilerle göz temasını korumaya çalışarak. Ama sonra bakışları ellerine kaydı. "Yıllardır sayborglara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapılıyor." Boğazını temizledi. Kai'nin yanındaki varlığını tüm benliğiyle hissediyordu. "Bildiğiniz gibi, ben Topluluk'ta büyüdüm. Yaşı tutmayan sayborglara, bir insandan çok, alıp satılabilecek bir mal gözüyle bakılıyor. Androidlerle aynı haklara sahipler. Bize karşı anlamsız bir önyargı mevcut. İnsan yapımı doğaüstü yeteneklerimiz yüzünden, toplum için tehlike oluşturduğumuza inanılıyor. Ama bu doğru değil. Bizler yalnızca kabul görmek istiyoruz. Herkes gibi olmak istiyoruz. Dolayısıyla sizden, sayborglarla ilgili kanunların yeniden gözden geçirilmesini talep ediyorum. Diğer insanlarla eşit haklara sahip olmalarını istiyorum."

Kafasını kaldırdığında, birden fazla kişinin kıpkırmızı kesildiğini gördü. Hiçbiri onun gözlerine bakamıyordu. Ay'ın yeni sayborg kraliçesinin gözlerine.

Ama Kai herkes kadar utanmış görünse de hâlâ ona bakıyordu. Salgınla ilgili testler için sayborg deneklerin kullanılmasını engelleme kararına rağmen, Topluluk'ta da Dünya'nın geri kalanındaki eşitsizliklerin var olduğunu biliyordu.

İlk o kafasını salladı. "Topluluk, talebinizi kabul ediyor. Bu kanunları ben de adil bulmuyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Kraliçe Camilla söz aldı. "Birleşik Krallıklar da talebinizi kabul ediyor. Döndüğümde derhâl gerekli çalışmalara başlayacağım."

Başbakan Bromstad, kanun değişikliği için meclis oylamasına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Aynısı diğer cumhuriyetler için de geçerliydi. Ama herkes Cinder'ın talebini haklı ve mantıklı buluyordu. Cinder yine de bunun gönülden bir kabulleniş olmadığının farkındaydı. Bir sayborg Dünya'yı kurtardı diye nesillerdir süregelen ön yargıları kırmak kolay değildi. Ama bir yerden başlamak zorundaydılar.

"İkincisi. Aylıların göçüyle ilgili bütün kısıtlamaların kaldırılmasını istiyorum. Ay halkı dilediği gibi Dünya'ya gidip gelebilmeli. Vatandaşlarımızın, ülkemizi bir hapishane gibi görmelerini istemem. Aynı şekilde, biz de hazır olduğumuzda, Ay limanlarını Dünyalılara açacağız. İsteyenler buraya seyahat edebilecek, hatta yerleşebilecek. Ay'ın bir ülke olduğu ilk yıllardaki gibi, iki halk rahatça birbirleriyle ticaret yapabilecek. Kanımca, insanlarımızın birbirlerine güvenmelerinin tek yolu, yeniden kaynaşmaları."

Kendisi konuşurken, Dünyalı liderlerin birbirlerine baktıklarını gördü.

Avustralya valisi cesaretini toplayıp söz aldı. "Niyetinizin iyi olduğundan eminim ama gezegenimize gelen Aylıların halkımızı sihirleriyle ele geçirmeyeceğine nasıl güveneceğiz?"

"Endişenizde haklısınız," dedi Cinder. "İsterlerse beyinlerinizi yıkayabilir, insanlığa karşı akla hayale gelmeyecek suçlar işleyebilir ve bundan kolayca paçalarını kurtarabilirler."

Vali hafifçe gülümsedi. "Aynen öyle."

"Ben de konuyla ilgili çekimserliğimi dile getirmek isterim," dedi Kamin. "Lütfen bunu saygısızlık olarak almayın ama henüz çok gençsiniz Majesteleri. Bir zamanlar Ay'la Dünya arasında

seyahat serbestti. O dönemde halkımızın toplu olarak beyni yıkandı. İntihara ve çeşitli suçlara zorlandılar. Tecavüze uğradılar. Bir Aylı bir Dünyalıyı kendi isteklerine göre yönlendirdiğinde, bunu kanıtlamak hiç kolay değil. Hatta bazen işlenen suçları bile göz ardı edebiliyoruz. Dediğim gibi, amacım size saygısızlık değil ama bizler halklarımızın sorumluluğunu taşıyoruz."

"Üzülmeyin, alınmadım," dedi Cinder. "New Haven katliamını, Robot İnsanlar olayını ve ikinci çağda büyük bir toplumsal tepki uyandıran Roget-Caprice davasını biliyorum. Aylıların, yetenekleriyle Dünyalıları zor durumda bıraktığı binlerce örnek olduğundan haberdarım."

Kamin şaşırmıştı. Aslına bakılırsa, masadaki herkes şaşkındı.

Cinder öne eğildi. "Beynimde bir bilgisayar var. Bu odadaki en zeki ve tecrübeli insan olduğumu tabii ki iddia etmiyorum ama gençliğimin *kayıtsızlıkla* karıştırılmasını da istemem."

"Elbette," dedi Kamin. "Sizi üzdüysem tekrar özür dilerim."

"Söylediğim gibi, endişelerinizi asla yersiz bulmuyorum," dedi Cinder. "Size şöyle bir çözüm önersem ve bir daha hiçbir Dünyalının beyni yıkanmayacak ya da en azından kendilerini sihirlere karşı korumaları mümkün olacak desem, talebimi kabul eder misiniz?"

"O zaman işler değişir tabii," dedi Başkan Vargas. "Bu mucizevi yöntemi çok merak ettim doğrusu."

Cinder eliyle üvey annesini gösterdi. "Sizi Linh Adri'yle tanıştırayım. Kendisi bir Doğu Ulusları Topluluğu vatandaşı."

Adri gözlerini odada dolaştırdı.

"Adri'nin eşi Linh Garan, android sistemleri üzerine uzman bir mucitti. Maalesef bir süre önce aramızdan ayrıldı. Ama sağ-

lığında bir cihaz icat etti. İnsanların sinir sistemine takılıyor ve onları Ay sihrinden koruyor. Levana'nın yakın zamanda bu cihazdan haberi oldu ve onu yok etmeyi görev edindi. Hatta işi, patentin tek gerçek sahibi Adri'yi buraya hapsetmeye kadar vardırdı."

Adri bembeyaz kesildi. "Ben... Üzgünüm ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bir zamanlar öyle bir cihaz varsa bile çoktan yok edilmiştir."

"Bildiğim kadarıyla, çalışan yalnızca iki örnek vardı," dedi Cinder. "Biri, Michelle Benoit adında bir Dünyalıdaydı. Benoit, Paris'teki saldırılarda hayatını kaybetti. Diğeri de bende." Toplantının başından beri ilk kez söylediklerileyle ilgilenmiş görünen Doktor Nandez'e döndü.

Doktor öne eğilip elini çenesine dayadı. "İkinci boyun omurunuzda değil mi? Hologramda gördüm ama ne olduğunu anlayamadım."

Cinder kafasını salladı. "Umarım onu zarar vermeden çıkarıp kopyalayabilirsiniz. Bunu başardığımızda, biyoelektriksel yönlendirme, bir tehdit olmaktan çıkacak."

Herkes heyecanlanmıştı.

"Bu mümkün mü gerçekten?" diye sordu Vargas.

"Kesinlikle," dedi Cinder. "Bende işe yaradı. Michelle Benoit'da da öyle."

"Kötümser olmaktan nefret ediyorum," dedi Doktor Nandez, "ama size monte ettikleri cihaz ciddi bir hasara uğramış. Belki ondan yola çıkarak bir kopyasını yapabiliriz ama içindeki programın tamiri mümkün olmayabilir. Kraliçe Levana tüm bilgileri yok ettiyse, yeni programı nasıl yapacağız?"

"Haklısınız," dedi Cinder. "Benim cihazım bozuldu." Konuşulanları çatık kaşlarla dinleyen Adri'yle Pearl'e baktı. "Şansımız var ki Linh Garan cihazın yazılımını yedekledi ve onu kimsenin bulamayacağı bir yere sakladı. Siz bundan haberdar mıydınız Linh-jie?"

Adri bu resmi hitapla şaşalayarak başını iki yana salladı.

"Yazılım, yakından tanıdığınız bir droid hizmetkârın kimlik çipinde."

Iko hayretle ciyakladı.

Adri'nin yanakları kıpkırmızı kesildi. "Ama ben... Ben onun bu kadar şey olduğunu bilmiyordum."

"Değerli mi?" dedi Cinder gülümseyerek. "Biliyorum. Yoksa o androidi parçalatıp yedek parça olarak satar mıydınız hiç?"

Masadakiler, Adri'yle Pearl'ü küçümseyen bakışlarla süzdü.

"Bozuk kimlik çipi dışında, her yeri alıcı bulmuştu," dedi Cinder. "Onun değerini bir tek Linh Garan'la ben biliyorduk." Iko'ya bakıp başını salladı. "Evet. Droid hizmetkâr dostumun içindeki çipten söz ediyorum. Onda saklı bilgilerin, hepimizin işine yarayacağından eminim."

"Ah," dedi Iko, parmağını şakağına bastırarak. "O dosyaları yüklediği günü hatırlıyorum. Beni kötü amaçlı yazılımlardan koruyacak bir güvenlik programı olduklarını sanıyordum."

"Tabii, patentin sahibi Linh Adri," dedi Cinder. "Cihazın üretimi için telif hakkı alması gerekir."

Masadaki herkes onu onaylarcasına kafa salladı. Adri hariç herkes. "Telif hakkı mı?" diye mırıldandı. Bakışları Pearl'e ve sonra yine Cinder'a kaydı. "Ne kadar?"

Iko başını eğerek "Çok," diye homurdandı.

Cinder az kalsın gülecekti. "Bu, sizinle, patenti satacağınız devlet kurumları arasında bir anlaşma olacak." Biraz daha eğilip üvey annesinin gözlerinin içine baktı. "Bir kereye mahsus, açgözlülük etmemenizi öneririm."

Herkesin içinde papara yiyen Adri, iskemlesinde büzüldü. Ama masanın karşısındaki biri trilyonlardan söz edince, gözleri parladı.

Hayret ama Cinder artık kadına diş bilemiyordu. Bütün telif hakları ve zenginlikler onun olsundu. Şu ikisinin suratını bir daha hayatı boyunca görmeyi planlamıyordu.

Tek üzüntüsü, Peony'nin yanında olmamasıydı. Iko'yla birlikte sarayda ne bulurlarsa takıp takıştıramayacaklardı. Cinder tacını ilk kez kafasına taktığında, onun ışıltılı gözlerine bakamayacaktı. Cinder için bir prens, bir imparator ya da imkânsız bir rüyadan çok daha fazlasına dönüşen Kai'yle hiçbir zaman tanışamayacaktı.

"Sıra son isteğimde," dedi Cinder. Hislerinin derinliğinde kaybolmadan şu toplantıyı bitirmek istiyordu. "Bu konu yalnızca sizi ilgilendiriyor Başkan Vargas ve Vali Williams." Cinder iskemlesinde kıpırdandı. "İsteğim, Carswell Thorne adında bir adamla ilgili."

BÖLÜM

Doksan Beş

CRESS'E SARAYIN REVİRİNDEN ÇIKIŞINDA EŞLİK eden hemşire, bir yandan da durmadan özür diliyordu. Cress, henüz tam anlamıyla iyileşemediği için manyetik bir iskemledeydi. Hayatında gördüğü en tuhaf aletti bu. Tekerli bir sedye değildi. Hele bir tekerlekli iskemle hiç değildi. Cress bir anlığına yine hayallere dalarak, güçlü erkeklerin omuzlarında taşıdığı süslü bir tahtırevanda olduğunu düşledi. Kendisi de bir birinci çağ prensesiydi tabii.

Sonra hemşirenin bilmem kaçıncı özrüyle, hayalleri bir balon gibi dağılıverdi. Klinik kalabalık olduğu için böyle bir yola başvurmak zorunda kalmışlardı. Doktorlar bu kadar çok hastaya yetişemiyordu. Eh, Cress de hayati tehlikeyi atlatmıştı.

Oysa Cress bu değişikliği hiç umursamıyordu. Steril klinik ortamından kurtulduğuna memnundu.

Süspansiyon tankından çıkarılalı sadece dört saat olmasına rağmen, Iko'yu, Scarlet'ı, Wolf ve hatta Jacin'i görmüştü. Zafer onlarındı. Cinder, Bremen Antlaşması'nı imzalamış, komadaki

kabuklar uyandırılmış ve bilim insanları hem onların topluma kavuşturulması hem de Dünya'nın panzehir ihtiyacının karşılanması için kolları sıvamıştı. Bütün bu gelişmeler Cress'in başını döndürmüştü doğrusu.

Ama onun asıl merakı, Thorne'du.

Thorne, uyandığından beri hiç yanına gelmemişti.

Kimse adını anmıyordu. Cress, arkadaşlarının ondan bir şeyler sakladığından şüpheleniyordu.

Thorne'un iki parmağını kaybettiğini öğrenmişti. Cinder'ınkiyle kıyaslandığında basit bir yaralanmaydı. Yine de, bunu *o* yapmıştı. Thorne'u o vurmuştu. Kendi iradesiyle.

Hemşire onu tanıdık bir yere götürdü. Sarayın konuk odalarının bulunduğu kanadına. Cress, Kai'ye burada rastlamıştı.

"İşte geldik," dedi hemşire, bir kapıyı açarak. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Şimdilik gayet iyiyim," dedi Cress. "Teşekkür ederim." Kumanda düğmelerine basarak iskemleyi odaya yönlendirdi. Dört direkli karyolanın ipek perdeleri vardı ve taş zemin, yeni cilalanmışçasına parlıyordu. Pencereden, sarayın kameriyeler ve heykellerle süslü çiçek bahçelerinden biri görünüyordu.

"Arkadaşlarınıza yakın olun diye özellikle bu odayı seçtik," diye açıkladı hemşire. "Bayan Benoit'yla Bay Kesley, soldan iki kapı aşağınızda. İmparator Kaito'nun odası da hemen köşeyi dönünce. Bay Thorne ise koridorun karşısındaki odada kalıyor."

Cress havada süzülen iskemleyi döndürdü. Kapı açıktı ve Thorne'un kapalı kapısını görebiliyordu. "Öyle mi?"

"Odasında mı diye bakmamı ister misiniz?"

Cress kıpkırmızı kesildi. "Ah, hayır. Gerek yok."

"Başka bir isteğiniz yoksa kliniğe dönmeliyim. Yatağa geçmenize yardım edeyim mi?"

"Teşekkür ederim ama sakıncası yoksa biraz manzaraya bakmak istiyorum."

Hemşire kapıyı arkasından kapayarak gitti.

Cress derin bir nefes aldı. Oda limonlu hava spreyi ve çiçek kokuyordu. Masadaki beyaz leylaklara baktı. Solmaya yüz tutmuşlardı. Belki de bu oda Dünyalı bir diplomat için hazırlanmıştı. O evine dönünce de Cress'e kalmıştı.

Bay Thorne ise koridorun karşısındaki odada kalıyor.

Cress gözlerini kapıya dikti.

Bıçak yarası zonkluyordu. Thorne, Levana'nın kontrolündeyken onu bıçaklamıştı. Cress acısını dindirmek için parmaklarını dikişlerin üzerindeki sargılara bastırdı. Hemşireden ağrı kesici istemeyi akıl edememişti.

Derin bir nefes aldığında, kaburgalarının acısını hissetti. Cesur olmalıydı. Kendi kaderini kendi yazmalıydı.

Uçan iskemleyi kapıya yöneltti. Sonra kapının koluna asıldı.

Kapıyı açtığında Thorne'u karşısında buldu.

Ellerini arkasında kavuşturan Thorne, hayretle sıçradı. Sinekkaydı tıraş olmuş, saçlarını taramış ve temiz bir kıyafet giymişti. Mavi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırıp cepli pantolonunun paçalarını kahverengi botlarına sokmuştu.

Cress bir an ne yapacağını bilemeyerek, sırtını iskemlenin arkasına bastırdı. Süspansiyon tankından çıktıktan sonra temizlenmişti ama üzerinde hâlâ hastanenin kâğıt önlüğü vardı ve saçlarını taramaya bile fırsat bulamamıştı.

"Kaptan," dedi.

"Affedersin," diye mırıldandı Thorne. "Dışarı mı çıkıyordun yoksa?"

"Seni görmeye geliyordum."

Thorne bunu beklemiyor gibiydi ama rahatladığı da belliydi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştu. Eğilip ellerini iskemlenin kollarına koydu. Sağ elini yumruk yapmıştı. "Senin dinlenmen gerekmiyor mu?" dedi, onu odaya doğru itip kapıyı arkasından kapayarak. Cress'i pencerenin yanına götürdü. "Sana ne getireyim? Bir ekran ya da bir masöz ister misin? Ya da belki bir viski?"

Cress gözlerini ondan alamıyordu. Ölmediğini bilmesine rağmen, onu görmeden içi rahatlamamıştı. "Şey..." diye mırıldandı ve gerisini getiremedi. Gözleri dolmuştu.

Thorne birden panikledi. "Hey, ne oldu?" Cress'in önünde çömeldi. "Şu hâldeyken ağlamak sana hiç yaramaz."

Cress dudaklarını ısırdı. Thorne haklıydı. Karnı feci zonklamaya başlamıştı. Gözlerini kırpıştırdı.

Thorne onun ellerini tuttu. Teni Cress'inkine kıyasla sert ve esmerdi.

"Özür dilerim," dedi Thorne. "Seni tanktan çıkardıklarında yanında olmak isterdim ama Scarlet'ın mesajını aldığımda, bir toplantının tam ortasındaydım." Çenesini sıkıp derin bir nefes aldı.

Cress şaşırdı. "Toplantı mı?"

"İnanmayacaksın ama Başkan Vargas benimle görüşmek istedi. Amerika Cumhuriyeti Başkanı beni yanına çağırdı ve ne dedi tahmin et."

"Sana cesaret madalyası mı takacaklar?"

"Yaklaştın," dedi Thorne. Mavi gözleri parlıyordu. "Rampion'ı bana verdi."

Cress'in gözleri irileşti.

Thorne ayağa kalkarak, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. "Daha doğrusu, bana onu satacaklar. Orduya borçlanıp parti parti ödeyeceğim. Cinder, bir daha hırsızlık yapmayacağıma dair söz vermiş ve başkandan beni affetmesini rica etmiş. Panzehirin Dünya'ya dağıtımını, benim ve mürettebatımın yapmasını önermiş. Bunun için bir gemiye ihtiyacım olacağını düşünmüşler ve Başkan Vargas çaresiz Rampion'ı almama izin vermiş. Suratını bir görseydin. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Bana bayılmıyor tabii ama Cinder'ı kıramamış."

Cress el çırptı. "Senin adına çok sevindim."

"Beni kanuni bir iş yaparken hayal edebiliyor musun?"

"İnsanlara yardım edeceksin," diye şakıdı Cress. "Bana kalırsa, sen bu iş için biçilmiş kaftansın."

"Bir tek sen böyle hissediyor olmayasın?" dedi Thorne, ona göz kırparak.

Cress yüzüne yayılan sıcaklıkla başını eğdiğinde Thorne'un elini gördü. Sakatlığıyla uçmayı yeniden öğrenmesi gerekecekti. "E-elin için çok üzgünüm," diye kekeledi.

"Boş ver," dedi Thorne hemen. Kızın özrünü bekliyor gibiydi. "Scarlet'la bir parmaksızlar derneği kuracağız. Belki Cinder'ı da onur üyemiz yaparız." Yatağın kenarına oturarak sakat elini kaldırdı. "Birkaç sayborg protezi yaptırmayı düşünüyorum. Cinder'ın eli ne kadar marifetli, biliyorsun. Belki ben de parmaklarıma kürdan ya da tarak filan taktırırım." Neşeyle konuşmasına rağmen bakışları dalgındı. Belli ki aklı başka bir yerdey-

di. Tekrar Cress'e baktığında, endişeyle gözlerini kıstı. "Cress, özür dilerim. Az kalsın seni öldürüyordum."

"Levana öldürüyordu demek istedin herhâlde?"

Thorne çenesini sıktı. "Bıçak benim elimdeydi ama. Ne yapacağımı anladım ama kendimi tutamadım."

"Senin hatan değildi."

Thorne dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Biliyorum. Ben sana zarar verir miyim hiç? Ama..." İç çekti. "Hayatım boyunca o anın etkisinden kurtulamayacağım."

"Unut gitsin," dedi Cress.

"Bak ne diyeceğim." Thorne ensesini ovuşturarak bir kez daha kabuk kızın gözlerinin içine baktı. Cress daha da kızardı. "Benimle kalmanı istiyorum. Rampion'da birlikte oluruz. Benim mürettebatım olursun ha, ne dersin?"

"Mürettebat mı?"

"Biliyorum," dedi Thorne. "Hayatını uzayda geçirdin. Medeniyetten uzakta. Hayır dersen anlarım. Belki burada kalmak istersin. Ya da istersen seni Dünya'ya götürürüm. Bir süre Kai'nin yanında takılırsın. Bir yük gemisi, Kai'nin sarayının yanında pek cazip gelmeyebilir tabii." Yine odada dolanmaya başladı. "Ama Wolf'la Scarlet da hastalık kontrol altına alınana kadar benimle kalmayı kabul ettiler. Ve aklıma bir fikir geldi. Tabii ki bir görev için yola çıkacağız ama bu süre zarfında bir sürü yer gezme imkânımız olacak. Ormanlar, dağlar ve daha bir sürü şey göreceğiz. İşimiz bittiğinde de nereyi beğenirsen oraya dönebiliriz. İstersen orada bir süre takılırız. Ya da başka yerlere gideriz."

Thorne'un bir aşağı bir yukarı yürümesi Cress'in başını döndürmüştü. "Bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Evet... Hayır." Bir an duraksadı. "Yani öyle sayılır. Oh be. Dün geceden beri prova yapıyorum. Sonunda söyledim işte!"

Cress gözlerini kırpıştırdı. "Dur bir dakika kaptan. Bana hâlâ bir sürü ilaç veriyorlar. Seni takip edemiyorum."

Thorne, Cress'in hastane önlüğüne baktı. "Ah, doğru ya. Kusura bakma. Benim eşekliğim. Biraz uzanmak ister misin? Seni yatırayım mı?"

Cevabını beklemeden Cress'i kucaklayıp kırılgan bir bebekmiş gibi özenle yatağa taşıdı. Cress yine de acıyla inledi.

"Böyle nasıl?" diye sordu Thorne, onu yatağa yatırdığında.

"Daha iyi."

Ama Thorne onu bırakmadı. "Cress," dedi, kızın gözlerine bakarak. "Biliyorum yeterince ikna edici değilim. Ama ne yapayım? Konu sen olduğunda elim ayağım birbirine karışıyor." Cress'in hastane önlüğünü avucunda buruşturup ona doğru biraz daha değildi. "Belki bu, karar vermene yardımcı olur."

Onu öptüğünde Cress'in kafası yumuşak yastıklara gömüldü. Cress nefesini tutup Thorne'un gömleğine asıldı. O anı hafızasına kazıyamadan Thorne'un geri çekilmesinden korkuyordu. Ama Thorne hemen doğrulmadı ve Cress giderek artan bir cesaretle onun öpücüğüne karşılık verdi. Yatak usulca dalgalandı. Thorne onu ezmemek için dizini yatağa dayamıştı. Sakat eli Cress'in kalçasından yukarı kaydı. Cress, başparmağını Thorne'un yanağında ve çenesinde gezdirdi. Başta hareketleri beceriksizceydi ama sonra açıldı.

Cress eridiğini hissetti. Thorne'u bir şişeye koyabilseydiler, ondan daha iyi bir ağrı kesici düşünemiyordu.

Thorne hafifçe geri çekildi ama Cress, adamın nefesini hâlâ omzunda hissediyordu.

"Yirmi üç," dedi Thorne.

"Hı?" Cress gözlerini açtı. Thorne'un suçlu bir çocuk gibi önüne baktığını görünce endişelendi.

"Bana kaç kıza seni seviyorum dediğimi sormuştun. Bazılarını sonradan hatırladım ama eminim. Cevap yirmi üç."

Cress gözlerini kırpıştırdı. "Şu Aylı kız da dahil mi?"

"Onu sayıyor muyuz?"

"Neden saymayalım? Sonuçta ona da seni seviyorum demedin mi?"

"O zaman yirmi dört."

Cress iç çekti. Yirmi dört tane kız. Kendisi, ömrü hayatında yirmi dört kişi bile tanımamıştı.

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü hiçbiri gerçek değildi. Sadece mecburiyetten söyledim. Böyle yapmam gerektiğini düşündüğüm için. Ama sen başkasın. İlk kez korkuyorum. Her şeyi mahvedeceğimden korkuyorum. Artık beni sevmeyeceğinden. Ah, Cress. Cidden ödümü koparıyorsun."

Hiç de korkuyormuş gibi bir hâli yoktu ya, neyse.

"Sorun ne, biliyor musun?" Thorne botlarını çıkarmadan onun yanına uzandı. "Sen bir hapishane kuşunu hak etmiyorsun. Herkes görebiliyor bunu. Ben bile. Ama sen bir şekilde, benim düzgün bir adam olduğuma ikna olmuşsun. İşte onun için korkuyorum. Bir gün benden daha iyisini bulabileceğini fark etmenden korkuyorum."

"Thorne..."

"Ama merak etme." Cress'in saçlarını öptü. "Ben bir suç dehasıyım ve bir planım var." Hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra saymaya başladı. "Önce kanunlara uygun bir iş bulmalıydım. Onu hallettim. Sonra gemimi yasal yollardan geri almalıydım. Eh, bu konuda da bir hayli aşama kaydettim. Bir kahraman olduğumu cümle âleme ispat etmeliydim. Cinder'ın dünyayı kurtarmasına yardım ederek bunu herkese gösterdim." Göz kırptı. "Tabii hırsızlıktan vazgeçmeliyim. Ve sana dünyayı gösterip bütün hayallerini gerçekleştirmeliyim. Uzun lafın kısası, sen seni hak etmediğimi fark ettiğinde, aslında ben seni hak eden bir adam olacağım." Sırıttı. "Nasıl?"

"Şahane," dedi Cress.

"Bence de." Eğilip omzunu öptüğünde Cress zevkle ürperdi.

"Kaptan?"

"Efendim?"

Cress birden, Thorne'un korkmakla haklı olduğunu fark etti. Gerçekten de ürkütücüydü. Çöldekinden çok daha ürkütücü, çünkü gerçekti. "Ben sana âşığım."

Thorne güldü. "Bunca dil döktükten sonra, başka bir şey deseydin bozulurdum zaten." Cress'in şakağına bir öpücük kondurdu. "Ben de sana âşığım. Hem de deliler gibi!"

BÖLÜM
Doksan Altı

WINTER YERDEN BİR SOPA ALIP BÖLMENİN etrafındaki çite doğru fırlattı. Hayalet Ryu başını yana yatırmakla yetindi.

Winter iç çekerek ellerini kucağına koydu.

Durumu hâlâ belirsizdi. Doktorlar ne yapacaklarına bir türlü karar veremiyordu. Winter klinikte mi kalmalıydı, yoksa gerektiğinde onu etkisiz hâle getirecek şu şok bileziklerinden birini mi takmalıydı? Sonunda, biraz daha düzeldiğine karar verip kararı ona bıraktılar. Winter da bu hayali özgürlüğü seçti. Şimdi kendini tıpkı Ryu'ya benzetiyordu. Kurt da tasması yüzünden kolayca kaçabileceği bölmesinde hapis duruyordu.

Jacin, Winter'ın klinikten çıkarılması fikrinden nefret etmişti. Kızın zihninin, en ufak bir şoku bile kaldıramayacak kadar zayıf olmasından korkuyordu. Ama Winter oradan kurtulmalıydı. Bir an bile yakasını bırakmayan kâbuslarından kaçmalıydı.

Klinikten çıktığından beri sık sık hayvanat bahçesine geliyordu. Yeniden yapılanmanın ve siyasi değişimlerin konuşulduğu

şehirdeki tek huzurlu yerdi burası. Winter tabii ki olanlarla ilgileniyordu. Kendini bildi bileli ülkesinin özgür bir yer olmasını istemişti. İnsanların fikirlerini açıkça söyleyebildiği, adil bir muamele gördüğü ve istedikleri hayatı yaşayabildikleri bir yer. Ama tüm o ciddi konuşmalar başını ağrıtıyordu. Dünya kontrolünden çıktığında kendinden başka kimseye zarar veremeyeceği bu dingin yere kapanıyordu.

Hayaller savaştan sonraki günlerdeki gibi daimi değildi. Ama zihni hâlâ ona oyunlar oynuyor ve sarayda üvey annesinin gölgesini görüyordu. Levana elinde bir bıçak, dilinde kandırıcı sözlerle onu bekliyordu. Bazen de Aimery'nin gözlerini üzerinde hissediyor ya da duvarlardan süzülen kanların kokusunu alıyordu.

Winter hayvanat bahçesine ilk geldiğinde, Ryu'nun hayaleti onu bekliyordu.

Hayvanların bakıcıları isyandan sonraki kargaşa ortamında kaçmıştı. Hayvanlar aç ve huzursuzdu. Winter bütün günü kafeslerini temizleyip onları doyurmakla geçirmişti. Bahçeyi eski hâline döndürmek için elinden geleni yapmıştı. Onu aramaya çıkan, Jacin çabasını görüp hemen yardım için birkaç hizmetkâr çağırmıştı.

Yapacak bir işi olması Winter'a iyi geliyordu. Hayvanat bahçesinin yeni bakıcısı oydu. Herkes hâlâ ona Prenses diye hitap ediyor ve üzerine sinen gübre kokusuna aldırmıyormuş gibi yapıyordu.

Ryu başını Winter'ın kucağına dayadı. Winter artık tut getir oynayamayan zavallı arkadaşını okşadı.

"Prenses."

Ryu kayboldu.

Jacin bölmenin duvarına yaslanmıştı. Onu öptüğü yerin çok yakınındaydı.

Winter bu hatırayla buzlu sulara battı. Sonra su kaynadı. Winter hem yandı hem dondu.

Jacin endişeyle kaşlarını çattı ama Winter hayalleri kovalamayı başardı. Onlar her zamanki sanrıları gibi değildi. Basit, sıradan hayallerdi. En yakın arkadaşına âşık olan, normal bir kızın hayalleri.

"Bana neden böyle diyorsun? Eskiden hep Winter derdin."

Jacin dirseklerini bölmenin duvarına dayadı. "O zamanlar kendimi sana ekmek kırıntısı atmam gerekiyormuş gibi de hissetmezdim."

"Ekmek kırıntısı mı? Ördek miyim ben?"

Jacin başını yana eğdi. "Kutup kurduna da benzemiyorsun ama bölmenin yanında öyle olduğun yazılı."

Winter geriye doğru kaykılıp ellerine yaslandı. "Tut getir oynamam ama nazikçe rica edersen uluyabilirim."

Jacin sırıttı. "Uluyuşunu duydum. Pek gerçekçi değil."

"Yakında alışırım."

"Yanma gelirsem beni ısırmazsın değil mi?"

"Garanti veremem."

Jacin parmaklıkların üzerinden atlayıp Winter'ın yanına oturdu. Winter tek kaşını kaldırdı. "Sen de bir kutup kurduna benzemiyorsun."

"Ulumayı da bilmiyorum," dedi Jacin, "ama ödülü beğenirsem tut getir oynayabilirim."

"Ödül, bir tut getir oyunu daha."

"Sıkı pazarlık ediyorsun."

Winter gülümsedi. Jacin'in de öyle yapacağını sandı ama o başını çevirdi. "Cin... Pardon, Selene benden bir istekte bulundu. Şimdi anlaşma da imzalandığına göre, Selene, Ay ve Dünya arasındaki ticareti yeniden gözden geçirmek istiyor. Ay ve Dünya arasındaki seyahat engelleri kalkıyor. Ay'da Dünya kanalları seyredilebilecek. Ve daha bunun gibi bir sürü özgürlük konuşuluyor."

Ryu kafasını Winter'ın sırtına vurdu. Winter onun kulağını kaşımaya çalıştı ama Ryu yine kayboldu.

Jacin dikkatle onu izliyordu. "Yine mi kurt?"

"Üzülme. Seni affetti."

Jacin kaşlarını çattı.

"Selene'ye nasıl yardımcı olabiliriz?" dedi Winter.

"Senin ne kadar çekici olduğun ve kurt askerlerle başardığın iş göz önünde bulundurulursa..."

"Bu iltifatları neye borçluyum acaba?" dedi Winter. "Galiba bir tuzağın içine çekiliyorum."

"Cinder harika bir elçi olacağını düşünüyor. Ay'ın ilk büyükelçisi."

Winter başını yana eğdi. "Ne yapacağım?"

"Bilmem. Dünya'ya gidersin. Şık davetlere katılırsın. Aylıların canavar olmadığını gösterirsin. Bunun gibi şeyler işte."

Winter sırıttı.

"Cinder'a seninle konuşacağımı söyledim. Ama kabul etmek zorunda değilsin. Önce kendini ve sağlığını düşün."

"Sen de benimle gelecek misin?"

"Tabii." Bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Hayır dersen de beraber olacağız. Artık başkasına hizmet etmek istemiyorum."

Dirseklerine yaslandı. "Kim bilir? Belki bir gün, tıp eğitimime devam ederim. Ama o vakte kadar senin muhafızınım ve ne istersen onu yapacağım."

"Tıpkı *Prenses'le Muhafız* oynamak gibi," dedi Winter. Çocukken oynadıkları bir oyundan söz ediyordu. O normaldekinden daha sert ve otoriter davranır, Jacin de babasını taklit ederdi. Winter'ın ona verecek emirleri bittiğinde Prenses'in peşinde katiller varmış gibi davranırlardı ve Jacin onu korumaya çalışırdı.

Jacin güldü. "Daha az adam kaçırma olursa sevinirim."

Winter yanağını onun omzuna dayadı. "Cinder istiyorsa Dünyalıları fethetmeye hazırım."

"Böyle diyeceğini biliyordum." Jacin sırtüstü uzanıp alnını ovuşturdu.

Ryu başını hayvanat bahçesinin sarmaşıklarla kaplı cam tavanına dikerek uludu. Normalde bu kadar huzursuz değildi. Belki de Jacin'den çekiniyordu. Ya da Winter'a bir şey söylemeye çalışıyordu.

Veyahut Winter giderek aklını daha da kaçırıyordu.

Winter tam konuşacaktı ki duraksadı. Jacin'e baktı. Ama Jacin eliyle yüzünü örtmüştü. Son günlerde pek uyuyamıyordu herhâlde.

"Doktor Nandez, gelecek hafta Cinder'daki cihazın kopyasının hazır olacağını söylüyor."

Jacin elini kaldırdı. "O kadar çabuk mu?"

"İşe yarayacak mı, bilmiyor. Önce bir gönüllüde denemesi lazımmış."

"Prenses..."

"Gönüllü oldum bile. İstediğini söyleyebilirsin ama beni kararımdan caydıramayacaksın."

Jacin doğruldu. "Ne gibi yan etkileri olduğunu bilmiyoruz. İşe yarayacak mı, onu bile bilmiyoruz. Bırak önce bir başkası denesin."

"Hayır. Ay hastalığının daha şiddetli görüldüğü bir vaka yok." Parmakları kurdun tüylerine gömüldü. "Ama şimdi aklıma geldi de eğer işe yararsa Ryu'yu bir daha göremeyeceğim." Kederle gülümsedi. "Hem ya insanlar beni artık sevmezlerse?"

Jacin kafasını salladı. "Seni delisin diye sevmiyorlar ki. Şeyden seviyorlar..."

Winter devam etmesini bekledi.

"Sen onlara herkesten iyi davranıyorsun. Onları önemsiyorsun. Bu cihaz senin karakterini değiştirmeyecek ki."

"Ama beni tamir etmelerini istiyorsun, değil mi?"

Jacin, Winter kafasına bir şey atmış gibi geriye doğru sıçradı. "Kendinden bozuk bir makine gibi söz etme."

Winter'ın görüş alanı bulanıklaşmaya başladı. "Ama öyleyim."

"Hayır," dedi Jacin, Winter'ı gülümseten, karga gibi bir sesle. "Artık senin için endişelenmemek güzel olurdu tabii. Kendine bir zarar vermenden ya da birinin senden faydalanabileceğinden korkmadan yaşamak. Ama sen bozuk değilsin. Sen..."

"Hayalperest ve deliyim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Scarlet bana kaçık demekte haklı."

"Bence mükemmel birisin," dedi Jacin. "Ölü kurtlar görmen ya da moralin bozuk olduğunda buzdan bir heykele dönüştüğünü sanman umurumda değil. Bir kriz anında omzumu ısırman

da öyle. İyileşmen ya da senin tabirinle *tamir olman,* benim gözümdeki değerini değiştirmeyecek. Benim tek istediğim, mutlu ve güvende olman. Hepsi bu."

Winter gözlerini kırpıştırdığında, Jacin başını çevirdi. "Bana öyle bakma."

"O cihazı bende denemelerini istiyorum," dedi Winter. Uzanıp Jacin'in elini tuttu. "Kendi zihnimden korkmadığımda, mutlu ve güvende olacağım."

Jacin dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. "Yine de ilk olman hoşuma gitmiyor."

"Jacin?"

Jacin, Winter'a baktı.

"Beni mükemmel mi buluyorsun?"

Jacin bu kez başını çevirmedi. Her zamanki utangaçlığı kaybolmuştu. Yalnızca baktı ona. Winter, Ay Dünya'nın etrafında dönüyor mu diye sormuş gibi baktı. "Kim bulmuyor ki?"

Winter ona sokulup koluna girdi. "Gel, seni sevmiyormuşum gibi davranmadığım bir oyun oynayalım. Bu kelimenin anlamını öğrendiğimden beri seni sevmiyormuşum gibi yapmadığım bir oyun."

Jacin eğilip Winter'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Bak, bu hoşuma gitti."

BÖLÜM
Doksan Yedi

"HEPSİNİ Mİ?"

Iko'nun heyecanı Cinder'ı güldürdü. Iko'nun askılarca kıyafete öyle bir bakışı vardı ki Cinder onları kendi giyse asla bu kadar keyif alamazdı.

"Evet," dedi. "Onları görmek bile istemiyorum."

Levana'nın yanında yeterince zaman geçirmişti. Bütün parfümleri, elbiseleri ve mücevherleri Iko'nun olabilirdi. Teyzesinin gardırobuna karşı en ufak bir ilgi duymuyordu zaten. Ama Iko âdeta kendinden geçmişti.

Cinder, Iko'yu ilk kez bu kadar mutlu görüyordu. Thorne ona çölde bulduğu droid hizmetkârı getirdiğinde sevinmişti tabii ama böyle havalara uçmamıştı. Hatta mahvolan vücudunu onaracak parçaları taşıyan gemi Dünya'dan geldiğinde bile bu derece mest olmamıştı. Cinder ona kimlik çipini başka bir vücuda takmayı önermişti. Böylesi hem daha az maliyetli olacak hem de Iko istediği vücudu seçebilecekti. Ama Iko istememişti. Vücuduna alıştığını söylüyordu. Hem, arkadaşla-

rının bedenleri tek kullanımlık değilken, onunki neden öyle olacaktı?

Cinder buna diyecek bir söz bulamamıştı.

Iko'nun istediği tek değişiklik, ruh hâline göre renk değiştirebilen gözlerdi. Bugün gözleri güneş kadar sarıydı, çünkü Iko çok mutluydu.

"Ama onları benim üzerimde görmeye aldırmazsın, değil mi?" diye sordu. Askıdan pembeli turunculu bir elbise alıp üzerine tuttu.

"Sen mutlu olduğun sürece, hayır."

"Bunca kıyafeti nerede giyeceğim ki?" Cinder cevap veremeden elini salladı. "Boş ver. Nerede giymem ki?" Elbiseyi askıya asıp gardıroba tekrar baktı. Gözleri hafifçe koyulaşıp bal sarısına dönüştü. "Kesin sonradan pişman olacağım."

"Pişman mı? Neden?"

Iko iç çekerek ellerini kalçalarına dayadı. Sonra tekrar gülümsedi. "Bunlardan on tanesini seçip gerisini satacağım. Parasıyla dış bölgelerde okullar yaptırabilir ya da onun gibi bir hayır işine harcayabiliriz." Askıdaki bir elbisenin dantel kolunu okşadı. "Ne dersin?"

Cinder'ın gözleri de ruh hâlini yansıtsaydı safir mavisine dönüşürdü. Iko'yla gurur duyuyordu. "Harika bir fikir," dedi.

Iko gülümseyip tekrar elbiseleri incelemeye koyulurken, Cinder, Dünya gemilerinin birinden getirtilen aynaya baktı. Bir kraliçe gibi görünmeye hâlâ alışamamıştı.

Cinder'ın elbisesi yeniydi. Cinder yine Winter'ın kıyafetlerinden birini giymeye kalkışmış ama Artemisia'lı birkaç terzi, taç giyme töreni elbisesini hazırlamak için ricacı olmuştu. Onlar

için bu işin büyük bir onur olduğunu söylemişlerdi. Elbise ona ulaşana dek, Cinder bu konuda bir beklentisi olduğunu bile bilmiyordu.

Ay Ülkesi'nin resmi renklerini taşıyan, kırmızı, beyaz ve siyah elbise için, Cinder'ın hayatı boyunca gördüğünden daha çok kumaş harcanmıştı. Ağır beyaz etek, çan şeklindeydi ve mihraba doğru yürürken onu takip edecek upuzun bir kuyruğu vardı. Etek ucuyla korsaja, siyah ve kırmızı taşlar işlenmişti. Kıyafetin göğüs dekoltesi fazla derin değildi ve kolları uzundu.

Terzilerin sayborg elini gizlemek için ona bir çift de eldiven hazırlayacağını sanan Cinder yanılıyordu. "Eldiven takmayacaksınız," demişti terzilerden biri. "Yüzünüz de açıkta olacak."

Kapının tıklatılmasıyla Cinder irkildi. Gelen Kinney'di. "Majesteleri," dedi. Iko'yu selamlarken yüzünü ekşitti. "Danışman Hanım."

Yeni unvanını duyan Iko'nun gözleri, bakır rengine dönüştü. Ama sonra o da muhafızı ters bakışlarla süzdü.

"Evet Kinney?" dedi Cinder.

"Kaptan ve yeni mürettebatı sizinle görüşmek istiyor."

"İşte bu!" dedi Thorne koridordan. "Bir gün herkes bana kaptan diyecek."

Cinder gözlerini devirdi. "Gelsinler."

Kinney'in onları içeri almasına fırsat vermeden odaya doluştular. Hepsi tören için hazırlanmıştı. Wolf bile, takım elbisesiyle, iki dirhem bir çekirdekti. Cinder bir insanın bu kadar kısa bir sürede yeni vücuduna alışmasına hayret ediyordu. Wolf, Scarlet'ın kızıl saçlarıyla yarışacak çarpıcılıktaki kırmızı elbisesiyle aynı renkte bir gömlek giymişti. Thorne smokinli ve pap-

yonluydu. Cress'in uçan iskemlesini itiyordu. Cinder, Cress'in daha iyi olduğunu duymuştu. Haftaya iskemleden kalkabilecekti. Üzerinde, Winter'ın sarı, zarif bir elbisesi vardı. Elbisesi boyu ona uzun geldiği için, terziler eteğinin kenarını bastırmıştı. Jacin muhafız üniformasıylaydı ama omuzluğunun yerine gösterişli apoletler takmıştı. Winter'ın yanında, tıpkı bir prense benziyordu. Winter ise başka birinde sıradan durabilecek beyaz elbisesiyle, her zamankinden de nefes kesiciydi. Kai, uzun, siyah tuniğiyle, grubun en sonundaydı.

Kai'nin elindeki gümüş tepside, üzeri açık sarı kremayla süslü, tek katlı bir pasta vardı. Cinder bunu sarayın pasta ustalarının yapmadığını hemen anladı. Zira onların elinden çıkanlar, gerçek bir pastayı değil, birer tasarım harikasını andırıyordu. Oysa bu pasta, hafifçe dağılan kremasıyla, oldukça iddiasızdı.

Kinney çabucak selam verip odadan çıktı.

"Hayrola?" dedi Cinder. "Yirmi dakikaya tören başlayacak. Çoktan yerlerinizi almalıydınız."

"Benim fikrimdi," dedi Iko yaylanarak. "Gergin olacağını biliyordum. Ufak bir kutlama yaparsak keyfin yerine gelir diye düşündüm."

"Pastayı sen mi yaptın?"

"Hayır. Scarlet," dedi Thorne.

Scarlet omzuna dökülen saçları arkaya savurdu. "Limonlu. Büyükannemin özel tarifi. Ama..." Cinder'ı baştan aşağı süzdü. "Üstüm başım lekelenmesin diyorsan, törenden sonra yeriz."

Winter homurdanarak tepsiyi Kai'den aldı. "Yapmayın. Pasta buldunuz mu mideye indireceksiniz." Tepsiyi odadaki kıymetli, ipek divanlardan birine koydu.

"Ben daha önce hiç pasta yemedim," dedi Cress, bütün bakışları üzerine toplayarak. Thorne'un elini tutuyordu ve ilk kez mahcup bir hâli yoktu.

Iko kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu konuya hiç girmesek? Bazılarımızın kuyruk acısı olabilir de."

"Tamam," dedi Thorne. "Bıçak kimde?" Kimse bıçak getirmemişti. Dolayısıyla Jacin'in hançerini kullandılar. Herkese birer dilim kestiler ve pastaya elleriyle yumuldular.

Cinder tabii ki eteğine krema döktü ve her zamanki gibi, imdadına Iko yetişti. Lekeyi ustalıkla kumaşın kıvrımları arasına gizledi.

"Ne bekliyordun ki?" dedi, Cinder'a göz kırparak. "Sakarlık senin en çekici özelliklerinden biri."

Cinder gülmeye başladı ama aniden göğsünden yükselen hıçkırıkla sustu.

Neşeyle şakalaşıp gülen arkadaşlarına, iştahla parmaklarındaki kremayı yalayan Winter'a ve ev yapımı pastaya baktı. Kutlama onun içindi. Belki gereksiz yere duygusallaşıyordu ama Cinder hayatta böyle şeylere ilk kez sahip oluyordu.

İçi minnetle doldu. Hâlâ telaşlıydı ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu. "Majesteleri?"

Cinder kafasını kaldırdı. Kinney geri dönmüştü.

"Vakit geldi."

Cinder yutkunup ayağa kalktı. Odanın havası birden ciddileşti.

Wolf pastadan bir dilim daha kesip bütün olarak ağzına attıktan sonra, hançeri Jacin'e verdi. Jacin kremalı hançeri pastaya sapladı.

"Ben hazırım," dedi Cinder. Karnı şişince elbise sıkmaya başlamıştı. "Nasıl görünüyorum?"

"Dur," dedi Iko. "Gülümse bakayım. Hah şöyle."

Cinder dediğini yapınca, Iko gururla kafasını salladı. "Dişlerin temiz. Hazırsın."

Arkadaşları etrafını sarıp ona teker teker sarıldı.

Sıra ona gelince, Kai, Cinder'ın yüzünü avuçlayıp onu dudaklarından öptü. Ağzında krema tadı vardı.

Thorne ıslık çaldı. Iko az kalsın bayılacaktı. Dikkatleri dağılınca öpüşmeleri kısa sürdü.

"Ne içindi bu?" diye fısıldadı Cinder.

Kai kolunu onun omzuna atıp Cinder'ı kapıya götürdü. "Geleceği düşündüm de," dedi. "*Bizim* geleceğimizi. Birden sevindim."

Kraliçe Selene Channary Jannali Blackburn'ün resmi taç giyme töreni, bazı bakımlardan ülkeyi, diğer bakımlardan da bütün galaksiyi ilgilendiren bir meseleydi. Cinder, Ay'ın bütün bölgelerinden gelecek temsilcilerin törende hazır bulunmalarını istemişti. Onlarla birlikte salondaki konukların sayısı, taş çatlasa birkaç yüzü bulmuştu ki Levana'yla Kai'nin töreni için yerleştirilen iskemlelerin ancak yarısını doldurabilmişlerdi.

Tören yalnızca Ay'ın bütün bölgelerinde değil, isteyen bütün Dünya kanallarında da yayınlanıyordu. Şimdiden, üçüncü çağın en çok seyredilen programları arasına girmişti.

Cinder uzun, siyah halıda mihraba doğru yürürken, onu izleyen insanları düşünmemeye çalıştı. Onu eleştiren gözlerle mi yoksa hayranlıkla mı süzdüklerini umursamadı. Kaç kişinin onu kayıp bir prenses ya da zavallı bir sayborg olarak gördüğünü tah-

mine çabalamadı. Bir lider ya da suçlu, bir devrimci veya yalnızca şansı yaver giden bir mekanik ustası olarak gördüklerini.

Ve tabii muhteşem elbisesindeki krema lekesini de düşünmedi.

Kai'yle Winter mihrapta, parlak kürelerin ışığında onu bekliyorlardı. Winter'ın elinde kraliçelik tacı, Kai'de de kraliyet asası vardı. Birlikte, Dünya ve Ay'ın, Cinder'ın saltanatını kabul edişini temsil ediyorlardı. Diğer arkadaşları en ön sırada, onlara özel olarak ayrılan iskemlelerdeydi. Thorne yanından geçen Cinder'a elini uzattı. Cinder hafifçe homurdanıp ona bir beşlik çaktı ve mihrabın basamaklarını çıktı.

Winter ona göz kırptı. "Aferin arkadaşım. Basamaklarda tökezlemedin ya, en zor kısmını atlattın."

Kai bütün evrenin onları izlemesine aldırmadan Cinder'a hayranlıkla gülümsedi. "Haklı. En zor kısım o cidden."

"Yıldızlara şükürler olsun," diye fısıldadı Cinder. "Hadi. Bir an önce bitirelim şu işi."

Uzun ve titrek bir nefes alarak krallığına döndü.

Taht odasının yerlerindeki kanları silmişlerdi ama etraf hâlâ dağınıktı. İskemleler devrilmiş, tırabzanlar kırılmış, mozaikler çatlamış, duvarlardaki kaplamalarda kurşun delikleri açılmıştı. Tahtın kendisinde bile, Cinder'ın Levana'ya sıktığı kurşunun deliği vardı. İçerisi deterjan ve çamaşır suyu kokuyordu.

İsyanın dehşeti unutulmaya yüz tutmuştu. Tabii ailelerini ya da dostlarını kaybedenler, hâlâ derin bir yas içindeydi. Cinder, Levana'nın olumsuz izlerini ülkeden kolay kolay silemeyeceğini biliyordu. Ama dağılan parçaları halkıyla birlikte toplayacaktı.

Cinder hem Artemisia sarayından asiller, hem de halk temsilcilerinden oluşan bir meclis kurmak için görüşmelere başlamıştı. Sınıflar arasındaki uçurumun bir an önce kapanmasını istiyordu. Ailelerle sihirbazlar daha şimdiden ona muhalefet ediyordu ama Cinder, zamanla yeni kraliçelerine alışacaklarını düşünüyordu.

Sessiz ve kimyasal kokulu bu odada saatlerdir oturuyor ve Dünya'yı izliyordu. Artemisia güzeldi ama Cinder birden derin bir sıla hasretiyle irkildi.

Ya da belki asıl özlediği, dönebileceği bir yuvaydı. Şu süslü şehir ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Kapılar açıldı. Kai aralıktan başını uzatınca Cinder gerildi. Karanlıkta, tahtta -artık onun tahtı olsa da- otururken yakalanmak hoşuna gitmemişti.

"Demek buradasın."

"Affedersin," dedi Cinder. "Biraz saklanmak istedim. İnanır mısın, insan kraliçe olunca bir dakika yalnız kalamıyor."

Kai, *bilmez miyim* dercesine sırıtıp kapıyı arkasından kapadı. Bir eli arkasında, Cinder'a doğru yürüdü. "Kendine kapüşonlu bir mont al. Kılık değiştirmek istediğinde bayağı işe yarıyor," dedi. Karanlık gökyüzünde parlayan Dünya'yı görünce durakladı. "Manzaran müthişmiş."

Cinder saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Levana'nın yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışmıyorum tabii ama Dünya'yı neden bu kadar çok istediğini anlayabiliyorum galiba."

Kai cevap vermeyince Cinder ona baktı ve kalbi sızladı. "Gidiyorsun, değil mi?"

Kai manzaraya arkasını döndü.

"İki Dünya günü sonra." Özür dilercesine kaşlarını çattı. "Ne zamandır ülkemden uzağım."

Cinder umutsuzluğunu bastırmaya çalıştı. Kai gidecekti. Thorne, Cress, Wolf ve Scarlet yola çıkmıştı bile. Winter'la Jacin, birkaç gün sonra, ilk elçilik seyahatleri için Ay Ülkesi'nden ayrılacaktı. O zaman Cinder yapayalnız kalacaktı.

Bir tek Iko yanındaydı. Her zamanki gibi.

Cinder bunu bekliyordu tabii. Kai'nin Ay'da sonsuza dek kalamayacağını biliyordu. Yönetmesi gereken bir ülkesi vardı.

"Anlıyorum," dedi, cesaretini toplayarak. "Bana büyük yardımınız dokundu. Konn-daren'la ikinizin hakkını nasıl öderim bilmem. O da seninle geliyor mu?"

Kai suratını buruştu. "Üzgünüm ama evet."

"Yok canım. Er geç gidecektiniz zaten."

"Bizi ziyarete gelmelisin," dedi Kai hemen. "Arayı çok açma. Hem yeni müttefikliğimizi perçinlememiz açısından da iyi olur." Ensesini kaşıdı. Bir eli hâlâ arkasındaydı. "Ya da istersen, üzerinde çalışmamız gereken politik bir sorun çıkarırım."

Cinder zoraki gülümsedi. "Merak etme, gelirim. Iko'yla seni çok özleyeceğiz."

"Dediğin gibi, bir kraliçe olarak hiç yalnız kalmayacaksın."

"Bakalım. Göreceğiz." Cinder birden kendini tahtta tuhaf hissetti. Kai'ye tepeden bakmak istemediği için ayağa kalkıp kollarını göğsüne kavuşturdu ve balkona doğru yürüdü. Sıkıntısı giderek artıyordu. İki gün. İki gün sonra gidecek.

Cinder'ın ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. İki gün bunun için çok azdı. Hele de kelimeler boğazında düğümlenirken.

"Ne tuhaf," dedi Kai, cam çıkıntıda Cinder'ın yanında durarak. "Ay Kraliçesi'yle evlenmemek için bin dereden su getirdim. Şimdi ise savaş bitti, aramızda bir anlaşma imzaladık ve ben Ay'ın yeni kraliçesiyle evlenmeye can atıyorum."

Cinder'ın yüreği hop etti. Kai gülümseyerek ona bakıyordu. Yüzünde, kendinden emin ama bir o kadar da mahcup bir ifade vardı. Pazarda ilk kez karşılaştıklarında da tıpkı böyle görünüyordu. Uzun ve tuhaf bir an sonra Kai güldü. "Gerçekten kızaramıyorsun değil mi?"

Cinder derin bir rahatlama ve hayal kırıklığıyla, titreyen ellerini arkasına sakladı. "Çok kötüsün."

"Ama ben gayet ciddiydim."

Cinder kaşlarını çattı.

"Sana bir hediyem var," dedi Kai.

"Nişan yüzüğü olmasın da."

Kai birden bunu düşünemediğine üzülmüş gibi dudaklarını büzdü.

"Ya da eldiven," dedi Cinder. "Geçen sefer pek işe yaramamıştı."

Kai sırıtarak ona bir adım yaklaştı ve diz çöktü.

Cinder'ın gözleri hayretle irileşti.

"Cinder..."

Cinder'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Dur."

"Uzun zamandır bunu sana vermeyi bekliyordum."

"Kai..."

Kai son derece ciddi bir yüzle, elini arkasından çıkardı. Avucunda, sağından solundan kablolar fırlayan, küçük, metal bir ayak vardı.

Cinder rahat bir nefes aldı ve gülmeye başladı. "Seni hain..."

"Seni hayal kırıklığına uğratmadım değil mi? Çünkü Ay Ülkesi'nin göz kamaştırıcı bir hazinesi var ve eğer..."

"Kapa çeneni," dedi Cinder. Başını sallayarak ayağı aldı ve bir süre evirip çevirdi. "Ben bu aptal şeyden kurtulmaya çalıştıkça, o mutlaka gelip beni buluyor. Neden sakladın bunu?"

"Bu ayağa uygun bir sayborg bulabilirsem, onun hayatımın kızı olduğunu anlamak için." Kai hafifçe gülümsedi. "Ama sonra, ancak sekiz yaşındaki bir çocuğa uyabileceğini fark ettim."

"On bir," dedi Cinder.

"Eh. Yaklaşmışım." Bir an duraksadı. "Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum. Bu şey, aramızdaki tek bağ gibi geldi."

"Neden hâlâ dizlerinin üzerindesin?"

Kai, Cinder'ın yeni sayborg elini tutup öptü. "İnsanların, önünde diz çökmesine alışman gerekecek."

"Kraliçe'yi beşlik çakarak selamlamakla ilgili bir kanun çıkaracağım."

Kai sırıttı. "Valla ne iyi olur. Bunu ben de düşüneyim."

Cinder elini çekip çıkıntının kenarına oturdu ve ayaklarını boşluğa sarkıttı. Metal ayağa bakarken yine ciddileşti. "Aslına bakarsan, sana danışmak istediğim bir konu var."

Kai, Cinder'ın yanına yerleşti ve merakla yüzüne baktı. "Ben..." dedi Cinder. "Ben Ay monarşisini ortadan kaldırmayı düşünüyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak bekledi. Sessizlik uzayıp gitti. Kai *neden* ya da *nasıl* diye sormadı. *Aklını mı kaçırdın* da demedi.

"Ne zaman?" dedi yalnızca.

"Bilmiyorum. Ortalık biraz sakinleşince. İnsanların güveni geldiğinde." Derin bir nefes aldı. "Çünkü yine aynısı olacak. Er geç bir kral ya da kraliçe halkın beynini yıkayıp onları köleleştirecek. Bence güç bölünmeli. Ülkenin dengesi ancak böyle sağlanabilir. Dolayısıyla Ay'ın bir cumhuriyet olmasını istiyorum. Liderleri halk seçsin." Dudağını ısırdı. Siyaset konuşurken hâlâ kendini bir tuhaf hissediyordu. Ama Kai dalgın bir yüzle başını sallayınca, Cinder onun onayının ne kadar önemli olduğunu fark etti. Boğazındaki yumru kayboldu. "Sence iyi bir fikir mi?"

"Kolay olmayacak," dedi Kai. "İnsanlar değişiklikten hoşlanmazlar. Levana'nın zulmünden ezilenler, seni hemen benimsediler. Ayrıca şu asil kan kehaneti de var. Ama bence haklısın. Ay'ın ihtiyacı olan şey bu."

Cinder, omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti.

"Ya sen ne yapacaksın?" diye sordu Kai. "Yani tahtın bırakıktan sonra?"

"Bilmem. Thorne'un bir mekanik ustası aradığını duydum." Cinder omzunu silkti ama Kai hâlâ düşünceliydi. "Ne?"

"Bence Topluluk'a dönmelisin. Ay elçisi olarak sarayda kalabilirsin. Hem bir iyi niyet göstergesi olur. Ay ve Dünya'nın birlikte hareket edebileceğini kanıtlarız."

Cinder yanağının içini kemirdi. "Topluluk halkının benden nefret ettiğini sanıyordum. Sonuçta, seni kaçırdım ve daha bir sürü şey yaptım."

"Saçmalama. Sen onları Kraliçe Levana gibi bir zalimden kurtaran kayıp prensessin. Duyduğuma göre, bir oyuncak markası seninle ilgili bir seri üretecekmiş. Pazar yerinde de tezgâhının durduğu yere bir heykelini dikmek istiyorlar."

Cinder yüzünü buruşturdu.

Kai kıkırdayarak onun elini tuttu. "Geri dönersen, halkın sana kucak açacağından eminim. Yüz binlerce erkek seni gelecek yılki Geleneksel Barış Balosu'na götürmek için birbirleriyle yarışacak. Hatta bazıları elini çabuk tutmak niyetinde."

"Yok canım."

"Bekle ve gör," dedi Kai. Başını eğdiğinde, saçları gözlerinin önüne düştü. "Seni başkasına kaptırmadan listeye adımı yazdırayım bari. Hatta Dünya'yla Ay arasındaki ilişkileri sıkı tutarsak, sana dans etmeyi bile öğretebilirim."

Cinder gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Lütfen evet de."

Eski ayağının telleriyle oynayan Cinder, "Elbise giymem şart mı?" diye sordu.

"Asker botuyla cepli pantolon bile giysen dert etmem."

"Anlaştık o zaman."

"Harika."

"Iko'yu getirmezsem beni öldürür," dedi Cinder, gözlerini yukarı dikerek.

"Bütün Rampion mürettebatı, bizzat benim davetlim olacak," dedi Kai. "Her yıl baloda buluşup eski günleri anarız."

"Iko da gelecek, değil mi?"

"Ona bir eş bile bulurum."

"Çünkü biliyorsun, androidlerin baloya katılması yasak."

"Dönünce bu konuyla derhâl ilgileneceğim."

Cinder gülümseyerek ona sokuldu. O baloya gidip ona korku ve küçümsemeyle bakan tüm insanları yeniden görme fikri, içini hem endişe hem de müthiş bir zevkle dolduruyordu.

"Baloya seninle katılmaktan onur duyarım," dedi.

Kai'nin bakışları yumuşadı. "Ya dans dersleri?"

"Şansını zorlama."

Kai başını yana eğip onu öptü. Cinder nihayet beyninin sayma fonksiyonunu kapamayı başarmıştı. Dolayısıyla kaçıncı kez öpüştüklerini bilmiyordu. Artık her öpüşmeleri sonuncusu gibi gelmediği için, bunu dert etmiyordu.

Kai geri çekildiğinde gözlerinde belli belirsiz bir hüzün vardı. "Cinder, bence sen harika bir lider olurdun. Sırf bu kararın bile bunun kanıtı." Bir an duraksadı. "Ama bir kraliçe olmak istemediğini biliyordum."

Cinder, Kai'ye bunu hiç söylememişti. Hisleri o kadar belli oluyor muydu gerçekten, yoksa Kai onu iyi tanıdığı için mi anlamıştı?

"Ama bir gün..." dedi Kai ve duraksadı. "Belki bir imparatoriçe olmayı düşünürsün..."

Cinder kendini onun bakışlarına karşılık vermeye zorladı ve dilinin ucuna kadar gelen bir espriyi yapmamak için yutkundu. Kai bu kez dans derslerinden ya da nişan yüzüklerinden söz etmiyordu. Bir imparator olarak ona ciddi bir soru soruyordu.

Cinder onun geleceğinin bir parçası olmak istiyorsa, Kai'nin sorumluluklarının da bir parçası olmalıydı.

"Düşüneceğim," dedi ve günlerdir ilk kez, dolu dolu bir nefes aldı. "Vakti geldiğinde."

Kai rahatlayarak gülümsedi.

Kolunu Cinder'ın omzuna attı. Cinder ona yaslanırken gülümsüyordu. Birlikte Artemisia Gölü'ne, beyaz şehre ve yıldızların kuşattığı Dünya'ya baktılar. Cinder elindeki metal ayağın

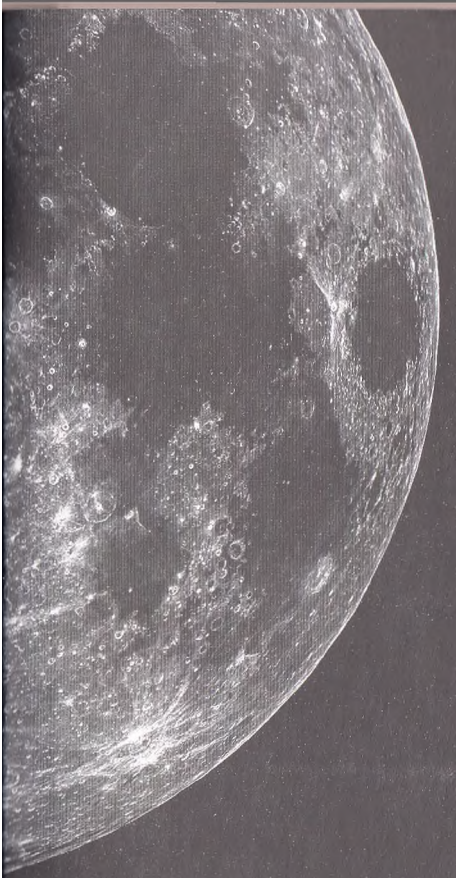
ağırlığını hissediyordu. Kendini bildi bileli, bu ayak onun için bir yüktü. Değersiz bir sayborg olduğunun daimi bir anımsatıcısıydı.

Ayağı suyun üzerine doğru uzattı ve aşağı bıraktı.

SON

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar...

marissa meyer

Washington'ın Tacoma kasabasında doğup büyüdü. Henüz küçük bir çocukken kitaplara âşık olan Marissa, ergenlik yıllarından beri gençlik edebiyatı üzerine çalışıyor. Aynı zamanda peri masallarına da büyük bir sevgi besleyen Marissa, gençlik günlerinden beri bu masalları yeniden kurguluyor ve bu tutkusundan vazgeçecek gibi de görünmüyor.

Winter

Bir Ay Günlüğü Kitabı

BU MASALLARDA
MUTLU SONU
KADINLAR YAZACAK!

Ay halkı, yüzündeki yara izlerine aldırmadan zarafeti ve nezaketiyle hepsini büyüleyen Prenses Winter'a hayrandı. Herkes, genç Prenses'in, üvey annesi Kraliçe Levana'dan çok daha nefes kesici bir güzelliği olduğunu düşünüyordu.

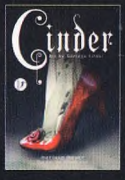
Winter, üvey annesinden pek hoşlanmıyordu. Eh, bunda Levana'nın, genç ve güzel Prenses'in çocukluk arkadaşı ve yakışıklı saray muhafızı Jacin'e duyduğu hisleri onaylamamasının da etkisi vardı tabii. Ancak Winter, Levana'nın sandığı kadar zayıf biri değildi ve yıllardır üvey annesinin isteklerini görmezden gelmeyi başarmıştı.

Winter, sayborg mekanik ustası Cinder ve arkadaşlarıyla birlikte belki de büyük bir devrim başlatacak ve uzun süredir gizliden gizliye süren bir savaşı nihayete erdirecekti.

Cinder, Scarlet, Cress ve Winter; Kraliçe Levana'yı alt edip kendi mutlu sonlarını yazabilecek mi?

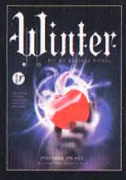
"Ay Günlüğü" serisi sona erdi. Artık hiçbir r[illegible] böyle bir tat bulamayacaksınız. Kendi masal[illegible] bile.

32.00₺

THG
994679
ELN
2016
THG 994679 ELN

Artemis Severler @artemiskitap

ISBN 978-605-142-916-8

ARTEMİS

9 786051 429168

Kapak Adaptasyon: photoRepublic, 2016
Görseller: Shutterstock